

Giới thiệu Lạc Thiên Tiên Đế

Chỉ trong thoáng qua, 365 ngày lướt nhanh qua khung cửa, tàn Xuân sang Hạ, rồi Thu tạ Đông qua, cảnh đào chớm nở, ấy vậy là một mùa xuân nữa lại đến... Lời đầu tiên xin chúc các vị bạn hữu những ngày cuối năm an nhiên, công việc thuận lợi.

Thẻ loại: Tiên Hiệp, Huyền Huyền Đông Phương, Tuần Tu Chân.

Thiên phú siêu phàm, ngộ tính kinh tâm, nhưng vận mệnh lại gian nan, nhân sinh nhiều trắc trở.

Hồng trần như mộng, nhắm mắt một cái đã trăm năm trôi qua, thờ dài tiếc nuối bỗng nhận ra ngàn năm cũng chỉ có vậy, quay đầu lại, hồng nhan tri kỷ, bạn hữu người thân, kẻ còn người mất! Đời người cầu an nhàn đã xem như tâm nguyện sở dục!

Chọn Nhân Sinh đạo tự tại tiêu diêu, nhắm mắt mở mắt bên thân nhân! Chung bầu rượu, đối tửu tàn canh bên bằng hữu!

Chặt tham ái, một niệm càn khôn chuyển!

Đạp luân hồi, thương hải hóa nương dâu!

Câu chuyện kể về bước đường tu đạo của một tiểu hài, bên trong có những bí mật kinh thiên động địa!.

Có sát phạt, có ân cừ, có vui cười, có hồng nhan và cũng có cả nước mắt! Gói gọn lại trong hai chữ Nhân Sinh.

Cầu vote, cầu cmt góp ý.

Làm dâu trăm họ khó vừa lòng tất cả, bởi vậy những ai cảm thấy không hợp khẩu vị xin hãy cứ lạng lẽ rời đi!

Cám ơn!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Đại thoại

Trời phân cao thấp chín tầng, đất phân nông sâu mười cấp, người phân hai loại chính tà, Đạo chia ba ngàn lạy Thiên làm chủ.

Nam Nhạc Thần Châu, Xích Quỷ tộc, Bách Việt quốc, mấy trăm dặm bên ngoài tỉnh không, một chiếc Long Liễn to lớn vô cùng được cửu long phân biệt kéo đi, lao vun vút trên bầu trời để lại phía sau một đoàn thất thải quang mang chói lòa, từ bên dưới nhìn lên dường như một ngôi lưu tinh đang na di thiên địa.

Á Đông Thần Tông.

Một vùng sơn môn tĩnh lặng được đại ngàn nâng niu ôm ấp, dãy Hoàng Liên Sơn như Địa Long hóa thạch nằm vắt dài trên đại địa, long mạch bên dưới không ngừng phun ra nuốt vào tinh nguyên linh khí, khiến cho vùng đất trải dài suốt mấy ngàn dặm vuông đắm chìm trong thứ ánh sáng nhu hòa, thần thánh.

Nơi này, chốn phúc địa tu chân được thượng thiên chiếu cố, khiến cho phong thủy hữu tình, nhân sinh như ý, đại thụ chọc trời, suối chảy chim hót, xa xa lấp ló sau tầng mây thấy một vài cánh hạc tiên đằng vân giá ngự.

Ngon Phi Thiên Sơn mọc lên từ một vùng thung lũng trống trải, sở dĩ nó có cái tên như vậy đơn giản bởi vì cứ cách tám mươi một năm ngọn núi này lại một lần bay lên hư không tiếp nhận Thiên Đạo ý chí, dẫn dắt tu chân nhân sĩ truy tìm Tiên Đạo.

Á Đông Thần Tông, đặt tại Phi Thiên Sơn là một trong năm đại tông môn đứng đầu Bách Việt, cùng với Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, Trung Bộ Phong Vũ Môn, Nam Bộ Càn Khôn Tông, Đông Hải Thánh Long Môn.

Đối với tu sĩ Á Đông Thần Tông thì hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại, tám mươi mốt năm kể từ lần tiếp dẫn trước đã qua đi.

Hơn một vạn đệ tử tông môn không phân tầng thứ, tu vị, đều đã dậy từ sáng sớm, tất bật dâng đèn kết hoa, tắm rửa khai trần, ai nấy tinh thần vô cùng phấn chấn đều hướng mắt phía tinh không vô ngần bên ngoài, nhìn ngôi lưu tinh đang từ từ áp sát.

Qua mấy mươi hơi thở, lúc này ở lưng chừng trời có thể thấy một chiếc cổ thuyền to lớn đang chậm chậm trôi dạt, nó lấy bầu trời làm biển lớn, lấy mây mù cuộn cuộn xung quanh làm cánh bướm, lấy cửu long làm bánh lái, từng hồi long ngâm cuồng bạo vang lên khiến cho thương khung cũng muốn lắc lư chao đảo.

Bên trên tán mát ra mãnh liệt một luồng khí tức xa lạ, cổ thuyền không biết được làm từ loại vật liệu gì, chỉ thấy chỉ chít những hoàng kim phù văn mang theo đạo vận lập lòe tự hành bằng tốc độ khó bề hình dung.

Bỗng nhiên bảy tiếng trống trận đánh lên liên hồi, tựa thiên lôi bất chợt nổ vang, như vọng về từ hư vô sâu thẳm, lại như tồn tại cùng tuế nguyệt tháng năm mơ hồ nay trời dạt đến.

Bảy tiếng trống vừa dứt, một khắc này ngọn Phi Thiên Sơn ầm ầm chấn động, tựa một tôn thái cổ hung thú bị chôn vùi trong mặt đất nay thức tỉnh chuyển mình, địa chấn theo thời gian càng ngày càng lớn, cường độ rung lắc càng ngày càng mạnh, khiến cho đại địa đều nứt toác ra, vô số vết nứt kéo dài liên miên, sâu hun hút cơ hồ không thấy tận cùng.

Cây lớn ngã rạp một mảnh như rom rã bị đại địa há miệng hút lấy chôn vùi bên dưới, cát bay đá chạy đất bụi mịt mù, vô số phi cầm dị thú kinh hồn táng đảm tìm cách đào tẩu khiến cho khung cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng.

Nhưng nhân sĩ tu chân thì lại khác, bọn họ trong một khắc này không ai bảo ai cùng xiết chặt bàn tay, thần sắc trang nghiêm, cung kính như ngóng đợi điều gì thiêng liêng lắm.

Phi Thiên Sơn thỉnh linh xé gió bay vọt lên tầng không, để lại mặt đất một chiếc lỗ lớn đen ngòm, cuồng phong rít gào, loạn vũ điên cuồng trút xuống, nhưng bầu trời vẫn xanh ngắt tuyệt nhiên không có lấy một vết mờ.

Phàm nhân khắp Bách Việt Quốc giờ phút này ức vạn ánh mắt cùng hướng lên một chỗ, phủ phục quỳ gối trên mặt đất, âm thầm khấn vái.

Chợt trên bầu trời phong vân dừng động cuộn cuộn mà đến, phút chốc sau chồng chất lên nhau, lại huyền hóa nên một tôn hư ảnh Thần Minh cao lớn, vĩ ngạn vô cùng, hư ảnh nam nhân đầu đội đế quan ngồi trên vương tọa, tay cầm quyền trượng, dưới ánh kiêu dương chói lòa càng thêm phần khoa trương.

Tường chừng thiên địa không thấy trước sau, không phân trên dưới, chỉ có mình hấn ngự trị tại đó, siêu việt hết thảy, lấy ý chí của hấn làm thiên ý, lấy uy nghiêm của hấn làm thiên uy.

Hư ảnh mở miệng, cất cao giọng nói, thanh âm cuộn cuộn tựa trường giang sóng vỗ: "Bản tiên thuận ý trời, thuận hương hóa sinh linh, nay ban phát cho Nam Nhạc Thần Châu, bốn mươi ba Tiên Đạo Ấn Ký, mười hai đầu Thánh Phẩm Linh Căn cùng bảy chủng mầm mống đạo vận, hy vọng có người sớm ngày phi thăng lên Phong Tiên Giới".

Dứt lời, mấy chục đạo quang huy tạo thành quang trụ ánh sáng như mưa thi nhau trút xuống, lan tỏa trong hư vô không biết rơi đến chốn nào.

Năm tông môn lớn tức thì trở nên náo loạn, đại môn mở ra, pháp chi truyền xuống: "Phái đệ tử, nhanh chóng truy tìm người có căn cơ tu đạo!".

Kẻ đạ pháp bảo, người lại lảng không phi hành, từ mọi ngõ ngách cấp tốc xuống núi khiến cho quang điểm ngập trời.

Cùng lúc này tại Trấn Thiên Quan, vùng đất nằm về phía Bắc Trung Bộ trong một tòa phủ đệ nguy nga to lớn lầu cao gác mái chạm rồng trở phượng, vương giả vô cùng, chứng tỏ đây hẳn là một đại gia tộc quyền quý trong thế giới phàm nhân.

Bên trong sảnh nhỏ tụ tập đến mấy chục gia nhân đang tất bật hối hả, ai nấy đều hướng mắt ngưng thần nhìn vào bên trong cánh cửa khép hờ, ở đó có một thiếu phụ xinh đẹp mỹ miều đang nằm quằn quại trên chiếc giường lớn, bên cạnh, một lão nương đã luống tuổi không ngừng dùng khăn ướt lau lên chiếc bụng phình to của thiếu phụ, trên trán bà mồ hôi lấm tấm.

"Quái!! Tiểu thiếu gia sao còn không chịu chui ra? Đã nửa ngày rồi mà? thiếu gia không ngoan nha, ngại như vậy làm khổ thiếu phụ nhân đó, có biết không?" Lão nương vừa lau, vừa tự mình lẩm bẩm.

Lúc này, chợt "Đùng Đùng" mấy tiếng nổ lớn bất ngờ vang lên không báo trước, khiến gia nhân trong phủ thoáng giật mình.

Một lúc sau dị biến phát sinh, mây đen không biết từ đâu cuộn cuộn kéo đến che kín tầng trời, rồi một vết điện quang rạch phá không gian chia đôi thương khung "Ầm.Ầm.Ầm" Ba tiếng nổ lớn vang lên, chúng nhân nhìn lên bầu trời có thể thấy bản thể một tôn cự long to lớn đang cuộn mình trong mây đen, lim dim đôi mắt nhìn về hướng gian phòng nơi sảnh nhỏ.

Lại có từng đoàn quang huy bảy màu từ trên hư không lao xuống, tốc độ nhanh chóng khiến cho bầu trời một khắc này được đốt sáng, sát na sau lại tắt ngấm.

Nửa canh giờ trôi qua, mây tạnh gió tan, trong đại điện một nam nhân cao lớn thân mặc trường bào màu tím nhạt, tay chấp phía sau lưng, khuôn mặt thất

thần lộ rõ vẻ lo lắng, hần không ngừng đi lui đi tới: "Đã nửa ngày, sao còn không có tin tức, lẽ nào Yến nhi sinh khó, gặp sự cố gì rồi chăng? "

"Gia chủ!! Thiếu phu nhân sinh rồi, là tiểu thiếu gia! " Một người hầu gái hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa la hét.

" Sinh rồi!! Là một thằng nhóc? Haha!! Vũ gia ta cuối cùng cũng có người nối dõi, Yến nhi!! Nàng làm tốt lắm " Hần vui sướng toác miệng cười, thần sắc sáng lạng.

" Tiểu thiếu gia này cũng quái, nửa ngày nằm im không chịu ra, chỉ khi nghe tiếng sét mới hoảng sợ mà chui tọt ra ngoài, nếu không!! E rằng chưa biết phu nhân phải chịu đựng đến khi nào " Nữ hầu lăm bầm có chút kinh nghi nói.

" Còn như vậy? Thằng nhóc này thật quá thể, ta phải đánh mõng hần vài cái mới được " Nói xong, nam nhân chạy vội ra bên ngoài.

Chương này hơi ngắn, ta chỉ là muốn cùng anh em đạo hữu đàm luận một chút, bộ này bản thân ta rất tâm đắc nên cũng mong quý vị ủng hộ nhiệt tình.

Không cần gì nhiều, chỉ cần 1 vote 5*, còn gạch đá đầu ta chịu, một bộ truyện dài hơi thì không thể tránh khỏi sạn cát hay đá vụn, vậy nên ngay từ bây giờ ta kính mong quý vị nhặt hộ từng chút một, từ chính tả, văn phong hay câu chữ, anh em góp ý sai đâu ta sửa.

Nói một chút, câu chuyện này chỉ là Tiên Hiệp đơn thuần, không phải đồng nhân hay lịch sử, ta chỉ mượn một chút bối cảnh cùng danh nhân, truyền thuyết.

Có lẽ tay bút còn chưa cứng cáp, văn phong còn chưa trôi chảy, nhưng chỉ cần những lời động viên, ta tin bản thân mình sẽ làm được tốt hơn.

Ta chỉ nói đến đây! Cảm ơn chân thành.

Tiểu tác: Lạc Thiên Tiên Đế.

Tiểu văn nhân: Nguyễn Trần Vũ

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chín năm sau

Vũ gia, một ngày rằm tháng chín, hạo nguyệt lúc mờ lúc tỏ, trong đài viện phía tây phủ khi ẩn khi hiện bóng hình một đứa bé, nương theo ánh trăng có thể nhìn thấy, đứa bé mặc một thân y phục trắng tinh, tướng mạo có đôi chút gầy ốm, nhưng diện mục lại vô cùng sáng sủa, thanh tú đáng yêu.

Đôi tay nhỏ không ngừng bắt ra những thủ ấn kỳ dị, chốc chốc lại lẳng không lên cao tầm một trượng đánh xuống sân hàng loạt chưởng ấn, khiến cho mặt đất vang lên thanh âm chấn động, cước bộ cùng thân pháp nhanh như thêm điện, mấy canh giờ qua đi đứa bé lau mồ hôi trên trán sau đó xếp bằng ngồi trên mặt đất, vận chuyển công pháp luyện khí.

Từng dòng thiên địa linh khí mờ nhạt cuộn trào mà đến, bao phủ lấy thân hình nhỏ bé, hần ngồi im không chút nhúc nhích, đôi mắt nhắm nghiền ngưng thần dưỡng tọa.

Lại mấy canh giờ trôi qua, trời vừa kịp sáng, đằng đông ánh kiêu dương cũng vừa vọt lên cao bằng ngọn sào, không khí một buổi sáng trong lành mát mẻ.

Đứa bé thu công, khẽ lắc lư thân hình khiến cho một chút bụi đất cùng sương sớm còn đọng lại trên y phục theo đó từ từ rơi xuống, hần mở mắt, từ sâu bên trong con ngươi có thể nhìn ra hai tia tinh mang chói lòa, sắc bén.

"Ta vậy mà luyện thành Ngưng Khí tầng ba, nếu đệ phụ mẫu biết được hần phải rất vui mừng!! Cứ đà này, đến lúc gia tộc tổng đại hội cuối năm không chừng còn có thể tiếp tục đột phá a".

Đứa bé này chính là Vũ Thiên Long, từ cái ngày thiên đạo tiếp dẫn cũng vừa vận trôi qua đã tròn chín năm tuổi nguyệt, ngày đó bởi vì nhìn thấy dị tượng Long ẩn trên bầu trời mà phụ thân hần mới đặt cho hần cái tên này.

" Thiên Long " Đại biểu cho lòng mang hy vọng con trai mình về sau có thể nhất phi trùng thiên, cá chép hóa rồng đạp lên vũ môn quan.

Vũ gia, một trong ba đại gia tộc lớn nhất vùng Trung Bộ, cha hần Vũ Thiên Nguyên vốn là thống soái quân đội triều đình, quyền cao chức trọng, nói cho cùng thì Vũ gia cũng chỉ thuộc dạng nhà giàu mới nổi nếu đem ra so sánh với các đại gia tộc truyền thừa khác thì đơn giản không đáng nhìn.

Nhưng cha hần ngày trước là ngoại môn đệ tử Bình Trị tông, tông môn tu chân hạng hai, đã tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ cảnh giới, cho nên khi đặt tại

quốc gia phạm nhân cũng vô tình mà trở thành một vị thống soái cao cao tại thượng.

Nước lên thuyền dâng, Vũ gia trong vòng mười năm ngẩng đầu leo lên hàng gia tộc thượng lưu, hơn nữa Vũ Thiên Nguyên nắm trong tay thực quyền, dưới trướng y, tướng lĩnh hùng mạnh, quân binh có đến hơn mười vạn, ngự trị một vùng, hồ mưa gọi gió.

Vũ Thiên Long năm nay vừa tròn chín tuổi, ở cái độ tuổi như hán những đứa trẻ khác chỉ vừa mới mò mẫm tiến vào Ngưng Khí một bước đầu tiên, nhưng mà Vũ Thiên Long tựa hồ có chút bất đồng.

Vào mùa thu năm ngoái hán vô tình nhặt được một môn công pháp luyện khí, công pháp này chỉ có độc ba trang giấy trắng đã bạc nhàu, trong đó ghi chỉ chút những cổ ngữ khó hiểu đi kèm một vài hình ảnh minh họa nhếch nhác sơ sài

Vũ Thiên Long dựa theo hình ảnh minh họa kia bắt đầu tu luyện, chỉ sau gần một năm đã có tiến bộ trông thấy, môn công pháp này tuyệt đối kỳ bí cũng không thể phân chia được phẩm giai, đứng nhìn thành tựu bước đầu, một năm qua Vũ Thiên Long đã bỏ ra không ít thời gian cùng công sức.

Tất nhiên, một thế gia như Vũ gia cũng có công pháp luyện khí riêng cho mình, nhưng mà hải tử chỉ sau khi khai căn mới có thể bắt đầu tu luyện, mới có thể tự mình bước chân trên con đường tu chân gian nan hiểm trở, bởi khai căn nói cho cùng thì là một phương thức kiểm tra căn cơ cùng thiên phú.

Chỉ có những đứa nhỏ đầy đủ thiên tư mới được gia tộc hết lòng tài bồi, thậm chí dù cho hán là con trai gia chủ đi chăng nữa cũng không ngoại lệ.

Thế giới này vô giả vi tôn, chúng nhân lấy tu chân làm duy lý sinh tồn, chỉ có kẻ mạnh mới được ngưỡng vọng, một khi nắm đầy đủ thực lực trong tay hoàn toàn có thể quát tháo vong vãn, đặt vương quyền, vương pháp cùng nhân sinh ra ngoài tầm mắt.

Vũ Thiên Nguyên, cha hán tu vị Trúc Cơ hậu kỳ, dưới ánh mắt phạm nhân đã không khác nào một bậc thần tiên cao cao tại thượng, bởi lẽ chỉ tu sĩ mới có thể lãng không bay lượn, đăng vân giá vũ, xuất thần nhập hóa.

Vũ Thiên Nguyên thống soái một phương, đánh đông dẹp bắc giúp Đại Việt không ngừng mở mang bờ cõi, nếu luận công trạng cùng thực lực thì cả triều đình không ai dám nói có thể qua mặt.

Ngay cả Đại Đế, một bậc hoàng giả thâm tàng bất lộ cũng đều phải dành cho hán ba phần kính trọng, bởi vậy mới nói chỉ cần nắm giữ đầy đủ thực lực trong tay là có thể có được tất cả.

"Đại ca! " Lúc này từ bên ngoài chợt vọng đến thanh âm trẻ thơ, nẩy hơi thở sau một hải tử mập ú đầu để tóc trái đào nhanh nhẹn chạy đến, đứa bé cười khi khi, nghịch ngợm đưa tay túm lấy vạt áo Vũ Thiên Long, lắc lắc.

"Cha mẹ cho gọi huynh đây! "

"Có chuyện gì sao? " Vũ Thiên Long tươi cười hỏi, rồi dùng lực cánh tay xốc mạnh đứa bé lên vai, vừa nhéo nhéo má thịt.

"Hihi..Ta cũng không biết đâu! "

Đứa bé này là đệ đệ Vũ Thiên Long, tên gọi Vũ Thiên Phong, nhỏ hơn hán năm tuổi, năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, tướng mạo mập mạp phúc hậu, vô cùng đáng yêu.

Hai huynh đệ hán tiến vào bên trong chính điện, lúc này xung quanh cũng đã tụ tập lấy khá đông người, có gia nhân lén lút từ ngoài cửa nhìn vào, hai bên hơn chục đệ tử trực hệ nhỏ tuổi nghiêm túc đứng sau lưng trường bối, trên vị trí cao nhất, nơi đặt chiếc ghế gia chủ, Vũ Thiên Nguyên đang ngồi im, vẻ mặt âm trầm bất định như lo lắng, ngóng chờ điều gì đó.

Phía dưới hán, hạ vị, tại bốn chiếc ghế sơn son, đang nhàn nhã ngồi lấy bốn lão giả râu tóc bạc phơ, trong đó có một người y hệt cảnh củi khô, tướng mạo già nua khắc khổ, nhưng ai nấy thần sắc tuyệt đối tuệ mẫn vô cùng.

Bọn họ bất kỳ người nào cũng đều có bối phận cực cao trong gia tộc, đến mức Vũ Thiên Nguyên phải gọi một tiếng sư thúc, bốn người này bình thường ẩn tàng cực sâu rất hiếm khi gặp được, chỉ trừ những sự kiện trọng đại, hay đại hội gia tộc mỗi năm tổ chức một lần.

Bọn họ mặc dù không mang huyết thống Vũ gia, nhưng tuyệt nhiên là thủ hộ giả trung thành của gia tộc, muốn rõ chuyện này phải quay về hơn bốn mươi năm trước.

Ngày đó Vũ Thiên Bá, cha Vũ Thiên Nguyên vốn là một tán tu, hán thiên tư xuất chúng, tu luyện gần năm mươi năm thì Kết Đan thành công, tiến nhập làm nội môn đệ tử của một môn phái tu chân, quá trình lịch duyệt trong môn phái hữu duyên cùng bốn người kia kết nghĩa làm kim lang huynh đệ.

Sau đó mấy năm, không hiểu vì lý do gì mà tông môn trong vòng một đêm bị người khác diệt sạch, chỉ còn vài đệ tử ra ngoài lịch lãm là may mắn sống sót, cuối cùng bốn người kia mang lòng báo thù, cùng Vũ Thiên Bá quay về Vũ gia, thề phải tìm ra kẻ diệt môn phanh thủy rửa hận, vậy nên mới thủ hộ cho Vũ gia, khiến Vũ gia không ngừng lớn mạnh là trách nhiệm của bọn họ và ngược lại, báo thù diệt môn chính là trách nhiệm nặng nề của toàn bộ người Vũ gia.

Tuy nhiên mấy chục năm đã qua, chân dung kẻ giết người lại không thấy đâu, dần dần hùng tâm tráng khí vì thế mà mai một, họ cũng quen với cái kiếp sống này, thậm chí chấp nhận Vũ gia chính là gia tộc của mình, bốn người đều lấy chung họ Vũ.

"Cha cho gọi ta? " Vũ Thiên Long nhanh chóng bước vào chính điện, tò mò đảo mắt nhìn quanh một vòng sau đó khẽ cúi đầu hành lễ.

" Tiểu tử, mấy hôm nay ngươi đi đâu mà đến cái bóng cũng đều không thấy a!" Vũ Thiên Nguyên ôn nhu nhìn con, hậm hực mắng yêu.

" Ta ở trong thư khố đọc sách a! Chẳng phải cha không muốn ta sau này theo nghiệp binh quyền? Ngươi muốn ta làm văn giả sao? Vậy nên mấy tháng này ta chuyên tâm đọc sách, cũng là cố làm vừa lòng người " Vũ Thiên Long thần sắc nghiêm túc, chớp chớp mắt làm ra vẻ vô tội.

" Khụ! Khụ! Thằng nhóc này! " Vũ Thiên Nguyên trêu mếu nhìn con trai, cười xòa.

" Đây là đại công tử? Mặt mày vô cùng thông minh sắc sảo a! " Bốn lão giả ngồi trên cao thích thú đồng thanh.

Vũ Thiên Long cười khò, cố tình làm ra bộ dáng khó hiểu, thực sự thì hắn chưa từng gặp qua bốn lão giả này.

" Còn không mau bái kiến sư thúc tổ đi " Vũ Thiên Nguyên nhẹ giọng quát.

" Haha.. Công tử không nhận ra lão nhân gia chúng ta cũng không có gì làm lạ, năm nay công tử cũng tròn chín tuổi rồi, về sau sẽ thường xuyên gặp mặt " Bốn lão giả cùng nhau cười hiền, nhìn chăm chăm Vũ Thiên Long âm thầm đánh giá.

Bạn đang đọc LẠC THIÊN TIÊN ĐẾ

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Kinh động

Vũ gia, một ngày rằm tháng chín, hạ nguyệt lúc mờ lúc tỏ, trong đài viện phía tây phù khi ẩn khi hiện bóng hình một đứa bé, nương theo ánh trăng có thể nhìn thấy, đứa bé mặc một thân y phục trắng tinh, tướng mạo có đôi chút gầy ốm, nhưng diện mục lại vô cùng sáng sủa, thanh tú đáng yêu.

Đôi tay nhỏ không ngừng bắt ra những thủ ấn kỳ dị, chốc chốc lại lẳng không lên cao tầm một trượng đánh xuống sân hàng loạt chuông ản, khiến cho mặt đất vang lên thanh âm chấn động, cước bộ cùng thân pháp nhanh như thiểm điện, mấy canh giờ qua đi đứa bé lau mồ hôi trên trán sau đó xếp bằng ngồi trên mặt đất, vận chuyển công pháp luyện khí.

Từng dòng thiên địa linh khí mờ nhạt cuộn trào mà đến, bao phủ lấy thân hình nhỏ bé, hắn ngồi im không chút nhúc nhích, đôi mắt nhắm nghiền ngưng thần dả tọa.

Lại mấy canh giờ trôi qua, trời vừa kịp sáng, đằng đông ánh kiêu dương cũng vừa vọt lên cao bằng ngọn sào, không khí một buổi sáng trong lành mát mẻ.

Đứa bé thu công, khẽ lắc lư thân hình khiến cho một chút bụi đất cùng sương sớm còn đọng lại trên y phục theo đó từ từ rơi xuống, hắn mở mắt, từ sâu bên trong con ngươi có thể nhìn ra hai tia tinh mang chói lòa, sắc bén.

"Ta vậy mà luyện thành Ngưng Khí tầng ba, nếu để phụ mẫu biết được hẳn phải rất vui mừng!! Cứ đà này, đến lúc gia tộc tổng đại hội cuối năm không chừng còn có thể tiếp tục đột phá a".

Đứa bé này chính là Vũ Thiên Long, từ cái ngày thiên đạo tiếp dẫn cũng vừa vận trôi qua đã tròn chín năm tuổi nguyệt, ngày đó bởi vì nhìn thấy dị tượng Long ẩn trên bầu trời mà phụ thân hắn mới đặt cho hắn cái tên này.

" Thiên Long " Đại biểu cho lòng mang hy vọng con trai mình về sau có thể nhất phi trùng thiên, cá chép hóa rồng đạp lên vũ môn quan.

Vũ gia, một trong ba đại gia tộc lớn nhất vùng Trung Bộ, cha hắn Vũ Thiên Nguyên vốn là thống soái quân đội triều đình, quyền cao chức trọng, nói cho cùng thì Vũ gia cũng chỉ thuộc dạng nhà giàu mới nổi nếu đem ra so sánh với các đại gia tộc truyền thừa khác thì đơn giản không đáng nhìn.

Nhưng cha hắn ngày trước là ngoại môn đệ tử Bình Trị tông, tông môn tu chân hạng hai, đã tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ cảnh giới, cho nên khi đặt tại quốc gia phàm nhân cũng vô tình mà trở thành một vị thống soái cao cao tại thượng.

Nước lên thuyền dâng, Vũ gia trong vòng mười năm gần gũi đều leo lên hàng gia tộc thượng lưu, hơn nữa Vũ Thiên Nguyên nắm trong tay thực quyền, dưới trướng y, tướng lĩnh hùng mạnh, quân binh có đến hơn mười vạn, ngự trị một vùng, hồ mưa gọi gió.

Vũ Thiên Long năm nay vừa tròn chín tuổi, ở cái độ tuổi như hắn những đứa trẻ khác chỉ vừa mới mò mẫm tiến vào Ngưng Khí một bước đầu tiên, nhưng mà Vũ Thiên Long tựa hồ có chút bất đồng.

Vào mùa thu năm ngoái hắn vô tình nhặt được một môn công pháp luyện khí, công pháp này chỉ có độc ba trang giấy trắng đã bạc nhàu, trong đó ghi chỉ chút những cổ ngữ khó hiểu đi kèm một vài hình ảnh minh họa nhếch nhác sơ sài.

Vũ Thiên Long dựa theo hình ảnh minh họa kia bắt đầu tu luyện, chỉ sau gần một năm đã có tiến bộ trông thấy, môn công pháp này tuyệt đối kỳ bí cũng không thể phân chia được phẩm giai, đứng nhìn thành tựu bước đầu, một năm qua Vũ Thiên Long đã bỏ ra không ít thời gian cùng công sức.

Tất nhiên, một thế gia như Vũ gia cũng có công pháp luyện khí riêng cho mình, nhưng mà hài tử chỉ sau khi khai căn mới có thể bắt đầu tu luyện, mới có thể tự mình bước chân trên con đường tu chân gian nan hiểm trở, bởi khai căn nói cho cùng thì là một phương thức kiểm tra căn cơ cùng thiên phú.

Chỉ có những đứa nhỏ đầy đủ thiên tư mới được gia tộc hết lòng tài bồi, thậm chí dù cho hần là con trai gia chủ đi chăng nữa cũng không ngoại lệ.

Thế giới này vô giả vi tôn, chúng nhân lấy tu chân làm duy lý sinh tồn, chỉ có kẻ mạnh mới được ngưỡng vọng, một khi nắm đầy đủ thực lực trong tay hoàn toàn có thể quát tháo vong vãn, đặt vương quyền, vương pháp cùng nhân sinh ra ngoài tầm mắt.

Vũ Thiên Nguyên, cha hần tu vị Trúc Cơ hậu kỳ, dưới ánh mắt phàm nhân đã không khác nào một bậc thần tiên cao cao tại thượng, bởi lẽ chỉ tu sĩ mới có thể lảng không bay lượn, đằng vân giả vụn, xuất thần nhập hóa.

Vũ Thiên Nguyên thống soái một phương, đánh đông dẹp bắc giúp Đại Việt không ngừng mở mang bờ cõi, nếu luận công trạng cùng thực lực thì cả triều đình không ai dám nói có thể qua mặt.

Ngay cả Đại Đế, một bậc hoàng giả thâm tàng bất lộ cũng đều phải dành cho hần ba phần kính trọng, bởi vậy mới nói chỉ cần nắm giữ đầy đủ thực lực trong tay là có thể có được tất cả.

"Đại ca! " Lúc này từ bên ngoài chợt vọng đến thanh âm trẻ thơ, nẩy hơi thở sau một hài tử mập ú đầu để tóc trái đào nhanh nhẹn chạy đến, đứa bé cười khi khi, nghịch ngợm đưa tay túm lấy vạt áo Vũ Thiên Long, lắc lắc.

"Cha mẹ cho gọi huynh đấy".

"Có chuyện gì sao?" Vũ Thiên Long tươi cười hỏi, rồi dùng lực cánh tay xốc mạnh đứa bé lên vai, vừa nhéo nhéo má thịt.

"Hihi..Ta cũng không biết đâu".

Đứa bé này là đệ đệ Vũ Thiên Long, tên gọi Vũ Thiên Phong, nhỏ hơn hần năm tuổi, năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, tướng mạo mập mạp phúc hậu, vô cùng đáng yêu.

Hai huynh đệ hần tiến vào bên trong chính điện, lúc này xung quanh cũng đã tụ tập lấy khá đông người, có gia nhân lén lút từ ngoài cửa nhìn vào, hai bên hơn chục đệ tử trực hệ nhỏ tuổi nghiêm túc đứng sau lưng trưởng bối, trên vị trí cao nhất, nơi đặt chiếc ghế gia chủ, Vũ Thiên Nguyên đang ngồi im, vẻ mặt âm trầm bất định như lo lắng, ngóng chờ điều gì đó.

Phía dưới hần, hạ vị, tại bốn chiếc ghế son son, đang nhân nhả ngồi lấy bốn lão già râu tóc bạc phơ, trong đó có một người y hệt cảnh củi khô, tướng mạo già nua khắc khổ, nhưng ai nấy thần sắc tuyệt đối tuệ mẫn vô cùng.

Bọn họ bất kỳ người nào cũng đều có bối phận cực cao trong gia tộc, đến mức Vũ Thiên Nguyên phải gọi một tiếng sư thúc, bốn người này bình thường ần tàng cực sâu rất hiếm khi gặp được, chỉ trừ những sự kiện trọng đại, hay đại hội gia tộc mỗi năm tổ chức một lần.

Bọn họ mặc dù không mang huyết thống Vũ gia, nhưng tuyệt nhiên là thủ hộ giả trung thành của gia tộc, muốn rõ chuyện này phải quay về hơn bốn mươi năm trước.

Ngày đó Vũ Thiên Bá, cha Vũ Thiên Nguyên vốn là một tán tu, hần thiên tư xuất chúng, tu luyện gần năm mươi năm thì Kết Đan thành công, tiến nhập làm nội môn đệ tử của một môn phái tu chân, quá trình lịch duyệt trong môn phái hữu duyên cùng bốn người kia kết nghĩa làm kim lang huynh đệ.

Sau đó mấy năm, không hiểu vì lý do gì mà tông môn trong vòng một đêm bị người khác diệt sạch, chỉ còn vài đệ tử ra ngoài lịch lãm là may mắn sống sót, cuối cùng bốn người kia mang lòng báo thù, cùng Vũ Thiên Bá quay về Vũ gia, thế phải tìm ra kẻ diệt môn phanh thủy rửa hận, vậy nên mới thủ hộ cho Vũ gia, khiến Vũ gia không ngừng lớn mạnh là trách nhiệm của bọn họ và ngược lại, báo thù diệt môn chính là trách nhiệm nặng nề của toàn bộ người Vũ gia.

Tuy nhiên mấy chục năm đã qua, chân dung kẻ giết người lại không thấy đâu, dần dần hùng tâm tráng khí vì thế mà mai một, họ cũng quen với cái kiếp sống này, thậm chí nhận Vũ gia chính là gia tộc của mình, bốn người đều lấy chung họ Vũ.

"Cha cho gọi ta?" Vũ Thiên Long nhanh chóng bước vào chính điện, tò mò đảo mắt nhìn quanh một vòng sau đó khẽ cúi đầu hành lễ.

"Tiểu tử, mấy hôm nay ngươi đi đâu mà đến cái bóng cũng đều không thấy a!" Vũ Thiên Nguyên ôn nhu nhìn con, hậm hực mắng yêu.

"Ta ở trong thư khố đọc sách a! Chẳng phải cha không muốn ta sau này theo nghiệp binh quyền? Người muốn ta làm văn giả sao? Vậy nên mấy tháng này ta chuyên tâm đọc sách, cũng là cố làm vừa lòng người" Vũ Thiên Long thần sắc nghiêm túc, chớp chớp mắt làm ra vẻ vô tội.

"Khụ! Khụ! Thằng nhóc này!" Vũ Thiên Nguyên trêu mếu nhìn con trai, cười xòa.

"Đây là đại công tử? Mặt mày vô cùng thông minh sắc sảo a!" Bốn lão già ngồi trên cao thích thú đồng thanh.

Vũ Thiên Long cười khổ, cố tình làm ra bộ dáng khó hiểu, thực sự thì hần chưa từng gặp qua bốn lão già này.

" Còn không mau bái kiến sư thúc tổ đi " Vũ Thiên Nguyên nhẹ giọng quát.

" Haha.. Công tử không nhận ra lão nhân gia chúng ta cũng không có gì làm lạ, năm nay công tử cũng tròn chín tuổi rồi, về sau sẽ thường xuyên gặp mặt " Bốn lão giả cùng nhau cười hiền, nhìn chằm chằm Vũ Thiên Long âm thầm đánh giá.

Bạn đang đọc LẠC THIÊN TIÊN ĐẾ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Việt võ đạo

Nhưng mà kẻ làm cha mẹ ai lại không mong muốn con mình có thành tựu? Nói cho cùng thì kinh hỷ mà Vũ Thiên Long mang đến cho hai người hôm nay quả thật quá lớn, nó cũng vô tình trở thành đá kích, hai người trần trối nhìn nhau, chốc lát sau Vũ Thiên Nguyên khẽ thì thào.

" Nàng nhìn xem, con trai chúng ta... Thiên Long nhà chúng ta...Thánh Phẩm...Tiên căn!".

" Đừng rồi.. Con trai chúng ta! "

Lúc này bốn vị thủ hộ giả cũng cùng lúc đứng lên khỏi ghế, ngẹn họng, trần trối nhìn Vũ Thiên Long mà không biết nên nói gì cho phải, nhưng dù sao bốn người bọn hắn đều là lão quái sống qua mấy trăm năm, tâm cơ vô cùng trầm ổn, chỉ thoáng kích động, phút chốc sau bị tận lực đè nén xuống:" Phong bế thông tin, mọi chuyện hôm nay xem như chưa từng xảy ra, bất kỳ kẻ nào để lộ ra ngoài...Xử theo tộc quy! "

Chúng nhân giật mình, sau đó kịp thời đồn ngộ, bất cứ ai đều hiểu Tiên căn vô thượng đại biểu cho khái niệm gì, chỉ cần một chút sơ suất để lộ ra thông tin thôi cũng đủ khiến cho toàn bộ thế giới tu chân phải một phen điên cuồng tranh đoạt, không những thế, họa diệt tộc có thể ập xuống bất kỳ lúc nào.

Tiên căn trọng trọng cho một vị Hóa Hư ngày sau ngang trời xuất thế, Hóa Hư cảnh tối đỉnh cường giả, Tiên Nhân chân chính mà bá tánh xưa nay ngàn đời thờ phụng.

Có nói gì lúc này cũng đều là quá sớm, tương lai còn chưa biết thế nào nhưng Vũ Thiên Long hiện tại chỉ như một con Đại Bàng non nhỏ yếu, người ta muốn bóp chết sẽ dễ dàng bóp chết, người xưa có câu: "Thất phu vô tội, hoài bích có tội là vì vậy! "

Mọi chuyện trôi qua, gia nhân hay tộc nhân đều ngầm hiểu, Vũ gia sau này có thể quát tháo phong vân, tung hoành bát hoang hay không đều nhờ vào một tay hãn chèo chống, vậy nên bọn họ cũng thầm ước định với nhau " Thiên đại bí mật này dù cho có chết cũng tuyệt đối không thể nói ra ".

Đó là một loại ý niệm, một loại đồng lòng, một cỗ hy vọng cao cả, cũng là ý niệm cầu sinh mãnh liệt, trên dưới ba ngàn tộc nhân nhắm mắt làm ngơ không hề rảnh rỗi lời khiến cho mọi chuyện dần trôi vào tĩnh lặng.

Mà lúc này Vũ Thiên Long đang ngồi trong phủ viện, đôi mắt nhắm nghiền ngưng thần đã tọa, lấy Đại Việt Tôn Tiên Kinh không ngừng hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài, cải biến thân thể, tu vị hãn theo đó cũng từng giờ từng phút được nâng lên.

Cứ trôi qua một khoảng thời gian, bên ngoài thân thể Vũ Thiên Long thoáng ảm thoáng hiện hai dòng hắc bạch nhị khí, sau đó bạch khí tự do du tẩu, tản mát trong trời đất, còn hắc khí lại được dung nạp vào bên trong đan điền.

Một quá trình như vậy được gọi là vòng chu thiên, một chu thiên ứng với bảy ngàn nhịp hô hấp, bởi thiên địa linh khí vốn không tinh thuần mà pha lẫn rất nhiều tạp chất, vậy nên tu chân giả mới sáng tạo nên luyện khí công pháp, luyện khí công pháp có thể hình dung như là cái phễu lọc giúp cho tu chân giả hấp thu hiệu quả nhất, một cách có lựa chọn nhất tinh nguyên trời đất.

Trong cấu trúc cơ thể con người, có một vị trí bí mật bên trên, cách rốn tầm một gang tay, nơi đó dùng để chứa đựng tinh nguyên, tu chân giả gọi nó là đan điền, đan điền được phân chia thành: Thượng, trung, hạ, ba tầng, cũng là một cái bậc thang tiểu cảnh giới ứng với: Sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ.

Một khi tinh nguyên đã bão hòa, đã dư thừa trong đan điền thì tu chân giả tất nhiên sẽ chọn phương pháp đột phá, đột phá mỗi tiểu cảnh giới mà nói, khó khăn ngàn vạn, nguy cơ sinh tử trùng điệp, nhưng đi kèm theo khó khăn là thực lực đại tiên, sinh mệnh thăng hoa một mảng lớn.

Lại thêm nửa tháng trôi qua, sóng yên biển lặng, Vũ Thiên Long cũng đã cùng cố vững chắc tu vị Ngưng Khí tầng ba,nếu lúc này đem ra so sánh cùng với cường giả, hãn bất quá chỉ là một tiểu tu sĩ nhỏ bé, nhưng cùng võ đạo thể tục mà nói thì thực lực Vũ Thiên Long bây giờ đã có thể xếp vào hàng đỉnh tiêm cao thủ phạm nhân.

Ngưng Khí kỳ là một cái quá trình thật dài có tác dụng cải hoán thể chất, nâng cao sức mạnh nhục thân, thông suốt kinh mạch, điệp gia cho chiến lực bản thân.

Sáng hôm đó Vũ Thiên Nguyên đến sớm, khi trời còn tờ mờ, trên khuôn mặt chai thô khó che dấu được nét kích động cùng hồ hởi, hãn đứng bên ngoài

cửa thật lâu, một lúc sau mới thở dài mở cửa bước vào.

Bước vào bên trong tiểu viện, thấy Vũ Thiên Long vẫn đang hăng say tu luyện, hắn chỉ mỉm cười âu yếm nhìn con trai.

"Long nhi, nghỉ ngơi một chút đi, ta biết mấy ngày hôm nay con đã rất cố gắng rồi, nhưng mà đột phá Ngưng Khí kỳ đâu phải chuyện ngày một ngày hai, dục tốc bất đạt a! Ta xem con nên thư thả đôi chút thì hơn".

"Cha đến thăm ta sao" Vũ Thiên Long cười hiền, sau đó cũng mở mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên.

"Ta đến là đưa cho con một bộ võ kỹ, con trai ngoan, đây là võ kỹ tâm đắc mà cả đời ta nhặt nhạnh gom góp lại, con đã khai mở Linh căn, ngoài luyện khí ra cũng nên tu tập một ít công pháp phòng thân rồi".

Vũ Thiên Long nhìn cuốn sách bìa đen khá dày trên tay Vũ Thiên Nguyên, nội tâm có chút kích động, bản thân hắn mặc dù đã bí mật đột phá Ngưng Khí kỳ từ sớm nhưng mà trong tay vẫn chưa có lấy một môn công pháp chủ tu.

Nếu nói tu vị là kiếm sĩ thì võ kỹ chính là một cây kiếm, cây kiếm càng sắc tất nhiên thực lực sẽ càng mạnh.

Võ kỹ trên thế gian muôn hình vạn trạng, Đạo, Thương, Kích, Bổng, Quyền, Chưởng, Kiếm, Chi...Cũng được phân chia thành ba loại phẩm giai đó là: Thiên, Địa, Nhân, tam cấp.

Tu sĩ thông thường chỉ chủ tu một loại võ kỹ, lấy đó làm sở trường phát huy đến mức độ hình thái thuần thực nhất.

Xuất Thân Nhập Hóa là hình thái của cảnh giới đầu tiên, kế tiếp Lô Hóa Thuần Thanh, cuối cùng mới là Đăng Phong Tạo Cực đại thành võ kỹ.

"Đây là công pháp gì?" Vũ Thiên Long tò mò hỏi.

"Nó không phải là một bộ công pháp, mà là công pháp tuyển tập, bao gồm hết thảy hình thái võ học trong thiên hạ, tên gọi "Việt Võ Đạo" " Vũ Thiên Nguyên cười hiền, pha chút tự hào, nói.

"Cảm ơn phụ thân!, ta thực sự rất cần nó".

Lại qua mấy hôm sau, Vũ Thiên Long đem Việt Võ Đạo đọc qua một lượt, lúc này mới mới đứng lên, lắc lư thân hình một chút, đôi chân nhỏ chột dẫm mạnh vào mặt đất, như một mũi tên nhỏ rời cung, thân thể hắn lao vút ra bên ngoài.

"Cha mẹ.. Ta ra ngoài chơi một chút a!" Vũ Thiên Long chạy đi thật nhanh, thoáng cái đã đứng bên ngoài cửa lớn, nhìn phố xá đông đúc người qua kẻ lại, trên khuôn mặt non nớt khó che dấu được nét kích động.

Vũ Thiên Long dù sao cũng chỉ là một hài tử chín tuổi, mà hài tử hiển nhiên năng động, ham chơi.

Trần Thiên Quan, một quận thành bệ thế có thể nói là lớn nhất vùng Trung Bộ, đây là nơi tiếp giáp ba miền còn lại của quốc gia Đại Việt, tuy khí hậu có đôi chút khắc nghiệt nhưng nhân sinh lại ấm áp vô cùng.

Cảng Tiên Sa thuộc trấn Đà Nẵng là đầu mối kinh tế, là nơi giao thương buôn bán sầm uất, khung cảnh phi thường tươi đẹp, lại được ngọn Hải Vân hùng vĩ ôm ấp, kéo dài suốt mấy trăm dặm xung quanh Đông Hải, vô tình biến nơi này thành một vùng chiến lược quốc gia, cũng vì địa hình phức tạp khó công dễ thủ mà được xưng tụng là địa phương ngoại hồ tàng long.

Mười vạn quân binh Vũ gia đóng tại trấn Đà Nẵng, nhìn sang Đông Hải biển lớn mịt mù.

Vũ Thiên Long chìm vào dòng người trên phố, đảo mắt nhìn ngó khắp mọi nơi bằng ánh mắt lạ lẫm, đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi nhà, một loại cảm giác tự do như chim non được sổ lồng bay lượn khiến cho trái tim hắn càng thêm kiên định.

"Chỉ một tiểu trấn đã tráng lệ đến vậy rồi, thử hỏi thế giới rộng lớn bên ngoài đến cùng hấp dẫn bao nhiêu? Sẽ có một ngày chân ta đạp hết chín châu, đạp bằng bát hoang lục hợp".

Hùng tâm tráng khí bùng bùng, Vũ Thiên Long phóng tầm mắt thật xa nơi Đông Hải huyền bí, quanh năm mờ mịt vì hải vụ bao trùm.

"Thánh Long Môn.. Ta sẽ đến, sớm thôi!".

Khoảng thời gian này mỗi khi chìm vào trạng thái nhập định hắn thường có loại cảm giác như bị lôi kéo bởi một cỗ lực lượng, lực lượng huyền bí kia muốn dẫn dắt hắn tới một địa phương." Đông Hải Thánh Long Môn".

Tương truyền chính là nơi Lạc Tổ Lạc Long Quân khai sáng tông môn, cũng tại đó hơn vạn năm trước ngài đạp mây tia phi thăng Tiên giới, có rất nhiều truyền thuyết về vị Lạc Tổ này, sinh linh Đại Việt khẳng định người chính là cha, là phụ mẫu thai nghén nên lễ dân bá tánh ngày nay.

Vậy nên hương hỏa ngàn đời không đứt đoạn, Lạc làm cha, Âu làm mẹ, lấy rồng làm linh vật, tôn thờ như một đẳng tối cao chúa tể.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Thái tử vi hành

LẠC THIÊN TIÊN ĐẾ.

Tg: Hành Thiên Hạ

Đồng Hải khắc nghiệt vô cùng, cuồng phong gió lớn quanh năm thét gào đầy đọa, lại bị bao phủ bởi một tầng hơi nước dày đặc, hơi nước này còn có tính chất ăn mòn cực mạnh, mặc cho là kim loại hay tinh thiết đều không thể nào chống chịu, bởi vậy ngoại trừ Nguyên Anh tu vị, không một ai dám bén mảng đặt chân bước ra Đồng Hải.

Hoàng Sa, một hòn đảo ngọc xinh đẹp tràn ngập cát vàng óng ánh, nơi này mây khói giăng đầy cỏ cây tươi tốt, thiên địa linh khí dạt dào như vô cùng vô tận, dưới ánh kiêu dương chiếu rọi càng tỏ đậm thêm nét đẹp mang mang hư ảo, nếu như nhìn từ tình không bên ngoài, có thể dễ dàng tưởng tượng ra khung cảnh một cô gái mỹ mạo tuyệt trần đang trầm mình trong biển lớn, mái tóc dài vàng óng nhẹ nhàng buông xòa.

Phía trên Hoàng Sa đảo, đứng vững một cái tông môn to lớn, kiến trúc đồ sộ, lầu cao gác mái chạm trổ vô cùng tinh xảo, bên cạnh là bức tượng tinh thạch cao lớn vĩ ngạn, bức tượng kia điêu khắc trọn vẹn dung mạo của một nam nhân, toàn bộ chi tiết, thậm chí đến từng biểu cảm trên khuôn mặt cũng tựa hồ thấp phẫn sinh động, chân thực.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn hướng trời cao, đôi mắt mở lớn, thần sắc khinh thường như muốn cùng thiên đạo đi đối chọi, bài xích, một cỗ ý chí hiển ngang bất khuất trùng điệp mà tản mát, bức tượng này chính là thạch điêu Lạc Tổ và ý chí kia cho đến mãi ngàn đời về sau người ta vẫn lưu truyền bằng một cái tên gọi huy hoàng "Bản sắc Á Đông!".

Lại quay về với Vũ Thiên Long, hẳn lúc này đang thất thần đưa mắt hướng lên những đám mây màu hồng nhạt đang trôi nổi, trong đầu óc non nớt chợt hiện lên câu hỏi: "Những đám mây kia liệu có bao giờ đuổi kịp được nhau? "

Hắn là không, mây trên trời cũng như nhân sinh chốn hồng trần, người đi trước kẻ đi sau nhưng cuộc bộ không bao giờ thay đổi, gió thổi mây bay chung quy lại cũng chỉ là một vòng luân quần trong trời đất.

Muốn theo kịp bước chân của người đi trước, hoặc là người ta dùng còn người bước tiếp, hoặc là bản thân người có đủ bản lĩnh để cải thiên hoán địa.

Đang lan man trong dòng suy nghĩ, lúc này từ phía đằng xa chợt vọng lại thanh âm xe ngựa lộp cộp nên bánh lên mặt đường, tiếng quát tháo inh ỏi cùng tiếng bước chân dồn dập.

Vũ Thiên Long xoay người, trước mắt hẳn lúc này là một đám quan binh đang cưỡi cung hộ giá hai bên chiếc xe ngựa màu vàng vương giả lao đến với tốc độ cực nhanh, binh lính ai nấy thân hình đều vô cùng vạm vỡ, lễ gươm tuốt giáo, thần sắc hung ác không ngừng bậm môi trợn mắt quát tháo người đi đường.

"Tránh ra, muốn chết sao? Lùi về hai bên a! " Một nam tử thân mang chiến giáp ngồi trên lưng ngựa hung hăng đưa cây roi da chỉ về phía trước.

Dân chúng xung quanh kinh hoàng táng đả xô đẩy nhau mà tránh né, khiến cho tràng cảnh vốn yên bình mới đó sát na trở nên vô cùng hỗn loạn.

Một vài đứa trẻ bị người lớn chen lấn đến mức ngã quỵ nằm dài trên mặt đất, lạc giọng gào khóc, bốn phía càng có những gian hàng buôn bán bên lề đường đổ sập xuống, khiến cho cát bụi mịt mù, người người nhìn lại đám quan binh kia bằng ánh mắt căm phẫn.

"Bọn họ là ai? Thật khinh người quá đáng, không xem vương pháp ra gì a!".

"Ngươi im đi, thử dùng đầu suy nghĩ xem, kẻ dám lễ gươm tuốt giáo thúc ngựa chạy như điên trong trấn há là người bình thường? Vương pháp chỉ để áp dụng với dân đen chúng ta, còn đám người kia căn bản cũng không thèm nhìn vương pháp vào trong mắt ".

"Mẹ! Cứu con!" Bỗng nhiên một tiếng thét kinh hoàng vang lên, lúc này chỉ thấy chiếc xe ngựa kia sắp va vào một đứa bé, hải tử nước mắt dàn dụa khóc khản cả giọng.

Bởi vì khoảng cách quá gần, chúng nhân ai nấy đều ngay lập tức nhắm chặt hai mắt, thực sự không muốn nhìn thấy cái tràng cảnh thương tâm sắp xảy ra, thiếu phụ bên đường thân sắc tuyệt vọng, đôi chân run run như muốn ngã quỵ.

Một khắc này, tiếng ngựa hí vang, thỉnh linh có một chiếc bóng như u linh phiêu dật nhanh chóng nhằm hướng đứa bé kia lao đến, Vũ Thiên Long một tay ôm chặt đứa bé, lúc người lần đúng một vòng sang phía bên kia vệ đường.

Cứu sống một mạng trong gang tấc, Vũ Thiên Long đứng dậy, phất đi bụi đất trên y phục, xuýt xoa nhìn đứa bé, đôi mắt biết cười, Vũ Thiên Long nhẹ nhàng hỏi: "Đệ có sao không? "

Hải tử có lẽ còn chưa kịp hoàn hồn, vội khóc lên nức nở, Vũ Thiên Long đưa mắt hướng về phía trước, nơi chiếc xe ngựa đang phi tốc chạy nhanh, gần

giọng hét lớn: "Đồ điên, muốn giết người sao? Đáng chết!".

Chợt bên trong chiếc xe, tấm rèm che được chậm rãi vén lên, hiện ra chân ảnh một thiếu niên vô cùng tuấn đạt, đầu đội kim khôi thân mang hoàng bào, bằng khí thế cao cao tại thượng đưa mắt nhìn ra bên ngoài, quét hết một vòng, rồi cuộc dán chặt lên người Vũ Thiên Long, khàn khàn nói: "Con chó nhỏ, người quát tháo cái gì a! Bồn công tử muốn đụng chết ai còn phải hỏi qua ý kiến của người sao? "

"Con chó nhỏ là người gọi ai?" Vũ Thiên Long hung hăng trừng mắt, đậm mặt đáp lời.

"Con chó nhỏ là ta gọi người!" Thiếu niên kia vỗ ngực một cái, rống lên thật lớn, cổ gồng gàn to từng câu từng chữ.

"A! Con chó nhỏ là người, gọi ta sao?" Vũ Thiên Long cười khê, ánh mắt thâm thúy xoay vòng, phát ra tinh mang sắc lạnh.

"Bà ngoại! Hồn dân a! Người đầu trời nó lại cho ta!" Thiếu niên khuôn mặt trở nên tím tái vì tức giận, hần thực không ngờ trên đời này lại có kẻ dám cùng mình ngang nhiên chống đối, hơn nữa còn sỉ nhục một cách trắng trợn đến như vậy.

Chúng nhân đang quan khán xung quanh không ai bảo ai, lúc này cùng che miệng cười, bọn họ tuy không dám lớn tiếng nhưng vẫn nhìn nhau nhò nhệ chỉ trỏ.

"Thằng bé kia là con nhà ai? còn nhỏ như vậy đã có thân thủ thật tốt, hơn nữa lại thông minh sắc sảo vô cùng".

"Ta không biết, nhưng nhìn qua cách ăn mặc hần phải là một thiếu gia con nhà quyền quý, chính khí a!".

Lúc này, một tên tráng hán mặt vuông trán hói từ trên lưng ngựa phi thân rơi xuống, cái roi ngựa thật dài được tuốt sẵn phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, hần lăm lăm bước nhanh tiến đến vị trí nơi Vũ Thiên Long đang đứng, hậm hực quát lớn: "Dám nhục mạ công tử nhà ta, đáng chết! "

Dứt lời cây roi nhằm thẳng đỉnh đầu Vũ Thiên Long mà quật xuống, lực lượng mạnh mẽ vô cùng, còn có thể nghe ra được thanh âm không khí bị xé rách, một roi này nếu như đánh lên thân thể hải tử bình thường e rằng không chết cũng trọng thương.

"Quá đáng, còn dám động thủ giết người sao! Thử hỏi công đạo ở đâu? Vương pháp ở đâu!" Nhân tâm phẫn nộ, có người can đảm mở miệng quát dài, kẻ lại hung hăng đậm chân lên mặt dẫm tò về bất bình.

Khi mà cây roi kia còn cách đỉnh đầu Vũ Thiên Long một khoảng ngắn, Vũ Thiên Long chợt dậm chân lên mặt đất, mượn lực đẩy lùi thân thể về phía sau ba bước, đôi mắt âm trầm cơ hồ còn phát ra sát khí.

Tránh thoát một kiếp, Vũ Thiên Long cũng không nói gì thêm, tay phải thỉnh linh bắt ra pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ, một đạo chi khí bàng bạc ngay lập tức gào thét phá không mà ra, khí lực cực lớn, ầm ầm còn mang theo lôi điện lập lòe.

"Việt Võ Đạo...Lăng Không Kinh! "

Một chi này tốc độ vô cùng, lập tức đánh thẳng lên ngực tên đại hán, khiến thân thể hần tại chỗ gấp cong lại như con tôm luộc, chặt vật bay ngược về phía sau vể lên mặt đất một vết tích mà sát thật dài, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Hần chỉ kịp cảm thấy như chính mình tựa hồ vừa va chạm cùng với một mũi tên bọc bằng thép cứng, được bắn ra từ cây trường cung thật lớn, khí lực cường đại khiến cho lục phủ ngũ tạng bên trong không ngừng nhộn nhạo.

"Bà ngoại ta! Lão tử đang xem cái quái gì thế này a?" Có người không kiềm chế được kích động, rống mồm la hét.

Phía trên cao nơi tầng hai một cái lầu lầu nhỏ, lúc này có lão khất cái ăn mặc bản thủ đang hào hứng mà quan sát, thỉnh linh, lão chợt hung hăng vỗ đùi mình một cái thật kêu, lớn giọng: "Thằng nhỏ này, rất khá..Hà Hà..".

Vũ Thiên Long tiếp tục tiến lại thật gần địa phương nơi tên tráng hán kia đang nằm thoi thóp, lại một cước xé gió đá ra, đôi chân nhỏ bé nhưng mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo, tráng hán chỉ kịp hét lên một tiếng, thân hình tiếp tục bay ngược về sau, máu tươi phun đầy đất, lúc này không hiểu vì thương thế quá nặng hay bởi vì uất ức mà hần triệt để lâm vào mê man bất tỉnh.

Thiếu niên trên chiếc xe ngựa khuôn mặt thoáng trắng bệch, đôi mắt long sòng sọc vì tức giận: "Bồn Thái Tử vi hành a! Dân đen người dám cùng ta bất kính? "

Nghe xong lời này, chúng nhân chỉ cảm giác như thiên lôi oanh kích, ai nấy đều kinh hoàng mà quỳ rạp một mảnh trên mặt đất, đồng thanh đồng khởi hô to: "Thái Tử thiên tuế! "

Thiếu niên cười gằn, đôi mắt hung ác nhìn Vũ Thiên Long: "Sao? Sợ quá phải không? Gặp bản thái tử còn không mau quỳ xuống".

Vũ Thiên Long cũng có chút giật mình, sau đó khẽ lắc lư, khuôn mặt tĩnh lặng không có lấy chút gợn sóng, Vũ Thiên Long lạnh nhạt cất lời

Thái tử a! Đến Đại Đế ta còn chưa có dịp quỳ bái qua, thái tử người thì tính là cái thứ rắm thối gì? Hung hăng càn quấy, xem mạng người như cỏ rác, dù cho người có là thiên tử, là con trời thì hôm nay cũng phải chịu tội! "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Bắt giam thái tử

"Người đâu, giết hần!".

Thái tử vừa mới cất lời, lúc này gần một trăm quan binh bằng khí thế đè ép hết thấy hùng hổ xông đến, bao vây xung quanh Vũ Thiên Long, gươm giáo sáng loáng, trăng cảnh khoa trương như vậy nếu kẻ bị vây ráp bên trong đối lại là một đại hán hay đạo tặc thô phỉ mà nói hần còn có đôi chút hợp tình hợp lý.

Chúng nhân run sợ quỳ rạp trên mặt đất không ai dám ngẩng cao đầu, tất nhiên đa phần trong số bọn họ đều âm thầm cảm khái, tiếc thương cho số phận một tiểu hài trưởng nghĩa.

Thái tử đại diện cho vương quyền mà vương quyền lại đại biểu cho sinh tử phạm nhân, thử hỏi mấy ai dám can đảm đi đối nghịch?

Thần sắc ngưng trọng, Vũ Thiên Long vội lùi bước về phía sau, trên thân thể chiến ý cùng sát khí được điệp gia, như một đầu mãnh thú bị dồn vào đường cùng, Vũ Thiên Long cuồng tiếu: "Hahaha! Tốt, các người lấy gì để quản chuyện sinh tử của ta, vương quyền là thứ gì? Vua vô đạo, trời đất cũng không dung!".

Lời nói vừa rơi xuống, một cơn gió khẽ quét ngang mặt đất cuốn bay y phục trên thân thể, mái tóc đen nhánh dài quá vai phát phơ buông xỏa, chiến khí lẫm liệt.

Lão giả phía trên tầng hai của lầu lâu đối diện vẫn trước sau như một, đang ngưng thần quan sát: "Tuổi tác không lớn, tâm tính thật lớn, tốt cho một hài tử! Ta muốn xem rốt cuộc người sẽ giải quyết chút phiền phức này ra sao".

"Kẻ nào dám tổn thương thiếu gia! " Lúc này từ phía đông thành có thể thấy một đội kỵ binh đông nghịt, hàng ngũ chỉnh tề đang âm ỉ kéo đến, số lượng ước chừng có đến hơn năm trăm người, tiếng bước chân dồn dập hòa cùng tiếng vó ngựa lộc cộc đều đặn nên xuống mặt đường.

Cờ xí tung bay, gươm, giáp sắc lạnh, mấy hơi thở ngắn ngủi sau, một tráng niên thân mang chiến bào màu tím đậm từ trên lưng tuần mã phi thân nhẹ nhàng vọt xuống, thân hình khôi ngô cao lớn, đôi chân rắn chắc như thiết trụ nặng nề cắm chặt lên mặt đất, tráng niên tức giận, nhãn mục quát.

"Khốn kiếp, các người là ai? Dám ở địa bàn Vũ gia, dám ở Trấn Thiên Quan làm loạn? "

Vũ Thiên Long nhìn tráng niên một chút, bất quá, thần sắc băng lãnh thủy chung không thay đổi, bên trong còn chứa ý cười, một lúc sau hần mới chậm chậm lên tiếng: "Khâu thúc, hần chính là đương kim thái tử a!".

"Cái gì? Thái tử... Thái tử Lạc Lăng? " Không sai biệt lắm, quân binh Vũ gia hay lê dân bá tánh khi nghe đến cái danh xưng này đều có cùng chung một loại biểu cảm...Khiếp sợ.

Vị Khâu thúc vừa rồi còn hiên ngang oai dũng giờ phút này giống như một cành củi mục bị thiên lôi oanh kích đến cháy đen, khuôn mặt xám ngắt, mồ hôi trán chảy xuống ròng ròng, hần đứng im trên trời không thốt nên lời.

"Haha... Còn không mau quỳ xuống hết cho ta, nhóc con, hôm nay dù cho là ai đến cũng không thể cứu được người rồi " Lạc Lăng điên cuồng cười lớn, ánh mắt cao cao tại thượng mang theo hung ác đảo qua một vòng.

Một khắc khi quân binh Vũ gia chuẩn bị phủ phục xuống thì đúng lúc này Vũ Thiên Long cười khẩy cất lời, thanh âm nhẹ nhàng mà bay bổng, lạnh nhạt nhưng thâm thúy: "Các người là tư binh nhà họ Vũ, ăn lộc Vũ gia, trước phục quân lệnh, sau bái chủ tướng...Hần, thái tử thì đã sao? Chủ nhân các người bị kẻ khác tổn thương các người lại hướng địch nhân quỳ lạy? "

"Haha...Tên điên, bọn thái tử không cần biết kẻ nào là tư binh nhà họ Vũ, chỉ cần sống trong lãnh thổ Đại Việt là dân đen Đại Việt thì cũng chính là nô tài của ta ".

"Nô tài của người? Nói thật hay...Ai cho người cái quyền trắng đen tráo trở, ai cho người cái quyền một tay che trời, hôm nay dù là Đại Đế có đến đây cũng vậy, giang sơn này là của lê dân bá tánh chứ không phải của riêng nhà họ Lạc a! " Thần sắc khinh thường, Vũ Thiên Long khí thế chấn nhiếp, gằn giọng nhấn xuống từng câu từng chữ.

"Tư binh Vũ gia nghe lệnh, kẻ này hung hăng can quấy xem mạng người như cỏ rác lại dám cùng ta bất kính, bắt lấy hần cho ta ".

Vị Khâu thúc lúc này như mới bừng tỉnh, khuôn mặt nhăn nhó khóc không ra nước mắt, bắt giữ thái tử ư? Cho hần thêm một ngàn cái lá gan hần cũng không dám! "Công tử, việc này...".

"Thế nào, bất tuân quân lệnh tội đáng chém đầu, Người còn ậm ừ cái gì! Bắt lấy hần, tội vạ đâu một mình ta gánh " Vũ Thiên Long biểu cảm lạnh băng trầm giọng quát.

" Vâng! " Trần Khâu khẽ cúi đầu nhận lệnh, sau đó quét mắt sang đám quân binh đang chết lặng." Kê này giả dạng thái tử, cần quấy trị an mưu đồ bất chính, bắt hẩn lại cho ta " Trần Khâu vừa nói vừa run.

Hắn thân là phó tướng dưới trướng Vũ Thiên Nguyên, suốt hai mươi năm trời cùng thống soái nam chinh bắc chiến, trải qua sinh tử, vô tình mà tình cảm cũng gắn kết trở nên bền chặt như keo sơn, nếu nói có kẻ dám tổn thương Vũ Thiên Long thì bản thân hẩn sẽ là người đầu tiên xuất thủ, mà trước mắt, đối phương lại chính là đương kim thái tử, là Đại Đế tương lai.

Nhưng dù sao cũng từng kinh qua trận mạc, thống lĩnh vạn binh nên tâm cơ của Trần Khâu cũng không phải loại tầm thường, hẩn cố tình gấn cho Lạc Lăng cái tội mạo danh thái tử, âu cũng là một khe cửa hẹp để sau này còn có nơi lượn lách.

Quân binh nghe vậy cũng vội đồng thanh hưởng ứng, khí thế vốn ù rũ nay bỗng nhiên ngang trời quật khởi, bởi thực lực đôi bên cách biệt một mảng lớn thế nên không mất bao nhiêu thời gian đám quan binh triều đình đã bị bắt gọn.

Lạc Lăng vừa giận vừa sợ, điên cuồng gào thét:" Phản rồi, làm phản rồi...Các người đều đáng chết, Vũ gia đáng chết! ".

Vũ Thiên Long nhìn bộ dạng hẩn bất giác cười xòa:" Người nhìn người xem, có giống phong phạm một vị thái tử không?...Tống hẩn vào ngục, ngày mai truy vấn " Dứt lời quay lưng trở về Vũ gia.

Khi quân binh đi hết, chúng nhân mới thừa dịp đứng lên ai nấy đều đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

" Vị kia vậy mà chính là Vũ gia đại công tử, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, khí chất y hệt lão nhân gia ngài năm đó ".

Có người mở lời ắt cũng có kẻ hưởng ứng, thanh âm nghị luận lại một lần nữa vang lên: " Nhưng người kia là thái tử, bắt giữ thái tử khác nào tự chặt đầu mình? ".

" Cũng đúng, ta chỉ mong Vũ gia lần này tai qua nạn khỏi ".

Câu chuyện này suốt mấy ngày về sau vô tình mà trở thành cái chủ đề bán tán của bá tánh trong thành, từ quán ăn đến tửu lâu, từ kỹ viện đến bến dò hay chợ búa, không đâu là không nhắc đến sự kiện, quân binh Vũ gia bắt giam thái tử đương triều.

Nó như một món ăn tinh thần không thể thiếu sau một ngày lao động vất vả hoặc là sau những cuộc vui trà dư tửu hậu, người biết thì cười xòa ậm ừ cho qua, kẻ mới nghe lại kinh nghi thảng thốt, bởi vậy cái tên Vũ Thiên Long cũng dần dần mà trở nên nổi tiếng.

Về phần lão giả khất cái kia, lão ngồi tại đó thêm ba ngày, thần sắc ngưng trọng như đang suy tư vấn đề gì cao siêu lắm, chỉ khi bị chủ quán dùng gây lớn xua đuổi, lão mới hậm hực rời đi.

Trở lại bên trong Vũ gia, cả gia tộc giờ phút này một mảnh im lìm, ai nấy đều tỏ rõ vẻ hoang mang tội độ, có kẻ thì thoáng tự sờ lên đầu mình, nghiêm túc mà xác định xem đầu mình vẫn còn nằm trên cổ hay đã rơi mất rồi.

Trong đại điện, Vũ Thiên Nguyên âm trầm ngồi đó, đứng bên cạnh hẩn là nương tử Lý Phi Yến, phía dưới bốn vị thủ hộ giả cũng đồng dạng trầm mặc suy tư.

" Thăng trời đánh, dám làm ra loại chuyện động trời như vậy, ta không vỗ nát móng hẩn tuyệt đối không thể hà giận! " Vũ Thiên Nguyên hậm hực quát mắng.

Lý Phi Yến lại đưa tay xoa xoa lên trán, ngăn ngắt cái lời." Chuyện cũng đã rồi, bây giờ việc cần thiết trước mắt là làm sao xử lý mọi thứ cho thật ổn thỏa ".

" Xử lý sao đây, bây giờ nếu thả thái tử ra thì khác nào tự mình thừa nhận người Vũ gia ta bắt giam thái tử? Mà nhốt càng lâu lại càng không được "

Bản thân hẩn không hẩn không có cách đối phó với Đại Đế, thà rằng chấp nhận sự thật, công khai nhận lỗi lên triều đình, đến lúc đó người ta còn nể nang đôi chút, quá lắm thì cũng chỉ là một hồi khiển trách.

Nhưng thân phận Thống Soái của một đế quốc cao cao tại thượng, bản thân hẩn lại không cho phép mình chủ động thừa nhận sai lầm, nếu bị trách phạt khác nào uy vọng cùng danh dự hẩn cất lực xây dựng bao nhiêu năm nay phải đổ sông đổ bể?.

Khóc không được, cười cũng không xong, Vũ Thiên Nguyên chỉ còn cách ca thán." Thăng nghịch tử này đưa ta vào thông lọng, sao còn không thất cổ giết chết ta luôn đi! ".

" Bốn vị sư thúc,các người xem nên làm thế nào? "

Lão giả ngồi vị trí đầu tiên thân mang đạo bào màu vàng đất thoáng chút cau mày suy tư, sau đó chậm chạp lên tiếng:" Cứ để thế này vài hôm xem sao, thông thả rồi từ từ tìm cách giải quyết ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Công, tội, khó phân

Đúng lúc này Vũ Thiên Long lững thững bước vào bên trong đại điện, hôm nay hắn mặc một thân y phục màu đen, tương phản với làn da trắng nõn càng tôn thêm vẻ thanh thuần, tuấn tiêu của một hài tử, Vũ Thiên Long vừa đi vừa khẽ ngân nga một giai điệu.

"Thăng trời đánh, người còn dám vác mặt đến à!" Vũ Thiên Nguyên vừa nhìn thấy con trai thì không nén được lửa giận, đập tay đánh ầm lên chiếc bàn trước mặt, quát.

Lý Phi Yến cùng Vũ gia bốn vị thủ hộ giả thấy Vũ Thiên Long thần sắc sáng láng còn có phần vui vẻ thì không thể che dấu được sự kinh nghi: "Còn tâm trạng để hát hò sao?".

"Cha, Mẹ...Bốn vị sư thúc tổ!" Vũ Thiên Long bước đến thật gần, khẽ cúi đầu hành lễ sau đó nhovn miệng cười.

"Tại sao mọi người đều sầu mi khổ kiếm như vậy à?" Vũ Thiên Long ngò nghếch hỏi.

"Con, con gây ra đại họa rồi có biết không!" Lý Phi Yến liếc mắt nhìn con trai, thờ dài nói.

"Là chuyện thái tử sao?" Vũ Thiên Long nhần nhần chiếc mũi nhỏ.

Ngừng một chút, cười cười nhìn Vũ Thiên Nguyên: "Cha bận tâm chuyện này làm gì, tầm nửa tháng sau sẽ có người của triều đình đến đây đón Lạc Lăng kia về".

"Đón về sao, đến đón hay đến để lấy đầu?" Vũ Thiên Nguyên hậm hực nói, thanh âm từ miệng phát ra được gia trì thêm lực lượng tu vi khiến cho bốn phía phong bạo bị nhấc lên, hư vô ùng ùng nổ vang.

Thật sự thì hắn không muốn trách phạt hay làm bất cứ việc gì tổn thương đến con trai mình, nhưng mà cứ như vậy cho qua cũng không thể được, Vũ Thiên Nguyên chỉ còn cách quát tháo thị uy.

Vũ Thiên Long nhìn khí thế trên người Vũ Thiên Nguyên thì không kiềm chế được mà cười ra thành tiếng.

"Hắc Hắc...Không phải cha là Đại Thống Soái nắm giữ trong tay mười vạn quân binh sao? Còn sợ người ta lấy đầu? Nhưng mà con có một cách khiến hoàng đế không thể trách tội, ngược lại không chừng còn ban thưởng cho Vũ gia chúng ta!".

Từ nhỏ Vũ Thiên Long đã vô cùng thông minh đỉnh ngộ, tâm trí lại càng vượt xa đám bạn cùng trang lứa, vậy nên không ai có thể nghĩ ngờ lời hắn nói ra, vị đại thủ hộ giả gầy yếu mặc đạo bào màu vàng đất hiền từ mở miệng hỏi: "Cháu có cách gì?".

Vũ Thiên Long nhìn hết một lượt: "Ta nghe nói thái tử là là con trai truyền tự của Lạc gia?".

"Chuyện này đúng " Mọi người cùng gật đầu khẳng định.

"Ta còn nghe nói Nhật Nguyệt giáo treo thưởng thủ cấp hắn mười vạn lượng?" Vũ Thiên Long không nhanh không chậm hỏi.

"Chuyện này cũng đúng " Mọi người lại đồng thanh.

"Hơn nữa Nam Bộ Bình Nam Vương Lạc Vô Ngân từ lâu có mưu đồ tạo phản "

"Chuyện này không sai à! " Như gà mổ thóc cứ sau một câu hỏi của Vũ Thiên Long sáu người bọn họ lại cùng nhau gật đầu.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long lại cười, trong đôi mắt ngây thơ hiện lên một tia狡 hoạt: "Vậy thì Lạc Lăng kia đầu phải rời kinh vi hành, hắn bỏ nhà đi chơi thì đúng hơn".

Bọn họ bất cứ ai trong sáu người đều là kẻ có tâm kế thâm sâu, nhưng thực sự chưa từng nghĩ đến những chi tiết này, Vũ Thiên Nguyên vỗ đùi cười: "Đúng rồi, con nói tiếp đi".

Bốn vị thủ hộ giả giờ phút này đều đã tìm được nút thắt nhưng vẫn tỏ ra vô cùng hào hứng, cùng nhau nhìn xuống Vũ Thiên Long bằng ánh mắt khích lệ trong đó nhiều hơn là tán thưởng, khâm phục.

"Chúng ta viết một bức thư gửi hoàng đế, trong đó nói: Vũ gia đang tận lực bảo hộ an toàn cho thái tử".

"Ta phải trở về tiếp tục tu luyện đây! " Chưa dứt lời, Vũ Thiên Long vội chạy nhanh ra bên ngoài, bóng lưng kia tuy bé nhỏ, mỏng manh, thể nhưng khi đi vào mắt chúng nhân lại trở nên vững vàng, cao lớn.

"Đúng là diệu kế, thiếu gia không thiện là người mang Tiên căn, bằng vào thiên tư cùng tâm trí kia, sau này hiển nhiên có thể tung hoành mấy cõi, tiền đồ

không thể hạn định " Bốn vị thủ hộ giả cùng nhìn nhau gật đầu tán thưởng, cảm giác như chiếc lưng đã còng xuống vì tuế nguyệt nay lại được dựng thẳng thêm vài phần.

Vũ Thiên Nguyên nhìn theo bóng hình con trai, đôi bàn tay chai thô vì binh kỳ, sương gió bắt gác nắm chặt lấy nhau, kích động nói:" Hẳn trưởng thành rồi!".

" Trưởng thành ư? Ta lại không mong muốn Long nhi trưởng thành nhanh quá, có thể cả đời này ta không muốn thấy Long nhi trưởng thành, Đại Bàng khôn lớn phải bay lượn cửu trọng thiên, một ngày nào đó chúng ta sẽ chẳng thể nào đuổi kịp theo bước chân hắn nữa, ta thật sự không muốn có ngày phải rời xa nhi tử ".

Lý Phi Yên nỉ non nói, thanh âm trầm buồn chất chứa tang thương, đó âu cũng là tâm tư bình thường của một người làm mẹ.

" Hồ đồ, Long nhi hay Phong nhi đều là hi vọng của gia tộc, ai lại không mong muốn con trai mình trưởng thành, nàng nói vậy nếu để chúng nghe được thì khác gì đã tự mình đặt một cái gai thật sắc lên con đường sau này của chúng? " Vũ Thiên Nguyên nhìn thê tử, trầm giọng quát.

Ngày hôm đó một cánh bồ câu trắng, chân gắn phong thư nhỏ đang bay nhanh về phương bắc.

Hơn mười ngày sau, một đội thiết kỵ sĩ mấy ngàn người trùng điệp hộ tống Lạc Lăng thái tử hồi kinh, lại có thánh chỉ từ trên ban xuống, sắc phong Lý Phi Yên nhất phẩm phu nhân, Vũ Thiên Long hoàng tước hậu truyền.

Mà lúc này Vũ Thiên Long đang hăng say tu luyện bên trong tiểu viện của chính mình, chỉ lực gào thét, chương án ngập trời.

Mấy hôm nay hắn dùng hết thời gian cùng tâm huyết để nghiên cứu và thôi diễn hai môn võ kỹ trong Việt Võ Đạo, đó là Lăng Không Kinh cùng Toái Tâm Chương.

Mặc dù thời gian ngắn nhưng bằng vào thiên phú có thừa hắn cũng đã tu luyện hai môn công pháp trên đến sơ thành cảnh giới, Xuất Thần Nhập Hóa.

Lăng Không Kinh lấy khí hóa cương, áp súc linh khí trong cơ thể tạo thành khí trụ, phát chỉ bằng đầu ngón tay, luyện đến đại thành có thể tùy niệm sở dục còn được điện lôi điệp gia uy lực, tốc độ thậm chí siêu việt cả ánh sáng.

Võ học trong thiên hạ muôn hình vạn trạng, chiêu thức cùng biến chiêu vô số, tùy theo cấp bậc mà được phân chia làm mạnh yếu, nhu cương, nhưng có một cao thủ võ đạo đã từng nói:" Võ kỹ không sợ mạnh chỉ sợ nhanh ".

Thật vậy, đứng trước thực lực tuyệt đối, người nếu không chắc chắn đánh thắng còn có thể tìm cách trốn chạy, nhưng đứng trước tốc độ tuyệt đối, thậm chí người còn chưa nhìn được mặt đối phương thì đã phải ngậm ngùi bỏ mạng.

Chỉ cần đủ nhanh là có thể dễ dàng hóa giải, phá bỏ hết thảy võ học trong thiên hạ, nếu xét về mặt tốc độ thì kiếm pháp cùng chỉ pháp được xem như hai loại võ kỹ linh hoạt nhất, nhưng nó cũng tồn tại một điểm yếu chết người, đó chính là sức công phá cùng phạm vi sát thương rất nhỏ.

Nếu bàn về uy lực thì chương pháp tất nhiên được xưng tụng là môn công phu cương mãnh, Toái Tâm Chương luyện đến đại thành một chương đánh ra hoàn toàn có thể san bằng một ngọn núi nhỏ, chương pháp tuy không mấy linh hoạt nhưng lại cực kỳ hoa mỹ đẹp mắt.

Cao thủ võ đạo phẩm nhân chỉ đơn thuần dùng chiêu số, dưới sự cheo chống lực lượng nhục thân, nhưng tu chân giả thì lại khác, được tu vị điệp gia vậy nên uy lực của võ kỹ cũng theo đó mà đề cao lên vô số lần.

Lúc này, Vũ Thiên Long chợt dẫm chân, tay phải bắt quyết lăng không bắn ra một chỉ, ngay lập tức từng tia điện lôi như sợi tơ nhỏ xoắn xuýt lấy nhau, theo quang trụ ánh sáng gào thét mà ra " Vưu " Tia sáng đánh thẳng lên gốc cây anh đào cô thụ to lớn trước sân, chỉ thấy một chiếc lỗ nhỏ bằng ngón tay cái dễ dàng xuyên thấu.

Hắn lại tiếp tục đánh ra một chương, không quang mang lập lòe, không hoa mỹ đẹp mắt, chỉ là một chương đơn thuần nhưng lại mang theo lực lượng cuồng nộ, có thể dễ dàng nghe ra tiếng phong bạo rít gào cùng thanh âm không khí bị xé rách nổ vang liên hồi " Ầm..Ầm ".

Gốc anh đào run lên bần bật, một cái chương ấn lớn in hằn lên trên thân cây khiến cho lớp vỏ bên ngoài bị bong tróc ra, theo hoa anh đào là tả rơi xuống.

Vô cùng vừa lòng, Vũ Thiên Long thu công, mười mấy ngày tu tập vất vả khiến cho thân thể hắn mỗi nhử đau nhức, đến thần trí cũng có chút rối loạn, Vũ Thiên Long vội vàng rời khỏi tiểu viện, rảo bước trên chiếc hành lang dài tiến về phía đông phủ, hắn muốn tìm đệ đệ Vũ Thiên Phong để chơi đùa một chút, đã gần nửa tháng nay hai huynh đệ hắn còn chưa được gặp nhau, cũng có chút nhớ mong.

Cùng lúc này, bên ngoài bầu trời Trấn Thiên Quan một ngôi lưu tinh mang theo quang mang bảy màu như cầu vòng rực rỡ đang phá không cực tốc mà đi, đứng trên thanh đại phi kiếm màu trắng bạc là một trung niên nhân cao lớn mặt vuông mày rậm, tướng mạo tương đối bình phàm nhưng khí thế tự thân lan tỏa lại vô cùng khiếp người.

Hắn mặc bộ đạo bào màu lam nhạt, phía sau lưng được thêu họa một ký tự, chữ " Tinh ", chứng tỏ nam nhân này là tu sĩ đến từ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Tông.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Hoàng thành thẳng long

Vũ Thiên Long vừa bước vào tây phủ, gia nhân trong phủ nhìn thấy hắn liền cung kính khom người hành lễ: "Thiếu gia".

"Phong nhi đâu?" Vũ Thiên Long nhẹ nhàng hỏi một cô người hầu có chút nhan sắc đang đứng gần đó.

"Dạ..Nhi thiếu gia ở phía sau hậu hoa viên".

Dọc theo con đường, đập vào tầm mắt hắn là đầy rẫy những hòn non bộ to lớn được tạo hình cầu kỳ đan xen với nhau xếp thành hàng dài, số lượng có đến mấy trăm, xung quanh còn nghe được rõ ràng tiếng chim hót líu lo, tiếng nước suối chảy róc rách, buổi sáng sương mù còn chưa kịp tán đi mà vất vương, la đà trên mặt đất, không khí cũng vô cùng tươi mát trong lành, vừa nhìn sơ qua, nơi này không khác gì một chốn thế ngoại đào viên.

Hậu hoa viên tây phủ, bất kỳ ai chỉ cần bước chân vào sẽ phát hiện một điều rất đặc biệt, mặc dù là hoa viên rộng đến mấy trăm mẫu vuông nhưng mà bên trong chỉ trồng độc nhất một loài hoa, đó là hoa Từ Phù Dung.

Từ Phù Dung, đoá hoa yếu mềm khẽ lung lay khoe hương trong nắng sớm khiến cho một vùng đất xinh đẹp nơi nơi đều tràn ngập sắc tím mộng lung.

Hậu hoa viên này vốn là do một tay Vũ Thiên Bá, ông nội Vũ Thiên Long ngày còn sống xây dựng nên để tưởng niệm chính nương tử của mình: Đỗ Phù Dung, sắc tím đại biểu cho sự thủy chung son sắt.

"Phong nhi, sao lại ủ rũ vậy?".

Lúc này Vũ Thiên Phong đang thất thần ngồi trên một tảng đá lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống, dán chặt vào hai chiếc đầu gối, thỉnh thoảng lại nấc lên nghẹn ngào

"Là ai bắt nạt đệ đúng không, nói cho ta biết, ca đánh hắn giúp đệ?" Vũ Thiên Long bước đến thật gần, đưa tay xoa xoa đầu Vũ Thiên Phong, quan tâm hỏi.

Vũ Thiên Phong ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe, giọng run run: "Không ai bắt nạt đệ hết".

"Vậy tại sao đệ lại khóc, là nhớ đại ca có đúng không?" Vũ Thiên Long nhẹ nhàng ngồi xuống một bên, nhìn hắn cười hiền từ.

"Ai thèm nhớ huynh, ta làm rơi con mộc điều huynh tặng xuống chiếc giếng kia rồi" Vũ Thiên Phong bi bô nói, sự tiếc nuối hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt.

"Vậy sao? Ta cứ tưởng chuyện gì, giờ nhé! Ngày mai đại ca lại khắc tặng đệ một con mộc điều lớn hơn, đẹp hơn nữa...Thế nào?"

"Không được, mộc điều là món quà đầu tiên huynh tặng ta, ta chỉ cần nó, không cần thêm" Vũ Thiên Phong vung vãi nói, nước mắt lại chực trào.

"Thằng nhóc này, ương bướng, nũng nịu cũng vừa thôi chứ" Vũ Thiên Long trầm nghĩ.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Vũ Thiên Long lại cảm thấy vô cùng vừa ý, tựa như có dòng suối ấm áp vừa mới chảy qua.

Đúng vậy! Mộc điều kia là một năm trước hắn tự khắc lấy, hắn còn nhớ như in cái ánh mắt vui sướng, kích động của đệ đệ khi nhận được món quà từ tay mình, mặc dù món quà kia chỉ là một con chim gỗ thô kệch xấu xí, vô giá trị.

Trầm ngâm một hồi, vỗ vỗ bả vai Vũ Thiên Phong, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, đại ca có cách, ta xuống vớt nó lên cho đệ".

"Nhưng chiếc giếng kia sâu lắm" Vũ Thiên Phong lo lắng nói.

"Không sao, ngồi yên ở đây đợi ta" Dứt lời Vũ Thiên Long nhanh chóng trút bỏ hết y phục trên cơ thể, chỉ để lại một chiếc quần cộc.

Thời tiết rất lạnh, Vũ Thiên Long vội vàng vận chuyển tinh nguyên linh khí trong đan điền khu trừ hết thủy giá rét bên ngoài, vừa nhìn tựa một cái bong bóng nước mỏng manh cứ thế mà bao trùm lấy toàn thân thể khiến cho hắn khí vừa mới tiến vào liền bị chặn lại trở lại.

Vũ Thiên Phong lo lắng nhìn theo.

Chiếc giếng này tuy nhỏ nhưng rất sâu, vậy nên người ta không dùng nó để lấy nước sinh hoạt hay phục vụ vào bất kỳ việc gì, nó mọc lên ở đó như chỉ để trang trí khiến cho hoa viên này càng thêm phần sinh động.

Trên cao nhìn xuống chỉ thấy một tia sáng le lói chiếu rọi lên mặt nước óng ánh, mộng lung, cơ hồ một đêm rằm ánh trăng rơi trên mặt sông vậy.

"Quá sâu, không biết là ai đã đào ra nó" Vũ Thiên Long lăm bằm, hơi có chút nhụt chí, theo hán ước lượng thì chiếc giếng này ít nhất cũng sâu đến hơn

hai mươi trượng.

Cầm trên tay viên dạ minh châu, Vũ Thiên Long cắn răng nhảy ùm một cái, đến lúc này hắn mới biết mình thực sự sai lầm.

Giếng này đâu phải sâu hai mươi trượng như hắn phỏng đoán.

Ít nhất cũng là mấy trăm trượng, nếu như bên dưới không phải là nước, nếu tu vị hắn không phải Ngưng Khí tầng ba thì chờ đợi hắn chỉ có một cái kết cục, tan xương nát thịt.

Roi tự do một lúc " Òm" Vũ Thiên Long chới với trong dòng nước: " Quái, sao lại là nước chảy thế này, đây tuyệt đối không phải là cái giếng tù, đây hẳn là dòng sông mới đúng " Vũ Thiên Long kinh hoàng phán đoán.

Viên dạ minh châu trong tay mang mang phát sáng dưới bóng đêm, tỏa ra thứ ánh sáng âm u, lạnh lẽo, khó khăn lắm Vũ Thiên Long mới có thể vượt ra được phạm vi dòng nước chảy xiết, lần mò bơi trở vào hắn mới càng thêm chắc chắn phán đoán của mình, đây không phải cái giếng gì, đây thực sự là một dòng sông rất lớn.

Không gian này cũng không phải là không gian bên dưới một cái giếng, nó chân chính là một địa phương lớn, vô cùng lớn.

Mặc dù bầu trời rất tối tăm, thế nhưng Vũ Thiên Long vẫn có thể dễ dàng nhìn ra hai bên bờ sông là những cánh nương dâu (Dâu tằm) xanh biếc trải dài vô tận, trên cao, nơi miệng giếng chính là nguồn sáng duy nhất chiếu rọi cho cả thế giới, cứ như thể một vầng hào nguyệt trắng bạc, nhỏ bé vậy.

Kinh hoàng nhìn khung cảnh trước mắt, bản thân hắn càng không dám tin vào nhãn quan của chính mình, hết trong cơn mộng mị, địa phương này âm u, tối tăm lại cực kỳ hắc ám.

Tiếng sóng ầm ầm đánh vào bờ cứ như thể bị cuốn trôi vào một căn phòng kín mít, thanh âm gào thét vang vọng, luẩn quẩn hồi lâu không dứt.

Lúc này Vũ Thiên Long đã đặt chân trên bờ sông, dẫm cát ướt bước vào sâu bên trong một khoảng, thân hình nhỏ bé luồn lách qua từng gốc dâu, không cẩn thận còn bị gai nhọn cào xé lên da thịt, dưới ánh trăng tờ mờ, Vũ Thiên Long phóng nhãn ra thật xa, phía chân trời chỉ thấy đồng nhất một màu xích hồng ma quỷ.

Thế giới nơi đây quá ư rộng lớn, tâm trí hắn càng dày đặc một mảnh hoang mang tuyệt vọng, giờ phút này hắn thật sự muốn khóc, Vũ Thiên Long thật sự sợ hãi, hắn là hài tử.

Càng bước vào bên trong, bởi vì cách xa nguồn sáng nên khung cảnh lại càng trở nên tối tăm, thế nhưng viên dạ minh châu vẫn đủ để chiếu rọi cho từng bước chân của hắn.

Không gian tịch mịch, tuyệt đối ninh tường, không có lấy một chút tiếng động nào dù là nhỏ nhất, chẳng biết qua bao lâu, Vũ Thiên Long vẫn đang lần mò bước đi, lúc này nương dâu đã lùi lại phía sau, thay vào đó là vô số ụ đất cực lớn được bày ra la liệt khắp nơi như những ngọn núi nhỏ bị một đám mối chúa khổng lồ ùn lên từ mặt đất vậy.

Phía trước tầm mắt Vũ Thiên Long, đang đứng im lìm một đầu quan đạo đã cũ nát, thô lương vô cùng, ở đó có thể nghe ra nồng nặc mùi rêu mốc cùng hương vị của tuế nguyệt tháng năm.

Quan đạo này vốn rất lớn, có lẽ trước đây người ta đã phải bỏ ra không ít công sức để xây dựng lên nó, hai bên tường thành hiển lộ những vết nứt toác thật dài, sâu hoắm cứ như bị kiếm lớn điên cuồng chặt chém lên vậy, mái ngói phủ phong rêu rơi vỡ đầy trên mặt đất, một khung cảnh đổ nát, tang thương đến cực điểm.

Vũ Thiên Long như người mê man đi dưới hoàng hôn của ánh tà dương một buổi chiều ít nắng, bầu trời xích hồng âm đạm càng tôn thêm sự chết chóc cùng khơi gợi cảm giác bất an thật sâu trong lòng người.

Sau cổng quan đạo đứng lù lù một tấm bia đá được cắm thẳng trên mặt đất, cũng đã phủ kín màu rêu phong, lúc này đây Vũ Thiên Long đã không còn cảm thấy sợ hãi, thay vào đó nhiều hơn là kích thích đến từ tâm lý tò mò.

Đưa viên dạ minh châu tới thật gần, trên tấm bia đá, Vũ Thiên Long khẽ đọc: " Ô Quan Chương, Thăng Long Hoàng Thành " Sau đó hắn thất thần che miệng thốt lên kinh nghi:" Không phải chứ..Hoàng Thành Thăng Long sao? ".

Trong một vài điển tịch có ghi, Hoàng Thành Thăng Long chính là thủ đô xa xưa của Đại Việt thời Lạc Vu, Xích Quỷ, cách nay đã một vạn hai trăm bảy mươi sáu năm về trước, thời đại huy hoàng nhất trong lịch sử tu chân quốc gia, bởi vì cùng thời điểm đó dân tộc đã sản sinh ra rất nhiều vị Tiên Nhân tối đỉnh, Lạc Tổ cũng đản sanh tại bên trong Thăng Long thành.

Nhưng tuế nguyệt qua đi, vàng son rồi cũng trôi vào quên lãng, người ta dần dần quên mất cái địa danh Thăng Long cùng kinh biến ngày xưa.

Nghe đồn ngày đó Thăng Long thành vào một đêm trăng thật tròn không biết vì lý do gì bỗng nhiên chìm vào lòng đất, chôn vùi theo một thời đại huy hoàng, một nền văn minh rực rỡ cùng với ức vạn nhân mạng của bá tánh sinh linh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Lão giả kỳ bí

Lại qua thêm một khoảng thời gian, lúc này Vũ Thiên Long đang chậm chậm bước đi trên đường lớn, xung quanh, ẩn mình trong thứ ánh sáng tờ mờ là toàn bộ kiến trúc hoàng thành xưa, đình viện chạm long trổ phụng nguy nga cao vút, phố xá sầm uất kéo dọc theo hai bên đại lộ thật lớn, nhìn qua thậm chí quy mô phải gấp mấy chục lần Trấn Thiên Quan nơi hắn đang sinh sống.

Nhưng toàn bộ kiến trúc đều bị bụi bặm bao phủ và tuyệt nhiên không có lấy một bóng người nào, không sinh mệnh lực lượng, không thanh âm tiếng động, thương khung bên ngoài chỉ độc một màn đen dày đặc quánh, không trăng sao, không ánh sáng.

Tuế nguyệt sau vạn năm lắng đọng vô tình tạo nên cho thế giới này một loại khí chất rất riêng biệt, khí chất này lại càng không thể diễn tả hết bằng lời, như hư như thực, nhìn như đồ nát điều tàn nhưng cơ hồ chứa đựng bên trong cả một guồng quay to lớn, một sinh mệnh khổng lồ đang chực chờ bộc phát.

"Ngọ Môn" Phía trước, trên cánh cổng rất lớn dựng thẳng trên đại lộ, có thể thấy một tấm biển son son thiếp vàng đã rất mục nát, xập xệ sắp rụng xuống đến nơi.

Vừa bước chân vào Ngọ Môn, tức thời có một luồng khí thế cường đại như bão táp đập thẳng vào mặt, Vũ Thiên Long bất giác rung mình vội vã lùi lại phía sau mấy chục bước chân.

Trong khí tức kia chứa đựng oán khí nồng đậm, như tích tụ qua vô tận thán năm hoàn mỹ tạo nên, Vũ Thiên Long có thể nghe được từ bên trong thanh âm cô hồn cuồng khiêu, lệ quỷ gào khóc.

Trước mắt hắn lúc này một trận âm phong thỉnh linh xuất hiện, như chiếc chổi lớn quét ngang mặt đất, quét bay hết thảy bụi bặm cùng rác rưởi, cuộn cuộn thổi tới, âm phong mang theo mùi vị tanh tưởi đến lợm giọng.

Vũ Thiên Long không thể tránh né đành đứng yên như trời trồng, mặc cho gió độc cứ thế đập vào mặt, bên tai hắn chợt vang lên tiếng cười dài tà dị " Hắc Hắc! ".

Lại một cánh tay đen thui lù lờ gây trở ngại mang theo u vụ chộp thẳng về phía hắn, tựa như cành khô mộc cứng ngắt không mấy linh hoạt thế nhưng lực lượng chứa đựng bên trong tuyệt đối không phải tầm thường.

Vũ Thiên Long kinh hoàng hét lên một tiếng, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, tay phải bắt quyết thôi động linh khí trong đan điền đến cực hạn lập tức đánh ra một chương đối kháng, Toái Tâm Chương mang theo quang mang màu vàng kim mờ nhạt, đột sáng không trung một khắc, gào thét mà ra cùng với cánh tay u vụ kia một chỗ va chạm.

" Ầm " Vũ Thiên Long bay ngược ngã nhào về phía sau, thân thể nhỏ bé không ngừng lăn long lóc trên mặt đất, khuôn miệng đắng chát, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy hình như bên trong có một nguồn nhiệt lưu cực nóng đang cán xé khiến toàn thân hắn phát hỏa mà run rẩy.

" Haha, Một thằng nhóc Ngưng Khí ba tầng lại có thể mò đến được nơi này, rất thú vị " Màn u vụ bị xé rách, từ bên trong bước ra một lão giả, lão giả thân mang hắc y, tướng người gầy còm như que củi, duy chỉ có ánh mắt rạng ngời là phát ra tinh quang sắc lạnh trong bóng đêm.

Trên thân lão mặc dù không hề tỏa ra một chút ba động tu vi nào nhưng chỉ riêng khí thế cùng uy áp kia thôi cũng tuyệt đối khiếp người, phạm vi xung quanh tựa hồ không gian đều không thể chịu đựng được mà vụn vụn đến khó coi, vang lên từng hồi thanh âm ken két như muốn đổ sụp xuống ngay lập tức.

Vũ Thiên Long chưa từng gặp qua kẻ nào có khí thế đáng sợ đến như vậy, thậm chí bốn vị thủ hộ giả cao thâm mật trấn tu vi Kết Đan kia cũng xa xa không bằng, hắn hiểu vừa rồi lão không muốn giết hắn, chỉ xuất ra một phần rất nhỏ thực lực lực, phải nói là một phần vạn thực lực, để dọa dẫm hắn làm thú vui mà thôi.

" Ồ! Dưới uy áp của ta, mặt lại không hề biến sắc " Lão giả cũng âm trầm nhìn Vũ Thiên Long có chút kinh nghi đánh giá.

Chỉ riêng việc làm sao hắn có thể đến được nơi đây cũng đủ khiến cho lão tò mò, truyền thuyết về hoàng thành Thăng Long mặc dù rất nhiều người từng nghe qua, nhưng chẳng mấy ai chứng minh được đây có phải là sự việc thiên chân vạn xác hay không, chứ đừng nói đến chuyện tìm ra lối vào.

Vũ Thiên Long cố gắng áp chế thương thế trong cơ thể, đến một lúc hắn vội phun ra mấy ngụm máu tươi, khuôn mặt trắng bệch, thân thể lão đảo ngã nhào trên mặt đất.

" Xin lỗi cậu bé! Có vẻ ta ra tay quá nặng rồi " Lão giả nhàn nhạt nói, trên khuôn mặt già nua băng lãnh kia vậy mà thoáng qua một chút thương cảm.

Cơ hồ có một loại tương liên đến từ sâu trong tâm linh, trong huyết quản khiến cho lão không thể nào tổn thương hài tử trước mắt, nhìn hài tử quần quai trên mặt đất lão chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp chặt lại.

Đây là cái cảm giác mà có lẽ lần đầu tiên trong đời lão gặp phải, xưa nay giết người vô số, cũng không hẳn chưa từng giết qua hài tử, nhưng mà đứng

trước đứa bé này, lão bỗng nhiên thấy mình mềm yếu đến đáng thương.

"Cháu không sao chứ!" Lão vội vàng thay đổi thái độ, lật đặt tiến lại thật gần đưa bàn tay gầy guộc nhào nhoào vuốt vuốt lên khuôn ngực nhỏ bé của Vũ Thiên Long.

Từ bàn tay kia một dòng linh khí màu xanh nhu hòa nhưng lại vô cùng cường đại, như thủy triều mạnh mẽ xâm nhập tiến vào bên trong thân thể Vũ Thiên Long, linh khí đi đến đâu thương thế hần ngay lập tức tại chỗ khôi phục, không những vậy Vũ Thiên Long còn cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái, thoải mái đến cực điểm, như bình thường được mẩu thân nắn vai, xoa bóp cho vậy.

Khi mà Vũ Thiên Long vẫn đang chìm đắm hưởng thụ khoái cảm thì bị câu hỏi của lão trực tiếp cắt ngang: "Làm sao cháu lại đến được chốn này? "

"Ta bị rớt giếng a!" Vũ Thiên Long hậm hực nói, hần muốn nói với lão là mình nhảy giếng, nhưng mà suy đi nghĩ lại thì nhảy giếng với rớt giếng cũng đâu có khác gì nhau.

Lúc này hần mới bắt đầu cảm thấy lo lắng, không biết cha mẹ ở nhà có hoảng hốt vì hần hay không?.

"Rớt giếng? " Lão vội thốt lên, thanh âm kinh nghi vừa rơi xuống, khuôn mặt chợt nhăn nhúm, co quắp đến dữ tợn.

Bởi khoảng cách rất gần, mặc dù bị bóng tối bao phủ, Vũ Thiên Long vẫn dễ dàng nhìn ra toàn bộ biểu cảm trên sắc mặt lão, thoáng chút kinh ngạc Vũ Thiên Long vẫn giữ nguyên nét mặt vô tội, giả vờ hỏi: "Ông cũng rớt giếng như ta sao? "

Trầm ngâm hồi lâu, sau đó lão cười xòa: "Haha..Đúng, ta cũng bị rớt giếng như cháu, này cháu bé, cháu có phải là người của Vũ gia hay không? "

Vũ Thiên Long biến sắc, hần âm ừ hồi lâu cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải, thực sự thì đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, nếu không có gì ngoài ý muốn thì chắc chắn lão nhân này sẽ không bao giờ làm hại đến một hài tử như hần.

Nhưng nếu như lão đã nhận thức được Vũ gia, hơn nữa nếu còn có ân oán cùng Vũ gia thì chẳng phải hôm nay hần xui xẻo rồi sao?.

Như nắm bắt được tâm lý của Vũ Thiên Long, lão nhân cũng khẽ gật đầu tán thưởng, hai người cùng trầm ngâm một chút, lúc sau lão lại lên tiếng: "Ta quen biết gia chủ Vũ gia, cháu đừng lo,ta tuyệt đối sẽ không làm hại cháu "

"Ta đúng là người nhà họ Vũ, cha ta là Vũ Thiên Nguyên " Vũ Thiên Long buột miệng nói.

"Vũ Thiên Nguyên? Haha...Tốt " Lão nhân thần trở nên sắc kích động, lập tức ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thanh âm vang dội như đại chung cuồng bạo phát tán, tựa một chiếc vòi rồng ngang nhiên can quấy tầng trời khiến cho hư vô cũng đều kịch liệt chao đảo lắc lư.

Vũ Thiên Long khiếp sợ nhìn trăng cảnh khoa trương trước mắt, trong lòng chợt hiện lên câu hỏi: "Không biết lão già này rớt cuộc có tu vị gì? Mà chỉ một tiếng cười đã có uy lực kinh khủng đến vậy? "

Lão nhân nhìn chăm chú vào gương mặt non nớt của Vũ Thiên Long, chút sau trên khuôn miệng khô khan thành linh nở ra một nụ cười hiền từ: "Cháu muốn biết ta là ai và ta có tu vị gì, có đúng không? "

Vũ Thiên Long vội vàng gật đầu xác nhận, hần minh bạch, đứng trước những lão quái vật tu vị thâm sâu thế này thì đơn giản không cần diễn kịch, thậm chí đến ngôn từ cũng không cần thiết phải nói ra khỏi miệng.

"Vậy trước hết cháu phải trả lời ta ba câu hỏi " Lão đưa ba ngón tay ra trước mặt Vũ Thiên Long, cười hòa ái.

"Thứ nhất, cháu tên gì? Thứ hai, bốn lão già thủ hộ kia còn tốt không? Thứ ba, Vũ gia bây giờ thế nào? "

Lão nói liền một mạch không ngưng nghỉ, tựa hồ một lão nhân ly hương đã lâu nay gặp được người quen mà hào hứng bàn luận về chuyện gia hương có thổ, trong thần sắc có chút kích động cùng mong ngóng.

Vũ Thiên Long nhìn biểu cảm kia mới càng thêm xác định suy đoán của mình, hần khẽ cười, nhàn nhã cắt lời.

"Ta tên gọi Vũ Thiên Long, bốn vị sư thúc tổ đến nay vẫn rất khỏe mạnh, Vũ gia bây giờ đã là gia tộc đứng đầu vùng Trung Bộ, cha ta càng là Thống Soái quân đội của quốc gia Đại Việt "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Một chiếc cổ chu

Lão già nhìn thật sâu vào mắt Vũ Thiên Long, khuôn mặt gầy nhom bỗng nhiên trầm xuống: "Cũng mấy chục năm rồi, tuế nguyệt thật ra còn vô tình, còn

sắc bén hơn cả một thanh lợi kiếm".

"Ta có thể nói cho cháu biết một vài chuyện" Lão giả thất thần nhìn về hướng bóng đêm mông lung, trên đôi mắt già nua hiện rõ nét xa xăm hồi ức.

Vũ Thiên Long không nói gì, khuôn miệng mấp máy, ngồi im ngóng đợi, thực ra có một vài chuyện hắc đã loáng thoáng đoán ra được, nhưng ngược lại cũng có một vài sự việc vẫn còn vô cùng mù mịt.

"Ta vốn là một Trắc Địa Gia, đã sống tại hoàng thành này hơn ba mươi năm, công việc của Trắc Địa Gia cụ thể là xem xét phong thủy, tìm kiếm long mạch, thủy mạch, địa huyết hoặc cổ mộ, nói đúng hơn nữa là khai địa tâm bảo".

Thanh âm trầm thấp thủy chung không thay đổi, thỉnh thoảng lão lại bĩu môi cười như tự giễu cợt chính mình.

Vũ Thiên Long vừa nghe thì đầu tiên tỏ ra kinh hãi, hắc thực sự không ngờ trên đời lại còn có cái chức nghiệp kỳ lạ này, khi thanh âm chậm lại cũng là lúc Vũ Thiên Long lên tiếng: "Nói vậy chiếc giếng sau hậu hoa viên cũng là do ông đào sao?".

"Đúng rồi!" Lão khẽ cười chỉ nhẹ gật đầu xác nhận.

"Thôi chết!!" Như kịp nhớ ra điều gì, Vũ Thiên Long chợt hét toáng nhảy cẫng lên.

"Ta phải quay lại dòng sông kia, cũng đã hơn nửa ngày qua đi rồi, đảm bảo đám người gia tộc biết tin ta rơi giếng sẽ tìm xuống a, hoàng thành rộng lớn thế này làm sao bọn họ có thể tìm ra được" Hắc vừa nói vừa tự đi trách chính bản thân mình quá bất cẩn.

"Hắc hắc..Làm sao cháu xuống được đến đây thì ta không biết, nhưng ta cũng đảm bảo, người của Vũ gia không một ai có thể đi qua chiếc giếng kia, ngoại trừ kẻ có tu vị cao hơn ta, cao hơn Nguyên Anh kỳ" Lão giả ung dung, vừa cười vừa nói, thần sắc còn hiện lên chút đắc ý.

"Tại sao?" Vũ Thiên Long kinh ngạc hỏi.

"Tại vì ta từng đặt một cái kết giới tại đó, có lẽ việc cháu rơi xuống đây là sự kiện ngoài ý muốn, hoặc có thể nói chính là một hồi nhân quả".

"Ta vốn tò mò, tại sao ông có thể tìm ra địa huyết, tìm xuống đến tận đây lại không tìm được cách trở ra" Vũ Thiên Long chau mày suy tư, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

"Ai nói ta muốn trở ra, nơi đây chẳng phải tốt hơn sao? Tĩnh lặng, ninh tường lại an toàn tuyệt đối, hơn nữa cháu thử nhìn xung quanh xem, linh khí dư thừa, được ở đây tu luyện một năm hiệu quả còn hơn xa so với mười năm bên ngoài".

"Đúng rồi, Long mạch, chính là Long mạch" Vũ Thiên Long lúc này mới chợt nhận ra, thiên địa linh khí ở đây quả thực rất dày đặc, cơ hồ là sương mù bao phủ tầng tầng lớp lớp vậy, mặc dù bị bóng đêm che đậy nhưng vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được.

Trong cơ thể hắc, Đại Việt Tôn Tiên Kinh không biết từ lúc nào cũng đã âm thầm chuyển động, tham lam hấp thụ lấy lực lượng linh khí tựa hồ như vô cùng vô tận này.

"Ta còn có một thắc mắc cuối cùng".

"Cháu nói đi, nếu biết ta sẽ giải đáp" Lão giả hiền từ nói.

"Ta nghe Hoàng Thành Thăng Long xưa ở tận Bắc Bộ, sao lại có thể nằm dưới lòng đất Trung Bộ này?"

Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi, đây quả thực là cái thắc mắc lớn nhất của hắc từ khi bắt đầu nhận thức được địa phương này chính là hoàng thành cổ địa.

"Tốt! Ta có thể nói đại khái thế này: Bản thể thực sự của hoàng thành chính là một chiếc cỗ chu to lớn, mà cỗ chu này vạn năm qua vẫn đang chậm chậm trôi dạt trên long mạch của Đại Việt ta, cỗ chu đi đến đâu cũng sẽ ban tặng phúc duyên cho chốn đó, Bắc Bộ xưa có đến năm Hóa Hư đại năng xuất hiện, còn Trung Bộ, Nam Bộ và Đông Hải vẫn chưa có, nguyên do là vì việc này".

"Thật sự?" Vũ Thiên Long về mặt kinh hoàng, thực sự thì hắc đã đi phân tích, cũng nghĩ đến nhiều nguyên do, nhưng mà, một chiếc cỗ chu? Ai lại có thể tạo nên một chiếc thuyền to lớn đến như vậy và rốt cuộc mang mục đích gì? Nghe thì có vẻ phi thực tế, nếu đổi lại là trước kia, có đánh chết hắc cũng sẽ không chịu tin trên đời lại có chiếc thuyền còn lớn hơn cả chiến thuyền trong hạm đội Tiên Sa của cha mình.

"Thật sự!" Lão giả nhìn khuôn mặt xanh mét của hắc mà không khỏi kích động, cười ha hả.

"Này cháu bé, trên đời bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, đừng nói chỉ chiếc cỗ chu này, những tu sĩ Hóa Hư kỳ, bọn họ thậm chí còn có thể tế luyện cả một tinh cầu làm pháp khí, Tiên Nhân thật sự rất cường đại, vô cùng cường đại"

"Vậy sao?" Vũ Thiên Long xiết chặt đôi bàn tay, hắc là người mang Tiên căn, như lời cha hắc nói thì sau này Vũ Thiên Long hoàn toàn có cơ hội để thành tựu Hóa Hư.

Thế giới tu chân lấy tiên đạo vi vương càng phân chia tu tiên lộ thành bảy đại cảnh giới, bảy nấc thang khác biệt: Ngưng Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Độ Kiếp, Hợp Đạo, Hóa Hư.

Hóa Hư cảnh đã có thể nói siêu thoát luân hồi, nằm ngoài lục đạo, không can dự sáu cõi, một cường giả Hóa Hư xuất thế đại biểu cho sự trường thịnh của một tông môn thậm chí cả một quốc gia trong vòng vài ngàn năm sau đó.

Lịch sử tu chân Đại Việt đã từng ghi nhận sự xuất hiện của ít nhất năm vị Hóa Hư, theo sử liệu thống kê thì đầu tiên phải nhắc đến Lạc Tổ Lạc Long Quân, Âu Cơ Quốc Mẫu, Phù Đổng Thiên Vương, Sơn Thánh Tản Viên, Thủy Thần Đông Hải.

Trong đầu óc non nớt của hắn mặc dù ngổn ngang muôn vàn câu hỏi, nhưng mà Vũ Thiên Long minh bạch, có những chuyện phải tự bản thân mình đi tìm hiểu lấy, có một vài con đường tự bản thân hắn phải chậm rãi bước qua.

"Ngài còn chưa nói cho ta biết danh tự " Vũ Thiên Long cắt đứt mạch suy nghĩ của mình bằng một câu hỏi.

Lão giả thoáng nhìn hắn một cái thật sâu, trong đôi mắt thoáng hiện nét u buồn cùng đôi chút khó xử: "Cháu không cần phải biết tên ta, cũng nên nhớ rằng lần gặp gỡ ngày hôm nay tốt nhất không được để người thứ ba biết đến ".

Vũ Thiên Long gật đầu xác nhận, trên đời ai ai cũng có một bí mật riêng cho mình, lão đã không muốn nói hà tất hắn phải tốn công dò hỏi.

"Cháu bé! Cháu đã đến được nơi này, xem như cùng ta, cùng Thăng Long Hoàng Thành có duyên, nhưng mà trên kia, gia tộc của cháu hắn là đang rất lo lắng ".

"Ngài có cách giúp ta trở lên hay không? ".

"Ta tất nhiên có " Lão giả khẽ cười.

"Được rồi, ta tặng cháu thứ này " Dứt lời, lão búng nhẹ tay, một tia quang mang màu trắng bạc nhu hòa, nhanh như con thoi bay thẳng đến bên người Vũ Thiên Long, quang mang kia lại hóa thành một đoàn phù văn ánh kim, chui tọt vào trong mi tâm hắn.

Lúc này tại đại não Vũ Thiên Long oanh minh quanh quẩn, cũng đồng thời nhiều thêm một tầng ký ức: "Nhất Thủ Già Thương Khung!" Thoáng chút đau đớn vì chưa quen thuộc, Vũ Thiên Long ôm đầu rên rĩ.

"Đúng vậy! Ta tặng cháu một môn tiên kỹ xem như là quà gặp mặt, bộ công pháp này ngày đó ta lấy được trên người một Nguyên Anh cường giả, đúng như cái tên, chỉ cần luyện đến đại thành, hoàn toàn có thể một tay che trời ".

"Trở về tu tập cho tốt, sẽ còn gặp lại " Lão giả nhìn hắn thêm một chút, đưa bàn tay khô gầy nhẹ nhàng chỉnh trang y phục trên người Vũ Thiên Long, tựa như trường bối đối đãi với hậu nhân vậy.

"Nhắm mắt lại! ".

Vũ Thiên Long nghe vậy cũng vội vàng nhắm chặt mắt, một lúc sau đại địa thoáng run rẩy, theo thời gian địa chấn càng ngày càng lớn hơn, phong bạo rít gào kéo theo đất trời quay cuồng đảo lộn, bên tai hắn hình như có thanh âm xé gió vang lên.

Mở mắt ra, Vũ Thiên Long thấy mình đã đứng ở bên trong cái hang nông của một ngọn non bộ.

Vũ gia giờ phút này một mảnh hỗn loạn, gia nhân học tốc người chạy vào kẻ chạy ra, tộc nhân lại càng tuyệt vọng đứng xung quanh chiếc giếng nhỏ, tro mắt nhìn xuống bên dưới, không ai bảo ai cùng thút thít cầu nguyện, lệ ngắn doanh trong.

Vũ Thiên Nguyên thất thần đưa cánh tay thô to ôm chặt lấy nương tử đang gào khóc đến khản cả giọng.

Bốn vị thủ hộ giả khuôn mặt âm trầm ngồi thủ hộ xung quanh, suốt buổi sáng nay bọn họ đã nhiều lần tìm cách đi xuống chiếc giếng kia nhưng đều vô pháp, cơ hồ có một thứ lực lượng vô hình nhưng cực kỳ mạnh mẽ đang ngăn cản bọn họ, thậm chí thần thức đều không thể tiến nửa phân.

"Người bố trí kết giới này chắc chắn là một Nguyên Anh, thậm chí còn có thể là Đệ Kiếp kỳ tu sĩ " Vị đại thủ hộ trầm ngâm phân tích.

"Bên dưới hẳn phải có thiên đại bí mật, nhưng chỉ bằng vào chút sức lực của chúng ta vẫn còn xa xa chưa đủ " Nhị thủ hộ giả nói.

"Không biết thiếu gia thế nào rồi ".

"Đưa bé tội nghiệp này, cầu trời phù hộ! Mong hắn tai qua nạn khỏi ".

"Nếu Long nhi có mệnh hệ nào ta cũng không thiết sống nữa!" Lý Phi Yến nức nhen, bầu vú lấy vạt áo của trượng phu, trên khuôn mặt thanh tú đã nhợt nhạt màu son phấn, nước mắt chan hòa.

"Bốn vị sư thúc! Không còn cách nào sao? " Vũ Thiên Nguyên sắc mặt nhăn nhó, nội tâm cực kỳ xoắn xýt, lo lắng hỏi.

"Ta tin thiếu gia vẫn được an toàn, phạm là kẻ được ban phát Tiên căn đều là người mang phúc duyên cực lớn, có thể chuyển hung hóa cát, nhưng mà, đề đi xuống bên dưới quả thật không dễ ".

Từ trên cao, chiếc giếng nhỏ kia vẫn như vậy, sâu hun hút, lạnh lẽo đến thâm trầm, cơ hồ một mảnh trăng bạc đang chìm ngấm bên dưới, tàn mát ra trận trận u quang nhàn nhạt.

Quyển 1 - Chương 11: Thức tỉnh tiên tướng

"Cha, Mẹ..Mọi người nhìn kia, là đại ca " Vũ Thiên Phong vẫy vẫy cánh tay nhỏ, lật đặt cảm đầu chạy, vừa chạy vừa hét.

Nghe đến đây chúng nhân đồng loạt quay người, chỉ thấy đằng xa lấp ló phía sau những ngọn non bộ thâm trầm là bóng dáng một hài tử nhỏ bé, trên môi hân nở nụ cười tươi rói, nụ cười này tựa hồ sẽ là vĩnh viễn cho đến khi phong nhạc đồ sụp, toàn thân từ y phiêu dật như cánh phù dung lay lắt trong giông gió, hòa cùng khung cảnh nơi này khéo léo chấm phá, vẽ nên một bức tranh thủy mặc điểm tô màu tím nhạt.

"Long nhi! " Lý Phi Yến hét lên một tiếng cũng hướng phía trước chạy đến thật nhanh, nàng ôm chầm lấy hài tử, đôi bàn tay mềm mại xoa xoa lên đầu tóc, xoa lên khuôn mặt, sờ mó khắp toàn thân như muốn xem con trai mình có bị tổn thương ở chỗ nào không.

"Con có sao không? Con làm thế nào trở lên được?" Vừa nói Lý Phi Yến vừa khóc rầm rức.

"Mẹ à! Ta không sao " Vũ Thiên Long lặng lẽ nhìn mẫu thân, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận, hắn biết mẫu thân đã lo lắng thật nhiều, cũng khóc thật nhiều, người làm mẹ trong thiên hạ đều như vậy, chỉ có hài tử là mãi không chịu thấu hiểu nỗi lòng.

"Không sao thì tốt rồi " Bốn vị thủ hộ giả cùng tộc nhân lúc này cũng kịp chạy tới, không ai bảo ai mà tất cả đồng thanh thở dài ra một hơi như trút được tảng đá thật lớn đè nặng trong lòng.

"Thằng trời đánh này, người làm cái trò gì vậy hả? " Vũ Thiên Nguyên dậm chân quát mắng, thế nhưng trên lưng quyền cao vút vẫn còn vương lại giọt lệ chưa khô, đôi mắt hắn giờ phút này đã sẫm đỏ hoe.

Quát mắng là vậy, Vũ Thiên Nguyên cũng sát lại gần bên con trai, đôi cánh tay to lớn ôm chặt lấy Vũ Thiên Long nhẹ nhàng nhắc bổng hắn lên cao.

"Không sao thật tốt..Không sao thật tốt, từ nay không được để ta lo lắng nữa, có biết không?.

"Cha, ta biết! "

Rốt cuộc chuyện hắn làm sao có thể trở về cũng không mấy ai thêm quan tâm nữa, họ chỉ quan tâm đến kết quả, Vũ Thiên Long vẫn bình an, đối với họ như vậy là quá đủ.

Một đêm này Vũ Thiên Long trầm mặc ngồi bên dưới gốc anh đào cổ thụ hướng mắt nhìn lên trời cao, nơi hư vô có ngôi lưu tinh lóe sáng bay qua bầu trời trong sát na rồi vội tắt.

Đêm an tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ nhàng quét ngang mặt đất cùng thanh âm côn trùng kêu rả rích, hạo nguyệt nửa vầng như một mối buông xuống thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo, lại lọt qua tán anh đào mà vô tình in hằn trên mặt đất những hình thù kỳ quái.

Hắn vẫn thủy chung nhìn hướng bầu trời bao la, thần sắc không đổi.

"Ta đứng nơi này nhìn ra thấy bầu trời rộng lớn, vậy những người đứng tại bầu trời nhìn vào hư vô sẽ có cảm giác ra sao? Phải chăng thế giới này chỉ tồn tại duy nhất một tầng thương khung đại địa? "

Trong đầu óc non nớt của hắn, trăm ngàn câu hỏi cứ thế chen chúc nhau mà lặng lẽ trôi theo dòng cảm xúc, có nhiều việc giờ phút này Vũ Thiên Long không thể tự mình đi trả lời chính mình, thậm chí cả thế gian này cũng không mấy người có thể trả lời hắn được.

Một lúc sau, Vũ Thiên Long chợt bĩu môi cười nhạt, hắn ngồi bệt trên mặt đất, bắt đầu vận chuyển Đại Việt Tôn Tiên Kinh, sát na hư vô bên ngoài tựa hồ bị một bàn tay to lớn chọc thẳng vào rồi không ngừng mà khuấy đảo, khiến cho thiên địa linh khí cũng trở nên cuồng bạo vô cùng.

Linh khí như những đám mây đen, đậm đặc nhanh chóng kéo đến ngự trị tại trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, sau đó bằng một quỹ tích bất định theo lộ trình hô hấp tiến nhập bên trong đan điền.

Một hơi thở...Mười hơi thở...Bảy ngàn cái hơi thở qua đi, theo thời gian, hô hấp của Vũ Thiên Long càng lúc càng trở nên thô trọng, nơi vị trí đan điền vô thanh vô thức truyền đến một cổ đau nhức khó tả, thân thể cũng vì vậy mà run lên bần bật, chợt lúc này " Bình " Một tiếng oanh minh nổ vang quanh quẩn trong thiên địa, như thể vừa có vật gì đó giòn tan sụp đổ.

"Ngưng Khí trung kỳ " Vũ Thiên Long một nhọc lau đi mồ hôi trên trán, thậm chí toàn thân y phục cũng đã bị mồ hôi nhúng ướt.

Hắn vội vàng thu công, cước bộ khẽ động, Vũ Thiên Long dẫm mạnh chân, cả người cong gập lại khiến thân thể như mũi tên rời dây lao vút lên bầu trời lãng lập tại đó trong mấy cái hơi thở thời gian.

Nhất tâm nhị dụng, hai cánh tay đồng thời bắt ra hai loại thủ ấn riêng biệt, một chuông, một chỉ nhằm hướng gốc anh đào đánh tới.

"Bình..Âm" Cây anh đào phải thừa nhận song kích thì lung lay dữ dội như muốn bật cả gốc, củi mục, lá khô cùng hoa anh đào thì nhau rơi xuống.

Mảnh sân nhỏ chột dấy lên bụi đất cùng phong bạo, không dừng ở đó cánh tay phải của Vũ Thiên Long lại thỉnh linh đánh ra liên tiếp thêm mấy quyền nữa, linh lực bàng bạc trong cơ thể theo kinh lạc gào thét xông thẳng ra bên ngoài, lại huyền hóa nên một cái cự đại thủ ấn màu đen sậm, thủ ấn này rất lớn, trong bóng đêm còn phát ra huyết quang lạnh lẽo.

"Nhất Thủ Già Thương Khung!"

Vũ Thiên Long vỗ mạnh tay về phía hư vô, thủ ấn kia đang lảng lập trên bầu trời cũng theo đó đồng thời vỗ mạnh một cái "Bình..Bình..Bình" Không khí bị áp súc đến mức nổ vang liên hồi, thậm chí còn phân tách ra hẳn thành hai dòng khí lưu đối lập lại thoang thoang tư vị cháy khét.

Vũ Thiên Long mặc dù đã phán đoán được phần nào uy lực của Nhất Thủ Già Thương Khung thế nhưng thực sự hẳn lại không ngờ chỉ một thức đầu tiên trong bát thức đã mạnh mẽ đến vậy.

Đó chính là sự khác biệt giữa võ kỹ và Tiên pháp.

Đúng lúc này, Vũ Thiên Long chợt cảm giác từ sâu bên trong thân thể có một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng, tựa hồ bị giam cầm đang chầm chậm mà thức tỉnh, đan điền hẳn chính là lồng giam, lực lượng kia lại mạnh mẽ như núi lửa, như thủy triều đồng dạng.

"Âm! Âm...Âm".

Như thiên quân vạn mã chạy chồm, dường như thương hải sóng lớn quét trời cao, trong cơ thể hẳn bùng phát ra một tiếng nổ vang rền to lớn, vô tận thần quang màu vàng tuôn ra, xán lạn như cầu vồng, chói mắt đến cực điểm!.

Thần quang vạn đạo, diễm lành rực rỡ, rơi vào mắt đều là ánh sáng màu vàng, mang theo một luồng khí thế vô biên vô tận, chấn động toàn bộ thương khung bên trên Trần Thiên Quan, dưới bóng đêm, tầng mây trên trời ờ trong giây lát đó sụp đổ, phong vân đứng động, nhật nguyệt thất sắc!

"Chuyện gì thế này?" Vũ Thiên Long ngạc nhiên nhìn tình cảnh đang phát sinh trước mắt.

Thần quang màu vàng kia tựa hồ có công hiệu an thần, giờ khắc này Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, sinh long hoạt hổ, phảng phất trong cơ thể có một luồng thần lực chạy dọc, nhất quyền liền có thể khai sơn liệt thạch!.

Vũ Thiên Long nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt, khuôn mặt thoáng qua một giây kinh ngạc, tự xoa xoa đầu nhỏ của mình, thoải mái cười nói: "Ta đang thức tỉnh Tiên tướng sao?."

Tiên tướng, chính là trên Tu Tiên thế giới một loại thiên phú tu luyện, cùng thiên nhãn tương tự, không phải hạng người kinh tài tuyệt điểm tuyệt đối không thể thức tỉnh được, mà một khi thức tỉnh, như vậy nhất định uy năng diệu dụng vô cùng, về sau nhất bộ đập thiên, xưa nay bất kỳ một vị tu sĩ nào thức tỉnh ra Tiên tướng, đều bị thế nhân đặt bút lưu danh sử sách!

Giờ khắc này, Vũ Thiên Long thể hiện ra đủ các loại dị tượng, chính là một khúc nhạc dạo của quá trình thức tỉnh Tiên tướng.

Vũ Thiên Long không hề cảm thấy có chút khản trương nào, trong cơ thể tiếng nổ vang rền càng thêm diễm tai, vô tận ánh sáng thần thánh nhộn nhạo quay cuồng, giữa bầu trời bỗng nhiên hạ xuống vạn đạo diễm lành, trên mặt đất bỗng nhiên tuôn ra ngàn đóa kim liên, vừa sâu xa vừa khó hiểu, thần kỳ phi phàm.

Diễm lành từ trên trời hạ xuống, mặt đất nở sen vàng!.

Xưa nay đại năng Độ Kiếp kỳ khi ngộ đạo thành tựu Hợp Đạo cảnh, hay thiên tài tuyệt thế thức tỉnh Tiên tướng mới phải kéo theo sự xuất hiện của một loại thượng thương dị tượng!.

Nó cũng không là thần thông, cũng không phải pháp thuật, hơn nữa một điểm tác dụng cũng đều không có, nhưng là sự kiện khiến cho trên tu chân giới người người phải khát vọng, bởi vì nó đại diện cho thượng thương tán thành, chỉ những thiên chi kiêu tử mới có thể nhận được vinh quang như vậy!.

Tiên căn, Tiên tướng cùng xuất!

Lúc này trong hư không đột nhiên hiện ra chín con Kim Long màu vàng thần uy lẫm lẫm, ở trước người chúng, trên cổ là một vòng mặt trời toả ra ánh lửa màu xanh biếc, chín con Kim Long cùng quần quýt lấy nhau, giương nanh múa vuốt, truy đuổi theo một vầng xa luân màu trắng bạc.

Cửu Long Quy Nguyệt!

Tiên tướng của Vũ Thiên Long chính là Cửu Long Quy Nguyệt.

Trong tu chân thế giới người thức tỉnh Tiên tướng số lượng cực kỳ ít ỏi, xưa nay ngàn vạn năm nhưng cũng chỉ đếm được đến trên đầu ngón tay.

Tiên tướng được chia thành sáu loại thường gặp bao gồm: "Đầu Suất Thần Hòa Luyện Càn Khôn, U Minh Nhược Thủy Phá Cửu Tiêu, Nhật Nguyệt

Đồng Nguyên, Long Phụng Triều Dương, Cửu Long Quy Nguyệt và Tiểu Long Ngư Phá Vũ Môn ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Ác khách đến nhà

Những Tiên tướng trên nói trắng ra chính là những dạng thiên phú phi thường mà thượng thiên chiếu cố, ban tặng cho tu chân giả.

Đầu Suất Thần Hóa Luyện Càn Khôn đại diện cho thiên phú luyện đan, muốn được xưng tụng một tiếng Tông Sư đan đạo trước hết phải nắm giữ, phải tinh thông một vạn năm ngàn ba trăm cái đan phương bên trong Đại Việt Đan Đồ, phải khống chế thuần thực đan lô, tâm hỏa, dị hỏa hay thần hỏa và tất nhiên, quan trọng hơn hết phải luyện ra được đan dược thành phẩm đạt đến chỉ tiêu, những điều này đối với thường nhân có lẽ vô cùng khó khăn nhưng đối với người sở hữu Tiên tướng cũng chỉ là sự kiện lấy đồ vật trong túi quần.

Thứ hai, U Minh Nhược Thủy Phá Cửu Tiêu đại diện cho thiên phú luyện thể, những người mang dạng thiên phú này vừa sinh thể chất đã vô cùng mạnh mẽ, trong truyền U Minh Nhược Thủy là một loại thần thủy chỉ âm chỉ hàn nơi hoàng tuyền, nó có thể dung hòa và làm tan rã mọi vật chất trên thể gian nhưng lại không làm gì được một viên Thánh Minh ngọc thạch vỡ ra từ bên trên mái ngói của cung điện Cửu Tiêu, bởi vậy người mang thiên phú này nhục thân rắn chắc, vô cương bất tối như Thánh Minh ngọc thạch.

Thứ ba, Long Phụng Triều Dương, người mang dạng Tiên tướng này bản thân họ có đại phúc số, định mệnh gắn kết lên người họ một chữ duyên thật lớn đại biểu cho thiên phú nhân duyên, thiên phú này nghe ra thì có vẻ vô dụng, nhưng mà chẳng phải rất nhiều người chỉ muốn sống một cuộc đời an nhàn mỹ mãn, tiêu điều khoái lạc, có sức hấp dẫn thật lớn trong mắt người khác giới sao " Một long một phụng vượt thiên môn, quần quýt tựa như phách với hồn ".

Thứ tư, Tiểu Long Ngư Vượt Vũ Môn, đúng như cái điển tích, một con cá chép nhỏ bởi vì mộng tưởng hóa rồng mà suốt từ ngày này qua ngày nọ, năm này sang năm kia tìm đủ mọi cách vượt vũ môn, sau bao nỗ lực không biết mệt mỏi thì cuối cùng cá chép nhỏ cũng thành công nhất phi trùng thiên, người mang Tiên tướng này thường có một quả đạo tâm vô cùng cứng rắn, kiên định bất khuất vậy nên thành tựu về sau tuyệt đối vô khả hạn lượng.

Thứ năm Nhật Nguyệt Đồng Nguyên, trời đất phân định trước sau rạch ròi, nhật nguyệt ngàn đời thay phiên nhau chiếu rọi, người mang Tiên tướng này có thể nhìn rõ đúng sai, phân định chính tà, thấu triệt vạn sự nhân sinh, hỷ, nộ, ái, ố trên cõi hồng trần, vô sát vô dục, không mê không loạn, bởi vì đặc trưng như vậy nên bọn họ thường có một trái tim thanh tịnh, thông thường thành tựu chân nhân, thánh nhân hoặc ít nhất cũng là một tu hành giả khác khổ.

Cuối cùng, Cửu Long Quy Nguyệt, người mang Tiên tướng này bản thân có đại phúc duyên, đại khí vận, có thể dễ dàng chuyển hung hóa cát, gặp dữ hóa lành, bởi Cửu Long vốn là con của Nguyệt Cơ nên luôn được thượng thiên chiếu cố, nhân sinh số mệnh sáng lạn lại may mắn cực kỳ, thậm chí có kẻ bước chân ra khỏi nhà vô tình dẫm phải cứt chó mới phát hiện ra đó là cứt Hạo Thiên Khuyển trên cửu thiên Tiên giới.

Vũ Thiên Long thức tỉnh Tiên tướng gây ra oanh động quá lớn, lúc này hầu như toàn bộ dân cư trong Trấn Thiên Quan đều đã đổ hết ra khỏi nhà, ai nấy cùng nhau hướng lên bầu trời, kinh ngạc mà nhìn cái tràng cảnh khoa trương trước mắt.

Thần quang sáng lạn chiếu rọi một vùng, cửu long gào thét chạy chồm đuổi bắt một mặt trăng màu trắng bạc.

Lúc này, trong một khách điểm tại Trấn Đà Nãi bên cạnh bờ Hán giang (sông Hán) có một nam tử cao lớn, mặt hùm râu én đang đưa mắt nhìn lên thiên tượng trên bầu trời, chốc lát sau hần khẽ thì thào: " Cửu Long Quy Nguyệt, Tiên tướng lại xuất thế rồi, ta sẽ sớm tìm ra ngươi thôi! ".

Trên một nhánh Bằng Lăng cổ thụ bên ngoài tường rào Vũ gia, một lão già gầy nhom ăn mặc bần thiêu đang bầu vịu lấy, thi thoảng lại nháy nhót lung tung như khi chuyển cảnh, đôi mắt hùng hực kích động nhìn vào sâu bên trong mảnh sân nơi tiểu viện, vị trí Vũ Thiên Long đang đứng.

" Hừ..Hừ.. Đã có Tiên căn, hôm nay còn thức tỉnh được Tiên tướng, trời định ngươi phải là đệ tử của lão phu rồi! ".

Trong một biệt phủ to lớn, đang ngồi trên chiếc bảo tọa là một trung niên nhân thân mang hắc bào, hần xoay mặt vào phía bên trong cho nên không thể nhìn ra được dung mạo, trung niên nhân nhát cất lời: " Mị Ảnh, ngươi đi tìm hiểu cho ta, xem kẻ nào vừa thức tỉnh Tiên tướng ".

Lời nói vừa rơi xuống, một chiếc bóng mờ nhạt như u linh chậm chậm xuất hiện, hần chỉ cúi đầu xác nhận sau đó thân thể khẽ lung lay, thành linh biến mất trong trời đất.

Lại nói đến Vũ Thiên Long, dị biến cuối cùng cũng qua đi, vạn vật lại trở về với hình thái ban đầu của nó.

" Hô " Vũ Thiên Long thở dài một hơi thần sắc khó bề che dấu được nét kích động, hần bước vào bên trong tiểu viện, vội vàng ngã người lên chiếc giường lớn làm bằng đá đen bóng lạnh, vô ưu vô lo đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tại đệ nhất hùng quan Hải Vân Sơn thuộc địa phận Trấn Thừa Thiên bên kia, có một cỗ xe ngựa màu vàng vương giả đang cuốn bụi phi nhanh về hướng Trấn Thiên Quan.

Trên xe chỉ có hai người, một nam nhân đánh xe cùng một hải tử tầm mười hai, mười ba tuổi, hải tử này mày đậm mắt nhỏ, nước da trắng bóc, nhìn thì anh tuấn nhưng có vẻ không được thiện lương cho lắm.

Nam nhân ngoài bốn mươi, to cao vạm vỡ, nam nhân này nhìn qua có đến bảy phần giống với Vũ Thiên Nguyên gia chủ Vũ gia, tựa như được đúc tạc ra từ một cái khuôn vậy.

"Cha à! Lần này trở về phải tuyệt đối khiến cho bọn hắc mất mặt".

Đưa bé xiết xiết bàn tay, khuôn mặt đỏ bừng, trong ánh mắt hiện lên vẻ hung ác.

"Bốn năm trước bởi thực lực ta còn chưa đủ nên mới đành chịu nhục, hôm nay ta quay lại là để lấy đi vị trí gia chủ Vũ gia." Nam nhân bĩu môi cười khinh thường, nghe ra được trong lời nói một cỗ lãng lệ chỉ ý.

"Nhưng mà, cha đã tìm hiểu kỹ càng chưa? Nếu như Vũ Thiên Nguyên cũng có đột phá thì phải làm sao?".

"Haha...Khả năng từng viết thư nói cho ta biết, vị thúc thúc kia của hắc mấy năm nay chỉ mãi lo đánh trận, thế nên tu vi không hề thăng tiến, cũng mới nhỏ một cái Trúc Cơ mà thôi".

"Bốn tên thủ hộ giả kia lại càng không đáng lo, bọn hắc mặc dù cao thâm mạt trắc nhưng chỉ làm mỗi nhiệm vụ thủ hộ gia tộc, xưa nay không can dự vào việc tranh đoạt quyền lực".

"Cha à! Vũ Thiên Nguyên nắm trong tay cả chục vạn quân binh, nếu ép hắc đến nổi điên thì chúng ta cũng không sống yên được".

"Lo gì chuyện đó, hắc là hầu thì ta cũng là hầu, chúng ta có ép hắc đến chết hắc cũng không dám lấy việc công trả tư thù được, vả lại sau lưng chúng ta còn có thái tử".

"Đúng vậy, thằng nhóc Vũ Thiên Long dám sỉ nhục thái tử, ta phải thay ngài báo thù, luôn tiện ghi một đầu công trạng...Hừ hừ.. Đại Đế không dám làm gì Vũ Thiên Nguyên nhưng cha con chúng ta thì có thể".

"Tài nhi, con cũng đã Ngưng Khí ba tầng, lần này đại hội gia tộc phải để cho đám đệ tử trực hệ một phen đẹp mặt, nhưng ta nghe nói Vũ Thiên Long kia lại mang Tiên căn à!".

"Tiên căn cái rắm, cha nghe làm gì cái đám người kia, ta nghĩ bọn hắc chỉ tung tin đồn thất thiệt thôi, cùng lắm là trung phẩm, Tiên căn đâu phải là thứ như cút chim mà vô tình rơi ngay giữa đầu hắc? Tiên căn vô thượng xưa nay được mấy người? Đừng nói là mức độ hiếm hoi mà dù cho có là Tiên căn thật đi chăng nữa, chúng ta cũng có thể một tay dễ dàng bóp chết hắc, không biết thằng nhóc kia đã mở được Ngưng Khí đan điền chưa...Thật là mong ngóng à!".

Vũ Thiên Long dậy từ lúc trời còn tinh sương, lợi dụng không khí trong lành buổi sáng bắt đầu tu tập, Đại Việt Tôn Tiên Kinh không biết đã vận chuyển từ lúc nào, linh khí bên trong trời đất ào ạt, cuộn cuộn mà đến, hắc ngửa mặt lên trời, há miệng không ngừng tham lam hấp thu.

Hai dòng hắc bạch nhị khí tuần hoàn vô cùng đều đặn, cuối cùng vận chuyển chậm lại tạo thành một cái đồ án thái cực, âm dương song ngư lăng lập tại trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

Từ hôm qua, sau khi thức tỉnh Tiên tướng Vũ Thiên Long cảm giác như cường độ hấp thu tinh nguyên linh khí của mình càng ngày càng lớn hơn, thậm chí Đại Việt Tôn Tiên Kinh cũng có biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Từ nay về sau, tùy thời đều có thể tu luyện, mọi lúc mọi nơi kể cả khi ăn hay lúc ngủ, cảm giác như đan điền của chính hắc cùng thiên địa bên ngoài được trực tiếp được cầu thông.

Linh khí bên trong đan điền Vũ Thiên Long lúc này như một con suối nhỏ đang điên cuồng tích trữ nguồn nước, từng giờ từng phút cấp tốc lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Từ hoa hạ trở về cố thổ

Đại Việt quốc nằm trên Á Đông đại lục, trong đó có ba mươi tư châu lớn thuộc về Bắc Thiên Hoa Hạ chiếm lấy năm phần diện tích, năm phần diện tích còn lại chia đều cho mấy chục cái quốc gia, tông môn khác nhau, riêng Đại Việt có cho mình bốn châu lãnh thổ, còn một bộ phận phạm vi chính là biển cả vô tận.

Vùng biển này là vùng biển lớn nhất trên Tu Chân thế giới, quanh năm sóng gió dữ dội, sương mù che phủ bầu trời, phàm nhân không thể nào bước đến, ngay cả tu sĩ nếu không phải là hạng người có tu vi cực cao thì hoàn toàn không thể vượt qua vùng biển rộng lớn này.

Đồng Hải đã vô tình trở thành một vách ngăn thiên nhiên khiến cho Đại Việt cùng Bắc Thiên Hoa Hạ rất khó qua lại lẫn nhau.

Tiếp giáp với vùng biển này chính là Lạng Châu, ở bên trong vùng đất quanh năm đóng băng có một châu tận cùng phía bắc của Lạng Châu, tên gọi là Hàn Châu, Hàn Châu này diện tích không lớn, gần như toàn bộ đều tràn ngập băng tuyết.

Tu sĩ sinh sống lâu năm trên Hàn châu phần lớn đều đã quen với thời tiết và khí hậu như vậy, những công pháp mà họ tu luyện cũng đều là loại chỉ âm băng hàn, nơi này phạm nhân rất thưa thớt, càng về phía bắc lại càng ít người hơn.

Ở tận cùng phía bắc của Hàn châu là một con sông rộng mênh mông, tên gọi sông Dương Tử, nếu từ bên trên nhìn xuống Hàn Châu này thì có thể nhìn thấy rõ ràng cả Hàn Châu giống như là một khối băng rất lớn, lơ lửng ở bên bờ sông kia, bị nước sông từng ngày xâm lấn, nhưng thủy chung không thể nào hòa tan được.

Thậm chí trong vùng lưu vực nơi tiếp giáp với châu này cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một vài tảng băng ngưng tụ, ở trong nước sông trôi lơ lửng, bị sóng nước đánh dạt ra xa.

Bốn phía chỗ tiếp giáp này, ở trong phạm vi trăm vạn dặm không có lấy bất kỳ một sinh linh nào, ngay cả tu sĩ cũng rất hiếm hoi đi tới địa phương này, bởi vì hàn khí nơi đây thật sự rất mãnh liệt, cho dù là tu sĩ dĩ nữa cũng chỉ thân thể máu thịt mà thôi, ở nơi này máu bên trong đều phải hóa thành nước đá, không thể sống quá lâu.

Gió tuyết nức nở, gào thét tràn ngập trong thiên địa, khiến cho những bông tuyết như đám lông ngỗng kia sau khi bị cuốn bay cao lên lại chậm rãi theo gió tản đi, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Dưới bầu trời đầy gió tuyết, hàn phong rít gào, trên vùng đất rộng mênh mông này, dần dần có ba bóng người từ trên mặt đất tuyết đằng xa từng bước, từng bước đi tới.

Trong ba người này, một người toàn thân mặc áo to, tóc trên đầu đã bị tuyết phủ bạc trắng, giữa những sợi tóc kia còn xen kẽ một vài bông tuyết, trên áo to cũng bị một lớp tuyết dày che đầy, theo từng bước đi của hắn tuyết tróc ra rơi xuống, nhưng nhanh chóng lại có tuyết mới phủ lên.

Hai người ở phía sau, một người thoát nhìn như lão già, nhưng nếu để ý kỹ lại có vẻ như là một nam tử trung niên, nam tử này trên đầu tóc được hong như lửa, da mặt trắng tinh, khô nứt tróc vảy, thân thể hắn rét run lên, hai tay đặt ở trước miệng, không ngừng thở ra khí trắng để sưởi ấm, thì thoảng lại nhìn về phía người ở bên cạnh, ánh mắt tràn ngập sự ghen ghét.

Ở trên vai nam tử này còn có một con chim nhỏ toàn thân đỏ rực, hình dạng rất giống với thần thú Chu Tước trong truyền thuyết, nhưng mà con chim này trụi lông không có lấy một cọng lông đâu, lúc này lười biếng nằm ở đó, mỗi khi phát hiện ra nam tử kia sắp đông cứng lại liền thở ra một hơi hỏa tinh khí, khiến cho nam tử này có thể kiên trì gắng gượng.

Người cuối cùng là một đại hán, nói một cách chính xác có lẽ hắn không phải là một đại hán mà là một thanh niên gầy yếu, sau khi khoác lên một tầng áo bông thô dày thoát nhìn cực kỳ to béo, hắn bước đi nghênh ngang, sau khi giẫm chân sâu vào trong tuyết lại phải cố sức nhấc lên.

Nơi này rất lạnh, nhưng trên trán thanh niên kia không ngờ lại có mồ hôi lấm tấm càng tỏa ra từng trận bạch khí, thoát nhìn rất thú vị.

Âm thanh giẫm lên tuyết loạt xoạt bị tiếng gió nức nở át đi, không thể truyền ra, chỉ có thể nhìn thấy ba hàng dấu chân rất nhanh biến mất, không thể tồn tại quá lâu dưới cơn gió tuyết, chỉ có tiếng người trò chuyện thì thoảng lại vang vọng.

Nam nhân mặc áo to trên tay cầm lấy một chiếc gương đồng đã cũ, vừa bước đi run rẩy trong gió tuyết, thì thoảng lại ghé mắt liếc nhìn vào chiếc gương đồng, da mặt lúc co lúc giãn, cuối cùng như trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, thần sắc biến hóa liên tục trông vô cùng cổ quái.

Thanh niên tóc hồng ngược lại tỏ ra cực kỳ nhàn nhã, dù hơi mệt mỏi đôi chút vì cứ mỗi bước, đôi chân hắn lại bị tuyết trắng vùi sâu, hắn phải cắn răng lôi chân ra khỏi bông tuyết nhưng tuyết nhiên thanh niên hoàn toàn không để ý sự khắc nghiệt của chốn này.

"Hai người nói xem, chủ nhân lần này xuất thế chúng ta có được lợi lộc gì không?" Trong lớp áo to thật dày nam nhân đi đầu tiên hỏi vọng lại.

"Tiểu Kê, người đứng đầu công phu nịnh hót, võ mông ngựa đại pháp cũng đã luyện đến đại thành rồi, lần này người đã nghĩ ra sẽ nịnh bợ chủ nhân ra sao cho tốt chưa?" Thanh niên tóc hồng quay sang đồng bạn đi phía sau khẽ bĩu môi nói.

"Nịnh hót con bà người, con ngựa khôn kiếp!" Thanh niên mặc áo bông dày cũng rống lên chửi rủa một câu thật lớn.

"Ồn ào, chúng ta dù là súc sinh đi chăng nữa thì cũng là Tam Linh của một quốc gia, hai người cũng đã đối chọi nhau mấy vạn năm rồi, qua bao nhiêu kiếp luân hồi đều không thể hảo hảo một chút hòa khí sao?" Nam nhân mặc áo to thần sắc đậm mạc nói.

"Lần này quay về cố thổ ta thật sự rất trông mong, vạn năm qua đi, không biết Đại Việt bây giờ ra sao! Đã thành cái hình dạng gì rồi! Các lão bà ngày đó có còn không hay đã mất! Aa..Tuế nguyệt đúng vô tình nha, nhắm mắt mở mắt thương hải đều hóa tang điền rồi". Thanh niên gầy nhom mặc áo bông khẽ thốt lên cảm khái.

"Đồ đàn! Người thì tính thứ gì! Kê gia ngày đó trên tình trường phong lưu vạn chủng, hoành hành không rõ bao nhiêu năm tháng, chỉ nhớ sơ sơ cũng có đến mấy ngàn nữ nhân nguyện sống nguyện chết dưới chân ta, sáng mờ mắt ra làm tình, trưa trưa làm tình, tối đến cũng làm tình a, chẳng vậy mà thể nhân sùng bái đặt cho ta cái danh xưng Tình Thánh".

" Hắc Hắc...Gà mẹ, gà mái chứ nữ nhân gì cái thứ gà đàn độn nguoi, còn là Tinh Thánh sao!".

" Tiểu Trọng, huynh nói xem lần này chủ nhân xuất thế tại địa phương nào? Ta không hy vọng là Đông Hải, Kê gia rất sợ sóng, ta say sóng!! ".

" Là Trung Bộ " Nam nhân mặc áo toi không nặng không nhẹ đáp.

" Cũng thật sự quá phần khích, ngày sau chúng ta sẽ lại viết nốt thiên đại truyền kỳ còn đang dang dở...Aaa"

" Lần này người nào tìm được chủ nhân đầu tiên người đó làm lão đại, thế nào? " Thanh niên tóc hồng đảo mắt nhìn đồng bọn, hưng phấn hỏi.

" Một lời đã định "

" Một lời đã định ".

Thời gian trôi qua, ba người bọn hắn không nhanh không chậm bước đi trong phong bạo mật mù, lúc này trước mặt ba người chính là con sông Dương Tử, hai bên bờ sông chỉ thấy duy nhất một màu băng hàn trắng toát, tuyết nhiên không có sinh linh nào có thể tồn tại được.

Bốn bề sóng đánh ầm ầm đình tai nhức óc, cảm giác như hàn thủy quét ngang bầu trời một dạng, từng tảng băng to lớn bị sóng dữ cuốn xô, va chạm vào nhau rồi nổ lên tung tóe.

Con sông này không biết nông sâu thế nào, nhưng bên dưới lớp băng hàn mỏng manh chỉ thấy một màu xanh ngắt, từ bờ này sang bờ bên kia ít nhất cũng rộng đến hơn một dặm, không thuyền thúng, không ghe đò, không sinh linh cây cỏ, chỉ có ba thân ảnh nhỏ bé dần dần chìm trong màn tuyết rơi trắng trời.

Chỉ cần vượt sông Dương Tử tiến vào Lạng Châu, đi hết một châu chi địa là có thể nhìn thấy biên cảnh Đại Việt ngay trước mắt.

Mong ngóng là cảm nhận chung của ba người bọn họ, nhìn nơi đó, cổ sự một khắc này ủa về như gió lạnh thổi bay bông tuyết trên bầu trời, trong đầu óc từng người đều hiện lên bóng hình của những cố nhân đã từng quen thuộc.

Tuế nguyệt tựa như một lớp bụi mờ phủ dày lên tấm gương năm tháng, rốt cuộc không còn nhìn rõ được mọi thứ, trong mắt bọn họ chỉ thấy mơ hồ một dải đất nhỏ bé, quanh co kéo dài suốt lộ trình Đông Hải.

Những chuyện kia tất nhiên Vũ Thiên Long không hề hay biết, hắn đang ngồi trong tiểu viện chuyên tâm tu luyện, cả Vũ gia giờ phút này một mảnh hân hoan, giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, bởi hai ngày sau là ngày diễn ra sự kiện tổng đại hội gia tộc hàng năm.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Tính toán lẫn nhau

Sáng hôm sau, Vũ Thiên Long được gia nhân cho mời đến đại điện, vừa mới đặt chân bước vào, đập vào mắt hắn là một mảnh hoan thanh tiểu ngữ tràn ngập cả gian phòng, có rất đông người cùng tụ tập tại một chỗ, trong đó có những người Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa từng gặp mặt qua lần nào.

Những người này là tộc nhân Vũ gia chi thứ, hoặc là thương gia, binh lính, tiểu thương mang họ Vũ nhưng làm ăn và định cư khắp mọi miền tổ quốc, không sinh sống tại địa bàn Trần Thiên Quan.

Một năm mới có một lần hiếm hoi tề tựu gặp mặt, vậy nên người ta có rất nhiều câu chuyện để trao đổi với nhau, từ những sự kiện ly kỳ bên ngoài thiên hạ, chuyện làm ăn buôn bán kinh doanh của bản thân, chuyện con cái tu tập, trưởng thành như thế nào, người ta háo hức kể cho nhau nghe về chuyện mới mắt thấy tai nghe và cả những cố sự đã xưa cũ.

Vũ Thiên Nguyên ngồi trên vị trí gia chủ, đang cùng một vài người quen hào hứng tán gẫu, nói là gặp mặt cuối năm nhưng nhìn cái không khí này trông chẳng khác nào một buổi họp chợ thường niên.

Lúc này từ bên ngoài đại môn có hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang nhanh chóng tiến vào, người lớn mặt hùm râu én, thân hình phương phi vạm vỡ, thiếu niên lại trắng trẻo, sạch sẽ, nhìn thanh tú vô cùng.

Vũ Thiên Nguyên ngay lập tức bước xuống từ trên vị trí gia chủ, hắn vội vàng tiến về phía trước, đưa một cánh tay ra trước mặt, nhẹ giọng hô: "Đại ca!".

Nam nhân kia cũng lập tức đưa một cánh tay, hai cánh tay ở giữa cùng nhau va chạm "Tam đệ, bốn năm không gặp, ngươi vẫn không có chút gì thay đổi".

"Đại ca cũng vậy, vẫn còn rất trẻ trung a!" Vũ Thiên Nguyên cười hiền, nam tử trước mặt cùng với hắn so ra có đến bảy phần giống nhau, chỉ khác một chút cái khí chất bên ngoài, bản thân hắn vì dầm mưa dãi nắng, kinh qua trận mạc, binh kỳ sương gió cho nên khí chất có phần trầm ổn, lẳng đọng hơn, nếu như người khác nhìn vào hẳn phải nhầm tưởng là huynh đệ song bào thai, nhưng thật sự không phải, hai người bọn họ có cách biệt tuổi tác, cách

nhau đến hơn năm tuổi.

" Đây là Tài nhi sao? Nhanh lớn a! " Vũ Thiên Nguyên âu yếm nhìn hài tử trước mặt, cánh tay thô to nặng nề vỗ vỗ lên bả vai hần.

" Vâng! Tam thúc " Thiếu niên kia nhìn cũng không thèm nhìn, lạnh nhạt đáp lời.

" Mời hai cha con cùng lên trên này " Vũ Thiên Nguyên đưa tay làm ra động tác mời chào.

Lúc này có hai chiếc ghế tựa son son đã được gia nhân đưa đến.

" Đại ca, huynh ngồi ở đây! ".

" Tam thúc! Gia phụ không quen ngồi dưới chân người khác đâu, hay là thúc nhường vị trí phía trên kia cho cha ta đi ".

Thiếu niên đưa mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên, sau đó bĩu môi cười nhạt, trong nụ cười có thể nghe ra một chút ý mỉa mai.

Nam nhân kia khuôn mặt lạnh băng, rốt cuộc không nói gì chỉ nhìn con trai mình, vừa lòng gật đầu một cái.

" Cháu nói cái gì? Đây là ghế gia chủ, không phải ai muốn ngồi cũng được đâu ". Vũ Thiên Nguyên trầm mặt lại, nghiêm nghị nói.

" Thì đúng là ghế gia chủ rồi, ý ta là thúc ngồi trên kia cũng đủ lâu, hôm nay có lẽ nên để gia phụ ngồi một chút, dù gì cha ta cũng là huynh trưởng a! " Thiếu niên khuôn mặt chung quy vẫn không thay đổi.

Một lúc sau hần nhìn sang Vũ Thế Minh đang đứng bên cạnh, hỏi hột hột: " Nhị thúc, thúc nói xem có đúng không? ".

" Tài nhi, cháu nói cũng có chút lý lẽ, ta nghĩ chiếc ghế kia ai ngồi đều được, đều giống nhau, cuối cùng là người Vũ gia chúng ta mà thôi " Vũ Thế Minh ngượng ngùng vuốt râu cười xòa.

Chúng nhân lúc này đều không khỏi ngơ ngác nhìn nhau một chút, bọn họ thừa hiểu, đây đơn thuần đâu phải là cái gì hợp mặt cuối năm, là một dịp để tranh chấp quyền lực thì đúng hơn, tiền lệ đã như vậy rồi chỉ là bằng đi bốn năm, nay cha con Vũ Khắc Điệp lại trở về.

Nhưng cũng không ai có ý kiến gì, ngược lại bọn họ còn tỏ ra hào hứng để chờ đợi được quan khán màn kịch vui sắp xảy ra.

" Lại chuẩn bị có sóng gió rồi!" Một tộc nhân thở dài thốt lên cảm thán.

Đối với bọn họ thì ai làm gia chủ đều không có gì khác biệt, họ chỉ quan tâm xem kẻ nào cho mình nhiều lợi ích hơn mà thôi.

Chuyện gia tộc xem ra cũng không khác gì chuyện nơi chốn thâm cung, luôn luôn chứa đựng sóng gió, người tính ta, ta tính người.

Ở cái thế giới thực lực vi cường này thì người ta luôn sẵn sàng bỏ ra đại giới chỉ để được ngồi lên đầu nhau, bất cứ gia tộc nào cũng vậy, mà ở Vũ gia bây giờ sóng ngầm mới chỉ chực trào.

Danh vọng, quyền lực luôn có một cái sức hấp dẫn cực lớn, bởi chung quy mà nói, phàm là nhân loại thì ai ai cũng đều bị dục vọng chi phối, con người nếu không có hỷ, nộ, ái, ố, sân, si, đâu còn là con người nữa.

Mới hôm qua còn là huynh đệ hôm nay đã là người đứng, hôm qua còn là bằng hữu nay lại là địch nhân, anh em ruột rà hay phụ tử máu mủ cũng đều không mấy khác nhau.

" Cuối cùng huynh vẫn chấp mê bất ngộ như vậy, với ta mà nói: Có giữ lại cái vị trí gia chủ này hay không cũng đều không quan trọng, bất quá đây là di nguyện của tiên phụ, người muốn ta coi sóc, chấn hưng gia tộc, bản thân ta mặc dù không dám tự xưng toàn tài, nhưng hơn hai mươi năm qua Vũ Thiên Nguyên này không thấy thẹn với gia tiên, càng không thẹn với lòng mình " Vũ Thiên Nguyên không nhanh không chậm chưa xốt nói, ngôn từ sắc bén, thái độ vô cùng trầm ổn.

" Buồn cười, tiền nhân đã định, xưa nay phàm chuyện quốc gia hay gia tộc đều do cha truyền con nối, huynh trưởng đứng đầu, Vũ Khắc Điệp ta còn chưa có chết thì khi nào đến phiên ngươi? Thậm chí nếu không có ta đi nữa cũng phải nhìn xem mặt mũi nhị đệ, ngươi nói đây là ý nguyện của tiên phụ? Vậy bằng chứng đâu? Di ngôn đâu? " Vũ Khắc Điệp hung hăng quát tháo.

" Chúng ta không bằng mặt cũng đã mấy chục năm, vì có gì? Ta thực sự rất đau lòng! " Vũ Thiên Nguyên thần sắc thoáng co quắp, trầm mặc nói, trong ngôn từ để lộ ra sự xót xa khó bề che giấu.

" Tam thúc, ngươi nói nhiều làm gì? Chúng ta không cần phải úp mở gì thêm nữa, hôm nay hai cha con ta trở về đây là vì cái vị trí gia chủ đáng lý ra phải thuộc về cha ta, ngươi đã ngồi lên đó hai mươi năm còn chưa thấy đủ sao? " Vũ Khắc Tài lời nói lạnh băng, trong đôi mắt còn phát ra một tia tinh mang sắc lẹm.

" Tam đệ, đại ca nói không sai, nếu ngươi có thể đưa ra di ngôn của tiên phụ thì chúng ta dù muốn hay không cũng đều phải tuân theo, nhưng bản thân ngươi trước sau ngôn hành bất nhất, để khiến cho người khác không phục " Vũ Thế Minh cũng khéo léo chen vào một câu.

" Haha.. Ta biết hai người đã âm mưu với nhau từ trước, được rồi, cái hư danh này không phải ta không bỏ xuống được, nhưng mà mọi chuyện ta làm

đều là vì Vũ gia! Hôm nay, nếu đã vậy thì cứ theo như lệ cũ mà làm, đại ca, người cứ đánh thắng ta đi rồi tính tiếp " Vũ Thiên Nguyên cười gằn, lạnh nhạt nói.

" Cuối cùng cũng rơi vào bẫy của ta, cứ đợi đi, đại ca sẽ cho người đẹp mặt " Thần sắc khẽ chuyển, Vũ Khắc Điệp nội tâm thầm nghĩ.

Ngừng một chút hần lại nói: " Được, như cũ mà làm, hôm nay ta muốn bốn vị thủ hộ giả đều ở đây chứng kiến, trận chiến này kẻ thua phải rời đi Trấn Thiên Quan mãi mãi ".

" Tốt! "

Khi mà Vũ Thiên Nguyên định mở miệng đáp ứng thì lúc này Vũ Thiên Long trước sau vẫn âm thầm theo dõi bỗng nhẹ giọng lên tiếng, thanh âm như tiếng chuông bạc lạnh lạnh mà sắc bén.

" Đại bá! Người cũng khéo bày tâm kế, làm gì có cái chuyện đổi chủ thành khách dễ dàng như vậy, gia phụ sống tại đây từ nhỏ, Vũ gia cũng là do một tay người cực khổ nâng lên mới được như ngày hôm nay, cha con người từ đâu đến lại muốn trắng trợn cướp đi căn cơ của người khác? Đừng nói đại bá người mà ngay cả Đại Đế cũng đều không dám một câu đuổi chúng ta ra khỏi Trấn Thiên Quan a! ".

" Người là Vũ Thiên Long? Tuổi không lớn nhưng khẩu khí thật lớn " Vũ Khắc Điệp quét mắt một vòng, đôi mắt âm độc dán chặt lên người Vũ Thiên Long.

" Đúng! Ta là Vũ Thiên Long, tuổi ta quả thật không lớn, nhưng nếu đại bá muốn cùng ta độ tâm cơ, tiểu nhi tùy thời sẵn sàng đáp lễ ".

Vũ Thiên Long trước sau như một, không nhanh không chậm, không vui không buồn, thần sắc thủy chung băng lãnh khiến cho người khác khi nhìn vào rất khó bề đoán định.

" Cha! Chỉ là một thằng nhóc mà thôi, người nhiều lời với hần làm gì? " Vũ Khắc Tài bữu môi cười nhạt.

Vũ Khắc Điệp nghe nhi tử nói vậy mới chuyển dời ánh mắt khỏi người Vũ Thiên Long, hần nhìn Vũ Thiên Nguyên, ung dung hỏi: " Tam đệ, người thấy thế nào? ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Sĩ nhục kẻ khác là tự mình mang nhục

" Đại ca, huynh cho rằng ta thật sợ huynh sao? Ta một lần có thể đánh bại huynh thì cả đời này đều có thể, chỉ là Vũ Thiên Nguyên ta không muốn làm tổn thương đến tình nghĩa huynh đệ bao lâu nay, một người cố may vớ, một người lại quyết tâm xé ra cho bằng được! Tốt thôi "

Vũ Thiên Nguyên khẽ quát, trong đáy mắt sâu hun hút là mấy vệt tơ máu ngang dọc chạy dài, hần hung hăng một chưởng vỗ lên chiếc bàn trước mặt khiến cho chiếc bàn vốn được làm bằng gỗ Huyết Huê vô cùng cứng rắn phút chốc vỡ tan tành, ngưng một chút Vũ Thiên Nguyên lại đảo mắt ngang bên dưới, lạnh lùng quét hết một vòng.

" Cả đám các người nữa, gió chiều nào che chiều đó, khôn kiếp! ".

Khuôn mặt đỏ gay, hần cố gắng gằn xuống từng câu từng chữ, thậm chí tu vị Trúc Cơ hậu kỳ cũng triệt để phóng xuất toàn bộ ra bên ngoài, khiến cho một mảnh hư vô trước mặt thoáng vẩn vơ vì áp lực " Đùng Đoàng!" Thanh âm nổ vang, phong bạo theo đó cũng vùn vù kéo đến.

Trên đỉnh đầu Vũ Thiên Nguyên tinh linh huyền hóa nên hư ảnh một tôn bạch hổ cực lớn, bạch hổ ngửa mặt lên trời điên cuồng gầm thét.

Hai luồng thanh âm cùng điệp gia cho nhau, sóng âm như thủy triều mạnh mẽ quét về bốn phương tám hướng.

Tộc nhân bình thường, thậm chí những tu sĩ có tu vị yếu kém đều bị dư ba lực lượng kia quét ngã ngay tại chỗ.

" Hừ " Lúc này Vũ Khắc Điệp khẽ hừ lạnh: " Dám cùng ta đấu ư sao? Gà đất chó cánh mà thôi ".

Theo lời nói rơi xuống trên thân thể hần lực lượng tu vị cũng ầm vang mà bộc phát, như một ngọn núi lửa phun trào, uy áp kia tựa hồ chiếc chổi lớn quét thẳng về phía hư vô, khiến cho không những không gian nơi này mà ngay cả thương khung ngàn trượng bên ngoài cũng đều biến sắc, nhắc lên phong bạo ngập trời, cả đại điện chìm trong phong vân mù mịt.

Lực lượng này tuyệt đối vượt xa uy áp vừa rồi do Vũ Thiên Nguyên bạo phát ra, như một ngọn đại sơn phong từ trên chín tầng trời giáng xuống, vô tình đánh tan đi một chút khí thế yếu ớt kia của Vũ Thiên Nguyên.

" Kết Đan " Có người che miệng kinh nghi hết lớn.

" Hấn vậy mà đã Kết Đan rồi!! ".

Khuôn mặt của Vũ Thiên Nguyên trong cái sát na này lập tức đại biến, dưới uy áp cuồng bạo tựa hồ thái sơn áp đỉnh, ngay cả bản thân hắn cũng đều không thể chống chịu, Vũ Thiên Nguyên khó khăn thở hắt ra một hơi, sau đó vô lực đánh rơi toàn bộ thân thể lên chiếc ghế dài ngay phía sau lưng: "Là số phận sao? " Hắn khẽ thì thào.

" Dừng tay " Lúc này từ đằng xa chợt có tiếng quát dài vọng lại, thanh âm kia nghe ra có vẻ già nua cổ lão nhưng bên trong lại ẩn chứa một luồng uy năng to lớn, chỉ một chữ " Dừng " ngay lập tức phong bạo biến mất, uy áp toàn bộ biến mất, chúng nhân im ắng cùng dõi mắt hướng vào phía bên trong cánh gà với thần sắc cung kính.

Từ bên trong, bốn lão giả già nua thân mang đạo bào tao nhã, khí thế thâm nghiêm chậm rãi bước ra.

" Bái kiến sư thúc, bái kiến sư thúc tổ " Chúng nhân cùng đồng thanh hô lớn.

Bọn họ cũng không nói gì thêm mà nhẹ nhàng rào bước lên phía trên, khuôn mặt băng lãnh mang theo chút đạm bạc, bốn cặp mắt cùng nhìn về phía Vũ Thiên Nguyên, sau đó khẽ cúi đầu.

Vị đại thủ hộ giả thoảng quét qua chúng nhân bên dưới một chút, nghiêm nghị nói.

"Chúng ta sứ mệnh là bảo hộ an nguy gia tộc nhưng cũng không phải hạng ăn chay, năm đất ngày đó đại sư huynh trước khi quy tiên đều đã lường trước sự việc này, hấn để cho Nguyên nhi lãnh đạo Vũ gia là có lý do của mình ".

" Ngươi! Hữu dũng vô mưu " Lão chỉ tay thẳng mặt Vũ Thế Minh quát lớn.

" Còn ngươi, nhỏ nhen ích kỷ, tâm cơ lại quá mức thâm trầm " Theo lời nói rơi xuống, ngón tay kia cũng nhanh chóng chuyển dời sang vị trí Vũ Khắc Điệp đang đứng.

" Bốn lão già này còn tại, các ngươi tuyệt đối không được làm càn ".

" Sư thúc, ta tôn trọng người là cường giả, càng là tiền bối nhưng mà việc này là chuyện riêng của ta cùng sư đệ, hy vọng các người chỉ đứng ngoài nhìn xem, không cần thiết phải đụng chân vào " Vũ Khắc Điệp chấp tay nói.

" Ngươi uy hiếp bọn ta sao? " Đại thủ hộ giả cau mày lên tiếng.

" Không dám! ".

" Ở địa bàn Vũ gia không cho phép động thủ chém giết, chuyện riêng của hai ngươi hai ngươi tự tìm cách xử lý cho ổn thỏa lấy, nhưng tránh làm sứt mẻ tình cảm, càng không được tổn hại đến thể diện gia tộc " Nhị thủ hộ giả lúc này mới điềm nhiên lên tiếng.

" Cha! Hai người các ngươi tranh đấu cũng quá lâu rồi, càng như vậy càng khiến cho người đời dị nghị, nghĩ rằng Vũ gia ta nội bộ bất hòa, hay là thế này, nếu như nhi tử của tam thúc có thể tiếp được ta một chiêu mà không chết, xem như cha con chúng ta thua cuộc, sau đại hội này thì cuốn gói rời đi Trấn Thiên Quan! Và ngược lại " Vũ Khắc Tài vừa nói vừa nửa môi cười giảo hoạt.

" Khốn kiếp! Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi? Nhi tử ta mới có bao nhiêu? Còn cho rằng quyết đấu công bằng? " Vũ Thiên Nguyên phẫn nộ quát.

" Hắc Hắc.. Con trai gia chủ, Thánh phẩm Linh căn..Nếu một chiêu của ta còn không tiếp được thì ta nghĩ hai cha con các ngươi nên nhanh chóng rút khỏi gia tộc, tránh cho ô nhục gia phong a! " Vũ Khắc Điệp cũng ngay lập tức hung hăng đáp trả.

" Hồn xược, Vũ Thiên Nguyên ta một đời nam chinh bắc chiến, càng lập nên vô số công trạng cho quốc gia, chưa có kẻ nào dám ở trước mặt ta hồ ngôn loạn ngữ, cha con các ngươi!!! Tốt lắm! ".

Có lẽ bởi vì quá tức giận, Vũ Thiên Nguyên bỗng nhiên đưa tay che miệng, thỉnh linh ho ra một búng máu tươi.

" Cha!!" Vũ Thiên Long nhìn đến đây thì vội vàng chạy lên phía trước đỡ lấy thân hình Vũ Thiên Nguyên.

" Ngươi muốn một chiêu bại ta sao? Tốt! " Vũ Thiên Long cảm phần nhìn cha con hai người Vũ Khắc Điệp, sát khí tự thân muốn bộc phát gào thét mà ra nhưng ngay lập tức bị hấn sinh sinh cản rằng nuốt xuống.

" Ngày mai! Tại trên chiến đài! Ta muốn cho các ngươi biết " Sĩ nhục người khác là tự mình mang nhục ".

Thanh âm băng lãnh trầm bổng vang lên, khuôn mặt Vũ Thiên Long càng thêm lạnh lùng, cơ hồ là băng tuyết đang tan chảy, hàn phong gào thét quét ngang trời.

Cùng lúc này trên địa phận Lạng Châu có ba bóng người to nhỏ, cao thấp bất đồng đang chậm chậm bộ hành, bọn họ vừa đi vừa không ngừng cãi vã lẫn nhau, thỉnh thoảng lại còn vang lên thanh âm chửi lộn.

" Lần này trở về bái kiến chủ nhân, ta nghĩ nên bỏ đi mấy cái tên vớ vẩn ngày đó lão tặc Sơn Thánh kia đặt a! thứ gì mà Tiểu Trọng, Tiểu Kê, Tiểu Mã?

Thứ bỏ đi! Không có lấy một chút uy phong ".

Tiểu Mã vừa bước vừa nghịch ngợm đá bay những viên sỏi tròn trịa trên mặt đất, luôn mồm nói.

"Đúng a!!! Tam linh ngày xưa là cở nào phong quang, chúng ta hoành tảo vô địch khắp Đại Việt, ngay cả Bắc Thiên Hoa Hạ cũng từng đập bằng, nếu không nói truyền thuyết thì cũng là một hồi truyền kỳ đáng để người đời ngưỡng vọng, thế nào? Tượng huynh! Huynh nghĩ một chút xem có đúng không?"

Tiểu Kê hồ hởi nói, nói đến mức phun cả nước dãi.

"Đúng nha! Tứ Linh Trung Hoa gặp Tam Linh chúng ta đều phải cúi đầu thần phục, bản thân Tượng gia không hám danh, nhưng mà cũng phải đổi một cái tên gì đó cho thật dễ nghe " Tiểu Tượng cũng vừa vắn đáp lời.

"Tiểu Mã, ngươi thông tuệ nhất nhóm, chuyện đặt tên giao cho ngươi, nên nhớ! Phải là một cái tên thật kiêu, thật oách, lần này chủ nhân xuất thế chúng ta về sau rất có khả năng sẽ được tạc bia công đức, thậm chí ghi danh tân sử ".

"Được rồi, chi là đặt tên thôi chứ gì? Chuyện nhỏ " Tiểu Mã bóp trán suy nghĩ hồi lâu, sau đó thần sắc chợt sáng ngời, hân hêt lên: "Mã aaa! Phong Thượng Mã là tên ta!! " Hắc Hắc" Quá kiêu!! Quá oách rồi ".

"Phong Thượng Mã!!! Quá oách " Tiểu Kê, Tiểu Tượng cùng đồng thanh.

"Con gà kia, bà ngoại ngươi? Ánh mắt kia của ngươi rốt cuộc là có ý gì a? ".

Tiểu Mã vênh váo đảo mắt một vòng nhìn khắp hai người còn lại, khi ánh mắt rơi trên khuôn mặt lộ vẻ kích động của Tiểu Kê thì thoáng tỏ ra kinh hãi.

"Hắc Hắc! Kê gia chặt ngươi, thứ gì mà Phong Thượng Mã!! Ta lấy tên ngươi làm tên lót cho đại danh của Kê gia: Thượng Mã Phong!! Hahaha ".

"Từ nay về sau các ngươi gọi Kê gia là Thượng Mã Phong " Tiểu Kê đắc ý toác mồm cười.

"Tiên sư bà ngoại ngươi! Cướp tên, đồ ăn cướp a! ".

Tại Vũ gia, mọi chuyện tạm thời trôi qua trong bình lặng, nhưng bất cứ ai đều có thể dễ dàng nhận ra sóng ngầm chỉ mới bắt đầu cuộn trào, địa chấn chỉ mới vừa kéo đến.

Chúng nhân cùng háo hức ngóng chờ đến sáng hôm sau, một trận thiên kiều chi chiến đồng thời là gia tộc chi chiến, cũng vừa vắn dịp để chứng thực cái tin đồn về Thánh phẩm Linh căn.

Vũ Thiên Long lại trở về tiểu viện của chính mình, tu vị hân giờ phút này cũng đã ổn định ở Ngưng Khí trung kỳ, bốn tầng cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Ý niệm xuất - đạo tâm thành

Đêm hôm đó Vũ Thiên Nguyên tìm đến tận tiểu viện, vừa bước vào cửa đã thấy Vũ Thiên Long đang nhập tâm tu luyện, bản thân hắn không phải vì vậy mà vui sướng, hắn trầm mặc nhìn con trai một chút sau đó vô thức thờ dài.

Vũ Thiên Nguyên thực sự không muốn lôi kéo cả con trai mình vào cái trận chiến vô bổ này, bất quá có hối hận thì vạn sự cũng đã rồi.

Lúc này Vũ Thiên Long thấy có động tĩnh thì vội vàng mở mắt, hân nhần nhần mắt nhìn Vũ Thiên Nguyên, khuôn miệng nhỏ nhắn khẽ cười: "Cha! ".

"Long nhi! Phụ thân thực sự xin lỗi, đáng lẽ ra! " Vũ Thiên Nguyên trầm mặc nói.

"Không sao, con cũng là người Vũ gia! ".

"Nhưng mà, ta nghe nói Tài nhi đã sớm tiến cảnh đến Ngưng Khí sơ kỳ đỉnh phong, ta chỉ sợ con không phải là đối thủ của hắn " Vũ Thiên Nguyên thần sắc có chút chán nản, ngưng một chút hắn lại nói.

"Cho ta xem thời gian qua con đã tu tập đến đâu? ".

Vũ Thiên Long nghe đến đây thì khẽ cười, tu vị trong cơ thể bộc phát mà ra, từng dòng linh khí đen nhánh không ngừng cuộn cuộn chạy dọc toàn thân, thậm chí nhấc tay cũng đều có thiểm điện chớp giật.

" Ngưng Khí tầng hai!!! " Vũ Thiên Nguyên kinh nghi nhìn con trai, thốt lên khe khẽ.

Vũ Thiên Long thoáng gật đầu xác nhận, thực tế thì tu vi của hắn đã sớm là Ngưng Khí bốn tầng nhưng mà Vũ Thiên Long lại cố tình che dấu đi thực lực, hắn muốn dành cho Vũ Thiên Nguyên, cha con Vũ Khắc Điệp và thậm chí cả Vũ gia một cái bất ngờ thật lớn.

Thoáng chút kích động, nhưng cuối cùng Vũ Thiên Nguyên cũng tận lực đè nén xuống, bản thân hắn vui vì hải tử tiến cảnh quá nhanh ngoài mong đợi, nhưng mà chỉ chút ấy thực lực vẫn còn xa xa chưa đủ.

Đừng nhìn cách biệt chỉ là một tiểu cảnh giới mà xem thường, tu sĩ Ngưng Khí tầng ba hoàn toàn có thể nhất chiêu miểu sát một Ngưng Khí tầng hai, đương nhiên phải có ngoại lệ, đối với những thiên chi kiêu tử thiên phú vô song thì việc vượt cấp chiến đấu cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, chiến lực của tu sĩ cũng phụ thuộc một phần vào cấp bậc môn công pháp mà họ đang tu luyện, bất quá những kiện trên chỉ áp dụng cho đại tu sĩ tu vi cao thâm, còn đối với hải tử thì không thể dùng đến chuẩn mực thông thường để đánh giá được.

" Ta hy vọng con có thể toàn lực tiếp được một chiêu của Tài nhi, mặc dù có thể sẽ mất đi thể diện nhưng mà chỉ cần Vũ gia còn, chung quy cũng đều đáng giá ".

Khuôn mặt thoáng chút bất lực, Vũ Thiên Nguyên vội vàng bước nhanh ra khỏi cửa để lại sau lưng một thanh âm nhàn nhạt: " Con tiếp tục tu tập đi, Cha tin tưởng ở con ".

Vũ Thiên Long nhìn theo bóng lưng to lớn cùng cước bộ nặng nề của phụ thân thì bất giác than dài: " Hy vọng của cha chỉ nhỏ bé đến vậy thôi sao!! ".

Điều mà Vũ Thiên Long quan tâm lúc này không phải là chuyện ngày mai có thể đánh bại được Vũ Khắc Tài hay không, mà hắn lo lắng cho cơ nghiệp Vũ gia về sau, nếu như suốt ngày cứ có kẻ nhòm ngó rồi không ngừng bày mưu tính kế, chỉ sợ Vũ gia khó bề lâu dài trụ vững.

" Ta phải nhanh chóng nâng cao thực lực, chỉ cần có đủ thực lực trong tay là có thể bảo vệ chính mình, bảo hộ an toàn cho thân nhân cùng gia tộc, chỉ ta không phải ở cái quận thành nhỏ bé này, chỉ ta là bầu trời bên ngoài đại thiên thế giới, sẽ có một ngày chân ta đạp hết bát hoang ".

Vũ Thiên Long hào tình vận trượng xiết chặt đôi bàn tay nhỏ bé, hùng tâm tráng khí bùng bùng.

Nếu như có tu sĩ đại năng ở đây họ sẽ kinh ngạc nhận ra, tiểu hải tử nhỏ bé kia chỉ cần phát ra ý niệm cũng có thể dễ dàng khiến cho ý niệm của mình triệt để thăng hoa, lột xác.

Một luồng hào quang từ trên thân thể Vũ Thiên Long bỗng nhiên ngập trời bạo phát, đây là hào quang của vận mệnh, ta làm chủ vận mệnh chính ta ".

Giờ phút này tại một gia tộc nhỏ bé bên trong một tiểu quốc gia có hải tử đang kiên định phát ra ý niệm của chính mình, như là lời tuyên thệ cùng thiên đạo, ý niệm này về sau vô tình trở thành một loại đạo tâm vững chắc nâng đỡ bước chân hắn trên con đường truy đạo thật dài phía trước.

Một cái ấn ký hình bán nguyệt mờ nhạt lấp lóe trên mi tâm Vũ Thiên Long, tiên đạo ấn ký vừa hiện.

Từ đây, một truyền kỳ mới được viết lên " Tứ đại tiên giới chân hải tử đạp, sáu cõi luân hồi mất hẳn thông ".

Sáng hôm sau, trên một mảnh đất trống chu vi tầm ngàn thước vuông, phía trước là một đài tế bằng đá xanh cao hơn mặt đất nửa trượng, bên trên cắm chặt một chiếc đại đỉnh làm bằng đồng thau từ đó nhang khói bốc lên cuộn cuộn.

Khói trắng lại quấn chặt lấy nhau tan vào trong sương sớm, nặng nề la đà sát mặt đất, khiến cho khung cảnh nơi này thoát nhìn khá âm u trầm lắng.

Bên phải, một diễn võ trường rất lớn được gia công từ tinh thiết đen bóng, lại có phù văn trận pháp gia cố lập lòe quang mang, nhìn qua có vẻ vô cùng chắc chắn, xung quanh có đến hơn ngàn người cùng tụ tập, già trẻ, gái trai, lớn bé đều có đủ.

Chúng nhân ai nấy thần sắc đều tỏ ra vô cùng kích động cùng hướng mắt lên phía trên, từng đợt thanh âm nghị luận cũng theo đó vang lên.

" Người nói xem đại thiếu gia có thể chiến thắng Vũ Khắc Tài kia? " Một tộc nhân nội tộc trầm mặc hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

" Ta chỉ hy vọng thiếu gia không thua, chỉ cần tiếp qua một chiêu xem như thù thắng ".

Tộc nhân nội tộc tỏ ra lo lắng bao nhiêu thì đám ngoại tộc chỉ thử ngược lại càng tỏ ra phấn khích.

" Thứ gì tiên căn vô thượng! Tin đồn nhảm, để xem tiểu tử kia có thể sống qua một chiêu hay không ".

" Ta lại sợ hắn sẽ bị Tài nhi ngược chết, ngược đến thê thảm nha! ".

Lúc này thỉnh thoảng có bảy tiếng trống trận được đánh lên, thanh âm như thiên lôi nổ vang khiến cho bầu không khí vừa mới nhộn nhịp đôi chút phút chốc trầm xuống.

Vũ Thiên Nguyên bước lên đài tế, một cây hương năm tấc từ tay hắn cắm thẳng lên đỉnh đồng, thần sắc trang nghiêm, Vũ Thiên Nguyên chắp tay khấn nguyện sau đó phủ phục trên mặt đất.

Cùng lúc này bốn vị thủ hộ giả cũng đồng loạt đi ra, theo phía sau lưng bọn họ là cha con Vũ Khắc Diệp, Vũ Thế Minh.

Lý Phi Yến đứng ở phía xa, dắt tay nhí tử Vũ Thiên Phong trầm mặc nhìn về hướng này, trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên rõ ràng sự lo lắng cùng bất an: "Long nhi! Hy vọng ở con".

Vũ Thiên Phong trái lại tỏ ra cực kỳ hào hứng: "Đại ca! Phải đánh hắn, đánh thật đau cho ta".

Vị đại thủ hộ thần sắc băng lãnh nhàn nhạt mở lời: "Hôm nay, đại hội gia tộc cuối năm, cũng là dịp để đám tiểu bối thể hiện tài năng, nhưng mà năm nay có chút bất đồng, như giao ước, trận chiến đầu tiên sẽ là trận chiến giữa Vũ Thiên Long cùng Vũ Khắc Tài, nên nhớ chỉ là luận võ bình thường, không được tổn hại hòa khí càng không được có sát tâm".

"Hô" "Chúng nhân cùng hào hứng thở ra một hơi thật dài, đây đâu phải luận bàn gì, là tranh đoạt trắng trợn thì đúng hơn, nếu xong rồi thì cũng thôi đi nhưng lỡ như mâu thuẫn kéo dài, dẫn đến hai bên xuất binh sát phạt lẫn nhau chẳng phải vô tình mà tạo nên một hồi họa kiếp.

Vũ Khắc Tài nhẹ nhàng phi thân lên võ trường, khuôn mặt cao ngạo nhìn xuống bên dưới.

Lúc này Vũ Thiên Long cũng ung dung bước ra khỏi tiểu viện, thần sắc sáng láng cước bộ nhàn nhã, đối với hấn trận chiến này có hay không cũng đều không quan trọng, trong mắt hắn chưa bao giờ xem Vũ Khắc Tài kia là chi địch, bất quá cũng chỉ là một hạt bụi nhỏ dưới gót chân trên con đường của Vũ Thiên Long mà thôi.

"Thiếu gia đâu, sao còn chưa đến?" Một vài tộc nhân nóng lòng quay sang hỏi nhau.

"Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?"

"Có lẽ hấn sợ quá nên rút cổ ở nhà rồi a! cũng đúng! Chẳng lẽ biết thua còn tìm đến chịu thiệt?" Một tộc nhân chỉ thứ bữu môi nói.

Chúng nhân đã có mặt đầy đủ nhưng bóng dáng Vũ Thiên Long thủy chung vẫn không thấy đâu.

Một phút..Hai phút..Năm phút đồng hồ qua đi.

Vũ Khắc Tài bắt đầu tỏ ra nóng nảy: "Có sợ không dám đến thì cũng phải đánh rầm một tiếng cho người ta biết chứ, tên khốn này".

"Nguyên ca! Long nhi đâu?" Lý Phi Yến kinh nghi nhìn trượng phu hỏi.

Vũ Thiên Nguyên chỉ thờ dài một hơi: "Không đến cũng tốt, ngược lại ta càng không mong nó xuất hiện, hải tử bóc đồng, ta chỉ sợ nó phải nhận lấy tổn thương không đáng có, là ta không tốt, người làm cha này không tốt!".

"Hắn không đến cũng phải đi lôi cổ hắn đến cho ta" Vũ Khắc Tài điên cuồng hét lớn.

Chúng nhân chỉ biết nhìn nhau mà than thở, đối với họ đại cục xem như đã định, thắng bại đã phân.

"Ai nói ta không dám đến a!" Đúng lúc này một tiếng nói hải tử lạnh lạnh vang lên, đằng xa một cái bóng nhỏ bé ung dung bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Diên cuồng

Vũ Thiên Long cước bộ chậm rãi, hô hấp trầm ổn, thần sắc thủy chung băng lãnh, hôm nay hấn mặc một thân cẩm tú y phục trắng tinh, càng tôn thêm vẻ đẹp thanh thuần vốn có của một hải tử.

Không mất mấy hơi thở thời gian Vũ Thiên Long đã bước qua trước mặt chúng nhân, chỉ thoáng đưa mắt nhìn phụ mẫu một chút, cũng không nói gì thêm, sau đó Vũ Thiên Long ung dung đi lên võ đài, cùng Vũ Khắc Tài đứng song song đối diện.

"Ta còn tưởng ngươi không dám đến kia" Vũ Khắc Tài đưa tay mân mê chiếc cằm nhỏ, thái độ khinh thường nói.

"Tại sao ta lại không dám đến?" Vũ Thiên Long nhìn cũng không thèm nhìn, hấn khẽ nhếch miệng cười.

"Tiểu tử, ta thật sự phục ngươi cái tính cách, có can đảm, có kiêu ngạo chi ý, hoặc nói ngươi ngông cuồng đều đúng, nhưng nếu hôm nay ngay cả một chiêu của ta ngươi cũng không tiếp được thì đừng trách đại ca quá nặng tay".

"Vậy sao? Vì một chữ phục của ngươi, hôm nay tiểu đệ sẽ nhẹ tay một chút, không ngược ngươi đến chết" Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp trả.

Chúng nhân bên dưới nghe được hai người bọn hấn đối thoại thì cũng đều nhìn nhau cười trừ: "Đúng là hài tử, chỉ giỏi võ mồm".

"Tìm chết" Vũ Khắc Tài nghe vậy thì sầm mặt lại, hấn hét lên một tiếng, theo thanh âm rơi xuống, tu vị cũng đồng thời bộc phát, cánh tay khê động, lập tức một cái hỏa cầu to lớn do linh khí ngưng tụ tạo nên, lơ lửng phiêu phù ngay trước mặt, liệt hỏa với nhiệt độ cực cao không ngừng thiêu đốt không gian bốn phía.

"Ngưng Khí tầng bốn! Không phải là tầng ba sao?" Có tộc nhân che miệng thốt lên kinh hãi.

Mười hai tuổi, Ngưng Khí bốn tầng đã được xưng tụng là loại người thiên tài xưa nay khó gặp, tốc độ tu luyện như vậy nếu đặt tại tông môn tu chân cũng hoàn toàn có thể đứng vào hàng ngũ thượng lưu, nhưng thiên tài chân chính lúc này vẫn đứng im bất động, trên khuôn mặt non nớt kia thậm chí còn không có lấy một chút mây may biểu cảm.

Cơ hồ mọi chuyện đang diễn ra đều không rơi vào trong mắt hấn, phảng phất như gió mây đồng dạng.

Đơn giản bởi vì Vũ Thiên Long chưa bao giờ xem Vũ Khắc Tài là địch nhân chân chính, đúng là hấn kiêu ngạo nhưng kiêu ngạo đồng thời cũng là một loại đạo tâm quan trọng.

Vũ Thiên Nguyên cùng Lý Phi Yến đều xiết chặt đôi bàn tay, thần sắc lo âu biểu lộ ra rõ ràng trên khuôn mặt, trong ánh mắt nhìn cũng đều vô cùng mờ mịt.

Lý phi Yến quay sang trượng phu, khó khăn cắn chặt môi nói: "Nguyên ca, hay là!!!".

Vũ Thiên Nguyên không nói gì, chỉ ngao ngán lắc đầu thờ dãi một hơi, hấn biết hôm nay mình đã triệt để thua cuộc rồi, hoàn cảnh của Vũ Thiên Long giờ phút này cũng không khác gì chính hấn cùng đối đầu với Vũ Khắc Điệp vậy, chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không có một tia hy vọng nào, nếu không muốn nói là tuyệt vọng.

Thời điểm Vũ Thiên Nguyên đang muốn lên tiếng nhận thua thì hỏa cầu kia đã sớm áp sát trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

"Dừng tay cho ta" Vũ Thiên Nguyên thấy vậy mới điên cuồng hét lớn.

Hỏa cầu là do chân khí tạo thành lại được tâm hỏa đốt cháy, thế nên nhiệt độ cùng uy lực cũng không phải tầm thường, lúc này uy áp tầng tầng lớp lớp phủ xuống, ngay cả không khí đều bị đốt cháy, hư vô xung quanh trăm trượng thoáng vụn vụn.

Khi mà hỏa cầu kia còn cách đỉnh đầu Vũ Thiên Long tầm nửa trượng, hấn mới nhẹ nhàng lắc mình một cái, đôi chân dẫm mạnh lên nền đá vô trường đẩy thân thể nhanh chóng lùi về phía sau một đoạn.

Tu vị Vũ Thiên Long cũng tùy thời buông hết ra ngoài, từ Ngưng Khí nhất tầng kéo lên một mảng lớn, mãi cho đến Ngưng Khí tầng ba mới triệt để ngừng lại, theo đó hư vô xung quanh phạm vi nhỏ đều bị lực lượng tu vị trùng kích khiến cho phong bạo cũng bắt đầu nổi lên.

Tay phải Vũ Thiên Long linh hoạt bắt ra hàng loạt loại pháp quyết, càng biến hóa liên tục, đồng thời một chương đánh thẳng lên phía hư vô bất định ngay trên đỉnh đầu, một chương ẩn màu vàng kim mờ nhạt nhanh chóng thành hình, cơ hồ một tảng đá lớn được cự nhân mạnh mẽ ném ra, chương ẩn gào thét, cực tốc xé gió nện thật mạnh vào hỏa cầu.

"Ầm.Ầm" Thanh âm va chạm vang lên, chương ẩn toái diệt, hỏa cầu kia cũng lung lay một chút rồi đổ sụp hóa thành ngàn vạn tinh điểm nhỏ tan biến trong hư vô.

"Ngươi thua!" Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn Vũ Khắc Tài một vòng, sau đó mới nhàn nhạt cất lời, trong thanh âm không nghe ra một chút kích động hay mỉa mai nào, tựa hồ đối với hấn, chuyện này là sự kiện đã được đoán định hoặc an bài từ trước.

"Một kích thủ hòa" Chúng nhân bên dưới cùng ồ lên.

"Vũ Thiên Long kia vậy mà cũng đã tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng ba rồi, hèn gì hấn có thể tự tin đến như vậy, ta nghĩ không chừng sự việc liên quan đến Tiên căn e rằng không chỉ là lời đồn" Một tộc nhân chỉ thứ kinh nghi nói.

"Có khi nào Tài nhi chủ quan nên chưa xuất toàn lực không?" Vũ Khắc Điệp thần sắc hung ác, âm trầm nhận định.

Theo như giao hẹn, một chiêu bất phân thắng bại đồng nghĩa với việc Vũ Khắc Tài thua cuộc.

Khuôn mặt thoáng co quắp, Vũ Khắc Tài lúc này đã không còn giữ được sự bình tĩnh vốn có, đôi mắt long sông sọc, hấn điên cuồng hét lên một tiếng: "Năm mơ, đi chết đi".

Dứt lời Vũ Khắc Tài phi thân về phía trước, một chương thịnh linh đánh ra ý đồ diệt sát Vũ Thiên Long, một chương này mang theo hơn mười phần lực lượng tu vị, tuy không phải quá mức cường hoành nhưng đồng thời cũng cuốn theo phong bạo khiến cho không khí xung quanh phút chốc trở nên nhốn nháo.

"Dừng tay" Vũ Thiên Nguyên thấy vậy thì dẫm chân hét lớn, tu vị Trúc Cơ bạo phát mà ra khiến cho thiên địa bốn phía đều ầm ầm nổ vang, thân thể hấn như một ngôi lưu tinh lao vút lên vô đài hồng ngân cản Vũ Khắc Tài diệt sát nhi tử mình.

Cũng ngay lúc này Vũ Khắc Điệp trầm mặt lại, loáng một cái hấn cũng đã ở ngay phía trên võ đài, lẳng không tại hư vô cùng với Vũ Thiên Nguyên không ngừng giao thủ, hai người bọn họ lực lượng cuồng bạo, tốc độ lại cực kỳ nhanh chóng, đến nỗi tu sĩ bên dưới còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì.

Chưởng ấn, thủ ấn ngập trời, thiểm điện gào thét, thiên lôi nổ vang, chỉ thấy phong vân cuộn trào như sấm rền, hư vô lúc này bị lực lượng tu vi càn quét đến độ méo mó, đại địa lắc lư dữ dội.

Mọi chuyện nói có vẻ dài dòng nhưng thực sự chỉ diễn biến trong vòng chưa đầy một hơi thở thời gian.

Vũ Thiên Nguyên bị một cái thủ trào màu huyết hồng đánh thẳng lên ngực, hấn bay ngược về sau rơi trên diễn võ trường ngay vị trí tường rào bảo hộ bằng tinh thiết, khuôn miệng không ngừng trào ra máu tươi.

Vũ Khắc Điệp cũng bị chấn lùi lại một đoạn, thân thể chao đảo tại trên hư vô, dường như ở một kích này Vũ Thiên Nguyên đã xuất ra hơn mười phần thực lực, trong đó có đến bảy phần điên cuồng.

Vũ Thiên Long nhìn cũng không thèm nhìn, khuôn miệng nhỏ chỉ thoáng qua một nụ cười ma mị, hấn nhìn chưởng ấn kia của Vũ Khắc Tài đập đến trước mặt, khi chưởng ấn còn cách một khoảng ngắn Vũ Thiên Long mới bắt quyết đánh ra một chỉ.

" Lẳng Không Kinh "

Một quang trụ ánh sáng lập lòe hình thành, bằng tốc độ nhanh chóng gào thét xé không lao đến, cùng chưởng ấn kia đồng thời va chạm " Đùng Đùng " thanh âm không khí bị trùng kích nổ vang.

Chưởng ấn toái diệt, nhưng chỉ pháp kia không dừng lại ở đó mà tiếp tục đánh thẳng lên cánh tay Vũ Khắc Tài, cơ hồ một mũi tên bạc mạnh mẽ chấn nát y phục trên thân thể hấn, thậm chí cánh tay cũng lập tức bị phá toái, song thủ hóa thành thịt vụn.

Vũ Khắc Tài đau đớn thét lên một tiếng, lúc này huyết nhục đã mơ hồ không còn nhìn rõ, chỉ thấy toàn thân y phục bị máu tươi nhuộm ướt.

Vũ Khắc Điệp thấy nhi tử bị đánh đến thành ra bộ dạng như vậy thì tựa hồ hóa điên, tại mi tâm của hấn chợt lóe lên một luồng ánh sáng, tức thì một đạo kiếm khí màu xanh nhạt cực tốc thành hình phá không mà đi, kiếm khí này sắc bén đến độ thậm chí thương khung bên trên đều bị cắt đứt gọn gàng thành hai nửa đối lập.

Nếu như một kiếm này thuận lợi đánh lên người Vũ Thiên Long thì hấn hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Vũ Thiên Nguyên cùng tứ thủ hộ giả thoáng ngậy người một chút sau đó mới nhao nhao cùng nhau xuất thủ, nhưng đều đã muộn, kiếm khí kia quá nhanh, ngược lại thực lực của Vũ Thiên Long vẫn còn quá yếu, hấn hoàn toàn không có lấy một chút cơ hội nào để tránh né.

Chẳng ai ngờ được chỉ một cái dịp nhỏ để hài tử ti vô luận bàn lại có thể quay ngoắt theo một cách chóng mặt đến như vậy.

" Quá bỉ ổi, còn là cường giả Kết Đan hay không? " Có người thấy vậy thì bất bình la lối.

Khi một kiếm này đoán chừng đụng nát thân thể Vũ Thiên Long thì bên ngoài hư không xa xôi chợt vang lên một tiếng hét dài: "Dám dùng thủ đoạn bỉ ổi sát hại đệ tử tương lai của ta ".

" Chết "

Thanh âm này cực lớn, theo đó bầu trời vậy mà ầm ầm nổ vang, thiểm điện thỉnh thoảng gào thét " U..u " Lại cấp tốc xoay vòng, hư không tràn ngập lôi quang, một khắc này thương khung bên ngoài cơ hồ đều mất đi ánh sáng, thiên địa mất đi ý chí, có một cỗ lực lượng mạnh mẽ như thiên uy đang hung hăng giáng lâm.

Cả bầu trời chìm trong sắc màu tím sậm, uy áp như thủy triều tràn ngập mọi góc ngách khiến cho chúng nhân phía dưới diễn võ trường đều bị uy áp kia đè nén đến mức khó thở, kẻ yếu ớt thậm chí còn ngay lập tức tại chỗ phun ra máu tươi.

Một chữ " TỬ " cực lớn màu đỏ như máu theo đại âm kia hình thành như na di trong thiên địa, tốc độ thậm chí còn siêu việt cả vận tốc ánh sáng, chỉ nghe thấy hàng loạt tiếng nổ " ì ùng " vang lên, rồi một tia điện lôi xé nát bầu trời mà quét qua, như lưu tinh đánh thẳng vào ngực Vũ Khắc Điệp.

" Cách không giết người! Là thủ đoạn của Nguyên Anh cường giả!" Vài kẻ mặt mũi đầy mồ hôi cố gắng chống chịu luồng uy áp kia nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo âm thầm nhận xét.

Trong hư không, nơi cuối chân trời, thân ảnh một lão giả gầy nhom, bản thủ dần dần na di xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tranh dành đồ đệ

Lão giả này chính là lão khất cái ngày đó trên tầng hai của tửu lâu tại trấn Đà Nẵng, mấy ngày hôm nay hắn vẫn âm thầm theo dõi Vũ Thiên Long, nếu chỉ nhìn qua cách ăn mặc cùng phong thái bên ngoài đoán chừng không một ai dám cho rằng lão lại là một vị đại năng thâm tàng bất lộ.

Bên người được buộc chặt một bình hồ lô đựng đầy rượu, tay cầm theo chiếc đũa gà nướng vàng ươm đã bị cắn đến nham nhở, trên miệng còn bóng loáng, lem luốc bởi dầu mỡ.

Lão giả này thân hình gầy gò, tướng mạo vô cùng tầm thường, cơ hồ một lão nông bình dị sống ở nơi thôn dã, nhưng nếu chú ý thật kỹ vào đôi mắt sẽ thấy, đôi mắt kia vậy mà phát ra quang mang của sự cơ trí, tinh anh đến cực điểm, trên thân thể còn có một vầng hào quang trắng bạc do đạo vận ngưng kết lại mà thành.

Từ hơi thở toát ra mãnh liệt một luồng khí tức cuồng bạo mà hoang dã, lãnh ngạo mà cô độc, tựa như một đầu lang vương khiêu nguyệt.

Thời khắc lão hiện thân thương khung cũng muốn run rẩy, thái dương đều ảm đạm đi nhiều, từ bốn phía hư vô, lôi quang không ngừng chớp giạt lại có hàn phong quét ngang đại địa khiến cho loạn vũ tại thời điểm này thi nhau trút xuống.

Nói đến Vũ Khắc Điệp, sau một kích như thiên lôi oanh tạc kia, thân thể hắn bị đánh đến chìm thật sâu vào trong lòng đất không biết sống chết thế nào, chỉ thấy một viên ngọc cốt màu vàng kim từ đó vội vàng bay ra như muốn đào tẩu đồng dạng.

Lúc này lão giả khẽ vươn cánh tay hướng ra bên ngoài, bàn tay gầy guộc như cành khô mộc dễ dàng bắt gọn lấy viên ngọc cốt: "Kim Đan, rơi vào tay ta thì không thể thoát được".

Mọi chuyện diễn biến quá nhanh, hơn nữa dưới uy áp không kém gì thiên uy kia tựa hồ thời gian đều phải trôi chậm lại, khi chúng nhân kịp định thần thì viên Kim Đan của Vũ Khắc Điệp đã bị lão một tay nắm chặt.

Kim Đan điên cuồng gào thét, muốn tìm cách trốn chạy nhưng hình như thiên địa nơi đây đều đã bị phong bế hoàn toàn.

"Tiền bối, xin tha mạng" Lúc này có thể nghe được thanh âm như ruồi muỗi vo ve lại mang theo ai oán, nức nở không đành của Vũ Khắc Điệp.

Tử thù hộ giả cũng kinh nghi, đồng thời quỳ sát gối trên mặt đất: "Tiền bối giá lâm, chúng ta không thể đón tiếp từ xa mong tiền bối xá tội"

Bốn người bọn họ nhận ra vị cường giả tiền bối này không đơn giản chỉ là một Nguyên Anh kỳ, bằng không khi hắn ta hiện thân cũng chẳng thể nào tạo ra được cái trăng cánh khoa trương đến như vậy.

"Vị này là tồn tại chúng ta không thể với tới, chỉ có thể cúi đầu ngưỡng vọng" Bốn vị thủ hộ giả âm thầm nhận định.

Đồng thời, lão giả kia cũng đảo mắt một vòng thăm đánh giá: "Tại một gia tộc phạm tục lại có thể xuất hiện đến năm tu sĩ Kết Đan, không tệ!".

Bình thường thì ở những tông môn nhị lưu, tam lưu có thể có một vài Kết Đan cảnh tọa trấn đã xem như thỏa sức hoành hành ngang dọc, hô mưa gọi gió, mặc dù tại năm đại tông môn phía trên, Kết Đan tu sĩ cũng chỉ là một nội môn đệ tử, nhưng đặt trong phạm vi thế tục thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác biệt.

Vũ Thiên Long đã sớm nhận ra lão nhân này, sáng hôm nay lý do hắn đến muộn cũng bởi vì vô tình phát hiện ra có kẻ dám tại Vũ gia làm trò ăn cắp gia cầm, đoán chừng cái đũa gà nướng kia cũng là gà của Vũ gia.

"Tiền bối! Thủ hạ lưu tình" Vũ Thiên Long thoáng nhìn lão giả một chút, sau đó cúi đầu, chấp tay nói.

"Hắn muốn giết ngươi, ngươi lại cầu tình xin tha mạng cho hắn, đây là đạo lý gì" Lão giả khuôn mặt chợt đánh lại, chậm rãi nói.

"Hắn là đại bá của ta, trong thân thể cùng chảy chung một dòng huyết nhục, tuy không thân tình nhưng lại là ruột thịt, đa tạ tiền bối đã cứu mạng, chỉ mong ngài có thể tha cho hắn một con đường sống".

Vũ Thiên Long nhẹ nhàng nói, trong ngôn từ còn chứa chứa ý vị thâm trường.

"Hừ, ruột thịt thì đã sao? Hắn muốn hại ngươi thì chính là địch nhân của ngươi, tiểu tử ngươi còn quá non nớt, đối với địch nhân chỉ có sống chết, không có khoan dung, nếu như hoặc giả ta không đến đây chẳng phải giờ khắc này ngươi đã hóa thành thịt vụn?".

Lão nhân tỏ vẻ không vừa lòng, trong quang mắt sâu hun hút còn hiện lên một tia hung ác.

"Bởi vì ta đánh con trai hắn bị thương, hắn vì làm cha mà sinh lòng thù hận, bất cứ kẻ làm cha nào đều có lòng bao dung, che chở cho con cái, phụ mẫu trên đời đều như vậy!" Vũ Thiên Long vẫn dậm mực, ngôn từ chậm rãi nhưng lại có sức thuyết phục to lớn.

"Tốt! Vì nghĩa cử của người làm cha như ngươi nói, lão nhân gia ta sẽ tha cho hắn nửa mạng".

Dứt lời lão nhẹ nhàng phẩy tay một cái, Kim Đan theo đó vội vàng lao vút, chạy trốn ra bên ngoài.

"Đi kiếm một nhục thân khác, từ nay về sau ta cấm ngươi sinh lòng thù hận " Lão giả không mẫn không nhạt nói.

Vũ Thiên Long cũng chấp tay hướng bầu trời: "Hy vọng đại bá có thể chín bỏ làm mười, hồi ân oán này xem như kết thúc tại đây, gia tộc sẽ tận lực cứu chữa thương thế cho Tài huynh, người yên tâm tu dưỡng".

Nghe đến đây, Kim Đan kia chợt phát ra quang mang bảy màu sáng lạn rồi vội vàng lao vút lên thượng khung phía xa, hòa mình vào bên trong ánh kiêu dương chói mắt.

"Ta cứu ngươi một mạng, ngươi nợ ta một cái ân tình, tiểu tử ngươi xem nên hồi báo thế nào đây " Lão giả nhìn Vũ Thiên Long cười cười.

"Ngài ăn Linh Kê Vũ gia, trộm rượu Vũ gia, xem như ân tình trả đủ " Vũ Thiên Long cũng nhếch miệng cười tà.

"Khốn kiếp, chỉ một con gà một bình rượu là trả xong rồi sao ".

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào " Vũ Thiên Long làm ra vẻ tò mò hỏi.

"Nhân gia nhìn trúng ngươi từ lâu, muốn thu ngươi làm môn hạ, nhanh nhanh hành lễ bái sư đi " Lão giả trầm giọng nói.

"Bái sư? Ta lại không muốn bái một lão khất cái làm vi sư đâu " Vũ Thiên Long vội vàng thoái thác.

"Con mẹ ngươi! Thế nào là khất cái? Nhân gia thế nhưng ngày xưa là một đại nam nhân tuấn mỹ, ngươi không biết có bao nhiêu nữ nhân nguyện quỳ gối trước mặt ta, nguyện sống chết vì ta đâu! Hừ Hừ! Không có một ngàn thì cũng đến chín trăm mấy ".

"Vậy sao " Đúng lúc này hư vô trên cao bỗng nhiên bị xé toạc ra, có thể thấy một nam nhân cao lớn, khí độ uy vũ đang đạp trên cây đại kiếm thông thả phi hành về hướng này.

"Lý Trác Thần! Bao nhiêu năm qua đi ngươi vẫn tự kiêu như vậy, bản lĩnh không tăng nhưng bản tính thủy chung không chịu thay đổi ".

Nam nhân trên cao mở miệng nói, thanh âm cuộn cuộn như thiên lôi nổ vang.

"Con mẹ ngươi! " Lão giả nhìn cũng không thèm nhìn, một cái cự đại cánh tay thỉnh linh chớp thẳng vào hư không khiến cho thượng khung bên trên một khấc này như thủy tinh giòn tan vỡ vụn, đổ sụp xuống.

"Hắc Hắc, bằng hữu lâu ngày gặp mặt lại không kịp chào hỏi đã vội động thủ sao? " Nam nhân cũng nhẹ nhàng vỗ lên hư không một cái.

Hai luồng lực lượng kinh tâm động phách cùng nhau va chạm, sóng xung kích hình thành rồi nhanh chóng quét về bốn phía, thậm chí Hải Vân quan bên ngoài trăm dặm cũng thoáng run lên bần bật, một vài ngọn núi nhỏ cùng mấy cái quan đạo, trường thành đều phá toái, hóa thành bụi phấn, tường chừng trời sụp đất nứt, thiên băng địa diệt.

May mắn là lực lượng kia không nhằm vào tộc nhân Vũ gia, càng không nhằm vào bá tánh Trấn Thiên Quan, nếu không e rằng toàn bộ sinh linh đều phải hóa vong hồn.

"Lý Trác Thần, tên điên, ngươi thực sự muốn động thủ " Nam nhân trên bầu trời vội hét lên một tiếng.

"Hừ, đi, đi ra Đông Hải cùng ta đánh một trận " Lão nhân khuôn mặt đỏ gay, đôi bàn tay nắm chặt lại, hần nhìn nam nhân trên bầu trời cũng điên cuồng quát lớn.

"Lão bất tử này, vừa gặp đã muốn đánh nhau, nếu như bá một lão sư như vậy hăng là nhiều chỗ tốt! Nhưng khẳng định hần cũng có không ít địch nhân " Vũ Thiên Long nghĩ vậy thì bất giác bĩu môi cười khổ.

"Đánh cái gì, ta đến đây là có đại sự, lúc khác ta cùng ngươi đánh một trận " Nam nhân thu lại cây phi kiếm, thân hình phiêu phù trên hư vô sau đó đáp hạ xuống mặt đất.

"Ta biết ngươi đến là có lý do gì, Hừ.. Tên đệ tử này lão phu đã chọn, ngươi đừng hòng giờ trò ".

"Ngươi chọn thì sao? Quan trọng là hần có chịu bá ngươi làm thầy hay không? Ta nghĩ chút nữa thôi ba lão bất tử kia cũng sẽ đến, lúc đó chúng ta tha hồ mà tranh giành ".

"Ta sợ các ngươi sao? Đến tên nào ta lại đánh tên đó, Lý Trác Thần ta xưa nay không quen nhường nhịn, phạm là những thứ đã lọt vào mắt thì các ngươi đừng hòng cướp đi ".

"Đồ không nói lý lẽ, thế nào? Muốn đánh thì đánh, bốn tọa há lại sợ ngươi sao? " Nam nhân kia đỏ mặt tía tai, hung thần ác sát nói.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Ngũ đại tông môn tề tựu

Cùng lúc này, hư vô bốn phía như bị một lực lượng cường hoành mạnh mẽ cán quấy, chỉ thấy tại ba phương vị bất đồng, Bắc, Đông, Nam chợt lóe lên ba đoàn quang điểm đa màu sắc, từ đó có ba bóng người đăng vân xuất hiện.

Ba người này, đến từ phương đông một lão giả ngoài bảy mươi, râu tóc đều đã trắng bạc, thân mang đạo phục màu xanh xám, khí định thần nhàn, nhìn qua có vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt, nơi vị trí thất lưng có đeo lấy một chiếc ngọc bội hoàng kim, bên trên ký tự "Thánh" lập lòe phát sáng, đại biểu cho "Đông Hải Thánh Long Môn".

Một người đến từ phương bắc, nam nhân này tuổi đời đoán chừng còn rất trẻ, trường bào trắng tinh phiêu diêu trong gió, hấn cười trên lưng một đầu Ly Long to lớn, thân rồng dài hơn vạn trượng vắt ngang bầu trời lại lần khuất trong tầng mây, nam nhân tướng mạo vô cùng anh tuấn, mày sắc mắt kiêu, tóc dài bờm cao, ngũ quan cân đối hài hòa, bên hông còn đeo một cây ngọc tiêu màu xanh, nhìn qua như văn nhân tú sĩ, người này đến từ "Á Đông Thần Tông".

Người nữa lại đến từ phương nam, đây là một trang nữ nhân với dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nàng ta dáng liễu da ngọc, tóc đen môi thắm, diện mục tú lệ vô cùng, kết hợp với một thân cung bào màu hồng phấn càng tôn thêm vẻ đẹp thuần khiết khó bề diễn tả hết bằng lời.

Cổ nhân có câu: "Phù Dung thẹn kém sắc, Trúc Liễu kém mảnh mai" Dường như là để miêu tả trọn vẹn cho vẻ đẹp này, sau lưng nàng, trên cung bào được thêu họa một cái đồ án cân khôn thật lớn "Nam Bộ Cân Khôn Tông".

Ba người bọn họ toàn thân khí tức đập chùng, lại siêu phàm thoát tục, tuy tu vị đã được thu liễm đến mức tối đa nhưng cơ hồ chỉ cần một tia, một sợi thoát ra bên ngoài cũng đủ khiến cho phong vân biến sắc.

Chứng nhân đứng bên dưới uy áp kia chỉ còn cách cúi đầu triều bái, bất kể là ai, bất kể có tu vị gì cũng đều hướng mắt lên bầu trời chấp tay quỳ lạy, tựa hồ bá tánh sinh linh đang tỏ lòng sùng bái đối với đáng thánh thần, tiên nhân vô thượng vậy, tất nhiên phải ngoại trừ lão nhân khất cái cùng đại hán cao lớn kia ra.

"Đến nhanh vậy sao?" Lý Trắc Thần khẽ đảo mắt hướng phía trên bầu trời sau đó mỉm cười nhặt.

"Trung Bộ Phong Vũ Môn, Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn đều đã đến, năm đại tông môn cùng tề tựu, thật là dịp may hiếm có" Lão nhân tóc trắng cất lời, cũng nở một nụ cười hiền từ.

"Tiểu muội cứ tưởng mình đến sớm nhất rồi, không ngờ bốn vị đạo huynh còn nhanh chân hơn cả ta" Nữ nhân kia cũng nhẹ nhàng chen vào một câu.

"Thế nào, Lý huynh, Trương huynh, Võ huynh, Kiều muội, lần này như cũ tiến hành hay là phải bày ra lệ mới đây" Nam nhân cười trên lưng Ly Long cũng đồng thời thả mình một cái, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Nam nhân đưa mắt nhìn Vũ Thiên Long, chăm chú đánh giá, sau đó tỏ ra hồ hởi nói: "Tiểu tử! Năm người bọn ta đều là tông chủ, trưởng bối có bối phận cực cao trong ngũ đại tông môn quốc gia Đại Việt, hôm nay cùng tề tựu ở đây mục đích chính là muốn thu nhận người làm môn hạ" Ngưng một chút hần lại nói.

"Ta là môn chủ Thánh Long Môn nằm bên ngoài Đông Hải, tên gọi Trần Tử Nam, tề môn ngày đó được chính tay Lạc Tổ Lạc Long Quân khai sáng, người hẳn đã từng đọc qua sử sách cũng biết qua Lạc Tổ ngài.

Ta nói luôn, nếu người nguyện ý bái nhập Thánh môn, có thể được đặc cách trở thành hạch tâm đệ tử, chỉ cần trở thành hạch tâm đồng nghĩa với việc một bước lên mây, trong tông môn uy vọng ngang bằng trưởng lão, càng có được tài nguyên tu luyện dồi dào".

Nam tử vừa dứt lời, nữ nhân xinh đẹp kia cũng vội vàng lên tiếng: "Bổn tọa Kiều Nguyệt Nga phó tông chủ Cân Khôn Tông, tông môn ta cũng là do một tay Phù Đồng Thiên Vương tạo lập nên, truyền thừa đến nay đã hơn năm ngàn năm có lẽ, tuy so ra trên mọi phương diện đều có phần không bằng tứ đại tông môn khác.

Nhưng mà...Nếu người thuận ý gia nhập Cân Khôn Tông có thể tùy thời bái một trong ba vị thái thượng trưởng lão đức cao vọng trọng làm vi sư, đến lúc đó bối phận cùng ta và tông chủ ngang bằng, sau này còn có cơ hội ngồi lên vị trí tông chủ đời sau, hơn nữa phương nam khí hậu ôn hòa, tài nguyên lại càng là phong phú, rất thích hợp cho người mang Tiên căn như người!".

"Ta tông chủ Á Đông Thần Tông, Á Đông Thần Tông là nơi đặt ngọn Phi Thiên Sơn huyền thoại, càng nằm trong vị trí trung tâm của Hoàng Liên long mạch vậy nên linh khí vô cùng thừa thái, bái nhập tông môn ta nếu như ngày sau người có thể Hóa Hư sẽ dễ dàng được thiên đạo tiếp dẫn, thuận lợi phi thăng đến Phong Tiên Giới, bốn tông chủ tên gọi Trương Kiếm Phi".

Đại hán cao lớn kia đôi mắt cũng sáng như sao, hấn nhanh chóng tiếp lời: "Ta Võ Văn Quân, tôn chủ Tinh Nguyệt Môn nơi phương bắc, tông môn đặt tại Tân Viên Thánh Sơn đệ nhất hùng quan, càng là vị trí long nhãn của Hoàng Liên Sơn Mạch, nói về mức độ nồng đậm của linh khí đều không thua kém gì so với Á Đông Thần Tông.

Nếu người nguyện ý bái nhập thì ngay lúc này có thể bái ta làm vi sư, trở thành môn hạ thứ bảy của Võ Văn Quân này, chưa nói đến tài nguyên tu luyện hay phúc lợi sau này người nhận được....Ngày lúc này đây bốn tọa sẽ tặng cho người một kiện Tiên khí là pháp bảo phi hành".

Vừa nói bàn tay Võ Văn Quân vừa nhẹ nhàng vẫy vẫy về phía hư vô, chỉ thấy tại đó thỉnh thoảng xuất hiện một thanh phi kiếm màu ngân đồng cực lớn, thanh kiếm này chính là Thuận Thiên Kiếm mà hắn vẫn thường dùng.

"Tặng Tiên khí, thủ đoạn không tệ a! Lần này hẳn quyết tâm tranh dành với chúng ta đây mà " Trần Từ Nam nửa thật nửa đùa nói.

"Hừ, sáu kẻ trước chẳng phải hẳn đều nói cùng một câu như vậy, tên mặt dày này! " Kiều Nguyệt Nga thần sắc thoáng chút khinh thường, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

Lúc này khi chúng nhân Vũ gia vẫn còn đang kinh hoàng chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Lý Trác Thần cũng đậm mặt lên tiếng, trên khuôn mặt lão thoáng chút xấu hổ cùng bất an.

"Ta Lý Trác Thần, Thái Thượng Trưởng Lão Phong Vũ Môn, tính ta phóng khoáng lại thích ngao du thiên hạ, vậy nên hơn ngàn năm nay đều chưa từng trở lại tông môn, nếu người bái ta làm vì sự tất nhiên chỉ có hư danh không có bối phận, càng là tán tu nhân gian tài lực hạn hẹp, bản thân ta lại kết thù tại năm châu bốn biển, địch nhân nhiều vô số kể, sau này tha hồ lẫn trốn.

Nhưng mà, người sẽ là đệ tử duy nhất một đời Lý Trác Thần này, ở cùng ta mặc dù tương lai không bằng cùng bốn tên tiểu bất tử kia so sánh, nhưng không bị gò bó bởi môn quy, về sau mặc sức tự do tung hoành tu chân giới. Bản thân ta không có gia hương càng không thân nhân bằng hữu, thế nên đồ đệ ta cũng chính là thân nhân của ta, chỉ cần kẻ nào dám động đến một cọng lông của người cùng gia tộc người, vì sự sẽ một đao giết chết kẻ đó.

Người tuổi trẻ tài cao, lại thiên phú kinh người, nhân gia khẳng định người trong vòng mười năm ngắn ngủi có thể Kết Đan, năm mươi năm Thành Anh, trăm năm thuận lợi vượt qua cửu cửu đạo kiếp, ba trăm năm Hợp Đạo, ngàn năm Hóa Hư đỉnh đỉnh phi thăng, nhân gia không có gì quý giá cho người làm lễ vật bái sư, chỉ hứa với người một điều duy nhất, tại tu chân giới này không ai có thể tổn thương đến người dù chỉ là một chút ".

Dứt lời, Lý Trác Thần bỗng nhiên trầm mặt lại, trong đôi mắt già nua khắc khổ chợt hiện lên một chút bi thương khó bề che dấu, một chút bi thương này không thể dùng ánh mắt mà phải dùng đến nội tâm để đi cảm nhận.

"Chúng ta đều đã nói xong, như giao hẹn từ trước, người có quyền lựa chọn một trong năm người, chọn ai là quyền của bản thân người, chúng ta không can dự " Võ Văn Quân cũng trầm mặt lên tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia mong đợi.

Thực tế thì trong bảy chủng nam mống đạo vận được thượng thiên ban phát trong quá trình thiên đạo tiếp dẫn cũng đã có sáu thiếu niên mang Tiên căn hiện thể, sáu người bọn hắn đều được bốn đại tông môn thu nhận từ rất sớm, trong đó Á Đông Thần Tông có hai người, Tinh Nguyệt Môn có hai người, hai người còn lại phân biệt bái nhập hai tông môn còn lại.

Vũ Thiên Long thoáng trầm mặt suy tư, hẳn thực sự không ngờ chính mình lại có thể làm kinh động đến năm vị đại năng thâm tàng bất lộ này, đây có thể nói là một hồi cơ duyên cực lớn, đồng dạng là một sự kiện đau đầu.

Đối với bất kỳ người nào Vũ Thiên Long cũng đều có thiện cảm cực lớn, càng nhiều hơn là sự sùng bái đến từ sâu trong phế phủ đối với cường giả, hơn nữa phúc lợi cùng mỹ hoặc bọn họ mang lại tất nhiên vô cùng hấp dẫn.

Chỉ cần được bái làm môn hạ một trong năm người này đối với bất kỳ tu chân nhân sĩ nào mà nói, cũng đều là một hồi thiên đại tạo hóa ngàn năm không một.

Sau mấy mươi cái hơi thở để suy tư, lúc này Vũ Thiên Long mới chậm chậm cất lời.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Sự lựa chọn của vũ thiên long

"Tiểu tử đâu có tài cán gì để năm vị cao nhân tiên bối phải nhọc nhằn bận tâm? Chỉ cần được bái bất kỳ người nào trong các vị, hay bái vào bất cứ tông môn nào, đối với văn bối đều là một hồi đại cơ duyên cực lớn, thế nhưng vì sự suốt đời chỉ có một, vậy nên phải làm ra lựa chọn lúc này thực sự rất khó khăn ".

Ngôn từ lưu loát, khí chất sắc bén nhưng nghe ra lại vô cùng chân thành, ngưng một chút Vũ Thiên Long tiếp tục nói.

"Tài nguyên tu luyện thực sự ta rất cần, nhưng cần hơn nữa là một vị sư chân chính, một người có thể cho ta cảm giác an toàn cùng tin cậy, một người đầy đủ sự rộng lượng cùng lòng bao dung ".

Nói đến đây, trong tâm trí Vũ Thiên Long chợt hiện lên hình bóng già nua khắc khổ của Lý Trác Thần, hiện lên sự điên cuồng, tàn nhẫn của hắn khi thấy bản thân mình gặp phải nguy hiểm, hiện lên rõ ràng từng câu từng chữ như ghi tạc vào trong thanh âm kia "Dám dùng thủ đoạn bỉ ổi để sát hại đồ đệ tương lai của lão phu! Chết ".

Lúc này Vũ Thiên Long bước đến trước mặt Lý Trác Thần, dứt khoát một cái quỳ gối phủ phục ngay trên mặt đất, hành động nhanh chóng vô cùng.

" Sư tôn ở trên, nhận của đồ nhi hạ lễ " Dứt lời, Vũ Thiên Long hung hăng đập đầu ba cái.

" Tốt! Đồ nhi ngoan..Haha " Lý Trác Thần nghe đến đây thì thần sắc khẽ biến, trong đôi mắt xa xăm hữu ý hiện lên một vết tơ đỏ kéo dài, hẳn thực sự vô cùng kích động, không! Phải nói là hạnh phúc, hạnh phúc vì tâm nguyện sở dục.

Loại cảm xúc này nếu đổi lại là một hài tử tỏ ra vui mừng khi bái được sư tôn tốt có lẽ sẽ hợp lý hơn nhiều, vì dù gì thì Lý Trác Thần hẳn cũng là nhất đại tông sư đương thế, vậy mà hôm nay Lý Trác Thần phải kích động, kích động chỉ vì hữu duyên thu nhận được một tên đồ tôn.

Đơn giản bởi vì kẻ làm học trò đại biểu cho chính gương mặt của người làm thầy như hắn, nên mới có câu " Danh sư xuất cao đồ ".

Những người ở đây đều biết Vũ Thiên Long thân mang Tiên căn vô thượng và giành giật lẫn nhau rốt cuộc cũng vì lý do đó, nhưng lại không biết đến bản thân hắn còn thức tỉnh được cả Tiên tướng.

Nếu nói ra chỉ sợ bọn họ đã sớm đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, Cửu Long Quy Nguyệt vạn năm hiếm gặp, phải nói: Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả, Cửu Long Quy Nguyệt tượng trưng cho một loại đại phúc duyên, đại khí vận, thiên phú bậc này thậm chí còn có phần vượt trội hơn so với Lạc Tổ ngày xưa.

Lý Trác Thần nhẹ nhàng đưa cánh tay gầy guộc đỡ lấy thân hình nhỏ bé của Vũ Thiên Long: " Đồ nhi ngoan! Đứng lên..Đứng lên đi ".

Vũ Thiên Long nghe vậy cũng vội vàng đứng thẳng, hẳn khẽ lắc mình một cái, rũ bay bụi đất trên y phục sau đó bằng ánh mắt khó xử thoáng nhìn năm người còn lại.

" Không sao! Không cần nhìn chúng ta bằng ánh mắt đó, bản thân ngươi được quyền lựa chọn, và lại bái nhập ai trong số năm người chúng ta cũng đều là tạo hóa của chính ngươi " Vô Văn Quân âm trầm nói.

" Sư tôn ngươi mặc dù tính tình điên cuồng nhưng lại là tiền bối của chúng ta, bổn cung thực sự muốn nhìn xem thêm trăm năm trôi đi tiểu tử ngươi sẽ trưởng thành đến mức độ nào.

Nên nhớ, sở hữu Tiên căn trên đời không chỉ có một mình ngươi, hơn nữa, đại thiên thế giới bên ngoài bao la rộng lớn, thiên tài thiên kiều tuy không nhiều như sao trên trời nhưng cũng không ít hơn là mùa thu, vậy nên chớ tự phụ, chớ lơ đãng một giây một khắc nào " Kiều Nguyệt Nga nhẹ nhàng cất lời, trong thanh âm ngọt ngào có thể nghe ra đầy đủ sự rắn đẽ, chỉ dạy.

" Ở đây cũng không còn gì vui, ta đi " Trần Tử Nam vừa nói vừa ung dung quay người, hắn nhẹ nhàng lắc mình một cái, chớp mắt đã đằng vân đứng tại thượng khung phía trên, đầu Lý Long há miệng găm thét lượn vòng, sát na sau biến mất trong hư vô, để lại long uy trùng điệp phủ xuống, che mờ thiên địa.

" Lý Trác Thần! Ta và ngươi tranh đấu, ganh đua suốt ngàn năm, nay ngươi cũng đã thu được đồ tôn, thế này, chúng ta cùng lập ra ước định, đứng trăm năm sau đồ tôn của ngươi sẽ cùng với đồ tôn của ta một trận phân cao thấp, để xem ai mới là nhất đại tông sư đương thế! " Trương Kiếm Phi nhìn Lý Trác Thần, đậm mặt nói.

" Được!! một lời đã định " Lý Trác Thần cũng nhanh chóng đáp lời.

" Đa tạ các vị tiền bối!! " Vũ Thiên Long cũng vội vàng chấp tay cúi đầu cung kính hành lễ.

Tộc nhân Vũ gia hơn ngàn người thấy vậy đều nhất nhất đồng thanh: " Cung tiễn bốn vị thượng Tiên ".

Một lúc sau, khi bốn người bọn họ đã rời đi khỏi địa bàn Vũ gia, lúc này Lý Trác Thần mới âm trầm lên tiếng.

" Đồ nhi! Con cũng đã nghe được đoạn hội thoại giữa ta và tên Trương Kiếm Phi tiểu bát tử kia rồi, trong vòng trăm năm nhất định con phải tiến cảnh đến Độ Kiếp kỳ, nếu không kẻ làm vi sư như ta sẽ vô cùng mất mặt mũi ".

Vũ Thiên Long nghe vậy chỉ biết cười hiền, nhanh chóng gia tăng thực lực chính là ý nguyện to lớn nhất của hắn cho đến lúc này, càng là một loại đạo tâm vững chắc, Vũ Thiên Long chỉ khẽ gật đầu đáp ứng.

" Tốt! Hôm nay hữu duyên trở thành sư đồ cũng xem như một hồi duyên phận, vi sư mặc dù không giàu có, nhưng cũng không phải dạng khổ rách áo ôm, suốt hơn ngàn năm lịch lãm ngao du bên ngoài cũng cướp đoạt, tích góp được một lượng tài phú không nhỏ, nay ta có ba vật muốn tặng cho con coi như quà bái sư ".

Dứt lời Lý Trác Thần móc từ trong túi trữ vật ra một chiếc tiểu đỉnh màu tím sẫm, tiểu đỉnh từ tay hắn rơi xuống trên mặt đất, thỉnh linh lại biến lớn lên vô số lần, mấy hơi thở sau đã trông giống như một ngọn núi nhỏ sừng sững mọc bên trong địa phận Vũ gia.

" Chiếc đỉnh này tên gọi Chiến Thần Đỉnh, là ngày đó vi sư gỡ xuống trên người tiểu tử Hình Thiên, điện chủ Chiến Thần Điện bên trung thổ, tuy là pháp khí của ma tu, nhưng mà là ma hay phật còn không phải dùng ngôn từ là có thể đi phân biệt được, ta tin tưởng con có thể dùng nó để bước trên chính con đường đại nghĩa ".

Lúc này chiếc đỉnh kia lại bỗng nhiên hóa nhỏ vô hạn, chốc lát như hạt cát biến mất không còn nhìn thấy.

Sau đó từ hư vô bay ra một viên quang cầu huyết sắc lơ lửng ngay phía trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, lại bắt đầu phát sinh biến hóa, chậm rãi ngưng tụ thành hình, một cái đại đỉnh đỏ sậm như máu, thỉnh thoảng ra bốn cái chân đỉnh, hai cái tai đỉnh.

Một cái cự đỉnh cao tới hơn mười trượng, toàn thân tản mát huyết quang, bốn phía khắc họa, đúc luyện ra hình thái “Vạn Long Cùng Nguyệt”, ở trên thân đỉnh dày đặc phù văn, lan tràn một loại khí tức sát phạt nặng nề, cơ hồ muốn Diệt Sinh - Diệt Thế.

Khoảnh khắc huyết cầu cô đọng thành công, phù văn lại phát ra ánh sáng thần kỳ rực rỡ, trên cự đỉnh, không ngờ lại lảng không xuất hiện một bức tranh “Thị Sơn Huyết Hải Đồ” Không hoàn chỉnh.

Đây chính là bức “Sơn Hà Cổ Đồ” Tuyệt đối hiếm thấy, nó tự động ngưng tụ ra trên Chiến Thần Đỉnh do khí tức của lực lượng phù văn kia dẫn động thiên địa linh khí trong thiên địa mà tạo thành.

Chiến Thần Đỉnh lảng không phiêu phù tại hư vô, tỏa ra một luồng ba động linh lực kinh khủng, vì vậy phong vân cũng đều biến sắc, gió thổi mây phun, tầng tầng hắc khí không ngừng phun ra nuốt vào, u vân che lấp Thiên Địa.

Phút chốc đại đỉnh hóa nhỏ bản thể, tiến nhập vào bên trong thể nội Vũ Thiên Long, tại vị trí mi tâm khắc lên da thịt hắc một cái ấn ký nhàn nhạt hình lưỡi rìu, đôi lúc lại phát ra hắc mang từ khi.

" Còn đây là món quà thứ hai " Lý Trắc Thần vừa nói vừa xuất ra một cuốn sách cũ bìa đen, bên trên không ngừng lan tràn một loại khí tức quen thuộc.

Vũ Thiên Long nhìn thấy thì kinh nghi hết lớn: " Đại Việt Tôn Tiên Kinh!! " Làm sao hắn có thể không nhận ra khi mà bản thân mình cũng đang tu luyện môn công pháp này.

Lý Trắc Thần khẽ cười, ung dung nói: " Đúng vậy, đây chính là Đại Việt Tôn Tiên Kinh bản đầy đủ, nó có thể phụ trợ đắc lực giúp cho con thoải mái tiến cảnh đến Hóa Hư kỳ ".

" Nói vậy, quyển sách mà con vô tình nhặt được ba năm trước cũng là do sư tôn người vớt ra sao? "Vũ Thiên Long nghiêm túc hỏi.

" Hắc Hắc..Là do ta vớt ra, nhưng nó chỉ là tiểu thừa công pháp, không thể cùng đại thừa công pháp này đem so sánh được ".

" Sư tôn đã theo dõi ta suốt ba năm qua? " Vũ Thiên Long kinh nghi hỏi.

" Thật ra thì từ ngày con vừa lọt lòng, ta đã có mặt tại Vũ gia, nếu ngày đó ta liền đưa cho con bản chính của Đại Việt Tôn Tiên Kinh, không chừng lúc này con đã sớm Trúc Cơ rồi cũng nên " Lý Trắc Thần vừa nói vừa cười, trong thanh âm có thể nghe ra một chút cảm khái.

" Lão bất tử này vậy mà âm thầm theo ta suốt chín năm trời! "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Phân ly

" Món quà thứ ba ta tặng cho con là một viên Trúc Cơ đan, đan dược này tuy rất phổ biến tại các môn phái tu chân lớn, nhưng đặt tại quốc gia phàm tục lại là một món trân bảo quý giá ".

Vừa nói, Lý Trắc Thần vừa lấy từ bên trong túi trữ vật ra một viên đan dược màu xanh đậm, lớn cỡ đầu ngón tay.

Trúc Cơ đan vừa xuất, có thể nghe được rõ ràng một tiếng hồ khiếu trầm thấp vang vọng, từ đó tản mát ra mãnh liệt một luồng khí tức lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, linh lực cuồng bạo được chứa đựng bên trong lặng lẽ xoay chuyển lại có từng đợt quang mang như thiểm điện chớp giật.

" Mặc dù quá trình Trúc Cơ đối với người mang Tiên căn như con bất quá chỉ là sự kiện đi dạo, thế nhưng có nó cũng sẽ tiết kiệm được cho con một chút thời gian cùng tinh lực ".

Vũ Thiên Long cung kính đưa tay nhận lấy Trúc Cơ đan, đối với hắn mà nói, dù cho đan dược kia có hiệu quả hay công dụng gì đi chăng nữa cũng đều không quan trọng, quan trọng nhất, ba vật này là những món quà đầu tiên mà Vũ Thiên Long nhận được cho đến lúc này, càng là món quà mà sư tôn ban tặng, chỉ cần vậy hắn đã xem không khác gì trân bảo.

" Đa tạ sư tôn!! " Vũ Thiên Long cảm kích nói.

" Được rồi! Tu vi của con hiện giờ còn quá thấp, thế nên tạm thời công pháp hay vũ kỹ ta vẫn chưa thể nào truyền thụ, nhưng như lời vi sư đã nói: Làm đệ tử của ta con sẽ có được sự tự do lớn nhất, không bị gò bó bởi môn quy càng không bị bất kỳ ai đố kỵ.

Con đường tu chân là phải tự mình trải nghiệm, tự mình bước lấy, mạnh mẽ từ trong chiến đấu, cầu sinh trong tử cảnh, vượt qua được hết thảy mới trở thành cường giả ".

Ngưng một chút, thoáng trầm mặc Lý Trác Thần lại nói.

" Sư tôn tạm thời phải rời đi, chúng ta chia tay tại đây, đúng mười năm sau ta sẽ đến tìm con ".

" Vừa gặp đã phải đi sao? " Thoáng chút thất lạc, Vũ Thiên Long buồn bã nói.

" Vì sư còn có đại sự cần làm, Nam Nhạc Thần Châu sắp xảy ra kinh biến, cửa lớn Đông Hải cũng chuẩn bị mở rồi..Dù cho sau này con có trưởng thành đến cái loại trình độ nào đi chăng nữa thì đều phải nhớ: Trong huyết quản con chảy xuôi hai dòng máu Tiên, Yêu...Một cánh Tiên Lạc, một tiếng Long ngâm ".

" Tiên, Yêu? Chim Lạc? Sư tôn nói gì ta không hiểu? " Vũ Thiên Long kinh nghi hỏi.

" Khi tâm mắt con đủ lớn, khi con có thể rời đi kết giới Đông Hải, bước chân ra đại thiên thế giới, lúc đó con sẽ hiểu ".

Lý Trác Thần nhìn thật sâu Vũ Thiên Long, trong ánh mắt kia cơ hồ chứa sự kỳ vọng cùng ký thác một loại trọng trách nặng nề.

" Đây là ba sợi tóc của vị sư, bên trong phong ấn lực lượng một kích của tu sĩ Hợp Đạo kỳ, càng chứa đựng cảm ngộ của ta với Lôi bôn nguyên, nên nhớ! Chỉ được dùng nó khi đối mặt với cường địch, hoặc khi thực sự rơi vào tử cảnh, xem như là vật bảo mệnh phòng thân đi! "

Lý Trác Thần cẩn thận ngắt từ trên đầu tóc rồi bỏ của mình xuống ba sợi tóc, ba sợi tóc này ngay lập tức hóa thành ba đoàn quang mang thất thái, nhanh chóng chui vào bên trong my tâm, tiến nhập thể nội Vũ Thiên Long, theo kinh mạch từ từ trôi xuống đan điền.

" Ta đi, mười năm sau gặp lại ". Dứt lời, thân ảnh Lý Trác Thần bỗng nhiên trở nên mờ ảo, cuối cùng tựa một đoàn sương khói mỏng lung, mơ hồ biến mất trong thiên địa.

Thoáng chút thất lạc, Vũ Thiên Long vội vàng phủ phục, quỳ gối trên mặt đất, lớn tiếng: " Cung tiễn sư tôn, hẹn ngày tái ngộ ".

Mọi chuyện trôi đi như vậy, một thời gian sau cái sự tích Vũ Thiên Long được năm đại tông môn đứng đầu tranh đoạt làm môn hạ cũng được phổ biến rộng rãi, theo đó người ta còn đồn đầy nhau rằng: Vũ Thiên Long không những chỉ mang tiên căn mà còn mang thêm Tiên thể.

Hắn vô tình trở thành một cái giai thoại mới trong Trấn Thiên Quan, là thiên tài trẻ tuổi Đại Việt quốc, đệ tử y bát của thái thượng trưởng lão Phong Vũ Môn, một thời gian dài người ta không ngớt bàn tán, xem đó như một sự tích ly kỳ, một câu chuyện truyền khẩu, càng nhiều hơn là một hình mẫu ưu tú để các bậc làm cha làm mẹ đem ra răn dạy con cái mình.

Theo đó, danh khí cùng uy vọng của hắn cũng như Vũ gia ngày càng được nâng cao.

Mùa xuân, khắp nơi hoa nở chim hót, trời đất rạng ngời, vạn vật bùng bùng sức sống, Tết Nguyên Đán đến gần, sinh hoạt của bá tánh Trấn Thiên Quan càng trở nên nhộn nhịp, người người háo hức ngóng chờ một mùa xuân mới.

Vũ gia, bên trong phủ viện khắp nơi giăng đèn kết hoa, gia nhân tất bật trang trí, sửa sang nhà cửa, cả một mảnh không gian được tô bởi một màu của câu đối đỏ, có đến mấy chục cây niêu cao vút cắm chặt trên mặt đất.

Mặc dù lòng người rộn ràng, không khí năm mới nhộn nhịp lan tràn khắp mọi ngõ ngách, nhưng trong lòng Vũ Thiên Long lại có một khoảng trống nặng nề, tựa như bị tảng đá thật lớn treo lơ lửng tại đó.

Hôm nay hắn vừa tròn mười tuổi, hai tháng qua không ngừng nỗ lực khiến cho tu vị cũng đã thuận lợi tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng năm.

Dường như thời gian càng trôi đi, Vũ Thiên Long càng cảm nhận được một loại cảm giác gấp gấp cùng bất lực đến từ sâu trong tâm thức, cơ hồ có một giọng nói vẫn luôn vang vọng bên tai hắn: " Không kịp rồi! Phải thật nhanh, thật nhanh ".

Vũ Thiên Long ngồi trong tiểu viện của mình, ngưng thần tĩnh tọa, mấy hôm nay hắn đã tạm ngừng tu luyện, toàn bộ tâm trí đặt hết vào câu nói của sư tôn trước khi rời đi: " Trong huyết quản con chảy xuôi hai dòng máu Tiên, Yêu...Một cánh Tiên Lạc, một tiếng Long ngâm ".

Vũ Thiên Long cũng đã tìm hiểu mọi tài liệu bên trong thư khố Vũ gia, trên một cuốn sách tiêu đề Văn Lang Truyền Thuyết có đề cập đến sự việc: Tiên sinh của bá tánh quốc gia Đại Việt vốn là một bộ tộc nhỏ tên gọi Xích Quỷ, Xích Quỷ tộc tại ba vạn năm trước là bộ tộc đầu tiên tồn tại trên tiểu lục địa Nam Nhạc Thần Châu, bộ tộc này còn có liên hệ rất gần gũi với Long tộc nơi yêu giới, có thể nói trong huyết quản tộc nhân Xích Quỷ chảy dòng máu Long tộc.

Lạc Long Quân chính là một tộc nhân Xích Quỷ, cũng đồng thời là tổ phụ của toàn thể bá tánh sinh linh quốc gia Đại Việt sau này.

Nhưng khó hiểu ở chỗ, vì lý do gì Xích Quỷ tộc toàn tộc bỗng nhiên biến mất một cách vô thanh vô thức, hay bọn họ đã rời đi, nhưng nếu rời đi thì đã đi đến địa phương nào?.

Đây còn là một câu hỏi vô cùng bí ẩn, cũng có một vài giả thuyết cho rằng bọn họ đã quay trở lại Yêu giới, hoặc giả gặp phải một hồi đạo kiếp, thiên kiếp, hay có thể bị Tiên nhân nơi thượng thiên đồ diệt, bởi Nhân, Yêu, Tiên sinh thời vốn bất hòa.

Vũ Thiên Long không biết, cũng không ai có thể biết, dần dà nó như một cái cột mốc lịch sử mờ mờ, lảng lảng trôi dạt thật sâu vào bên trong dòng chảy thời gian.

Lúc này từ bên ngoài chợt vang lên tiếng gọi của hải tử, cắt đứt mạch suy tư của Vũ Thiên Long khiến cho Vũ Thiên Long thoáng giật mình: "Đại ca! Cha mẹ cho tìm huynh".

Vũ Thiên Phong nhanh nhẹn đi vào bên trong tiểu viện, hai cánh tay nhỏ ôm chặt lấy cổ Vũ Thiên Long.

"Cha, mẹ cho gọi ta có việc gì sao?" Vũ Thiên Long nhìn Vũ Thiên Phong nửa cười hỏi.

"Đầu huynh có bị gì không? Hôm nay đã là ba mươi tết, hai tháng qua huynh trốn trong nhà tu luyện đến phát điên rồi à?" Vũ Thiên Phong bĩu môi trêu đùa.

"Được rồi, muốn ta cống hay đệ tự đi đây?" Vũ Thiên Long nói xong chạy nhanh ra bên ngoài tiểu viện.

"Huynh cống ta!!"

Địa giới Trung Bộ, bên trong một quận thành nhỏ tên gọi Bình Trị trấn, tại một tửu lâu sang trọng có ba nam nhân đang ngồi uống rượu, thảnh thơi họ lại quay sang chữ lộn lẫn nhau.

"Thượng Mã Phong, người nói xem phải đi tìm chủ nhân ở đâu giữa biển người này đây? Ba mươi tết rồi đến chỗ ăn chỗ ngủ còn chưa có, lại không một các ngân lượng, chỉ tại con gà chết tiết người".

"Thứ gì chỉ tại ta? Chẳng phải Tượng huynh nói chủ nhân xuất thế tại Trung Bộ, trước khi đi đều là ba người cùng đồng ý! Và lại chúng ta đều là Linh thú, mà Linh thú thì cần tiền làm gì? Không bằng đi làm từ thiện, đem hết cho người khác".

"Con mẹ người, Linh thú thì không ăn, không ngủ à? Người đem tiền cho hết đám kỹ nữ, cuối cùng để hai huynh đệ chúng ta phải đi bộ từ bên kia trung thổ về đến đây, ba tháng trời đến một hạt cơm cũng chưa có vào bụng à!".

"Tượng huynh nói người thông tuệ, ta xem người ngu dốt thì có, các cô nương hiền dịu ngọt ngào thế kia, lại ân cần chăm chút cho người từng ly từng tí, chẳng phải còn tốt hơn so với phụ mẫu? Đối với phụ mẫu, người cũng tiếc một túi tiền sao?".

Tiểu Tượng trước giờ vẫn đam mê lắng nghe, lúc này mới âm trầm lên tiếng: "Ngân lượng không quan trọng, quan trọng phải gọi cho đúng tên" Hần sửa sang y phục một chút sau đó cao giọng nói: "Gọi ta Phong Mã Thượng!".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Ly hương

Sau tết nguyên đán, Vũ Thiên Long từ biệt phụ mẫu, rời xa cố thổ, bước những bước chân đầu tiên trên con đường truy cầu Tiên đạo, đây là lần thứ nhất hần xa nhà, mặc dù trong lòng rạo rực hừng hực, thế nhưng cũng không tránh được chút cảm giác hụt hẫng cùng mất mát.

Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến tuy không đành để hải tử sớm ba hành tẩu, nhưng mà bọn họ thừa hiểu, từ cái ngày Vũ Thiên Long đi Tiên căn thì bản thân hần đã không còn thuộc về Vũ gia, không còn thuộc về Trấn Thiên Quan này nữa rồi.

Hùng Ưng khôn lớn phải bay lượn chín tầng trời, cá chép vượt vũ môn phải vùng vẫy cửu trọng thiên, xưa nay có ai ru rú một góc mà có thể trở thành cường giả đâu! Ý hần đã quyết cho nên bọn họ cũng không nấn mà ngăn cản, chỉ biết căn dặn con trai mình phải tuyệt đối cẩn thận cùng chúc cho hai chữ bình an.

Sáng hôm đó, tại phía bắc thành, đoàn người Vũ gia nhân số đến hơn một trăm, xếp thành hàng dài đưa tiễn Vũ Thiên Long, ai nấy đều tỏ ra ảm đạm, nhất là Lý Phi Yến, trên khuôn mặt đài trang của bà khó che dấu được sự xót xa, đôi mắt đẹp rung rung, lệ ngắn doanh tròng.

"Mẹ đừng như vậy! Ta chỉ là ra ngoài lịch lãm, đâu phải đi vào chốn nguy nan hay tử cảnh gì đâu!" Vũ Thiên Long đưa tay ngăn lại dòng lệ trên mắt mẫu thân.

Hần nhìn xung quanh đám người một lần, nhìn Vũ Thiên Phong, Vũ Thiên Nguyên, trầm mặc đôi chút sau đó Vũ Thiên Long thì thảo nói: "Cha! Đệ, ta sẽ sớm quay trở lại, sẽ rất sớm thôi".

"Bốn vị thúc tồ! Cáo biệt!".

Dứt lời, Vũ Thiên Long quay người dứt khoát bước ra khỏi cổng thành, cũng không nhìn lại phía sau, trước mắt hần con đường quen thuộc kia nay bỗng

nhien trở nên thật dài, thật vắng lặng.

Không ngựa, không xe, Vũ Thiên Long chỉ chậm chậm bộ hành, vừa đi vừa ngắm nhìn một lượt cảnh vật xung quanh, trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò, son thủy bao la rốt cuộc chỉ gói gọn lại trong tầm mắt.

Càng xa Trấn Thiên Quan khung cảnh càng trở nên tịch mịch, đại lộ đã hóa thành đường mòn, phố xá hóa thành đất bằng, xung quanh không một bóng người qua lại, trước mắt Vũ Thiên Long lúc này là ngọn Hải Vân son cao vút đang trầm mình thật sâu vào bên trong lớp mây mù huyền ảo.

Hải Vân son nằm cách Trấn Đà Nẵng một trăm dặm về hướng bắc, nơi này còn được mệnh danh đệ nhất hùng quan, đệ nhất danh thắng quốc gia Đại Việt, nó như một cái ranh giới tự nhiên chia cắt hai miền Nam, Bắc.

Trên đỉnh Hải Vân có một đầu quan đạo như cánh cửa lớn đang mở sẵn hướng lên bầu trời, câu thông hai chiều thiên địa, vậy nên người ta mới gọi nó là Hải Vân Quan.

Nơi đây một cánh rừng già trải rộng dường như vô tận, xa xa còn có thể nghe được thanh âm của sâm lâm, của đại ngàn réo gọi, Hải Vân sâm lâm sở dĩ ít người thông hành, bởi vì bên trong tồn tại rất nhiều yêu thú, đối với phàm nhân thì đây là một địa phương nguy hiểm, nhưng đối với tu chân nhân sĩ mà nói, đây lại là một nơi lịch duyệt tuyệt vời.

Vũ Thiên Long đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì đúng lúc này một thanh âm ồm ồm phát ra từ nơi gần đó " Tiểu tử đứng lại ".

Thoạt nhiên đi ra là hai đại hán cao lớn, trên khuôn mặt vẫn vẹn từng vết sẹo lồi lõm, hai người bọn họ, một người đeo trường thương một người cầm trọng phủ, diện mạo giống nhau như đúc, duy chỉ có những vết sẹo không đồng nhất trên khuôn mặt là thứ để phân biệt.

Hai người này tu vị Vũ Thiên Long không thể nhìn ra được, nhưng từ linh lực ba động khuếch tán bên ngoài thì tu vị ước chừng cũng ở vào khoảng Ngưng Khí năm đến sáu tầng.

Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng âm thầm đánh giá, hai người này khí thế hung ác, thân thể được bao phủ bởi một vòng u quang nhàn nhạt tượng trưng cho sát khí, chứng tỏ bọn họ cũng từng kinh qua không ít trận chiến, giết hại không ít người.

" Địa giới U Linh Sơn Trang, bước thêm nửa bước, chết...! " một trong hai tên đại hán nhàn nhạt cất tiếng.

Nghe vậy Vũ Thiên Long thoáng chút giật mình, sau đó hần đăm mực cúi đầu chấp tay: " Tiểu đệ từ xa đi đến nơi này, không thông thuộc địa hình, vô tình mạo phạm quý trang, xin hai vị huynh đài bỏ quá cho, ta sẽ tìm lối khác đi vòng qua ".

Một trong hai tên thoáng gật đầu, tên còn lại đảo mắt đánh giá Vũ Thiên Long, chợt đôi mắt hần dừng trên ống tay áo Vũ Thiên Long, lúc này viên Trúc Cơ đan được Lý Trắc Thân ban tặng trước sau vẫn không ngừng tỏa ra một luồng khí tức hết sức lôi cuốn, người được mùi bảo vật, đại hán kia vội vàng nuốt xuống một ngụm nước bọt, đôi mắt thâm lam phát sáng, hai tên thì thầm to nhỏ với nhau một hồi.

" Tiểu tử, ta không cần biết ngươi vô tình hay cố ý đi vào cấm địa sơn trang ta, nhưng không phải cứ muốn vào thì vào, muốn đi thì đi, hoặc ngươi để lại mạng, hoặc để lại một vài vật trên người ".

Bọn hần nói thẳng chủ ý, Vũ Thiên Long cũng có thể ngờ được, đây rõ ràng là muốn đoạt bảo, tuy nói giao ra Trúc Cơ đan có thể toàn mạng, nhưng làm người thông tuệ, hần thừa hiểu một khi giao đan cũng chính là giao mệnh, Vũ Thiên Long giỏi nhất là nhìn mặt đánh giá thâm ý con người.

" Hai vị huynh đài này! Cổ nhân nói không biết tức là không có tội, hà cớ gì phải chèn ép một tiểu bối như ta, ta tuy nhỏ yếu nhưng không phải là trái hồng mềm cho các ngươi muốn nắn sao thì nắn a! " Vũ Thiên Long nắm chặt đôi bàn tay, trên mặt hiện ra một vòng lạnh lệ ý chí.

Hai tên đại hán nhìn nhau phì cười: " Ngươi nhìn ngươi đi, thấy ngươi tuổi nhỏ lại ốm yếu thế kia, đại gia cho một con đường giữ mạng, còn không biết khấu đầu tạ. Mà thôi, kẻ như ngươi sống trên đời cũng không còn gì thú vị, đại gia thành toàn cho ngươi ".

Dứt lời thanh trọng phủ trên tay hần nhằm hướng đỉnh đầu Vũ Thiên Long nện thẳng xuống, trọng phủ kia to lớn, nặng không dưới trăm cân, và lại phạm vi rất gần cho nên lúc này Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy da đầu thoáng tê dại, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trên trời giáng xuống, phong bạo bên tai chợt nổi lên.

Không ngờ vừa mới bước chân ra ngoài đã gặp ngay địch nhân, Vũ Thiên Long làm người rõ ràng, đối với loại cường hào ác bá này hần cũng không ngại xuất thủ giáo huấn một hồi.

Vũ Thiên Long nhanh chân lách mình lùi về sau năm trượng tránh thoát một kích, trọng phủ nện trên mặt đất khiến cho đại địa nứt toác ra một vết sâu hoắm.

Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm, tay phải linh hoạt bất quyết, đánh ra một chương.

" Toái Tâm Chương ".

Lời nói rơi xuống, một chương ẩn màu vàng kim với tạo hình sắc nét, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường vân, thỉnh linh hiện hữu giữa hư vô.

Tức thời khoảng không phía trước chợt xao động, một luồng phong hàn như lợi kiếm sắc bén quét về bốn phía, không khí xung quanh theo đó nổ vang liên hồi, phong mang bằng bạc như trọng kiếm đánh thẳng hướng đại hán cầm trọng phủ.

Chường ẩn lại hóa thành một tấm khiên lớn màu vàng kim, đứng bất động che chắn trên hư không, chỉ là dư ba lực lượng của Toái Tâm Chường vậy mà khiến tên đại hán kia xanh mặt khiếp sợ, hán ả ả còn cảm giác được một loại khí tức tử vong.

Không chút chủ quan, tay hán bắt quyết tạo hình một loại thủ pháp kỳ dị, ngay lập tức thân thể hán thoáng run rẩy, sau đó thỉnh linh biến lớn gấp đôi, đại hán ngửa mặt lên trời gầm thét, cũng vội vàng đánh ra một phủ đối kháng.

Ầm.ầm.

Từng hồi tiếng nổ cuồng bạo vang lên, cát bụi bay mù mịt, một luồng chường khí mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực tên đại hán khiến hán bay ngược về sau hơn mười trượng, đụng gãy vài thân cây nhỏ, khuôn mặt tái nhợt, miệng liên tục nhổ ra đến mấy ngụm máu tươi, y nhìn chăm chăm vào Vũ Thiên Long, biểu tình kinh hãi cùng khiếp sợ.

"Tam đệ, cùng ta hợp sức chém giết tên này".

Đại hán còn lại tay lăm lăm trường thương, cẩn thận dò xét Vũ Thiên Long thêm một lần nữa.

"Kẻ này tu vị không cao, khí lực bất ổn thể nhưng chường pháp kia lại rất cổ quái, nếu không muốn gọi là thần thông".

Nét mặt vô cùng nghiêm túc, thanh trường thương từ tay hán nhắm hướng Vũ Thiên Long đâm tới, ngân quang xẹt ngang bầu trời, thấy đồng bạn động thủ, đại hán cảm trọng phủ cũng phi thân, nặng nề đánh ra một kích.

Trước thế công như vũ bão, Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm càng tĩnh lặng như nước, không có lấy một chút dao động, toàn bộ linh lực trong cơ thể được vận chuyển đến đôi song thủ, lúc này hai cánh tay nhất tâm nhị dụng cùng đồng thời đánh ra hai loại võ kỹ khác nhau.

Lăng Không Kinh nhanh như thiểm điện, chỉ thấy một tia quang trụ rạch phá không gian.

"Viu".

Tên đại hán cảm trường thương chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã ngã vật trên mặt đất, tại mi tâm hán một chiếc lỗ máu đen ngòm như bị mũi tên bắn trúng, xuyên thấu trước sau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Chặt vật chém giết

Toái Tâm Chường cũng đồng thời đánh nát ngực tên đại hán còn lại, cả một vùng không gian tràn ngập mùi vị huyết tinh nồng nặc.

Đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long giết người, trước kia đến con gà hán còn không dám cắt cổ, thật ra ban đầu sâu trong đôi mắt hán có chút hoảng loạn, nhưng qua mấy cái hơi thở thời gian vốn trở lại bình thường, trong xanh không có lấy một gợn sóng, càng nhìn càng không giống với hình dung của kẻ lần đầu sát nhân hơn nữa lại là hai mạng người.

"Hôm nay ta không giết bọn hán thì bọn hán sẽ giết ta, ở cái thế giới này càng không thể chịu thua thiệt".

Lúc này bên trong U Linh Sơn Trang, trên đại điện, một đám người đang nhìn lên hai tấm bài vị lóe sáng rồi chợt tắt.

Nam nhân thân mang hắc bào tướng mạo hung tợn, ở giữa trán mơ hồ có một tinh điểm lóe sáng, nam nhân tức giận đập tay lên bảo tọa.

"Có kẻ dám giờ trò ở địa bàn của ta, lệnh cho năm huynh đệ không cần biết kẻ đó là ai, lập tức đưa đầu hán về đây".

Dưới điện hàng chục tiếng vang dạ vang lên như thủy triều cuồng quân, trong một căn hầm ngầm, năm cái bóng đen mơ hồ xuất hiện như u linh, sau đó hóa thành năm đạo cầu vòng gào thét phá không mà đi, chứng tỏ tu vị bọn người này đã ở hậu kỳ Ngưng Khí.

Vũ Thiên Long đã đi sang hướng khác được hơn mười dặm, từ bên trong đại não không ngừng truyền đến một cỗ cảm giác bất an thật sâu, tuy không thể nhận thức được sự kiện gì đang phát sinh, thể nhưng từ khi đột phá trung kỳ Ngưng Khí, Vũ Thiên Long đã mơ hồ xuất hiện một tia thần thức, lần này thần thức kia mang lại sinh tử chỉ ý ngập trời.

"Có kẻ đang hướng ta truy sát, là người của U Linh sơn trang!!". Trái tim Vũ Thiên Long không khỏi gia tốc một hồi, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, cước bộ cũng được đẩy nhanh lên mấy lần.

Đạp đất bằng một đường trốn chạy, sau lưng mồ hôi lạnh toát, gió thổi khiến từng đám lá rừng bay xào xạc, thỉnh thoảng có từng tiếng vượn hú thê lương từ xa vọng lại, lúc này thiên không cũng vừa kéo ừn ừ mây đen kéo đến, khiến cho hư vô một thoáng vì vậy mà biến sắc, gió lạnh từng cơn thổi qua

như con dao sắc bén cắt vào da thịt hần tê buốt.

Mấy mươi hơi thở sau, trên tán rừng từng đám lưu tinh bay vụt qua, có kẻ lảng không, một số người lại đập pháp bảo phi hành, rõ ràng tốc độ vượt trội so với Vũ Thiên Long không biết bao nhiêu lần.

"Tiểu tử!! Ngươi chạy không thoát". Thanh âm chói tai mang theo ba phần lạnh giá như từ cõi Cửu U vọng lại.

Lúc này năm bóng người sừng sững đứng trước mặt Vũ Thiên Long, bọn người này hình thể bất đồng, toàn bộ đều là nam tử trung niên, bên ngoài thân bận một bộ y phục màu đen rộng thùng thình, càng nhìn càng yêu dị giống như u linh, dã quỷ, trong đó có một tên, chỉ riêng ba động linh lực trên người y tỏa ra cũng đủ khiến cho Vũ Thiên Long cảm giác hít thở không thông.

"Giết huynh đệ U linh sơn trang ta!! chết" Nhanh như cắt, một đạo ngân quang từ tay của một kẻ trong đám người kia thình lình bắn ra, chỉ pháp sắc bén phá không rít gào.

Vũ Thiên Long chưa kịp định thần thì chỉ pháp kia đã đến ngay trước ngực, Vũ Thiên Long cũng vừa kịp xuất ra một chưởng đón đỡ.

"Keeng".

Vũ Thiên Long thối ngược về phía sau năm bước, cánh tay tê dại, trong lồng ngực vang lên từng hồi tiếng chấn "Ong! ong".

Một kẻ trong số đó cười lớn, tay phải y nhanh chóng chộp mạnh vào hư vô, tức thời vùng không gian phía trước chợt trở nên vặn vẹo, một cánh tay cực lớn do linh khí huyền hóa thành nhắm hướng Vũ Thiên Long đánh tới.

Khuôn mặt Vũ Thiên Long lúc này xanh lại, cảm giác như linh khí bên trong thân thể bị một thứ lực lượng nào đó kiềm chế, đến di chuyển còn thấy vô vãn khó khăn, cánh tay kia tựa hồ phong bế hoàn toàn đường lùi của hắn.

Không kịp nghĩ nhiều, Vũ Thiên Long vội vàng vỗ mạnh lên ngực, ho ra một búng máu, theo đó ấn ký chói riu trên mi tâm chợt lóe sáng.

Một cái cự đỉnh đỏ thẫm thình lình xuất hiện giữa hư vô, thời khắc khi Chiến Thần Đỉnh hiện thế có thể nghe ra rõ ràng thanh âm quỷ khiếu rợn người.

Chiến Thần Đỉnh không ngừng xoay vòng trên hư vô tạo thành một mảnh huyết vụ dày đặc, đồ án "Vạn Long Cùng Nguyệt" Như hóa thành thực chất, một vạn đầu tiêu Kim Long cùng thức tỉnh, tiếng long ngâm chấn nát không gian.

"Phong. Trấn...Sát.."

Theo thanh âm của Vũ Thiên Long vang lên, Chiến Thần Đỉnh lúc này chấn động càng thêm dữ dội, một màn huyết quang bao trùm phương viên trăm trượng ngăn cản thủ trào to lớn kia, đại đỉnh như một ngọn núi nhỏ đang nặng nề từ hư không đập xuống, khiến cho một vùng đại địa bên dưới lắc lư cuồng chấn.

Mặc dù ngăn cản được một kích, thế nhưng Vũ Thiên Long cũng tiêu hao không ít sức lực, lúc này hắn cần răn niệm pháp quyết thu hồi Chiến Thần Đỉnh, sau đó nhanh chóng phi thân tìm cách đào tẩu.

Hắc y nhân khí tức kinh khủng nhất khuôn mặt âm trầm: "Kẻ này tuyệt đối bất thường, với tu vị năm tầng Ngưng Khí vậy mà không những không chết dưới một trào của ta ngược lại còn đủ sức ngăn cản, các ngươi không cần trực diện đối công, chỉ cần khiến cho hắn hao mòn sinh lực lúc đó tự tay ta sẽ kết liễu".

Tuy có lợi thế khoảng cách, nhưng tu vị lại chênh lệch quá xa, không qua mấy cái chớp mắt, đám người U Linh sơn trang đã áp sát đến sau lưng: "Nếu cứ như thế này, không cần bọn chúng động thủ ta cũng mệt chết a!" Vũ Thiên Long âm thầm suy tính.

Đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, lúc này hắn không bỏ chạy nữa mà thình lình quay đầu, ánh mắt mang theo sát khí nhìn chăm chăm vào một tên hắc y nhân có tu vị thấp nhất.

Lăng Không Kinh hóa thành một đoàn ánh sáng rực rỡ, tốc độ nhanh chóng siêu việt cả thiên lôi, không khí xung quanh thậm chí còn bị cắt đứt tạo thành hai luồng khí lưu đối lập "Xoẹt" Hắc y nhân kia há hốc mồm, chỉ khí này vô cùng nhanh, theo phản xạ hắn chỉ kịp đưa tay đón đỡ.

Một dòng máu tươi phun thẳng lên bầu trời, khuôn mặt hắn giờ phút này vô cùng dữ tợn, đôi mắt trợn ngược tràn đầy vẻ khiếp sợ, tích tắc sau thủ cấp vô thanh vô thức rơi xuống, lăn tròn đúng một vòng trên mặt đất, thân thể y theo đó cũng đổ sập, bốn tên hắc y còn lại đầu tiên là hải nhiên, sau cùng tỏ ra điên cuồng, la lớn.

Vũ Thiên Long lại quay người chạy trốn, hắn vốn tốc độ không được nhanh nhưng trong rừng rất nhiều chướng ngại, vả lại Vũ Thiên Long luôn tìm cách thay đổi phương vị, vậy nên đám người kia cũng không dễ dàng bắt kịp.

"Trước hết phải loại bỏ một vài tên, nếu không ta hoàn toàn chẳng có chút cơ hội nào trốn thoát" Vũ Thiên Long lại âm thầm đánh ra một chỉ vô định vào không trung, mục đích cầm chân đám người này

Thình lình một tên hắc y nhân vừa kịp vọt tới sau lưng Vũ Thiên Long, cũng cách không đánh ra một chưởng.

Một chưởng kia đánh trúng vào lưng, khiến cho Vũ Thiên Long miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, khuôn mặt tái nhợt, khí huyết trong thân thể đã tán

loạn, nương theo đà của luồng lực kia hấn đẩy người vọt nhanh về trước, nhưng sau lưng lại truyền đến một luồng hơi thở lạnh lẽo.

Hắc y nhân cất tiếng cuồng tiếu, cánh tay đã đặt ở phía trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long, nhưng cũng một khắc này hấn cảm thấy hình như có gì đó sai sai.

Một chưởng kia không phải chụp vỡ đầu đối phương mà đánh lên một vật thể vô cùng sắc nhọn "Phốc".

Chỉ khí xuyên thấu cánh tay, không dừng ở đó mà một đường đâm thẳng vào yết hầu tên hắc y nhân.

Lại một kẻ nữa ngã xuống, lần này Vũ Thiên Long không hề quay mặt, hấn lấy tính mệnh của mình ra đặt cược cho một kích vừa rồi.

Ba tên còn lại ngây ngốc một chút, bọn hấn tuy không phải cường giả hàng đầu, thế nhưng dù sao cũng một đời chém giết, kinh nghiệm thực chiến phải nói hết sức phong phú, bất quá, một chỉ kia lại vô cùng chuẩn xác chứng tỏ đối phương trước khi xuất thủ đã suy tính rất kỹ càng.

"Người bản lĩnh không nhỏ, kỹ năng đối chiến vô cùng sắc sảo, nhưng giết của ta bốn huynh đệ, chắc chắn sẽ chết rất khó coi".

Dứt lời, hắc y nhân lấy từ trong túi trữ vật ra một lá phù màu vàng, lá phù này bên trên được thêu bằng chỉ đỏ tạo hình ký tự tối nghĩa, xung quanh hoàng kim quang sắc chập chờn phiêu động nhìn qua vô cùng đẹp mắt.

Kim phù vừa xuất, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, gió thổi mây phun, phong vân biến sắc, cả một vùng hư không như bị một chiếc lồng sắt chụp lấy.

Vũ Thiên Long thờ dốc, trên khuôn mặt bắt đầu có chút dao động chỉ ý.

Hấn cảm giác được lá phù này chứa đựng một loại lực lượng kinh khủng, thần thông kia tuyệt đối không phải thứ mà phàm nhân có thể kháng cự, ả chứa một tia nhỏ nhoi thiên địa pháp tắc.

"Một kích Trúc Cơ, người đi chết đi".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Giết!!!

Hắc y nhân gào lớn, lá phù bỗng nhiên nổ vụn tạo thành một cỗ lực lượng bạo tạc quét sạch tứ phương, Vũ Thiên Long bị lực lượng kia cuốn đi không biết bao xa, khi hấn kịp nhận thức thì một đoạn đau đớn xé rách tâm can kéo đến, lúc này y phục đã rách nát, trên thân máu tươi ướt đầm, đầu tóc rối bời.

Không khí xung quanh thoang thoảng mùi cháy khét, dư ba lực lượng còn sót lại vậy mà khiến cho một vùng phạm vi mười trượng hư vô vận vẹo không ngừng, Vũ Thiên Long lúc này như một người đã chết, hơi thở cực kỳ bất ổn, thỉnh thoảng lại có vài sợi máu từ thất khiếu không ngừng tràn ra.

Ba hắc y nhân kia đứng trước mặt hấn, một kẻ trong đó nhàn nhạt cất lời: "Ta thực không nghĩ giết một tên ranh con như người lại phải tốn nhiều công sức đến vậy!".

Lúc này Chiến Thần Đình cũng tự động hiện thân, bốn chân đình cắm chặt trên mặt đất, từ bên trên một cỗ khí tức cường hoành đến cực điểm không ngừng phát tán, huyết quang che mờ thiên địa, đất trời oanh minh.

Chợt hư không bị xé rách, một cột sáng bảy màu lao thẳng lên cửu thiên, huyền hóa nên một đầu Kim Long mơ hồ thân dài hơn mười trượng, Kim Long bay lượn một vòng trên không trung rồi lại cất tiếng gầm mang theo uy áp chấn nhiếp nhân tâm, long uy không thua kém gì thiên uy tầng tầng phủ xuống, một vài cây đại thụ xung quanh bị lực lượng kia đánh bật cả gốc, ngã gục la liệt.

Ba hắc y nhân kia bị long uy đè ép đến khó thở, bọn hấn còn có cảm giác như phải đội trên đầu một đỉnh núi vạn cân, thái sơn áp đỉnh khiến đám người không ngừng lao đảo lùi về sau, miệng phun từng dòng máu tươi, ai nấy khuôn mặt đều xạm ngắt chứng tỏ nội thương không hề nhẹ.

Qua mấy mươi hơi thở, vì không được linh khí thúc dục cùng gia trì, Kim Long trên bầu trời biến mất, lúc này nằm chõng chơ trên mặt đất chỉ là một chiếc đỉnh nhỏ tầm thường đến không thể tầm thường hơn, duy chỉ có những đồ án và họa tiết sinh động bên trên khiến người khác khó tránh khỏi hít vào khí lạnh.

Ở đằng xa, Vũ Thiên Long lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa, khuôn mặt biểu tình vô cùng đau đớn, hấn dùng chút sinh lực cuối cùng còn sót lại trong thân thể cắn răng đứng dậy.

Lúc này trận chiến xem ra đã tàn cuộc, Vũ Thiên Long đứng dựa lưng vào một gốc cây, miệng không ngừng thờ dốc, ba tên hắc y nhân kia mặc dù nội thương không hề nhẹ nhưng ai nấy đều nhanh chóng nuốt vào đan dược trị thương.

Bọn hấn khuôn mặt âm trầm, trên đôi mắt là một tia cảnh giác, không ai ngờ đến đường cùng đối phương lại có thể quay ra cắn một nhát đau như thế,

nếu như khoảng cách gần hơn và tu vị đối phương cao hơn thì người chết cuối cùng là bọn hán mới đúng.

" Ta không tin ngươi còn thủ đoạn gì, để giết ngươi bọn ta đã trả ra một cái giá không hề nhỏ, đến đây kết thúc, ngươi dù chết cũng được nở mặt ".

Vũ Thiên Long cười gằn: " Chết có gì thú vị? Tất nhiên sống vẫn tốt hơn, ta cầu sinh nhưng các ngươi năm lần bảy lượt dồn ta đến tử lộ, thử hỏi công đạo ở đâu? Ta không giết người há để người giết ta? ".

Hắn vẫn còn ba kích bảo mệnh mà sư tôn ban tặng, nhưng thứ kia lại quá mức quý giá, nếu không thực sự rơi vào tử cảnh, Vũ Thiên Long cũng không nở dùng đến.

Khuôn mặt hắn đỏ lừ, trên thân máu tươi cùng huyết nhục đã dung hòa đến khó bề phân biệt, bất quá đôi mắt Vũ Thiên Long vẫn cực kỳ băng lãnh, trên thân thể, sát khí như thủy triều cuộn cuộn mà ra, cổ lẳng thiên chiến ý kia vậy mà khiến cho bọn người hắc y khiếp sợ, bọn hắn có cảm giác như chính mình đối mặt với một ngọn tuyết sơn lạnh lẽo, hay chính xác hơn là một đầu mãnh thú bị dồn vào đường cùng.

" Tim chết " Một tiếng quát dài, nam tử hắc y trên mặt để lộ ra bộ râu quai nón, hắn dậm chân lẳng không một vòng, tay hóa chuông, chuông ầm ầm ngưng lại gần như thực chất, cơ hồ một tảng đá lớn bị ai đó ném mạnh về phía trước.

Một chuông này dễ dàng đánh thẳng lên ngực Vũ Thiên Long đang trong trạng thái sức cùng lực kiệt, khiến hắn bay ngược về sau, văng lên bầu trời một vòng bán nguyệt đẹp mắt, sau khi rơi xuống lại tiếp tục trôi đến ngoài hơn mười trượng, lực ma sát cày xới mặt đất tạo thành một rãnh hồ dài, sâu hơn hai tấc.

Vũ Thiên Long lúc này cơ hồ đã như đèn cạn dầu, một chút thần thức muốn đi câu thông cùng Chiến Thần Đình nhưng bất lực.

Hắn nằm gục trên mặt đất, toàn thân trên dưới chong chát vết thương, có một loại cảm giác ỳ ỳ khuất đến từ sâu trong tâm thức, đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài, cũng là lần đầu tiên bị người khác ngược đãi đến thế thảm như vậy.

Điên cuồng! Đúng vậy, Vũ Thiên Long giờ phút này gần như phát điên, hắn muốn giết, muốn giết hết thảy những kẻ cản đường, giết hết địch nhân trên đời, muốn quấy cho thiên địa phải tràn ngập gió tanh mưa máu.

Một chút ý chí này vô tình lại như đóm lửa nhỏ nhoi, hình thành rồi lan tràn trong thân thể, như một chất xúc tác mạnh mẽ khiến cho tiên đạo ấn ký vốn chìm sâu trong thức hải giờ phút này bỗng nhiên chuyển động.

Đồ án bán nguyệt thành linh hiện hữu giữa mi tâm, một luồng quang mang thần thánh từ trong đôi mắt Vũ Thiên Long bạo phát mà ra, tựa hồ hóa tinh linh khí muốn thiêu đốt vạn vật trên đời.

Như được tiên đạo ấn ký tiếp thêm lực lượng, trong đan điền, linh khí vốn khô cạn một khắc này lại trở nên đầy ắp, không những thế, lực lượng kia cơ hồ vô cùng vô tận dùng không hết, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy nếu mình nguyện ý, thì lật tay cũng có thể khiến cho thiên băng địa diệt.

Lực lượng này nằm ngoài phạm vi nhận thức của nhân loại, cơ hồ đến từ một tầng thượng khung khác, một thế giới khác, đây là lực lượng của tiên nhân, lực lượng của thánh thần.

Bên ngoài thân thể Vũ Thiên Long quang mang bạo động, uy thế khiếp người, trên đỉnh đầu hắn một tôn hư ảnh thần minh cao lớn, vĩ ngạn, do thiên địa linh khí huyền hóa mà thành, Vũ Thiên Long điên cuồng hét lớn.

" Đi chết!!! ".

Toái Tâm Chuông bạo phát mà ra, ngay lúc này hư ảnh thần minh kia cũng đồng thời bắt chước đánh ra một chuông, cũng là Toái Tâm Chuông nhưng khác biệt lại mang theo thứ lực lượng hủy thiên diệt địa kia, đem ra so sánh, uy lực phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Một chuông ầm ầm cực lớn, quang mang sắc sỡ, cuốn theo phong lôi đi kèm, như ngôi lưu tinh che kín bầu trời nặng nề đập xuống.

" Oanh".

Chỉ thấy một vùng đại địa đỏ sục, mọi thứ trong phương viên trăm trượng toàn bộ đều phá toái, thương khung kịch liệt chấn động, có cảm giác trời không còn là trời, đất không còn là đất, thiên địa đảo lộn, can khôn nghịch chuyển.

Chấn động kia khiến cho đám người bên trong U Linh sơn trang giờ phút này toàn bộ giật bắn mình, nam nhân mặc hắc bào khuôn mặt âm trầm, lạnh lẽo nhìn ba tấm bài vị vừa tắt xuống.

" Có chuyện gì xảy ra? Chấn động kia? Kẻ này là ai? ".

" Mau cho người đi tìm hiểu, tuyệt đối không được lơ đãng ".

Hắn sợ U Linh sơn trang vừa chọc giận phải một vị đại năng nào đó, nếu thực sự như vậy....!!!.

Sau một kích, hư ảnh thần minh cũng biến mất, vạn vật quay trở lại với bản ngã vốn có, Vũ Thiên Long ngồi bệt trên mặt đất không ngừng thở dốc.

Cơ hồ thứ lực lượng kia chỉ bạo phát khi bản thân hắn thực sự rơi vào tử cảnh, như một tấm kim bài miễn chết cho kẻ đã được thiên đạo lựa chọn, hoàn

toàn không phải là thần thông hay thủ đoạn gì.

Nửa canh giờ sau, Vũ Thiên Long ổn định tâm tình, cũng thoáng điều tức một chút khiến cho thương thế trên thân thể dần dần khôi phục, nhưng quần áo đều đã rách nát đến không thể nát hơn, cả người lem luốc lại tanh nồng mùi máu, nhìn Vũ Thiên Long giờ phút này mới thật sự hợp với thân phận đệ tử của Lý Trác Thần.

Cuối cùng, Vũ Thiên Long nhanh chóng rời đi khỏi địa phương này, tiến nhập càng sâu bên trong Hải Vân sâm lâm.

Một ngày bình an, Vũ Thiên Long không ngừng luồn lách qua những tán cây, bụi rậm, mặc dù toàn thân mỏi nhừ cùng đau nhức kịch liệt, Đại Việt Tôn Tiên Kinh âm thầm vận chuyển, hấp thu thiên địa linh khí trong trời đất bổ sung cho cơ sở linh khí vừa thiếu hụt.

Đói ăn quả đại, khát uống nước suối, đi không biết bao lâu cho đến khi trước mắt hần là một dốc núi thẳng đứng, cao không thấy tận cùng, lúc này Vũ Thiên Long mới ngừng lại.

Ngọn núi này đứng là Hải Vân sơn, đệ nhất hùng quan, nhìn gần mới thực sự nhận thức được quy mô hùng vĩ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Ra tay tương trợ

LẠC THIÊN TIÊN ĐẾ

Đúng lúc này, từ đằng xa vọng lại thanh âm leng keng của binh khí va chạm, lại có lực lượng tu vi không ngừng trùng kích về bốn phía, khuôn mặt thoáng chút âm trầm, Vũ Thiên Long nhanh chóng lẫn vào thanh âm kia, tìm đến địa phương phát ra tiếng động.

Tại một thung lũng nhỏ hẹp có thể thấy lấp ló đằng xa mấy chục cái thân ảnh đang cùng nhau đối chiến, kiếm ánh, chưởng ánh chớp chùng, thi thoảng lại vang lên từng hồi gào thét thê lương.

Vũ Thiên Long đứng sau một gốc đại thụ ngưng thần quan sát, đám người này cũng đều là hải tử như hần, thân mang đạo phước tông môn, mặc dù tuổi đời bất đồng nhưng xem ra không có ai vượt quá mười bốn, mười lăm niên kỷ.

Chém giết điên cuồng, cả vùng đại địa ngập tràn trong mùi vị huyết tinh, chốc chốc lại có một vài cỗ thi thể không toàn vẹn thi nhau ngã xuống.

Bọn họ y phục không đồng nhất, khí tức tựa hồ cũng đều có chút khác biệt, trong đó, một đám người nhân số tầm hai chục, toàn thân y phục màu huyết hồng, trên mặt được che kín bởi lớp vải đen, lan tràn loại khí tức băng lãnh, chết chóc.

"Thiên Ứng giáo! Ma tu các ngươi thủ đoạn tàn độc, đất trời không dung thứ!" Một thiếu niên tay cầm trọng kiếm, trên y phục có thêu bảy cái ấn ký tựa ngôi sao năm cánh đã nhuộm màu máu huyết, thiếu niên nước da ngăm đen, thần sắc có phần suy nhược, hần vừa cùng đối phương chiến đấu vừa hung hăng quát.

"Chúng ta đi ngược đạo trời, vốn không sợ thiên đạo" Thiếu niên bịt mặt bên phía Thiên Ứng giáo chỉ thoáng cười khẩy, bởi vì tu vi có vẻ cao hơn, nên hần ta chiến đấu trong một tâm thế vô cùng nhàn nhã.

"Lăng Cô thôn dưới chân núi, một ngàn cái nhân mạng đều là người phạm tục, hà cớ gì các ngươi phải ra tay đồ sát!"

"Các ngươi gọi chúng ta là Ma tu, chẳng phải người tu Ma lấy việc sát nhân làm thú vui sao?" Vừa nói hần vừa hung hăng đánh một chưởng về phía trước.

"Thiết Trụ! Cẩn thận" Một tiểu nữ hài đang bị đám người Thiên Ứng giáo vây công thấy đồng bạn gặp nguy thì cũng vội vàng đánh ra một chiêu kiếm tương trợ.

Chỉ thấy một đạo kiếm khí mang theo ngân quang nhàn nhạt lăng không mà đến, cùng một chưởng kia va chạm, thiếu niên tên gọi Thiết Trụ bị lực lượng trùng kích đánh cho ngã nhào trên mặt đất.

"Ngưng Khí tầng sáu! Khốn kiếp, là lúc trước hần cùng ta đùa giỡn" Thiết Trụ khuôn mặt tím tái, ho ra một ngụm máu tươi mới làm bầm chիրi rửa.

"Thất Tinh Kiếm Tông, các ngươi ăn xong chỉ lo chuyện bao đồng, đáng chết! Giết hết bọn chúng, đem đầu về tông giáo lĩnh thưởng".

Nghe vậy, đám người Thiên Ứng giáo đồng loạt xuất thủ, hơn hai mươi người bằng khí thế đè ép hết thảy, không ngừng triển khai tấn công.

Tiểu nữ hài kia dưới vòng vây ngày càng khép chặt tỏ ra vô cùng chật vật, nàng ta khuôn mặt tú lệ, ngũ quan mười phần tinh xảo, hai gò má phỉm hồng, đôi mắt trong xanh nhưng thâm trầm, băng lãnh.

Một đạo chỉ khí thành linh xẹt ngang, nhanh như điện đánh thẳng vào cánh tay nàng, tiểu nữ hài bị chấn đến lùi ngược lại phía sau, vết thương khá sâu, cơ hồ xuyên thấu cả vai, từ đó máu tươi rùng rùng chảy ra.

Rất nhanh, lại có mấy cái thân ảnh vọt đến " Uyển muội!! " Thiếu niên tên gọi Thiết Trụ vội vàng đỡ lấy thân thể nữ hài, đại kiếm trên tay điên cuồng chém loạn xạ về phía trước.

" Hắc Hắc.. Châu cháu đã xê! " Đám người Thiên Ứng giáo cũng không chậm hơn, bọn hắn liên tục áp sát.

" Vưu Vưu " Lúc này chỉ nghe được mấy cái thanh âm xé gió thành linh vang lên, hai tên đệ tử Thiên Ứng giáo bất lực, thân thể như cành khô mộc nặng nề rơi trên mặt đất, tử thần đến quá bất ngờ, bọn hắn chết cũng không hiểu vì sao mình chết.

" Kê nào!!! " Chưa kịp định thần thì một cái đại thủ trào đen sì khô quắt nửa cách không đập xuống.

Vũ Thiên Long đứng ở đằng xa thôi động linh lực trong cơ thể đến cực hạn, đánh ra một chiêu trong Nhất Thủ Già Thương Khung.

Thủ trào xấu xí kia đi đến đâu, cơ hồ không khí ở đó đều bị một tầng hắc vụ xâm thực, chỉ thấy vùng hư vô trước mặt giờ phút này bao trùm bởi hắc vụ dày đặc.

Đám người Thiên Ứng giáo tỏ ra kinh hãi, vội vàng lách người tránh né, thể nhưng thủ trào kia quá nhanh, vừa mới quét qua cũng mạnh mẽ đánh bay đến năm, sáu tên.

" Kê nào! Còn không mau hiện thân cho ta! ".

Thiếu niên có lẽ là đầu lĩnh đám người, hắn hung hăng hướng ánh mắt đến vị trí nơi Vũ Thiên Long đang đứng, trên tay vô thanh vô thức xuất hiện một cái đầu lâu trắng hếu, đầu lâu kia mở miệng nở ra nụ cười quái dị, sau đó nhanh chóng xé gió mà đi, dấy lên hàn phong cuộn cuộn.

Đầu lâu này có lẽ là một loại pháp bảo công kích, bên trên còn tỏa ra nhân nhật khí tức Trúc Cơ, chứng tỏ nó được tế luyện từ nhục thân, hoặc thủ cấp của một Trúc Cơ tu sĩ sau khi chết.

Vũ Thiên Long thấy vậy thì cũng không dám khinh suất, hắn nhanh chóng bắt quyết, lăng không nhún tay về phía trước hư vô một cái thật mạnh, Toái Tâm Chương chợt lóe quang mang vàng kim " Bình..Bình " Mấy tiếng nổ lớn đồng thời vang lên, chỉ thấy đầu lâu kia quay cuồng dữ dội, sau đó lại há miệng " Cạc Cạc " Như khóc như cười tiếp tục lao đến.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Vũ Thiên Long vội vàng điểm lên mi tâm, tại đó ẩn ký chiếc rìu bạo phát quang huy rực rỡ, Chiến Thần Đỉnh xuất, huyết quang ngập trời, sát lực khí tức cũng âm âm giáng lâm khiến cho phong vân nơi này chợt biến sắc, lòng người không rét mà run.

Tựa hồ có linh tính, cảm nhận được nguy cơ, đầu lâu kia muốn quay đầu trốn chạy, nhưng từ trên đại đỉnh, lúc này bức Sơn Hà Cổ Đồ khẽ chuyển động, sát na sau thành linh xuất hiện, treo ngược tại phía trước hư vô, từ đó, một luồng hấp lực kinh khủng như muốn nuốt trời vạn vật mạnh mẽ hút lấy chiếc đầu lâu.

Có thể nghe ra thanh âm gầm thét điên cuồng mang theo tư vị bất lực cùng thống khổ, đầu lâu hóa thành một đạo tinh mang nhanh chóng dung nhập bên trong Sơn Hà Đồ.

Bức Sơn Hà Đồ nguyên bản chỉ vẽ lấy bầu trời rộng lớn, một ngọn núi, một dòng sông, một chiếc mộc thuyền, nhưng sau khi đầu lâu kia rơi vào lại có thêm họa tiết một lão nhân tay cầm cây sào dài ung dung chèo thuyền xuất hiện, cả bức tranh giờ phút này phát ra quang mang chói mắt, lại sinh động như thực.

Vũ Thiên Long kinh nghi hết lên một tiếng, hắn thực không ngờ bức cổ đồ nhìn qua chỉ như là họa tiết trang trí kia lại có thể dung nhập thực thể vào bên trong, không những vậy, ở đó hắn còn cảm nhận được sự tồn tại của một luồng sinh mệnh, một tia sinh khí nhỏ bé.

" Phong " Vũ Thiên Long nhân nhật cất lời, theo đó Chiến Thần Đỉnh cũng lắc lư liên hồi, một vùng không gian chu vi trăm trượng nhanh chóng bị tầng tầng quang huy màu vàng kim che lấp.

Đám người Thiên Ứng giáo chỉ cảm thấy, tựa như trước mặt mình bị chấn bởi một bức bình phong cứng rắn vô hình, không gian bốn phía đã bị Chiến Thần Đỉnh triệt để phong bế.

Đệ tử Thất Tinh Kiếm Tông còn sót lại năm người, bọn họ trước sau vẫn kinh nghi, chằm chằm nhìn xem tràng cảnh khoa trương đang diễn ra trước mắt, lúc này tiểu nữ hài kia mới như bừng tỉnh, nàng nhẹ nhàng hét lên một tiếng: " Giết ".

Bốn người kia cũng kịp bừng tỉnh, vội vàng rút kiếm, đồng thời xuất thủ " Vưu..Vưu " Vô số đạo kiếm khí sắc bén, hung hăng rơi vào bên trong tám màn sáng màu vàng kim, còn nghe được bên trong vọng ra từng tràng la hét liên hồi.

" Trấn! " Vũ Thiên Long đứng đằng xa cũng lạnh lùng cất tiếng, lúc này quang mang càng thịnh, một luồng lực lượng trấn áp mạnh mẽ tựa thủy triều phủ xuống, như chặt đứt sự liên hệ của không gian bên trong cùng ngoại giới.

Một lúc sau, tiếng la hét im bật, Chiến Thần Đỉnh cũng quay trở lại, dung nhập vào bên trong mi tâm Vũ Thiên Long, khi màn sáng kia biến mất, chỉ thấy một vùng đại địa bị kiếm khí điên cuồng chặt phá, cây lớn, bụi rậm đều bị chặt đứt nằm la liệt trên mặt đất, bên cạnh có đến gần hai mươi cỗ thi thể

không toàn vẹn.

" Tiền bối! Đa tạ người ra tay tương trợ " Thiết Trụ cung kính chấp tay, hướng về phía trước, thanh âm vang vọng.

Không có lấy một chút động tĩnh, Vũ Thiên Long vẫn trầm mặc quan sát, hắn không hề có ý định hiện thân, chỉ tình cờ ra tay tương trợ mà thôi, nếu như là tranh chấp giữa hai môn phái khác, chắc chắn Vũ Thiên Long sẽ bàng quan đứng nhìn, bất quá đám người Thiên Ưng giáo, bọn chúng là Ma tu.

" Tiền bối! Cầu người hiện thân để chúng ta có cơ hội nói lời đa tạ! " Tiểu nữ hài kia cũng cung kính chấp tay.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Bạch ngân cửu đầu xà

" Rột roạt " Lúc này từ góc đại thụ đằng xa bước ra một thân ảnh nhỏ bé, hần hình thể gầy gò ốm yếu nhưng diện mục cùng khí chất lại tuyệt đối không tầm thường, Vũ Thiên Long không nhanh không chậm đi đến bên cạnh đám người.

Thiếu niên tên gọi Thiết Trụ thoáng chút kinh nghi: " Tiền...Tiểu huynh đệ! Vừa rồi là người xuất thủ tương trợ? " Hắn vừa nói vừa dán chặt ánh mắt lên người Vũ Thiên Long, âm thầm đánh giá.

Năm người đồng dạng cả kinh, lúc trước có đánh chết bọn hần cũng không dám tin, một hài tử xem ra tuổi đời còn nhỏ hơn bọn hần lại có thể dễ dàng trấn áp hai mươi tên đệ tử Thiên Ưng giáo, hơn nữa Vũ Thiên Long trước sau cũng không hề hiện thân, chỉ đứng trong bóng tối âm thầm hành động.

Đến mức đám người Thiên Ưng giáo trước khi chết còn không nhìn được mặt đối phương, nói đúng hơn là chết mà không hiểu lý do vì sao mình chết.

Vũ Thiên Long cũng im lặng, không nói gì, chỉ nhẹ gạt đầu một cái như ngằm khẳng định, bất quá khuôn mặt hần vô cùng băng lãnh, biểu tình lại lạnh nhạt khiến cho người khác khi nhìn vào cảm giác khó bề mà thân cận.

" Hần còn lãnh khốc hơn cả ta! " Tiểu nữ nhân âm thầm đánh giá, nàng vì vết thương khá trầm trọng, mất nhiều máu, cho nên giờ phút này có vẻ rất xanh xao, suy nhược.

Ngưng một chút, năm người cùng đồng thanh nói lời cảm tạ, hiển nhiên nếu không có Vũ Thiên Long kịp thời xuất thủ, hần kết cục của bọn họ phải vô cùng thê thảm.

Bọn họ đều là đệ tử ngoại môn Vạn Kiếm tông, một tông môn hạng hai ở Trung Bộ này, bởi vì rời tông môn, ra ngoài hoàn thành một chút nhiệm vụ cho nên mới đụng mặt đám người Thiên Ưng giáo.

Nhóm của bọn họ ban đầu có mười sáu người tạo thành một tổ đội nhỏ, nhưng rốt cuộc toàn bộ đều bị giết chết chỉ còn lại năm người sống sót, bởi vậy ai nấy cũng đều dùng thứ ánh mắt cảm kích để nhìn Vũ Thiên Long.

" Huynh đệ! Người là đệ tử môn phái nào? " Thiết Trụ hứng thú hỏi, bản thân hần trời sinh thần lực, càng to cao vạm vỡ hơn so với đồng bạn cùng trang lứa, cho nên một chút thương thế kia cũng không có mấy sức ảnh hưởng.

" Ta không môn phái, chỉ là tán tu nhân gian " Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp, hần ban đầu còn có chút khó chịu, bởi Vũ Thiên Long xưa nay không quen cùng người lạ đối thoại, nhưng nhìn đám người kia cũng đều giống mình, đều là hài tử vô hại.

" Cái gì? Chỉ là tán tu đã có thực lực mạnh mẽ như vậy? " Thiết Trụ cả kinh nói, hần phán đoán đối phương ít nhất cũng là đệ tử tông môn giống mình, hoặc giả một thế gia tu chân có danh tiếng.

Vũ Thiên Long gạt đầu, sau đó lại hỏi: " Tại sao đám người kia lại tập sát các ngươi? "

" Bọn chúng là môn hạ Thiên Ưng giáo, xưa nay chính đạo cùng ma giáo thủy hỏa xung khắc cho nên...! " Nữ hài nhẹ nhàng lên tiếng, nàng cũng có suy nghĩ giống như Thiết Trụ, vì thế biểu thị trên khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng tỏ ra cô quái.

" Ta! Phạm Thanh Lâm, sư muội Công Tôn Uyển, ba vị sư đệ: Đoạn Giao, Võ Vu Minh, Võ Vu Nam một lần nữa đa tạ ơn cứu mạng của tiểu huynh đệ " Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long, cảm kích nói.

" Huynh đệ tên gọi là gì? Muốn đi đâu? Tại sao lại xâm nhập bên trong Hải Vân sâm lâm này? " Ngưng một chút, Thiết Trụ lại hỏi.

" Ta, Vũ Thiên Long, cũng như các ngươi, ra ngoài lịch duyệt ".

" Tốt! Đại nam nhân phải như vậy, ru rú ở gia tộc, ở tông môn thì biết bao giờ mới trở thành cường giả " Thiết Trụ vỗ tay một cái, bằng một loại ánh mắt tán thưởng, hứng thú nhìn Vũ Thiên Long mà quên mất bản thân hần cũng chỉ là hài tử.

"Ta nghe nói bên trong thâm lâm này tồn tại sợi tơ thiên đạo, chỉ cần đạt được nó thì sau này có thể nhân hạ Trúc Cơ, Thiên Đạo Trúc Cơ nha, đại biểu cho chiến lực vô địch cùng cảnh giới. Tiểu huynh đệ có muốn cùng chúng ta tìm kiếm một hồi cơ duyên?" Vô Vu Nam kích động nói.

"Còn có chuyện như vậy!!" Thoáng chút kinh nghi, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long nghe được trên đời lại tồn tại thứ gì gọi là Thiên Đạo Trúc Cơ, trong tay hắn có Trúc Cơ đan, cũng như lời sư tôn nói, bản thân Vũ Thiên Long mang tiên căn, sau này Trúc Cơ cũng dễ dàng như đi dạo vậy, bất quá nghe giọng điệu đối phương có vẻ vật kia vô cùng hấp dẫn.

"Được! Ta cũng muốn thử vận may xem sao!!" Vũ Thiên Long không mặn không nhạt đáp.

Bởi vì trong thâm lâm này chứa đựng đầy rẫy nguy cơ, thế nên có một người thực lực mạnh mẽ để đồng hành, đối với bọn họ là chuyện thập lợi vô hại, và lại việc có lấy được một sợi tơ thiên đạo kia hay không còn phải trông chờ đến cơ duyên cùng vận may.

Chôn cất cho đệ tử Thất Tinh Kiếm tông xong xuôi, Vũ Thiên Long cùng theo đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển tiếp tục hành trình.

"Các ngươi xem, kia là thứ gì?" Đang đi thì Thiết Trụ bỗng nhiên hét lên thảng thốt, nương theo phương hướng của cánh tay hắn, có thể nhìn ra phía trước tầm mắt thình lình hiện hữu một gốc cây đen sì khô quắt, bên trên chỉ độc mọc ra ba chiếc lá xanh mon mon, kỳ lạ là xung quanh phạm vi trăm trượng phụ cận lại không có lấy bất kỳ một sinh vật hay cây cỏ nào tồn tại, dường như tất cả sinh cơ xung quanh đều bị nó hút mất, đến đất đai cũng vô cùng khô cằn, tro sỏi đá.

Hơn nữa, từ bên trên gốc cây không ngừng tỏa ra một luồng u quang nhân nhật, tựa hồ mây mù chen chúc vờn quanh.

"Là một gốc huyết sâm" Thiết Trụ thấy vậy thì mừng rỡ hét lên một tiếng, cũng vội vàng chạy đến.

"Dừng chân!!!" Vũ Thiên Long đậm mặt nói.

Năm người cùng nhau nhìn lại Vũ Thiên Long bằng thứ ánh mắt cổ quái, Vũ Thiên Long biết bọn họ đang hiểu nhầm, nghĩ rằng bản thân mình muốn độc chiếm gốc linh dược kia thì mới vội vàng cười khổ phân bua.

"Phàm là thiên địa linh dược đều có yêu thú thủ hộ, các ngươi nhìn xem, nơi này phải chăng rất cổ quái? Linh khí xung tức như vậy mà đến một sinh vật nhỏ cũng đều không có, nói đúng hơn là không dám bén mảng đến".

Không để hắn nói thêm, lúc này từ phía trong sơn động gần đó chợt vang lên tiếng gầm rú rợn người, chốc lát sau một cổ mùi vị tanh hôi kinh khủng theo gió mạnh mẽ ập đến, chỉ thấy một đoàn quang trụ từ đó bắn thẳng ra bên ngoài, quang trụ kia nhắm hướng đám người Vũ Thiên Long lao tới.

"Cẩn thận!" Vũ Thiên Long vừa nói vừa cách không đánh ra một chương đối kháng "Ầm..Ầm" Chỉ nghe thấy thanh âm không khí nổ vang từng hồi, Vũ Thiên Long bị lực lượng phản chấn chấn cho bay ngược về sau đến hơn chục bước chân mới ổn định được thân hình.

Khuôn mặt âm trầm, hắn đưa mắt nhìn đoàn quang trụ đang quay cuồng trên hư vô.

Ồ đó rõ ràng hiện lên bản thể một tôn đại cự xà toàn thân ánh bạc lấp lóe, đại xà này thân lớn như gốc cây, dài đến hơn mười trượng, miệng rắn mở rộng, bên trong răng nanh tua tủa, nhìn qua vô cùng khiếp người.

Năm người còn lại cũng vội vàng xuất kiếm, thần sắc ngưng trọng, Công Tôn Uyển cả kinh nói: "Là Bạch Ngân Cửu Đầu Xà".

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà, thú vương chi vương, tương truyền Ngân Xà là chủng loại vô cùng hiếm gặp, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, không những vậy nó còn mang trong mình huyết thống hoàn chỉnh của Long tộc, nghe nói Bạch Ngân Cửu Đầu Xà chỉ cần độ qua nhất trọng thiên kiếp liền có thể lột xác hóa long.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà lẳng lập tại hư vô, bằng ánh mắt đỏ ngầu hung ác nhìn xuống đám người Vũ Thiên Long, trên thân nó còn mọc ra tầng tầng long phiến, ánh sáng kim loại sắc bén, lạnh lẽo không ngừng lan tỏa.

Xà yêu này thực lực không hề thua kém một Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mặc dù linh trí không cao không thể tu luyện được công pháp như nhân loại, nhưng yêu thú trời sinh luôn có cho mình một vài loại thần thông bẩm mệnh.

"Con rắn này tuy cường đại nhưng thị giác lại rất kém, chúng ta chỉ cần triệt để che dấu khí tức là có thể an toàn" Công Tôn Uyển trầm mặc nói.

Vũ Thiên Long nghe vậy thì gật đầu ngộ ý tán thành: "Ngoài thị lực kém ra nó còn có một điểm yếu chỉ từ là vị trí tại trên đỉnh đầu, các ngươi chỉ cần thu hút sự chú ý của nó, còn lại giao cho ta" Dứt lời hắn phi thân về phía trước, bộ pháp quý dị không ngừng biến đổi chỉ lưu lại một chút tàn ảnh trên mặt đất.

Năm người kia cũng nhanh chóng động thủ, năm đạo kiếm khí thình lình xé không tập kích Bạch Ngân Cửu Đầu Xà.

Kiểm khí rơi trên thân nó như thể que gỗ chém lên huyền thiết vậy, chỉ nghe được thanh âm leng keng, Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tuyệt nhiên không chịu lấy một chút thương tổn nào.

Nó há miệng điên cuồng gầm thét, đuôi rắn hung hăng quật mạnh về phía trước, Vũ Thiên Long đẩy nhanh bộ pháp, lảng tránh né một kích lại không ngừng chạy vòng tròn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Kịch chiến

Đuôi rắn đập xuống đại địa khiến cho mặt đất nứt toác ra, không gian như chịu đựng lực lượng trùng kích thật lớn thoáng vụn vỡ một chút, cát bay đá chạy, phong bạo theo đó cũng bị cuốn lên mù mịt.

Năm người Thiết Trụ khuôn mặt đại biến, cắn răng chống chịu dư ba lực lượng kinh khủng đang lan tràn bốn phía, sau đó nhất tề té ra bảo kiếm, thân mình nhanh chóng dịch chuyển theo một quỹ tích vô định tạo nên một tiểu kiếm trận, năm đạo kiếm ảnh bằng bạc không ngừng tự hành xoay vòng trên hư vô.

Cuối cùng dung hợp lại với nhau tạo thành một thanh cự kiếm dài năm trượng, trên thân kiếm tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa lại thuần khiết như lưu ly, cự kiếm nhắm hướng đầu quái xà bổ xuống.

"Boong" Cơ hồ chém lên huyền thiết vạn năm vậy, kiếm ảnh tiêu tán, năm thanh bảo kiếm nằm chơ trên mặt đất, chỉ nghe được một hồi tiếng oanh minh thanh thủy kéo dài, đi kèm theo đó là tia lửa điện lập lòe phát ra do ma sát.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà chịu đựng một kích kia thì như hóa điên cuồng, nó há miệng gầm rú, đuôi rắn lại hướng đám người Thiết Trụ quật xuống, mặc dù phương vị không mấy chính xác nhưng chỉ riêng lực lượng phong bạo đi trước cũng đủ sức thổi bay một gã Ngưng Khí trung kỳ.

Vũ Thiên Long thấy vậy thì cười lạnh, lúc này đang lảng lập đứng phía trên, cách Bạch Ngân Cửu Đầu Xà một khoảng cách nhỏ, hấn hung hăng nhấn tay một cái vào hư vô, thanh linh đại thủ trào do Nhất Thủ Giả Thương Khung huyền hóa nên cũng vừa vụn vỡ mạnh lên đỉnh đầu quái xà "Bình..Bình" Một trào này cũng không phải tầm thường, lực lượng trùng kích khiến cho thân hình quái xà thoáng run rẩy.

Tựa hồ một con mãnh thú đứng trước hai con mồi thực hấp dẫn, đang không biết phải lựa chọn ra sao thì lại có thêm năm đạo kiếm khí nữa tập kích mà đến, kiếm ảnh đầy trời gào thét, hàn phong tầng tầng bốc lên ngàn ngút.

Vũ Thiên Long cùng đám người này tuy chỉ mới lần đầu tiên giao tiếp qua, nhưng trong chiến đấu lại phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, tựa hồ một loại bản năng đến từ trong tiềm thức, kẻ này công kẻ kia thủ, kẻ này thủ kẻ kia lại công, khiến cho Bạch Ngân Cửu Đầu Xà lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Bất quá cũng chỉ vì yêu xà này linh trí quá thấp, nếu như nó có thể bỏ qua công kích từ một phía, chủ động trấn sát một phía, hẳn là kết cục đã được định từ lâu.

Nó càng tỏ ra điên cuồng thì Vũ Thiên Long càng mừng thầm, công kích của Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tuy càng ngày càng hung hăng, nhưng lại không tập trung vào một phương vị nhất định nào, cứ như thể một hải tặc ngẫu nhiên cầm cây gậy nhỏ khua khoắng vậy.

Lại một chưởng vỗ lên đỉnh đầu, Toái Tâm Chưởng mang theo quang mang rực rỡ "Bình Bình" Năm đạo kiếm khí cũng không ngừng công kích vào những chỗ yếu hại trên thân thể.

Lần này thì Bạch Ngân Cửu Đầu Xà thực sự phát điên, nó gầm lên một tiếng, thêm tám cái đầu rắn nữa mọc ra trên thân thể, bản thể nó cũng cấp tốc biến lớn hóa thành ba mươi trượng chiều dài.

Một viên ngọc cốt màu vàng kim từ miệng rắn bay ra, thời khắc này cả mảnh không gian như bị bao trùm trong thứ màn sáng màu vàng kim, một tiếng long ngâm xé trời vang lên, long uy tầng tầng phủ xuống, thiên địa biến sắc, đất trời oanh minh.

Ngàn vạn đạo hoàng kim chi khí nhắm đám người Vũ Thiên Long công kích: "Cẩn thận! Là long hạch" Công Tôn Uyên thần sắc chợt biến kinh nghi hết lớn.

Không ngờ Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này còn ngưng tụ ra được long hạch, như vậy đồng nghĩa với việc chỉ cần thiên kiếp phủ xuống, đi qua nhất trọng tai, nó liền có thể chân chính hóa long, đến lúc đó đừng nói đám người Vũ Thiên Long, mà ngay cả Nguyên Anh đại năng đến cũng chỉ có một con đường, chạy thực mạng.

Long tộc, linh trí đã không thua kém gì nhân loại, thậm chí còn có phần vượt trội, hơn nữa trời sinh phàm là long, dù cho chủng loại cùng cấp bậc thế nào cũng đều tự thân có cho mình một loại thiên phú thần thông nổi trội đó chính là uy áp...Long uy đến thiên địa còn phải khiếp sợ.

Hoàng kim chi khí kia nếu chỉ là một vài đạo thì còn có thể dễ dàng tránh né, đằng này cả ngàn vạn đạo nhất tề phủ xuống, tuy uy lực đã được dàn trải, phân bố, thế nhưng số lượng lại quá nhiều tựa hồ loạn vũ vậy.

Đám người Vũ Thiên Long giờ phút này cực kỳ chật vật, đồng dạng trên thân thể đều bị long khí tạo nên thương tích, đặc biệt là Võ Vu Minh, hắn bị một đạo long khí xuyên thấu vùng ngực, trường kiếm rời khỏi tay cắm chặt trên mặt đất, nhục thân lung lay sắp đổ.

Vũ Thiên Long, y phục cũng đều rách nát tả tơi, tuy chỉ là thương tích ngoài da, nhưng máu tươi theo đó không ngừng thẩm thấu, trong đôi mắt hắn chợt lóe lên tinh mang sắc lạnh, thân thể nhỏ bé nhanh chóng lùi lại phía sau, một phần tránh né long khí công kích, một phần vội vàng nuốt vào đan dược trị thương.

Thời khắc này, thiên không nguyên bản xanh ngắt một màu, sát na sau mây đen không biết từ đâu cuộn cuộn kéo đến, hắc vân bao phủ cả bầu trời, nhàn chìm thái dương, rồi một tôn Thái Cổ Lôi Thú bản thể vô cùng to lớn, thân dài vạn trượng nằm vắt ngang bầu trời, miệng nó không ngừng gầm gừ thanh âm như sấm rền, như thiên lôi nổ vang vậy.

"Bạch Ngân Cửu Đầu Xà...Nó sắp độ thiên kiếp.. Vũ Thiên Long!!! Chạy!!" Công Tôn Uyển nét mặt tuyệt vọng, nàng nhìn sang Vũ Thiên Long đang tỏ ra cực kỳ chật vật.

Vũ Thiên Long nghe vậy thì thần sắc thoáng ngưng trọng, hắn đã mơ hồ đoán ra việc này, thời khắc khi mà Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tề ra long hạch cũng là lúc nó muốn độ lấy thiên kiếp, nói đúng hơn là nhất trọng tai long lôi kiếp, có lẽ bản thân nó còn chưa dám chắc có thể vượt qua, nhưng mà trong cơn điên cuồng cùng túng quẫn buộc nó phải hành động như vậy.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hướng mắt lên phía thiên không, nơi tôn Thái Cổ Lôi Thú đang giả làm, chín cái đầu lớn nhất tề gằm thét, trên thân thể long phiến màu bạc chông chát mọc ra, bốn chiếc chân mang theo móng vuốt sắc bén cũng muốn ngưng tụ thành hình.

Nói một chút về loài rồng "Rồng, hay còn gọi là Long, một loài sinh vật thuộc thế giới vô hình, và cũng là một loài trong Tứ Linh: Long, Lân, Quy, Phụng.

Theo thần thoại, rồng có hình dạng rất lạ kỳ: đầu rồng giống như đầu đà, sừng giống như sừng nai, cổ giống như cổ rắn, bụng giống bụng giao long, mắt tựa mắt thỏ, tai giống tai bò, chân như chân cọp, móng vuốt chim ưng, vảy rồng giống như vảy cá.

Rồng là vua của loài có vảy, có tài biến hóa, làm tối được, làm sáng cũng được, làm lớn được, làm nhỏ được, nhằm tiết xuân phân thì bay lên trời, nhằm tiết thu phân thì hạ xuống biển hay sâu trong lòng đất, Kinh Phật nói: “Long thường tại định, vô hữu bất định thi” Nghĩa là: Rồng thường ở vào thiên định, không có lúc nào chẳng thiên định.

Rồng không sừng gọi Ly Long, rồng có sừng gọi Cù Long, rồng mọc ra cánh gọi Ứng Long, rồng trắng gọi Bạch Long, rồng vàng gọi Huỳnh Long, rồng xanh gọi Thanh Long, rồng đỏ gọi Xích Long, rồng đen gọi Hắc Long, rồng canh giữ thiên cung trên bầu trời gọi Thủ Thiên Cung Long, rồng làm ra mưa gió gọi Vũ Long, rồng canh giữ kho tàng, bảo vật gọi Tăng Bảo Ứng Long.

Có rất nhiều loại rồng, được phân ra tùy theo màu sắc, tùy theo hình dáng đầu rồng hoặc tùy theo phận sự, nếu như Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này có thể thuận lợi hóa rồng thì nó chính là một đầu Bạch Long.

Đất trời oanh minh, thiên không gầm gừ, long hạch lừng lập tại hư vô tỏa ra quang minh vạn trượng, trên cao ngàn vạn tia lôi điện càn quấy bầu trời sau đó dần dần dung hợp lại với nhau tạo thành một đầu từ kim lôi điện cực lớn.

Từ kim lôi điện xé mở hư vô lao xuống, thương khung lấp lóe quang minh, sáng tối bất định, một khắc này Bạch Ngân Cửu Đầu Xà đã khoác lên mình hình thể hoàn chỉnh của Bạch Long, nó hướng mắt lên bầu trời, chân chừ đôi chút sau đó đạp thiên lao vút lên bên trên, như muốn cùng lôi kiếp kia va chạm.

Đám người Vũ Thiên Long hãi hùng khiếp vía, đã muốn trốn chạy nhưng đều không kịp, đứng dưới long uy, thiên uy cùng nhau điệp gia mặc dù không mang theo lực lượng công kích nhưng có cảm giác như bầu trời trong một khắc này là chiếc lồng giam thật lớn, bọn họ đứng bên trong, tu vi, linh lực thậm chí thân thể cũng đều vô lực, không chuyển động được nửa phân.

"Oanh minh" Mấy tiếng nổ lớn rền vang liên hồi, đại địa lắc lư, thiên không chao đảo, ngàn vạn tia thiểm điện như long mã đằng vân, như du long bồn tẩu, bởi vậy mà thương khung đắm chìm trong sắc tím tịch mịch.

"Uỳnh..Huỳnh" Bạch Ngân Cửu Đầu Xà bị tia từ kim lôi điện kia đánh thẳng lên thân thể khiến cho long phiến tầng tầng bong tróc, long huyết tung tóe trên bầu trời, thân thể nó nặng nề rơi xuống, hung hăng đập mạnh trên đại địa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 28: Thu hoạch lớn lao

Đuôi rắn đập xuống đại địa khiến cho mặt đất nứt toác ra, không gian như chịu đựng lực lượng trùng kích thật lớn thoáng vẩn vơ một chút, cát bay đá chạy, phong bạo theo đó cũng bị cuốn lên mịt mù.

Năm người Thiết Trụ khuôn mặt đại biến, cắn răng chống chịu dư ba lực lượng kinh khủng đang lan tràn bốn phía, sau đó nhất tề ra bảo kiếm, thân mình nhanh chóng dịch chuyển theo một quỹ tích vô định tạo nên một tiểu kiếm trận, năm đạo kiếm ảnh bằng bạc không ngừng tự hành xoay vòng trên hư vô.

Cuối cùng dung hợp lại với nhau tạo thành một thanh cự kiếm dài năm trượng, trên thân kiếm tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa lại thuần khiết như lưu ly, cự kiếm nhằm hướng đầu quái xà bổ xuống.

"Boong" Cơ hồ chém lên huyền thiết vạn năm vậy, kiếm ảnh tiêu tán, năm thanh bảo kiếm nằm chỏng chơ trên mặt đất, chỉ nghe được một hồi tiếng oanh minh thanh thủy kéo dài, đi kèm theo đó là tia lửa điện lập lòe phát ra do ma sát.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà chịu đựng một kích kia thì như hóa điên cuồng, nó há miệng gầm rú, đuôi rần rần hướng đám người Thiết Trụ quật xuống, mặc dù phương vị không mấy chính xác nhưng chỉ riêng lực lượng phong bạo đi trước cũng đủ sức thổi bay một gã Ngưng Khí trung kỳ.

Vũ Thiên Long thấy vậy thì cười lạnh, lúc này đang lơ lửng đứng phía trên, cách Bạch Ngân Cửu Đầu Xà một khoảng cách nhỏ, hắn hung hăng nhấn tay một cái vào hư vô, thỉnh linh đại thủ trào do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên cũng vừa vặn vỗ mạnh lên đỉnh đầu quái xà "Bình..Bình" Một trào này cũng không phải tầm thường, lực lượng trùng kích khiến cho thân hình quái xà thoáng run rẩy.

Tựa hồ một con mãnh thú đứng trước hai con mồi thực hấp dẫn, đang không biết phải lựa chọn ra sao thì lại có thêm năm đạo kiếm khí nữa tập kích mà đến, kiếm ảnh đầy trời gào thét, hàn phong tầng tầng bốc lên ngùn ngụt.

Vũ Thiên Long cùng đám người này tuy chỉ mới lần đầu tiên giao tiếp qua, nhưng trong chiến đấu lại phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, tựa hồ một loại bản năng đến từ trong tiềm thức, kẻ này công kẻ kia thủ, kẻ này thủ kẻ kia lại công, khiến cho Bạch Ngân Cửu Đầu Xà lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Bất quá cũng chỉ vì yêu xà này linh trí quá thấp, nếu như nó có thể bỏ qua công kích từ một phía, chủ động trấn sát một phía, hẳn là kết cục đã được định từ lâu.

Nó càng tỏ ra điên cuồng thì Vũ Thiên Long càng mừng thầm, công kích của Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tuy càng ngày càng hung hăng, nhưng lại không tập trung vào một phương vị nhất định nào, cứ như thể một hải tặc ngây ngô cầm cây gậy nhỏ khua khoắng vậy.

Lại một chưởng vỗ lên đỉnh đầu, Toái Tâm Chưởng mang theo quang mang rực rỡ "Bình Bình" Năm đạo kiếm khí cũng không ngừng công kích vào những chỗ yếu hại trên thân thể.

Lần này thì Bạch Ngân Cửu Đầu Xà thực sự phát điên, nó gầm lên một tiếng, thêm tám cái đầu rần rần mọc ra trên thân thể, bản thể nó cũng cấp tốc biến lớn hóa thành ba mươi trượng chiều dài.

Một viên ngọc cốt màu vàng kim từ miệng rần bay ra, thời khắc này cả mảnh không gian như bị bao trùm trong thứ màn sáng màu vàng kim, một tiếng long ngâm xé trời vang lên, long uy tăng tăng phủ xuống, thiên địa biến sắc, đất trời oanh minh.

Ngàn vạn đạo hoàng kim chi khí nhằm đám người Vũ Thiên Long công kích: "Cẩn thận! Là long hạch" Công Tôn Uyển thần sắc chợt biến kinh nghi hét lớn.

Không ngờ Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này còn ngưng tụ ra được long hạch, như vậy đồng nghĩa với việc chỉ cần thiên kiếp phủ xuống, đi qua nhất trọng tai, nó liền có thể chân chính hóa long, đến lúc đó đừng nói đám người Vũ Thiên Long, mà ngay cả Nguyên Anh đại năng đến cũng chỉ có một con đường, chạy thực mạng.

Long tộc, linh trí đã không thua kém gì nhân loại, thậm chí còn có phần vượt trội, hơn nữa trời sinh phàm là long, dù cho chủng loại cùng cấp bậc thế nào cũng đều tự thân có cho mình một loại thiên phú thần thông nội trội đó chính là uy áp...Long uy đến thiên địa còn phải khiếp sợ.

Hoàng kim chi khí kia nếu chỉ là một vài đạo thì còn có thể dễ dàng tránh né, đằng này cả ngàn vạn đạo nhất tề phủ xuống, tuy uy lực đã được dàn trải, phân bố, thế nhưng số lượng lại quá nhiều tựa hồ loạn vũ vậy.

Đám người Vũ Thiên Long giờ phút này cực kỳ chật vật, đồng dạng trên thân thể đều bị long khí tạo nên thương tích, đặc biệt là Võ Vu Minh, hắn bị một đạo long khí xuyên thấu vùng ngực, trường kiếm rời khỏi tay cắm chặt trên mặt đất, nhục thân lung lay sắp đổ.

Vũ Thiên Long, y phục cũng đều rách nát tả tơi, tuy chỉ là thương tích ngoài da, nhưng máu tươi theo đó không ngừng thẩm thấu, trong đôi mắt hắn chợt lóe lên tinh mang sắc lạnh, thân thể nhỏ bé nhanh chóng lùi lại phía sau, một phần tránh né long khí công kích, một phần vội vàng nuốt vào đan dược trị thương.

Thời khắc này, thiên không nguyên bản xanh ngắt một màu, sát na sau mây đen không biết từ đâu cuộn cuộn kéo đến, hắc vân bao phủ cả bầu trời, nhấn chìm thái dương, rồi một tôn Thái Cổ Lôi Thú bản thể vô cùng to lớn, thân dài vạn trượng nằm vắt ngang bầu trời, miệng nó không ngừng gầm gừ thanh âm như sấm rền, như thiên lôi nổ vang vậy.

"Bạch Ngân Cửu Đầu Xà...Nó sắp độ thiên kiếp.. Vũ Thiên Long!!! Chạy!!" Công Tôn Uyển nét mặt tuyệt vọng, nàng nhìn sang Vũ Thiên Long đang tỏ ra cực kỳ chật vật.

Vũ Thiên Long nghe vậy thì thần sắc thoáng ngưng trọng, hắn đã mơ hồ đoán ra việc này, thời khắc khi mà Bạch Ngân Cửu Đầu Xà tể ra long hạch cũng là lúc nó muốn độ lấy thiên kiếp, nói đúng hơn là nhất trọng tai long lôi kiếp, có lẽ bản thân nó còn chưa dám chắc có thể vượt qua, nhưng mà trong con

điên cuồng cùng túng quần buộc nó phải hành động như vậy.

Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hướng mắt lên phía thiên không, nơi tôn Thái Cổ Lôi Thú đang giá lâm, chín cái đầu lớn nhất tề gằm thét, trên thân thể long phiến màu bạc chồng chất mọc ra, bốn chiếc chân mang theo móng vuốt sắc bén cũng muốn ngưng tụ thành hình.

Nói một chút về loài rồng " Rồng, hay còn gọi là Long, một loài sinh vật thuộc thế giới vô hình, và cũng là một loài trong Tứ Linh: Long, Lân, Quy, Phụng.

Theo thần thoại, rồng có hình dạng rất lạ kỳ: đầu rồng giống như đầu đà, sừng giống như sừng nai, cổ giống như cổ rắn, bụng giống bụng giao long, mắt tựa mắt thỏ, tai giống tai bò, chân như chân cọp, móng vuốt chim ưng, vảy rồng giống như vảy cá.

Rồng là vua của loài có vảy, có tài biến hóa, làm tối được, làm sáng cũng được, làm lớn được, làm nhỏ được, nhằm tiết xuân phân thì bay lên trời, nhằm tiết thu phân thì hạ xuống biển hay sâu trong lòng đất, Kinh Phật nói: “ Long thường tại định, vô hữu bất định thi ” Nghĩa là: Rồng thường ở vào thiên định, không có lúc nào chẳng thiên định.

Rồng không sừng gọi Ly Long, rồng có sừng gọi Cù Long, rồng mọc ra cánh gọi Ứng Long, rồng trắng gọi Bạch Long, rồng vàng gọi Huỳnh Long, rồng xanh gọi Thanh Long, rồng đỏ gọi Xích Long, rồng đen gọi Hắc Long, rồng canh giữ thiên cung trên bầu trời gọi Thủ Thiên Cung Long, rồng làm ra mưa gió gọi Vũ Long, rồng canh giữ kho tàng, bảo vật gọi Tàng Bảo Ứng Long.

Có rất nhiều loại rồng, được phân ra tùy theo màu sắc, tùy theo hình dáng đầu rồng hoặc tùy theo phận sự, nếu như Bạch Ngân Cửu Đầu Xà này có thể thuận lợi hóa rồng thì nó chính là một đầu Bạch Long.

Đất trời oanh minh, thiên không gầm gừ, long hạch lăng lập tại hư vô tỏa ra quang minh vạn trượng, trên cao ngàn vạn tia lôi điện cản quấy bầu trời sau đó dần dần dung hợp lại với nhau tạo thành một đầu từ kim lôi điện cực lớn.

Từ kim lôi điện xé mở hư vô lao xuống, thương khung lấp lóe quang minh, sáng tới bất định, một khắc này Bạch Ngân Cửu Đầu Xà đã khoác lên mình hình thể hoàn chỉnh của Bạch Long, nó hướng mắt lên bầu trời, chần chừ đôi chút sau đó đạp thiên lao vút lên bên trên, như muốn cùng lôi kiếp kia va chạm.

Đám người Vũ Thiên Long hải hùng khiếp vía, đã muốn trốn chạy nhưng đều không kịp, đứng dưới long uy, thiên uy cùng nhau điệp gia mặc dù không mang theo lực lượng công kích nhưng có cảm giác như bầu trời trong một khắc này là chiếc lồng giam thật lớn, bọn họ đứng bên trong, tu vi, linh lực thậm chí thân thể cũng đều vô lực, không chuyển động được nửa phân.

" Oanh minh " Mấy tiếng nổ lớn rền vang liên hồi, đại địa lắc lư, thiên không chao đảo, ngàn vạn tia thiểm điện như long mã đằng vân, như du long bốn tấu, bởi vậy mà thương khung đắm chìm trong sắc tím tịch mịch.

" Uyển .Huỳnh " Bạch Ngân Cửu Đầu Xà bị tia tử kim lôi điện kia đánh thẳng lên thân thể khiến cho long phiến tầng tầng bong tróc, long huyết tung tóe trên bầu trời, thân thể nó nặng nề rơi xuống, hung hăng đập mạnh trên đại địa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Thế giới bên ngoài

Đêm hôm đó, đứng vào thời khắc hạ nguyệt sáng tỏ nhất, mảnh trăng bạc phủ xuống cánh rừng một màn sáng mờ ảo, trong bóng đêm liêu trai có đến mấy trăm đôi mắt đỏ ngầu tựa như ánh lửa chăm chăm nhìn hướng đám người Vũ Thiên Long.

Lúc này tâm trí Vũ Thiên Long đã đắm chìm bên trong thức hải, hắn đang ở giai đoạn mấu chốt nhất để đột phá Ngưng Khí tầng sáu, trong đan điền, linh khí mạnh mẽ không ngừng xoay chuyển, tạo thành một cái mũi khoan đánh thẳng vào tấm màn ngăn vị trí trung thượng đan điền.

Trong thể nội vang lên từng hồi thanh âm tiếng nổ lách tách tựa như củi khô bị đốt cháy vậy, trên đỉnh đầu Đại Việt Tôn Tiên Kinh càng ngày càng trở nên cuồng bạo, tiên mệnh ẩn ký phát tán quang minh lập lóe, phạm vi ngàn trượng, linh khí đất trời đều bị Đại Việt Tôn Tiên Kinh hấp dẫn cuốn cuộn mà đến.

Không gian xao động, càng có hàn phong lạnh lẽo quét ngang, thi thoảng từng tiếng hú rợn người từ sâu trong cánh rừng vọng lại, tựa hồ báo hiệu cho một đêm không mấy bình an.

" Song Thủ Huyết Bức!! " Công Tôn Uyển là người đầu tiên tỉnh lại, nàng vừa rồi cũng đi ném thủ đột phá nhưng cả mấy lần đều gặp phải thất bại, lúc này mấy trăm cái ánh mắt như ngọn đèn dầu khẽ chớp động, nhấp nháy trong đêm.

Bốn người kia nghe được tiếng hét của Công Tôn Uyển cũng thất thần mờ mắt, phản xạ cực nhanh, bảo kiếm đồng thời rời khỏi vỏ, thân thể nhất tề đứng thẳng, ai nấy đều tỏ ra cảnh giác cao độ.

Những con mắt kia có màu đỏ thẫm, gần như ngay khi năm người vừa thấy, thì nháy mắt đã có từng trận âm thanh vỗ cánh truyền ra, hàng trăm con dơi to bằng lòng bàn tay, nhưng lại có hai đầu, bay ra thành đàn.

“Song Thủ Huyết Bức, trên nanh vuốt của bọn chúng có kịch độc, dung huyết phong hậu!”.

" Vũ Thiên Long, hẳn đang đột phá chúng ta cùng thủ hộ cho hấn " Thiết Trụ cảm trên tay thanh đại kiếm, thần sắc ngưng trọng, hấn nhìn đàn dơi đông nghịt như cuồng phong đang quét tới.

“Ngũ Kiếm Tề Thiên.” Công Tôn Uyển biến sắc, lập tức kinh hô, thân hình nhoáng một cái đã thay đổi phương hướng, tốc độ trong sát na đó cũng bộc phát, thanh trường kiếm trên tay nàng bay ra, lảng lập giữa hư không, đồng thời có thêm bốn thanh kiếm nữa được phóng xuất, hội tụ cùng một chỗ tạo nên tiểu kiếm trận.

Kiểm ảnh chớp chùng không ngừng xoay chuyển xung quanh thân thể Vũ Thiên Long, chỉ nhìn thấy tàn kiếm sắc bén chém gọt lên hư vô, một vài đầu Song Thủ Huyết Bức lao vào đều bị kiếm khí chặt chém, thân hình không toàn vẹn rơi là tả trên mặt đất.

Bầy dơi này không chỉ công kích một mình Vũ Thiên Long, đám người Thiết Trụ đang điều khiển kiếm trận cũng bị từng con dơi nhỏ bấu chặt vào thân thể, trên miệng nó phát ra thứ âm thanh nỉ non như âm phong cực kỳ khó nghe.

Hai mắt Công Tôn Uyển cũng co rút lại, nàng phát tay lên, lập tức ở trước người xuất hiện một lá bùa, chậm rãi bùng cháy, tràn ra thứ ánh sáng màu xanh lam lại hóa thành một màn sáng bao phủ lấy toàn thân, tốc độ của nàng cũng tăng lên, vội vã thay đổi phương hướng, linh hoạt đánh ra vô số đạo chỉ pháp vào bên trong tiểu kiếm trận.

Vũ Thiên Long lúc này mặc dù mê man, nhưng trong thần thức cũng cảm nhận được có biến cố đang xảy ra, bởi vì thần thức sớm hình thành nên hấn cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm.

Tám màn ngăn tại trung thượng đan điền giờ phút này đã bị khoan phá đến hơn một nửa, linh khí bên trong trời đất theo quỹ tích của Đại Việt Tôn Tiên Kinh không ngừng rót vào, hấn có thể cảm nhận toàn bộ sự việc đang phát sinh, nhưng lại không thể máy may cử động thân mình.

Giờ phút này, những con dơi tiến đến kia, ông một tiếng, lại phân biệt tạo thành năm đàn khác nhau, tiến hành công kích đám người Thiết Trụ.

" Không!! " Võ Vu Nam hét lên một tiếng kinh hãi, trên đầu hấn mấy chục con dơi nhỏ không ngừng cầu xé, từng miếng da mang theo tóc đen bị bóc xuống thành mảng, theo đó máu tươi cũng chảy ra rờn rợn, Võ Vu Nam đưa tay cố hất bỏ những con dơi kia nhưng cơ hồ chúng đều dán chặt lên đầu, càng đá động chúng càng trở nên cuồng bạo.

Bầy dơi này thực lực không cao, chỉ ở vào khoảng Ngưng Khí tầng ba, thể nhưng số lượng lại quá nhiều, cơ hồ đếm không xuể, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển lúc này đều cực kỳ chật vật.

" Không được gián đoạn kiếm trận, hấn đang ở thời khắc máu chốt " Thiết Trụ nhìn đồng bạn, trên trán hấn mồ hôi đã lấm tấm, đến y phục cũng bị móng vuốt của Song Thủ Huyết Bức xé nát.

" Ầm.Ầm " Trong thể nội Vũ Thiên Long vang lên mấy thanh âm tiếng nổ lớn, thỉnh thoảng hấn mở miệng gào lên một tiếng: " Phá " Mũi khoan linh khí ngay lập tức xé toạc tám màn ngăn, " Đông.Đông " Như thiên quân vạn mã chạy chồm, lực lượng linh khí điên cuồng tràn vào cánh cửa Ngưng Khí tầng sáu, Vũ Thiên Long mở mắt, thoát một cái thân hình hấn đã ở phía bên ngoài tiểu kiếm trận.

Nhìn đám dơi đông nghịt, chen chúc nhau mà đến, Vũ Thiên Long hừ lạnh một tiếng, song thủ cùng triển khai chém giết, Lăng Không Kinh tạo thành vô số đạo chỉ khí, chuẩn xác đánh thẳng lên đám Song Thủ Huyết Bức, như lá vàng rụng rơi.

Bọn người Thiết Trụ cũng đồng thời thu hồi bảo kiếm, như trút được tảng đá nặng trên lưng, kiếm khí lảng thiên, điên cuồng chém giết, chém giết đến đỏ mắt.

Hơn một canh giờ qua đi, trời cũng vừa hừng sáng, trên mặt đất là vô số đầu Song Thủ Huyết Bức không toàn vẹn nằm đầy một mảnh, mùi vị huyết tinh nồng đậm lan tỏa, đếm sơ sơ cũng có đến hơn mấy ngàn.

Một đêm một mối, đám người Vũ Thiên Long lại tiếp tục lên đường, Hải Vân thâm lâm cơ hồ rộng bạt ngàn vô tận, càng nhìn không thấy điểm cuối, đứng trên Hải Vân Quan ngắm cảnh trời biển, xem thiên không vô tận mà lòng người bỗng nhiên thấy mình nhỏ bé vô cùng.

Đông Hải phía xa mịt mù sóng dữ, từng con sóng bạc đầu cao đến mấy chục trượng không ngừng chồm lên nhau, đánh vào ghềnh đá, phát ra thứ âm thanh như mồi mọc, réo gọi.

" Hùng Vĩ! " Vũ Thiên Long chỉ biết che miệng thốt lên một câu cảm thán.

" Đây mới là thế giới bên ngoài, mặc dù muôn vàn hung hiểm nhưng cũng không kém phần tươi đẹp ".

Không lâu sau, sáu người tiếp tục đi, không có cưỡi thuyền, không xe ngựa, sau khi trải qua sự việc lần này, Vũ Thiên Long đề nghị ban đêm tìm hang đá nghỉ ngơi, còn ban ngày thì đi bộ, Công Tôn Uyển không phản đối gì, còn đám người Thiết Trụ hơi suy nghĩ một chút rồi cũng nhẹ gật đầu.

Sáu người chậm rãi đi xa, dọc theo bờ Đông Hải, đi nhanh về phía bắc.

Thời gian đi qua, rất nhanh đã một tháng.

Một tháng này, là quãng đường dài nhất mà non nửa đời người của Vũ Thiên Long từng đi qua, hắn thấy được một tòa rồi lại một tòa núi lớn, thấy được một mảnh rồi lại một mảnh rừng rậm, bốn phía hoang tàn vắng vẻ, toàn bộ trời đất giống như là man hoang vậy.

Một lần, lúc sáu người bọn họ đang chạy đi thì đột nhiên mặt đất run rẩy, Vũ Thiên Long kinh nghi phát hiện, ở một mảnh sơn mạch phía xa, rõ ràng có một người không lồ toàn thân mọc lên vô số lông lá, chậm rãi bước từng bước một, mỗi một lần bước chân của người không lồ này rơi xuống, mặt đất đều chấn động dữ dội.

Người không lồ như thế này, khiến cho Vũ Thiên Long không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Còn có một lần ở trong đêm, bọn hắn đang ở trong một sơn động vắng vẻ nhìn ra, đột nhiên ở phía xa sấm chớp nổ vang, Vũ Thiên Long nhìn thấy một con chim lớn, vô cùng lớn, lớn chừng ngọn Hải Vân Sơn đang gào thét bay qua, trên người có tia sét tự hành chạy qua chạy lại, ở trong đêm thoát nhìn cực kỳ kinh người.

Công Tôn Uyển gọi nó là chim Lạc, loài chim chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nghe đồn chim Lạc này đến từ thượng giới, mang trong mình huyết mạch còn cao quý hơn cả Phượng Hoàng.

Chim Lạc đại biểu cho sự trường tồn vĩnh cửu, đại biểu cho ý chí không bao giờ chịu khuất phục, Lạc Tiên chính là con của Thần Nông, vị thần minh xuất hiện trong đạo giáo bên Bắc Thiên Hoa Hạ.

Mà làm cho Vũ Thiên Long khắc sâu nhất, là vào một ngày, bọn hắn thấy được nơi xa Đông Hải.

Ở bên cạnh bờ có một con hung thú bốn chân ngắn nhỏ, nhưng cái đầu lại như một ngọn tiểu sơn, bị một con cá sấu màu vàng lớn chừng vạn trượng từ bên trong Đông Hải lao ra, một ngum thôn phệ con hung thú này, ánh mắt của nó lạnh như băng, còn nhìn thoáng qua sáu người, Vũ Thiên Long bị một màn này làm cho hoảng sợ.

Chỉ một cái nhìn kia đã khiến cho đầu bọn hắn ù ù, khoe miệng tràn ra máu tươi, đại não đau như muốn đổ vỡ, mất mấy ngày, mới miễn cưỡng khôi phục được.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Làng chài bên bờ đông hải

Một làng chài bên bờ Đông Hải, người dân ở đây lấy việc đập lên sóng dữ để mưu sinh, khí hậu tuy có phần khắc nghiệt, thế nhưng nhân sinh lại ấm áp vô cùng, Đông Hải hàng năm gây nên thiên tai, hồng thủy, cướp đi không ít sinh mạng của bá tánh, bất quá bọn họ cũng đã sớm quen thuộc, dần dần sức chịu đựng, sức chống chọi đều vượt xa so với dân cư nơi chốn khác.

Làng chài này có tầm hơn trăm hộ dân cùng quây quần sinh sống, cuộc sống thế tục chân chất tựa hồ cách biệt bọn họ với thế giới bên ngoài.

Khoảnh đất rộng trên một ngôi miếu lớn có rất đông người cùng tụ tập, già trẻ, gái trai đều đầy đủ, ai nấy thần sắc cực kỳ ngưng trọng, phía chính điện có một bức tượng nhân ngư, thần thái hung tàn, tay cầm cây ba chia được gọt đẽo từ đá núi, tại đó mùi vị nhang khói nồng nặc tỏa ra.

Chúng nhân cùng phủ phục trên mặt đất, hướng ánh nhìn vào bên trong, như ngóng đợi điều gì đó thiêng liêng lắm, trước tầm mắt một chiếc kiệu màu đỏ sậm, bên trên treo rất nhiều miếng vải trắng, nhìn thế nào cũng đều cảm giác vô cùng tang thương.

Bọn họ chỉ nhìn nhau, không ai nói với ai lời nào, thì thoảng lại vang lên từng hồi nấc nghẹn, một tráng niên đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy thiếu phụ đang quần quai nằm trên mặt đất.

"Đến giờ rồi!!" Lão nhân tóc bạc trắng thân mang trường phục màu đen từ bên trong đình viện lặng lẽ đi ra, lão liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó dậm dậm lên tiếng.

Cùng khi đó, bốn tên thanh niên trai tráng ngực trần, hạ thân đóng khố nhanh chóng đến bên cạnh chiếc kiệu, kê sát vai vào, nâng chiếc kiệu lên, hướng phía bờ biển chậm rãi đi đến.

Lúc này tiếng nấc nghẹn càng lớn, dần dần là thanh âm gào thét thê lương nghe muốn thương tâm, thiếu phụ kia dường như đã chết ngất, tráng niên vội vã đưa tay bế xốc nàng lên, trong đôi mắt hiển hiện rõ ràng nét xót xa khó bề che giấu.

"Quân nhi! Đứng! Đứng giết con trai ta!!!" Thiếu phụ vừa la hét vừa vùng vẫy như muốn thoát khỏi đôi cánh tay to lớn, rắn chắc như gọng kìm của tráng niên.

"Nàng đừng như vậy!" Tráng niên thở dài một hơi, cúi gằm mặt, trên khuôn mặt chữ điền rậm màu sương gió lệ đã doanh tròn.

Chiếc kiệu được thả xuống nước, dần dần chìm sâu, bên trong có thể nghe được thanh âm hài tử khóc thút thít.

Lúc này mặt biển vốn tĩnh lặng bỗng nhiên nổi lên từng đợt sóng lớn, bọt biển phun trào trắng xóa, lại có trận trận hàn phong quét ngang khiến cho đám người trên bờ không thể nào đứng vững.

Thình lình một cái đầu Giao Long to lớn trôi lên khỏi mặt nước, chỉ thấy được rõ ràng cái đầu như thể đầu rắn, vảy như vảy rồng, còn lại toàn bộ thân mình đều chìm ngấm đầu đó bên dưới.

Một khắc khi đầu giao long đang muốn há miệng nuốt trôi chiếc kiệu kia thì bỗng nhiên có mấy đạo quang mang gào thét mà đến, năm đạo kiếm khí, một đạo chỉ khí chuẩn xác đánh thẳng lên cái đầu Giao Long trên mặt biển "Bình Bình Bình".

Giao long lập tức bị bắn ngược về phía sau, nặng nề ngã trên mặt biển cuốn theo bụi nước cùng sóng lớn, nó há miệng rít gào, một nửa thân mình trôi lên, chiếc mũi lớn không ngừng phì phò tạo ra từng đoàn khí lưu cuộn cuộn, trên thân chổng chát vô số chiếc vảy lớn tằm nắm tay màu xanh xám, sắc bén, cứng rắn như tinh thiết.

Khi chúng nhân quay lại chỉ thấy bóng dáng năm tên hài tử nhanh chóng đi đến, tuy thân hình nhỏ bé nhưng ai nấy đều khí độ bất phàm, bọn người Vũ Thiên Long thật ra đã đến từ rất sớm, trước sau vẫn âm thầm quan sát.

Đầu Giao Long này hình thể tương tự với Bạch Ngân Cửu Đầu Xà, tuy nhiên tu vị có lẽ thấp hơn không ít, chỉ ở vào khoảng Ngưng Khí hậu kỳ, cho nên dính phải năm đạo công kích kia hẳn cũng thụ thương không hề nhẹ.

Vũ Thiên Long khẽ vẫy tay, tức thì một đại thủ chảo do linh khí huyền hóa mà ra, Nhất Thủ Già Thương Khung quét ngang mặt biển, nhắc bổng chiếc kiệu lên, nhẹ nhàng đặt tại trên đại địa.

Sau khi đột phá Ngưng Khí tầng sáu Vũ Thiên Long đã có thể thành tạo "Định Khí Ngự Vật". Lúc này hẳn có thể điều khiển linh khí dễ dàng nhắc bổng một vật thể nặng ngoài trăm cân, sau định khí ngự vật chính là "Ngự Khí Phi Hành".

Lại một chương án nữa nặng nề vỗ lên đầu Giao Long, Toái Tâm Chưởng mạnh mẽ nhấn chìm nó vào sâu trong mặt nước, sóng lớn cuộn trào, bọt biển trắng xóa nổ tan tung tóe.

"Các người! "Đám người dân chài cùng đồng thời nhìn lại Vũ Thiên Long, kinh nghi hết lên một tiếng.

Thiết Trụ thấy vậy thì cười khẩy, lạnh lùng nói: "Chỉ là một đầu giao long mà thôi, cũng dám ở trước mặt đại gia hô mưa gọi gió.. Hừ".

Dứt lời thanh đại kiếm chém mạnh lên mặt nước "Đùng Đùng" Mặt nước bị hung hăng xé toạc ra một khoảng, để lộ thân hình con Giao Long đang quần quai bên dưới.

Bốn người Công Tôn Uyển nhất tề đánh ra phần mình bốn đạo kiếm khí phân biệt, kiếm ảnh tỏa ra quang minh chói mắt, sinh sinh phá vỡ lớp vảy bên ngoài của con Giao Long, khiến cho một vùng biển bị nhiễm đỏ bởi máu huyết.

Đầu Giao Long nhận trọng thương thì điên cuồng gầm rú, bản thể to lớn nhanh chóng lao lên phía trên, hung hăng vùng vẫy cuốn lên sóng to gió lớn, nó há miệng, trong khuôn miệng đen ngòm thình lình bay ra một đạo ngân quang nhằm hướng Thiết Trụ công kích.

Thiết Trụ thấy vậy cũng phóng ra thanh đại kiếm trên tay, đại kiếm kia xé gió lao đến cùng đạo ngân quang đồng thời va chạm.

Hai lực lượng công kích ngừng tại trên hư vô, lúc này Vũ Thiên Long chợt hừ lạnh một cái, tay phải hấn nhấn mạnh về phía trước, Toái Tâm Chưởng xé gió lao đến, đánh thẳng lên cây đại kiếm, điệp gia uy lực khiến cho đạo ngân quang kia triệt để vỡ nát, không những vậy đại kiếm còn tiếp tục nhằm hướng Giao Long bay đến.

"Phốc" Đầu Giao Long bị đại kiếm xuyên thấu vùng bụng, như mũi tên bén nhọn bắn lên thân cây gỗ mục vậy, con Giao Long tuyệt khí, nặng nề rơi xuống, chìm ngấm bên dưới.

Lúc này nhìn lại, Công Tôn Uyển đang bế trên tay một đứa bé tầm hai, ba tuổi, trắng trẻo bụ bẫm lại tuấn tiểu dị thường, nàng nhẹ vuốt ve đầu đứa bé khiến nó thích thú cười lên khanh khách.

"Tiểu đệ! Đệ tên gì?" Công Tôn Uyển nhẹ nhàng hỏi.

"Mẹ gọi ta là Quân nhi, tỷ tỷ cũng gọi ta là Quân nhi nhé!" Hài tử đôi mắt đen lay láy, ngọng nghịu đáp.

Dường như nó đã quên đi mọi chuyện từng xảy ra, hoặc giả tất cả đều không lọt vào trong đầu óc non nớt của nó, đứa bé quay sang Vũ Thiên Long: "Đại ca! Huỳnh tên gì?"

Vũ Thiên Long nhìn hài tử quá mức đáng yêu thì cười hiền, trong tâm trí hẳn bất giác hiện lên khuôn mặt của Vũ Thiên Phong: "Cũng lâu rồi không gặp sư đệ! Ta thực sự rất nhớ nó, còn Cha, Mẹ... Mọi người vẫn tốt, đúng không?"

"Ca gọi Vũ Thiên Long" Vũ Thiên Long nhanh chóng đi đến bên cạnh Công Tôn Uyển, nghịch ngợm đưa tay véo véo lên má hài tử.

Rời nhà hơn một tháng trời, ngoài chém giết, máu tanh ra thì lúc này đây chính là giây phút bình lặng nhất mà hắn từng có được, dù gì đi nữa Vũ Thiên Long cũng chỉ là một hải tặc, có mạnh mẽ đến đâu hắn cũng là hải tặc, trong khoảnh khắc ấy, nỗi nhớ gia hương có thể bất giác ứa về.

Dân chài lúc này tựa hồ bừng tỉnh từ trong cơn mê, bọn họ đồng loạt quỳ gối trên mặt đất: "Đa tạ các vị Tiên nhân ra tay trừ yêu tể thế " Bằng một loại ánh mắt sùng bái đến cực hạn, mấy trăm đôi mắt cùng nhìn lên đám người Vũ Thiên Long, tựa hồ dân đen đối với Tiên nhân cao cao tại thượng.

Nơi này vốn phạm tục, chỉ mới nghe qua điển tích về Tiên nhân trong truyền thuyết chứ chưa từng tận mắt thấy qua, kẻ có thể dùng thần thông, có bản lĩnh phi phạm thì trong lòng họ chính là Tiên nhân tồn tại.

Chẳng vậy mà một đầu giao long cũng đều được bọn họ thờ cúng, hương hỏa đầy đủ, tế phẩm hàng năm.

Đứa bé Quân nhi kia chính là đồng tử được chọn làm vật tế, lấy hải tặc tế hải thần, cầu mong mưa thuận gió hòa, mùa màng no đủ.

Thiết Trụ hứng thú ngẩng cao đầu, thỉnh thoảng lại ho lên khe khẽ, cổ tình tạo ra cái bộ dáng tiên phong đạo cốt, Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết lắc đầu cười khổ.

"Đều đứng lên đi, chúng ta không phải là Tiên nhân gì, chỉ là đệ tử môn phái tu chân mà thôi".

"Các vị đối với chúng ta có ơn, nếu không là Tiên nhân thì cũng là ân nhân cứu mạng, từ nay về sau, ngôi miếu kia mang hương hỏa các vị, thôn trang chúng ta tôn thờ tín ngưỡng, xem như hằng ngày thấp hương cầu cho các vị phúc thọ an khang!".

Chẳng ai có thể ngờ, một làng chài nhỏ bé bên bờ Đông Hải, dưới hồng phúc tế thiên của hắn sau mấy trăm năm có thể thuận lợi trở thành đại đế quốc uy chấn bát phương, đế quốc này tên gọi Văn Lang, thời gian sau tại đó mọc lên một pho tượng cực lớn, nhân thần đắm chiêu nhìn ra Đông Hải.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Hồng hoang

Đám người Vũ Thiên Long cùng lưu lại làng chài non nửa tháng, nửa tháng này bình an trôi đi mà không có bất kỳ sự kiện nào phát sinh, cứ như một thói quen, sáng sớm Vũ Thiên Long thường trầm ngâm nhìn ra Đông Hải ngắm mặt trời mọc, chiều tối lại xem hoàng hôn lần khuất phía sau ngọn sơn phong.

Vòng quay của càn khôn ngàn đời bất biến, chỉ có nhân sinh là biến đổi từng giây từng phút, khoảng thời gian này bọn hắn cũng sinh hoạt giống như những hải tặc bình thường khác, không mưu toan, tâm kế, không chém giết, máu tanh, càng không đặt nặng vấn đề tu luyện, chỉ có những phút giây bình thần đầy ắp tiếng cười, bởi vậy mà vô tình tạo thành thứ chất keo bền chặt gắn kết nên một loại tình cảm, thứ tình cảm này lần đầu tiên trong đời Vũ Thiên Long cảm nhận được: Tình bằng hữu!

Sáng hôm đó bọn hắn cùng rời đi, dân làng chài đứng từ xa đưa tiễn, trong lòng họ thì đám hải tặc vừa là ân nhân, vừa là những đứa trẻ khả ái.

Đi thêm lộ trình nửa ngày đường, đám người Vũ Thiên Long đặt chân đến Hồng Hoang Sơn Mạch, sơn mạch này nằm trong quần thể ngọn núi Hoành Sơn, tiếp giáp với quốc gia Lâm Ấp về phía tây, trải dài suốt hơn một vạn dặm vuông, Hồng Hoang Sơn Mạch cũng chính là điểm tận cùng của Hải Vân sâm lâm.

Hồng Hoang vô cùng vô tận, bên trong có không ít thiên tài địa bảo, đồng dạng cũng có vô số yêu thú ngày đêm tàn sát lẫn nhau, tranh giành lãnh địa, nơi này là thiên đường hay là địa ngục còn không ai biết được.

Mệnh mang!

Đây là cảm thụ duy nhất của Vũ Thiên Long, hắn có thể cảm nhận được hình như cho đến bây giờ cũng chưa từng có người đặt chân đến đây, tất cả vẫn còn nguyên vẹn về hoang sơ vốn có.

Đám người Vũ Thiên Long không có ý định dừng lại ở nơi này, Hồng Hoang được mệnh danh là tử địa của tu chân nhân sĩ, yêu thú ở đây cũng không phải yếu ớt như trung tâm Hải Vân sâm lâm, thậm chí chỗ sâu Hồng Hoang Sơn Mạch còn tồn tại những đầu cự thú đạo hạnh ngàn năm, thực lực không dưới Kim Đan Kỳ, vậy nên sáu người bọn hắn tiếp tục bộ hành, đi về hướng tây.

Vũ Thiên Long đột nhiên cảm nhận được, phía trước mặt thỉnh thoảng xuất hiện một luồng ba động linh lực nhàn nhạt, nơi này hắn là tồn tại một tầng kết giới phong ấn, kết giới vừa vặn để ngăn cản phạm nhân tiến nhập bên trong sơn mạch, bất quá đối với tu sĩ mà nói: Vô tác dụng.

"Đây mới chính là mục đích của ta! Ân!!! Thật là làm cho người ta hưng phấn!!" Thiết Trụ nhìn khung cảnh trước mắt thì không che dấu được vẻ kích động.

Đằng xa có một đầu yêu thú hình dạng sư tử đang săn đuổi con mồi, trên thân còn có phong lôi tự hành dịch chuyển, nhìn qua hình dáng có vẻ hung ác, bất quá yêu thú này thực lực không cao.

"Con sư tử kia dường như chỉ đạt đến Ngưng Khí trung kỳ mà thôi, trước tiên ta chơi đùa với nó một chút!" Vũ Thiên Long nhìn đám người Thiết Trụ, khóe miệng khẽ mỉm cười, thân hình đột nhiên biến mất, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt con sư tử.

Bộ lông trên người Phong Lôi Sư bỗng nhiên dựng hết lên, nó nhìn chăm chăm vào sinh vật đột nhiên xuất hiện trước mặt, trực giác của dã thú nói cho nó biết kẻ này cực kỳ nguy hiểm, Phong Lôi Sư dựa vào thực lực cùng với phong lôi hai thuộc tính công kích, tại khu vực biên giới sơn mạch tuyệt đối là vương giả, cho dù là một đầu Thổ Hùng đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ cũng không dám tùy tiện chọc đến nó.

"Hồng!" Phong Lôi Sư gầm lên một tiếng, những cây cỏ xung quanh cũng bị khí thế của nó đè ép đến nhất tề ngã rạp xuống.

Vũ Thiên Long cặp mắt khẽ nhúc nhích lại, lần này hắn không muốn dùng đến vũ kỹ, hắn chỉ muốn dùng hai bàn tay, dùng lực lượng nhục thân đơn thuần để giết chết con yêu thú này.

Tu vị bên trong đan điền đều bị khóa chặt, toàn bộ thân thể đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, Vũ Thiên Long hai tay khẽ nắm lại, lực lượng nhục thân bộc phát khiến cho phong bạo xung quanh cũng bị cuốn ngược về phía hắn.

"Hô! "

Phong Lôi Sư đột nhiên biến mất vô thanh vô thức.

"Viu "

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy phía bên hông chấn động, hắn cúi đầu nhìn xuống, tại vị trí eo lưng y phục của hắn đã bị xé rách, dường như còn có máu tươi chảy ra.

"Có thể làm cho ta thụ thương, hơn nữa tốc độ còn nhanh đến như vậy!" Thân hình Vũ Thiên Long lập tức chuyển động, hóa thành một đạo tàn ảnh, Phong Lôi Sư cũng chuyển động, tương tự biến thành một đạo tàn ảnh.

Chỉ thấy hai đạo tàn ảnh không ngừng truy đuổi nhau, cũng không rõ là ai đuổi theo ai, một người một thú tốc độ thật sự quá nhanh, khiến cho những cây cỏ xung quanh đều bị cuốn lên, những cây cỏ này sau khi bay lên lại bị từng đạo khí kinh do tàn ảnh sinh ra cắt đứt thành nhiều mảnh nhỏ.

Đột nhiên một người một thú ngừng lại!

Vũ Thiên Long nhìn Phong Lôi Sư, chiến ý trong lòng hắn càng dâng cao, đuổi theo một lúc lâu như vậy cũng không hề chạm được vào sợi lông của nó, tốc độ này quả thật quá nhanh.

Phong Lôi Sư vốn là yêu thú phong lôi song thuộc tính, có khả năng thao túng phong lôi xung quanh, khi nó di chuyển, căn bản là không hề chịu đựng lực cản của gió, cho nên tốc độ mới có thể nhanh đến như vậy.

Nhưng sinh vật trước mặt này tốc độ dường như không hề thua kém gì nó, Phong Lôi Sư tốt xấu cũng là yêu thú đã khai mở linh trí, nó cũng đã bắt đầu biết suy nghĩ.

"Tê!!!!"

Trên người Phong Lôi Sư đột nhiên lóe lên những tia chớp chạy ngang dọc, cả thân thể cơ hồ được bao bọc trong tầng tầng điện quang, điện quang cường liệt phảng phất như những tia chớp xuyên qua không khí vậy, phát ra những thanh âm khó nghe khiến cho người ta phải sợ hãi, Phong Lôi Sư há miệng, một đạo điện quang từ trong miệng nó bắn về phía Vũ Thiên Long.

Càng vậy Vũ Thiên Long càng cảm thấy hưng phấn, hắn khẽ mỉm cười, âm thầm vận pháp quyết của Việt Võ Đạo Lăng Không Kinh, trực tiếp dùng thân thể hấp thu lấy luồng điện quang này, Lăng Không Kinh, hắn đã luyện đến sơ thành, chỉ còn thiếu một chút hỏa hầu lôi thuộc tính là có thể vừa vận đột phá.

Phong Lôi Sư bộ dáng không thể tin được, nhìn nhân loại trước mặt đang hấp thu lôi điện của nó.

"Hồng!"

Phong Lôi Sư tức giận gầm lên một tiếng, khôi phục bản tính của dã thú, nó mang theo từng đạo điện quang cường liệt, dựa vào tốc độ kinh khủng lao về phía Vũ Thiên Long, móng vuốt sắc bén như kim loại không ngừng chặt chém vào hư vô.

Vũ Thiên Long khẽ lắc bả vai: "Thử xem thân thể của ta có chịu được một kích toàn lực của Ngưng Khí trung kỳ hay không!! "

Hắn vẫn không cử động, bình tĩnh nhìn Phong Lôi Sư đang lao đến, lấy tĩnh chế động!

"Phanh!"

Thân thể của Vũ Thiên Long đột nhiên cuồng chấn, Phong Lôi Sư lại tiếp tục công kích vào thân thể hắn, điện quang xung quanh càng lúc càng dày đặc.

Lúc này ánh mắt Vũ Thiên Long chợt sáng lên, tay phải nắm chặt lại một cái, quyền đầu đột nhiên phát sáng, tại khoảnh khắc trước khi Phong Lôi Sư công kích đến thân thể, Vũ Thiên Long cũng nặng nề vung tay.

"Bình " Một quyền nhục thân của Vũ Thiên Long hung hăng đánh lên thân thể Phong Lôi Sư.

"Oanh!"

Phong Lôi Sư bị đánh bay ngược về phía sau, nó run rẩy cố gắng đứng lên, một quyền vừa rồi thật sự quá cương mãnh, Vũ Thiên Long thân hình đột nhiên biến mất, trong nháy mắt lại xuất hiện ngay bên cạnh Phong Lôi Sư.

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!"

Một quyền tiếp theo một quyền, từng quyền nặng nề đánh vào thân thể!

"Oanh!"

Một quyền cuối cùng, Vũ Thiên Long mỉm cười hạ xuống, Phong Lôi Sư nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, thân thể nó quả thật cường hãn, bị công kích đến như vậy cũng không chết, không hổ là yêu thú.

" Thiên Long!!! Đánh hay lắm!!! " Thiết Trụ đứng đằng xa nhìn lại, hoa tay múa chân kích động nói.

Phong Lôi Sư giãy dụa cố gắng đứng lên, bốn chân không ngừng đập đất lui về phía sau, đối với nhân loại kia, nó bây giờ chỉ có thể sợ hãi, công kích điên cuồng vừa rồi khiến cho nó phải hãi hùng khiếp vía.

Vũ Thiên Long sững sờ nhìn Phong Lôi Sư đột nhiên quay lưng về phía mình, càng không ngừng phe phẩy cái đuôi.

"Có ý gì?" Vũ Thiên Long hiển nhiên cảm thấy rất nghi hoặc.

Phong Lôi Sư phe phẩy cái đuôi, sau đó xoay người bước đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn Vũ Thiên Long, thấy Vũ Thiên Long vẫn không có cử động gì, nó lại phe phẩy cái đuôi tiếp tục bước, đi vài bước lại quay đầu nhìn.

Vũ Thiên Long dường như đã bắt đầu hiểu ra: "Chẳng lẽ con yêu thú này muốn ta đi theo nó?".

Hắn liền thử bước theo sau, Phong Lôi Sư sau khi phát hiện Vũ Thiên Long đi theo nó, cũng không quay đầu lại nữa mà bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Rốt cuộc con thú này muốn làm gì đây?" Vũ Thiên Long cảm thấy có chút nghi hoặc, bắt đầu nổi lên tính tò mò, hơn nữa dựa vào thực lực sáu người bọn hắn, ở biên giới sơn mạch này cũng không có gì đáng phải sợ, nghĩ vậy Vũ Thiên Long mới vội vàng đẩy nhanh cước bộ theo sát phía sau, đám người Thiết Trụ thấy chuyện lạ cũng lật đật chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Thung lũng kỳ dị

Đi theo chân Phong Lôi Sư, vượt qua hết mấy ngọn đồi, đám người Vũ Thiên Long mới dừng lại sát bên cạnh một mép vực, vực này sâu hun hút cơ hồ khó thấy điểm tận cùng, xung quanh mọc lên rất nhiều gốc Tuyết Tùng cổ thụ, tán cây to lớn hướng ra phía miệng vực, cảm tưởng như hoa Hướng Dương đón lấy ánh nắng mặt trời vậy, hoặc giả cổ tình lấp đầy, che giấu đi bí mật gì bên dưới.

Mặc dù là vực sâu, nhưng bốn bề đều bị một lớp mây mù dày đặc bao phủ, từ bên trên nhìn xuống chỉ có thể thấy mờ mờ một thung lũng nhỏ đang trầm mình vào trong sương khói.

Lúc này Phong Lôi Sư quay đầu lại nhìn đám người Vũ Thiên Long, trong đôi mắt hung tàn của dã thú kia là sự khẩn cầu tha thiết.

" Ngươi đi đi " Vũ Thiên Long vẫy tay.

Như hiểu ý, Phong Lôi Sư lại ngoe nguẩy chiếc đuôi, thân thể to lớn cổ tình cọ cọ lên người Vũ Thiên Long mấy cái, chốc lát sau hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng biến mất.

" Nó cổ tình đưa chúng ta đến đây để làm gì? " Thiết Trụ chau mày nói.

" Hắn bên dưới có chứa đựng thứ gì đó bí mật cũng nên, các ngươi nhìn xem, thiên địa linh khí nơi này quả thực vô cùng nồng đậm, hình như là từ đáy vực kia phát sinh." Công Tôn Uyên nhìn đám người một vòng, sau đó đạm mạc nói.

" Còn có tiếng gió phát ra! Chắc hẳn có thông đạo, hoặc giả vực này cấu thông cùng địa phương khác " Võ Vu Nam ngưng thần quan sát, hần ném một tảng đá thật lớn xuống bên dưới, qua hơn mười hơi thở mới nghe được thanh âm va chạm vọng lại.

" Thực sự rất sâu, ta nghĩ tốt nhất nên bỏ đi, biết đâu bên dưới có cô hồn đã quỷ tồn tại, nếu như gặp phải một đầu hung thú thì!!! " Võ Vu Minh đôi mắt thoáng co rút lại, hần khẽ rung mình một cái kinh nghi nói.

" Người sợ chết cũng vừa thôi, Hừ.. Nơi này hiểm địa hẳn phải tồn tại không ít cơ duyên." Dứt lời, Thiết Trụ cầm cây trọng kiếm lên mặt đất, bám theo những sợi dây Tuyết Tùng, ịch leo xuống bên dưới.

Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết cười khò, bản thân hần hình thể nhỏ bé cho nên động tác cũng cực kỳ nhanh chóng, chẳng mấy chốc mà đã vượt qua Thiết Trụ, Vũ Thiên Long thả mình một cái, rơi xuống một đoạn lại nắm lấy sợi dây Tuyết Tùng.

Linh khí bên dưới không ngừng bốc lên ngùn ngụt khiến cho Vũ Thiên Long có loại cảm giác như bị áp bách, cơ hồ sương mù kia cũng đều là do linh khí ngưng tụ lại mà thành.

Vực này chỉ ít cũng sâu hơn ngàn trượng, càng đi xuống không khí càng trở nên ẩm ướt, những đám mây không khí nặng nề trôi nổi, cơ hồ đã đạt đến trạng thái bão hòa nhất, trên vách đá trơn trượt mọc ra đầy rẫy những loại thực vật kỳ dị, có bông hoa đỏ sẫm như máu, lại có loài thân gai, trên phiến lá không ngừng phát ra thứ ánh sáng âm u lạnh lẽo tựa dạ minh châu.

Dây Tuyết Tùng quả thực vô cùng thô to, hàng ngàn sợi dây gắn kết lại với nhau, đâm sâu vào trong vách đá tạo thành một hệ thống dày đặc như tám lưới, nương theo đó đám người Vũ Thiên Long có thể dễ dàng leo xuống.

Hỷ hục hơn nửa canh giờ, cuối cùng Vũ Thiên Long cũng đặt chân xuống được trên mặt đất, cảm giác đầu tiên mà hần cảm nhận được đó chính là " Lạnh lẽo ".

Thung lũng này không rộng, nếu không muốn nói tương đối chật hẹp, hai bên vách đá trơn trượt dựng đứng, nhìn lên chỉ có thể thấy những tán cây Tuyết Tùng buông xòa cản hết ánh nắng mặt trời.

Trước mặt có một con suối nhỏ, mặt nước đã bị một tầng băng hàn mỏng manh băng hóa, không khí nơi này tựa hồ do tuế nguyệt tháng năm lắng đọng tạo nên, bởi vậy vô tình mà sản sinh một loại khí chất rất riêng biệt, tuyền cô, nặng nề.

Đám người Thiết Trụ đảo mắt nhìn xung quanh, Võ Vu Minh thì tay lăm lăm thanh trường kiếm, tinh thần cảnh giác cao độ, cứ như thể nguy cơ luôn rình rập trước mắt hần.

Thình lình một ngọn hàn phong thổi qua, đập vào vách đá tạo nên tiếng động " U..u " Ghê rợn, lại có thanh âm ní non từ xa vọng lại như tiếng hải tử gào khóc, dưới bóng tối mơ hồ có thể thấy khuôn mặt Võ Vu Minh đã sẫm xanh ngợt.

" Không phải ta nhất gan, nhưng quả thực nơi này quá mức quỷ dị!! " Bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, Võ Vu Minh nặng nề nói.

" Đệ cũng thấy vậy, địa phương này tuyệt đối không an toàn " Võ Vu Nam trầm mặc đáp lời.

Thình lình một cánh tay to lớn, khô gầy nhằm hướng hần quật tới, Võ Vu Nam vội vàng rút kiếm, một kiếm theo phản xạ nhanh chóng chém lên cánh tay kia " Rắc.. Rắc " Dưới kiếm quang có thể nhìn rõ, đây chỉ là nhánh cây bình thường, bất quá một kiếm kia chặt đứt lia cành cây, từ vết thương lại có máu tươi thành dòng chảy ra.

Một gốc Tuyết Tùng, thân cây chìm vào trong lòng đất chỉ để lại cái tán to lớn xuề xòa, dưới bóng tối tịch mịch tựa hồ trăm ngàn cánh tay đang đung đưa theo gió, trên phiến lá không phải màu trắng như băng tuyết mà là một màu đỏ sẫm.

" Có yêu khí " Như cảm nhận được chuyện gì, Vũ Thiên Long vội vàng lùi về phía sau, đám người Thiết Trụ thấy vậy cũng nhanh chóng lùi lại.

Chợt có tiếng cười dài the thé vang lên, từ trên gốc Tuyết Tùng vô số những sợi dây leo hình thù kỳ quái nhằm hướng mấy người bọn hần công kích.

Dây leo này cứng rắn như xích sắt, Vũ Thiên Long đánh ra một chưởng cũng không thể nào chấn vỡ nó, cơ hồ hàng trăm hàng ngàn sợi xích từ bốn phương tám hướng bủa vây muốn trói chặt bọn hần vậy.

" Thụ Yêu " Không biết ai là người lên tiếng.

" Vưu " Kiếm quang lóe sáng, một sợi dây leo bị bảo kiếm của Công Tôn Uyển chặt xuống " Vưu " Lại thêm một sợi nữa, dây leo rơi xuống mặt đất như những con giun to lớn không ngừng quần quai, tựa hồ chúng cũng có linh tính, cũng biết đau đớn.

" Cứu ta!!!" Thiết Trụ bị mấy sợi dây hung hăng cuốn chặt lấy thân thể, mặc cho hần vùng vẫy thế nào đều không sao thoát ra được.

" Hắc Hắc..Ai bảo huynh vớt kiếm trên kia làm gì? Kiếm tu mà trên người không mang theo kiếm có khác nào kẻ cụt tay không? " Võ Vu Nam đang điên cuồng chặt chém những sợi dây leo kia thấy vậy thì toác miệng cười.

" Nhìn xem có khác gì con Trư La thú bị người ta treo ngược? " Đoạn Giao nửa cười châm chọc nói.

" Thiên Long!! Cứu ta " Thiết Trụ nhìn về hướng Vũ Thiên Long gào thét.

" Ta không thể!! Ta cũng như huynh, không có kiếm không thể đối phó những sợi dây kia được " Giờ phút này Vũ Thiên Long tỏ ra vô cùng chật vật, bất kể chỉ pháp hay chiêu pháp, thậm chí cương mãnh như Nhất Thủ Già Thương Khung đối với những sợi dây leo này đều không mang tính sát thương.

Bản thân Vũ Thiên Long bởi vì hình thể nhỏ bé, hơn nữa từng tu luyện qua Việt Võ Đạo Thần Hành Bất Biến cho nên thân pháp xem ra không hề chậm, vậy mà bên dưới sự công kích điên cuồng đến từ hàng trăm hàng ngàn sợi dây kia cũng phải toát mồ hôi hột.

" Phành!!! Phành!!! Phành!! " Vũ Thiên Long hung hăng đánh ra hàng loạt chiêu pháp, cơ hồ nhục thân đập lên tinh thiết vậy, chỉ riêng lực lượng phản chấn thôi cũng đủ khiến cho cánh tay hắn tê rần.

" Hắc Hắc.. Cuối cùng vẫn là kiếm tu lợi hại " Võ Vu Minh chém xuống những sợi dây kia, lập tức lại có những sợi dây khác lao đến, nhưng dù gì hoàn cảnh hắn bây giờ cũng nhàn nhã hơn so với Vũ Thiên Long rất nhiều.

" Vưu " Một đạo kiếm khí chém đứt sợi dây đang cuốn chặt lấy Thiết Trụ, Công Tôn Uyển trước sau vẫn im lặng lúc này lên tiếng.

" Tại sao chúng ta lại phải đối phó với nó, không bằng chạy đi " Dứt lời nàng phi thân về phía trước.

Thiết Trụ vừa mới thoát ra chưa kịp thở dốc cũng vội vã chạy theo, thân hình to lớn nặng nề đập lên tầng tầng mỏng trên con suối, khiến cho hàn băng vỡ nát, nước suối bắn ra tung tóe.

Vũ Thiên Long đánh ra một chiêu cuối cùng, Toái Tâm Chiêu không công kích lên những sợi dây leo kia mà nhắm hướng tán cây Tuyết Tùng " Bình Bình " Tán cây lắc lư dữ dội, từ đó lại vọng ra tiếng thét thê lương nghe rợn cả người.

Chạy được tầm hơn một dặm đường, ai nấy sau lưng đều toát ra mồ hôi lạnh, cảm tưởng như chính mình vừa lao lên từ vũng sinh nhầy nhụa, tiếng thét đằng xa vẫn liên tục vọng lại, quán vào trong gió, đập lên vách đá phảng phất khi xa khi gần.

Càng đi vào, không khí càng trở nên nặng nề, lạnh lẽo, cơ hồ cái lạnh đến từ trong nội tâm lan tràn khắp tim can phế phủ, Vũ Thiên Long chỉ cảm giác được có điều gì đó không mấy vui vẻ đang chuẩn bị kéo đến, thần thức hắn từ trước đến giờ vẫn luôn vô cùng chuẩn xác.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Khô lâu thi cốt

Vũ Thiên Long nhắc chân lên, chỉ thấy trên mặt đất thỉnh thoảng có một đoạn xương trắng đang bị hấn dẫm nát! Khô cốt ngồi dựa lưng trên vách đá, lúc này nhục thân đã sớm hư thối chỉ còn lại bộ xương khô, nhưng quần áo trên người tuyệt nhiên không bị hủ hóa, có thể nhìn ra đây là một vị nam nhân.

Những người khác đồng thời xông tới, cả đám đều lộ ra vẻ trầm trọng: " Xem ra chúng ta cũng không phải nhóm người đầu tiên tiến vào nơi này! "

" Không biết còn tồn tại nguy hiểm gì! "

" Mọi người chú ý!! " Võ Vu Minh trước sau vẫn là kẻ thận trọng nhất, lúc này hắn đột nhiên mở miệng nói: " Các người xem, quần áo người này tương đối hoàn hảo, đầu lâu, phần cổ cũng không có đứt gãy, miệng vết thương không thấy, hấn đến tột cùng là chết như thế nào? ".

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người liền sững sờ, xác thực, cỗ thi thể này ngoại trừ chân trái bị Vũ Thiên Long dẫm gãy, nhìn không ra có thương thế gì rõ ràng, đương nhiên, cũng có thể là bị một kích chí tử, rơi vào chỗ hiểm nhất trên cơ thể cho nên không ảnh hưởng đến xương cốt.

" Bà mẹ!! địa phương quỷ quái này khắp nơi lộ ra tà khí! " Thiết Trụ nhìn không được nói.

Vũ Thiên Long bất vi sở động, tiếp tục đi tới, đám người Thiết Trụ hai mặt nhìn nhau một hồi, cũng đều đi theo, dù sao bọn họ đến lúc này đã không có đường lui, chỉ có liên tục đi tới mới may ra xuất hiện hi vọng, thậm chí còn có thể đạt được một hồi kỳ ngộ!.

Đi về phía trước đại khái hơn mười trượng, trước mắt bọn hắn lại hiện ra một thi thể nhân loại, nằm sấp trên mặt đất, quần áo vẫn còn rất nguyên vẹn, từ bên ngoài nhìn vào lộ ra một cái đầu lâu trắng hếu, một đôi tay gãy trơ xương, ngay cả chân cũng còn bọc bên trong đôi ủng.

" Đây là cái thứ hai! "

Biểu lộ của mọi người đều thập phần trầm trọng, bởi vì bọn hắn cũng có khả năng sớm trở thành thi cốt nằm trên mặt đất, hàng xóm của hai bộ thi cốt kia!.

" Cạch!!! Cạch!! Cạch!! "

Một hồi tiếng khốp xương ma sát vang lên, chuyện tình làm cho người ta sồn tóc gáy bất chợt xảy ra, cổ thi thể này rõ ràng ở dưới tác động kia vậy mà chậm rãi đứng thẳng thân hình!

Hì!

Da đầu đám người Vũ Thiên Long thoáng tê dại, không khỏi lui ra phía sau vài bước, ai nấy đều riêng phần mình hít vào một hơi khí lạnh.

Tu chân nhân sĩ từ trước đến nay đều không tin quỷ thần, bản thân bọn họ đoạt thiên địa tạo hóa, đánh cắp tự nhiên chi linh, càng tôn trọng lực lượng, thực lực vì cường, thiên đạo vì vương! Nhưng một màn trước mắt này thật sự không thể tưởng tượng, bạch cốt khô lâu kia không biết đã chết đi bao lâu rõ ràng còn có thể tự mình đứng lên?.

Ngay cả đồng tử của Vũ Thiên Long cũng xiết chặt, phía sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh.

"Cạch!!! Cạch!! Cạch!!!".

Thi cốt này ở trong ánh mắt sợ hãi bất an của tất cả mọi người, rốt cục hoàn toàn đứng lên, trong hai hốc mắt tối om, lộ ra một cổ tà khí hung ác!.

"Viu " Ngân quang đột nhiên lóe sáng, thoáng cái bay vút tới trên người cổ thi thể kia " Bình " Công Tôn Uyển một kiếm liền cắn đứt cổ khô lâu, đầu lâu này lập tức rớt xuống, nhanh như chớp lăn đến bên cạnh Võ Vu Minh, khiến hắn sợ tới mức hét lên một tiếng, đặt mông ngồi ngay trên mặt đất, mà đầu lâu này cũng vừa vọt lăn đến giữa hai chân của hắn.

"Ôi Mẹ ơi!!!" Võ Vu Minh té lảo, sắp bị dọa đến tiểu ra quần! Nhưng cũng không có ai đủ tâm tình đi chê cười hắn, bởi vì khô lâu không đầu này vậy mà còn không ngã xuống, bỗng nhiên hướng về phía trước nặng nề đi ra một bước!.

"Cạch!!!"

Một cước này đạp xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy, lại giống như đại chung đập thẳng vào trái tim, khiến cho bọn hắn không tự chủ được, mồ hôi lạnh ứa ra, hô hấp dồn dập.

"Cạch!! Cạch!! Cạch!!!".

Bộ xương khô lại tiếp tục đi về phía trước một bước, động tác nhìn qua có vẻ cứng nhắc, bất quá thần thái hết sức tự nhiên, càng bước càng nhanh, hướng đám người Vũ Thiên Long bức bách mà đi.

"Lão tử liều mạng! " Đoạn Giao trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, khuôn mặt hung tợn, hắn một tay rút kiếm, trường kiếm nhắm khô lâu không đầu chém tới, kiếm quang vừa lóe.

"Phanh!!! Phanh!!! Phanh ".

Mấy kiếm này của Đoạn Giao hung hăng chém xuống, bạch cốt khô lâu tựa hồ không hề có lực hoàn thủ, rất nhanh đã bị băm thành từng khối vụn toái cốt.

"Hắc Hắc " Đoạn Giao thấy vậy thì kích động, điên cuồng cười lớn.

Tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, thế nhưng "Thi Quỷ" này tựa hồ cũng không có khủng bố như bọn hắn nghĩ.

"Aaa!!!"

Nhưng mà đúng lúc này, Đoạn Giao đột nhiên mở miệng phát ra tiếng kêu vô cùng thê thảm, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chỉ thấy huyết nhục toàn thân hắn rõ ràng đang nhanh chóng biến mất.

Thoáng qua, trong lúc đó khuôn mặt Đoạn Giao đang sống sò sò bỗng thiếu đi một tầng da, hiện ra thịt xương cùng huyết nhục mơ hồ, nhưng quỷ dị chính là, rõ ràng không có lấy một chút máu tươi nào tràn ra, thật sự không hề có!!.

Trong nháy mắt, tất cả bọn người Vũ Thiên Long da đầu tê dại, hai chân run rẩy, đối mặt với thứ lực lượng không thể hình dung, không thể nắm bắt, khó trách người ta sợ hãi!

Bọn hắn không nhìn được bắt đầu nhao nhao lui về phía sau, Đoạn Giao, huyết nhục trên người liên tục giảm bớt, cuối cùng cũng hóa thành một bộ bạch cốt! Nhưng còn chưa kết thúc!.

"Đoạn Giao sư đệ!!! " Thiết Trụ cắn răng hét lên một tiếng thương cảm.

Trong ánh mắt không thể tin của mọi người, thi thể này thỉnh thoảng lay một cái, sau đó cũng tự hành đứng thẳng người lên, giống như bạch cốt khô lâu lúc trước, chậm rãi bước tới.

"Cạch!!! Cạch!! Cạch ".

Khí tức sợ hãi nhộn nhạo lan tỏa trong lòng mỗi người: "Đoạn Giao!! " Vũ Thiên Long thất thần hô lớn.

Lui!

" Cạch!!! Cạch ".

Đúng lúc này, bộ xương khô phía sau rõ ràng cũng đứng dậy, tuy bị Vũ Thiên Long giẫm nát một chân, nhưng chỉ dựa vào một chân kia mạnh mẽ nhảy lên, nhảy về phía trước.

Khô lâu một chân này mỗi bước nhảy lên, giống như đang hung hăng đâm nát đáy lòng của đám người Vũ Thiên Long vậy, khí tức sợ hãi tràn ngập, đối với loại lực lượng ma quỷ, chặt không đứt chém không chết này hẳn cũng không biết phải làm sao cho đúng.

" Trước sau đều bị chấn, làm sao bây giờ? " Thiết Trụ thủy chung nhìn về phía thi thể Đoạn Giao, lộ ra vẻ suy tư, hẳn có thể nhìn thấy thứ lực lượng tà ác ẩn chứa bên trong khô cốt, tại thời điểm Đoạn Giao cùng khô cốt kia đánh nhau sống chết, hẳn chứng kiến được vô số điểm sáng chảy vào trong thân thể Đoạn Giao.

Sau đó, vàng sáng sinh mệnh của Đoạn Giao nhanh chóng ảm đạm, mà chuyển biến thành vô số tiểu lượng tinh điểm trong thân thể, giống như một bầu trời đầy sao vậy!.

Ý niệm trong đầu Vũ Thiên Long khẽ chuyển, hẳn vội vàng huy động linh khí trong đan điền đến cực hạn, tay phải bắt quyết một chương nặng nề đánh ra, Toái Tâm Chương mang theo quang minh chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình khuôn mặt Đoạn Giao trước khi chết.

" Tiểu tử này thật đúng là ngu ngốc! " Tất cả mọi người trong nội tâm bị thương, cảm thán đồng thanh nói.

Chương ấn đập vào trên thân thể Đoạn Giao, lực lượng cương mãnh lập tức chấn nát thân thể hắn, hỏa điểm do không khí bị đốt cháy sản sinh ra thiêu cháy y phục, nhưng vào lúc này, Vũ Thiên Long mơ hồ nhìn thấy được vô số đạo quang điểm từ trong thân thể Đoạn Giao cháy ngược ra bên ngoài, nhanh chóng vô cùng, cơ hồ nó muốn theo dòng linh khí của chương lực kia kéo tới trên người Vũ Thiên Long!.

Vũ Thiên Long thần sắc biến chuyển, cánh tay hắn lập tức thu hồi, Toái Tâm Chương không được lực lượng linh khí gia trì thì bỗng nhiên ảm đạm, sau đó tự hành sụp đổ, đúng lúc này, vô số đạo quang điểm tựa như những con dòi bọ nhỏ bé cũng ngừng tại hư không rồi thỉnh thoảng rơi xuống mặt đất.

" Thủy Chu " Vũ Thiên Long đột nhiên kêu lên kinh hãi.

Vô số quang điểm này thật ra chỉ là những con nhện nhỏ bé, vền vẹn lớn bằng loài sâu kiến, thân thể chúng gần như trong suốt, ở dưới ánh sáng hôn ám có vẻ rất khó để nhìn ra, nếu không phải do một chương kia của Vũ Thiên Long tác động.

Loài sinh vật này chỉ ăn thịt thối, tồn tại bên trong thi thể con người hoặc thú vật sau khi chết, mặc dù nhỏ yếu nhưng trái lại đặc biệt nguy hiểm, nếu như vô tình hít phải, hoặc giả để chúng xâm nhập bên trong thân thể thì một thời gian sau sẽ dựng dục nên một đám Thủy Chu, đến lúc đó hậu quả hẳn ai ai cũng rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Mộ địa

" Đi!! " Vũ Thiên Long nhanh chóng rảo bước đi về phía trước, đám người Thiết Trụ thấy vậy liền vội vàng nối gót theo sau, Đoạn Giao đã chết, điều này không khỏi khiến đáy lòng năm người bọn họ thoáng chùng xuống, dù gì cũng từng là huynh đệ, cũng là bằng hữu, cùng nhau trải qua không ít chuyện sinh tử, vậy mà lúc này hắn đã trở thành bộ khô cốt vĩnh viễn nằm lại trong cái hạp cốc lạnh lẽo này, cảm giác tựa hồ chính mình vừa mới mất đi một thứ gì đó, rất quý giá.

Sâu bên trong hạp cốc vẫn truyền ra tiếng gió hú như thanh âm hài tử khóc thét, bầu không khí có chút tang thương, quý dị, giống như đang cố gắng thuật lại một đoạn thời gian xa xưa, một đoạn cổ sự đã trôi vào quên lãng.

Không khí bên trong càng thêm dày đặc, nặng nề, trôi nổi phía trên rất nhiều đóa hoa diêm u lam, giống như những đóm lửa ma đang điên cuồng nhảy nhót.

Vũ Thiên Long lách mình vượt qua vô số đám bụi gai và độc thảo tràn ngập hai bên đường, thung lũng này càng đi vào càng chật hẹp, cảm giác như mấy trăm năm rồi không có bóng người đi qua, căn bản không tìm thấy đường, ngược lại thì thoảng còn bắt gặp một vài loài sinh vật thần mạng kịch độc.

" Trước giờ hắn vẫn chưa từng nhìn lấy ta lấy một cái, dù là trong nguy nan hay tử cảnh hắn vẫn không thèm nhìn ta!!! " Công Tôn Uyển đôi mắt xinh đẹp dán chặt lên tấm lưng nhỏ bé của Vũ Thiên Long, nàng vừa đi vừa lầm bầm: " Ta đáng ghét đến vậy sao? Hẳn có thể thân thiết với đám người Thiết Trụ, có thể cùng bọn họ nói chuyện, đùa nghịch, sao với ta lại không thể? " Trong nội tâm thoáng qua chút cảm giác mất mát.

Thực sự nàng rất có cảm tình với Vũ Thiên Long, từ cái hôm bị đám người Thiên Ưng giáo tập sát, một mình hấn hoành tảo vô địch, cái bóng hình nhỏ bé, gầy gò mà thanh tú kia vô tình trở thành một thứ lạc ấn khó phai mờ, in sâu vào trái tim nàng.

Công Tôn Uyển lớn hơn Vũ Thiên Long hai tuổi, mười hai tuổi, nàng cũng chỉ là tiểu nữ hài với những xúc cảm thuần túy đầu đời, đã biết phân biệt được đâu là hận, đâu là thương, có lẽ không phải là tình yêu nam nữ, nhưng loại tình cảm này thậm chí còn cao quý, còn sâu đậm hơn cả tình yêu, người ta gọi nó là sự cảm mến, cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trong bóng tối mờ mờ, nàng giống như một Âm Dạ tinh linh, ưu nhã mà không kiêu cách, yếu điệu mà không vũ mị, trên gương mặt trắng nõn tinh tế có dính chút bùn đen, có chút chật vật, nhưng như thế càng tăng thêm vài phần ôn nhu của nữ tử.

Công Tôn Uyển không thể ngờ Vũ Thiên Long lại đột nhiên quay người, lập tức nàng như con thỏ con bị dọa đến sợ hãi, cố hết sức rút đầu lại, sau đó trên khuôn mặt vũ mị lập tức ửng hồng.

Nàng sợ Vũ Thiên Long sẽ nhìn ra những suy nghĩ trong lòng mình, như vậy thì xấu hổ lắm!!!

" Hấn thật sự đã nhìn thấy rồi? "

Vũ Thiên Long nhìn chằm chằm vào Công Tôn Uyển, hấn chưa bao giờ thấy nàng bối rối như vậy, nàng trước sau vẫn luôn băng lãnh, khuôn mặt thủy chung chưa hề phát sinh một tia cảm xúc, cho dù phải đối mặt với sự kiện gì đi nữa, nhưng lúc này đây...!!! Cũng không nghĩ ngợi nhiều, Vũ Thiên Long liền cười hỏi:

" Thiết Trụ đâu rồi? "

" Hấn.. Hấn đi trước chúng ta, hình như là đi dò đường " Công Tôn Uyển áp ứng đáp.

Vũ Thiên Long lại nhanh chóng bước về phía trước, hai huynh đệ Vô Vu Minh, Vô Vu Nam lặng lẽ theo sau, trong tay hấn thành linh ngưng tụ ra một quả cầu linh khí, nương theo thứ ánh sáng lập lòe chiếu rọi, vượt qua từng đám bụi gai, tìm kiếm khí tức mà Thiết Trụ lưu lại, cẩn thận tiến sâu vào bên trong thung lũng.

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ lớn đen kịt, có một cái bóng đen từ bên trong nhảy ra, miệng phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Vũ Thiên Long, Công Tôn Uyển và hai huynh đệ Vô gia đều kinh ngạc đến nhảy dựng lên, chuẩn bị ra tay một kích diệt sát sinh vật quỷ dị này.

Bóng đen vội vàng hét lớn: "Đừng! Đừng! Là ta...Thiết Trụ đây!!! "

Thiết Trụ nhanh chóng xé bỏ lớp tơ nhện dày đặc trên người xuống, không ngừng dùng ngón tay chỉ vào người mình, cứ như thể sợ Vũ Thiên Long sẽ một chưởng đánh chết hấn vậy

" Huynh đang làm cái trò quỷ gì vậy " Vũ Thiên Long thấy thế thì không giữ được bình tĩnh mà quát lên một tiếng.

" Đoạn Giao chết ra sao huynh còn không nhớ? " Hấn thật sự không hiểu nổi, cái tên Thiết Trụ này làm thế nào có thể vô thanh vô thức vượt qua trước mặt mình.

" Các ngươi không biết đâu, ta đi tìm nơi phát ra tiếng khóc kia,tìm tới lại phát hiện một cái động cổ ngàn năm, cũng không biết sâu bao nhiêu, khắp nơi đều là mạng nhện, ta đi vào bên trong được mười dặm, càng đi càng sợ, cuối cùng chỉ có thể quay lại tìm các ngươi ".

Vũ Thiên Long nghiêm túc hỏi: " Huynh nói trong lòng đất có một cái cổ động ngàn năm? Đi hơn mười dặm mà vẫn chưa đến tận cùng? Tại sao lại có cái huyết động sâu như vậy? "

Thiết Trụ liều mạng, cắn răng gật đầu.

Công Tôn Uyển đậm mặt nói: " Ngươi nói, ngươi cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ trong cổ động ngàn năm kia có thứ gì đó? "

Có thể khiến cho một gã tu sĩ vốn không sợ chết như Thiết Trụ sợ hãi, như vậy thì trong huyết động kia, chắc chắn phải có một thứ gì đáng sợ lắm.

Thiết Trụ lại liều mạng gật đầu: " Dăm ba câu thì khó nói rõ ràng với các ngươi, các ngươi xuống dưới xem là biết, ta phải nói trước, ta không đi trước đâu ".

" Thôi!! Ta nghĩ tốt nhất nên ngừng ở đây, tự nhiên ta thấy không được khỏe Aa!! " Vô Vu Minh nghe vậy thì cúi đầu rút cổ, khẳng khái không chịu đi.

Vũ Thiên Long nhìn đám người một vòng, sau đó mới lạnh nhạt nói: " Quay lại thậm chí còn nguy hiểm hơn, chẳng thà đi tiếp " Dứt lời hấn phui áo, dẫn đầu tiến vào.

Huyết động này rất hẹp, cũng không biết là do con người tạo nên hay thiên nhiên sẵn có, trong huyết động tản mát ra một luồng hàn khí lạnh thấu xương, xung quanh kết đầy mạng nhện, có từng con nhện màu đen to bằng nắm tay lác lác bò trên tơ lưới, hai mắt phát ra tia sáng màu xanh lục.

Sâu bên trong huyết động là một mảnh đen kịt lại có từng hồi âm thanh “xột xoạt ” truyền tới, thi thoảng tiếng hải tử khóc thét thỉnh thoảng vang lên không báo trước.

" Bịch bịch!!!" Giọng tiếng bước chân người.

Vụt!!!

Công Tôn Uyển lấy từ trong ngực ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, dạ minh châu lập tức chiếu sáng cả huyết động.

Suốt chặng đường, cũng không gặp phải chuyện gì quý dị, cho đến khi đi được hơn mười dặm, huyết động mới trở nên thông thoáng.

Trên mặt đất, xuất hiện một cái phần mộ, trước mộ dựng lấy một tấm bia, Vũ Thiên Long đi ở đằng trước, đột nhiên tấm bia đập thẳng vào mặt, trái tim Vũ Thiên Long thoáng giật thót, một luồng hàn khí từ lòng bàn chạy dọc theo cột sống lên tới đỉnh đầu.

" Tại sao một cái son động trong lòng đất, lại có một ngôi mộ? Mộ của ai? Tại sao lại xây dựng ở nơi này? ".

Khó trách tại sao Thiết Trụ lại cảm thấy sợ hãi như vậy, nếu một mình Vũ Thiên Long đi lại ở trong này, e rằng đều không thể nào bình tĩnh nổi.

" Thì ra chỉ là một cái phần mộ, vậy mà người cũng sợ hãi? Lá gan của người cũng nhỏ quá rồi " Ngón tay Công Tôn Uyển khẽ nắm vào góc áo, mặc dù nói Thiết Trụ nhát gan, nhưng trái tim nàng vẫn đập thành thịch.

Vũ Thiên Long từ trước tới nay đều không tin quỷ thần, bất quá sự kiện khô lâu thi cốt kia lấy gì để giải thích? Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hẳn là sợ hãi, hẳn định bỏ qua phần mộ này mà tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, vừa mới đi qua liền nhìn thấy phía sau tấm bia có một người toàn thân đầm máu, không nhúc nhích, cũng không biết là còn sống hay đã chết?.

Công Tôn Uyển khép nép đi ngay sau lưng Vũ Thiên Long, vừa nhìn thấy liền bị dọa cho hoa dung thất sắc, nàng che miệng hét lên khe khẽ.

Hai anh em Võ gia lúc này cơ hồ đã ngồi bệt trên mặt đất, miệng ứ ớ không nói nên lời.

Trong lòng Vũ Thiên Long cũng không hề bình tĩnh chút nào, nhưng vẫn đưa tay bịt chặt miệng nàng, sợ rằng tiếng kêu của nàng sẽ đánh thức cái người toàn thân đầm máu kia.

Đôi mắt Công Tôn Uyển mở trừng trừng, nàng nhìn chăm chăm vào người ngồi sau phần mộ, suýt chút nữa bị dọa cho hồn phi phách tán.

Thiết Trụ có chút nhẩn nhơ, liền chỉ tay lên phía trên ngôi mộ.

Vũ Thiên Long và Công Tôn Uyển đồng thời nhìn lại, chỉ thấy trên ngôi mộ, một cái lỗ thùng đen kịt, trên lỗ thùng kia có vài dấu chân in hằn cùng một ít sợi tóc, từ đó một vết đen kéo dài xuống bên dưới, đến tận vị trí người kia đang ngồi, vết đen này có lẽ là vết máu!!!.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Khí tức qyen thuộc

Thiết Trụ thấy vậy chỉ biết ngậm chặt miệng, ngay cả hô hấp mạnh một chút cũng không dám, biểu lộ trên khuôn mặt quái dị tới cực điểm, giống như đang nói với Vũ Thiên Long: "Bây giờ thì các người đã rõ tại sao ta cảm thấy sợ hãi chưa?".

Bọn họ đều có chung nhận định, người ở đằng sau tấm bia cho đến bây giờ vẫn không nhúc nhích kia, chính là người chết từ trong ngôi mộ chui ra, sợ rằng chỉ cần nói to một chút sẽ làm cho hắn tỉnh lại.

Vũ Thiên Long từ trước tới nay đều kiên trì "vô thần luận", cũng không nhận được mà hít một ngụm khí lạnh, nhìn về phía người toàn thân đầm đìa máu ở đằng sau bia mộ, chỉ cảm thấy thân thể của người này giống như dính sát lên bia mộ, phần lưng hơi lõm vào, có thể nhìn thấy huyết nhục khô héo, cột sống đứt rời, xương cốt đã biến thành màu vàng đất.

Người này đã từng gặp phải vết thương trí mạng, trên thân thể có một lỗ thùng lớn bằng miệng chén, hiển nhiên đã chết rất nhiều năm, cũng không biết bị móng vuốt của hung thủ đâm xuyên thân thể, hay là bị thứ lợi khí nào xuyên thủng.

Bên trong lỗ thùng cực lớn kia, có rất nhiều huyết dịch đã đông cứng, tích tụ lại, đặc sệt giống như màu đỏ của mã não.

" Đi mau! Ta cảm thấy nán lại một khắc ở đây, trái tim của ta sẽ nhảy ra ngoài mắt " Gương mặt Võ Vu Minh đỏ bừng, hẳn không ngừng khoa tay múa chân, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Vũ Thiên Long cũng biết chuyện này quả thật quá mức ly kỳ, từ thi có thể leo ra từ trong phần mộ, nói không chừng tùy thời có thể sống lại, bất quá sợ hãi cũng chỉ là sợ hãi, không thể nào chiến thắng được trí tò mò.

Vũ Thiên Long nhìn chăm chăm vào cánh tay phải của tử thi, chỉ thấy năm ngón tay nắm chặt, giống như đang cầm lấy thứ gì đó.

Võ Vu Minh đã gấp gấp đến mức phát điên, thế nhưng Vũ Thiên Long lại chậm rãi đi về phía tử thi, trong lòng bàn tay thỉnh thoảng phát ra một đoàn Chân Nguyên Linh Khí, ngưng tụ thành một thanh tiểu kiếm, một kiếm chém rụng cánh tay phải của tử thi.

Phành!!! Cánh tay rơi xuống đất.

Thấy tử thi vẫn không có động thái gì, cũng không mấy may nhúc nhích, lúc này Vũ Thiên Long mới thở phào một hơi.

Vũ Thiên Long nhặt lấy bàn tay đầm đìa máu tươi kia lên, sau đó bước nhanh qua cái bia mộ, đi sâu vào bên trong động huyệt.

Vũ Thiên Long cùng đám người Thiết Trụ càng đi càng nhanh, không ai dám nói với ai một lời, nhìn thế nào cũng đều giống như đang bỏ chạy, không biết chạy được bao xa, chỉ thấy phía trước rốt cuộc đã xuất hiện ánh sáng, còn nghe thấy rõ ràng thanh âm tiếng nước chảy.

Bốn người lập tức mừng rỡ, liền biết rõ huyệt động bên dưới lòng đất này thông ra ngoài, chẳng qua, không biết huyệt động thông đến địa phương nào?.

Thế nhưng, đúng lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động mãnh liệt, tựa hồ bên dưới có vật gì to lớn lắm đang chậm chậm trôi lên.

" Rắc rắc "

" Chuyện gì xảy ra? " Võ Vu Minh kinh ngạc không thôi, cảm thấy mặt đất của huyệt động giống như đang tự hành sụp xuống.

" Grào!! Grào!! "

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến thanh âm quý dị, giống như có người đang rên rỉ, lại giống như quỷ hồn đang rít gào, thậm chí là dã thú đang điên cuồng gầm rú.

Lại vang lên tiếng bước chân người, từng bước, từng bước dồn dập, một luồng khí tức rét lạnh tựa hồ thứ hơi thở băng giá, từ sâu trong huyệt động truyền tới, giống như có sinh vật nào đó đang đuổi theo bọn hắn.

" Không phải là cái tử thi kia sống lại, muốn chạy tới đoạt lại bàn tay của nó chứ? " Thiết Trụ nuốt vội một ngụm nước bọt, xoay người nhìn chăm chăm vào cái thạch động đen kịt phía trước mặt, cảm giác như có thứ gì đó đang thật sự đuổi theo.

" Như vậy thì còn chờ gì nữa? Chạy mau đi! " Võ Vu Minh bị dọa cho dựng tóc gáy, lập tức hướng về phía nguồn sáng mà bỏ chạy.

Đám người Vũ Thiên Long thấy vậy cũng đồng loạt chạy như điên ra ngoài, đột nhiên hắn cảm thấy cánh tay mà mình đang cầm khê nhúc nhích, lại phát ra từng đợt thanh âm quý dị khó hiểu, cơ hồ đang muốn giãy thoát.

Sau lưng, luồng khí tức rét lạnh càng ngày càng đến gần, giống như có người đang đuổi tới, thì thảo nói chuyện bên tai hắn, một tay đã chụp vào đỉnh đầu Vũ Thiên Long.

Thứ cảm giác bất an cứ thế dồn dập kéo đến, tựa hồ cổ nguy hiểm kia là chiếc bẫy rập đã được đặt sẵn, chỉ chờ bọn hắn bước chân tiến vào.

Vũ Thiên Long vô thức kéo tay Công Tôn Uyển, lao ra khỏi thạch động, lại không chần chờ mà trực tiếp nhảy xuống, từ trên cao rơi xuống đầm nước bên dưới một cái thác nước.

"Phù phù!!".

Khoảnh khắc lao ra khỏi thạch động, luồng hàn khí đuổi theo sau lưng cũng lập tức biến mất, Vũ Thiên Long tìm thấy Công Tôn Uyển, lại cảm lấy tay nàng kéo lên khỏi mặt nước, cuối cùng cũng thở ra một hơi, tròng cảnh vừa rồi quả thực quá mức dọa người, nếu như chỉ chạm một khoảnh khắc thôi, e rằng luồng âm khí đó đã kéo ngược bọn hắn trở vào bên trong huyệt động.

Hai anh em Võ Vu Minh, Võ Vu Nam ngụp lặn một hồi cũng từ trong đầm nước trôi lên, Thiết Trụ bởi vì thân hình có phần hơi quá khổ cho nên giờ phút này tỏ ra hết sức chật vật.

" Đây là một chuyện cực kỳ khủng bố " Thiết Trụ khuôn mặt xám như tro, khê lắm lắm.

Vũ Thiên Long đưa mắt nhìn lên phía trên, chỉ thấy tại vách đá có một cái thạch động, chiều cao bằng với một người trưởng thành, có lẽ vừa rồi bọn hắn đã nhảy ra từ trong thạch động đó lại theo thác nước mà rơi xuống đầm nước này.

" Mẹ ơi... Máu, máu!! " Thiết Trụ từ dưới nước nổi lên, lập tức hét dài kinh hoàng, sau đó điên cuồng bơi nhanh về phía bờ.

Vũ Thiên Long lúc này mới giật mình phát hiện, cả cái đầm nước này đều đỏ như máu, tản mát ra thứ mùi vị tanh hôi đến gay mũi, theo đó y phục trên người đều bị ngấm thành một màu đỏ.

Mà nước chảy từ trên vách đá xuống, không ngờ cũng là màu đỏ tươi, đây là một thác nước, bằng máu!!!

Vũ Thiên Long nhìn thấy cảnh tượng kia không khỏi rùng mình, hần vội vàng kéo tay Công Tôn Uyển, nàng lúc này cả người đã mềm nhũn, hai tròng mắt cơ hồ đều rớt ra bên ngoài.

"Đây là nơi quý quái nào? Không ngờ lại có nhiều máu như vậy, máu cũng biến thành thác nước, biến thành đầm nước, biến thành dòng sông, đây là âm tào địa phủ ư?" Thiết Trụ nhanh chóng cúi bỏ y phục trên người ra, vắt hết huyết thủy trên quần áo.

Vũ Thiên Long đứng bên cạnh đầm máu, nhìn về phía xa xa, chỉ thấy có một tòa núi huyết sắc cao vút đắm chìm trong mây, vách đá hiểm trở, quanh năm mây mù lượn lờ, một đầu thác nước từ trong mây mù cuộn cuộn chảy xuống, giống như sông máu từ trên chín tầng trời lũng lờ chảy xuống vậy.

Đỉnh núi huyết sắc đằng xa, có một tòa cung điện không lồ sừng sững, mặc dù chỉ lộ ra một góc phế tích tan hoang, nhưng cũng đủ khiến người khác tâm thần rung động, khiến cho người ta nảy sinh một loại ý niệm muốn cúng bái.

Thiết Trụ nhìn thấy tòa cung điện trên đỉnh núi liền giật mình, xanh mặt không nói nên lời, trên ngọn núi hoang tàn vắng vẻ đó, không ngờ lại có một tòa cung điện Viễn Cổ, khiến cho người khác trong lòng tràn ngập chờ mong, mơ màng.

"Trong tòa cung điện kia sẽ không có thêm Ma Quỷ gì nữa chứ? Ta cảm thấy tòa cung điện này giống như một thứ không nên tồn tại trên thế giới này, giống như là đồ vật của một thế giới khác vậy." Thiết Trụ nheo mắt nhìn, sau đó run rẩy nói.

"Cho dù chủ nhân của tòa cung điện này đã từng tồn tại, thì có lẽ cũng sớm chết từ lâu rồi, bằng không thì nó chẳng đến mức hoang tàn như vậy, giống như đã trải qua mấy trăm năm bão táp mưa sa."

Thung lũng này không ngờ nối liền từ Hồng Hoang Sơn Mạch đến tận Huyết Cốc, xuyên qua khu rừng chướng khí ngũ sắc, tiến thẳng đến trung tâm Sơn Mạch.

Vũ Thiên Long nhìn về phía xa, quả nhiên nhìn thấy trong một mảnh khu rừng tràn ngập thứ ánh sáng ngũ sắc, tựa hồ ngàn vạn đóm lửa đang cố gắng nhảy múa vậy, nhìn thế nào cũng đều rất đẹp mắt, bất quá lại cực kỳ ma mị.

Khí tức kia hắn đã từng trải nghiệm qua một lần, chính là cái lần vô tình rơi vào chiếc giếng sâu câu thông cùng với Thăng Long Hoàng Thành.

Xa lạ, cổ lão, tràn ngập mùi vị của tuế nguyệt tháng năm là những gì mà lúc này Vũ Thiên Long có thể cảm nhận rõ nét nhất, cơ hồ là rêu phong mà không phải rêu phong, là bụi bặm mà không phải bụi bặm, nó như thể một địa phương được chấp vá bởi từng mảnh ghép mờ nhạt của ký ức.

Vũ Thiên Long chỉ kịp che miệng, thốt lên một câu cảm thán: "Khí tức này, ta cảm thấy vô cùng quen thuộc."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Xích quỷ cung

Công Tôn Uyển từ trước đến giờ đều bị dọa cho hoa dung thất sắc, không nói được lời nào, một lúc lâu nàng mới dùng thứ ánh mắt âm đạm nhìn vạn vật xung quanh: "Cung điện này hình như ta đã từng nghe qua, là Xích Quỷ Cung của Xích Quỷ Ma Quân, vị Hóa Hư thứ sáu tồn tại " Công Tôn Uyển chỉ tay hướng phế tích nơi đỉnh huyết sơn, thần sắc mặt mỗi nói.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long thoáng giật mình, thứ nhất, hắn thực không ngờ Công Tôn Uyển lại biết được nhiều chuyện đến như vậy, thời gian tiếp xúc mặc dù không gọi là lâu dài, nhưng chừng ấy đã đủ để hắn đưa ra cảm nhận, nàng là người vô cùng thông tuệ, không!!! Phải nói là vạn sự thông, so với tuổi đời của hải tử cũng có thể xem như một kỳ tích.

Thứ hai, từ trước đến nay Vũ Thiên Long chỉ nghe nói quốc gia Đại Việt, thậm chí toàn bộ Bách Việt bao hàm Xích Quỷ tộc cũng chỉ có năm vị Hóa Hư cường giả từng xuất hiện, năm người kia sau tuế nguyệt lâu dài đều đã phi thăng, vậy còn vị Hóa Hư thứ sáu này rốt cuộc là ai? Vì lý do gì hắn lại đi xây dựng nên một loại kiến trúc tại một địa phương tà dị đến vậy?.

"Xích Quỷ Ma Quân!! Cái tên này rất có khí phách" Võ Vu Minh trầm ngâm nói.

"Đi, chúng ta đi vào bên trong, nơi ở của một Hóa Hư đại năng hẳn có nhiều thứ tốt!" Thiết Trụ vừa nói vừa dẫn đầu đám người, hăng hái leo lên đỉnh huyết sơn.

Hai huynh đệ Võ Vu Minh, Võ Vu Nam mặc dù nhút nhát, thế nhưng có thể an toàn trải qua chừng ấy chuyện cũng khiến bản tâm bọn hắn cảm thấy vững tin hơn, vô hình chung mà trở thành một loại tín niệm, tai qua nạn khỏi, lúc này chính là giờ phút gặt hái thành quả, tín niệm với vận mệnh đồng thời cũng chính là một lần đặt cược nữa.

Ngọn núi này không phải quá to lớn nếu như nhìn từ bên ngoài, nhưng từ đó lan tràn một loại khí tức thâm nghiêm khó bề xâm phạm dễ làm con người ta sinh ra nhụt chí, cơ hồ đã từng sừng sững trong sương gió, vững vàng qua bão táp của tháng năm mà sản sinh nên.

Bất quá, tàn tích phế cung kia lại cực kỳ khoa trương, cơ hồ chiếm trọn lấy ba phần diện tích ngọn huyết sơn, toàn bộ nằm về phía tây nơi vách đá cheo leo nhất, nếp mình dưới lớp sương mù dày đặc lưng chừng núi, nhìn thế nào cũng đều giống như đang dán chặt bên trên vậy.

Lầu cao gác mái mặc dù đã đổ nát không thành hình dáng, nhưng nương theo đó có thể dễ dàng nương tựa ra quy mô cùng sự hoành tráng trước kia của nó.

Một khoảnh sân rộng đã bị vụn nát che lấp hết, phía trước có bức phù điêu tạc hai đầu Toan Nghê đang vờn giá vũ lại quý gồi như đang triều bái một con thần điều khổng lồ, thần điều này đôi cánh dang rộng che kín tầng trời, bên dưới sơn hà bao la, ức vạn ánh mắt bá tánh cùng nhìn lên hướng thượng khung.

Bức phù điêu này cực lớn, những họa tiết bên trên lại sống động như thực, cơ hồ vạn vật không phải được phác họa ra mà được dung nạp một cách hoàn chỉnh, đem lại cho người nhìn cái cảm giác mong lung bất định, thần điều kia tạo hình gần giống với cánh Lạc Điều mà Vũ Thiên Long từng thấy qua bên bờ Đông Hải.

Bước chân vào bên trong cung điện, phía đại môn khép hờ đã bị mạng nhện cùng bụi bặm giăng kín, trên tám biển sơn son thiếp vàng có ghi dòng chữ đã ngả màu: "Xích Quỷ Cung".

Vừa nhìn vào ba chữ này đầu óc Vũ Thiên Long bỗng nhiên quay cuồng, cứ như thể thiên lôi nổ vang bên tai, ngàn vạn đạo điện lôi nhất tề công kích khiến thân thể hắn không tự chủ được mà lao đảo lùi lại phía sau, rơi xuống mấy bậc thềm mới dần dần ổn định được thân hình.

"Đạo vận!!" Vũ Thiên Long khuôn mặt âm trầm, kinh hãi hét lên một tiếng, sau đó không tiếp tục nhìn nữa mà lách mình đi qua đại môn, tiến vào bên trong.

Chính điện có mười tám cây cột lớn đen nhánh làm bằng tinh thiết cắm chặt trên nền đá hoa cương, cơ hồ chống đỡ cho toàn bộ kiến trúc, phía trước một chiếc hoàng kim vương tọa lộng lẫy phủ rèm che, khí thế thâm nghiêm, nhìn thế nào cũng đều giống với cung điện của một bậc đế vương hoàng giả.

Bất quá khung cảnh tiêu điều vắng lặng, chỉ có bụi mờ che kín cùng thứ ánh sáng leo lét phát ra từ trên cây Trường Minh Đăng, khiến cho người đối diện có cảm giác không mấy thoải mái.

Lúc này, bàn tay được chặt xuống từ trên người tử thi, được Vũ Thiên Long giấu trong tay nải bỗng nhiên chuyển động, cũng không phải chuyển động đơn thuần, mà là một loại run rẩy, phảng phất còn nghe được rõ ràng thanh âm gào thét thể lương khiến cho Vũ Thiên Long cũng đều thoáng qua chút cảm giác bất an.

Bàn tay này ướt đầm bởi máu tươi, trong máu lại tràn ngập một luồng lệ khí âm hàn, màu sắc huyết dịch mặc dù cũng là màu đỏ, nhưng trong màu đỏ lại có những đốm đen nhỏ li ti xen kẽ.

"Đây quả thật là bàn tay của một vị Hợp Đạo đại năng, rốt cuộc là người nào đã giết chết vị đại năng này? Thậm chí còn chôn vùi ở trong thạch động dưới mặt đất" Vũ Thiên Long không dám trực tiếp đụng vào cánh tay dính máu kia, sợ rằng sẽ trúng phải lời nguyền, hoặc giả một thứ đáng sợ nào đó.

Công Tôn Uyển đang đảo mắt nhìn khung cảnh khắp nơi lúc này nàng mới mở miệng hỏi: "Làm sao ngươi biết đây là cánh tay của một vị tu sĩ Hợp Đạo kỳ?"

"Trong máu ẩn chứa mùi vị Đạo Nguyên dày đặc" Vũ Thiên Long vừa nói vừa dùng linh khí "Định Khí Ngự Vật" nâng bàn tay lên, đi đến bên cạnh Công Tôn Uyển, đột nhiên, một giọt huyết dịch từ đó rơi xuống nền đá hoa cương.

"Xi!!! Xi!!".

Toàn bộ những tấm đá hoa cương được ốp lát bên trong chính điện đều đồng loạt sôi trào lên, toát ra một đám bong bóng khí, cứ như thể đá vôi bị ném vào nước vậy, đây chính là năng lượng ẩn chứa bên trong một giọt huyết dịch của Hợp Đạo tu sĩ, có thể khiến cho vạn vật bị hòa tan.

Thế nhưng, thời điểm một giọt huyết dịch từ bàn tay chảy ra, Chiến Thần Đình bên trong cơ thể Vũ Thiên Long giống như ngưi được mũi máu, lập tức trở nên chấn động, không ngừng phát ra tiếng vang, tựa hồ muốn xé nát thức hải, hút hết máu tươi trên bàn tay này, thậm chí ngay cả Đại Việt Tôn Tiên Kinh cũng tự hành hấp thụ thiên địa linh khí, giọt huyết dịch vừa rơi xuống liền bốc hơi, hóa thành tinh nguyên, theo vòng xoáy thôn phệ đi vào bên trong thân thể Vũ Thiên Long.

Vũ Thiên Long biết rõ trong bàn tay này ẩn chứa huyết khí vô cùng khổng lồ, một khi để Đại Việt Tôn Tiên Kinh tự do hấp thu nó, căn bản sẽ không dừng lại được, đến lúc đó, bản thân hắn nhất định sẽ bị lực lượng huyết khí này khiến cho bạo thể mà chết.

Một giọt tinh huyết của Hợp Đạo tu sĩ, còn ẩn chứa huyết khí nồng hậu hơn xa so với tổng số huyết khí trong cơ thể Vũ Thiên Long hiện tại, huống hồ trong cái tay này đâu chỉ có một giọt huyết dịch

Vũ Thiên Long liền cất bàn tay đi, ngồi xếp bằng tại chỗ vận chuyển Chân Nguyên Linh Khí áp chế Chiến Thần Đình cùng Đại Việt Tôn Tiên Kinh xuống.

Lúc này Thiết Trụ bỗng nhiên cười lớn, hắn vừa cười vừa lẩm bầm như nói một mình: "Thiên Địa mang mang, ai bảo tuần hoàn vô chân vô ngã? - Vạn năm ngấm cảnh hồng trần xoay vần chuyển thế - Cổ nhân, bằng hữu cuối cùng đều bỏ cuộc - Chỉ còn mình ta cô độc giữa cõi đời - Mong một kiếp nào đó trong muôn ngàn kiếp trùng trùng nhưng vô pháp - Đáp thiên câu đạo hỏi đạo trời ba ngàn có dày bằng ta tư lịch một kiếp người?"

Nếu nhân sinh như ý, hà cớ gì Thiên Thư vô tự?*(Thư trời không có chữ) * - Ta cầu ma, tâm ma, tu thành Ma Quân chi vị - Thiên phú siêu tuyệt, tiền vô cô nhân hậu vô lai giả - Bởi vậy thiên điều chèn ép, đạo trời không dung - Lỡ bước sa chân nên trầm mê trăm ngàn kiếp - Chỉ tiếc tâm nguyện bất sở dục - Nếu được làm lại, duy ngã tâm vô hối!! (riêng ta tâm không hối hận) ".

" Người làm nhảm cái quỷ gì vậy? " Đám người Vũ Thiên Long cùng nhìn lại Thiết Trụ bằng ánh mắt khó hiểu.

" Nhìn đi!!" Thiết Trụ mơ màng chỉ tay lên phía trước, nương theo phương hướng có thể nhìn thấy một bức tranh được treo ngay ngắn bên trên hoàng kim bảo tọa.

" Thi Sơn Huyết Hải Đồ!! " Tại đó có hai câu đối đỏ được viết bằng máu tươi, qua tuế nguyệt đều đã trở màu đen đậm, như thể một lời tự thán, một bản anh hùng ca không có tiêu đề, không mang chủ đích.

Bức tranh này vẽ cảnh núi non, sông nước, bất quá sơn hà đều đắm chìm trong xác chết, nơi nơi thi thể chồng chất, thậm chí còn cao hơn một ngọn núi, máu huyết chảy thành sông, bầu trời hôn ám, ngay cả đại địa cũng là một màu đỏ sẫm.

Đến lúc này đám người Vũ Thiên Long đều riêng phần mình hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác như có một luồng hơi thở băng hàn đang chạy dọc sống lưng, khiến thân thể bọn hắn không tự chủ được mà cùng run lên bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Anh tài tề tựu

Lúc đám người Vũ Thiên Long leo lên Huyết Sơn được nửa ngày, trong thạch động trên vách đá dựng đứng, lại có một đạo nhân ảnh bay ra.

Đạo nhân ảnh rút xuống huyết trì, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước lã không một cái, giống như chim én lướt nước, thân thể lại bay lên cao, hạ xuống bên bờ, sau đó thở ra một hơi thật dài, nhìn về phía thạch động trên vách đá dựng đứng mà đáy lòng vẫn còn sợ hãi:

" Cái tử thi kia cuối cùng cũng chịu yên tĩnh lại rồi, nơi này là... Nơi này là sâu trong Hoành Sơn Sơn Mạch, Huyết Sơn, thác nước, Ma Cung ".

Thân ảnh kia, một lão già gầy nhom, thần sắc tuy có phần ác sát nhưng khí thế trên người tuyệt nhiên bất đồng, lão thân mang bạch bào, bên eo dắt theo cây ngọc tiêu, đầu tóc bạc trắng, ánh mắt sáng quắc, vô cùng tinh anh cơ trí.

Nếu Vũ Thiên Long có mặt tại đây hẳn sẽ nhận ra lão già này.

Lão nhân nhìn chằm chằm vào ngọn núi đỏ như máu và tòa Ma Cung u ám cổ xưa, trong lòng liền trở nên kích động, khu rừng chướng khí ngũ sắc kia không phải dùng sức người là có thể vượt qua, nhưng trong hạp cốc không ngờ vẫn có một thông đạo nối thẳng tới nơi này.

Hai ngày trước đó, lão nhân bị một đám người truy sát, bởi vì trốn chạy cho nên mới vô tình đi xuống thung lũng của Hoành Sơn Sơn Mạch, lúc tiến vào thạch động dưới mặt đất, đã làm cho cái tử thi kia thức tỉnh.

Từ thi liền trở nên điên cuồng, bắt đầu giết chết phần lớn đám tu chân giả truy sát, lão cũng là may mắn mới có thể trốn thoát ra ngoài, đến khi yên tĩnh trở lại, lão mới một lần nữa tiến vào thạch động dưới mặt đất, lần này vì không kinh động đến tử thi kia, cho nên mới có thể bình yên vô sự xuyên qua, đi tới Huyết Sơn.

" Trên mặt đất vẫn còn sót lại dấu chân, hơn nữa trong không khí rõ ràng có dấu vết tu vi ba động, xem ra đã có người sớm tiến đến địa phương này! " Lão nhân đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn lên ngọn núi Huyết Sắc, sau đó cũng bắt đầu lên đường.

Sau khi lão nhân rời khỏi, lại có một đám người nữa đi ra, đám người này già trẻ, lớn bé đều có đủ, trong đó phần đông là hài tử, trên thân bọn hắn đều mang y phục tông phái.

Cao thủ từ trong thạch động đi ra càng lúc càng nhiều, bắt đầu chém giết lẫn nhau, cướp đoạt tài nguyên hai bên đường, sau đó đồng loạt trèo lên đỉnh Huyết Sơn.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đã có mấy trăm tu chân giả đi qua, tiến sâu vào bên trong Hoành Sơn Sơn Mạch, khiến cho khu vực cổ xưa tĩnh lặng nay bắt đầu trở nên âm ỉ, không ngừng dấy lên từng trận thanh âm sát phạt.

Đám người Vũ Thiên Long tất nhiên không biết chuyện đã có tu sĩ khác tiến sâu vào bên trong sơn mạch.

" Lần này Ma Cung hiện thế, kinh động tam châu, anh tài tề tựu, người đoán xem kẻ nào có thể đi lên chín chín tám mươi mốt tầng ma tháp, đoạt được Ma Quân truyền thừa? " Một nam tử thân mang cẩm tú hoa phục kích động hỏi đồng bạn đi bên cạnh.

" Là ai thì cũng không đến lượt tán tu như chúng ta, vậy nên hy vọng trên đường gặp được thứ gì thì cứ quét sạch thứ đó đi " Kê kia thờ dài sườn sượt, ngưng một chút hần lại nói.

: " Bảy vị thiên chi kiêu từ đều đã đến năm người, trừ Đông Hải Thánh Long Môn Trần Tư Bình bởi vì khoảng cách xa xôi không thể đến, còn một người nữa, nghe đồn là đệ tử thân truyền của thái thượng trưởng lão Phong Vũ Môn, người này hành tung vô định, cũng không hề có chút tiếng tăm gì trong tu chân giới, bất quá ta nghĩ hần sẽ đến ".

" Tiểu tử Lê Văn Phúc, hần mới có bao nhiêu? Mười tuổi cũng đã nửa bước Trúc Cơ, không hổ là kẻ mang Tiên Căn vô thượng, càng nghĩ ta càng thấy xót xa cho non nửa đời người tu đạo của mình ".

" Lần này là dịp may hiếm có, bất quá phải tuyệt đối cẩn thận, đến Huyết Sơn này cũng không phải chỉ một hai vị đại năng đâu!! ".

Lúc này đám người Vũ Thiên Long đang ngay ngắn đã tọa tại trên chính điện, linh khí nơi đây quả thực vô cùng nồng đậm, không những thế còn tuyệt đối tinh thuần, cơ hồ gấp mười lần so với thế giới bên ngoài.

Công Tôn Uyển là người đầu tiên nhận được lợi ích, nàng thuận lợi tiến cảnh đến Ngưng Khí tầng sáu, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ họ Võ tùy thời đều có thể đột phá.

Đại Việt Tôn Tiên Kinh âm âm vận chuyển khiến cho linh khí trong trời đất cũng trở nên bạo động, từ bốn phương tám hướng điên cuồng kéo đến, trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long lúc này là một mảnh sương mù dày đặc như là hải vân vậy.

Hần cắn vào một miếng thiên niên huyết sâm, sau đó lại đắm chìm trong trạng thái tu luyện, bởi vậy tu vị của Vũ Thiên Long từng giờ từng phút đều được nâng lên một cách đáng kể.

Lại không biết trôi qua bao lâu, cơ hồ ba đến bốn canh giờ, cho đến khi bên ngoài vang lên thanh âm chấn động Vũ Thiên Long mới bừng tỉnh từ trong tu luyện.

" Vũ Thiên Bá! Ngươi chạy trời không khỏi nắng " Một tiếng hét dài vang lên xé tan bầu không khí tịch mịch, lại có từng hồi tiếng nổ vang như thiên lôi cuồng chấn khiến cho ngay cả đại điện đều thoáng lắc lư.

" Âm!!! Âm!!!" Thần thông thuật pháp va chạm lẫn nhau, dư ba lực lượng lan tràn về bốn phía, cuốn lên phong bạo ngập trời, ngay cả đại môn to lớn bằng sức người không thể mở kia lúc này cũng mở toang ra.

Đám người Vũ Thiên Long kinh nghi, vội vàng bước ra bên ngoài, từ trên nhìn xuống bên dưới khoảnh sân rộng có thể thấy hai thân ảnh mờ nhạt đang song song đối chiến.

Hai người này thân pháp cực nhanh, cơ hồ là hai đoàn lôi quang đang rượt đuổi nhau vậy, lực lượng tu vị khủng bố không ngừng trùng kích lên hư không, đánh cho thiên địa oanh minh, đất trời âm đạm, Vũ Thiên Long nhìn cũng không dám nhìn, bởi chỉ một tia dư lực kia thôi đã đủ để diệt sát hần đến trăm ngàn lần.

Thình lình một cánh tay to lớn nặng nề chộp vào hư vô, hung hăng xé toang thương khung, từ đó hiện ra hư ảnh khuôn mặt to lớn được bao trùm bên trong hắc vụ, khuôn mặt này lạnh lùng gầm lên một tiếng, sau đó nhanh chóng cùng đại thủ kia triển khai chém giết.

" Đùng Đoàng " Mấy tiếng nổ lớn bất ngờ vang lên, lại có lôi điện rạch phá thương khung, ý chí thiên địa tựa hồ đều bị thay thế, cảm giác như bầu trời trong một khắc này thoáng chùng xuống, hàn phong âm âm cuốn ngược, hồn ám cực kỳ.

Khuôn mặt to lớn bị một trảo vỗ vào liền tan vỡ, tự hành đổ sụp, cự đại thủ ấn như ngọn thiết sơn nặng nề giáng xuống khiến cho không khí xung quanh nổ vang liên hồi, đám người Vũ Thiên Long cảm giác máu huyết trong cơ thể đều không thể nào thuận lợi lưu thông, ngược lại còn bị sinh sinh hút ra bên ngoài.

Khuôn mặt kia vô cùng quen thuộc, Vũ Thiên Long có thể nhận thức được, chính là lão giả từng xuất hiện bên dưới chiếc giếng khô nơi hậu hoa viên Vũ gia.

Lão giả nằm trên mặt đất, trên thân thể y phục đã bị chấn nát, tóc tai rối bời, thần trí có phần khủng hoảng, khi đại thủ ấn kia ép xuống, lão cũng cười lớn, hung hăng đâm ra một đâm đối kháng.

" Âm!!! " Nền đá ngay lập tức đều bị phá toái hóa thành phần bụi, lại theo phong bạo cuốn bay khiến cho trời đất mịt mù, đám người Vũ Thiên Long đều bị mũi ho sặc sụa.

Sau khi bụi phấn tán hết, trên đại địa là một cái lỗ thủng to lớn hình bàn tay năm ngón in hằn, đứng tại đó một nam nhân thân mang hắc y, hần toàn thân đều bị bao trùm bên trong hắc vụ cho nên không thể nhìn rõ diện mục, chỉ thấy phía trên đỉnh đầu phiêu phù tám kim bài do linh khí huyền hóa nên, tám kim bài này lớn bằng bàn tay, đỏ sẫm như máu, bên trên viết một chữ " Tử " thật lớn, thi thoảng còn lóe lên huyết quang.

Nam nhân khí thế sát phạt, cơ hồ có tầng tầng sát lục mạnh mẽ bao phủ lấy thân thể, không những vậy tu vị hần tuyệt đối kinh người.

Đúng lúc này, lại có một đám người nữa thuận lợi leo lên Huyết Sơn, đám người nhân số tầm ba mươi, được chia thành nhiều tốp nhỏ, mặc dù y phục bất đồng thể nhưng giống nhau ở chỗ, đi phía sau lưng mỗi hải tử đều có một lão giả theo cùng.

Bọn họ vừa đặt chân lên mặt sân của phế cung, nhìn thấy tràng cảnh phá hoại kia thì không khỏi giật mình một chút.

" Là người của Hắc Âm Đế Thành!! Trời ạ!! Hắc hình như là Tam Linh Tử, còn kẻ xui xẻo dưới kia là ai? "

Theo thanh âm rơi xuống, chỉ thấy từ bên dưới lỗ thủng kia thân ảnh một lão nhân đang chật vật bò lên, lão nhân toàn thân huyết nhục mơ hồ, trên đầu tóc rối bời bê bết máu tươi, tứ chi đều đã nát vụn nhìn cực kỳ thương tâm.

Chợt có kẻ che miệng kinh hãi: " Là Vũ Thiên Bá, gia chủ Vũ gia Trần Thiên Quan! Không phải hắn đã chết rồi sao? "

" Vũ Thiên Bá! Trần Thiên Quan!!! Là...Là nội công!! Người.. Người không hề chết! " Đến lúc này Vũ Thiên Long đã không còn giữ được bình tĩnh, theo quán tính, hất vãi vàng lao xuống bên dưới.

" Người đồ diệt toàn tông, lại truy sát ta mấy chục năm trời, khiến ta phải già chết lần khuất khắp nơi như chó nhà có tang!! Hôm nay dù có thật sự bỏ mạng, Vũ Thiên Bá này cũng phải báo được đại thù! "

" Hắc Hắc! Ngay cả Vũ gia các người đều không kẻ nào được toàn mạng, ta tiễn người đi trước một bước vậy! " Dứt lời nam nhân hắc y đánh ra một chưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Mở ra ma tháp

Khi chưởng ấn kia vừa rơi xuống, Vũ Thiên Long cũng điên cuồng hét lên một tiếng, đến lúc này Vũ Thiên Long đã không thể làm ra lựa chọn nào khác, lập tức từ bên trong ni tâm hắc, một đoàn thất thái quang mang gào thét xé không mà ra.

Cũng đồng thời tại phía trên hư vô bất định, thỉnh linh huyền hóa nên một tia từ kim điện lõi lớn chừng vại nước, tia điện lõi này màu tím đậm, xung quanh còn có đạo vận bạch sắc tự hành dịch chuyển.

Sát na đó, cảm tưởng như cả bầu trời đều bị đại đạo ý chí bao trùm bên trong, một cỗ sinh tử khí tức ngập trời bộc phát, dương quang âm đạm, nhật nguyệt lu mờ, hàn phong gầm rú tựa hồ bão táp mạnh mẽ cuốn về bốn phương tám hướng.

Lại thêm một sát na nữa, ngàn vạn lõi chi lực không biết từ đâu trong trời đất cũng đều ầm ầm kéo đến, kết thành một tấm lưới từ kim thật lớn, bao trùm hết thảy.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực sự chỉ phát sinh trong vòng chưa đầy một hơi thở ngắn ngủi, đoàn thất thái quang mang kia chính là một trong ba sợi tóc bảo mệnh mạng theo nhất kích toàn lực của tu sĩ Hợp Đạo kỳ mà ngày đó hạ lễ bái sư được sư tôn ban tặng.

Từ trước đến nay dù cho có trải qua biến cố thế nào Vũ Thiên Long cũng đều không nỡ đem món quà quý giá của sư tôn ra để sử dụng bừa bãi, nhưng hôm nay lại hoàn toàn bất đồng, hôm nay bản thân hắn đang nắm trong tay tính mạng của Nội Công.

" Chết!! "

Mọi chuyện diễn biến nhanh đến độ chúng nhân còn chưa kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, thì tia từ kim điện lõi đã nhắm hướng nam nhân hắc y bổ xuống, bầu trời trong một khắc này được đốt sáng, tựa hồ có ngôi lưu tinh vừa vọt qua, thương khung bị sinh sinh xé toang, chia đôi thành hai nửa.

Đứng dưới thứ lực lượng thậm chí còn viễn siêu cả lực lượng bên trong thiên địa thì không một ai đủ sức đối kháng, không có uy áp kinh tâm, chỉ có một cỗ thiên ý bao la dung nạp hết thảy vào bên trong.

" Đoàng!! Đoàng!! Đoàng!! "

Mấy tràng tiếng nổ lớn đồng thời vang lên không báo trước, lập tức vạn âm im bật, lòng người tại một khắc đó cũng rớt xuống, thiên không lắc lư chao đảo, phong vân biến sắc.

Tia điện lõi kia tựa hồ là cửu cửu thiên kiếp hung hăng nện xuống, tốc độ quá nhanh, viễn siêu hết thảy, bởi vì phạm vi công kích bị gói gọn, cho nên chúng nhân quan khán xung quanh cũng không có ai mấy may bị tổn thương.

Chỉ thấy sau tiếng nổ, sau cái chớp sáng của thiên không kia, thân ảnh nam nhân hắc y ngay lập tức biến mất mà thay thế vào đó là một cơn mưa máu, một đoàn huyết vũ bao trùm cả mảnh sân, lại có hàn phong cuốn tới như gió thổi mưa bay, chỉ để lại trong khứu giác con người tồn lưu thứ mùi vị tanh nồng đến lợm giọng của huyết tinh.

Ngay cả Nguyên Anh đều không thể nào trốn thoát, Nguyên Anh vỡ đồng nghĩa với thần hình tiêu diệt!! Mọi chuyện qua đi theo cái kịch bản mà không ai ngờ tới, một lúc sau Thiên Địa pháp tắc tìm về chân ngã, vạn vật lại trở về với trạng thái vốn có của nó, chỉ có lòng người là không thể nào bình tĩnh trở lại.

Tam Linh Tử, một trong chín đại sát thủ của Hắc Ám Đế Thành, bài danh hàng thứ ba, tu vị càng đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, dưới cơ duyên xảo hợp bị thiên lôi đánh trúng, chết theo một cái cách không thể nào ngờ ngẫm hơn.

Đúng là không ai lại đi hoài nghi một hải tử như Vũ Thiên Long, vả lại hắn là từ bên trong chính cung đi ra cho nên cũng chẳng có ai thêm để ý đến, hơn nữa mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, cơ hồ là trong mấy cái sát na, bất quá, nếu để lộ ra chuyện này: " Một Ngưng Khí tiểu tu sĩ giết chết Nguyên Anh đại năng!! " Chẳng phải tu chân giới sẽ đại loạn sao?.

" Tiền bối!! Người thương thế quá nặng!! " Vũ Thiên Long nhanh chóng đi đến bên cạnh lão nhân, đẩy lòng đau xót nói, sau đó hắn lại đưa đôi bàn tay nhỏ bé đỡ lấy thân hình gầy gò đã không toàn vẹn của lão nhân.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt Vũ Thiên Long, Vũ Thiên Bá thoáng giật thót, như có tiền đàn diệu dược, vậy mà bản thân hắn đã không còn cảm giác đau đớn, Vũ Thiên Bá chỉ mỉm cười, nhìn hải tử trước mắt một lúc thật lâu.

" Để ta dìu người đi!! ".

Thương thế của Vũ Thiên Bá quả thực rất nặng, hai bàn tay đều bị chấn nát, đến đôi chân cũng đã đứt gãy, trên ngực còn lưu lại một vết thương sâu hoắm do chương ấn gây ra, nhìn vào, Vũ Thiên Long không khỏi đau lòng.

Bản thân hắn thực không thể ngờ, vị Nội Công đã chết từ lâu của mình đến nay vẫn còn sống, hơn nữa lại gặp nhau trong cái hoàn cảnh bi đát như thế này.

Ngày đó tao ngộ dưới chiếc giếng khô, Vũ Thiên Long cứ đinh ninh rằng, lão nhân có thứ gì đó khó nói, khiến hắn cảm giác vô cùng thân thiết, bất quá cũng chỉ là thân thiết mà thôi, dần dà hắn xem như hồi tao ngộ kia là một đoạn cơ duyên, xem lão như là một lão nhân đáng kính, bởi vậy Vũ Thiên Long mới cực kỳ nghiêm túc đi tu tập Nhất Thủ Già Thương Khung đạt đến thành tựu hôm nay.

Đến lúc này Vũ Thiên Long mới chợt ngộ ra, lý do khiến cho Vũ Thiên Bá lựa chọn giả chết đó chính là muốn đảm bảo an toàn cho Vũ gia, tránh cho đám người Hắc Ám Đế Thành lần theo dấu vết tìm đến, cũng là ở trong bóng tối tìm một cơ hội báo thù.

Nhưng đồng thời Vũ Thiên Long hiểu, trước mắt hắn, trước mắt Vũ gia bây giờ, chỉ đích là một đầu hung thú khổng lồ, một tổ chức sát thủ hùng mạnh mà chỉ cần phái ra IVMKop bất kỳ nhân vật nào như Tam Linh Tử cũng đủ để đồ sát toàn bộ Vũ gia.

Nhưng không bởi vậy mà đạo tâm hắn nảy may giao động, nếu có cũng chỉ là một chút xúc tác mạnh mẽ khiến bản thân hắn thêm kiên định, đạo tâm của Vũ Thiên Long là bảo hộ cho toàn bộ Vũ gia, bảo hộ cho thân nhân, bằng hữu và việc cần thiết trước mắt chính là nhanh chóng gia tăng thực lực.

" Nội Công!! Ta biết người là Nội Công của ta!! Nhưng mà, tạm thời lúc này không nên để người thứ ba biết đến quan hệ của chúng ta!! " Vũ Thiên Long dìu Vũ Thiên Bá tiến vào một chỗ vắng người bên trong Ma Cung, vừa đi vừa nói.

" Tốt!! Thiên Long!! Ta biết.. Ta biết Nội Tôn của ta thân mang tiền căn vô thượng, ta hiểu cuộc đời này của mình không thể báo được cừ thù, nhưng mà!! Con phải hứa với ta, phải giúp ta giết hết đám người Hắc Ám Đế Thành!! Không mười năm thì trăm năm, không trăm năm thì ngàn năm!!! Con nhất định phải đáp ứng!! ".

Vũ Thiên Bá thều thào nói, nơi đây mắt đỏ hoe chứa một tia bất lực, một chút thương cảm cùng một loại ký thác trọng trách nặng nề, bản thân lão lúc này đã như đèn cạn dầu, bởi vì nhục thân đã bị tổn hại nghiêm trọng, hơn nữa Nguyên Anh cũng chịu tổn thương không nhẹ, tùy thời có thể sụp đổ.

" Nội Công!! Long nhi cũng là người Vũ gia, ta hứa với Nội Công, trong vòng hai mươi năm ta sẽ giết hết toàn bộ đám người Hắc Ám Đế Thành! Vũ Thiên Long xiết chặt đôi bàn tay, trong đôi mắt thanh thuần của hải tử phát ra một tia tinh mang sắc lạnh.

" Nội Công điều tức, ta giúp người trị thương " Vừa nói, Vũ Thiên Long vừa lấy ra trong tay nải một bàn tay đầm máu.

Vũ Thiên Bá nhìn thấy bàn tay này thì không khỏi rùng mình: " Đây là!! ".

" Đây là bàn tay của một vị Hợp Đạo kỳ đã chết, sáng hôm nay con vô tình chặt xuống, bên trong ẩn chứa lực lượng huyết khí cùng linh lực vô cùng nồng đậm, Nội Công hấp thu hết thứ này không những thương thế khỏi hẳn mà tu vị nhất định sẽ có thể thăng hóa! ".

Nghe đến đây, Vũ Thiên Bá vừa cười vừa ho lên sặc sụa:" Duyên!! Thật là duyên, đúng là duyên số! Thủ Cung Thi Nô là do ta làm kinh động mà chui ra khỏi phần mộ, lại bị con chém đứt bàn tay, cuối cùng bàn tay kia dành cho ta trị thương..Haha ".

" Thì ra là như vậy!! " Vũ Thiên Long như bừng tỉnh đại ngộ.

" Bàn tay này tạm thời con không thể dùng được, cho nên ta sẽ nhận nó, sau này Nội Công sẽ đền lại cho con thứ quý giá hơn " Vũ Thiên Bá âm trầm nói.

" Là người một nhà cần gì nói chuyện ân nghĩa, báo đền, nếu như người không phải là Nội Công của ta mà chỉ là lão già ta từng gặp qua dưới chiếc giếng

cổ, thì hôm nay ta cũng sẽ đem nó cho người trị thương! ".

" Tốt! Tôn nhi ngoan! " Vũ Thiên Bá cảm khái nói, sau đó nhận lấy bàn tay của Thủ Cung Thi Nô.

Lúc này bên ngoài tu chân nhân sĩ kéo đến càng đông, nhân số có tầm hơn ba trăm người, trong đó đa số là tán tu nhân gian, cũng bao gồm những kẻ bất chấp nguy hiểm tiến vào Huyết Sơn truy cầu cơ duyên, mười mấy lão giả tu vị cao thâm đang hợp lực mở ra phong ấn lối vào Ma Tháp, truyền thừa Ma Quân, kẻ nào sẽ may mắn nhận được?.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Vượt ma tháp (1)

Qua nửa ngày, phong ấn lối vào Ma Tháp cuối cùng cũng bị phá mở, Vũ Thiên Bá sau khi hấp thụ hết tinh hoa bên trong bàn tay Thủ Cung Thi Nô, thương thế đều đã khỏi hẳn, hơn nữa, giống như Vũ Thiên Long từng nói, tu vị Vũ Thiên Bá được thăng hoa thêm một mảng lớn, thuận lợi tiến cảnh đến Nguyên Anh trung kỳ.

Khi Ma Tháp mở ra, Thiên Đạo cùng lúc giáng xuống một hồi Thiên Kiếp, bất quá Thiên Kiếp này cũng không thể mây may tổn hại được đến kiện Tiên Thiên Chí Bảo của một đời Ma Quân.

Ma Tháp có tám mươi một tầng, câu thông từ mặt đất của phế cung lên đến đỉnh Huyết Sơn, Xích Quỷ Ma Quân lựa chọn người truyền thừa mặc dù không phân biệt là người trong chính đạo hay ma đạo nhưng lại giới hạn tu vị kẻ tiếp nhận, chỉ có những tu chân giả thực lực dưới Trúc Cơ mới có thể bước vào.

Đứng trước Ma Tháp lúc này là hơn hai trăm hải tử, trong đó tán tu nhân gian chiếm đến một nửa, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển hay hai huynh đệ Vô gia đều có mặt, bất quá toàn bộ sự chú ý của chúng nhân đều đặt vào năm tên hải tử đứng đầu.

Năm tên hải tử, tuổi đời so với Vũ Thiên Long không có chênh lệch nhiều, y phục mang trên người, Vũ Thiên Long đều quen thuộc, hai kẻ trong đó đến từ Á Đông Thần Tông, hai kẻ đến từ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, một kẻ còn lại đến từ Nam Bộ Càn Khôn Tông, bọn hắn là đệ tử của năm đại tông môn đứng đầu, thân mang Tiên căn vô thượng.

Trong đó có một tiểu nữ hài, nàng này dung mạo tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo, da trắng, môi thắm, tóc dài miên man, tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng vóc dáng lại cực kỳ thanh tú, khí chất trên người cũng vô cùng cao quý, băng lãnh.

Nàng mặc một thân hồng sam, nhìn thế nào đều giống với một cổ nhân mà Vũ Thiên Long đã từng có cơ duyên gặp qua, Kiều Nguyệt Nga, phó tông chủ Nam Bộ Càn Khôn Tông.

" Vị kia là Lê Văn Phúc, môn hạ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, ta nghe đồn hắn bá nhập tông môn từ năm tám tuổi, hơn nữa tu vị cũng đã là nửa bước Trúc Cơ, lần này truyền thừa Ma Quân khó bề thoát khỏi tay hắn ".

" Ta lại không nghĩ vậy, người nhìn đi, kẻ đứng thứ ba từ bên phải sang, tiểu tử kia tên gọi Minh Nhân, ngoài Tiên căn ra hắn còn thức tinh được cả tiên tướng, nghe đâu là "Đầu Suất Thần Hóa Luyện Càn Khôn " Một loại chỉ thượng luyện đan thiên phú ".

" Tiểu nữ hài Tông Thiếu Quân cũng không tầm thường, nếu chỉ xét về thiên tư, nàng được đề danh đệ nhị trong bảy chủng Tiên căn từng xuất hiện, chi tiết lần này có hai kẻ không đến, là Trần Tư Bình của Đông Hải Thánh Long Môn và Vũ Thiên Long của Trung Bộ Phong Vũ Môn ".

Bên trong chính cung bắt đầu vang lên thanh âm nghị luận, tất cả đều đi vào tai Vũ Thiên Long, bản thân hắn rất chú ý đến năm tên hải tử đứng đầu, bọn họ khí chất trên người mặc dù bất đồng nhưng tuyệt nhiên không phải loại tầm thường.

Trong đó một nam hải tử mặc đạo phục màu xanh, đem lại cho Vũ Thiên Long ấn tượng lớn nhất, hắn tướng mạo anh tuấn, khuôn mặt cực kỳ chất phác, phúc hậu, trên thân thi thoảng lại tản mát một vòng dương quang nhàn nhạt.

" Kẻ này ta đoán không nhầm là Lê Văn Phúc, Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn " Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng nhìn xung quanh, âm thầm đánh giá.

Đúng lúc này lại có thanh âm già nua đậm đặc vang lên: " Toàn bộ đệ tử tu vị dưới Trúc Cơ kỳ chuẩn bị tiến vào địa phương truyền tống!! " Người lên tiếng là một lão giả.

Lời nói vừa rơi xuống, lập tức tràng cảnh liền trở nên xôn xao, thần tình chúng nhân đều không thể nào che dấu được nét kích động, truyền tống trận là một vòng sáng màu vàng, bên trên còn có tầng tầng phù văn lập lòe tự hành dịch chuyển.

Vũ Thiên Long đứng gần cuối cùng, chung hàng với đám người tán tu nhân gian, bản thân hắn y phục tầm thường, khí chất càng không có gì nổi trội, thậm chí ngay cả tu vị cũng đều như vậy.

Mặc dù không ai nói với ai lời nào, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt có thể dễ dàng cảm nhận được sự đối chọi gay gắt đang ngầm phát sinh.

Bước vào bên trong truyền tống trận, tức thì một cỗ hấp lực cường đại bao phủ bốn phía, Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy tựa hồ bầu trời trong một khắc này rút xuống, bản thân hắn như bị cuốn trôi vào đoạn đường hầm không có ánh sáng, bên tai còn nghe được thanh âm phong bạo rít gào.

Vừa mở mắt, Vũ Thiên Long thấy mình đang đứng trước một đại môn, đại môn này cơ hồ được dựng lên bằng tinh thiết, ngoài to lớn, vững chãi ra thì không có gì đặc biệt, phía trước im lìm ba bậc tam cấp cao thấp bất đồng đã phủ lấy rêu xanh, kỳ lạ là xung quanh lại không hề có bất kỳ một người nào khác, chỉ mình hắn trở lại.

"Quái!! Những người khác bị truyền tống đi đâu? "

Chưa kịp định thần thì từ bốn phương tám hướng, phong bạo dồn dập kéo đến, hắc vụ đặc sệt cuốn chặt lấy nhau, lại sôi lên ục ục cuộn trào như hồng thủy, cơ hồ bầu trời lúc này là một mảnh hắc vân, nhìn không thấu, xem chẳng thấy tận cùng.

Cảm nhận được uy áp kinh tâm từ phía sau kéo đến, Vũ Thiên Long cũng không thém quay đầu lại nhìn, hắn vội vàng bước chân lên bậc tam cấp đầu tiên.

"Bình!!".

Tại bậc tam cấp này hình như có một tầng bích chương vô hình ngăn cản, bởi vậy mà thân thể Vũ Thiên Long vừa mới đụng vào liền thối ngược về phía sau.

"Phá!! " Vũ Thiên Long thoáng ổn định thân hình, cắn răng đánh ra một chương, Toái Tâm Chương hung hăng nện thẳng vào hư vô phía trước, chấn nát ba tầng bích chương, chỉ nghe được thanh âm đồ sụp của không khí, tựa hồ là thủy tinh giòn tan.

"Chúc mừng ngươi vượt qua tầng thứ nhất Ma Tháp, phần thưởng là một giọt Bách Niên Linh Dịch ".

Đúng lúc này, trước mắt Vũ Thiên Long thành linh hiện ra một tôn hư ảnh, hư ảnh này toàn thân được bao phủ bên trong u vụ, chỉ thấy được khuôn mặt, là một nam nhân mặt vuông râu ngắn, mày rậm trán cao, đầu đội đế quan, nơi mi tâm còn có chín đạo ngân văn.

Đồng thời một giọt bích thủy rơi ngay vào, chìm chìm bên trong thức hải Vũ Thiên Long, không chần chừ, hắn lách mình bước qua đại môn, tiến vào cánh cửa thứ hai.

"Một mảnh bình nguyên!! " Lập tức biến hóa phát sinh, bầu trời quay cuồng, Vũ Thiên Long chỉ kịp che miệng hét lên thẳng thốt.

Sau cánh cửa kia, trải dài một mảnh bình nguyên vô cùng rộng lớn, thiên không xanh thẳm không có lấy gợn mây, phía xa một dòng sông phẳng lặng như gương đang bình thản chảy, bên cạnh là ngọn núi cao chót vót.

Đỉnh núi đâm thủng trời xanh, tựa hồ một cây thiết bổng bị chôn chặt bên dưới đại địa, hay bản thân nó chính là cột chống trời trong truyền thuyết, vững chãi đứng cùng nhật nguyệt, trường tồn cùng năm tháng.

Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn ngó khắp nơi, khi ánh mắt dừng tại chân núi thì suyt chút nữa hắn té ngã.

Bởi vì trước mắt Vũ Thiên Long là một bộ hải cốt khổng lồ, hải cốt này không phải màu trắng thông thường mà là màu vàng kim chói mắt, nằm vắt vẻo quanh ngọn núi, trải dài trên một vùng bình địa rộng lớn.

"Người này lúc còn sống sẽ to lớn đến chừng nào?." Vũ Thiên Long cảm thán nói, hắn thật sự không dám tưởng tượng, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long nhìn thấy một vật thể to lớn như thế, không bao hàm Thiên Địa.

"Đây hẳn phải là hải cốt của một vị Thần!! Nhưng ai có thể giết chết một vị thần? ". Vũ Thiên Long cố gắng ngưng thần nhìn rõ, xung quanh bộ hải cốt kia được bao phủ bởi một tầng kết giới, kết giới tạo thành chiếc lồng bao trùm hết thảy, ánh sáng cầu vồng bảy sắc không ngừng tỏa ra quang minh rực rỡ.

"Địa phương này, người này nhất định đã từng tồn tại đâu đó trong tuế nguyệt, chân thực đến độ không thể diễn tả được, nhưng cửa ải thứ hai là thế nào, rốt cuộc nó muốn cho ta xem thứ gì? " Vũ Thiên Long trầm ngâm suy nghĩ.

Thình lình, một cái đại thủ khổng lồ hung hăng xé toang mặt đất chụp thẳng về hướng Vũ Thiên Long đang đứng, đại thủ cực kỳ to lớn, bên trên còn có thể nhìn rõ từng đường vân thớ thịt, bất quá lại mang theo lực lượng tâm thường, chỉ ở vào khoảng ngưng khí tầng ba.

Khi đại thủ kia ngập trời đập xuống, Vũ Thiên Long cũng đồng thời đâm ra một đấm đối kháng, chỉ là lực lượng nhục thân đơn thuần "Bình!! Bình!! ", tựa hồ kiến cang lay cây, trăng cánh đối lập đến buồn cười, vậy mà đại thủ kia chợt ngừng lại tại hư vô sau đó sinh sinh vỡ nát, biến mất trong thiên địa.

"Chúc mừng ngươi vượt qua tầng thứ hai Ma Tháp, phần thưởng là một viên Trú Nhan Đan " Hư ảnh kia lại một lần nữa xuất hiện.

Lúc này, bên ngoài Ma Cung, tại tầng thứ năm Ma Tháp chợt lóe lên quang minh, chúng nhân cùng nhìn nhau, trầm trồ nghị luận: "Nhanh như vậy đã có kẻ vượt qua tầng thứ năm rồi! ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 40: Vượt ma tháp (2)

" Các người đoán xem là kẻ nào vừa mới vượt qua tầng thứ năm Ma Tháp? ".

" Ta nghĩ chẳng ai khác ngoài tiểu tử Lê Văn Phúc kia, tốc độ quả thực rất nhanh!! " Đám người bên ngoài Ma Cung bắt đầu hồ hởi nghị luận, bất quá đúng lúc này tại tầng thứ sáu, thứ bảy, lại có hai vệt kim quang thi nhau lóe sáng.

Nửa canh giờ qua đi, Vũ Thiên Long hiện tại đang đứng ở cánh cửa thứ mười tám, trước mặt hắn là một tôn hung thú mình lân đầu rồng, diện mục cực kỳ dữ tợn, nếu chỉ nhìn riêng ba động tu vị trên cơ thể, đoán chừng thực lực cũng rơi vào khoảng Ngưng Khí hậu kỳ, phải rất chặt vật Vũ Thiên Long mới thành công vượt quan.

" Chỉ chưa đến hai mươi ải đầu tiên độ khó đã cao như vậy, những ải sau đó không biết còn kinh khủng đến cỡ nào? " Vũ Thiên Long hít mạnh vào một hơi, ngồi tại chỗ vận công điều tức, bên ngoài, tầng ba mươi Ma Tháp lại lóe sáng.

Từ tầng thứ hai mươi trở đi đã không còn khảo nghiệm chiến lực nữa, mà thay vào đó là khảo nghiệm định lực, tại tầng thứ hai mươi mốt, bên trong mảnh thế giới này bắt đầu phát sinh uy áp, cứ lên cao thêm một tầng, uy áp cơ hồ lại gia tăng theo cấp số nhân.

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy, bản thân mình tựa như đang bước đi đầu đò bên dưới đáy biển sâu, có một cổ trờ lực luôn luôn đè nặng lên đôi chân hắn, đến độ tiến thêm một bước đối với hắn cũng đều cực kỳ khó khăn.

Những người khác như Thiết Trụ, Công Tôn Uyển, hay hai huynh đệ Võ gia, thậm chí còn chưa vượt qua được tầng thứ mười, trong đó cũng không thiếu người bỏ cuộc, đa phần là tán tu nhân gian, thực lực yếu kém.

Ma Tháp này tựa hồ tạo nên vô số dị không gian, mặc dù đám người cùng cảm nhận chung một sự vật, hiện tượng, hoặc giả cùng trải qua sự kiện giống nhau, nhưng trên thực tế lại được truyền tống đến nhiều địa phương phân biệt, bởi vậy mà Vũ Thiên Long trước sau vẫn thủy chung không thể nào nhìn thấy bóng dáng của những người khác.

Lúc này không chỉ chúng nhân đang quan khán, mà tất cả các bậc tiền bối tông môn đều tập trung tại phương hướng đệ tử của mình vượt tháp, sắc mặt mỗi người một vẻ, bất quá, ngay cả những bậc đại năng tu vị cao thâm cũng không thể nào nhìn rõ những gì đang phát sinh bên trong.

Tổng Thiếu Quân đang cắn chặt môi, trên trán nàng mồ hôi lấm tấm, nàng khó khăn bước từng bước một, nhìn khoảng không gian trước mặt, bất giác cảm thấy vô cùng mờ mịt, càng lên cao áp lực càng nặng, cuối cùng sinh ra thứ lực lượng bài xích mạnh mẽ, nàng lúc này đang ở tầng thứ ba mươi chín.

Minh Nhân cũng không ngừng cắn răng nghiêng lợi, hắn lập tức lộn xuống y phục trên thân thể, để mặc cho mồ hôi ròng ròng chảy, khuôn mặt hắn không che dấu được thần sắc mệt mỏi, bất quá đôi mắt vẫn toát lên đầy vẻ nghị lực, sự điên cuồng cùng cố chấp dường như đang giúp hắn nhắc chân bước từng bước một, hắn đang ở tầng thứ ba mươi bảy.

So với sự gian khổ của những người khác thì Lê Văn Phúc tỏ ra thông thả hơn rất nhiều, hắn nhanh chóng tiến đến tầng thứ năm mươi ba, Hắn biết cực hạn của mình vẫn chưa tới, đoán chừng, có lẽ chỉ khi đến tầng thứ sáu mươi trở đi thì bản thân mới thực sự cảm nhận được khó khăn.

" Ta mới là đệ nhất thiên tài, Lê Văn Phúc kia trong mắt ta bất quá cũng chỉ là gà đất chó cảnh, lần này ta phải cho chúng nhân biết Đồ Thiên ta là ai " Thiếu niên hung hăng hét lên một tiếng, sau đó khuôn mặt thoáng trầm xuống, mỗi bước chân hắn bước ra cơ hồ chứa đựng một luồng đại lực, chấn cho không gian bên trong Ma Tháp không ngừng vang vọng.

So với những người này, hiện tại Vũ Thiên Long đang bị bỏ lại khá xa, hắn chậm rãi bước từng bước, nhìn thì có vẻ cứng nhắc khô khan, nhưng trên thực tế, cước bộ càng về sau càng tỏ ra thông thả, qua hơn hai canh giờ cũng chỉ mới vừa vận bước vào tầng thứ hai mươi tám, thậm chí Vũ Thiên Long còn không chịu tiến lên, mà nán lại ở mỗi tầng để cảm ngộ, đến khi cảm giác được sắp bị lực lượng bài xích truyền tống ra bên ngoài mới vội vàng đi tiếp.

Việc vượt quan đối với Vũ Thiên Long cũng không khác gì việc leo núi, càng bị áp lực đè nặng, càng mang lại cho hắn cảm giác Vấn Đạo rõ rệt, cũng là một hồi thể ngộ quý giá.

Vũ Thiên Long trầm ngâm, khi hắn vừa đặt chân đến tầng thứ hai mươi chín, ngay lập tức cảm giác được áp lực của tầng này có sự khác lạ, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ, Vũ Thiên Long nhìn thấy một tia kỳ dị ẩn sâu tận bên trong không gian, hít vào một hơi thật dài, vận chuyển Đại Việt Tôn Tiên Kinh từ từ hấp nạp.

Bên trong thức hải của bản thân bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh hết sức mơ hồ, hình ảnh này là một cái đài tế rất cao, được làm bằng vân thạch, xung quanh lại có đến hơn mấy vạn cái đài tế nhỏ, bất quá tế đài này nằm bên ngoài một vùng hư vô đen tối, không có bầu trời, cũng chẳng thể thấy được mặt đất.

Thoát khỏi ảo giác, Vũ Thiên Long cảm nhận áp lực trên cơ thể cũng dần dần tan biến, điều này kích thích sự hứng thú của hắn, không do dự, Vũ Thiên Long vội vàng tiến lên tầng thứ ba mươi.

Áp lực ở đây cơ hồ lại không bằng tầng trước, hần bắt đầu suy nghĩ về sự thay đổi này, Vũ Thiên Long không vội tiến lên mà tiếp tục ngồi thở nạt, điều tức, cùng lúc đi tìm tòi sự thay đổi của bản thân sau khi nhìn thấy hình ảnh trong thức hải lúc đang ở tầng hai mươi chín.

Mãi cho đến khi thời gian giới hạn của tầng ba mươi sắp kết thúc, lực lượng bài xích bắt đầu phủ xuống, Vũ Thiên Long mới chịu mở mắt, nhú mảy một cái, dường như cảm nhận được điều kì lạ gì đó, rõ ràng từ ngày tu luyện Đại Việt Tôn Tiên Kinh do sư tôn ban tặng sau lần bái sư, bản thân hần không chỉ thay đổi về suy nghĩ mà ngay cả tâm cảnh cũng đều được thăng hóa một mảnh, không còn yếu đuối như trước.

Hít vào một hơi thật sâu, Vũ Thiên Long phóng nhanh lên tầng ba mươi một, ba mươi hai...Mà không hề dừng lại thở nạt nữa, vì hần biết đã không còn cần thiết, dùng khí thể như chẻ tre, một đường đi thẳng, mãi cho đến tận tầng sáu mươi bảy mới dừng lại.

Đến lúc này gần hai trăm tu chân giả trẻ tuổi tiến vào Ma Tháp, sau nửa ngày vì không chịu đựng được áp lực bên trong, đều bị truyền tống ra hết, chỉ còn lại ba người cuối cùng vẫn còn đang gắng gượng.

Một khắc khi đám người kia cùng tụ tập tại một chỗ, sau khi kiểm tra nhân số mới tá hỏa phát hiện ra rằng, bên trong Ma Tháp, ngoài Lê Văn Phúc của Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn ra, còn có đến hai kẻ là tân tu nhân gian.

Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia đều dừng lại ở tầng thứ hai mươi, đối với đệ tử tông môn nhị lưu như bọn hần cũng đã xem như một thành tích không tồi, hơn nữa tại mỗi lần vượt quan đều có ban tặng vật phẩm.

Đúng lúc này, kim quang tại tầng thứ bảy mươi hai, bảy mươi ba, bảy mươi tư đồng loạt lóe sáng, không phải là phát sáng thông thường mà cơ hồ cả tòa ma tháp đều bị quang hoa đốt cháy.

"Ba người kia đồng thời vượt quan!! Ngoài Lê Văn Phúc ra, hai người còn lại là ai? Đều không chênh lệch nhau bao nhiêu!! Thật sự khiến người ta kích động Aa!!".

Đám người Thiết Trụ nhìn quanh một vòng cũng không thấy Vũ Thiên Long đâu, thần tình bọn hần đầu tiên là ngạc nhiên, đến cuối cùng lại ngây ngốc vì khiếp sợ: "Thiên Long!! Đệ ấy chắc chắn còn tại bên trong Ma Tháp".

Vũ Thiên Bá nắm chặt đôi bàn tay, trên khuôn mặt gầy nhom hiện lên một rặng mây tia của sự hạnh phúc, hần thực sự kích động, kích động vì Nội Tôn của mình đã và đang làm nên một kỳ tích: "Ta biết Tôn nhi của ta sẽ làm được!! Long nhi!! Ta tin tưởng ở con!! " Vũ Thiên Bá thều thào nói.

"Nhanh chóng đi tìm hiểu xem, hai tên tân tu kia là con cái nhà ai!! "Mấy trăm ánh mắt cùng đồng thời gián chặt bên trong Ma Tháp, mong ngóng, kích động, là tâm trạng chung của chúng nhân lúc này.

"Ta cảm nhận được khí tức của chủ nhân!! Người chắc chắn đang vượt quan".

"Tránh ra!! Nhường đường!! "

Từ bên ngoài đại môn, thân ảnh ba nam nhân cao thấp bất đồng đang nhanh chóng tiến vào, trong đó một nam nhân hình hài nhỏ thó, thân mặc áo bông, đầu tóc đỏ hoe, hần không ngừng tích cực chen lấn cùng những người xung quanh.

"Thượng Mã Phong!! Ở chỗ đông người thì nên làm thế nào? " Nam nhân tóc đỏ quay sang hỏi đồng bạn.

"Nên đánh bạc!! Hắc Hắc!!!" Người này vóc dáng nhỏ bé, khuôn mặt hần nhìn thế nào cũng đều cảm thấy có chút đàn độn, hần giờ giờ túi tiền lên cao trước mặt, vừa nói vừa toác miệng cười.

"Tượng huynh!! Huynh thấy chủ nhân chúng ta lần này có đoạt được đệ nhất không? " Nam nhân tóc đỏ quay lại hỏi trắng hần cao lớn đang đứng sau lưng.

"Cực một vạn lượng cho chủ nhân!! Bất quá, tên ta là Phong Mã Thượng, ở chỗ đông người nên biết giữ mặt mũi một chút "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 41: Vượt ma tháp (3)

Tiểu Tượng đắm chiêu nhìn vào bên trong Ma Tháp, khác với người thường, có lẽ bởi bản thân là linh thú, cho nên Tiểu Tượng có thể thấy được rõ ràng cảnh đang phát sinh bên trong, tại tầng thứ bảy mươi hai, hần cảm nhận được một chút khí tức của Vũ Thiên Long.

"Các ngươi nói xem, lần này ai sẽ là kẻ chinh phục được Ma Tháp, nhận lấy truyền thừa " Tiểu Kê hích vai, hào hứng quay sang hỏi một trung niên nhân sĩ bên cạnh.

" Chắc chắn là công tử nhà chúng ta rồi " Trung niên cười khẩy, đăm mặc đáp.

" Công tử nhà ngươi? Tên gì? ".

" Lê Văn Phúc!! Đệ tử thân truyền của môn chủ Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn ".

" Hắc Hắc...Ngươi có dám đánh cược không? Ta đảm bảo công tử nhà ngươi không bao giờ thắng được công tử nhà chúng ta!! ".

" Công tử nhà ngươi là ai? ".

" Ta không biết, nhưng hẳn chính là công tử nhà chúng ta!! ".

" Đồ đần!! Bên trong còn ba người, làm sao ta biết ai là công tử nhà ngươi mà đánh cược ".

" Cũng đúng a!! Phong Mã Thượng huynh!! Nên làm thế nào? " Tiểu Kê gãi đầu, lại quay sang hỏi Tiểu Tượng.

" Đặt cược cho người áo đen!! Tiểu Tượng lạnh lùng nói.

" Tốt!! Ta cược một vạn lượng cho người áo đen bên trong Ma Tháp đạt được truyền thừa, còn ai? Còn ai muốn đánh bạc? " Tiểu Kê hào hứng hô lớn.

" Ta cược Lê Văn Phúc "

" Cả ta nữa!!"

" Ta cũng vậy!! "

" Tốt!! Lần này thực sự phát tài rồi!! Kê gia không những chi phong tình vạn chủng mà ngay cả đầu tư, kinh doanh cũng vô cùng nhạy bén.. Hắc Hắc!! "

" Tiểu Mã đâu!! Lập khế ước, gom tiền!! "

Lúc này tại bên trong tầng thứ bảy mươi hai Ma Tháp, Vũ Thiên Long tỏ ra cực kỳ chật vật, áp lực cuồng bạo tựa hồ là thủy triều đang không ngừng ép xuống, khiến cho bốn phía không gian theo đó cũng đều vận vẹo, hẳn lúc này bước đi trong vô thức, đôi mắt mờ màng, cước bộ nặng nề, cảm giác như bản thân phải gánh trên vai ngọn đại cự sơn.

Trước mắt Vũ Thiên Long là một mảnh hư vô hỗn độn, tinh không đen kịt được bao trùm bởi bầu trời sao dày đặc, ở đó hẳn thấy thân ảnh một người khổng lồ, người này từ chân đến đầu cao không biết bao nhiêu vạn dặm, chỉ thấy mỗi lần hắn hít vào thở ra đều tạo nên phong bạo, phong bạo cuộn cuộn như vòi rồng, chấn cho cho bốn phía thương khung phải lắc lư chao đảo.

Người khổng lồ nhìn hướng thượng thiên, trong miệng hắn liên tục lẩm nhẩm một thứ gì đó không rõ ràng, cuối cùng song thủ hung hăng đánh vào hư vô, bàn tay lớn tựa tinh cầu, che kín tinh không, chỉ nghe được một hồi thanh âm va chạm vang lên, thương khung kịch liệt lắc lư, cảm giác như bầu trời sắp sụp xuống đến nơi, vô số tinh cầu đều bị chấn đến trật khỏi quỹ tích, bão vũ trụ gầm thét cuốn trôi mọi thứ.

Bất quá, tại thương khung bao la lúc này thỉnh thoảng xuất hiện một tấm võng màu bạch kim, thế giới chi võng phát sáng rực rỡ, ngân quang bao phủ ức vạn dặm tinh không, lập tức ngăn cản lấy đôi song thủ kia, một cổ đại lực phản chấn từ thương khung dội lại,tựa hồ hồng thủy nhấn chìm hết thảy, ngay cả người khổng lồ nhục thân vĩ ngạn kia cũng đều hóa thành bụi phấn.

Giờ phút đó, Vũ Thiên Long có thể nghe được một tiếng thét dài cuồng nộ tựa sấm rền: " Ta lại thất bại rồi!! Không!! Không thể nào!! " Thanh âm mang theo nồng đậm sự bất lực cùng chán chường, vang vọng mãi trong thiên địa không chịu tắt.

Vũ Thiên Long mở mắt, tại đó dày đặc trăm ngàn sợi tơ máu đan xen, trên trán đã nổi gân xanh, hai bàn tay xiết chặt, toàn bộ y phục lúc này đều bị áp lực kinh khủng chấn nát, Vũ Thiên Long nặng nề bước từng bước một: " Cự nhân kia!! Sao ta lại cảm giác quen thuộc đến vậy!! Hẳn là ai? Ta đã từng gặp qua ở đâu? ".

Như người trong cơn mộng, hoặc giả một kẻ tịch du, hẳn cứ thế bước chân đi về phía trước mà toàn bộ tâm trí đều đã trôi vào địa phương vô định, Vũ Thiên Long vừa đi vừa lẩm bẩm: " Hư! Hư! Lạc Thiên Tiên Giới! Ba ngàn kiếp trùng sinh, mộng phá trời! Hư! Hư! Thương khung là giả tạo! Hư! Hư! Siêu Thoát Giả, Luân Hồi Giả, Diệt Thế Giả, tất cả đều là giả!! ".

Đến một lúc, cơ hồ bản thân hắn đã đạt đến cực hạn thì tại vị trí mi tâm, Tiên Đạo Ấn Ký bỗng nhiên bạo phát ra quang mang mãnh liệt, toàn bộ nhục thân giờ phút này lan tràn một loại hoàng kim chi khí, ngay cả làn da cũng hóa màu ngân đồng, bên trong, huyết dịch đều bị đóng băng, lục phủ ngũ tạng ngừng hoạt động, xương cốt, kinh mạch đang phát sinh biến hóa một cách nghiền trời lệch đất.

Tầng bảy mươi ba, bảy mươi tư..Bảy mươi chín.. Vũ Thiên Long mở mắt, vẫn là cự nhân đó, vẫn là khung cảnh đó, vẫn là thanh âm đó vang lên: " Ta lại thất bại rồi!! Không!! Không thể nào! ".

Lúc này chính điện Ma Cung, truyền tống trận bỗng nhiên chấn động, tại đó thân ảnh một hài tử đang khó khăn lê lét ra bên ngoài, hẳn y phục đều đã biết mất, đầu tóc rối bù, ngay cả mười vạn tám ngàn lỗ chân lông cũng đồng loạt chảy ra huyết dịch, hẳn thất thần, như người điên nói mộng: " Tầng tám

mười!! Ta thua rồi!! "

"Người kia!! Hắn là Lê Văn Phúc!! Không, không thể nào!! " Chúng nhân xông vào, có kẻ lại tự tay mình tát vào má mấy cái.

" Vậy hai kẻ còn lại!! Bọn họ đều là tán tu!! "

Đám người Tổng Thiếu Quân bởi vì cũng đã vượt qua đến mấy chục tầng Ma Tháp, cho nên bọn hắn thừa hiểu cái cảm giác của người bên trong, phải nói là một sự đầy dọa.

" Hai kẻ tán tu!! Trời ạ! Từ bao giờ Đại Việt sản sinh ra được những tán tu kinh khủng đến vậy!!.

" Tiên căn bắt quả cũng chỉ đến thế mà thôi!! "

" Hắc Hắc..Những kẻ đặt cược cho tiểu tử Lê Văn Phúc, thua tiền!! " Tiểu Kê kích động cười lớn.

" Vị chủ nhân này ta nhìn không nhầm, rất tốt!! Nếu được chúng ta giáo dục có lẽ còn tốt hơn nữa!! " Tiểu Mã cảm khái nói.

Trong khi đó Tiểu Tượng vẫn chăm chăm nhìn phương hướng Ma Tháp bằng ánh mắt chấn kinh, thi thoảng thân thể to lớn lại không kiềm chế được mà run lên bần bật.

Bên trong, tại tầng tám mươi, lúc này Vũ Thiên Long đã không còn bước đi nữa mà hắn đang dùng đôi cánh tay chèo chống lấy nhục thân, lê lét từng chút một, những nơi hắn đi qua, một vết máu kéo dài, ngay cả tầng da đều bị bong tróc, huyết nhục mơ hồ, lại vang lên thanh âm răng rắc tiếng xương cốt rạn nứt.

" Phải có một nghị lực như thế nào hắn mới có thể làm đến như vậy!! Điên cuồng! Vị chủ nhân này thực sự là một kẻ điên cuồng!! " Tiểu Tượng hít vào từng hơi khí lạnh, kinh hãi nói.

Cũng tại tầng tám mươi, thiếu niên bí ẩn tên gọi Đỗ Thiên kia đều không khá khẩm hơn bao nhiêu, mặc dù toàn thân được bao trùm bởi tầng tầng u quang mà khí, từ đó phóng xuất ra một cỗ lực lượng đang cùng với uy áp bên trong thiên địa điên cuồng đối kháng, bất quá nhịp thở hắn đã cực kỳ yếu ớt.

" Đạo của ngươi là gì? "

Vũ Thiên Long nghe được bên tai văng vẳng một thanh âm, thanh âm này chứa đựng đầy đủ sự tang thương cùng cô lão, cơ hồ đã tồn tại thật lâu bên trong tuế nguyệt nay vô tình trôi dạt đến.

" Đạo của ta là gì!! " Vũ Thiên Long mơ màng nói.

" Đạo của ta là bảo hộ cho thân nhân, bằng hữu, đạo của ta là trở thành cường giả, đạo của ta là an nhiên, là tiêu diêu tự tại, là ném trái hồng trần trọn một kiếp, đạo của ta là nhân sinh vừa ý! "

" Trong ba ngàn đại đạo không có đạo nào như ngươi vừa nói!! " Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên.

" Ta có quyền chọn cho mình duy lý, hà tất phải chọn một thứ được kẻ khác an bài!! Đạo của ta!! Nhắm mắt, mở mắt, vĩnh sinh đều được thấy thân nhân, Đạo của ta! Chung bầu rượu, đối tửu tàn canh bên bằng hữu! Đạo của ta là Nhân Sinh Đại Đạo! "

" Nhân Sinh Đạo! Haha! Hay cho Nhân Sinh Đạo, ngươi cũng giống như ta, số mệnh đã an bài! Kết cục sẽ vô cùng thảm thương " Trong mảnh thế giới này, sau thanh âm thì thảo của Vũ Thiên Long, cùng lúc một tiếng cười lớn vang lên, dồn dập, dồn dập, sát na sau vạn vật im bật.

Vũ Thiên Long ngồi tại cánh cửa tầng tám mươi thổ nạp, điều tức, uy áp thiên địa không biết đã biến mất từ bao giờ.

Sau nửa ngày, Vũ Thiên Long cắn răng hét lên một tiếng thật dài: " Phá "Lập tức tu vị bên trong cơ thể buông hết ra ngoài, thiên địa linh khí trời đất theo Đại Việt Tôn Tiên Kinh điên cuồng kéo đến, lại ngưng tụ gần như thực chất, cả tầng thứ tám mươi Ma Tháp lúc này dày đặc một mảnh hắc vân.

" Đỉnh!! Đỉnh!! Đỉnh!! "

" Ngưng Khí hậu kỳ!!! "

Vũ Thiên Long đứng dậy, nhìn thẳng vào đại môn trước mặt, đại môn này tựa hồ là một tấm gương trong suốt, từ đó lan tràn khí tức an nhiên, khí tức tiêu diêu tự tại như hắn hằng mong muốn.

Không kiềm chế được, Vũ Thiên Long tiến nhanh từng bước: " Cửa thứ tám mươi một, cửa ải cuối cùng ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Vượt ma tháp (4) viết nên truyền kỳ

Chúng nhân kinh hãi, lòng người khiếp sợ, bởi lẽ xưa nay giữa đệ tử tông môn cùng tán tu nhân gian luôn tồn tại một cái khoảng cách cực lớn, cơ hồ phải dùng từ "Rãnh Trời" để hình dung, trừ bỏ những thiên chi kiêu tử trong đại gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm ra, thì tán tu nhân gian khi đem ra so sánh, thiết thời thứ nhất là thiếu hụt công pháp cao cấp, thứ hai là tài nguyên hạn hẹp, thứ nữa là sự bảo hộ trong lúc an nguy, cuối cùng là môi trường tu luyện không tương thích.

Bất quá bọn họ, những ai có thể thuận lợi đạp lên đầu sóng ngọn gió thì sau này đều là nhân trung chi long, rồng trong loài người, vậy mới nói, thượng thiên luôn luôn công bằng, và thành công, hay kỳ ngộ thường đi đôi với sự nỗ lực, cố gắng.

Vũ Thiên Bá kích động, Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia lại khiếp sợ, khi quang mang tại tầng tám mươi vụt sáng, lòng người cũng đồng thời trở nên háo hức.

Bất kể là ai trong hai người có thể vượt qua một cửa cuối cùng này, đều đã riêng phần mình viết nên một trang truyền kỳ kinh điển.

Tại tầng tám mươi, Vũ Thiên Long sau khi lấy đà tọa để cảm ngộ ý cảnh, hần thấy được rõ ràng, chi tiết, lộ trình tu chân của mình trong tương lai gần, càng bước lên cao, dưới áp lực không ngừng gột rửa cùng tẩy lễ, Vũ Thiên Long càng thêm thấu hiểu ngã đạo của bản thân.

Sau khi khai thông tuệ căn, tu vi của hần lúc này cũng tự hành gia tăng theo ý cảnh mà không hề gặp phải bất cứ trở ngại nào, khi vừa vượt qua tầng thứ tám mươi, mới là tiền giai Ngưng Khí hậu kỳ, không ngờ đến lúc này, khi đứng tại đại môn tầng thứ tám mươi một đã đạt Ngưng Khí hậu kỳ chín tầng cực hạn, cơ hồ là một sự thăng hóa mạnh mẽ về cả lượng và chất.

Trong lòng Vũ Thiên Long có đầy đủ sự kiên quyết, ánh mắt cao ngạo lộ rõ tâm thế bất tuân, hần muốn tiếp tục tiến lên, tiến đến tận cùng, giây phút này Vũ Thiên Long ngẩng đầu, bước ra phía trước ba bước.

Lại nói về thiếu niên bí ẩn Đồ Thiên, hần không ngừng cắn chặt răng, khó khăn nhích lấy từng chút một, cố gắng ngẫm cho rằng chính mình vẫn có thể chịu đựng được, nhưng cuối cùng thì bản thân hần cũng đạt đến trạng thái cực hạn.

Từng nhịp thở đều trở nên khó khăn, hô hấp ngưng trệ, cơ hồ đến một lúc không thể nào chống chịu nổi, Đồ Thiên bất mãn gầm lên một tiếng, tâm tình thoáng thay đổi, hần không tiếp tục tiến lên nữa mà dừng lại tại chỗ, đi cảm ngộ ý cảnh của tầng thứ tám mươi một này, trước khi bị lực lượng bài xích truyền tống ra bên ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, mấy trăm người bên trong chính điện Ma Cung vẫn xôn xao bàn tán.

Bất quá, đúng vào lúc chúng nhân hồ hởi thảo luận, thì tại đỉnh Ma Tháp bỗng nhiên phát sinh biến hóa, từ bên trong thành linh có một đạo thân ảnh đang nặng nề rơi xuống, không phải là truyền tống như thông thường, có lẽ là bị ném, ném thẳng ra bên ngoài, mọi người kích động, muốn nhanh chóng kiểm chứng xem kẻ kia rốt cuộc là ai.

" Là hần! Đồ Thiên! Thực không ngờ lại là hần! "

" Hậu nhân Đại Vu Tiên! " Có người khi nhìn ra lai lịch của Đồ Thiên, vội vàng thét lên kinh hãi.

Bỏ qua chuyện này, thời điểm khi Đồ Thiên bị truyền tống ra bên ngoài, sát na sau, tại trung tâm Ma Tháp thành linh vang lên từng hồi tiếng chấn " Oong.. Oong " cuồng bạo, tựa hồ tiếng chuông đồng ngân nga, hư vô phía trước thoáng vụn vỡ, phong vân đầy trời kéo đến, chông chênh, lại huyền hóa nên một tôn hư ảnh Thần Ma cao lớn, vững vàng đứng vững trong thiên địa.

Chúng nhân tỏ ra ngỡ ngàng, nhìn lên tầng tháp cao, lúc này chỉ còn lại một mình Vũ Thiên Long tại đó: " Liệu hần có thể chinh phục được Ma Tháp kia, nhận lấy truyền thừa! "

Điều mà suốt mấy vạn năm qua chưa người làm được, từ khi Ma Tháp này tồn tại, ngọn Huyết Sơn cùng Ma Cung cũng không phải chỉ hiện thể duy nhất một lần.

Cổ nhân truyền khẩu với nhau rằng, trong lịch sử, người từng đi đến được tầng cao nhất Ma Tháp chính là Phù Đồng Thiên Vương, một trong tứ bất tử, vị Hóa Hư thứ nhất tồn tại, tuy vậy, Phù Đồng Thiên Vương ngài sinh thời mặc dù thiên tư trác tuyệt cũng phải ngậm ngùi dừng bước ở tầng thứ tám mươi một này.

Đồ Thiên phát hiện ra thần sắc của chúng nhân có phần kỳ quái, hần vội vàng đảo mắt nhìn quanh, khi ánh mắt rơi trên thân thể Lê Văn Phúc, Đồ Thiên bất giác ngửa mặt lên trời cuồng tiếu: " Haha! Rốt cuộc ta vẫn là đệ nhất! Tầng tám mươi một nếu Đồ Thiên ta không thể chinh phục thì cũng không kẻ nào làm được! "

Bất quá, phát hiện có gì đó sai sai, sắc mặt hần lập tức đại biến: " Không! Không thể nào! Làm sao vẫn còn kẻ có thể tồn tại bên trong Ma Tháp! Không đúng! Chỉ là ảo giác! Đáng chết!! "

Lúc này, Vũ Thiên Long không hề biết thế giới bên ngoài đang phát sinh những sự kiện gì, hần tiến lên chẳng phải vì ham muốn chút cơ duyên nhận được trong các tầng Ma Tháp, mà chính là sự bức đồng của tuổi trẻ thôi thúc bước chân, dù sao hần cũng có khao khát, có dục vọng muốn thể hiện bản thân

minh với người trong thiên hạ.

" Áp lực tăng tám mươi mốt này cực mạnh! "

Đất trời oanh minh, Phong vân biến sắc, cả mảnh không gian tựa hồ biến thành thế giới chân không, một giọt mồ hôi rơi xuống cũng ngừng lại, trôi lơ lửng trong địa phương vô định, đứng dưới áp lực kinh tâm động phách, sẵn sàng nghiền nát hết thảy này thì tu vị cao thâm hay nhục thân kiên cố bất quá cũng chỉ là thứ bỏ đi, đạo tâm mới là thứ cuối cùng còn tồn tại.

Khuôn mặt Vũ Thiên Long tái nhợt, cơ thể hắn bắt đầu cảm giác khó chịu, tựa hồ có ngàn vạn con tiểu trùng đang di động, găm nhám xương tủy, khí huyết đảo lộn, tu vị tán loạn, nhưng trong ánh mắt sâu xa lại chất chứa một sự kiên quyết mãnh liệt từ trước tới nay chưa từng có.

Áp lực cũng vô tình mang lại lợi ích cực lớn, nó góp phần kích phát cực hạn tiềm năng ẩn tàng bên trong nhân loại, Vũ Thiên Long đưa tay vuốt xuống mồ hôi đang ướt đầm trên mặt, hắn cắn răng gằn lên từng câu từng chữ.

" Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ lùi bước, điều ta hướng tới là tương lai phía trước, ta có chấp niệm của riêng mình, ta sẽ vận dụng toàn bộ sức lực để đạt được mục đích, bất chấp nó có khó khăn đến thế nào đi chăng nữa! "

Chúng nhân quan khán, mỗi người một cảm xúc, Minh Nhân ở tầng sáu mươi chín, bài danh thứ năm, hắn không cam lòng, Tổng Thiếu Quân cũng không cam lòng, Lý Trung Thành lại âm trầm không nói lời nào, Thiện Vô Tà thùy chung thần sắc đăm chiêu.

Thiết Trụ thờ hất ra thành tiếng, hai bàn tay hắn xiết chặt nhau, Công Tôn Uyển vẻ mặt thất thần, răng ngọc hữu ý cắn lấy bờ môi, một vệt nhu tình kéo ngang khiến má nàng phỉm hồng, nhìn thế nào cũng đều có cảm giác cực kỳ vũ mị.

Vũ Thiên Bá lại kích động, cơ mặt co giật liên hồi, Tam Linh thì hò hét hừng khởi, Tiểu Kê ôm đồm vác trên vai túi tiền nặng trĩu, trong đầu chậm rãi mường tượng ra phong phạm nên có của một vị tài phiệt lắm tiền nhiều của.

Đỗ Thiên trong nội tâm gào thét, ngập trời sóng lớn: " Tại sao? Tại sao lại như vậy? Ta mới là người xứng đáng đoạt đệ nhất!" Theo lời nói rơi xuống, toàn thân hắn không ngừng run rẩy.

Lại qua một khoảng thời gian, rất nhiều tốp người lần lượt vượt qua hạp cốc, leo lên Huyết Sơn, hai canh giờ đã qua kể từ khi Đỗ Thiên bị truyền tống ra bên ngoài, lúc này nhân số cũng vừa vãn đạt đến con số hơn bốn ngàn, chính cung dày đặc bóng người, chen lấn nhau chật ních như nê m cối.

Rất nhiều kẻ ở đây không biết rằng, sau hôm nay, một thiên đại truyền kỳ sẽ được kê bút, mài mực, truyền kỳ này vĩnh viễn là sử thi của toàn bộ tu chân giới, kéo dài mãi, huy hoàng qua tuế nguyệt, một vị tuyệt đại thiên tài thiên phú vô song chuẩn bị ngang trời xuất thế, ngàn đời ca tụng: " Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả! "

Cả không gian Ma Cung im phăng phắc, mặt nước huyết trì phẳng lặng như gương, ngũ thái quang mang trong khu rừng chướng khí cũng đứng im bất động, hơi thở chúng nhân đồng thời ngưng trệ, trăm ngàn ánh mắt cùng hướng về một phía, tại vị trí tôn Thần Ma đang đứng, nơi cao hơn, tầng thứ tám mươi mốt, quang minh chiếu xạ.

Lúc này uy áp biến mất, thay vào đó là một luồng khí tức mang theo nồng đậm mùi vị đại đạo có pha lẫn tang thương tuyền cổ bao trùm, trước mặt Vũ Thiên Long, đứng rải rác trong tinh không vô ngần, ba ngàn cái đại môn cao lớn, bảy phần trong đó sáng rực dưới quang minh, ba phần còn lại thì im lìm trong u vân hôn ám

" Thiên Môn! "

Phía trên treo lơ lửng chín vàng kiều dương kim sắc chói lòa, dương quang chông chất hùng hực thiêu đốt vạn vật, từ đó lan tràn một loại khí tức mà Vũ Thiên Long có thể gọi tên.

" Quân thiên quân địa chế nhân sinh, Đạo Thiên duy ngã! "

" Sinh Từ Luân Hồi Chi Môn! "

Tả hữu, hai bên khắc họa sinh động đồ án Âm Dương Song Ngư, hai dòng hắc bạch nhị khí phun ra nuốt vào lượn lờ chuyển động.

" Thương hải tang điền, trăm năm nhân sinh một kiếp, mở mắt là sinh, nhắm mắt là tử!! Chân Giả Luân Hồi "

" Tiên Đạo Chi Môn! "

Một cái ấn ký hình bán nguyệt mọc ra tại đó, quang minh chớp động treo ngược phía hư vô, bên trên miêu tả tích cũ, khắc họa cổ sự " Tiểu Long Ngư Vượt Vũ Môn Quan (Cá chép hóa rồng) ", Vũ Thiên Long lâm bẩm

" Nghịch hành ca! Nghịch ba ngàn chân giả! Đoạt thiên địa tạo hóa, Chủ tể sinh linh vận mệnh "

" Ma Môn, Ma Đạo! "

Lượn lờ phía trước đại môn một đóa Hắc Liên, từ đó ma vân dày đặc tựa hồ thủy triều điên cuồng bộc phát, khí tức U Minh lạnh lẽo lan tràn.

" Chân Ma, Tâm Ma, Cầu Ma! Đạo vô thượng lấy Diệt Sinh làm duy lý, Đỉnh - Phá - Lập, tuần hoàn vô hạn, phá rồi lại lập, tiêu tán lại diễn sinh ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Luân Hồi Giả

Lúc này hư ảnh Ma Thần chợt cất cao giọng nói, thanh âm hữu lực tựa tiếng sấm rền vang, vọng về bốn phía thương khung, cơ hồ thiên thư giáng lâm, thần chí truyền xuống, bất quá, bốn ngàn chúng nhân có mặt tại nơi đó lại không thể nào cảm nhận được dù chỉ là một chút.

" Trong ba ngàn Đại Đạo Triều Thiên, ngươi có quyền chọn cho mình một Đạo để truy cầu, nên nhớ, chỉ duy nhất một Đạo mà thôi! Nhưng nếu nguyện ý đi vào Ma Môn sẽ nhận được truyền thừa đầy đủ của bốn tôn! ".

Vũ Thiên Long đứng tại tầng tám mươi mốt Ma Tháp, hắn cũng nghe được rõ ràng thanh âm này, không những thế, còn cảm nhận được uy áp kinh thiên động địa đang phát sinh từ bên trên hư ảnh Ma Thần, cơ hồ ý chí thiên địa muốn khiến Vũ Thiên Long phải triệt để khuất phục, không thể làm ra lựa chọn nào khác.

" Ma Đạo ư! Thứ tà ác ta không muốn! " Bên dưới uy áp, Vũ Thiên Long cắn răng dứt khoát đáp lời.

" Ai bảo Ma Đạo tà ác? Tiên Đạo mới là chính nghĩa? Nhân sinh quan mỗi người một khác, bởi vậy cách nhìn nhận thế giới cũng không thể giống nhau, ngươi tu Ma nhưng bản tâm ngươi lương thiện, thế nhân gọi ngươi là Ma nhưng ngươi lại không hề làm việc xấu thì có sao? Chung quy một chữ Nghịch, Tiên thì nghịch Thiên mà bước, Ma thì nghịch Đạo mà đi! ". Hư ảnh Ma Thần thoáng dăm chiêu, ngưng một chút hắn lại nói.

" Trong lòng ngươi cũng có Ma đấy thôi! Ma là sân, si, cừu, hận, hy, nộ, ái, ô! Dục vọng thành Ma, tham niệm thành Ma, sát khí cũng thành Ma, đạo trời có trước vạn vật, nói lớn thì bao hàm cả vũ trụ, mà nói nhỏ lại li ti như hạt bụi, từ hỗn mang chẳng hề phân chủng loại, bất quá thế nhân trong quá trình truy cầu, vì u mê nên mới đa đoan chia làm hai ngã chánh, tà ".

" Đạo căn bản vốn tròn đầy không thêm bớt, vô thủy vô chung, không có nhị nguyên sai biệt, lại đặt đúng nơi đúng chỗ, cũng chẳng người rảnh rỗi đi gọi tên, xưa nay vẫn thế!.

Chẳng vì không có Đạo Sư mà Đạo mất đi, cũng không phải vì có Đạo Sư mà Đạo mới hiện diện, Đạo Sư là người đã tỏ ngộ nên đem tỏ ngộ của mình mà chỉ dạy cho ta.

Vì ta chấp mê nên các bậc Đạo Sư tạm dùng đến chữ Đạo là để tỏ ngộ, ngay cả chữ Đạo cũng chỉ là giả danh, chứ đừng nói đến đạo này hay đạo khác, nếu phân thành chánh tà thì lại càng xa rời Chân Đạo.

Nếu như tự hiểu, thì ngay đây đã hiểu không cần luận giải gì thêm nữa, còn nếu vẫn mù mờ vì nhân sinh vốn nhiều hỗn độn giả danh, cần phải phân rõ trắng đen thì tạm nói: Chánh Đạo là con đường hướng người đến sự hoàn mỹ.

Tà Đạo, tức con đường thoát mê giúp người tỉnh ngộ, chẳng vậy mà Đạo giáo Bắc Thiên Hoa Hạ xem Phật Giáo Tây Phương là Tà Đạo, bất quá người trong Phật môn lại nói kẻ Đạo giáo u mê, lẽ nào không đúng? Người nhìn sông nói núi thì là núi, người nhìn núi nói sông thì là sông, tất cả cũng chỉ bao hàm trọn vẹn trong hai chữ " Ý Niệm ".

" Ý Niệm?!! Thứ gì là ý niệm? " Vũ Thiên Long nhìn hướng thượng thiên, nơi tôn Thần Ma đang vãn mà đứng, trong lòng không che dấu được sự tò mò, đôi mắt hắn có chút mê man, Vũ Thiên Long thì thảo hồi.

" Linh Am Xà, vạn độc chi vương, Loài rắn này một nhất có thể lập tức cắn chết tu chân giả như ngươi, nhưng nọc rắn lại giúp ta chữa bệnh nan y cứu người, mật rắn là dược liệu hàng trân bảo quý báu khó tìm... Ngươi xem nó là địch nhân, là tà đạo, nhưng ta và một số người lại xem nó là ân nhân, là chính đạo, cuối cùng ai đúng? Ai sai?! "

Hư ảnh Thần Ma bỗng nhiên mở miệng cười, bản thể hắn trong một cái sát na liền thu nhỏ lại vô số lần, lúc này đứng trước mặt Vũ Thiên Long là một nam tử trung niên, thân cao hai trượng, nước da ngăm đen, lưng hùm vai gấu, mặt vuông râu rậm, đôi mắt lại sáng quắc như minh đăng, nhìn thế nào cũng đều không giống với hình dung của một kẻ tu Ma, hơn nữa còn là vị Ma Quân Thái Cổ.

Khí tức hắn trầm lắng lại sâu xa, tuyên cổ nhưng không phải nặng nề, tang thương nhưng không hề mực nát, ở đó có thể nhìn ra một chữ "Chấp " trong từ "Chấp Nhất ", một chữ "Sát " trong "Sát Phạt Quyết Đoán ".

Vũ Thiên Long nghiêm túc cúi đầu, cung kính chấp tay hành lễ: " Tiểu bối ra mắt Ma Quân tiền bối! " Trong lời nói có thể nghe ra sự sùng bái đến tận cùng, sùng bái này là tôn nghiêm đầy đủ mà Vũ Thiên Long dành cho cường giả, dành cho một vị Ma Quân tuyệt thế đã từng Vắn Đỉnh Hóa Hư.

" Ngươi thiên phú khoáng tuyệt cổ kim, thiên tư vô song, đạo tâm vững vàng càng là có một không hai trong thiên hạ, chỉ tiếc cách nhau tuế nguyệt quá dài, niên đại xa xôi, bằng không ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ! " Nam nhân thoáng nhìn Vũ Thiên Long, cảm khái nói.

"Người là Ma Quân Thái Cổ, uy chấn tu chân giới, tiểu bối phúc phận mỏng manh đầu dám vọng tưởng! " Vũ Thiên Long khiêm tốn đáp.

"Hay cho câu phúc phận mỏng manh! Tiểu tử!! Ngươi cùng ta số mệnh giống hệt nhau, đều là người được chọn, vận mạng bị kẻ khác chường không, cuối cùng nắn cục sẽ vô cùng thâm! " Nam nhân trầm ngâm nói, thỉnh thoảng hắt lại nhìn vào mắt Vũ Thiên Long, sau đó bất giác thờ dài.

Nghe đến đây, Vũ Thiên Long thoáng động dung, nhiều hơn là sự tò mò, hắt vội vàng hỏi: "Tiền bối có thể nói rõ hơn được không? Người được chọn! Vận mệnh bị chường không! Rốt cuộc là thế nào? ".

"Ngươi không thể biết, càng không nên biết quá sớm! Bất quá, ta có thể nói một chút: Ngươi và ta đều là Luân Hồi Giả, lý do chúng ta tồn tại trên cõi tạm này, chỉ để thực hiện một cái sứ mệnh duy nhất, một sứ mệnh cực kỳ khó khăn, nếu không muốn nói rằng: Chẳng hề có chút cơ hội thành công nào! " Nam nhân ôn tồn đáp, trên khuôn mặt phong trần sương gió hiện lên nồng đậm sự thống khổ cùng tư vị bất lực.

"Luân Hồi Giả? Sứ mệnh khó khăn! " Vũ Thiên Long kinh nghi nói.

"Đúng vậy! Chữ "Giả" này tượng trưng cho thân phận người đại diện của Thiên Đạo, Luân Hồi Giả, Diệt Thế Giả, Siêu Thoát Giả, Hư Vô Giả, Sinh Từ Giả.. Mệnh ngươi gắn với Luân Hồi, phải trải qua ngàn vạn lần Luân Hồi nhằm chán, trầm mê muôn kiếp bất phục, sẽ không có ngày ngừng đầu lên được! ".

"Ý tứ gì! Rốt cuộc ngài là?! " Nào hải oanh minh, ngập trời sóng lớn, thần sắc lập tức biến hóa, Vũ Thiên Long thẳng thốt.

"Ta danh tự đầy đủ: Hành Thiên Hạ, thế nhân quen gọi với cái tên Xích Quỷ Ma Quân, Luân Hồi Giả thứ nhất, cũng là đám sinh linh đầu tiên diễn sinh tại bên trong thiên địa này từ thuở sơ khai " Nam nhân đạm mạc đáp lời.

"Luân Hồi Giả thứ nhất! Sinh linh đầu tiên tồn tại! " Càng nghe Vũ Thiên Long càng hoang mang, khiếp sợ, ý vị này chẳng phải nói: Hành Thiên Hạ kia niên đại tồn tại chỉ sợ phải dùng đến khái niệm Kỳ Kiếp để đo đếm

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì! Đúng vậy! Tuổi nguyệt hắc đã quá dài, bản thân ta cũng không thể nhớ rõ, bất quá, từ khi ta mở mắt trong cõi hồng mộng hỗn độn kia cho đến nay, thế giới đã hai lần xoay chiều đối cực, ứng với hai cái Kỳ Kiếp " Nam nhân mặt ủ mày chau, đôi mắt hắt mơ màng nhìn về địa phương vô định, hồi ức nói.

"Hai Kỳ Kiếp!! " Đến lúc này Vũ Thiên Long đã không thể đè nén được cảm xúc trong lòng, nào hải oanh minh, hắt kinh hãi hét lên một tiếng.

Mười vạn năm ứng với một Tiểu Kiếp, mười cái Tiểu Kiếp là một Trung Kiếp, mười cái Trung Kiếp mới gọi là Đại Kiếp, lại thêm mười Đại Kiếp hợp thành một Kỳ Kiếp.. Hai Kỳ Kiếp! Con số này quá mức kinh khủng, hai mươi ngàn vạn năm! Hai trăm triệu năm!

Thọ nguyên của một Trúc Cơ kỳ tu sĩ dao động ở khoảng từ ba trăm đến năm trăm tuổi, Kết Đan từ năm trăm đến bảy trăm, Nguyên Anh vượt ngoài một ngàn, Độ Kiếp Kỳ từ một ngàn ba trăm đến một ngàn bảy trăm, Hợp Đạo kỳ tu sĩ bởi đã ngộ ra chân đạo cho nên thọ nguyên đạt được rất dài, từ ba ngàn đến năm ngàn tuổi, thậm chí, cá biệt có người còn sống đến gần vạn năm.

Về phần Hóa Hư tu sĩ, trên lý thuyết mà nói: Bọn họ đã siêu thoát thiên địa, nằm ngoài lục đạo, vượt sinh tử quan, không can dự vào sáu cõi luân hồi, bất quá luận điệu trên cũng chỉ là lý thuyết, dù là Hóa Hư đi chăng nữa đều chỉ có thể trường sinh mà vô pháp bất tử, đến khi thọ nguyên cạn, Hóa Hư rồi cũng tịch diệt trở thành cát bụi, tuổi thọ thực tế không thể nào vượt quá một cái Tiểu Kiếp.

"Thế giới này từ khi sơ khởi đã trôi qua hai trăm triệu năm có lẽ, nếu vậy! Ngài cũng đã ngoài hai trăm triệu năm thọ mệnh? " Vũ Thiên Long nghĩ gì nói vậy, bất quá lời nói vừa rời miệng, hắt lại vội vàng đính chính: "Không phải chứ!! ".

"Chẳng phải ta đã nói với ngươi, ta là Luân Hồi Giả sao? Nếu ngươi hỏi ta đã luân hồi qua bao nhiêu kiếp, thì ta trả lời được: Vừa tròn ba ngàn kiếp, còn nếu hỏi ta năm nay bao nhiêu tuổi, bốn tôn không thể trả lời! " Nam nhân cười hòa ái, nhẹ nhàng đáp.

Nếu không có sự kiện Ma Tháp lần này, chắc chắn Vũ Thiên Long sẽ chẳng bao giờ ngờ được, trên đời lại có những chuyện kinh tâm động phách như vậy phát sinh, ngưng một chút hắt lại hỏi.

"Ngài nói ta cũng là Luân Hồi Giả! Dựa vào đâu ngài dám chắc như vậy! "

"Tiên Căn, Tiên Mệnh, Tiên Thể, Tiên Tướng cùng hiện, đồng nghĩa với Luân Hồi Giả xuất thế, nếu ta nhìn không nhầm, bốn thứ kia ngươi đều có đủ. Hỗn Độn Linh Căn Thánh Phẩm, ấn ký Tiên Mệnh hình nửa chiếc mặt trăng, Kim Cang Tiên Thể, Cửu Long Quy Nguyệt Tiên Tướng, ta nói đúng chứ? ".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Nhân Sinh Đạo

"Ta lại quên nói! Đứng trước mặt người lúc này chỉ là một sợi tàn hồn của bốn tôn, sứ mệnh của ta đã hết, cũng đến lúc nên rời đi mảnh thế giới này rồi, người là kẻ kế tục, là Luân Hồi Giả thứ hai và hy vọng cũng sẽ là người cuối cùng! "Hành Thiên Hạ đầm chiêu, ngưng một chút sau đó hắt lại nói.

"Thôi vậy! Ta mong người có thể chọn được cho mình một con đường đúng đắn, bởi vì Đạo này sẽ theo người cho đến lúc mãn cục, suốt lộ trình phía sau sẽ không có cơ hội thứ hai để cải biến! Hãy suy nghĩ thật cẩn thận! "

"Ba ngàn đại môn kia, vẫn bối sẽ không bước vào bất kỳ đại môn nào, Đạo của vẫn bối nằm ở trong lòng, Nhân Sinh Đạo này vẫn bối đã chọn, vậy nên nhất định sẽ truy cầu cho đến tận cùng! "Vũ Thiên Long dứt khoát đáp lời.

"Thật đặc biệt! Nhân Sinh Đạo! Đây là lần đầu tiên ta nghe đến, cũng là lần đầu tiên có kẻ từ bỏ đại lộ, lựa chọn đi trên đường mòn! Người lý giải thế nào, cảm nhận ra sao về Đạo của bản thân? "Trên khuôn mặt Hành Thiên Hạ là một vòng dị thái, hắt ngò vức hỏi.

Vũ Thiên Long đầm chiêu, hắt không vội trả lời mà tâm trí gọn sóng, xoay vòng trong cổ sự, thẳng ngày tại Vũ gia, cha hắt! Vũ Thiên Nguyên có một cái thói quen đó chính là thưởng trà, hắt có thể ngồi suốt đêm ngày bên ấm trà mà không biết đến một mối, Vũ Thiên Long cũng từng tò mò nếm thử, bản thân hắt cảm giác "Trà Rất Đáng!! "

Cái đáng này không đơn giản chỉ là hương vị, đáng nơi đầu lưỡi, ngọt nơi cổ họng, Bất quá Nhân Sinh mùi vị thế nào, thưởng trà ý tứ ra sao hắt còn chưa thực rõ ràng, đầm chiêu một lúc, đặt bản thân vào tâm thế an nhiên nhất, lại đi cảm nhận vị đáng kỳ lạ kia, một lúc sau Vũ Thiên Long âm trầm nói, thanh âm nhẹ nhàng mà vang vọng, xa xăm nhưng cực kỳ rõ ràng.

"Theo vẫn bối thì! Nhân sinh là một bình Tịnh Trà!! "

Trong lòng chúng nhân, trà có mùi vị khác nhau, quán quanh giữa răng và môi của trà khách, uống xong, có người cảm thấy đắng như sinh mệnh, bất quá cũng có người thấy nhạt như gió mát.

Trà có đậm nhạt, có nóng lạnh, cũng có buồn vui, dùng một trái tim trần tục dễ thưởng trà, khó tránh khỏi chỉ chăm chăm vào sắc, hương, vị, mà thiếu đi một phần thanh đạm và chất phác! Trà có ngàn vạn vị, thậm chí hòa lẫn với thế sự và tình cảm, dùng một trái tim siêu thoát dễ thưởng trà, thì có thể ung dung tận hưởng sự tĩnh lặng tuyệt mỹ của mây bay ngang trời, nước biếc không gọn sóng.

Trà, hay Nhân Sinh!! Bắt nguồn từ tự nhiên, trải tinh hoa năm tháng, tắm thử thách xuân thu, từ đó mà có linh tính như hồn phách non nước, Trà có thể dùng để gạt bỏ bụi trần, gan lọc tâm tình, rộng kết thiện duyên, cho nên, người biết cách thưởng trà, cũng là một người tình nguyện để bản thân sống một cách giản đơn và thuần khiết luôn tin rằng, Nhân Sinh là một cảnh ý, có những người dùng cả đời cũng không thể rũ bỏ chấp niệm, ngộ được Nhân Sinh.

Chúng sinh lưu lạc trong nhân gian, ném hết mọi đắng cay, đổi lấy vị ngọt ngào, phồn hoa ba ngàn, nhưng cuối cùng đầu lại trần ai, giống như màn đêm trút bỏ lớp trang sức của ban ngày, trầm tĩnh mà yên lặng, thời gian trôi qua nhanh như một cái búng tay, chớp mắt, năm nào còn quan tâm được mắt, tính toán thành bại, đều đã thành khói mây qua mắt, bất cứ khi nào, bờ bên kia đều chỉ cách một bước chân, lạc lối biết quay lại, trời đất đều bao dung!

Một người ngoan cố níu giữ cả đời không buông, không thích hợp tu hành, một người si mê nhân quả, cũng không thích hợp tu hành, Trà có tâm tính, giống như mây biếc tịnh thủy, vài chén trôi xuống ruột, đầu óc liền thanh thoi.

Thiên địa mệnh mông, nhân loại nhỏ như cọng cỏ, không khiến bản thân kinh động thế giới, cũng không khiến thế giới kinh động bản thân, khi con người chào đời, vốn chẳng có hành lý, cứ đi thêm một con đường, lại mang thêm một tay nải, mà gói ghém thế tục thế nào, để chuyển thành hành lý Nhân Sinh, có dùng một trái tim thanh tịnh, nhìn ngàn vạn thế thái, mới có thể xóa bỏ thiên kiến, vui vẻ giữa bình lặng.

Cái gọi là "Vân thủy Thiên tâm", là trong một chén trà trong, thưởng được chân ý có sinh ắt có tử, có tụ ắt có tán, có tươi ắt có héo, bất cứ bi thương nào đều là vui sướng, bất cứ mất mát nào đều là có được.

Tất cả tình duyên thế gian, đều có số, kẻ có tình chưa chắc có duyên, kẻ có duyên chưa chắc có tình, tùy duyên là an, có thể ngộ đạo, nước trà rửa tâm, tâm như gương sáng, một người chỉ cần nhìn rõ bản thân, là có thể nhận biết thế giới vô thường, khi ý loạn tình mê, chưa đến mức hoảng loạn, tĩnh tâm nhập định, ngày mai sẽ như hẹn mà đến, hoa xuân vẫn đẹp như xưa, trăng thu vẫn tròn như thế.

Khi thanh âm từ miệng Vũ Thiên Long ngừng lại, vạn âm trong thiên địa cũng đều im bật, thần sắc Hành Thiên Hạ đồng thời tỏ ra cực kỳ quái dị, một bậc Nhất Đại Đạo Sư như hắt khi nghe Vũ Thiên Long nói về Đạo, vậy mà ngay cả nét mặt cũng phải biến hóa không ngừng, tựa hồ chính mình vừa đang thưởng trà, vừa ngắm cảnh hồng trần biến đổi.

"Ta nghĩ sao nói vậy, mong tiền bối đừng chê cười! "Vũ Thiên Long nửa cười, nhẹ nhàng nói.

"Tiền bối!! "Thấy Hành Thiên Hạ vẫn không có động thái gì, Vũ Thiên Long mới gọi lớn.

"Ngộ tính của người thật khiến người khác phải kinh ngạc! Nhân Sinh chỉ là một bình trà thôi sao! Bất quá cả ta và người đều không có đủ thời gian, không có đủ tâm trí để đi thưởng thức bình trà ngon kia nữa, sau này người sẽ thấy, Nhân Sinh của chúng ta là một cái thông lọng hai đầu! Nhưng mà ý niệm này, Đạo Tâm này người nên giữ! Đạo của riêng người, chúc người sớm ngày thành Đạo! "

Hành Thiên Hạ thần sắc lộ vẻ khiếp sợ, trong đôi mắt sáng quắc như minh đăng là một vòng dị thái mông lung bất định, hắt nhìn Vũ Thiên Long một chút, sau đó nghiêm nghị nói.

"Cửa cuối cùng này người không thể đi qua, truyền thừa của ta người càng không nên nhận, chúng ta, hai con đường khác biệt! "

" Ta cũng sắp đến cực hạn rồi! Tàn hồn không thể tồn tại quá lâu trong thiên địa, bắt quá lần tao ngộ này xem như một cơ duyên! "

Hành Thiên Hạ đậm mặc nói, sau đó thân ảnh càng trở nên mờ nhạt, cuối cùng là một đoàn sương khói mờ lung, tiêu tán bên trong thiên địa để lại tiếng cười quần quanh vang vọng: " Haha! Nhân Sinh là một bình trà! "

Cũng tại giờ phút này, bên ngoài tinh không xa xôi, nơi mà Vũ Thiên Long đã từng nhìn thấy qua trong ảo cảnh, tại đó, bên cạnh mấy vạn cái tế đài thỉnh linh xuất hiện một đại môn cao lớn, mặc dù mờ nhạt và có vẻ tân sinh tân khởi, bắt quá bên trên không ngừng tán mát từng trận quang mang diệu kỳ.

Một vòng đạo vận mang theo khí tức tiêu điều đang chậm rãi ngưng tụ thành hình, đại môn này thuộc về Vũ Thiên Long. Nhân Sinh Đạo theo thời gian chuyển dời cũng tự hành hấp thụ tinh hoa vũ trụ không ngừng mà lớn mạnh, tất nhiên những sự kiện kia phát sinh ra sao Vũ Thiên Long không hề biết được.

Sau khi Hành Thiên Hạ rời đi, Vũ Thiên Long vẫn ngồi tại bên trong tầng cuối cùng của Ma Tháp, tiến hành hấp thu thổ nạp, tu vị hần hiện giờ đã đạt đến Ngưng Khí hậu kỳ cực hạn, bình cảnh trước mắt nên không thể nào thăng tiến thêm được nữa, bắt quá Vũ Thiên Long lại không lựa chọn đột phá, mặc dù bản thân hần đang nắm giữ Trúc Cơ đan trong tay, nắm giữ đến năm thành cơ hội

Vũ Thiên Long biết quá trình Trúc Cơ vô cùng quan trọng và cũng gian nan không kém, sơ suất một chút, thân tử đạo tiêu: " Trước hết nên củng cố tu vị, tích lũy thật dày, về sau nhất cổ tác khí, một lần hành động đột phá Trúc Cơ " Vũ Thiên Long xiết chặt tay, lẩm bẩm nói.

Đồng thời, bên trong não hải, sợi thần thức kia của hần cũng đang phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Lại qua thêm một canh giờ, Ma Tháp bỗng nhiên biến mất, thân ảnh Vũ Thiên Long chậm chậm phiêu dật, hiện hữu tại chính điện phệ tích Ma Cung, dưới ánh mắt kích động của ngàn vạn chúng nhân.

" Thiên Long! Là đệ ấy! " Thiết Trụ vội vàng chạy đến, ôm chầm lấy Vũ Thiên Long, khó khăn nói: " Lợi hại! Đệ thật lợi hại, ta không nghĩ suốt thời gian qua mình được may mắn đồng hành với một vị thiên chi kiêu tử! "

Công Tôn Uyển, Võ Vu Minh, Võ Vu Nam đồng thời đi đến bên cạnh, ai nấy trên khuôn mặt đều hiện lên sự vui mừng xuất phát từ nội tâm: " Chúc mừng ngươi! Từ nay về sau ngươi chính là một truyền kỳ! Có tiếng tăm rồi cũng không nên quên tên bọn ta! " Công Tôn Uyển lạnh nhạt nói.

Bản thân nàng cảm thấy, từ lúc này trở đi giữa nàng và hần, khoảng cách cơ hồ bị kéo dài ra thêm một đoạn, mặc dù bất lực nhưng vô pháp.

" Chúc mừng ngươi!!!" Võ Vu Minh vỗ vai Vũ Thiên Long, nhẹ nhàng nói.

" Cái gì! Hần là Vũ Thiên Long, phải chăng Vũ Thiên Long Trần Thiên Quan! " Có người nghe được cuộc hội thoại kia thì kinh nghi hết lớn.

" Đùng rồi! Là hần! Vũ Thiên Long, đệ tử thân truyền của Lý Trác Thần, hèn gì lại lợi hại đến vậy! Khó trách! "

" Tôn nhi! Con làm tốt lắm! " Vũ Thiên Bá đứng ở đằng xa, nội tâm kích động, âm thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Bái Kiến Chủ Nhân

" Bái kiến chủ nhân! " Tam Linh cũng đồng thời đi đến bên cạnh Vũ Thiên Long, kích động nói.

Bởi Tiểu Tượng đi trước, vả lại thân thể hần quá mức to lớn, che khuất hết tầm mắt cho nên Vũ Thiên Long không thể nào nhìn thấy hai kẻ còn lại.

" Chủ nhân!! Khà khà! " Tiểu Kê thỉnh linh từ phía sau nhảy ra, lại toác mồm cười sau đó còn hú lên quái dị khiến cho Vũ Thiên Long thoáng giật thót, nam nhân này nhìn thế nào cũng đều cảm thấy ngộ ngộ, đặc biệt là thân hình nhỏ thó và khuôn mặt hơi có phần ngờ nghệch.

" Cả ta nữa! Bái kiến chủ nhân! " Tiểu Mã là kẻ cuối cùng đi ra, mặc dù lúc này là thời tiết mùa hè khá nóng nực, nhưng trên thân hần lại quần lấy một tấm áo bông dày cộm, lại còn đồ chót, chiếc quần màu cam ngắn cùn còn được trang trí dày đặc họa tiết hoa lá vô cùng lòe loẹt, bắt quá, nam nhân này khuôn mặt khá ưa nhìn, nếu không muốn nói là tuấn tú.

" Chủ nhân? " Vũ Thiên Long chăm chú nhìn ba người này, kinh nghi nói.

Nam nhân đứng đầu cao lớn uy vũ, khí độ hiên ngang, bắt quá hai kẻ phía sau diện mục kỳ dị, ăn mặc quái gở khiến cho Vũ Thiên Long không khỏi nảy sinh tâm lý đề phòng.

" Đúng vậy! Người là chủ nhân của chúng ta!! Khà khà, chủ nhân còn nhỏ tuổi nhưng lại cực kỳ anh tuấn, sau này lớn lên rất giống với Kê gia, không biết

sẽ khiến cho bao nhiêu tiểu cô nương phải chết mê chết mệt a! Aii quá ưu tú đều không tốt! Đào hoa dễ sinh tâm sầu trí lự! " Tiểu Kê nói tía lia một tràng, cũng không thèm quan tâm lấy cảm nhận của chúng nhân, nói xong hần thở dài ca thán.

Công Tôn Uyển trước sau băng lãnh lúc này không khỏi che miệng cười, đám người Thiết Trụ lại nhìn hần với nét mặt cổ quái.

" Đại thúc! Chiếc mũ kia của thúc đội lên đầu trông rất giống con gà! " Thiết Trụ nhìn Tiểu Kê thật lâu, gật gù nói.

Bất quá, sự thực là như vậy, chiếc mũ màu đỏ nhô cao trên đầu, lại kéo dài, vắt ngược về phía sau, trông tượng như chiếc mào của một con gà trống.

" Sao ngươi biết! Đúng, ta đúng là con gà rồi!! Tiểu tử, ngươi tên gì? Vừa nhìn đã nhận ra thân phận Kê gia, quả thực nhãn quan sắc bén a! " Tiểu Kê đưa mắt thoáng đánh giá Thiết Trụ, trên khuôn mặt thật thà đến ngu ngơ hiện lên vẻ kinh ngạc khó bề che dấu.

Lời nói vừa rơi xuống, chúng nhân liền đưa mắt nhìn nhau, Võ Vu Minh ngờ vực hỏi: " Ngươi là con gà! ".

" Đúng! Ta là con gà..Hắc Hắc! Thế nào? Khiếp sợ có phải không? Chẳng phải thế! Bất cứ ai khi biết ta là con gà cũng đều có nét mặt như vậy, không sao! Kê gia hiểu được cảm xúc của các ngươi lúc này, thực sự thì ưu tú quá...!".

Chưa để hần nói hết câu, Tiểu Tượng liền quay lại quát lớn: " Im mồm! Đồ ngu này, ngươi là con gà thì tốt lắm sao? Đi đâu cũng khoe khoang ".

Nhìn một lúc, Vũ Thiên Long không khỏi lắc đầu cười khò: " Tại sao các vị lại gọi ta là chủ nhân? ".

" Là tạo hóa! Bất quá, lý do thực sự về sau ngươi sẽ hiểu " Tiểu Tượng nghiêm nghị nói, bản thân hần nhìn thấy quá trình Vũ Thiên Long vượt thác, hần rất có ấn tượng với vị chủ nhân trẻ tuổi này.

Thình lình, ba người cùng đồng loạt quỵ xuống một gối trên mặt đất, cung kính nói: " Chúng ta khổ cực vượt vạn dặm hành trình từ Trung Thổ xa xôi trở về gặp chủ nhân, xin người nhận lấy một bái này! " Dứt lời, Tam Linh cúi đầu hành lễ.

" Các vị làm gì vậy! Có lẽ các vị nhầm lẫn rồi, ta không phải là chủ nhân gì đó đâu, còn xin đứng dậy cho! " Vũ Thiên Long vội vàng đưa tay đỡ lấy từng người, bất quá, nhìn thần sắc cung kính cùng nghiêm túc trên nét mặt Tam Linh lúc này, Vũ Thiên Long chây mò hời hợt.

" Người không nhận chúng ta! Chúng ta quý ở đây không bao giờ đứng lên! " Tiểu Mã sụt sùi nói, Tiểu Kê lại thút thít nắc nhen: " Đúng vậy! Kê gia sẽ quý suốt đời a!! ".

" Chủ nhân! Người không cần nghi ngờ về thân phận cùng động cơ của chúng ta, sau này ngươi sẽ hiểu, trên đời có những mối quan hệ, có những lần gặp gỡ đã được định mệnh an bài từ trước " Tiểu Tượng cúi đầu, âm trầm.

Vũ Thiên Long cực kỳ khó xử, suy nghĩ một lúc hần nhẹ nhàng nói: " Được rồi, ba vị đứng lên đi! ".

" Hắc Hắc! Người đồng ý rồi! Ta tên gọi Phong Thượng Mã! Sau này ngươi cứ gọi ta là Tiểu Mã cho thân thiết ".

" Ta! Phong Mã Thượng ra mắt chủ nhân, người gọi ta Tiểu Tượng cũng được.

" Còn ta! Thượng...Mã...Phong..Hắc Hắc!! " Tiểu Kê cố tình hú lên thật lớn, vừa đủ để chúng nhân nghe rõ.

Lời nói rơi xuống, gần bốn bốn ngàn ánh mắt cùng nhau nhìn lại, một nửa trong số đó còn không kiềm chế được mà phá lên cười ngặt nghẽo, Vũ Thiên Long cũng che miệng cười, đám tiểu nữ hải lại đỏ mặt quay vội đi chỗ khác.

" Thượng Mã Phong! Trời ạ! Trên đời còn có cái danh tự như vậy! " Có người kinh ngạc la lên thảng thốt.

" Thật sự sao? Thượng Mã Phong, cái tên này nghe vô cùng kích thích a! ".

" Hắc Hắc!! Ta biết mà, ở đâu cũng vậy, khi nghe được đại danh của Kê gia đều oanh động không thôi! " Tiểu Kê ưỡn ngực hào hứng nói, lại quay sang nhìn Tiểu Mã bằng ánh mắt khiêu khích.

" Thế nào! Ngươi còn không chịu tin đi, đây là lần thứ bốn mươi mấy rồi, đại danh xuất, thiên địa oanh minh a!! ".

Nghe đến đây, Vũ Thiên Long phì cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, có lẽ là lần đầu tiên từ khi rời nhà, trên miệng hần mới nở ra được một nụ cười hiếm hoi như vậy, bất quá, nhìn Thượng Mã Phong kia, thế nào cũng đều cảm thấy rất đáng yêu.

Nụ cười này là thình lình bộc phát, không giống người ta thường hé miệng xã giao, càng không giống với hải tử bị cù vào nách, vì nhột mà cười, " Vui vẻ "!. Thực sự đã rất lâu rồi Vũ Thiên Long mới tìm lại được cảm giác này, bỗng nhiên hần nhớ đến đệ đệ Vũ Thiên Phong của mình.

" Bình thường nó là người chọc cho ta cười nhiều nhất! Phong nhi! Đệ lúc này thế nào rồi? Cũng đang nhớ đại ca, như ca nhớ đệ có đúng không? Cha, Mẹ! Hải tử thực sự rất nhớ các người! " Vũ Thiên Long nội tâm than thở.

Ai có gia đình mới hiểu được nỗi khổ của một hải tử khi phải rời bỏ gia hương, lang bạt kỳ hồ, có lúc nhìn những đứa trẻ khác nằm trọn trong lòng phụ mẫu mà đau lòng.

Tiếc cho những người không được trọn vẹn hưởng lấy thứ khoái cảm ấy, những kẻ thiếu thôn tình thương, bởi vì gia đình là thứ gì đó thiêng liêng nhất, phụ mẫu là hai chữ cao cả nhất, tình thân càng là mối quan hệ đáng để day dứt nhất.

Đạo Tâm của Vũ Thiên Long cũng khởi phát từ những thứ tưởng chừng như đơn giản ấy!.

Phong vân tụ, trời kéo bão giông khiến chim non tìm về tổ ấm, ấu thú lại nương nhờ dưới sự bảo hộ của mẹ cha, còn bản thân hần thì sao? Mỗi bước đường nguy cơ trùng điệp, nỗi nhớ đầy vui cũng đành cam tâm nuốt xuống, con đường này bản thân hần đã chọn, bây giờ và sau này đều như vậy! Bất quá Vũ Thiên Long là hài tử, có mạnh mẽ đến đâu hần cũng chỉ là hài tử.

"Chủ nhân! Người sao vậy? Người khóc sao? Vừa cười sao đã khóc! " Tiểu Mã ôm đồm nói.

"Không! Ta không có chuyện gì! Chỉ là vui quá mà thôi! " Vũ Thiên Long lau đi nước mắt trên má, nhìn chúng nhân một vòng, sau đó vội vàng bước chân đi ra bên ngoài Ma Cung.

"Chúng ta đi! Thiết Trụ, Uyển Nhi, Võ gia huynh đệ! Vẫn chung đường chứ? "

"Tốt! Vẫn chung đường! "

"Nội Công! Người trở về gia tộc trước, cha ta hần sẽ rất vui khi biết người còn sống, lời hứa hai mươi năm kia tôn nhi nhất định sẽ làm được! " Vũ Thiên Long lặng lẽ truyền âm cho Vũ Thiên Bá.

Vũ Thiên Bá khẽ gật đầu, nhìn tôn tử của mình thêm một lần nữa, cuối cùng thuận di biến mất.

"Đi! " Vũ Thiên Long thở sâu, dẫn đầu đi xuống, bước ra khoảnh sân phía trước, trời rộng đất dài, bất quá thiên địa từ trên cao nhìn xuống cũng chỉ nhỏ bé như lòng bàn tay.

Từ hôm nay, một truyền kỳ mới được viết, không màu mè, không sắc sỡ nhưng lại kinh động tam châu " Vũ Thiên Long " Cái danh tự này vô tình trở thành một lạc ấn khó phai mờ khắc sâu trong lòng ngàn vạn tu chân nhân sĩ.

Dư luận lan nhanh như nước lũ, cuồng bạo như thủy triều, chẳng mấy chốc mà chúng nhân trên lãnh thổ quốc gia Đại Việt đều biết " Ma Tháp của Xích Quỷ Ma Quân đã bị một thiếu niên tên gọi Vũ Thiên Long chinh phục, Tiên căn thứ bảy hiện thế.. Hần! Tộc nhân Vũ gia Trần Thiên Quan! Đệ tử y bát của Lý Trắc Thần, thái thượng trưởng lão Phong Vũ Môn.

Mặc dù không ai biết được trong lần truyền thừa này Vũ Thiên Long nhận lấy những gì, nhưng hần phải là một thứ vô cùng quý giá, bất quá cũng đúng vậy, thứ mà Vũ Thiên Long nhận được thậm chí còn vượt xa hết thấy kỳ trân dị bảo trên đời.

Đệ nhất thiên tài lại bước ra thêm một bước nữa, ung dung leo xuống, rời khỏi đỉnh Huyết Sơn, đúng lúc này, từ phía sau vọng lại thanh âm " Vũ Thiên Long! Chậm đã! "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Đông Lâm Trấn

"Ta muốn cùng ngươi một trận chiến phân cao thấp, chinh phục Ma Tháp ta có thể thua ngươi, nhưng đơn đã độc đấu thì tuyệt đối không thể! " Lê Văn Phúc âm trầm nói.

"Cho ta lý do thật chính đáng! " Vũ Thiên Long bắt chợt quay đầu, hần nhìn Lê Văn Phúc một chút, sau đó nửa cười đáp lời, thực sự thì Vũ Thiên Long rất có cảm tình với hài tử này.

"Chỉ là trận chiến đơn thuần, tỷ võ luận bàn đúng nghĩa, ngươi rất đặc biệt, cực kỳ đặc biệt trong mắt ta, đã lâu rồi Lê Văn Phúc ta không tìm được cho mình một đối thủ thực thụ! " Lê Văn Phúc khẳng khái đáp.

"Tốt! Lời khiêu chiến này ta nhận! "

Trên khoảnh sân rộng nơi phế tích Ma Cung, bên dưới hàng ngàn ánh mắt của vạn chúng chú mục, thân ảnh hai người ở giữa hư vô đang cùng nhau giao chiến " Ầm! Ầm! " Lực lượng nhục thân va chạm, khí kinh sản sinh sắc bén như lợi kiếm liên tiếp chặt chém về bốn phía không gian.

"Phi Long Hoành Sơn! " Lê Văn Phúc đạp không lăng lập trên cao lại bắt quyết đánh ra một chưởng, trên đôi song thủ bạo phát quang mang mãnh liệt, một chưởng này nhắm hướng đỉnh đầu Vũ Thiên Long vỗ xuống.

"Lăng Không Kinh! " Vũ Thiên Long cũng không chậm hơn, chỉ khí xé rách hư vô, một tia quang trụ màu bạch ngân lại được điện lôi gia cố chống trời mà đến, cùng với chưởng pháp kia của Lê Văn Phúc đồng thời va chạm " Uỳnh!! Uỳnh!! " Thanh âm chấn động cuồng bạo vang lên, phong vân cuốn

ngược, quang thái lập lờ, một trên một dưới cùng nhau giằng co, phạm vi trăm trượng xung quanh, thương khung thoáng vụn vẹo, sát na sau chỉ khí tiêu tán, chưởng ân toái diệt.

Hai thân ảnh đồng thời lùi ngược về phía sau ba bước, một kích thủ hòa, bọn hắn nhìn nhau, cũng không ai nói với ai lời nào, lại nhanh chóng lao vào triển khai đối chiến, thần thông thuật pháp ngập trời, chiến khí lăng thiên, chúng nhân đang quan khán đều tỏ ra vô cùng kích động, bởi vì một trận thiên kiều chi chiến như vậy đòi người không phải dễ gặp.

Thực lực bọn hắn không sai biệt lắm, đều là Ngưng Khí hậu kỳ đỉnh phong, bất quá, nếu chỉ xét riêng về cường độ linh khí thì Lê Văn Phúc có phần nhỉnh hơn đôi chút, từ sau khi đột phá được cực hạn của bản thân, tu vị tiến cảnh thần tốc, Vũ Thiên Long cảm thấy, cơ hồ chiến lực của mình được đề thăng thêm một mảng lớn, ít nhất phải gấp mười lần trước kia.

Qua hai trăm chiêu bất phân thắng bại, lúc này Vũ Thiên Long cùng Lê Văn Phúc đều riêng phần mình âm thầm đánh giá đối thủ, thực sự thì Vũ Thiên Long không xuất hết toàn bộ lực lượng, bất quá Lê Văn Phúc kia cũng vậy, hắn vẫn còn rất nhiều con bài tẩy còn chưa chịu lật.

Chung quy thì bình hòa là kết cục mỹ mãn cho cả hai bên, chỉ có điều, chúng nhân ai nấy đều tỏ ra vô cùng tiếc nuối, thứ mà bọn họ muốn nhìn thấy là một trận chiến phải phân ra hơn thua, thắng bại.

"Vai người chảy máu rồi!" Vũ Thiên Long nhìn đối phương, lạnh nhạt nói.

"Haha! Còn hơn trán người đổ mồ hôi!" Lê Văn Phúc cười lớn, cũng nhanh chóng đáp lời.

"Lần sau gặp sẽ cùng nhau phân cao thấp, còn bây giờ ta có việc phải đi! Huynh đệ! Người hoàn toàn khác với những kẻ phàm phu tục tử mà ta từng gặp, tuy bản lĩnh kinh người nhưng không hề kiêu căng, ngạo mạn, tâm tính lại trầm ổn vô cùng, nhân quan chiến thuật cực kỳ siêu việt, đứng ra ta đã thua người ở nửa chiều cuối cùng!"

Lê Văn Phúc âm trầm nói, bất giác vị trí của Vũ Thiên Long trong lòng hắn lại được nâng cao thêm một chút, không phải là địch nhân, nhưng cũng không phải là bằng hữu, chỉ là giữa bọn họ dành cho nhau một sự tôn trọng nhất định.

Người ta gọi đó là tôn trọng đối thủ, cũng đồng thời là tôn trọng chính mình, một khái niệm thuộc về phạm trù Võ Đạo "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!"

Lê Văn Phúc đảo mắt một vòng, lại nhìn đến Vũ Thiên Long, sau đó mỉm cười leo xuống Huyết Sơn, để lại sau lưng thanh âm vang vọng: "Còn Đồ Thiên kia nữa! Người cũng không hề tệ! Lần sau tương ngộ!"

Chúng nhân lần lượt rời khỏi Ma Cung, trả lại cho địa phương này cái không khí tịch mịch vốn có, Ma Tháp sẽ lần nữa hiện thế, bất quá còn không ai biết được phải trôi qua thêm bao nhiêu niên kỷ, thực sự thì truyền thừa Ma Quân cho đến nay vẫn chưa người nhận được.

"Chủ nhân! Bây giờ chúng ta đi đâu? Tiểu Mã nghi hoặc hỏi.

"Đất trời bao la, cứ theo phương hướng mà ánh mắt chỉ dẫn" Vũ Thiên Long nhìn Tam Linh, cười hiền đáp.

Một đường bình an, đám người Vũ Thiên Long thuận lợi rời khỏi Ma Cung, Thủ Cung Thi Nô không thức tỉnh, cho nên bọn hắn chẳng gặp phải bất cứ chướng ngại nào.

Đứng trên dãy Hoành Sơn nhìn xuống Thung Lũng Tử Vong mà đáy lòng còn rạo rực, đúng là hiểm nguy luôn đi cùng với kỳ ngộ, bất quá, thứ gì cũng có cái giá của nó, Đoạn Giao, bằng hữu của Vũ Thiên Long đã mãi mãi nằm lại nơi hạp cốc cô quạnh, làm bạn với xương trắng và củi mục.

"Chủ nhân! Nhờ người mà chúng ta kiếm được hơn vạn lượng bạc trắng a! Ngân lượng trong tay, phải làm sao nghĩ cách tiêu xài cho thật thoải mái, theo ta thì nên tìm lấy một tiểu trấn, thông thoáng thả thả thư giãn vài hôm" Tiểu Kê đi trước, vừa đi vừa hào hứng nói.

"Tìm cách tiêu? Tiêu tiền cũng phải tìm cách sao?" Vũ Thiên Long trầm mặt hỏi, xưa nay bản thân hắn không hề biết ngân lượng là thứ gì, Vũ gia tài đại khí thô, thực sự mà nói thì hắn chẳng bao giờ để tâm đến, và lại tu chân nhân sĩ càng không mấy chú trọng vấn đề vật chất.

"Người không biết đó thôi, tiêu tiền là một nghệ thuật cao siêu, đòi hỏi cả tố chất lẫn kỹ năng mà chỉ người trong nghề mới thạo..Hắc Hắc! Bất quá, việc này Kê gia rất rành" Tiểu Kê vẫn luyện thuyên không ngừng.

"Còn có chuyện như vậy!" Vũ Thiên Long kinh nghi đáp.

"Phụ gia, tài phiệt, người ta có ba cách để tiêu tiền, thứ nhất, đem hết làm từ thiện, thứ hai là đánh bạc..Còn thứ ba thì..!" Tiểu Kê cố tình làm ra bộ dáng thông thạo, hắn vừa nói vừa liếm môi cười nhạt, nhân quan sáng rực.

"Hai cách này ta đều biết, vậy còn cách thứ ba đâu?" Vũ Thiên Long tò mò hỏi, đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia đều riêng phần mình ngưng thần lắng tai nghe, đến mắt cũng không chớp lấy một cái.

"Cách thứ ba!! Hắc Hắc!" Tiểu Mã ghé sát vào tai Vũ Thiên Long nói thầm "Cách thứ ba là nuôi đào..!"

"Nuôi đào? Nuôi đào là gì?"

"Đào này là một thứ đồ vật rất đáng yêu, nam nhân ai nhìn đều thích, chủ nhân cứ yên tâm theo Kê gia, cuối cùng cũng sẽ trưởng thành! "

"Đào sao? "Đám người Thiết Trụ đồng thời ngây mặt, lẩm bẩm.

"Thứ đồ chơi này là lần đầu tiên ta nghe đến! "Võ Vũ Minh kinh nghi nói.

Tiểu Tượng, Tiểu Mã nghe vậy chỉ biết nhìn nhau mặt gian mày trộm, một đoạn đường đầy ắp tiếng nói cười, dãy Hoành Sơn hùng vĩ cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, nhường chỗ cho phố thị mọc lên, hành trình này kéo dài suốt hơn một tháng trời rong rã.

Trần Đông Lâm, thuộc về phạm vi quản hạt của Bình Trị Quận, một quận thành bệ thế bậc nhất vùng Trung Bộ, Phong Vũ Môn, ngũ đại tông phái nhất lưu cũng đặt ở chốn này.

Dân cư đông đúc, kiến trúc vô cùng bề thế, quy mô hoành tráng lại càng vượt xa so với Trần Thiên Quan, trường thành cao khuất tầm mắt, kéo dài hàng trăm dặm, bên trên, đài canh, chòi gác mọc lên san sát, dọc đường lớn thì thoáng lại bắt gặp được một vài tu chân nhân sĩ, thậm chí còn có cả Kết Đan cường giả ung dung qua lại.

Khung cảnh nơi đây nhìn thế nào cũng đều cảm thấy có phần hòa ái, êm đềm, tĩnh mịch, không xô bồ, hào nhoáng như hình dung vốn có về một thị thành to lớn, càng đi vào sâu bên trong, thứ không khí trầm lắng lại càng lan tỏa, trên khuôn mặt bá tánh có thể nhìn ra sự nghiêm túc đến thái quá, ở đó còn xen lẫn vài phần trầm trọng.

Lúc này, phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long, tại vị trí hư vô, một tòa cung điện cao lớn đang sừng sững ngự trị, tựa hồ Cửu Tiêu cung chốn thượng thiên, còn bách tính bên dưới là sinh linh nơi nhân thế, ở đó thì thoáng lại dòn dập từng hồi trống trận, lại có tiếng chuông đồng ngân nga vang vọng, từng đoàn thất thái quang mang bảy sắc rực rỡ nhuộm màu lên mây trắng, sương khói vờn quanh, hạc tiên sải cánh bay lượn, lấp ló sau tầng mây.

Vừa nhìn, đám người Vũ Thiên Long đều đồng thời "Ồ " lên một tiếng kinh ngạc: "Cung Điện to lớn thế kia làm sao có thể mọc trên bầu trời được? "Thiết Trụ nghi hoặc nói.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Vũ Thiên Long tận mắt thấy được tráng cảnh khoa trương đến vậy, khiến cho bản thân hắn cũng phải tròn mắt nhìn trần trối, cung điện treo trên bầu trời, điều này quá mức phi thực tế.

"Là Phong Vũ Môn! "

Đứng như danh tự, đứng sừng sững giữa thượng khung, nhận lấy hết phong ba, mưa gió, bên dưới cung điện, một cây cầu hình dạng nửa chiếc mặt trăng, màu ánh kim tựa hồ cầu vồng, vắt ngang hư vô, nối dài hai chiều thiên địa, thâm nghiêm, thần thánh là cảm nhận chung của đám người Vũ Thiên Long lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Thánh môn thu đồ!.

"Trương truyền, Phong Vũ Môn đại cung chính là tàn tích còn sót lại của một kiện tiên thiên chí bảo không trọn vẹn, hơn vạn năm trước, từ bên ngoài tinh không hình linh xuất hiện một cây Cốt Long Đào, thanh đào này quy mô cực kỳ khủng bố, ước chừng lớn bằng diện tích một tiểu trấn, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã áp sát lấy tầng cương khí hộ tinh.

Khi Cốt Long Đào xé mở thượng khung lao xuống Bình Trị Quận, muốn hủy diệt hết thảy sự sống ở đây, thì một bậc đại năng đã kịp thời ra tay ngăn cản, Cốt Long Đào bị hấn đánh nổ, hóa thành vô số toái phiến tiêu tán bên trong thiên địa.

Mà mảnh toái phiến lớn nhất đến nay vẫn còn nằm lại trên bầu trời Bình Trị Quận, qua tuế nguyệt, cho đến khi một vị Hợp Đạo kỳ tu sĩ vô tình thu thập được, cuối cùng trở thành nơi khai sáng nên nhất đại tông môn sau này, Phong Vũ Môn!!

Thế nhân đồn rằng, vị đại năng bí ẩn kia họ Chử, xuất thân từ đạo thống Đại Vu Tiên, bên cạnh hắn luôn luôn có một vị tuyệt thế nữ nhân đi cùng, nàng này dung mạo thậm chí còn được đem ra so sánh với Hằng Nga Tiên Tử chốn nguyệt cung "Tiểu Tượng từ tốn kể.

Khi thanh âm vừa rơi xuống, đám hải tử trong đó bao gồm cả Vũ Thiên Long đều thoáng rung mình, kinh hãi không thôi: "Thì ra Phong Vũ Môn được lập nên theo cái cách lạ đời như vậy! Bất quá, kiện pháp bảo kia là của ai? Tại sao lại có thể đạt đến kích thước kinh khủng như vậy, hơn nữa, thử hỏi chủ nhân của nó hình thể phải lớn đến mức nào mới cảm nắm được? "

Bất giác, Vũ Thiên Long lại liên tưởng đến bộ thi cốt khổng lồ bên trong truyền thừa Ma Tháp mà hắn đã từng một lần nhìn thấy qua: "Thế giới này có nhiều chuyện không thể dùng lẽ thường để hình dung! "Vũ Thiên Long cảm khái nói.

Thiết Trụ trước sau vẫn ngơ ngác, lúc này hắn liên tục lắc đầu tỏ vẻ không chịu tin: "Một kiện pháp khí khủng bố như vậy lại đơn giản bị đánh nổ! Rốt cuộc tên bất tử kia có tu vị gì? "

” Đúng vậy! Ngay cả Hóa Hư giảng thế cũng không đủ thực lực làm tổn hại đến một kiện tiên thiên pháp khí, người ta phỏng đoán, tu vi của vị đại năng bí ẩn kia thậm chí có thể còn viễn siêu cả Hóa Hư kỳ ” Tiểu Trọng thoáng suy tư, sau đó trầm ngâm nói.

Bản thân hắn là Linh Thú của Đại Việt, là tinh khí do sông núi, đất trời diễn hóa mà thành, đồng sinh đồng tử cùng vận mệnh quốc gia, giang sơn còn, linh bất diệt, mấy vạn năm nay mặc dù đã luân hồi qua muôn kiếp, tuy có ngắn có dài, nhưng ký ức vẫn còn đó, linh trí vẫn còn nguyên! Nhưng ngay cả kẻ có kinh lịch dày như Tiểu Trọng cũng không thể nhận thức được lai lịch của vị đại năng bí ẩn này.

” Không đúng! Chẳng phải nói: Hóa Hư kỳ một khi thành Đạo sẽ bị quy tắc bên trong thiên địa cưỡng ép phi thăng sao? Công Tôn Uyển lạnh lùng chất vấn.

” Điều này tất nhiên, bất quá, dù cho là quy tắc nào đi chăng nữa cũng đều tồn tại sơ hở nhất định, có lẽ hắn là trường hợp đặc thù! ” Tiểu Trọng vẫn kiên trì giải đáp.

Vũ Thiên Long thoáng trầm mặc, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nghi hoặc hỏi: ” Trọng huynh! Phía sau Hóa Hư còn có cảnh giới khác sao? “.

” Chủ nhân cứ gọi ta là Tiểu Trọng đi! ” Tiểu Trọng nghe đối phương xưng hô với mình như thế thì bỗng nhiên giật thót, hắn hô hấp khó khăn, vội vàng đáp.

” Thực sự thì ta cũng không rõ ràng! Nhưng trong Hồng Bàng Huyền Kinh có đề cập đến: Hợp Đạo cảnh tu sĩ lấy bản tâm đi dung hợp cùng tự nhiên Đại Đạo, một khi đạt được thành tựu, ngộ ra chân ngã sẽ lập tức tiến cảnh lên Hóa Hư kỳ.

Hóa Hư kỳ hay còn gọi là Đạo Nguyên, ở cảnh giới này trong đan điền bọn họ đã bắt đầu sản sinh ra một chủng đạo vận nhất định, mà đạo vận qua thời gian dài tu dưỡng cùng bồi đắp cũng dần dần lớn mạnh, cuối cùng khi đạo vận ngưng tụ thành công chính là lúc đột phá! Cảnh giới kế tiếp tên gọi ” Âm Dương Chân Nguyên Kỳ!.

Ở cảnh giới này, lực lượng nhục thân của bọn họ đã vượt quá cực hạn thể giới, chỉ cần cử động thân mình cũng đủ khiến thiên địa băng diệt, đạo tâm lại càng viễn siêu căn cơ đại đạo, có thể gọi là Thần Minh tồn tại! Bởi vậy mà Hóa Hư tu sĩ đều sẽ bị pháp tắc ràng buộc, cưỡng ép phi thăng.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long bất giác nhìn lên hướng thượng thiên, trong lòng hắn thoáng chùng xuống: ” Có ngày rồi ta cũng đi đến Hóa Hư! Lúc đó cha mẹ làm sao? Đệ đệ làm sao? Còn thân nhân, bằng hữu

làm sao? Phải chăng cực hạn của Nhân Sinh Đạo là rời bỏ nhân sinh? ” Nội tâm đắng chát, Vũ Thiên Long trầm mặc suy tư.

Đang thất thần thì bỗng nhiên một tia lôi điện không biết từ đâu, thỉnh thoảng xẹt ngang bầu trời, tia lôi điện này nhắm hướng trung tâm Trấn Đông Lâm bổ xuống, cũng là vị trí nơi đám người Vũ Thiên Long bộ hành.

” Chuyện gì!! ” Thiết Trụ cùng hai huynh đệ Võ gia đồng thời hét lên kinh hãi, hư không chớp sáng rồi vội tắt.

Đứng trước mặt bọn hắn lúc này, đằng vân lơ lửng tầm trăm trượng độ cao là một tôn quái thú, quái thú mình lân, đầu rồng, diện mục khiếp người, toàn thân cao thấp không ngừng tản mát ra một luồng uy áp kinh tâm, lại được bao phủ bởi tầng tầng lông mao màu vàng kim, chiếc bờm đỏ rực như lửa kéo dài đến tận nửa lưng, tựa hồ Đế Thỉnh, vật cưỡi của Địa Tạng Vương, đang ngay ngắn ngồi bên trên là một vị trung niên nam nhân, hắn mặc đạo phục Phong Vũ Môn!.

” Toan Nghê! ” Võ Vu Minh chăm chăm nhìn đầu quái thú sau đó hét lên khe khẽ.

Toan Nghê tương truyền là con thứ tư của rồng, sức thị uy cực lớn, lại nghiêm minh chính trực, thích cãi lý lẽ, bởi vậy bá tánh mới dùng hình tượng của nó để điều khiển tại những chốn công quyền, ví dụ như: Công đường, lao ngục, hay pháp đường thẩm phán.

Cũng đồng thời toàn bộ bá tánh đang qua lại trên đường lớn đều nhất tề phủ phục, quỳ bái hô to: ” Tham kiến Tả Hộ Pháp! Ngàn người cùng đồng thanh.

Vị nam nhân bằng loại ánh mắt cao cao tại thượng liếc nhìn xuống bên dưới, sau đó lạnh nhạt cất lời: ” Tám tháng sau bổn tông chiêu thu môn hạ, phàm là tu chân nhân sĩ tu vi dưới Nguyên Anh, tuổi đời không vượt quá một trăm đều có thể tham gia khảo hạch! “.

Lời nói vừa rồi, lập tức tràng cảnh liền trở nên náo loạn, lòng người kích động: ” Chẳng phải ba năm sau mới đến kỳ hạn sao? “.

” Ta nhớ không nhầm thì vẫn còn gần bốn năm nữa! “.

” Lần trước Thánh Môn thu đồ là vạn người chọn một, Trấn Đông Lâm chúng ta may mắn có một thiên chi kiêu tử lọt vào danh sách hạch tâm, hắn là con trai Tín Anh Vương, nghe đồn tu vi bây giờ đã là Kết Đan hậu kỳ! “.

” Giả như hài tử nhà ta cũng có được vận may như vậy! Chắc chắn kẻ làm phụ mẫu sẽ rất hạnh diện! “.

Chúng nhân nghị luận không ngớt, Phong Vũ Môn mỗi mười năm một lần sẽ tiến hành chiêu thu môn hạ, tầm ảnh hưởng của sự kiện này không khác gì việc quốc gia đại sự, bởi bất kỳ kẻ nào chỉ cần vượt qua khảo hạch, tiến nhập ” Thiên Cung ” trên thượng thiên liền có thể một bước đổi vận.

Đệ tử Thánh Môn mặc cho cấp bậc cao thấp thế nào, đi đến đâu đều sẽ nhận được sự ngưỡng vọng nhất định.

Bất quá khảo hạch này cũng vô cùng khó khăn cùng hung hiểm, chiếc cầu vòng hình bán nguyệt kia thực tế là một cây cầu, thế nhân gọi nó bằng cái tên ”Đạp Thiên Kiều “.

Đạp Thiên Kiều ý vị một bước lên trời, nhất bộ thăng thiên, tuy không phải là tiên giới thực sự, nhưng cũng chính là khát vọng của biết bao thế hệ tu chân nhân sĩ.

Thánh Môn trong lòng chúng nhân vị trí thậm chí còn viễn siêu cả vương quyền, người ta thà chọn làm đệ tử Thánh Môn còn hơn làm quân vương một nước, nói vậy đủ để chứng minh tầm quan trọng của sự kiện lần này.

” Chủ nhân! Người có định tham gia góp vui không? ” Tiểu Mã trầm mặc hỏi.

Vũ Thiên Long chỉ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, bởi lẽ bản thân hắn vốn đã là đệ tử Phong Vũ Môn rồi, hơn nữa thân phận lại cực kỳ đặc thù, Môn Chủ Phong Vũ Môn kia phải gọi hắn lấy một tiếng sư huynh!.

” Bây giờ đi tìm tửu lâu, khách điểm, ăn uống no say hẵng tính tiếp! ” Vũ Thiên Long lạnh nhạt nói, sau đó dẫn đầu đám người đi vào một tửu lâu ngay bên đường.

Bất quá, Tiểu Kê cùng Tiểu Mã ăn vận khác người, bên cạnh còn có Tiểu Tượng hình thể cao lớn quá cỡ, khiến cho tửu khách bên trong không khỏi ngoái đầu nhìn, một số kẻ còn xì xào bàn tán.

” Khách gia! Các người là muốn ăn uống hay ở trọ? ” Một tên tiểu nhị nhanh nhẹn chạy đến đón đầu đám người.

” Ăn! Chúng ta đến để ăn! ” Tiểu Kê vênh mặt đáp.

” Nhưng đồ ăn ở đây không phải rẻ đâu! Hay các vị đi sang tửu khách cuối đường, ở đó giá cả bình dân hơn! ” Tiểu nhị đảo mắt một vòng nhìn mấy người Vũ Thiên Long sau đó lạnh nhạt nói.

” Tiền chứ gì! Kê gia thiếu thốn đủ thứ, nhưng tiền thì tuyệt nhiên không thiếu! ” Vừa nói Tiểu Kê vừa thọc tay vào bên trong chiếc bao tải vác trên lưng, bốc ra một nắm bạc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Đụng độ!

” A! Xin mời, Xin mời các vị đại gia! Tửu lâu chúng ta có đầy đủ các loại mỹ tửu trong thiên hạ, ngay cả đồ nhắm cũng là thứ quý hiếm, thơm ngon, còn nữa, phòng trọ khang trang sạch sẽ, nhất định khiến các vị vừa lòng ” Tên tiểu nhị vừa nhìn thấy tiền thì ánh mắt sáng rực, nhanh chóng thay đổi cách nói chuyện.

” Đại gia! Đúng rồi, chúng ta chính là đại gia rồi! Hắc Hắc! Thứ này cho người ” Tiểu Kê cười vui vẻ, sau đó ném ra một đĩnh bạc lớn.

” Đa tạ các vị đại nhân! ” Tiểu nhị vội vàng chụp lấy đĩnh bạc, khuôn mặt nịnh nọt, kích động nói.

” Đại nhân! Còn có cái danh xưng này sao? Tốt! Đại nhân cho người thêm mười lượng ” Tiểu Kê tiếp tục ném ra đĩnh bạc thứ hai.

” A! Vị thượng tiên này thật hào phóng, nếu ta nhìn không nhầm thì ngài hẳn phải là một tu chân giả, đòi ta cực kỳ kính trọng những người có bối phận cao như ngài! ” Đôi mắt lạnh lợi thoáng xoay chuyển, tên tiểu nhị lại thay đổi cách xưng hô, không những thế còn chấp tay, cúi đầu làm ra bộ dáng cam bái hạ phong.

” Thượng tiên ư? Cho người hẳn hai mươi lượng đi! “.

Khi đám tiểu hài đang trần trối nhìn Tiểu Kê như nhìn một tên ngọc, cùng với thủ đoạn moi tiền tầm thường trước mắt, thì Tiểu Tượng lạnh lùng lên tiếng: ” Đồ ngu này! Nói một hồi nữa nó đưa người lên tới cụ tổ, lúc đó cả bao tiền cũng đều hết sạch cho mà xem “.

Vũ Thiên Long thấy vậy chỉ biết lắc đầu cười khổ: ” Tiểu Kê này tuy ngốc nghếch nhưng lại rất đáng yêu! “.

Tám người cùng bước lên tầng hai, trên chiếc bàn lớn đã được dọn sẵn mười mấy món ăn, nhìn vô cùng ngon mắt, Tiểu Tượng ăn như hổ cuốn, đến một mẩu xương hân cũng không thèm nhả ra, vừa ăn vừa hít hà cảm khái: ” Đúng là không com ở đâu ngon bằng com quê a! “.

Vũ Thiên Long chỉ động đũa, nhắm nháp qua loa, với bản thân hắn lúc này mà nói, thì trần tâng mỹ vị vào miệng cũng đều không có cảm giác ngon lành gì.

”Tiểu Nhị! Cho một bình rượu” Tiểu Kê lớn giọng gọi.

Tên tiểu nhị vừa rồi liền lật đật chạy đến, nhanh miệng nói: ”Vị thượng tiên này! Người muốn dùng loại rượu gì? Chỗ chúng ta có rất nhiều loại rượu ngon, có Túy Vân Từ ngàn năm, có Mỹ Nhân Từ, Quân Từ Từ...” Hắn một hơi kể ra đến mấy chục loại rượu.

Tiểu Kê nghe cũng không thèm nghe, lạnh nhạt nói: ”Thứ rượu bỏ đi, cho ta một bình” Từ Trung Chi Vương “.

”Từ Trung Chi Vương!” Khách nhân xung quanh nghe đến đây đều há hốc mồm, ngoài đầu nhìn lại, ngay cả đám người Vũ Thiên Long cũng thoáng động dung.

”Từ Trung Chi Vương sao?” Loại rượu kia ta chưa từng nghe đến! “.

”Quan khách, ngài có nhầm lẫn gì chăng? Kinh nghiệm mấy chục năm chạy bàn, tiểu nhân còn chưa từng nghe qua trên đời có loại rượu này!” Tiểu nhị ấp úng đáp lời.

”Tiểu Kê! Từ Trung Chi Vương là thứ rượu gì?” Tiểu Mã kinh nghi hỏi.

”Hắc hắc! Rượu này là đế vương trong các loại rượu, chả vậy mà người ta gọi nó là” Rượu Đế”” Tiểu Kê ung dung đáp.

”Rượu đế! Vâng, vâng! Có rượu đế! “.

Chẳng mấy chốc mà trên bàn chỉ còn lại mỗi com thừa canh cặn, sáu, bảy bình rượu nằm ngả nghiêng, Tiểu Kê khuôn mặt đỏ lừ, lảm nhảm: ”Thêm rượu! Thêm rượu A!” Dứt lời hắn gục mặt lên bàn, ngủ say như chết.

Đúng lúc này, từ bên ngoài chợt vang lên thanh âm náo loạn: ”Đuổi hết đám dân đen ti tiện kia ra, hôm nay từ lâu này thiếu gia nhà chúng ta bao hết!” Bước vào là hơn chục nam nhân ăn mặc sang trọng, đi phía trước một thiếu niên tuổi tầm mười lăm, mười sáu, trắng trẻo dễ nhìn, hắn thân mang cẩm tú y phục, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm liếc nhìn xung quanh một vòng.

”Các vị quan khách! Ăn uống cũng đã rồi, mời các vị đi cho, lần sau lại ghé!” Tiểu nhị hốt hải chạy đến, mặt xám như tro, hấp tấp nói.

”Đuổi sao? Chúng ta còn chưa có ăn xong!” Tiểu Mã nhăn mặt, gằn giọng, nói.

”Đám người kia là ai? Sao nhìn bộ dáng người hốt hoảng đến vậy?” Thiết Trụ bĩu môi hỏi.

”Hắn là con trai thứ hai của Tín Anh Vương! Bản tính ngang ngược, hung hăng can quấy, trong trấn này không ai là không biết đến hung danh, từ lâu chúng ta chỉ kinh doanh nhỏ, không dám động chạm đến tổ kiến lửa đâu, mong các vị bỏ quá cho!” Tiểu nhị thay đổi nét mặt, thật thà nói.

”Tín Anh Vương! Tín Anh Vương là cái quái gì? Bản thiếu gia còn chưa đuổi hắn xuống đã may mắn lắm rồi!” Thiết Trụ gằn giọng quát.

Lúc này, thiếu niên kia cùng với ba nam nhân nữa đi đến bên cạnh bàn ăn của đám người Vũ Thiên Long, hắn lạnh lùng hỏi: ”Người vừa nói cái gì?”.

”Gia vừa chửi cha người! Rầm chó, nghe rõ không, cha người là rầm chó!” Thiết Trụ trừng mắt, cười cợt đáp.

”Hỗn đản, các người muốn chết! Các người không biết lão gia nhà chúng ta là ai sao?” Nam nhân bên cạnh nghe vậy thì hung hăng đập một tay xuống bàn, khiến cho chiếc bàn vốn rắn chắc bỗng nhiên vỡ vụn, không những vậy, kinh lực càng khiến cho bốn người Thiết Trụ ngã nhào lại phía sau.

Tiểu Kê vẫn ngủ ngon trên mặt đất, thậm chí còn ngáy rất say sưa, Thiết Trụ từ bên dưới lồm cồm bò dậy, khuôn mặt đỏ lừ, cũng trưởng cổ quát: ”Muốn đánh nhau sao? Bà mẹ, nào! Nào! Động thủ đi “.

Vũ Thiên Long trước sau tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, mặc cho chiếc bàn bị chấn vỡ, hóa thành vô số toái phiến, thì nét mặt hắn vẫn thùy chung không có lấy chút thay đổi, Vũ Thiên Long nhìn ra đám người kia có ba kẻ là Trúc Cơ sơ kỳ, còn lại toàn bộ đều là Ngưng Khí hậu kỳ tu sĩ.

Tiểu Tượng, Tiểu Mã đồng thời ngoái đầu nhìn sang, khi thấy Vũ Thiên Long cũng không có biểu cảm gì đáng kể, bọn hắn mới lặng lẽ ngồi im, hai huynh đệ Võ gia cùng Công Tôn Uyển chặt vật đứng dậy, bất quá ba người chỉ âm thầm quan sát mà không nói một lời nào.

”Thiên Long! Đệ sao vậy? Động thủ đi chứ!” Thiết Trụ cả kinh hỏi.

”Haha! Sao không mạnh miệng nữa đi! Bắt tên kia lại cho ta, dám xúc phạm vương công đại thần, Hừ!” Thiếu niên hung hăng chỉ tay hướng Thiết Trụ, lập tức một nam nhân phía sau nhanh chóng lao đến muốn khống chế hắn.

”Khốn kiếp! Bọn thiếu gia há lại sợ các người sao!” Thiết Trụ quát lớn, đại kiếm rời lưng, chỉ thấy một đạo kiếm quang mạnh mẽ chém về phía trước, nam nhân kia tu vị cũng không sai biệt lắm, chỉ là Ngưng Khí tầng thứ bảy, bởi vậy trong lúc tránh né đều phải cực kỳ chặt vật.

Đại kiếm chém nát hết mấy dây bàn, còn đánh sập một mảng tường lớn, khách khanh trong từ lâu nhận ra kinh động thì vội vàng nhón nhào chạy trốn ra bên ngoài.

Ánh mắt sắc lạnh lộ rõ sát khí, Thiết Trụ tiếp tục chém ra thêm một kiếm nữa, quang hoa xé mở không gian mà xuống, thanh đại kiếm được làm bằng huyền thiết đen bóng, lại thô to nặng nề, cảm tưởng như một kiếm này hoàn toàn có thể khai sơn liệt thạch.

Nam nhân kia thấy vậy thì cười nhạt, ngang nhiên ngạnh kháng, một tay chụp lên hương đỉnh đầu ” Uỳnh! Uỳnh! ” Thân thể hắn lập tức bị cỗ lực lượng cường hoành đánh cho chui tọt, rớt xuống bên dưới tầng một, để lại trên sàn gỗ rõ ràng một chiếc lỗ lớn.

” Quá yếu! Bồn thiếu gia cứ tưởng thế nào ” Thiết Trụ một kiếm hạ được nam nhân kia thì nội tâm kích động, mĩa mai nói.

Chưa để hắn dứt lời, thình lình một đạo thiểm điện không biết từ đâu sinh sinh lao đến, bên trên còn mang theo thần thông thuật pháp đặc thù mà chỉ Trúc Cơ kỳ mới có thể triển khai, Thiết Trụ chỉ kịp hét lên một tiếng, thân thể to lớn chặt vật muốn đi tránh né nhưng vô pháp, đạo điện lôi kia tốc độ quá nhanh.

Đúng lúc này lại có một cái đại thủ ấn màu vàng kim rực rỡ quét qua, quang mang sáng ngời chồng chất lên nhau, thủ ấn xé mở không gian cùng với đạo lôi điện kia một chỗ va chạm ” Âm! Âm! ” Thanh âm bạo tạc điên cuồng vang lên, hư vô bốn phía liên tiếp nổ vang từng hồi, ngay cả toàn bộ kiến trúc tử lâu cũng bị trùng kích đến không ngừng lắc lư chao đảo.

Đạo thiểm điện tiêu tán, bất quá thủ ấn vẫn hướng về phía trước hung hăng áp tới, nam nhân mặc bạch bào vai đeo đoản đao, thần sắc đại biến, thân pháp chột động, hắn nhanh chóng lách mình, thành công né tránh một kích kia của Vũ Thiên Long.

Toái Tâm Chưởng đánh nát cả một bức tường lớn, thậm chí quấy thu ngân lúc trước cũng vô thanh vô thức biến mất, may mắn là tất cả chúng nhân đều đã chạy trốn kịp thời.

Nam nhân âm trầm nhìn lại Vũ Thiên Long mà trái tim vẫn còn lộp bộp, hắn có cảm giác, lực lượng chứa đựng bên trong một chưởng vừa rồi không chỉ đơn giản Trúc Cơ sơ kỳ như hắn có thể đi ngăn cản.

” Trúc Cơ trung kỳ! Không! Không thể nào! ” Nam nhân hét lên the thé, lời nói vừa rơi xuống hắn lại lắc đầu nguây nguẩy, Vũ Thiên Long mới có bao nhiêu? Hai từ mười tuổi lại có tu vị Trúc Cơ tất nhiên là điều không thể.

” Khinh người quá đáng! ” Vũ Thiên Long khuôn mặt lạnh băng, phất tay áo nhỏ, đăm đăm đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Thụ thương!

” Tiểu tử! Ngươi là con cái nhà ai? ” Nam nhân bạch bào thần sắc khiếp sợ, hắn chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long, kinh nghi hỏi, bản thân hắn không kịp nghĩ ra trong Trấn Đông Lâm này gia tộc nào có thể bồi dưỡng nên một mầm non ưu tú đến vậy, cũng một phần bởi vì Vũ Thiên Long tu vị trên thực tế còn chưa đạt đến Trúc Cơ, nhưng chiến lực bạo phát ra bên ngoài lại hoàn toàn có thể đi so sánh cùng với Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ.

” Ta là ai, ngươi không cần biết! ” Vũ Thiên Long lạnh nhạt đáp lời, hắn thực sự không muốn phải gây thêm chuyện thị phi, tránh những sự kiện không mong muốn phát sinh, nhưng càng như vậy càng khiến cho kẻ khác khinh khi, lấn tới.

” Ta thừa nhận, chiến lực của ngươi rất mạnh! Phải nói là không hợp với lễ thường, nhưng nếu ta muốn giết ngươi lúc này cũng chỉ đơn giản như việc giết chết một con gà mà thôi! ” Nam nhân cô che dấu đi sự khiếp sợ đến từ sâu trong đáy mắt, hắn ưỡn ngực, cao ngạo nói.

” Ngông cuồng! ” Thiết Trụ rống lên một tiếng giận dữ.

Bất quá! Tiểu Tượng, Tiểu Mã vẫn ngồi im không nhúc nhích, cơ hồ đối với bọn họ mà nói, đồng dạng chưa có chuyện gì phát sinh, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ Võ gia thần sắc ngưng trọng, riêng phần mình chăm chú nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân âm thầm đánh giá xung quanh một vòng, hắn mặc dù không thể phán đoán ra chính xác thực lực Tam Linh, bởi đi vào mắt lúc này chỉ là một tầng sương khói mông lung, mờ ảo, nhưng nhìn vào cường độ linh lực trên thân thể, cùng với động thái, hắn đoán chừng tu vị của ba người còn chưa đạt đến Trúc Cơ.

” Hừ! Dùng thủ thuật che dấu tu vị sao? Bất quá, chỉ có tiểu tử sĩ mới đi làm cái việc thừa thãi này! “.

” Nói nhiều làm gì? Bất hết bọn chúng cho ta! ” Thiếu niên khề nhếch miệng cười lạnh, thanh âm vừa rơi xuống, lập tức liền có thêm hai tên thủ hạ nữa hung hăng tiến tới.

Nam nhân thấy vậy mới chậm chậm khoát tay, ám hiệu cho đám người kia ngừng lại, cũng đồng thời tu vị trong cơ thể buông thả hết ra bên ngoài, khí tức Trúc Cơ nhàn nhạt tràn ngập cả tử lâu, thanh đoản đao phía sau lưng hắn chợt lóe lên quang mang màu bạch ngân chói mắt, rồi tự hành rời vỏ, bay vút lên hư không, đao khí sắc lạnh, cương mãnh cực kỳ.

” Ngươi cho dù chiến lực có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa, cũng chỉ là một tên hài tử miệng còn hôi sữa mà thôi! Nhìn đao! “.

Dứt lời, thanh đoản đao từ trên cao nhằm hướng đỉnh đầu Vũ Thiên Long bổ xuống, tốc độ nhanh chóng, chỉ thấy một luồng hàn khí lạnh băng hung hăng đập vào mặt, Vũ Thiên Long thoáng giật mình, vội vàng dậm chân bước lùi hai bước, Thần Hành Bách Biến bất thức thi triển, tám đạo tàn ảnh liên tiếp chồng chất lên nhau, sát na Vũ Thiên Long đã đứng trước mặt nam nhân, tay phải linh hoạt bất quyết điểm ra một chỉ.

”Lăng Không Kinh!” Dứt lời, một đạo quang trụ nhanh như thiểm điện xé không mà đến, nam nhân kia hô hấp dồn dập, hần chỉ kịp vung tay, theo phản xạ đánh ra một chưởng đối kháng.

”Uỳnh! Uỳnh! “.

Lăng Không Kinh thuận lợi đánh thẳng lên khuôn ngực nam nhân, khiến thân thể hần cong gập lại, bay ngược về phía sau đến mấy chục trượng, ngã nhào trên mặt đất, bất quá Vũ Thiên Long cũng trúng phải một chưởng kia, máu tươi từ khóe miệng không ngừng trào ra, ở vị trí sát bả vai, y phục bị chấn nát còn rõ ràng một cái thủ ấn đỏ sẫm như máu in hần.

Vũ Thiên Long kinh hãi nhìn vết thương trên thân thể, một kích vừa rồi không phải hần chủ quan, không phải thực lực hần yếu kém hơn, mà bởi vì đối phương thủ đoạn quá mức ma mãnh.

Y thà khiến bản thân chịu thương tổn cũng không đi hóa giải Lăng Không Kinh, chấp nhận lấy một chưởng đáp lại một chỉ, bởi hần biết chiến lược của Vũ Thiên Long mặc dù rất mạnh, nhưng nhục thân chung quy cũng chỉ là Ngưng Khí cảnh mà thôi.

Nam nhân chậm vật đứng lên, âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, sau đó lạnh nhạt nói: ”Thứ ngươi còn thiếu chính là kinh nghiệm thực chiến, bất quá tiểu tử ngươi sẽ không có cơ hội lần thứ hai để sửa sai nữa! Phiên Thiên Huyết Chương của ta là một loại chương pháp chỉ âm chỉ hàn trong thiên hạ, không những vậy còn được gia cố bởi kịch độc từ máu huyết Ngô Công, sau hai canh giờ, phế phủ sẽ bị đóng băng, kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết, nỗi thống khổ kia không gì có thể diễn tả được! “.

Thật vậy! Lúc này Vũ Thiên Long cảm giác toàn thân bỗng nhiên lạnh toát, từ đan điền cho đến kỳ kinh bát mạch đều đau nhức vô cùng, tựa hồ có ngàn vạn con tiểu trùng lúc nhúc đang điên cuồng cắn xé, thôn phệ, tròng mắt co rụt lại, Vũ Thiên Long cố gắng đứng vững, chống đỡ lấy thân thể, trên tảng da vô thanh vô thức xuất hiện thêm một mảng băng hàn mỏng manh.

”Chủ nhân! Người sao vậy!” Tiểu Tượng vội vàng chạy đến, đỡ lấy Vũ Thiên Long, trên đôi cánh tay to lớn phóng xuất ra một luồng chân nguyên tinh khí, chân nguyên thẩm thấu, chậm rãi tiến nhập bên trong thể nội Vũ Thiên Long.

Biểu tình trên nét mặt Tiểu Tượng càng lúc càng tỏ ra trầm trọng, Tiểu Mã thấy vậy mới kinh nghi hỏi.

”Tượng huynh! Chủ nhân chúng ta?”.

”Thiên Long!” Đám hài tử cũng đồng thời hô lớn.

”Chủ nhân trúng phải kịch độc, mặc dù ta có thể dùng chân nguyên để khu trừ, thế nhưng độc tố này lại ăn sâu vào máu huyết, tuyệt đối khó chơi, không thể triệt tiêu toàn bộ được!” Tiểu Tượng nặng nề nói.

”Nói vậy! Chủ nhân! Hần...?” Tiểu Mã hốt hoảng hỏi.

”Tạm thời còn không nguy hiểm đến tính mạng, bất quá phải nhanh chóng đi tìm giải dược” Tiểu Tượng thở dài một hơi, âm trầm đáp.

Vũ Thiên Long ngồi trên mặt đất, vận công điều tức, mi mắt khép chặt, thần trí hoảng loạn, cơ hồ toàn thân muốn nứt vỡ, sụp đổ đến nơi, cảm giác thống khổ không khác gì so với vạn tiễn xuyên tâm, hơn nữa tầng băng trên da thịt càng lúc càng dày, thậm chí hơi thở từ mũi vừa mới thoát ra liền bị băng hóa ngay lập tức.

”Thiên Long! Ngươi tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì đâu đấy!” Công Tôn Uyển nội tâm lo lắng, tự nhủ.

”Khốn kiếp!” Tiểu Mã điên cuồng hét lên một tiếng, cũng không nói gì thêm, trên thân thể hần, lực lượng tu vi bỗng nhiên cuộn cuộn vận chuyển, uy áp kinh thiên âm vang giáng lâm, tựa hồ núi lửa phun trào, tựa hồ thần hỏa thiêu đốt hư vô, khiến cho thương khung theo đó cũng đều bị bóp méo đến mức vặn vẹo, đại địa chấn động dữ dội, kiến trúc từ lâu bởi không chịu đựng được thứ lực lượng trùng kích đáng sợ kia mà bất ngờ đổ sụp xuống, toái thành phần bụi.

Thiên địa oanh minh, phong vân biến sắc, một trận gió lớn thỉnh linh kéo đến thổi bay mọi thứ, trong đó có cả toàn bộ kiến trúc từ lâu cùng với hết thảy địch nhân lúc trước, bá tánh hai bên đường hải hùng khiếp vía, cuống cuống bỏ chạy trốn chết.

”Mã gia đã thề với lòng sẽ không bao giờ động thủ giết người rồi đó! Hừ!” Tiểu Mã kéo theo Tiểu Kê vẫn ngủ say sưa, Tiểu Tượng lại công Vũ Thiên Long lưng, cùng với đám hài tử nhanh chóng đi về phía trước.

Trong một khách điểm, Vũ Thiên Long đang mê man nằm trên giường lớn, lúc này máu huyết cùng tu vi hần đã được Tiểu Tượng triệt để phong ấn lại, mặc dù độc tố không thể nhanh chóng lan tràn, nhưng sự thống khổ mà Vũ Thiên Long đang phải chịu đựng tuyệt đối không từ ngữ nào có thể hình dung.

Trong cơn mê, thần thức Vũ Thiên Long đang tự hành trôi nổi trên một địa phương vô định, nơi đó, phiền tình không xa lạ tràn ngập một loại khí tức đặc thù, hắc ám cùng thê lương.

Mảnh thế giới này không có lấy bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, trước mắt là u quang, xa xa là u quang, cho đến tận cùng cũng vẫn là u quang, tựa hồ chỉ mình h lẫn lạc lõng giữa thiên địa bao la vô bờ bến.

Cứ trôi nổi, mơ hồ như vậy không biết qua bao lâu, khi trước mắt Vũ Thiên Long là khung cảnh quen thuộc, mấy vạn cái tế đài làm bằng đá đen đứng im lìm, tang thương, hôn ám, lúc này hắn mới cảm nhận được chút hơi thở nhạt nhòa của sinh mệnh.

Đứng trước, một cái đại môn cao lớn, đỉnh thiên lập địa, chống đỡ tinh không, đang ngồi ở đó một nam nhân, hắn quay lưng về phía Vũ Thiên Long, nam nhân này thân mặc tử y, mái tóc trắng bạc xõa dài, xung quanh hắn không ngừng tản mát ra thứ mùi vị tuyên cổ nồng đậm, lại có vô số đạo văn lập lòe phát sáng, nhìn như cùng một thời không, nhưng lại xa cách vô số thời không.

Hắn ngồi đó không biết đã bao lâu, chỉ thấy trên tấm lưng cao lớn in hằn dấu ấn của dư âm tuế nguyệt, có thể là ngàn năm, cũng có thể vạn năm đã ngoài.

Nam nhân bất giác quay đầu, dưới thứ ánh sáng tờ mờ hôn ám, Vũ Thiên Long rõ ràng nhìn được nửa mặt bên phải của nam nhân này, tại thời khắc đó, tựa hồ sét đánh bên tai, thần trí hắn vốn đã yếu ớt đến không chịu nổi nay bỗng bừng bừng, não hải càng oanh minh, ngập trời sóng lớn.

”Dung nhi! Chúng ta xa cách quá lâu rồi! Lời ta hứa với nàng nhất định ta có thể làm được, dù cho sơn phong có hóa thành bình địa thì riêng phần tình cảm này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi! Tin ta! Luân hồi rồi cũng cạn, sinh tử mãi cũng mòn, như thương hải hóa bể dâu chỉ là điều sớm muộn!” Nam nhân gục mặt trên chiếc quan tài pha lê đặt gần đó, nơi mi mắt, lệ ướt chày thành dòng.

Thanh âm gào thét thê lương lại chất chứa nhu tình vang vọng khắp thương khung: ”Ta đã dự tính kỹ càng rồi, lần này tuyệt đối không thể có sai sót nào xảy ra nữa, mọi chuyện vẫn vô cùng tốt đẹp, Dung nhi! Nàng biết không! Bây giờ lòng ta như chiếc độc mộc cô quạnh giữa trùng dương, sóng to gió lớn ta chẳng sợ, chỉ duy nhất sợ, sợ rằng đến vĩnh thế cũng không tìm được bến bờ!...Nàng nhìn ta đi! Mở mắt ra nhìn ta, rồi cười với ta một chút!.

”Cuối cùng rồi hoa xuân sẽ nở, trăng thu vẫn tròn đầy như thế!” Nam nhân thoáng mỉm cười, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve, ôm ấp lấy chiếc quan tài, tựa hồ trân trọng, nâng niu thứ gì quý giá lắm, hắn chậm rãi rút cây ngọc tiêu ra khỏi thắt lưng, đặt vội lên miệng, một giai điệu du dương bay bổng lại bi thương, ai oán đến thất lòng.

Đợi đến khi tiền kiếp hóa thành tro bụi -Chỉ đổi lấy ba trăm năm thành người xa lạ -Có thể chấp bút tỉ mỉ vẽ một bức họa -Chỉ vẽ được mấy phần khuôn mặt người -Gặp nhau rồi chia lìa, vốn đã là số mệnh - Là ai không đành lại thương nhớ - Yêu hận quán quýt vốn là kiếp số -Là ai cam nghiệp vạn kiếp bất phục -Cánh hoa đào tung bay - Chuyện xưa mờ nhạt - Là ai từng hứa trong giấc mộng - Tương tư không phụ!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Mộng vượt thời không - Mộng nhập luân hồi!

Bên ngoài hư không vô ngần, khi tiêu khúc im bất cũng là lúc một nụ cười tà dị vang lên, nụ cười này mang theo ma khí cùng chấp niệm nặng nề, bất quá nó chỉ nhạt như gió thổi, không nghe được, cũng không đi cảm nhận được, thiên địa mang mang, cảnh tượng trước mắt bất chợt biến mất, thần thức Vũ Thiên Long lại trôi nổi, chậm rãi chuyển dịch.

Hắn bắt gặp được những thứ mà trước nay bản thân chưa từng nhìn thấy, hít thở vào những loại khí tức mà trước nay chưa từng cảm nhận qua, ở nơi đây không có ngày đêm, không có khái niệm thời gian, càng không có lấy một chút linh khí, dù một tia nhỏ nhoi nhất, chỉ là cõi hồng mông hỗn độn, tịch diệt, hắc ám vô cùng.

Lúc này, phía trước tầm mắt Vũ Thiên Long, chợt hiện lộ ra thân ảnh một tôn Cự Quỷ to lớn vô cùng, to lớn đến mức khó bề hình dung, thân thể nó tràn trề, lại vắt ngang suốt hai vùng tinh vực khác nhau, đầu đội thương khung, chân đạp tinh không, sừng sừng trong trời đất, từ đó một cỗ lực lượng tà ác đến cùng cực đang không ngừng phô thiên cái địa mà khuếch tán, đắm chìm trong màn đêm hôn ám, cơ hồ là một vị Khai Thiên Cổ Thần, bất quá diện mục lại nanh ác, tóc đỏ như máu, thậm chí ngay cả làn da cũng một màu đỏ sẫm.

Cự Quỷ trong trạng thái nhập định, hai chân bắt chéo, đôi mắt nhắm nghiền, mặc dù không có lấy một chút sinh khí nào nhưng chừng ấy đủ khiến cho thần thức của Vũ Thiên Long phải hoang mang khiếp sợ.

Giả như tôn Cự Quỷ kia có ngày thức tỉnh, cảm tưởng, chỉ cần nó vung nhẹ tay thôi cũng đủ oanh mửa ra một cõi vũ trụ, nếu để ý kỹ, thì tại bên trên vị trí mi tâm còn có một cái ấn ký mờ nhạt, ấn ký hình quả cầu điều đang dang rộng đôi cánh.

Tịch mịch, vô âm, vô sắc là cảm nhận của Vũ Thiên Long lúc này, trong quá trình trôi nổi, hắn nhìn thấy một tinh cầu hoang phế lại một tinh cầu hoang phế, một tinh vực bỏ đi lại một tinh vực bỏ đi, thậm chí cả một tinh hệ bao la cũng không hề xuất hiện lấy chút sinh mệnh ẩn tàng nào, cứ như vậy, thời không chậm rãi trôi dạt về phía sau.

Tựa hồ chiếc thuyền cô độc lang thang giữa trùng dương, không lộ trình cũng chẳng hề có điểm đến: ”Đây chính là vũ trụ? Tang thương, hư nhược đến

vậy sao? ” Thần thức Vũ Thiên Long khề thì thảo.

Bất quá! Cuối cùng Vũ Thiên Long cũng tìm thấy một điểm sáng hiếm hoi, rốt cuộc không phải một điểm duy nhất, mà là vô số điểm cùng nhau hội tụ, bởi lẽ nhìn từ khoảng cách quá xa cho nên nhãn quan dễ dàng bị đánh lừa.

Vùng tinh không này ngập tràn sinh mệnh bốn nguyên, tuy có phần già cỗi, thế nhưng dung nạp vào bên trong là cả một guồng quay vô tận, một cỗ năng lượng ẩn tàng khổng lồ đang chuẩn bị hậu tích bạc phát.

Ba ngàn đại môn mà Vũ Thiên Long đã từng thấy qua nằm rải rác khắp mọi nơi, Đạo Thiên khí tức tựa hồ hồng thủy lan tràn, khuếch tán, bỗng nhiên thần thức chột động, Vũ Thiên Long nhìn về phía xa, ở đó đứng im một cánh cửa cao lớn, cô độc, cánh cửa này bằng bạc lại trong suốt như gương, phù vân đạo vận mặc dù ít ỏi nhưng cũng tán mát quang mang ngập trời.

Vũ Thiên Long cố gắng điều khiển thần thức đi về phía trước, ” Đạo Môn Nhân Sinh ” Hắc vệt vàng thét lên kinh hãi.

” Không ngờ Nhân Sinh Đạo của ta lại có riêng đạo môn cho mình! Chuyện này rốt cuộc là sao? Cuối cùng ta đang tỉnh hay mơ? “.

Thần thức Vũ Thiên Long bị thứ ánh sáng bạch ngân, nhu hòa thần thánh bao phủ lấy, cơ hồ lão nhân ly hương lâu năm nay lại hướng về cố thổ, cơ hồ hài tử an nhiên nằm trọn trong vòng tay phụ mẫu, thứ khoái cảm này không khác gì kẻ thế tục một bước đăng tiên.

” Công tử! Bên ngoài có rất nhiều nhân sĩ lâm huyền oán, bọn họ là muốn gặp ngài ” Một gia nhân ăn vận sạch sẽ tinh tươm hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa la.

” Có chuyện gì? Nói ta đang bận ” Đứng sau tấm rèm, quay mặt vào bên trong là một thanh niên trẻ tuổi, hắc thân mang trường bào màu trắng, tóc dài bó cao lại quấn khăn vải ngang đầu, thanh niên tay cầm bút lông, nét mực thoăn thoắt, uốn lượn trên tờ giấy gió, hắc đang vẽ chân dung một người!.

” Bọn họ phá cửa xông vào rồi a! ” Lại có tiếng thét dài vang lên, theo đó thanh âm bước chân càng lúc càng dồn dập.

Thanh niên khuôn mặt vẫn tĩnh bơ, thi thoảng còn đưa tay quạt lấy mồ hôi trên trán, bức chân dung kia đã dần hoàn thiện, là một nữ nhân, bất quá nàng ta không có đôi mắt.

Thanh niên cố gắng chấm phá nét mực cuối cùng nhưng vô pháp, cánh tay hắc tựa hồ bị treo bởi đá nặng ngàn cân, hắc rùng mình một cái sau đó thờ dài tiếc rề: ” Ta không thể vẽ được đôi mắt nàng, đã hơn ngàn lần trong mơ ta cố tình đi suy diễn nhưng rốt cuộc...! “.

Hắc chớp lấy bức tranh, lại hung hăng vò mạnh ném vào một xô, ở đó có đến hơn ngàn tờ giấy đều nhau nát như vậy, cùng về một khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng thủy chung vẫn thiếu đi đôi mắt, khiến cho bức tranh mất hắc cái thần vốn có, tuy khiếm khuyết, bất quá có thể nhìn ra dung mạo nữ tử này, nàng ta đẹp đến mức ” Kinh Tâm Động Phách “.

Thanh niên uể oải ngáp dài, chậm rãi bước ra bên ngoài, dưới ánh kiêu dương chiếu rọi, hắc tuần tú dị thường, mày sắc mắt to, ngũ quan vô cùng tinh tế.

Đứng dưới khoảnh sân rộng có hơn trăm người cùng nghiêm túc xếp hàng, bọn họ mặc dù có già có trẻ, lớn bé, cao thấp không đồng nhất, bất quá đều là nam nhân tú sĩ.

Vừa thấy thanh niên đi ra, đám người liền trở nên kích động, một lão giả râu tóc đã trắng bạc, đạo mạo bước lên phía trước, khi nhìn thanh niên, lão vội vàng chấp tay, cúi đầu.

” Lạc Thiên tiên sinh! Ta vốn có một câu hỏi mà non nửa đời người vẫn chưa tìm được lời giải đáp, ngài có thể giúp ta chăng? ” Lão giả cung kính nói.

” Mời! ” Thanh niên nhẹ nhàng đáp.

” Ta vốn là tú sĩ, lại thông lâu kinh sử, ngày xưa thuộc vào hàng nhất đẳng văn nhân, tuy biết sở học vô bờ bến nhưng tại sao hơn năm mươi năm trời miệt mài thi cử cũng không hề đỗ đạt lấy một lần nào? “.

” Có lẽ ngươi chưa đọc qua tích ” Lão nhân và con rùa “! ” Thanh niên khề cười, ung dung đáp, ngưng một chút hắc lại nói.

” Chuyện thế này: Có một lão nhân cố công đi cầu gặp Tiên Thượng, hắc hỏi ngài rằng: ” Ta khoái hương cúng bái, cốt mong sao được trường thọ đến năm ba trăm tuổi, chỉ một ước nguyện nhỏ nhoi như vậy sao ngài lại keo kiệt không đáp ứng!.

... Tiên Thượng trầm mặc không đáp, lúc này bỗng nhiên có con rùa đen từ trong hang nhỏ chui ra, rùa nói: Ngày xưa ta cũng như ông, cũng mong muốn trường thọ, cuối cùng Tiên Thượng thành toàn, biến ta thành con rùa xấu xí thế này đây! Rốt cuộc sống ba trăm năm trong hình hài này tốt hơn, hay sống trọn một kiếp nhân sinh trong hình dáng con người tốt hơn?! “.

Thanh niên nhìn lão nhân, mím môi cười: ” Đã rõ chưa?! ”

” Đa tạ tiên sinh, lão hủ đã thông... Là Nhân Sinh của ta vốn như vậy rồi! ” Khuôn mặt rạng ngời, lão vui vẻ rời đi.

Lại có một nam nhân từ tốn bước lên, trầm giọng: ” Dám hỏi tiên sinh! Thứ gì gọi là hy vọng? “.

” Ta lại kể chuyện này! ” Trong khu rừng kia có một đàn khỉ, năm đó nhằm khỉ giá rét, tuyết phủ trắng trời, toàn bộ muông thú đều tuyệt vọng nằm chờ chết thì đàn khỉ kia bàn nhau tìm cách đi cư... Trong tay con khỉ đầu đàn cầm theo một đóm lửa nhỏ nhoi, vừa chiếu sáng lại vừa cẩn thận, nâng niu, dùng sưởi ấm cho chúng bạn, đúng lúc có con quạ bay ngang, quạ ta thấy thế mới mỉa mai cười: ” Khi ngu ngốc! các người cầm đóm đóm nhỏ lại cứ tưởng là lửa thật sao?.

Bây khi nghe vậy mới giận dữ đáp trả: Người mới chính là đồ ngu! Còn không phân biệt được đâu là lửa, đâu là đóm đóm, đây chính là đóm lửa, chúng ta dùng nó để sưởi ấm và soi sáng.

Dứt lời, bây khi lại tiếp tục cuộc hành trình, nhờ lửa đóm đóm nhỏ nhoi kia mà bây khi có thể băng qua khu rừng giá rét, vượt tử cảnh tiến về một nơi ấm áp hơn! “.

Thanh niên lại một lần nữa cười hiền, đôi mắt tinh anh chớp động: ” Người rõ chưa! “.

Nam nhân kia vốn đang mơ màng, lúc này tựa hồ người say bồng tỉnh, nam nhân kích động nói: ” Hy vọng là thứ để dẫn đường, mặc cho là lửa hay đóm đóm, chỉ cần một niệm thì lửa và đóm đóm đâu có khác gì nhau! ” Dứt lời, hần cười dài sáng khoải, lại cung kính vái một vái thật sâu.

” Tiên sinh! Ngài cho ta hỏi, đâu là Sinh Tử – Luân Hồi? ” Đẳng xa, lấp ló sau tấm bình phong đã cũ vì rêu phong là một hài tử tầm hơn mười tuổi, hài tử nhút nhát tiến lại gần, sau đó mạnh dạn lên tiếng.

” Hỏi thực hay! ” Thanh niên thoáng dăm chiêu, ngưng thần một chút, ung dung đáp: ” Ta gọi sinh tử là dòng sông, còn luân hồi là cây cầu bắc ngang qua dòng sông đó, thế nhân có ai ngu dốt đến mức bỏ cầu đi lội sông? Chung quy cây cầu luân hồi là con đường ngắn nhất để đi qua dòng sông sinh tử. Mặc cho nước sông ngàn đời vẫn chảy, sinh tử tuần hoàn vô chân vô ngã thì cây cầu kia vẫn cứ đứng yên, luân hồi bất di bất biến! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Một kiếp nhân sinh!

” Tiên sinh nói sai rồi! Thật sự hồ thẹn cho một bậc trí giả được xưng tụng muôn đời Nhất Đại Đạo Sư, ta nhìn tiên sinh tuổi cũng chưa tới hai mươi niên kỷ, chùng ấu tuế nguyệt ít ỏi, tiên sinh biết gì về chuyện nhân sinh? Càng không nói đến Sinh Tử – Luân Hồi! ” Tiểu hài chậm chậm nói, dứt lời, hần bỗng nhiên ngẩng cao đầu, trên đôi mắt sắc bén bạo phát ra tinh mang chói lóa.

Thanh niên vừa nhìn vào đôi mắt kia, toàn thân liền trở nên run rẩy, hần không khống chế được mà chật vật lùi lại phía sau mấy bước: ” Người! Người là ai? ” Hô hấp nặng nề, thanh niên khó khăn nói.

” Ta là ai? Ta cũng không rõ ràng! Bản thân tiên sinh sở học vốn bác đại tinh thâm, lại được thế nhân trọng vọng, bất quá! Đạo trời không phải thứ học được từ trong sách vở, càng không phải thứ chuyện xưa tích cũ truyền khẩu mua vui, muốn hiểu nhân sinh nên tự mình trải nghiệm nhân sinh, muốn ngộ sinh tử phải đi vào con đường sinh tử.

Trừ các bậc thánh nhân, không một ai có thể biết được chúng ta từ đâu đến và sẽ đi về đâu trong cuộc tử sinh bất tận, vô thủy vô chung này, thế giới bao la, vậy nên sinh tử chúng sanh cũng biến hóa khôn cùng!.

Luân hồi kia chính là hình ảnh cái bánh xe quay tròn, quay mãi không dừng, Đạo có ba ngàn thì luân hồi có sáu cõi: Thiên, nhân, a tu la, súc sanh, ngạ quỷ và địa ngục, chính nhân sinh là động lực thúc đẩy bánh xe luân hồi tự hành dịch chuyển, trong đó tham ái là tác nhân quan trọng, chính yếu nhất của chu trình này!.

Tham là tham vọng, ái là ái ân, nhân sinh ai chẳng có những thứ tưởng chừng dung dị! Nếu có thể dứt bỏ tham ái, tất nhiên cánh cửa luân hồi sẽ đóng lại, bất quá trên đời mấy người làm được!.

Ngài nói sinh tử là dòng sông, còn luân hồi là cây cầu bắc ngang qua dòng sông đó, cũng giống như hài tử nhìn mây nói khói, nhìn mưa nói nước. ”

Hài tử vừa dứt lời thì ung dung quay người bước ra khỏi đại môn, để lại sau lưng chúng nhân vẫn còn chưa hết bàng hoàng, rung động.

Thanh niên trầm mặc hồi lâu, trong não hải ngập trời sóng to gió lớn, hần thất thần, ánh mắt mông lung, đôi chân mệt mỏi bước vào phía trong tiểu viện mà miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm.

” Ta cứ tưởng mình vạn sự đã thông, thực không ngờ chỉ một câu nói của hài tử cũng khiến bản tâm ta lung lạc! E rằng cái danh xưng Nhất Đại Đạo Sư này từ nay phải bỏ! Bất quá khí tức của hần, ánh mắt kia của hần... Ta đã từng gặp qua đâu đó “.

Nam nhân khẽ nín cười như tự giễu mình, bên ngoài chúng nhân cũng lần lượt rời đi, hần lại đắm chìm vào trong thư họa, vẫn khuôn mặt đó, nhưng chung quy không thể nào vẽ thêm đôi mắt, loay hoay qua thêm mấy canh giờ tựa hồ khổ ải, cuối cùng thanh niên cũng phác ra được nhãn thần, bất quá, đôi mắt kia trắng dã vô hồn.

Đúng lúc này, hai giọt mực đen cố tình rơi xuống, chuẩn xác chấm phá tạo hình một đôi mắt tuyệt đẹp, đôi mắt u buồn lại xa xăm, tựa hồ đã từng chôn vùi đau đó trong tuổi nguyệt.

Thanh niên gật đầu vừa ý: ” Cũng như bức chân dung này! Ta cố công đến mấy đều vô ích, nhưng chỉ cần hai giọt mực vô tình rơi rớt đã phác họa nên hoàn chỉnh một tuyệt thế mỹ nhân! Họa như nhân sinh! Chỉ có thể ngộ, vô pháp cưỡng cầu!.

Đúng là nàng rồi, khuôn mặt này ta đã từng thấy qua..Trong mộng! Ta tặng nàng một chữ Tiên, đi cùng dung mạo, từ nay gọi nàng là Tiên Dung! ” Thanh niên nhẹ nhàng cầm lấy bức tranh, thần sắc lập tức liền trở nên nhu thuận.

Cũng vào năm đó, hần lên kinh ứng thí, đổ vào bảng đầu, bảy năm sau lại dứt áo từ bỏ con đường quan lộ đang còn thênh thang, cờ lộng hời hươu, chiêm trông ngáp trời, tài hoa vẹn toàn là thế, càng không thiếu nữ nhân con nhà khuê các đem lòng đi thương thầm nhớ trộm, bất quá, vẫn không người có thể lay động đến trái tim hần, ngày ngày thanh niên thường đem bức họa Tiên Dung ra ngắm, tối tối lại cùng mỹ nữ trong tranh chìm vào mộng đẹp.

Chẳng một thân nhân, đến bằng hữu cũng đều không có, sống kiếp người tẻ nhạt như vậy cho đến năm bảy mươi tuổi.

Một ngày tuyết rơi trắng trời, hàn phong gào thét, cả tiểu trấn đắm chìm trong cái giá rét tê tái, thanh niên ngày xưa lúc này đã là một lão nhân già yếu, trong căn nhà rộng thênh thang nhưng hiu quạnh vô cùng, khi màn đêm hàng lâm, phía thượng thiên một ngôi sao xé trời rơi xuống, phút chốc đó ngôi sao bỗng nhiên bạo phát ra tinh mang chói lòa, cơ hồ là gào thét, cơ hồ là chấp nhất, muốn đi níu kéo lấy điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Lão nhân nằm trên giường lớn, mi mắt trập xuống, đưa cái ánh nhìn mỗi một hướng ra cửa sổ: ” Dù gì nó cũng từng hiện hữu giữa thương khung, đi chiếu rọi trời đêm qua tháng năm vô tận, đến nay cực vẫn kịp đốt lên hào quang sáng tỏ! Còn ta thì sao? Một kiếp này quá phí hoài, đạo ta truy cầu rốt cuộc vẫn không thể ngộ.

Thân nhân không có, bằng hữu không kết giao, đạo lữ cũng chỉ là Tiên Dung trong họa, nhân lộ chẳng chóng chênh, không trắc trở, ta đã bỏ hết tham ái.. Cuối cùng thì luân hồi nằm ở đâu? “.

Lão nhân chặt vật trở mình, đôi bàn tay gầy guộc cố gắng bấu víu lên bờ tường, muốn đi chống đỡ nhục thân đứng dậy, nhưng chút hơi tàn đành bất lực, trong nội tâm có thể lương, có gào thét, bất quá không thể kéo dài thêm sinh mệnh.

Khi mi mắt vừa trập xuống, khi tứ chi mệt mỏi buông xuôi thì bên tai thỉnh thoảng vang lên thanh âm: ” Bảy mươi năm, thử ngươi đi trải nghiệm đầu phải là nhân sinh! Không hỷ nộ, không ái ô, đến tham luyện cũng phải do tự tay mình chặt bỏ, ngươi không có tham luyện, nên không thể nào hiểu được nhân sinh! “.

” Nhắm mắt lại, khi ngươi mở mắt chính là luân hồi “.

” Loại độc này vô cùng kỳ dị! Lại càng chưa từng thấy qua, đến ta cũng không thể mạnh mẽ khu trừ, trong thiên hạ này e rằng chẳng ai làm được! ” Tiểu Tượng đưa tay bắt mạch, tinh nguyên chân khí không ngừng rót vào, hần nhìn Vũ Thiên Long một chút, cuối cùng lắc đầu ngao ngán.

” Tượng thúc! Thiên Long! Đề ấy...? ” Thiết Trụ thút thút nói, nơi mi mắt sớm đã đỏ hoe.

” Không còn cách nào sao? ” Công Tôn Uyển nội tâm gấp gáp, một tháng qua nàng vẫn luôn ngồi bên cạnh, trông chừng Vũ Thiên Long, một bước cũng không rời.

Gian phòng trên tầng hai khách điểm, khí tức nặng nề lặng lẽ bao trùm, Vũ Thiên Long vẫn nằm đó, thần sắc cực kỳ nhợt nhạt, bên trong thức hải, Tiên Mệnh Ấn Ký cùng Chiến Thân Đình quang mang âm đạm, cơ hồ có một thứ lực lượng siêu việt đang sinh sinh phong ấn lấy.

Tại đan điền, linh khí khô kiệt, đến kỳ kinh bát mạch cũng đều vô cùng hư nhược, bất quá một tia đạo vận nhỏ nhoi màu bạch ngân thi thoảng vẫn tỏa ra quang mang le lói.

” Ta có cách! Có điều, cách này không mấy khả thi! ” Ngồi trầm mặc nơi đó một tiểu hài tử toàn thân mặc đạo phục tông môn, lúc này hần đạm mạc cất lời.

” Minh Nhân! Cách ngươi nói là gì? Thời gian gấp rút, không khả thi cũng phải đi thử một lần, nếu để độc tố xâm nhập toàn bộ huyết quản.. Chi e vô phương cứu chữa! ” Thiết Trụ đảo mắt nhìn tiểu hài, bên trong rõ ràng đi ký thác lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Hơn một tháng qua, cơ hồ toàn bộ Y Sư trong Trấn Đông Lâm đều được mời đến, thậm chí ngay cả những bậc đại năng như Tam Linh cũng đành phải lắc đầu, loại độc tố kia không người có thể gọi tên, càng không ai tìm ra giải dược.

” Ta mặc dù trên Đạo Đạo có chút thiên phú, bất quá, lần này không nắm chắc ” Tiểu hài ngưng một chút, sau đó lại âm trầm nói.

” Nhục thân nhân loại tuy có phân ra mạnh yếu nhưng cũng không thể xa rời pháp tắc âm dương hòa hợp, nếu âm thịnh dương suy liền phát sinh bạo bệnh, ngược lại, dương thịnh âm suy sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Bảy phần máu huyết của Thiên Long đã bị độc tố xâm thực, muốn khu trừ chỉ còn một cách! “.

” Cách gì! ” Đám người ngưng thần lắng tai nghe, sau đó thẳng thốt đồng thanh.

” Đơn giản! Chỉ cần loại bỏ đi bảy phần kia! “.

” Làm sao có thể! Loại bỏ đến bảy phần?... Cuối cùng cũng chết a! ” Tiểu Kê mặt ủ mày chau, vừa nghe xong liền vội vàng phản bác.

” Nam, nữ, hai giới ứng với thái cực trận đồ, dương sinh dương, âm sinh âm, chỉ cần trong cơ thể hần còn dương khí thì sẽ tiếp tục sản sinh! Bất quá, âm khí thiếu hụt...! ” Tiểu hài thoáng ngáp ngừng.

” Ý người là phải dùng đến máu huyết của nữ giới để bù đắp? ” Công Tôn Uyển cả kinh hỏi.

” Đúng vậy! ”

” Biết tìm đâu ra! Chẳng lẽ đi giết người cướp máu? Chuyện này! Chuyện này! ” Tiểu Kê trông mắt co rút lại, thần sắc hãi nhiên.

” Âm dương giao hòa là tự nhiên mà thành, không thể gượng ép! ” Tiểu hài Minh Nhân lắc đầu, nói.

” Chỉ có kẻ điên mới tình nguyện cho đi bảy phần máu huyết! Nếu các lão bà ngày xưa của Kê gia còn tại thế gian thì tốt a! Ta chỉ cần nói một tiếng, à không! Một câu thôi, thì muốn bao nhiêu máu cũng có! ” Tiểu Kê cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Lấy máu huyết của ta để khiến hần hồi sinh!.

” Tiểu Long! Dù cho là lấy bất cứ lý do gì đi nữa, ta cũng muốn cứu người sống lại, ngay lúc này! Ngày đó bên trong Hải Vân Sâm Lâm ta nợ người một hồi ân nghĩa, trong Tử Vong Hạp Cốc dưới sự truy sát của Thủ Cung Thi Nô, người nắm chặt tay ta một bước không rời! Ta càng không thể nói rõ phần tình cảm này chỉ là thân tình, ân tình...Hay nhân nghĩa! Bất quá, ta nhớ có lần người gọi ta một tiếng Uyển nhi.

Bản tính ta vốn dĩ băng lãnh, thế nhưng người đối với ta cũng lạnh nhạt vô cùng, nếu nói là bằng hữu! Đúng, chúng ta tất nhiên là bằng hữu, còn nếu không phải thì ta càng không biết nên đặt tên thế nào cho thứ cảm xúc mơ hồ này! ” Nội tâm chua xót, Công Tôn Uyển âm thầm tự vấn.

” Minh Lâm! Ta muốn dùng bảy phần máu huyết của mình để đi hồi sinh hần! ” Ngưng một chút, nàng thoáng đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, sau đó trầm mặc nói.

” Người điên rồi, lấy đi bảy phần máu huyết đồng nghĩa với cái chết! ” Thiết Trụ kinh hãi, lớn giọng quát.

” Là ta tự nguyện! ” Công Tôn Uyển cắn chặt môi, nàng thở dài một hơi, cũng không thèm đi quan tâm đến cảm xúc của chúng nhân, lúc này ánh mắt mơ màng mang theo bảy phần mong đợi nhìn lấy Minh Lâm.

” Vì có gì? Nếu ta là Thiên Long, ta cũng không muốn thấy người phải làm ra hành động ngu xuẩn đến vậy! ” Hai huynh đệ Võ gia chưa xót nói.

” Tiểu nha đầu! Người! ” Tam Linh vừa nghe liền thẳng thốt đồng thanh.

” Ý ta đã quyết, không vì lý do gì cả, đơn giản chỉ là ngày đó chúng ta nợ hần ân tình, hôm nay cũng đến lúc đem ra hồi báo! ” Công Tôn Uyển dứt khoát nói, nhãn thần lập tức liền trở nên nhu thuận, dung nhan kia mặc dù kiều mị, đáng yêu, bất quá trong thanh âm có thể nghe ra rõ ràng sự thê lương cùng chấp nhất, nàng liếc mắt nhìn Vũ Thiên Long.

” Tiểu chủ nhân này mới có bao nhiêu? Hần từ mười tuổi a! Vậy mà có nữ nhân cam tâm vì hần đi đặt cược cả tính mạng, riêng phần bản lĩnh này, Kê gia thật thà thừa nhận! Ta không bằng rồi! ” Tiểu Kê nội tâm cảm khái.

” Đây không phải chuyện đùa! ” Tiểu Tượng trước sau thùy chung vẫn trầm ngâm, lúc này bất ngờ lên tiếng.

” Ta không đùa! ” Công Tôn Uyển nghiêm nghị nói.

” Các người yên tâm, ta cam đoan Công Tôn tỷ tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì, bất quá...! ” Ngập ngừng một chút, Minh Lâm lại đạm mạc cắt lời.

” Bất quá, số lượng sinh khí tổn hao sẽ vô cùng không lồ, khó bề bù đắp hoàn chỉnh được, việc này ảnh hưởng to lớn về lâu về dài, tỷ phải chấp nhận hy sinh thọ nguyên cùng một bộ phận tu vị không hề nhỏ, hơn nữa, thống khổ mà tỷ phải nhận lấy tuyệt đối không thể hình dung! ” Minh Nhân đầm chiêu nhìn Công Tôn Uyển, nghiêm túc nói.

”Được! Ta chấp nhận..”

Thời gian lưu chuyển, nhật nguyệt đổi dời, xoay tròn bánh xe năm tháng, chẳng mấy chốc mà xuân đi thu tới, ngày tháng dần qua, hơn hai mươi bảy cái tuần trăng chập vọt trôi trong khí tức nặng nề, cũng có thể sự nặng nề kia đến từ trong nội tâm của chúng nhân, trên chiếc giường lớn, Công Tôn Uyển làm bạn với Vũ Thiên Long đã gần nửa năm.

Thời gian đối với nhân sinh con người mà nói, có khi trôi qua chỉ trong cái nháy mắt, cũng có khi lại chậm chạp tựa hồ kẻ mất ngủ thức trắng đợi tàn canh, sáu tháng này nói nhiều không phải là nhiều, nói ít tuyệt đối càng không phải là ít.

Đối với tu chân nhân sĩ, nửa năm bất quá chỉ là một lần bế quan hay thể ngộ ngắn hạn, nhoáng cái đã qua, nhưng chừng ấy thời gian đối với Công Tôn Uyển lại tựa hồ một cái kỷ kiếp thật dài.

Nàng nằm bên cạnh Vũ Thiên Long, hơi thở cực kỳ yếu ớt, dung nhan của nàng vẫn xinh đẹp như xưa nhưng thần sắc lại đầy vẻ bệnh tật, thân thể gầy gò hơn rất nhiều, chỉ là ánh mắt vẫn mang theo sự kiên định cùng cố chấp.

Công Tôn Uyển mê man trong chuỗi ngày tưởng chừng như vô tận đó, cứ mỗi lần hiếm hoi tỉnh lại, tiểu tử Minh Nhân liền lập tức lấy đi một lượng máu huyết tương đối khiến cho nàng tiếp tục trầm mê, theo thời gian, thần sắc Vũ Thiên Long càng được cải biến bao nhiêu thì thần sắc nàng lại càng bạc nhược bấy nhiêu.

Nhìn Công Tôn Uyển lúc này không khác gì một đóa hoa héo úa, mái tóc nàng vốn dĩ đen nhánh lại thướt tha, cho đến hiện tại đã có vài sợi lưa thưa điểm bạc, vẻ mặt tiêu hải ngày thơ khá ái cũng dần dần gấp khúc lấy những nếp nhăn.

Nhìn trăng cảnh này khó trách nội tâm người khác phải dâng lên chua xót, đến kẻ trầm tính như Tiểu Tượng đều cảm khái không thôi, ngay cả Tiểu Kê suốt ngày hoạt bát bông đùa cũng bất giác vài lần nín thở nhìn đi.

Trong những ngày mê man tưởng chừng như bất tận ấy, Công Tôn Uyển thường đi vào con mộng mị, một giấc mộng của riêng nàng, mặc dù vẫn luôn bị gián đoạn không ngừng nghỉ, bất quá đám người Tiểu Tượng thì thoảng vẫn nhìn thấy một nụ cười vui vẻ thường trực trên môi nàng.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc đã lại qua thêm một tháng.

Trong một tháng đó, tốc độ hấp thu tinh huyết của Vũ Thiên Long càng lúc càng nhanh, Công Tôn Uyển mỗi ngày chỉ còn thức tỉnh đúng vài phút.

Thân thể nàng giờ đã hư nhược hơn trước rất nhiều, vốn không có thời gian khôi phục, chỉ có thể ở dưới loại tiêu hao không ngừng nghỉ mà chậm rãi tiêu tán sinh cơ.

Bao nhiêu đan dược được Minh Nhân tiếp tế trong bảy tháng này toàn bộ đều bị nàng hấp thu hết, chuyển hóa thành nguyên lực trong cơ thể, vận chuyển sinh cơ.

Chỉ là đan dược nhiều như vậy nhưng còn xa xa mới có thể so sánh được với sự tiêu hao của nàng, dù cho có nhiều đan dược hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì giờ phút này Công Tôn Uyển không có thời gian tiếp tục đi tiêu hóa.

Bất quá cũng nhờ vậy nàng mới có thể gắng gượng cho đến ngày hôm nay, chẳng chút gián đoạn, bằng không thì tất cả nỗ lực sẽ dễ dàng trôi sông đổ bể.

Khuôn mặt Công Tôn Uyển đã âm đạm vô quang, không còn chút ánh sáng, không còn chút thần thái, chỉ có đôi mắt nàng vẫn cố chấp như cũ, nàng không tự hỏi lý do, không tự hỏi rốt cuộc chuyện này liệu có đáng giá, chỉ biết là bản thân mình làm như vậy, muốn làm như vậy và chưa bao giờ hối hận, thể là đã đủ.

Sinh cơ tiêu tán nhanh chóng, ngay cả tu vi cũng thật giảm rất nhiều, tuy hình hài vẫn như cũ là hài tử, nhưng dung mạo nàng lúc này đã không khác gì so với một thiếu phụ tuổi ngoài bốn mươi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tiểu nữ mang theo sự dẻo dai, mang theo sự cố chấp đến điên dại, có thể là cho tới vĩnh hằng.

Nếu lúc này có người hỏi: Liệu sự điên cuồng cùng cố chấp kia có đáng giá hay không, thì đó chính là một sự kinh nghiệm.

Nàng đã mất đi năng lực tự hỏi, đã không còn suy tư bất kỳ điều gì, trong đầu chỉ nhớ tới cái ngày quen biết Vũ Thiên Long, cố ý thức kia vô tình hóa thành một cố lực lượng đi chống đỡ cho nàng, vượt qua khô ải.

Mãi cho đến một ngày, thần thức Vũ Thiên Long bất chợt mờ nhạt quay về bên trong thức hải, khi nhìn đến trăng cảnh thương tâm kia đập vào mắt, lại đi cảm nhận những thống khổ mà Công Tôn Uyển đã phải trải qua, nội tâm hần ngập trời sóng lớn, gào thét điên cuồng.

”Hà có gì! Hà có gì người phải làm như vậy? Ngừng lại, ngừng lại ngay cho ta!” Vũ Thiên Long muốn mạnh mẽ tách nàng ra nhưng vô pháp, nhục thân hoàn toàn không thể cử động. Hắn muốn khóc! Muốn một lần rơi lệ! Nhưng thần thức thì không có nước mắt.

”Trong mộng cảnh ta đã trải nghiệm qua một lần nhân sinh! Nhân sinh kia buồn tẻ, tại sao khi tỉnh mộng lại phải gặp chuyện này!”

Tại nhục thân, trên đôi mắt hấn vô thức trôi xuống hai dòng lệ, giọt lệ kia ngừng tại dưới cằm mà không tiếp tục trôi xuống nữa, bên trong cái trong veo đến ai oán có thể nhìn được dung mạo lúc này của Công Tôn Uyển.

Nàng tàn tạ đến thế lương, như hữu ý cũng chậm chậm trôi xuống hai dòng lệ ngắn, bên trong lại phản chiếu lấy bóng hình đối phương, lệ này nhạt nguyệt không thể hong khô, như ân tình này vĩnh hằng cho đến khi thương khung toái diệt.

Một người điên cuồng với chấp nhất của bản thân, một người lại gào thét thế lương trong sự không đành lòng.

Cũng tại thời điểm này, tại khoảnh khắc này, hai dòng lệ hòa cùng làm một, đợi cho tới ngày sau sẽ về nên hồi thiên tình sử lãng mạn bậc nhất thế gian, nhưng tiếc thay đó lại là mối nghiệt duyên bi thảm.

Nhân Sinh! Tham ái cuối cùng cũng hiện diện, Vũ Thiên Long cuối cùng cũng rơi xuống giọt nước mắt đầu đời, như trong mộng cảnh bản thân hấn đã từng đi lý giải ” Bởi vì nhân sinh của người vốn đã là như thế! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Thức tỉnh!

” Ta không muốn! Ta không muốn người phải dùng đến biện pháp cực đoan như vậy để đổi lấy cho ta sự sống! ” Thần thức Vũ Thiên Long tựa hồ phát điên, hấn gào thét, muốn đi xé nát thức hải, vực dậy nhục thân, nhìn hình dạng tàn tạ của Công Tôn Uyển lúc này, hấn cảm giác được một cổ đau đớn cùng cực đến từ sâu tận bên trong tim can phế phủ, cổ đau đớn kia thậm chí còn vượt xa so với thống khổ lúc trước, khi trúng phải độc thủ của địch nhân.

Nhiều lần hấn tự hỏi bản thân: Nàng làm như vậy là vì điều gì? Rốt cuộc thứ động lực nào có thể đi chống đỡ cho sự quyết tâm tưởng chừng như điên đại ấy và cuối cùng món nợ ân tình này phải làm sao để hồi báo.

Qua cái lần mộng nhập luân hồi, sống trọn một kiếp nhân sinh, mặc dù nhân sinh kia tẻ nhạt và có phần không được như ý nguyện, bất quá tâm trí của Vũ Thiên Long đã không còn đơn thuần như trước, bản thân hấn đã biết, trên đời có một thứ tình cảm xuất phát từ hai người khác giới, không thiêng liêng như tình mẫu tử, nhưng lãng mạn, gắn bó và có khi còn sâu đậm hơn rất nhiều.

Trừ bỏ cái lần khi vừa mới lọt lòng, thì tình ái chính là thứ vũ khí lợi hại, dễ dàng lấy đi nước mắt của con người, tình càng nặng lệ lại càng vương.

Công Tôn Uyển thống khổ bao nhiêu thì bản thân Vũ Thiên Long lại càng chua xót bấy nhiêu, thứ cảm xúc đảo điên ấy kéo dài mãi cho đến một ngày.

Một ngày này bên trong đan điền của Vũ Thiên Long, mấy tia nhân sinh đạo vận ít ỏi kia bỗng nhiên bạo phát ra quang mang khiếp người, không chỉ gói gọn trong phạm vi thể nội, mà ngay cả bốn phía không gian bên ngoài cũng đều bị thứ quang huy thần thánh kia bao phủ, nhân sinh bốn nguyên mạnh mẽ khuếch tán khiến cho hư vô vạn vật gọn sóng.

Toàn bộ khuôn viên trăm trượng trên dưới đắm chìm trong màn sáng màu bạch ngân nhu hòa, ngón tay trở khó khăn cử động, Vũ Thiên Long thỉnh linh mở mắt, việc đầu tiên hấn làm không phải là đi nhìn ngắm thế giới.

Trước mắt Vũ Thiên Long, nằm ngay bên cạnh hấn, chính là tiểu hài Công Tôn Uyển ngày đó, bất quá dung mạo nàng bây giờ khác xa quá nhiều, một nửa đầu bên phải tóc đã trắng bạc, khuôn mặt tái nhợt, toàn thân chỉ còn lấy da bọc xương, tựa hồ một kẻ trong thời gian dài lâm vào bạo bệnh, bất quá thần sắc nàng vẫn thủy chung có chấp như cũ.

Giữa hai người được liên kết với nhau bằng một cái tiểu trận pháp, trận pháp này hấp thụ khí huyết của nàng để không ngừng bù đắp cho Vũ Thiên Long, khi hấn thức tỉnh, trận pháp cũng ngay lập tức mất đi công dụng.

Gian phòng vắng lặng, tịch mịch, chỉ còn lại hai người bọn họ, Vũ Thiên Long chật vật trở mình, hấn đau đớn nhìn Công Tôn Uyển, miệng khê thì thào một thanh âm yếu ớt: ” Vì sao? Nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao? “.

Loại cảm giác khó chịu này chậm rãi găm nhấm thần trí hấn, mạnh mẽ bóp nghẹt trái tim hấn, thống khổ kia không thể nào diễn tả hết bằng lời, xem ra còn đáng sợ hơn so với vạn tiễn xuyên tâm.

Nàng vẫn nằm đó, không có bất kỳ động thái nào cho thấy sẽ hồi tỉnh, bất quá trên đôi môi khô khan, bong tróc kia bắt ngờ nở ra một nụ cười mẫn nguyện.

Khi vừa nhìn thấy nụ cười đó, Vũ Thiên Long đã không thể nào kiềm chế được cảm xúc của bản thân, hấn khóc! Khóc không phải để thể hiện chính mình mềm yếu, mà khóc chỉ vì nước mắt tự rơi.

Ngắm dung nhan nàng thật lâu, đôi bàn tay mỗi một đã không còn chút sức lực nhẹ nhàng nhấc lên, khó khăn vượt đi những sợi tóc trắng bê bết mồ hôi đang xuê xòa trước mặt nàng: ” Từ nay ngoài thủ hộ thân nhân ra, thì tu chân lộ của ta lại có thêm một mục đích nữa, đó chính là đi trả hết món nợ ân

nghĩa này! “.

” Công Tôn Uyển! Công Tôn Uyển! Công Tôn Uyển! ” Vũ Thiên Long lăm bắm cái danh tự này không biết bao nhiêu lần, lại càng ngắm nhìn dung nhan nàng thật kỹ, tựa hồ muốn khắc sâu vào trong tâm trí, muốn tạo thành một thứ lạc ấn, vĩnh viễn chôn chặt tại đó, tuế nguyệt không nhòa.

Đúng lúc này từ bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, Tam Linh cùng đám người Thiết Trụ lặng lẽ tiến vào, vừa nhìn thấy Vũ Thiên Long, Tam Linh thần sắc liền trở nên kích động, vội vàng tiến lại, đồng thời quỳ xuống một gối, cung kính nói: ” Chúng ta không làm tròn sứ mệnh hộ chủ, xin chủ nhân trách phạt! “.

Vũ Thiên Long uể oải nhìn đám người, vẻ mặt mặc dù đã lấy lại chút sinh khí, bất quá thần sắc vẫn còn rất mê man, hần thờ dài một hơi sau đó chậm chậm nói: ” Không phải lỗi ở các người, chỉ tại ta quá tự phụ! “.

Vũ Thiên Long lại đưa mắt nhìn Công Tôn Uyển thêm một lần nữa, nội tâm than thở: ” Chỉ tại ta mà khiến cho Uyển nhi phải liên lụy! “.

” Chúc mừng người thức tỉnh! ” Theo lời nói vọng lại, từ bên ngoài nhanh chóng bước vào một hải tử, hần niên kỷ so với Vũ Thiên Long không có chênh lệch, khí tức, thậm chí ngay cả tu vi cũng đều không sai biệt lắm.

” Minh Nhân! Sao người lại ở đây? ” Vũ Thiên Long kinh nghi nói, hần nhận thức được người này, ngày đó bên trong Xích Quỷ Ma Tháp bọn hần đã từng một lần tao ngộ qua, và lại ẩn tượng ban đầu của hần về tiểu hải này cũng rất tốt.

” Là hần đã cứu đệ! ” Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói.

” Đa tạ! ” Vũ Thiên Long chấp tay trước mặt, đối với Minh Nhân chân thành vái ra một vái.

” Không phải ta cứu người! Người cứu người là tỷ ấy! ” Minh Nhân nhìn Công Tôn Uyển đang mê man, vội thờ dài một hơi, lạnh nhạt nói.

” Tỷ ấy đã hao phí hơn bốn mươi năm thọ nguyên chỉ để cứu người sống lại, hơn nữa sự thống khổ, dày vò phải chịu đựng suốt bảy tháng trời này không phải ai cũng có thể vượt qua được! Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn đã bỏ cuộc từ lâu “.

” Bảy tháng! Ta đã hôn mê bảy tháng? ” Vũ Thiên Long kinh hãi hét lên thảng thốt, bất quá vừa nghĩ đến bảy tháng này không là gì so với những thứ mà Công Tôn Uyển phải trải qua, ngay lập tức hần lại lăm vào trầm mặc.

” Bốn mươi năm thọ nguyên! Ta đã lấy đi của nàng bốn mươi năm thọ nguyên ” Nội tâm than thở, ngưng một chút Vũ Thiên Long lại nhìn Minh Lâm bằng loại ánh mắt cầu khẩn, vội vàng hỏi: ” Có cách gì để bù đắp thọ nguyên thiếu hụt kia không? “.

” Tất nhiên là có, Hợp Đạo đại năng, bọn họ có thể chuyển hóa thiên địa linh khí bên trong trời đất, tạo thành một loại đan dược, tên gọi: Sinh Cơ Đan, sự tồn tại cũng là Hợp Đạo kỳ, ta có thể cầu người, bất quá sự tồn tại như thần long, thấy đầu không thấy đuôi, tiêu điều tự tại, nay đây mai đó, không biết đến bao giờ mới có thể gặp mặt! ” Minh Nhân âm trầm nói.

” Sinh Cơ Đan! ” Vũ Thiên Long bất giác nghĩ đến Lý Trắc Thần, chưa bao giờ nội tâm hần gấp gáp như lúc này.

” Sư tôn! Người đang ở đâu! “.

” Hợp Đạo kỳ trên toàn bộ tu chân giới không có mấy người, phải nói là còn hiếm hoi hơn cả phượng mao lân giác, nếu như chúng ta ở thời kỳ toàn thịnh thì hoàn toàn có thể, bất quá! ” Tiểu Trọng cảm khái nói.

” Người vốn là đệ tử của Lý Trắc Thần, cũng xem như trong tông môn có bối phận cao, Phong Vũ Môn trên tam trọng thiên kia, môn chủ Đoàn Thế Khanh, hần cũng là một vị Hợp Đạo kỳ! ” Minh Nhân chậm rãi nói.

” Nhưng muốn thuận lợi đi lên thiên môn, buộc phải bước qua Đạp Thiên Kiều, điều này e rằng không phải dễ dàng gì! Bất quá ta tin vào khả năng của chủ nhân ” Tiểu Kê có vẻ khác với ngày thường, hần đã không còn hoạt ngôn, lạnh lợi nữa mà thay vào đó là bộ mặt ủ rũ, trước sau vẫn trầm mặc, lúc này Tiểu Kê dậm mạp cật lời.

” Phong Vũ Môn! Ta nhất định sẽ đến, Sinh Cơ Đan ta nhất định sẽ lấy về, bốn mươi năm thọ nguyên kia, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng! ” Vũ Thiên Long xiết chặt tay, âm thầm tự nhủ, thần sắc cũng được buông lỏng ra đôi chút.

” Nửa tháng sau trùng hợp là ngày mà Phong Vũ Môn mở cửa thu đồ ” Thiết Trụ như nhớ ra điều gì, kích động nói.

” Vẫn còn nửa tháng! Công Tôn Uyển! Đợi ta! “.

Hai ngày sau, Vũ Thiên Long đã có thể tự mình đi lại, bất quá, hoạt động của tứ chi vẫn còn có chút chưa được quen thuộc lắm.

Trên mảnh sân rộng ngập tràn cỏ dại phía sau lưng khách điểm, Vũ Thiên Long đang miệt mài luyện công, chưa bao giờ hần tu luyện trong một cái tâm thái nghiêm túc như lúc này, chỉ còn hơn mười ngày nữa, nếu không kịp phục hồi e là bản thân hần khó có cơ hội để thông qua Đạp Thiên Kiều.

Một vài cây cỏ dại thậm chí còn cao vượt quá đỉnh đầu Vũ Thiên Long, dưới lực lượng tu vi không ngừng trùng kích cùng với chi khí sắc bén, chường

khí cương mãnh chặt chém, lại nhấc lên phong bạo khiến cho hoa cỏ tại bốn phía đều bật gốc cuốn ngược, bay lơ lửng trong hư không, nhìn tựa hồ bờ công anh lay lắt trong gió.

Tất cả võ kỹ mà cho đến nay bản thân hắn đã từng được học qua, Vũ Thiên Long đều đem ra diễn luyện lại không biết bao nhiêu lần, mặc dù chỉ có Lăng Không Kinh là đạt đến cảnh giới thứ hai ”Đăng Phong Tạo Cực” chưa thể nói một câu: ”Ngôn xuất pháp tùy” Bất quá đối với Toái Tâm Chưởng hay Nhất Thủ Già Thương Khung hắn cũng đều đã vô cùng quen thuộc.

Tu luyện không biết ngày đêm, càng không thềm quan tâm đến nhục thân mệt mỏi, cứ như vậy, hết luyện công lại đi thổ nạp hấp thu thiên địa linh khí, hết hấp thu linh khí lại tiếp tục luyện công, cơ hồ Vũ Thiên Long đang tu hành trong một sự điên loạn của cảm xúc, cơ hồ là một sự hành hạ xác thịt đến trắng trợn, hai tròng mắt đỏ hoe, ngập tràn tơ máu, lúc này hắn đã bỏ qua mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Vây ráp!.

Năm ngày, kể từ ngày Vũ Thiên Long thức tỉnh, bên trong địa bàn Trần Đông Lâm phát sinh một sự kiện lớn.

Hơn một vạn quân đội thế tục được điều động, sau cái lần khai chiến với quốc gia Lâm Ấp mười ba năm về trước thì đây là lần động binh lớn thứ hai trong lịch sử Trần Đông Lâm.

Trước quảng trường, tròn một vạn quân binh ngay ngắn xếp hàng, gươm giáo chỉnh tề đứng đầy một mảnh, lại có cờ xí tung bay, trống trận dồn dập, tràng cảnh hết sức khoa trương khiến cho bá tánh bên trong thành được một phen kinh hãi.

Bởi địa bàn Trần Đông Lâm tiếp giáp cùng với quốc gia Lâm Ấp về phía tây, hai bên thường xuyên xảy ra xung đột, tranh chấp, bất quá ngoại trừ những lần chiến tranh trên quy mô lớn, thì sự kiện tương tự tuyệt đối hiếm gặp.

Lệnh trên ban xuống: Nhi tử thứ hai của Tín Anh Vương cùng chín vị thủ hộ giả bị kẻ khác giết hại, đã bảy tháng trôi qua còn chưa truy tìm được tung tích trọng phạm, hôm nay nhận được tin tức tình báo, trọng phạm đang ẩn nấp bên trong Hoàng Hoa khách điểm.

Bảy hồi trống trận nữa được đánh lên, ba ngàn thiết kỵ sĩ dẫn đầu, giáp sắt sáng loáng, bảy ngàn bộ binh lê gươm tuốt giáo, sát khí ngập trời, tứ đại môn đóng chặt, trên hư vô lại có tầng tầng trận pháp thủ hộ do tu chân giả bày ra, tựa hồ thiên la địa võng được giăng sẵn, kín mít không có lấy một kẽ hở, thậm chí đến ruồi muỗi cũng khó bề lọt qua.

Bá tánh nhận ra kinh động liền cửa đóng then cài, khiến cho một trấn lớn thường ngày hết sức náo nhiệt nay bỗng dưng vắng ngắt như tờ, trên đại lộ không có lấy một bóng người qua lại.

Một vạn quân binh chiến khí lăng thiên, uy áp vô hình vậy mà tạo thành trận trận hàn phong quét ngược, lại nghe được tiếng ngựa hí ngập trời, tiếng bước chân đều đặn dồn dập.

Bên trên hư vô, đang dang vân mà đứng có đến hơn hai trăm tu chân giả, tu vị mặc dù không đồng nhất, bất quá khí thế điệp gia, lại điên cuồng khuếch tán khiến cho một mảnh thương khung bởi vậy mà lắc lư chao đảo, gió thổi mây phun, hôn thiên ám địa, trận pháp thủ hộ chồng chất lên nhau phát ra quang minh mãnh liệt, khí tức cực kỳ ngưng trọng, nặng nề.

Nếu đổi lại là một trận quốc gia chi chiến có lẽ sẽ hợp lý hơn, Tín Anh Vương kia làm nên oanh động, không tiếc đại giới chỉ để truy bắt một vài kẻ tội phạm khiến cho bá tánh toàn thành đều đẩy lên cơn sốt cùng bất an tột độ.

Mặc dù ai nấy đều nom nớp lo sợ, cửa đóng then cài, một vài kẻ chu đáo còn đi gia cố, chẳng chống nhà cửa, nhưng chỉ cần chút ít uy áp thâm thấu kia thôi cũng đủ khiến lòng người hoang mang, bọn họ đều có chung nhận định: ”Những kẻ trọng phạm kia tuyệt đối không phải hạng tầm thường! “.

Vũ Thiên Long không hề biết những chuyện đang phát sinh bên ngoài, từ tối hôm qua đến giờ hắn vẫn thùy chung ngồi đó, đi trông chừng cho Công Tôn Uyển.

”Chủ nhân! Có đại sự” Tiểu Kê đập cửa lao vào, gấp gáp nói.

”Có chuyện gì?” Vũ Thiên Long lạnh nhạt hỏi.

”Tín Anh Vương kia điều động đến một vạn quân binh để truy bắt chúng ta, hiện tại bên ngoài đều đã bị vây ráp “.

Đúng lúc này đám người Thiết Trụ cũng nhanh chóng tiến đến, Tiểu Tượng, Tiểu Mã thần sắc tỏ ra cực kỳ ngưng trọng.

”Phải làm sao bây giờ!” Vô Vu Minh kinh hãi, run rẩy nói.

”Chỉ là một đám người thể tục mà thôi! Chẳng có gì đáng sợ cả! ” Thiết Trụ bĩu môi, khinh thường.

”Người ta nói: Thần thông đến mấy cũng khó bề đối đầu với thiên binh vạn mã, đúng là đám người thể tục thật, bất quá số lượng lại quá đông, chỉ cần mỗi tên xì hơi một cái thôi, cộng minh lại đem ra so sánh chỉ e không thua kém gì thiên lôi oanh kích đâu! ” Tiểu Kê rụt cổ, biểu tình kinh nghi.

Thần sắc Vũ Thiên Long biến hóa liên tục, đám người này không đến sớm, cũng chẳng đến muộn mà là vừa kịp lúc, mấy ngày qua chấp niệm vô tình tạo nên sát tâm nặng nề, khiến cho lòng hấn lúc này đã ngập trời oán khí, nếu không được phát tiết chỉ sợ sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, bất quá Vũ Thiên Long không muốn phải lạm sát phạm nhân.

”Để xem bọn chúng làm được gì! ” Vũ Thiên Long không mặn không nhạt nói.

”Bất sống lấy những kẻ bên trong! Chông cự giết không tha! ” Lúc này từ bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng quát dài, theo đó là hàng ngàn tiếng vang dạt đồng thanh hưởng ứng, tựa hồ sấm rền.

Đám người Vũ Thiên Long có thể cảm nhận được sát khí kinh tâm động phách đang nặng nề đập vào mặt, trên hư vô lúc này là một mảnh mây đen dày đặc, hàn phong quét ngang cuốn bay bụi đất cùng lá vàng trên đường lớn.

Vũ Thiên Long nhắm mắt, sát na sau đó lại mở mắt, lập tức oán niệm, sát tâm cùng lực lượng tu vi đồng thời bộc phát toàn diện, trên thân thể từng tia hắc khí lượn lờ, theo mười vạn tám ngàn lỗ chân lông thẩm thấu mà ra, huyền hóa nên một cái đại thủ ấn to lớn, thủ ấn kia bị bao phủ bởi ma vân, tuy hình dạng có phần giống với Nhất Thủ Già Thương Khung nhưng khí thế ác liệt hơn rất nhiều.

Vũ Thiên Long thình lình nhún tay về phía hư vô, lập tức một mảng tường lớn bị đánh sụp, toái thành phần bụi, hấn bước ra ba bước, ngưng thần nhìn xuống bên dưới.

Lúc này trên đại lộ đã đông nghẹt người, Hoàng Hoa khách điểm bị vây chặt như nêm cối, cung thủ ẩn nấp khắp nơi, bộ binh grom gió sắc lạnh, tàn mắt ra hàn mang khiếp người.

Thiết Trụ thấy vậy lập tức tế xuất đại kiếm, một kiếm liên sinh chém bay mái ngói tầng hai khách điểm, lại dẫm chân, ngự khí lăng không, bay vút lên bầu trời, hai huynh đệ Võ gia cũng đồng thời động thủ.

Thế nhưng khi bọn hấn vừa lao ra, liền bị một bàn tay to lớn từ hư vô ép xuống, đánh cho đội ngược trở lại, cả ba đồng thời phun ra máu tươi.

Vũ Thiên Long minh bạch, lần này cho dù bản thân hấn có muốn hay không cũng bắt buộc phải đại khai sát giới, bởi lẽ: Ta không giết người há để người giết ta?.

”Bỏ qua quân binh thể tục.. Tu chân già phía trên... Toàn bộ giết hết cho ta!! Tiểu Kê, ngươi ở lại bảo hộ nàng! ” Dứt lời Vũ Thiên Long đạp không mà lên.

Tiểu Tượng cùng Tiểu Mã, Nguyên Anh tu vi toàn diện bộc phát khiến cho phong vân đều biến sắc, bốn phía hư vô vận vạo không ngừng, khí lưu hóa thành gợn sóng ầm ầm khuếch tán, Nguyên Anh đại năng xuất thủ, thiên địa oanh minh, thương khung chấn động.

Sát na sau, Nhị Linh đã thuận di, song song đứng tại bên trên bầu trời cùng với Vũ Thiên Long, trước mặt bọn họ, đang cười trên lưng Tam Túc Ma Hại là một trung niên nhân, vẻ mặt hung thần ác sát, hấn mang vương bào, đầu đội kim khôi, tay cầm đại kiếm, trên thân tàn mát ra trùng điệp Kết Đan uy áp, hấn chính là Tín Anh Vương.

Bên cạnh Tín Anh Vương, đằng vân giá vụ năm tên thiếu niên trẻ tuổi, đều mặc đạo phục Phong Vũ Môn, bọn hấn thần sắc cao cao tại thượng, hơn nữa khí tức lại cực kỳ khủng bố.

”Năm.Năm Nguyên Anh kỳ! ” Tiểu Mã kinh hãi, lắp bắp nói.

Vũ Thiên Long cũng dễ dàng cảm nhận được, dưới uy áp cuồng loạn tựa thủy triều kia, mặc dù hô hấp có chút khó khăn thế nhưng về mặt hấn trước sau vẫn thủy chung băng lãnh.

Tiểu Tượng trầm mặc không nói, bất quá nhãn thần lại biến hóa liên tục, thân là Linh Vật đứng đầu, hơn nữa đã từng vắn đỉnh Hợp Đạo, hưởng lấy hương hỏa sinh linh suốt mấy vạn năm, thế nên tôn nghiêm của hấn không cho phép bản thân được mấy may rung động.

”Các ngươi vô lý giết chết nhi tử của ta, đứng dưới thánh uy lại dám làm điều xằng bậy, giết người đền mạng, đạo lý này ai ai cũng biết, bất quá ta sẽ không để cho các ngươi được chết một cách dễ dàng, phải róc thịt lột da mới thỏa mỗi hận trong lòng bốn vương lúc này! “.

Tín Anh Vương bằng ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm ba người Vũ Thiên Long, hấn hung hăng gần lớn từng câu từng chữ, ngưng một chút lại quay sang năm tên thanh niên trẻ tuổi bên cạnh, thần sắc liên biến đổi, cung kính nói.

”Năm vị thánh tử! Đám người này thủ đoạn tàn độc, giết chết con trai ta, xin các vị đại hiền thần uy, ra tay diệt trừ! “.

”Chỉ là rom rác mà thôi! Vương gia cứ yên tâm, không mất đến mười hơi thở chúng ta liền giải quyết xong ba tên này! “.

Dứt lời, một trong năm tên thanh niên nhấc tay, cách không bắn ra một chỉ, thủ đoạn dứt khoát vô cùng, ngôn xuất pháp tùy, chỉ khí này tốc độ cực kỳ khủng bố, siêu việt ánh sáng, tựa hồ bốn lôi mạnh mẽ xé rách hư vô, không những vậy bốn phía không gian đều sinh sinh vận vạo, thiên địa pháp tắc

phẳng phát bị cường ép oanh mở, khoảng cách ngàn trượng lập tức bị rút ngắn lại chỉ trong một cái sát na.

Khi đạo môn kia giáng lâm, thời không đều triệt để bị phong ấn, cắt đứt đường lui, Tiểu Mã thần sắc đại biến, tay phải nhanh chóng bắt ra hàng loạt thủ pháp khác nhau, tại vị trí mi tâm thỉnh linh gào thét bay ra một tia hoàng kim chi khí, hoàng kim khí lại hóa thành thanh trường thương màu vàng rực rỡ, nơi đầu thương chạm nổi họa tiết Kim Long, Long Thương vừa xuất liền nghe được một tiếng long ngâm rung trời.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Chân linh quy nhất!.

Long Thương cùng đạo môn kia một chỗ va chạm, tức thì hư vô bốn phía bùng nổ vang lên hồi, lực lượng trùng kích tựa hồ thủy triều cuồng loạn khuếch tán bát phương, phẳng phát như thời không toái diệt, giờ phút này phong vân biến sắc, ngay cả ánh dương cũng đều ảm đạm vô quang, ầm ầm còn nghe được một hồi thanh âm long ngâm trầm muộn.

Dư ba lực lượng khủng bố hóa thành ngàn vạn đạo sóng gợn lan tràn bốn phía, một vài kiến trúc gần đó nhanh chóng toái thành phần bụi, ngay cả ngọn núi nhỏ phía xa cũng vô thanh vô thức biến mất.

Vũ Thiên Long ngay tại chỗ phun ra máu tươi, nhục thân không tự chủ được mà bị ném mạnh về phía sau, gần hai trăm tu chân giả cũng đều phải nhận lấy thương thế, có kẻ yếu ớt lập tức liền thần hồn câu diệt.

Một thương này mặc dù thành công chặn đứng đạo môn kia, tuy nhiên trên khóe miệng Tiểu Mã lại chảy ra một giọt tiên huyết, hẳn biết bản thân mình đã sớm rơi vào thế hạ phong.

” Vũ khí bốn mạng sao? Bất quá, vậy thì thế nào? ” Thanh niên cười nửa mai, trên thân hắn khí tức bỗng nhiên được gia trì, âm vang kéo lên thêm một mảng lớn, nguyên bản Nguyên Anh trung kỳ giờ phút này lại vô hạn tiếp cận đến Nguyên Anh đại viên mãn.

” Thánh Tử uy vũ!!! ” Gần hai trăm tu chân giả kích động gào thét, ngay lập tức một vạn quân binh bên dưới cũng nhất tề đồng thanh, khí thế quật khởi, trong mắt bọn họ thì Thánh Tử thánh môn đã không khác biệt với tiên nhân tồn tại, mỗi một người đều là nhân trung chi long, uy chấn tu chân giới, đừng nhìn niên kỷ bên ngoài để đánh giá, bất kỳ nội môn đệ tử Phong Vũ Môn nào tu luyện đến Nguyên Anh cảnh đồng dạng đều là lão quái vật sống qua hàng trăm tuổi nguyệt.

Thậm chí đến đại đế cũng phải dành cho bọn họ một sự tôn nghiêm nhất định, Tín Anh Vương kia có thể mời được năm vị Thánh Tử đến trợ chiến đã có thể nói: Thực lực đủ để hoành tảo vô địch khắp thế giới phàm nhân.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực chất chỉ phát sinh trong vòng chưa đầy một hơi thở thời gian, sau khi Long Thương hóa thành quang mang kim sắc quay trở lại bên trong mi tâm Tiểu Mã, hắn lại một lần nữa phun ra máu tươi.

Tiểu Tượng thấy vậy liền biến sắc, nhãn thần tự nhiên trở nên nghiêm túc, đôi song thủ đồng thời nhấn mạnh vào hư vô, tức thì âm phong thét gào, phía trước hư vô lập tức bị oanh mở ra một cái cự đại lỗ thủng, từ đó huyền hóa nên một tấm khuôn mặt to lớn, dữ tợn, Quỷ Diện chìm trong u vụ, lại mang theo sát lục khí tức nồng đậm, hung hăng hướng về phía trước sinh sinh thôn phệ.

Lúc này năm tên Thánh Tử đều bị hắc vụ triệt để bao trùm lấy toàn thân, ầm ầm còn nghe được thanh âm quỷ khiếu rợn người, khi Quỷ Diện kia muốn một ngụm nuốt trôi hết thảy thì bỗng nhiên một đạo kim quang chói lòa từ bên trong u vụ gào thét mà ra.

Quỷ Diện lập tức bị chia năm xẻ bảy, u vụ ngập trời lại nhanh chóng tiêu tán, năm tên Thánh Tử hoảng hốt đã thuận di thoát ra bên ngoài, mặc dù có phần chật vật nhưng tuyệt nhiên lông tóc không hề tổn hao gì.

Đang cầm thăng giữa hư vô là một cây búa lớn, cây búa này cán bạc, lưỡi vàng, bên trên khí tức sát phạt đập chùng tàn sát, lại có từng trận oanh minh gầm thét, cộng hưởng cùng với thanh âm thiên địa, tựa hồ thiên lôi nổ vang, chấn cho hư vô bốn phía phải lắc lư chao đảo.

” Phá Thiên Phủ! ” Biểu tình Tiểu Tượng thoáng biến sắc, hắn đắm chiêu nhìn cây búa lớn đang không ngừng bộc phát quang mang, ngưng một chút, Tiểu Tượng đưa mắt hướng thanh niên trước mặt, đậm đậm hỏi.

” Người cùng tiểu tử Thạch Sanh có quan hệ gì? ”.

Thanh niên cũng đồng thời âm thầm đi đánh giá Tiểu Tượng, về mặt hắn thoáng kinh nghi, lạnh nhạt đáp: ” Người là ai? Sao nhận biết sư tôn của ta? ”.

” Hẳn là sư tôn ngươi? Nói vậy tiểu tử kia bây giờ đã là người của Phong Vũ Môn! ”

” Đúng! Sư tôn ta chính là phó tông chủ Phong Vũ Môn! ”.

” Tốt! Mấy ngàn cái tuổi nguyệt qua đi, không ngờ hắn vẫn còn tại thế gian, có lẽ bây giờ tu vi cũng đã rất không tầm thường rồi! ”.

Thần sắc Tiểu Tượng liền trở nên ôn nhu, trên đôi môi hần thình lình nở ra một nụ cười hiếm hoi, trong đại não bất chợt hiện lên bóng dáng một tiểu hài: ” Sau luân hồi này ta sẽ đi tìm con! ” Thanh âm kia vang vọng mãi không chịu tắt, đưa hần quay ngược thời gian, trở lại hơn ba ngàn năm về trước.

Ngày đó đi bên cạnh hần luôn có một tiểu hài leo đèo theo cùng, vai nhỏ chắt vật vác lấy cây búa lớn, nơi mi tâm có khắc họa ấn ký cửu cửu tinh thần, tiểu hài này luôn miệng gọi hần một tiếng ” Sư Tôn! “.

” Thanh Viên! Từ nay con là đồ đệ của ta! “.

” Sư tôn! Con muốn một đời này được bên cạnh người! Theo người đặt chân đến cùng trời cuối đất! “.

” Sư Tôn! Chúng ta cùng nhau luân hồi! Người làm ơn, làm ơn đưa ta theo với! “.

” Hài tử! Sư tôn đã trở về rồi! ” Tiểu Tượng thảng thốt nói, nơi mi mắt sớm đã đỏ hoe.

” Năm vị Thánh Tử! Đừng để mất thời gian nữa, nhanh chóng giúp ta trấn áp mấy tên trọng phạm này, xong chuyện tiểu vương sẽ tận tâm hậu đáp! ” Tín Anh Vương về mặt hung ác, hần đảo mắt nhìn năm tên thanh niên, chấp tay cung kính nói.

Bất quá, Quý Diện vừa rồi bạo phát ra khí tức cực kỳ khủng bố, khiến cho năm vị Nguyên Anh Thánh Tử bọn hần hợp lực cũng đều phải rất chật vật, chỉ đến khi Phá Thiên Phủ một nhát chém vỡ Quý Diện mới có thể thành công thoát khỏi, bởi vậy lúc này bọn hần vẫn riêng phần mình tâm thần run rẩy, không một ai dám xuất thủ vọng động.

” Tượng huynh! Cây búa kia sao ta cảm thấy rất quen, hình như đã gặp qua đâu đó rồi! ” Tiểu Mã kinh nghi hỏi.

” Viên nhi! Hần vẫn còn sống! ” Tiểu Tượng vội vàng nắm tay Tiểu Mã, kích động nói.

” Bốn sư đệ! Vị đại hán kia tu vi tuyệt đối kinh người, chắc chắn không phải Nguyên Anh kỳ! Chúng ta cùng nhau hợp lực trấn áp ” Một tên thanh niên về mặt hoang mang, quay sang nói với đồng bọn.

Bốn kẻ kia cũng âm trầm gật đầu đáp ứng.

Lập tức Nguyên Anh uy áp bao trùm thiên địa, hàn phong ầm ập mà tới lại không ngừng cấp tốc xoay vòng, cả thế giới lúc này đều là một mảnh phong bạo mờ mịt, hư vô bên ngoài ngay lập tức bị một cỗ lực lượng kinh tâm động phách trùng kích rồi nhanh chóng đổ sụp xuống, từng mảnh từng mảnh rơi vỡ tựa hồ thủy tinh giòn tan, phong bạo này mạnh mẽ đi mà sát cùng với không khí xung quanh, khiến cho cả bầu trời đều vang lên thanh âm ” Đang!! Đang!! ” Đình tai nhức óc.

” Đồ Thần Diệt Tiên Trận! “.

Năm tên Thánh Tử nhanh chóng thuận di, chỉ thấy năm đạo thiểm điện chớp giạt xoay vòng trong hư vô, sát na sau riêng phần mình định trụ tại bốn phương hướng tạo hình ra một cái trận pháp, ngũ đại nguyên tố tự nhiên tản mát ra mãnh liệt khí tức trấn áp, Đông Vũ, Tây Phong, Nam Lôi, Bắc Điện, Trung Quang, trận pháp này còn có tác dụng cải thiên hoán địa.

Nguyên bản vị trí của Nhị Linh cùng Vũ Thiên Long đang đứng bỗng nhiên thay đổi, bọn hần đều bị cưỡng chế lôi kéo vào bên trong tuyệt sát trận pháp.

Vũ Thiên Long nào hải oanh minh, hần chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng bài xích mạnh mẽ đang bao trùm toàn thân, cơ hồ mảnh thiên địa này không muốn chứa chấp, mà muốn đi tẩy chay bọn hần, tại bên trong trận pháp, bên trên bầu trời, mây đen vần vũ, phong bạo thét gào, sau tiếng nổ đùng đoàng lập tức thiên không biến sắc, ngàn vạn đạo điện lôi nhất tề nổ xuống, phong bạo lại hóa thành đạo phong điên cuồng công kích.

Vũ Thiên Long cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt liền vội vàng té xuất ra Chiến Thần Đình, đại đình ngự trị tại hư vô, phá thiên lập địa, huyết quang u ám lan tràn nhuộm đỏ cả thương khung.

” Linh! Thiên diễn Linh! Địa hóa Linh! Vũ dung Linh! Trụ nạp Linh..Chân Linh Quy Nhất!” Tiểu Tượng cùng Tiểu Mã đồng thời hét lớn.

Trong khoảng thời gian chưa đầy cái chớp mắt ngắn ngủi, nhục thân bọn hần bỗng nhiên phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất.

Lúc này đứng sừng sững giữa hư vô là hai tôn cự thú hình thể cực kỳ khủng bố, một tôn Viễn Cổ Bạch Tượng thân dài ngàn trượng, chiều cao không dưới năm trăm, trên miệng mọc ra chín chiếc ngà lớn, mũi dài phi phò hít vào thở ra cũng cuốn lên phong bạo ngập trời, bạch tượng dẫm chân khiến cho thiên địa oanh minh, lại ngửa đầu lên trời cuồng hống khiến cho thương thiên kịch chấn.

Bên cạnh một tôn Thiên Mã tráng kiện uy nghiêm khiếp người đang cất tiếng hí vang, bốn chân ngự không đạp lên mây tía, trên thân hỏa diễm hùng hực tự hành thiêu đốt khiến cho thương khung vì vậy mà vạn vạn đến biến dạng, chín chiếc bờm màu xích hồng kéo dài từ đầu xuống tận nửa lưng, thiên mã đạp vó, hư không toái diệt.

Bản thể của Nhị Linh vừa hiện, ý chí bên trong thiên địa phảng phất đều muốn đi phủ phục triều bái, mặc kệ là ngũ đại nguyên tố, hay bá tánh sinh linh,

lúc này tựa hồ phải đối mặt với đáng chí cao quân vương.

Uy áp khủng khiếp không cách nào có thể hình dung mạnh mẽ đè ép hết thảy, khí thế duy ngã độc tôn âm vang khuếch tán, ngay cả Thánh Môn trên tam trọng thiên kia cũng kịch liệt lắc lư.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Diên cuồng!

”Giết!” Theo thanh âm vang lên, lúc này Nhị Linh đã thành công phá vỡ trận pháp, cả hai đang cùng nắm tên Thánh Từ một chỗ đối chiến, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát, kéo theo vô số thanh âm oanh minh quanh quần bát phương, đại địa lắc lư dữ dội, thương thiên càng là kịch liệt chấn động.

Vạn quân bên dưới, chỉ trôi qua chưa đầy mấy cái nhịp thở đã có đến hơn một nửa nhân số bị dư ba lực trùng kích đánh nổ nhục thân, từng trận từng trận mưa máu tanh nồng rơi xuống, huyết tinh nhiễm đỏ thương khung, tiên nhân chi chiến hoàn toàn không có chỗ cho phạm nhân thể tục đứng xem, tựa hồ đám người này chỉ là kéo nhau đi cho đủ số lượng, đi cho có khí thế mà thôi.

Vũ Thiên Long vừa xuất thủ đều là sát chiêu, Chiến Thần Đình lăng lập giữa bầu trời, mạnh mẽ trấn áp tứ phương, vừa nhìn qua giống như một ngọn núi nhỏ nặng nề treo ngược, cũng có thể bởi vì đã khá lâu chưa được triệu hoán mà lúc này trên thân đình càng tản mát ra quang mang mãnh liệt vô cùng.

Son Hà Đồ trải rộng, chiếm lấy một vùng thương thiên, phành phạch, phành phạch tung bay trong gió, cứ mỗi lần Chiến Thần Đình từ trên bầu trời nện xuống đều có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của ít nhất một vài tên tu chân giả.

Đội ngũ của đám người tu chân giả trợ chiến này cũng không thiếu Kết Đan kỳ, bất quá, đứng bên dưới khí tức Nguyên Anh khủng bố, hơn nữa uy áp kinh tâm động phách lại dồn dập phát sinh, không khác gì hồng thủy cuộn cuộn phủ xuống, khiến cho kẻ có tu vị càng cao càng phải hết sức chật vật chống cự.

Vũ Thiên Long, lực lượng tu vị toàn thân lúc này tự do buông thả, lại được đạo vận Nhân Sinh Bồn Nguyên kia điệp gia, cường hóa, khiến cho chiến lực của hắn được kéo dài thêm một khoảng lớn, mặc dù không phải Trúc Cơ chân chính nhưng bộc phát ra bên ngoài đã có thể vô hạn tiếp cận đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Bất kể Toái Tâm Chương hay Lăng Không Kinh, chỉ cần tâm niệm khẽ động, lập tức sẽ có kẻ rơi đầu hoặc bị đánh nổ nhục thân, Thần Hành Bất Biến bát thức thi triển, mặc dù không thể nói là Thuận Di thiên địa, thể nhưng tốc độ cũng không hề thua kém bốn lời hành tẩu, chiến trường trên kia, ngoài vị trí nơi bảy vị Nguyên Anh đại năng đang bình hòa đối công thì Vũ Thiên Long lúc này không khác gì hồ lạc bấy dề, một mình hắn gào thét xông pha, cứ một chương đánh ra liền có kẻ vút đi mạng sống.

Huyết vũ nhuộm đỏ y phục Vũ Thiên Long, ngay cả tóc cho đến khuôn mặt cũng đều bê bết máu, tựa hồ mùi vị huyết tinh là một loại chất kích thích mạnh mẽ, chẳng vậy mà hắn càng giết càng hăng, càng giết sát khí càng nộ khí càng chứa bao lâu lại càng ngang nhiên quật khởi.

Bản thân hắn càng diên cuồng bao nhiêu thì Chiến Thần Đình khí tức càng thêm mãnh liệt bấy nhiêu, lúc này tán mát ra bên ngoài đã không còn là một kiện pháp khí thông thường mà phảng phất như một thứ vũ khí giết người đáng sợ.

Uy áp trên đại đình theo thời gian, theo số lượng nhân mạng bị nó hung hăng cướp đoạt không những giảm bớt, trái lại còn trở nên khủng bố vô cùng, từng hồi tiếng chấn “ong!ong!” Cuồng bạo vang lên, nó chủ động đi câu thông cùng thần trí bên trong thức hải Vũ Thiên Long.

Thình lình vô số đạo huyết quang trong một cái sát na diên cuồng bộc phát, như kinh thiên sóng lớn vỗ bờ, chấn cho hư vô bốn phía phải run rẩy liên hồi, lại vặn vẹo biến dạng đến khó nhìn, huyết quang này không u ám mà mãnh liệt chói mắt, Chiến Thần Đình lúc này tựa hồ một vàng mặt trời màu đỏ, dương quang âm đạm, huyết quang bạo loạn ngập trời quật khởi.

Nó đại diện cho sự diên cuồng của bản tâm Vũ Thiên Long, chẳng ai biết giết người nhiều có trở thành thói quen hay không, bất quá, Vũ Thiên Long càng đoạt mạng lại càng cảm thấy hứng thú, bởi vậy mà càng về sau động tác càng trở nên thuần thực.

Hắn như một tôn ma vương tà ác, nhấc tay nhấc chân đều muốn đồ sát, diệt sinh, bất kể đối phương có tu vị gì, từ Ngưng Khí cho đến Trúc Cơ, Vũ Thiên Long mỗi lần xuất thủ đều đặt mình ở trong thứ trạng thái diên cuồng nhất, có gào thét, có thể lương, có ăn năn, có không đánh, nhưng nhiều hơn là sát khí kinh thiên.

Bản thân hắn không biết mình đang giết người vì mục đích và lý do gì, cũng có thể nói: Tàn ác với địch nhân không hẳn đã là điều sai trái” Nhưng Vũ Thiên Long chẳng còn suy nghĩ được nhiều như thế.

Bản tâm hắn càng lúc càng trở nên lung lạc, ma hóa, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ e rằng, Vũ Thiên Long hoàn toàn có thể một bước nhập ma.

Tín Anh Vương bắt gặp sự diên cuồng đến từ trên thân một tên hài tử thì cư nhiên tỏ ra kinh hãi, bất quá cũng chỉ là một chút, sát na sau thần sắc hắn

nhánh chóng biến đổi, trên môi bắt ngờ nở ra một nụ cười tà dị.

”Người có điên cuồng hơn nữa thì cũng chỉ là con kiến Ngưng Khí mà thôi!” Tín Anh Vương khinh thường nói.

Hắn đưa ánh mắt tham lam thoáng nhìn lên Chiến Thần Đỉnh trên bầu trời, trong đại não chợt nảy sinh chủ ý giết người đoạt bảo, hắn cam đoan rằng: Năm vị Thánh Tử không sớm thì muộn cũng có thể trấn áp hai Nguyên Anh đại năng kia, còn hải tử trước mặt khi đi vào mắt hắn, bất quá chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, lật tay đều có thể nghiền nát được vô số.

Tín Anh Vương thần thái tàn độc, hắn nhanh chóng bắt ra hàng loạt pháp quyết, lập tức tu vị Kết Đan hậu kỳ toàn diện bộc phát, đồng thời tay phải hung hăng đánh mạnh về phía hư vô, theo đó hư vô lúc này cũng vừa vận huyền hóa nên một cái đại thủ ẩn ngân sắc, đại thủ bằng khí thể nghiền ép, xé rách hư vô nhắm hướng Vũ Thiên Long gào thét bay đi.

Khi thủ ấn kia còn cách vị trí Vũ Thiên Long tầm trăm trượng, mặc dù một tia thần thức của hắn đã sớm báo trước nguy cơ sinh tử, thế nhưng khí tức Kết Đan quá mức mạnh mẽ, uy áp lại siêu việt cực hạn của bản thân, bởi vậy Vũ Thiên Long hoàn toàn không có chút cơ hội phản kháng hay tránh né nào.

Đây chính là khác biệt lớn nhất của một cái đại cảnh giới, cơ hồ phải dùng từ rãnh trời để hình dung, Vũ Thiên Long mặc dù có thể nghiền ép Trúc Cơ, thậm chí nếu vận dụng toàn lực hắn cũng dám ngang nhiên một trận sinh tử cùng với Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, bất quá! Ngưng Khí đối mặt Kết Đan không khác gì Nguyên Anh gặp Độ Kiếp đại tu sĩ vậy.

Cách biệt không phải chỉ ở thực lực, mà là cách biệt trên toàn bộ mọi phương diện, Ngưng Khí kỳ dễ trốn thoát khỏi một kích của Kết Đan cường giả, tất nhiên là điều không tưởng.

Trong sát na đó, toàn thân hắn dường như bị một bàn tay vô hình mạnh mẽ nắm chặt lấy, nhấc bổng lên, thiên địa hóa lồng giam cắt đứt mọi ngã đường, đến cử động thân mình, thậm chí hô hấp cũng cảm giác cực kỳ khó khăn.

Khi đại thủ gào thét ép tới, muốn một chương đập chết Vũ Thiên Long, thì thành linh có một tiếng quát dài phẫn nộ vang lên.

Thanh âm hùng dũng va chạm tựa sấm rền, nhục thân của Vũ Thiên Long bị ném ngược về phía sau, tại chỗ thổ huyết, phun ra đến mấy ngụm máu tươi, cực kỳ chật vật cố gắng đi ổn định thân hình, lúc này trước mặt hắn là một mảnh huyết vũ đầy trời, tại đó phiêu phù lấy viên ngọc cốt màu vàng kim, bên trên quang mang đã âm ảm vô cùng, lại có từng vết nứt kéo dài, cơ hồ muốn sụp đổ ngay lập tức.

”Đại Bá!” Vũ Thiên Long chỉ kịp hét lên một tiếng thảng thốt, hắn cảm nhận được khí tức này, tuy không phải là thân thuộc.

”Thiên Long! Ngày đó ta có lỗi với cháu! Thời gian qua đại bá đã phải gánh vác rất nhiều! Hôm nay ta lấy tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng cho cháu, cũng xem như một hồi nhân quả! Thiên Long! Là đại bá không tốt! Nếu sau này có gặp Tái nhi, hãy giúp ta bảo hộ an toàn cho nó, hai đứa vốn là huynh đệ máu mủ tình thâm!”

”Đại Bá! Tại sao người phải làm như vậy? Vì nhân quả ư? Nếu nhân quả đáng ghét thế kia! Ta không cần!” Vũ Thiên Long chưa xót nói, nội tâm gào thét thê lương.

Cũng đồng thời Kim Đan của Vũ Khắc Điệp sát na liền triệt để vỡ vụn, hóa thành cát bụi tiêu tán trong hư vô, Vũ Khắc Điệp đã hai lần bị người khác đánh nát nhục thân, nếu hỏi Vũ Thiên Long lúc này có còn thù hận gì hắn nữa hay không, thì câu trả lời tất nhiên là không, nếu có cũng chỉ là nặng lòng thương cảm.

”Đáng chết! Các người đều đáng chết! Aaaaa!” Vũ Thiên Long phẫn nộ quát, đại não ngập trời lửa giận.

Hắn không thêm suy nghĩ, không thêm do dự, từ bên trong mi tâm lập tức một đoàn quang mang màu tím đậm gào thét xé không mà ra.

Khi quang mang này vừa hiện, phảng phất vạn âm im bất, hư không bị định trụ, lấy ý chí của nó thay thế cho thiên ý, lấy uy áp của nó thay thế cho thiên uy, khí tức duy ngã độc tôn âm vang khuếch tán che mờ trời đất, khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa oanh minh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 57: Sư tôn?.

Một kích toàn lực của Hợp Đạo kỳ tu sĩ vừa xuất, thiên địa lập tức oanh minh, nguyên bản bầu trời dày đặc phong vân trong một khắc này hóa thành màu tím điện lôi, hư vô tràn ngập lôi chi lực, càng có tầng tầng tấm võng màu tử kim ken đặc, chen chúc nhau phát tán ra quang minh u ám.

Ngàn vạn đạo thiểm điện cùng tụ tập một chỗ trên hư vô, nhanh chóng chồng chất, huyền hóa nên một cái hư ảnh cực lớn, hư ảnh này có đầy đủ ngũ quan, tứ chi tròn vẹn, khi hư ảnh Lý Trác Thần đỉnh thiên lập địa phiêu phù tại đó, lập tức một luồng uy áp kinh tâm âm vang giáng lâm.

Uy áp bao hàm trời đất, khuếch tán khắp mọi ngõ ngách của Trấn Đông Lâm, siêu việt hết thảy lực lượng bên trong thiên địa, tựa hồ chỉ tôn thân chính ngự giá khiến cho chúng nhân trong một khắc này không ai dám ngẩng cao đầu, quân binh thế tục quý rập một mảnh cung kính triều bái, thậm chí ngay cả bá tánh sinh linh cũng can đảm mở cửa, đồng thời hướng lên bầu trời thành khẩn vái lạy.

Nhị Linh cùng năm tên Thánh Tử đang chém giết đến hồi gay cấn, lúc này bỗng nhiên đình chiến, hô hấp thô trọng, đều riêng phần mình nuốt vào một hơi khí lạnh.

Sát na, hư vô chớp giật, đại não chúng nhân trong một khắc đó trở nên trống rỗng, cảm tưởng như chính mình vừa nhắm lại mắt, hoặc cũng có thể là thương thiên trên kia đang nhắm mắt.

” Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! “.

Mấy tiếng nổ dài xé tan hư vô thình lình vang lên không báo trước, theo đó hư ảnh Lý Trắc Thần lạnh nhạt lật tay, cái lật tay này nhìn thì có vẻ cực kỳ tự nhiên, mặc dù không thi triển ra thần thông thuật pháp nhưng tựa hồ có một luồng lực lượng mang theo khí tức đặc thù đang từ bên trên vô cùng vô tận trút xuống, khiến cho trời đất tưởng chừng như đổ sụp, thương khung tưởng chừng toái diệt.

Vô số kiến trúc bên dưới phút chốc nổ tung hóa thành phấn bụi, vô số sinh mạng kêu gào thảm thiết, một kích này không hạn chế phạm vi, khiến cho toàn bộ Trấn Đông Lâm phải chịu đựng lực lượng trùng kích dữ dội.

Nhận thấy có điều không đúng, Vũ Thiên Long thẳng thốt hét lên kinh hãi, bản thân hắn đã từng dùng qua sợi tóc đầu tiên của sư tôn, trên đó mặc dù phong ấn lực lượng không tầm thường, nhưng lần đó ở Ma Cung một kích kia cũng chỉ đủ để diệt sát Tam Linh Tử chứ không hề gây nên sự phá hoại trong phạm vi lớn đến thế này.

Bàn tay cách không nặng nề ép xuống, nhìn thì có vẻ chậm chạp nhưng trên thực tế tốc độ lại nhanh chóng khó bề hình dung, cảm tưởng như một ngọn núi lớn từ bên ngoài tình không đang xé trời lao xuống.

Theo quỹ tích của nó, những nơi bàn tay kia đi qua hư vô đều trở nên vụn vụn, đại địa kịch liệt chấn động, kéo theo đó là phong bạo ngập trời gào thét.

Mặc dù khoảng cách cũng còn một đoạn khá xa nhưng Nhị Linh cùng năm tên Thánh Tử đều tại bên trên đồng thời thổ huyết, đừng nói đến Tín Anh Vương và những tên tu chân giả khác, bọn hắn từ sớm đã bị ép ròi, chặt vật nằm trên mặt đất.

Trong đầu óc bá tánh sinh linh bắt đầu mường tượng ra tràng cảnh ngày tận thế, tuyệt vọng là cảm nhận chung của tất cả mọi người, trong thời khắc đó tâm thần rung động mãnh liệt, bọn họ thực không biết mình đã làm ra điều gì sai trái khiến cho thần linh phải trách phạt.

” Sư bá! Dừng tay! ” Lúc này từ bốn phương tám hướng thình lình vang lên thanh âm tiếng quát dài trầm đặc tựa tiếng sấm rền, theo đó hư vô thoáng vụn vụn, bên trên bầu trời chậm rãi bước ra một cái thân ảnh mờ nhạt, người này thoát nhìn là trung niên nam tử, hắc thân mặc trường bào màu vàng đất, đầu chít khăn vải vòng quanh kiểu thư sinh nho sĩ, tay cầm cây quạt giấy.

Không tu vị ba động, càng không có uy áp kinh tâm, trung niên nam tử xuất hiện tại đó, trong cái sát na ngắn ngủi, như thể bản thân hắn hòa cùng trời đất, lời chỉ lực trên bầu trời tựa hồ gặp phải khắc tinh, tán loạn cuồng cuồng chạy trốn, hư vô mặc dù vẫn tràn ngập phong bạo, bất quá đã có thể phần nào quay lại nguyên bản ban đầu của nó.

Từ bên dưới đại địa, một tấm khiên cực lớn đang xé mở mặt đất phá không lao lên, tấm khiên này trong suốt như ngọc, nhìn qua tựa hồ một bức tường thật dày do hàn băng ngàn năm tạo thành, giữa lưng chừng trời, ngọc khiên cùng bàn tay to lớn kia một chỗ va chạm.

” Đùng! Đùng! Đoàng! ” Trời đất quay cuồng, hư vô kịch liệt chấn động, dư ba lực lượng hóa thành ngàn vạn đạo sóng gợn như thủy triều khuếch tán, lan tràn về bốn phía.

Thậm chí đến Đông Hải ngoài kia cũng nhắc lên sóng lớn, vô số đỉnh núi cao bị cắt đứt, bay mất ngọn, tại tam trọng thiên, đại trận thủ hộ tông môn cũng vì vậy mà được cưỡng ép mở ra, quang minh màu vàng kim chói mắt ngập trời bộc phát.

Bất quá, khi lực lượng hủy thiên diệt địa kia tưởng chừng sẽ nhấn chìm tất cả thì thương thiên trên cao bỗng nhiên xuất hiện một cái khuôn mặt thật lớn, khuôn mặt này do vô số hắc vụ ngưng kết tạo thành, nó há miệng, một ngậm nuốt trôi hết thảy, thiên địa hóa trống rỗng, sạch bóng phong vân.

Cũng tại đó đồng loạt xuất hiện thêm năm cái thân ảnh, năm người này khí thế thâm nghiêm, trong đó có một lão nhân thân mặc để bào, đầu đội để quan, diện mục quốc thước, đặc biệt là ánh mắt hắn, cực kỳ linh động, tinh anh cơ trí, đến giờ tay nhắc chân thông thường cũng bao hàm quy tắc đạo vận, năm người cùng với trung niên nhân lúc trước song song lăng lập bên trên bầu trời.

” Bái kiến Thánh Chủ, phó Thánh Chủ cùng tứ đại hộ pháp! ” Không biết ai là kẻ đầu tiên lên tiếng, nhưng chỉ trọn vẹn mấy cái hô hấp sau, ngàn vạn chúng nhân cùng nhất tề đồng thanh, thanh âm hô ứng hóa thành dư ba âm lực không ngừng quấn quanh bên trong thiên địa.

Nhìn chỉ thấy một mảnh, lại một mảnh người liên miên nằm rạp, năm tên Thánh Tử cũng đồng thời thuận di, cấp tốc đi đến bên cạnh, cung kính quý xuống một gói.

Lão nhân thoáng đảo mắt một vòng, mặc dù chỉ tùy tiện một cái đảo mắt, bất quá, tưởng như cả bầu trời rộng lớn cũng chỉ vừa vụn vặt vào bên trong ánh mắt đó, khi nhân thần ngưng tại trên người Vũ Thiên Long cùng Nhị Linh, khuôn mặt lão bất chợt có chút biến sắc.

” Các ngươi! Gặp Thánh Chủ còn không mau tiến đến quỳ bái? ” Một trong năm tên Thánh Tử lớn giọng quát.

”Ba người các người từ đâu đến? Tại sao dám ở chốn này gây nháo sự?” Lão nhân cất ngang, đạ mặ cấ lờ i, thanh âm kia mặc dù chỉ đủ để nghe rõ, nhưng ẩn chứa bên trong là sự sâ m nghiê m khó bễ diễ n tả, tựa hồ để ngỏ n, tựa hồ thánh khẩu vậy.

Vũ Thiên Long chỉ cảm thấy não hải nổ vang từng hồi, từng chừng trên đỉnh đầu lúc này là ngàn vạn đạo thiên lôi nhất tề công kích, hấn thực muốn quỳ xuống, thành thành kính kính cúi đầu bái lạy, ngay cả Nhị Linh cũng tỏ ra khốn đốn, chậ t vật bảo trụ thân hình.

”Nguyên Anh còn tốt! Một Ngưng Khí nhỏ nhoi ở bên dưới uy áp của ta mặt lại không hề biến sắc!” Lão nhân âm trầm đánh giá, trong đôi mắt tinh anh phát ra một vòng quang thái.

”Đoàn Thế Khanh! Tên tiểu tử ngươi ngày trước hướng ta quỳ lạy qua không biết bao nhiêu lần, Vọng Tiên Sơn ngươi bốn mươi chín năm chấp niệm, phủ phục muốn bái nhân gia làm sư tôn, nhân gia xem ngươi thiên phú trung hạ cho nên không mấy hứng thú, chỉ muốn thu làm một tên đệ tử ký danh, đến đầu ngươi nhân gia cũng từng vỗ qua mấy hồi, hôm nay có chút thành tựu thì đáng sợ lắm sao? Nhưng mà! Cũng đáng sợ thật a!”

Tiểu Kê từ bên dưới mặt đất hướng mắt lên bầu trời hung hăng quát tháo, bất quá trong ngôn từ nghe ra có chút rụt rè.

”Hỗn lão! Kê gia con bà ngươi! Khốn kiếp! Muốn chết?” Một tên Thánh Tử trừng mắt, gằn giọng quát, bàn tay hấn lật úp, chuẩn bị vỗ xuống đại địa thì lão nhân kia lại đạ mặ cấ lờ i.

”Vị tiểu huynh đệ này! Ngươi làm sao biết chính danh của bốn tôn?” Thần sắc khê biến, lão nhân đắm chiêu nhìn xuống Tiểu Kê, nghiê m tức hỏi.

”Tôn tôn con bà ngươi. Tên do ta đặt tất nhiên ta biết! Hỗn đồ! Gặp vị sư còn không mau tiến đến thỉnh an đi!” Tiểu Kê lớn giọng, trợn mắt quát, cổ nổi cả gân xanh.

”Vị sư! Ngươi! “Lão nhân lúc này đã không còn giữ được nét nghiê m nghị vốn có nữa, thay vào đó là sự ngố c trệ biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt.

Cuộc đời này, người khiến hấn phải cung kính gọi một tiếng sư tôn chỉ có duy nhất một người, vị sư tôn kia đã rất lâu rồi hấn không còn được gặp lại lần nào nữa, dường như vô thanh vô thức biến mất bên trong tuế nguyệt.

”Sư tôn!” Nét mặt lão nhân lập tức tỏ ra hải nhiên đến tột độ, mấy ngàn năm rồi, từ lúc hấn còn là một thanh niên sung sức, nhất tâm truy cầu Tiên Đạo, ngày đó bản thân cũng không hề có chút tiếng tăm gì trong tu chân giới, cho đến hôm nay đã không còn ai nhắc đến cái cổ sự xưa cũ, dần dà hấn cũng chấp nhận rằng sư tôn của mình đã tọa hóa và hồi tào ngộ kia bỗng trở thành một đoạn ký ức được hấn chôn dấu thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Chủ nhân để ta dạy đồ Tôn.

Hấn không biết danh tính sư tôn, càng không rành niên kỷ, chỉ nhớ người là một vị Hợp Đạo kỳ đại tu sĩ, tu chân giả đương thời bởi trọng vọng mà gọi một tiếng: Kê Chân Nhân, Chân Nhân có hai huynh đệ luôn luôn cùng xuất hiện, quần quýt lấy nhau như hình với bóng.

”Người! Người là?” Đoàn Thế Khanh kinh nghi hỏi, não hải từng trận oanh minh, ngập trời sóng lớn.

”Ngươi vào năm hai mươi tuổi leo lên Vọng Tiên Sơn bảy lần thì hết sáu lần thất bại, lần cuối cùng một tay chạm được đại môn, nhân gia thấy ngươi có tâm tu đạo vậy nên mới thử thách ngươi chờ đợi trên Vọng Tiên Sơn ròng rã suốt hơn bốn mươi chín năm trời, ngày ta thu ngươi làm môn hạ, mặc dù không ban tặng lễ vật thế nhưng đã vượt Đông Hải đưa ngươi trở về Trung Thổ bái lạy tông tổ gia hương.

Nhân gia hỏi ngươi tu đạo để làm gì, ngươi trả lời: Tu đạo để báo thù nhà, giết địch nhân! Nhân gia coi trọng ngươi có tâm trung hiếu mới hết lòng truyền thụ một thân sở học, lại tận mắt nhìn ngươi khôn lớn trưởng thành, năm một trăm hai mươi tuổi ngươi thành tựu Nguyên Anh, cũng là lúc nhân gia độ Hóa Hư thất bại phải chuyển thể trùng tu, từ đó sư đồ chúng ta không còn gặp lại, chớp mắt đã mấy ngàn năm rồi.

Hôm nay nhìn ngươi thành tựu, càng là tông chủ của một đại tông môn, trong lòng ta mặc dù có hoài niệm, thế nhưng càng nhiều hơn là vui sướng, tự hào!”

Tiểu Kê bỗng nhiên thay đổi thái độ, lúc này hấn tay chấ p sau lưng, thân hình thẳng tắp, bộ dáng cực kỳ tiên phong đạo cốt, ánh mắt u buồn mang theo hoài niệm nhìn về phương xa, nhàn nhạt mở miệng cất lời.

Đoàn Thế Khanh nghe đến đây thì ban đầu hơi ngố c trệ, qua mấy cái hơi thở ổn định tâm thần, lúc này hấn run rẩy, nặng nề quỳ gối, phủ phục trên bầu trời:”Sư Tôn!”

”Sư Tôn!” Đoàn Thế Khanh bước ra một bước, thân hình thoát cái đã na di đứng tại mặt đất, đứng trước mặt Tiểu Kê, trên mi mắt sớm đã đỏ hoe, hấn lại một lần nữa quỳ gối, thân hình già nua run lên vì kích động, chiếc đầu một nửa đã trắng bạc không ngăn ngại mà vùi vào lòng sư tôn hấn, rầm rứt khóc như một đứa trẻ.

”Người chuyển thế cũng không hề báo cho đồ nhi một tiếng! Để đồ nhi phải nặng lòng chờ đợi suốt mấy ngàn năm, tuế nguyệt đứng vô tình, cứ tưởng sư tôn đã tọa hóa rồi, ngày đó on dạy bảo, on đường dạy con còn chưa trả... Sư tôn! Trong lòng con người vừa là thầy, vừa là nửa cái phụ thân!.

” Báo cái rắm! Đại Thừa kiếp kia ta đâu ngờ lại kinh khủng đến như vậy..Hừ! Nếu không may mắn e là đã sớm thần hồn câu diệt rồi! Mạng ta còn chưa lo được thì lấy chân nhỏ ra để báo với người a? ” Tiểu Kê đưa mắt nhìn Đoàn Thế Khánh, nghiêm mặt quát.

Đoàn Thế Khánh nắc nheo, hai bàn tay khô gầy khó khăn bấu víu lấy đôi chân Tiểu Kê, hắc, một lão nhân bề ngoài đã quá bảy mươi, hôm nay vậy mà quỳ gối trước mặt một thanh niên trẻ tuổi, hơn nữa bối phận của hắn càng là chí cao vô thượng, điều này đi vào mắt chúng nhân không khác gì sét đánh bên tai.

Vũ Thiên Long kinh hãi, hắn thực không ngờ Tiểu Kê kia, một kẻ hoạt bát hoạt ngôn, ngày đó nhất quyết lấy mình làm chủ lại có địa vị siêu nhiên, biến cố sâu xa đến vậy, trong lòng hắn thoáng dâng lên cảm khái cùng một chút khó chịu.

”Đứng lên đi, để người khác nhìn thấy lại nói nhân gia cây tuổi đi bắt nạt hài tử!” Tiểu Kê đưa tay xoa đầu Đoàn Thế Khánh, lại dùng sức nâng hắn lên, ánh mắt ôn nhu nhìn đồ tôn của mình.

Bất quá, chưa đợi Đoàn Thế Khánh đứng thẳng người, Tiểu Kê lại trợn mắt, đánh giọng quát: ” Ai cho phép ngươi bạc đầu? Vì sư còn đen tóc mà ngươi đã dám bạc đầu, nếu để người ngoài nhìn vào sẽ dễ dàng lẫn lộn bối phận..Hừ! Nhanh nhanh làm đen đầu lại cho ta! “.

” Sư tôn! Đồ nhi bạc đầu là vì niên kỷ đã không còn nhỏ nữa a! ” Nội tâm âm thầm kêu khổ, Đoàn Thế Khánh vờ mặt cầu xin nhìn Tiểu Kê, mặc dù đã cách xa trong tuế nguyệt rất dài nhưng hắn vẫn nhớ như in tính khí cổ quái của vị sư tôn này.

” Hừ! Niên kỷ không còn nhỏ? Ngươi niên kỷ bao nhiêu? Có lớn hơn ta không? Nhân gia không cần biết, ngươi làm sao thì làm, phải đen đầu lại cho ta, nếu không thì đừng trách nhân gia nặng tay! “.

Tiểu Kê dừ dừ nắm đấm, bộ dáng cực kỳ không vừa lòng, bất quá, đúng lúc này từ đằng xa vọng lại thanh âm của Vũ Thiên Long.

” Tiểu Kê! Tóc đen có thể chuyển thành bạc trắng, thế nhưng tóc trắng lại không thể chuyển thành đen được đâu ” Vũ Thiên Long dở khóc dở cười, hắn nhanh chóng phi thân đến, lúc này đã đứng trước mặt Đoàn Thế Khánh.

Dường như đồng cảm với lão nhân đáng thương này, hơn ai hết Vũ Thiên Long khá hiểu bản tính của Tiểu Kê, hoạt ngôn hoạt bát cũng thôi đi, tính tình càng không thể dùng từ cổ quái để hình dung, mà phải dùng: ” Dị hợm ” để định nghĩa, hơn nữa nhiều lúc còn có chút ngờ nghệch đến buồn cười.

” Chủ nhân! Người để ta dạy bảo đồ nhi ” Tiểu Kê vờ mặt hung thần ác sát, trợn mắt nhìn chằm chằm đầu tóc bạc trắng của Đoàn Thế Khánh.

” Chủ nhân? ” Đoàn Thế Khánh nội tâm chùng xuống, nào hải lại có từng trận oanh minh, hắn dám khẳng định nam nhân trước mặt chính là sư tôn của mình rồi, nhưng lại không hiểu thứ chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Vũ Thiên Long biết không ổn liền nhanh chóng chuyển chủ đề, hắn nhếch miệng cười, hai tay chấp trước mặt, nhẹ cúi đầu, âm trầm nói: ” Tiểu bối bái kiến Thánh Chủ! “.

” Tốt! Haha.. Vị tiểu huynh đệ này, ngươi tên gọi là gì? ” Đoàn Thế Khanh cười Ha Hả cũng nhanh chóng đáp lời, vội vàng tiếp mạch câu chuyện.

Bất quá, chưa đợi Vũ Thiên Long lên tiếng, Tiểu Kê lại chen ngang: ” Là sư huynh của ngươi, còn không mau chào sư huynh đi “.

” Sư huynh? ” Đoàn Thế Khánh thẳng thốt, hắn thực không biết từ lúc nào bản thân mình lại tuột dốc thảm hại để hôm nay trở nên có bối phận thấp kém đến vậy.

Nếu gọi sư huynh, hắn hải từ trước mặt phải là đệ tử của sư tôn, hơn nữa còn bái người làm thầy trước hắn, bất quá, nhìn niên kỷ của Vũ Thiên Long, thế nào Đoàn Thế Khánh cũng thấy có chỗ không hợp lý, và lại sư tôn lúc trước còn xưng hô hải từ kia một tiếng chủ nhân, trong thanh âm càng nghe ra được sự tôn kính của kẻ bề dưới.

Hắn vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra câu trả lời xác đáng, bởi vậy càng nghĩ càng rối, cuối cùng mặt xám như tro, Đoàn Thế Khánh chỉ còn cách cúi đầu, nhỏ giọng hô: ” Sư huynh! “.

” Gọi to lên! Ủy khuất cái gì? Ta gọi chủ nhân còn tốt, ngươi chỉ mới gọi đến sư huynh đã mặt mặt vậy sao? Tiểu Kê nghiêm mặt, đánh giọng quát.

” Sư huynh! ” Đoàn Thế Khanh khóc không ra nước mắt, càng không dám cãi lời sư tôn, chân chửi một lúc hắn mới dứt khoát cúi đầu, lớn giọng hô.

Thanh âm cùng trăng cảnh này thuận lợi đi vào mắt chúng nhân khiến ai nấy đều suýt chút nữa bật ngửa, có kẻ vì lúc trước đã nhận phải thương thế, cố gắng bảo trụ, đến lúc này tựa hồ phải chịu đựng một thứ lực lượng trùng kích dữ dội mà ngay tại chỗ phun ra máu tươi.

” Tốt! Nhưng còn chuyện tóc đen tóc trắng kia vẫn chưa xong đâu! ” Tiểu Kê mỉm cười hải lòng, triu mến nhìn đồ tôn của mình, ngưng một chút hải lại quay sang Vũ Thiên Long, kích động hỏi.

” Chủ nhân! Ngươi thấy đồ nhi này của ta thế nào? Cũng được quá phải không! Nhân gia rất kỹ tính, bất quá ta vẫn chưa thực vừa lòng a! “.

”Nhị vị sư huynh! Nhanh nhanh tiến lại để tên đồ nhi này của ta khấu đầu hành lễ đi!” Tiểu Kê hướng vị trí nơi Nhị Linh đang đứng, thần sắc vui vẻ lớn giọng hô.

”Được a! Để ta lại xem hiền đệ nào!” Tiểu Mã hứng khởi đáp, nhanh chóng cùng Tiểu Tượng thuận di chạy đến.

”Còn không mau chào hai vị sư bá đi!” Tiểu Kê đánh mặt, vung chân một cước đá vào mông Đoàn Thế Khánh.

”Tiểu nhi chào hai vị sư bá!” Lúc này tựa hồ hành thi tẩu nhục, não hải ngập trời hoang mang, Đoàn Thế Khánh chỉ biết rầm rập làm theo.

”Tốt a! Trẻ trung, sung sức, hơn nữa tu vị lại rất được, đã là sơ kỳ Hợp Đạo rồi! Tên hiền đệ này ta thật sự vừa mắt!” Tiểu Mã về mặt hải lòng, bàn tay thô to nặng nề vỗ lên vai Đoàn Thế Khánh, trăng cánh này mặc dù trái nghịch nhưng khi nhìn vào cảm tưởng rõ ràng một bậc trưởng bối đang dùng lời vàng ý ngọc để khích lệ hậu nhân.

”Còn đứng đó làm gì? Thạch Sanh! Lại đây với vị sư nào!” Tiểu Tượng trước sau vẫn thủy chung trầm mặc, lúc này mới đưa ánh mắt hiền từ nhìn lên hư vô, khóa chặt tại vị trí nơi trung niên nhân phò môn chủ Phong Vũ Môn đang đứng, nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Lạc thiên!

Thạch Sanh kia được gặp lại sư tôn, biểu tình ban đầu cũng không khác gì Đoàn Thế Khánh lúc trước, bất quá, Tiểu Tượng tính khí vốn ôn nhu, cho nên hồi tảo ngộ này trở nên vô cùng ướt át, sau hết thấy mọi chuyện, nội tâm Vũ Thiên Long cảm khái không thôi.

Riêng Tiểu Mã lại tỏ ra không phục, nhìn đồng bạn đều có đồ từ đồ tôn hơn nữa lại còn đạt đến thành tựu rất cao như hiện tại, rốt cuộc chỉ mình hắn là không có gì để đem ra khoe khoang cùng thiên hạ, khiến cho lòng hắn buồn bực muốn chảy máu, mấy ngày liền mặt ủ mày chau.

Đám người Phong Vũ Môn sau khi biết rõ lai lịch của Vũ Thiên Long thì đồng dạng đều tận tình tỏ ra hết sức cung kính, năm tên Thánh Tử riêng phần mình nội tâm âm thầm kêu khổ, lo sợ rằng Vũ Thiên Long sẽ chấp nhận chuyện cũ mà lấy cớ đó để báo tư thù, bởi Lý Trắc Thần sư tôn hắn mặc dù đã rời đi tông môn gần ngàn năm, nhưng uy nghiêm còn đó, danh vọng còn nguyên, trong lòng mỗi đời đệ tử cùng những bậc đại cự phách đầu lĩnh tông môn đều mặc định xem hắn như chí cao vô thượng tồn tại, bởi phận cang là có một không hai, dễ hiểu tại sao đệ tử của hắn lại được trọng vọng đến vậy.

Đoàn Thế Khánh nhận lời khẩn cầu, đi trợ giúp Vũ Thiên Long, dùng tu vị Hợp Đạo kỳ hóa thiên địa linh khí thành đan dược, Công Tôn Uyển sau khi nuốt vào Sinh Cơ Đan thì dần dần hồi tỉnh, thọ nguyên cùng tinh lực của nàng được bù đắp đến chín thành đã bị xói mòn, tuy bề ngoài vẫn còn nhợt nhạt, yếu ớt vô cùng, thế nhưng dung mạo cũng đã trở lại với nguyên bản vốn có ban đầu.

Sư đồ bọn họ tảo ngộ nhau sau một đoạn tuế nguyệt thật dài, dĩ nhiên có rất nhiều chuyện để cùng nhau ôn lại, khoảng thời gian này đối với Vũ Thiên Long mà nói cũng khá thành thoi, hắn hằng ngày ngoài việc cùng Công Tôn Uyển bồi chuyện thì rất thường xuyên đi ra bên ngoài thăm thú cảnh vật khắp Trấn Đông Lâm.

Tín Anh Vương mặc dù thù giết con còn chưa trả được nhưng rốt cuộc chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt, Trấn Đông Lâm sau lần kinh biến kia cuối cùng cũng dần trở lại với nếp sống thường ngày, nội tâm bá tánh hiển nhiên có cảm phần, có kêu gào, bất quá bọn họ cũng chỉ là phận phàm nhân, mà con sâu cái kiến thì không thể có tâm lay trời được.

Ba ngày sau, Đạp Thiên Kiều chính thức mở ra, trên bầu trời thất thái quang mang chói lòa phô trương khuếch tán, đứng từ bên dưới đại địa nhìn lên có thể thấy rõ ràng nguyên bản một cây cầu thật lớn nối dài hai chiều thiên địa, cây cầu này có hết thảy chín nhịp.

Hơn một vạn tu chân nhân sĩ khắp quốc gia Đại Việt háo hức tiến đến thử sức, cầu lấy vận may, thế nhưng nhân số có hạn, cuối cùng tròn bảy mươi người sở hữu thiên phú siêu quần cùng chút may mắn là thuận lợi thông qua.

Vũ Thiên Long mặc dù muốn đi trải nghiệm thử cảm giác đạp thiên kia, bất quá, bản thân hắn từ trước vốn đã là môn hạ của Phong Vũ Môn rồi, hơn nữa bởi phận lại cực kỳ siêu nhiên, cho nên cũng không nhất thiết phải nhọc công, mấy ngày sau Đoàn Thế Khánh đích thân giảng lâm, tận tay đưa cho Vũ Thiên Long một cái lệnh bài, nói là: Từ nay có thể tùy ý tiến nhập tông môn.

Ngay ngốc tại Trấn Đông Lâm hơn nửa tháng trời, rốt cuộc một ngày này Vũ Thiên Long cùng đám người Thiết Trụ, Công Tôn Uyển phải tạm thời chia tay, bọn họ cũng đã đến lúc trở về Vạn Kiếm Tông, mặc dù có lưu luyến, có không đành, bất quá trước mặt là trời rộng đất dài và trong thiên hạ cuộc hội ngộ nào rồi cũng phải đến lúc phân ly, mặc dù bóng lưng quay ngược thế nhưng tâm ý vẫn còn.

Tam Linh trọng trách hộ chủ nặng nề, bất quá, bởi vì không thể theo Vũ Thiên Long tiến nhập tông môn, cho nên đành phải quay về chốn cũ Vọng Tiên Sơn chờ đợi.

Vũ Thiên Long lại bước ra thêm một bước nữa trên con đường truy đạo, từ đây bản thân hắn đã không còn là tán tu nhân gian, tất nhiên môn quy ràng buộc sẽ ít nhiều mất đi tự do vốn có, thế nhưng tất cả đều là xứng đáng, bởi bản thân hắn cần thêm một hồi thể ngộ như thế này, cần đi trải nghiệm một

cái tổ hợp chân chính tên gọi: Tông môn!.

Mấy ngày sau Vũ Thiên Long dùng lệnh bài do Đoàn Thế Khánh ban, mở ra truyền tống trận tiến nhập Thánh Môn.

Bởi lẽ oanh động lần này quá lớn, bản thân hắn càng không muốn phải nhận thêm phiền phức, suy nghĩ hồi lâu Vũ Thiên Long mới quyết định đổi tên thay họ, lấy cái danh tự Lạc Thiên mà ngày đó trong mộng cảnh hắn đã từng đi gắn bó suốt bảy mươi năm nhân sinh hư ảo.

Chỉ có hai vị, môn chủ cùng phó môn chủ là biết sự tồn tại cùng bối phận của Lạc Thiên này, bất quá, bọn họ càng hiểu rõ tâm ý của Vũ Thiên Long, cho nên đều riêng phần mình âm thầm chấp nhận.

Phong Vũ Môn đại cung nằm tại tam trọng thiên, toàn bộ kiến trúc được quy hoạch xây dựng bên trên bảy đốt xương sống của một đầu thi long viễn cổ, nguyên bản chính là toái phế của một kiện tiên thiên chỉ bảo không trọn vẹn.

Đập vào mắt như hư như thực một màu trắng xóa, đại địa màu trắng, xung quanh lơ lửng mây trắng, khắp nơi lại được tầng tầng sương khói mông lung bao phủ, khung cảnh nhìn qua hết sức huyền ảo.

Một tòa cung điện với quy mô cực kỳ hoành tráng đắm chìm trong thương thiên ngũ sắc, cung điện này được chia làm thượng hạ hai phần, phần bên dưới lớn hơn nhiều là chỗ dành cho tông môn đệ tử làm nơi sinh hoạt cùng tu luyện, phần bên trên mặc dù nhỏ hơn lại là nơi dành cho các bậc trưởng bối tông môn cư ngụ, nhìn qua tựa hồ được chồng chất lên nhau tạo hình nên một tòa tháp khổng lồ treo trong hư vô, thế nhưng trên thực tế lại bị cách biệt bởi một tầng thương khung cố định.

Thi thoảng có thể bắt gặp vài đầu thánh thú thanh long ẩn mình trong mây tía, lại nghe được thanh âm long ngâm hạc khiếu đầy trời, thiên địa linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm, nồng đậm đến độ cô đặc lại, ngưng tụ gần như thực chất, huyền hóa nên vô số kỳ quan dị cảnh đẹp mắt.

Đại não ngập trời sóng lớn, trái tim gia tốc liên hồi, Vũ Thiên Long vừa đi vừa tròn mắt, ngẩng đầu quan sát: ”Đúng là chốn phúc địa tu chân! Nhìn thế nào cũng thấy quá mức hoa lệ, thần thánh! ” Vũ Thiên Long tỏ ra kinh hãi, cảm khái nói.

Từ địa phương truyền tống phải đi hơn mười dặm đường mới đến được đại môn, đại môn này cao hơn ngàn trượng, đỉnh chạm đến mây xanh, tường thành ngoằn ngoèo gấp khúc, kéo dài mãi không thấy tận cùng.

Bên ngoài là một tốp quân binh ngày đêm canh gác, bọn họ thân mặc nhuyễn giáp, tay cầm pháp khí, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, đám người này nhân số có tầm hơn một trăm, trên eo mang theo ngọc bội thân phận ngoại môn đệ tử, bất quá, nhìn qua ba động tu vị, hơn một nửa trong số đó đều là Kết Đan cường giả.

”Kết Đan cũng chỉ là ngoại môn đệ tử! Vậy ta Ngưng Khí thì là cái gì đây?” Thần sắc ngốc trẻ, Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng âm thầm đánh giá.

Trên đường lớn lúc này có rất đông người qua lại, Vũ Thiên Long hòa vào dòng người, chậm rãi tiến đến đại môn.

”Ngươi! Lệnh bài thân phận đâu?” Một tên quan binh canh cổng tay cầm roi da, gắt gỏng hỏi.

Vũ Thiên Long cố nặn ra vẻ mặt hòa ái, vội vàng xuất ra tấm lệnh bài của mình, khi hắn vừa mới đưa tấm lệnh bài lên, tên quan binh này bỗng nhiên bĩu môi cười, khinh khỉnh nói: ” Là người thế tục, ta cứ tưởng tân đệ tử đến, ngươi không ngoan ngoãn ở dưới kia chạy lên đây làm gì? “.

”Thưa quan gia! Ta có người quen là đệ tử Thánh Môn, mấy tháng trước vì phụ thân có lời nhờ cậy cho nên mới được người ta gửi gắm! ” Vũ Thiên Long thành thật đáp lời.

” Dẫn hắn vào Tọa Dịch Quán! ” Tên quan binh này lạnh nhạt nhìn Vũ Thiên Long rồi quay sang nói với một tên quan binh khác, có lẽ là cấp dưới của hắn.

Bởi lẽ Thánh Môn cũng giống như thế giới phàm nhân mà thôi, cái vấn đề nhờ cậy, chạy chọt hay đút lót cửa sau chung quy đều là chuyện bình thường, hắn đứng nơi này canh cổng cho đến nay đã hơn mười giáp, cũng từng gặp qua không ít trường hợp như vậy, cho nên khi Vũ Thiên Long đưa ra lệnh bài thân phận thì vẻ mặt hắn thủy chung không biểu hiện ra chút cảm xúc nào.

Theo chân tên quan binh đi vào bên trong đại môn, đi vòng quanh qua một cái hàn đàm (đầm băng) thật lớn, đi thêm tầm mười dặm đường nhỏ, Vũ Thiên Long sừng người, vẻ mặt ngốc trẻ nhìn xem địa phương trước mắt.

Đây mà là đại cung gì! Một dãy nhà xập xệ tầm hơn trăm túp lều làm bằng gỗ mục, bên trên che lợp bởi phiến tranh vách nứa, bốn phía khói bếp theo gió lượn lơ, còn nghe ra rõ ràng mùi vị thơm lừng của Linh Thực được nấu chính.

Lúc này có đại lượng nam nữ nửa thân dưới quần tạp dề đang tất bật chạy đi chạy lại, bọn hắn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thần sắc ai nấy đều tỏ ra vô cùng gấp gáp.

Vũ Thiên Long vội vàng hít lấy một hơi khí lạnh, ánh mắt cổ quái nhìn thẳng lên trên lối vào, ở đó treo cao một tấm biển lớn đề ba chữ ” Tọa Dịch Quán “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 60: Cháo linh thực.

”Muốn ta từ nay về sau phải ở cái xó này sao?” Đáy lòng hựt hẫng, Vũ Thiên Long cảm khái nói, hần đảo mắt nhìn ngó xung quanh thêm một vòng, sau khi chắc chắn xác định đây là Tạp Dịch Quán rồi mới đáng chất thở ra một hơi thật dài.

”Đi vào, còn nhìn ngó cái gì!” Tên quan binh lớn giọng quát, chưa đợi dứt câu hần đã vội quay lưng, thật nhanh bước ra bên ngoài.

Vũ Thiên Long ngây ngốc tại đó hồi lâu, đại não tự động đi mừng tượng ra những ngày tháng khổ cực về sau mà bản thân phải đối diện, bởi lẽ sinh trưởng trong một gia đình vương giả, quen với cảnh ăn sung mặc sướng, từ khi rời nhà bước ra thế giới bên ngoài, ngoại trừ những lúc tu luyện có chút kham khổ ra thì sinh hoạt của hần cũng không đến mức quá bất bết.

”Thôi! Xem như là một lần lịch duyệt vậy, sống ở đây mặc dù không tốt, bất quá chỉ cầu chút thoải mái, tiêu điều là được, càng xô bồ càng phiền não a!” Vũ Thiên Long cảm khái, tự đi an ủi chính mình.

Dãy nhà xập xệ này được sắp xếp tương đối thẳng hàng lại nối liền với nhau, bước vào bên trong cảm giác như một cái thông đạo thật dài, bất quá từ đầu này không thể nhìn thấy đến tận cùng đâu kia, mặc dù đang là buổi xế chiều, thế nhưng tầm nhìn bị bóng tối cùng khói bếp cay nồng ngăn cản, chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi mười trượng tả hữu.

Phía gian phòng đầu tiên, treo trên liếp tranh dọc tường mấy ngọn đèn dầu lay lắt, lúc này đang ngủ say trên chiếc bàn gỗ là một thanh niên mập mạp, hần toàn thân thịt mỡ không ngừng đung đưa theo nhịp thở cùng tiếng ngáy như sấm rền, thanh niên nhìn qua khuôn mặt cũng khá phúc hậu.

Khi Vũ Thiên Long vừa mới đặt chân bước vào đã lôi kéo theo sự chú ý của rất nhiều người, đám người này đồng dạng đều là hài tử, bọn họ bằng ánh mắt dò xét, đứng từ đằng xa nhìn lại Vũ Thiên Long, không ngừng chỉ trỏ nghị luận.

”Vị sư huynh này cho ta hỏi!” Vũ Thiên Long đi đến bên cạnh thanh niên mập, dạm mạp nói.

Bất quá, thanh niên kia vẫn không có chút động thái gì, thậm chí tiếng ngáy càng lúc càng bạo, Vũ Thiên Long cảm thấy vô cùng khó xử, mới đưa tay lắc lắc bả vai hần, lớn giọng hơn:”Sư huynh! Làm ơn cho ta hỏi!”

”Ồn ào cái gì! Không thấy nhân gia đang ngủ trưa sao? Ra ngoài bỏ mười bó củi lại vào đây hỏi!” Bị Vũ Thiên Long đánh động, hần giật mình tỉnh giấc, sau đó trợn mắt nhìn Vũ Thiên Long, đánh giọng quát.

”Bây giờ là buổi chiều rồi a!” Vũ Thiên Long muốn nói nhưng lại thôi, mang theo vẻ mặt ủ rũ định quay đầu rời đi, thế nhưng vừa mới quay lưng đã thấy một cái bóng người thù lù đứng trước mặt, khiến Vũ Thiên Long thoáng giật mình.

Người này bắt gặp vẻ mặt hốt hoảng của Vũ Thiên Long thì cố ý nặn ra một nụ cười khó xử, nhìn kỹ mới thấy hần cũng là một tiểu hài, bất quá thân hình có chút gầy gò, dáng dong dỏng cao, cao hơn Vũ Thiên Long hần một cái đầu.

”Vị sư đệ này! Người là người mới đến có đúng không? Đại Bảo sư huynh đang ngủ trưa, không nên quấy rầy hần” Tiểu hài vừa nói vừa gãi đầu, ngượng ngùng nhìn Vũ Thiên Long, ngưng một chút, hần thành linh đưa tay ra trước mặt:”Đây! Cảm lấy củ khoai này lót dạ, rồi ra ngoài bỏ hết mười bó củi lại vào ăn tối, ngày mai hằng bắt đầu công việc a!”

Vũ Thiên Long vẻ mặt ngốc trẻ cũng vô thức nhận lấy củ khoai từ trên tay tiểu hài, lạnh nhạt hỏi:”Khoai! Vậy còn củ để ở đâu?”

”Đi thẳng, đến gian phòng cuối cùng là kho chứa củi” Tiểu hài chỉ tay về phía trước, sau đó cũng tất tả chạy theo đồng bạn.

Vũ Thiên Long một hơi đi qua hết mấy trăm gian phòng, đứng trước kho chứa củi mà đáy lòng âm thầm kêu khổ, công việc này từ trước đến giờ bản thân hần chưa từng làm, cũng chưa từng thấy ai làm qua, thế nên cảm riu bỏ củi tưởng chừng như đơn giản kia đối với Vũ Thiên Long lúc này không khác gì một hồi tra tấn thể lực.

Hết bỏ dọc lại bỏ ngang, khó khăn bỏ hết mười bó củi cũng là lúc trời vừa chập choạng tối, bất quá công việc này mặc dù nặng nhọc thế nhưng mồ hôi theo đó bài tiết càng nhiều càng khiến cho Vũ Thiên Long cảm thấy khỏe khoắn hần ra.

”Hèn gì bản nông hay tiểu phu đều là tráng hần, lao động nhiều có công dụng giúp cải biến thể chất a!” Vũ Thiên Long thở dốc đưa tay lau vội mồ hôi trên trán, cảm khái nói.

Bữa cơm hôm đó khẩu phần của Vũ Thiên Long chỉ là ba hạt Linh Thực lớn cỡ bằng ngón tay cái, cùng với một nửa củ khoai nhỏ, ăn chẳng thấy thấm tháp gì hần mới lạng lẽ ngồi nghe đám người này nói chuyện.

Đệ tử tạp dịch gần một trăm người, công việc thường ngày là bỏ củi, gánh nước, nấu cơm, phục vụ sinh hoạt cho hơn ba vạn cái nhân mạng còn lại, mặc dù là đệ tử Thánh Môn trên danh nghĩa thế nhưng thực chất lại không khác gì người hầu kẻ hạ, càng không có bồi phận, tài nguyên tu luyện được cấp

phát hàng tháng cũng cực kỳ ít ỏi.

Vũ Thiên Long được thanh niên tên gọi Đại Bảo phân vào tiểu đội thứ ba, mỗi tiểu đội này nhân số tầm mười người.

Lúc này Đại Bảo mới quay sang nhìn Vũ Thiên Long, nheo mắt cười: ” Thế nào? Ăn không no có đúng không? Vì ngươi mới vào cho nên được ưu tiên thêm nửa củ khoai, nhìn xem, đám người chúng ta khẩu phần đều chỉ là ba hạt Linh Thực, ăn chẳng bỏ! “.

” Tại sao mỗi người chỉ được có ba hạt ” Vũ Thiên Long tò mò hỏi.

Tiểu hài cao gầy lúc chiều trước sau vẫn xoa bụng kêu đói, lúc này mới bất bình nói: ” Linh thực là được phát xuống hàng ngày, Ngoại môn đệ tử hơn hai vạn mỗi người cô định mười lăm hạt, nội môn tám ngàn mỗi người ba mươi hạt, còn đám hạch tâm cùng những lão đầu phía trên đa phần đều ích cốc rồi thì không tính, cuối cùng đến lượt chúng ta chỉ thừa ba hạt, có khi còn phải nhịn đói a! “.

” Hơn nữa Linh Thực rắn chắc như tinh thiết, đâu phải dễ nấu, nấu ra được một nồi mất hết nửa ngày thời gian cùng ba trăm bó củi, hai trăm vại nước! ” Một nữ hài ngồi bên cạnh nhăn mặt, nhanh chóng tiếp lời.

” A! Không những thế còn phải mang đến tận nơi, chờ bọn hần ăn xong mới được đem bát trở về! “.

Đám người này đa phần là hài tử đang tuổi ăn tuổi lớn, bắt quá kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng gầy gò xanh xao, có lẽ bởi vì lao động quá sức, hơn hết ăn uống kham khổ không đủ chất.

Vũ Thiên Long lặng lẽ hồi lâu sau đó mới quay sang hỏi Đại Bảo: ” Linh Thực kia chỉ cần nấu chính là được, đúng không? “.

” Đúng a! Linh Thực rất cứng, buộc phải nấu chín mới có thể nuốt trôi! ” Đại Bảo không thêm suy nghĩ lập tức đáp lời.

” Nếu vậy thì ta có cách để mọi người không còn đói nữa ” Đôi mắt chợt phát ra tinh mang, Vũ Thiên Long nhếch miệng cười.

” Cách gì? ” Chúng nhân nghe đến đây thì thẳng thốt đồng thanh.

Vũ Thiên Long chậm rãi đảo mắt nhìn quanh một lượt, bắt gặp trên khuôn mặt chúng nhân có kích động, có ngóng đợi, cũng có một vài kẻ thần sắc lạnh băng, bộ dáng không thêm dè dặt.

” Ngày trước mẫu thân từng nấu cho ta một món ăn tên gọi là ” Cháo ” “.

” Cháo? “.

” Đúng vậy! Món ăn này cực kỳ đơn giản, chỉ cần cho vào thật nhiều nước, nấu nhừ là được ” Vũ Thiên Long đạm mạc nói.

” Thêm nước vào chúng ta có lợi lộc gì? Chỉ tốn công gánh nước mà thôi ” Một tiểu hài uể oải dựa lưng vào phiến đá, nghe đến đây mới ngẩng đầu nhìn, lạnh nhạt nói.

” Món ăn này kỳ lạ ở chỗ, sau khi được nấu chính thì Linh Thực lại là thứ xác phàm vứt đi, bao nhiêu tinh hoa sẽ nằm hết bên trong chất nước, chúng ta chỉ cần làm như vậy, phần nước chúng ta giữ lại dùng, còn hạt Linh Thực đem cho bọn hần ăn ” Vũ Thiên Long nói xong thì bĩu môi cười nhạt.

” Có được không? ” Tiểu hài cao gầy thần sắc lộ vẻ không tin tưởng, đám chiêu nhìn Vũ Thiên Long.

” Được! Ta cam đoan chẳng mấy chốc mà chúng ta béo tốt..Còn bọn hần thì.. Haha”.

” Tuyệt! Chỉ đơn giản như vậy mà ta lại không nghĩ ra.. Hắc Hắc.. Vị sư đệ này, ngươi tên gọi là gì a? ” Đại Bảo kích động vỗ đùi một cái thật kêu, sau đó quay sang nhìn Vũ Thiên Long bằng ánh mắt tán thưởng.

” Ta tự Lạc Thiên! ” Vũ Thiên Long đạm mạc đáp.

” Lạc Thiên! Tốt cái danh tự, huynh đệ ngươi quả thực khôn khéo, sư huynh miễn cho ngươi một tháng không cần gánh nước bổ củi a! ” Đại Bảo cười dài sảng khoái, nghiêm túc đi đánh giá Vũ Thiên Long thêm một vòng, rốt cuộc càng nhìn càng cảm thấy đối phương vừa mắt.

Đám hài tử nghe vậy liền lập tức trở nên kích động: ” Chất nước nấu từ Linh Thực ăn với khoai cũng rất tuyệt nha! Khoai thì chúng ta đâu có thiếu..Hắc Hắc “.

Đêm hôm đó toàn bộ Tập Dịch Quán mở hội Linh Thực, không tiếc đại giới, càng là vui vẻ hò hét đến khuya, chúng nhân đều tỏ ra hào hứng, ngóng đợi một ngày mai no đủ, béo tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Đông hải biến!

Trong vòng một tháng Vũ Thiên Long không phải đi bỏ cùi gánh nước như lời Đại Bảo đã nói, khoảng thời gian rảnh rỗi hắn dồn hết vào tu luyện, linh khí nơi này quả thực vô cùng vô tận, thậm chí đến hít thở thông thường cũng có thể thuận lợi hấp nạp vào.

Vũ Thiên Long ngồi bên trong gian nhà nhỏ, tại mặt đất tiến hành đả tọa, trên đỉnh đầu giờ phút này là một mảnh sương mù dày đặc, Đại Việt Tôn Tiên Kinh tự do buông thả, tu vị Vũ Thiên Long theo thời gian cũng dần dần từ Ngưng Khí đỉnh phong chậm rãi tiếp cận đến Ngưng Khí đại viên mãn.

Trong thể nội liên tục truyền đến từng hồi tiếng nổ ừng ừng, ngay cả đan điền giờ phút này tựa hồ có thiên quân vạn mã bên trong đang không ngừng mà dầm dấp, gào thét, Vũ Thiên Long biết bản thân mình đạt đến cực hạn rồi, dấu hiệu Trúc Cơ cũng đã xuất hiện, chỉ còn chờ cơ duyên xảo hợp, Vũ Thiên Long nặng nề thở ra một hơi, hắn đã ngưng đợi ngày này từ rất lâu.

Bên trong đan điền linh khí ken đặc, nồng đậm giống như mây mù, chỉ cần lấy khí hóa lực, đem những linh khí kia cô đọng thành một tia linh lực là có thể giải khai trời buộc đột phá Ngưng Khí kỳ, tiến giai trở thành Trúc Cơ cảnh giới Tu Chân giả.

Ngưng Khí Tu Chân giả chủ tu chính là luyện tinh hóa khí, mà Trúc Cơ Kỳ tu sĩ thì lấy khí ngưng lực, đột phá Trúc Cơ về sau, chẳng những có thể đem linh khí chuyển biến thành linh lực cường đại hơn, mà còn có thể sản sinh ra một loại cảm giác ngoại giới, gọi tên linh thức, đến lúc đó coi như kẻ mù lòa cũng đều có thể dùng linh thức đi cảm giác hết thảy sự vật xung quanh.

Vũ Thiên Long lấy ra Trúc Cơ đan mà ngày đó sư tôn ban tặng, bản thân hắn mặc dù mang Tiên Căn, bất quá để đột phá Trúc Cơ cũng không phải trọn vẹn xác suất mười thành, có thêm đan dược phụ trợ tất nhiên khả năng thành công sẽ cao hơn một chút.

Vũ Thiên Long dứt khoát nuốt vào Trúc Cơ đan, ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, tâm thần yên lặng không có chút nào gợn sóng, hầu như chỉ cần mấy cái hơi thở bản thân hắn liền đi vào trạng thái nhập định, điều mà những tu chân giả khác phải cần đến vài canh giờ, thậm chí vài ngày mới có thể làm được.

Chỉ khi tâm thần đạt đến trạng thái yên lặng giống như mặt nước không gợn sóng, mới chính là điều tối trọng yếu nhất để đột phá, nếu nội tâm còn có tạp niệm, tỷ lệ tiến giai sẽ lập tức giảm đi.

Tâm cảnh của Vũ Thiên Long tuyệt đối không phải thứ mà người thường có thể đi so sánh, mặc dù đáy lòng chẳng hề bình thản, nội tâm càng là nặng nề nhiều chuyện, bất quá hắn có thể dùng đến thời gian cực ngắn để ôn hòa bình phục lại nỗi lòng.

Không vì vật mình thích, càng không vì bản thân mình mà đau buồn, loại tâm cảnh rộng rãi đến lạnh nhạt này mới là chỗ đáng sợ của tu chân giả.

Bên trong đan điền, linh khí nồng đậm bắt đầu chậm rãi xoay tròn, thể nội Vũ Thiên Long dường như xuất hiện một cái vòng xoáy vô hình, linh khí chứa đựng tại đan điền tựa hồ bình nước đã đầy mà không thể nào thoát ra được, rốt cuộc bị cô đọng, áp súc lại, cuối cùng tầng tầng mây mù kia rõ ràng tạo thành một mảnh u vân dài và hẹp.

Đại Việt Tôn Tiên Kinh tâm pháp điên cuồng vận chuyển khiến cho mảnh u vân kia ngày càng thêm ngưng thực.

Ngoài cửa sổ, mặt trời mọc mặt trời lặn, nguyệt thượng rồi lại nguyệt trầm, tựa hồ Đẩu Chuyển Tinh Di, thời gian giống như cát bay đá chạy, Vũ Thiên Long ngồi im trong phòng vẫn không có một chút nào động tĩnh.

Cũng lúc này bên ngoài tỉnh không chậm chậm trôi dạt đến một chiếc chiến thuyền, chiến thuyền này nhìn cực lớn, khí thế bàng bạc, vỏ thuyền được làm từ một loại kim khí vô danh, bên trên tản mát ra ngân vân đạo ngân vân chói mắt, uy áp kinh tâm động phách càng là phô thiên cái địa mà khuếch tán, khi chiến thuyền vượt qua thương thiên bên trên Phong Vũ Môn cơ hồ một mảnh mây đen kéo đến che lấp hết thảy.

Từ thượng cung, thỉnh linh có đến mấy chục đạo cầu vòng gào thét xé không bay lên, lăng lập giữa hư vô, cùng chiến thuyền to lớn kia song song đối diện, ở đó có môn chủ Đoàn Thế Khánh, phó môn chủ Thạch Sanh cùng bốn vị hộ pháp, hơn hai mươi trưởng lão, mấy vạn đệ tử bên dưới thần sắc khiếp sợ cùng hướng ánh mắt dò xét lên bầu trời.

Sát na khi mây đen tản đi, chiến thuyền kia cũng vô thanh vô thức biến mất, lúc này bên trong Nghị Sự Đường ngồi im bất một mảnh người, thần sắc ai nấy đều tỏ ra hết sức ngưng trọng.

Môn chủ Đoàn Thế Khánh đôi mắt lim dim, hắn nặng nề thở ra một hơi thật dài sau đó trầm mặc nói: ” Chuyện này không nên để lọt ra bên ngoài, tránh cho chúng đệ tử cùng ngoại giới kinh động “.

” Cũng nên đợi xem tứ đại tông môn còn lại có phản ứng gì đã! ” Thạch Sanh ngồi tại long kỷ phía dưới cũng lạnh nhạt tiếp lời.

Chúng trưởng lão cùng bốn đại hộ pháp không ai nói với ai lời nào, đều riêng phần mình đắm chiêu suy nghĩ, khiến cho không khí bên trong đại điện vốn đã trầm lắng nay càng trở nên vô cùng nặng nề.

” Thiên Phong, Thiên Vũ, Thanh Minh, Thái Ân! Bốn người các ngươi lập tức mở ra truyền tống trận, đi đến đại kết giới Đông Hải trợ lực! Hắn là giờ phút này đám người kia cũng đang đợi ở đó rồi ” Đoàn Thế Khánh thoáng nhìn tứ đại hộ pháp, âm trầm nói.

Một ngày này Vũ Thiên Long bỗng nhiên mở mắt, trong ánh mắt kia bạo phát tinh mang sắc bén, cũng đồng thời một đạo hoàng kim chi khí từ bên trong thể nội hắn xé mở chướng ngại gào thét lao vút lên bầu trời, bất quá, đạo kim quang kia vừa mới thoát ra liền bị một hư ảnh bàn tay do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên hung hăng ép xuống.

Đem dao động linh khí sau khi tiến giai cứng rắn đè xuống, trong phòng, Vũ Thiên Long mình đầy mồ hôi, khí tức hần bây giờ so với trước kia tựa hồ phải cường đại hơn gấp mấy lần ” Rốt cuộc đột phá Trúc Cơ cảnh giới!.

Cảm thụ được trong cơ thể phát sinh dao động linh lực quen thuộc, Vũ Thiên Long mỉm cười, lập tức xuất ra một cỗ linh lực đen nhánh hình dạng như cánh tay, lại đi thúc giục thiên địa linh khí bên trong trời đất, nháy mắt tại thời điểm cỗ lực lượng này xuất hiện, mọi thứ vật dụng trong phòng đều thành linh trôi nổi rồi dựng đứng hẳn lên.

Cách Không Ngự Vật, cảnh giới phía sau của Định Khí Ngự Vật! Mà một khi đột phá đến Kết Đan kỳ thì hoàn toàn có thể Lãng Không Phi Hành, thủ đoạn này cao minh hơn Ngự Khí Phi Hành của Vũ Thiên Long bây giờ rất nhiều, tựa hồ một cánh điều khi đem ra so sánh cùng với một đầu phi cầm chân chính vậy.

Linh lực khác hoàn toàn với linh khí, nó như một bàn tay vô hình của Trúc Cơ tu sĩ, Ngưng Khí kỳ chỉ có thể dùng vũ kỹ, đi mượn nhờ linh khí để xuất ra sát chiêu, nhưng Trúc Cơ thì lại khác, bọn họ không cần đến vũ kỹ cũng có thể cách không đoạt mạng, đó mới chính là chỗ đáng sợ của linh lực, tựa hồ bên trong trời đất đã treo sẵn một thanh kiếm bén nhọn, chỉ chờ người dùng đến mà thôi.

Trúc Cơ tu sĩ cần phải quen thuộc một đoạn thời gian rất dài mới có thể vận dụng linh hoạt, phần lớn tu sĩ tại thời điểm vừa mới đột phá Trúc Cơ, ngay cả sự tồn tại của linh lực cũng đều không thể cảm nhận được, chứ đừng nói đến việc miễn cưỡng đi sử dụng, Vũ Thiên Long bởi ngộ tính quá mức đáng sợ cho nên vừa mới phổ sinh liền có thể thành thạo mà vận chuyển linh lực.

Vũ Thiên Long lần nữa nhắm lại hai mắt, trên thân thể theo đó cũng tán mát ra một loại khí tức vô hình, tại cỗ khí tức này phiêu động ở bên trong, vạn vật xung quanh hết thảy đều thuận lợi đi vào trong tâm thức hắn, ngay cả bụi bặm trên mặt đất cùng một vài con tiểu trùng trong góc nhà, Vũ Thiên Long cũng có thể nhất thanh nhị sở cảm nhận được.

Linh thức, thiên phú bẩm mệnh! Mặc dù không thể đem ra so sánh cùng với một tia thần thức kia của Vũ Thiên Long, bất quá nó vô cùng diệu dụng, hơn nữa lại có phần linh hoạt hơn nhiều, bởi cảnh giới Vũ Thiên Long quá thấp cho nên sử dụng thần thức đối với hắn mà nói, chính là gượng ép.

Theo tu vị tăng lên, linh thức có thể bao trùm phạm vi càng lúc càng rộng, tại bên trong hiểm địa, linh thức tồn tại tương đương như một con mắt thứ ba của tu sĩ, có thể sớm phát hiện ra nguy cơ để dễ bề tránh né.

Thúc giục linh thức, trong đầu Vũ Thiên Long vốn đã xuất hiện toàn cảnh gian phòng này, sau đó lại mở rộng ra hết thấy khuôn viên Tịch Dịch Quán, thậm chí có thể nhìn rõ môn một tầng tầng bằng hàn bên trong hàn đàm cách địa phương này quảng đường mười dặm.

” Nếu linh thức kết hợp cùng thần thức thì thế nào? ” Nghĩ là làm, lập tức thần thức tán ra, cùng với linh thức kia một chỗ dung hòa rồi vô hạn khuếch tán.

Sát na, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm, khuôn mặt Vũ Thiên Long đại biến, ánh mắt mông lung, hần thắt thần lắm lắm ” Sư Tôn nói là thật! Đông Hải có biến! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 62: Quỷ hồn!.

Cơ hồ nhìn thấy được chuyện gì khủng khiếp lắm, Vũ Thiên Long thần sắc ngưng trọng, thủy chung trầm mặc suốt hơn hai canh giờ, chỉ khi màn đêm hôn ám bao phủ xuống, lúc này tiểu hài cao gầy tên gọi Trần An Sương lên lút mở cửa đi vào Vũ Thiên Long mới chợt bừng tỉnh.

” Lạc Thiên! Mười ngày rồi ngươi cũng chưa ra khỏi phòng a! Đại Bào sư huynh có ghé đến một lần, bởi thấy ngươi đang hăng say tu luyện nên huynh ấy mới rời đi, thế nào? Có đói không? Ca đem chút Linh Thực đến cho ngươi đây! ” An Sương tay cầm ngọn đèn dầu, chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long miệng tíu tíu nói.

” Cũng hơi đói! Đa tạ Trần huynh! ” Về mặt biết ơn, Vũ Thiên Long mỉm cười, nhẹ nhàng đáp, ngưng một chút hắn mới đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Trần An Sương.

” Trần huynh, Mập lên a! Mười ngày không gặp mà huynh đã mập lên không ít “.

” Đúng! Mông to thêm hai vòng a! Cũng nhờ nước Linh Thực kia của ngươi, Hắc Hắc, không những vậy, tu vị bọn người chúng ta đều ít nhiều có thăng tiến! ” Trần An Sương toác miệng thoải mái cười dài, còn quay tròn một vòng, cố ý khoe ra cái mông nhỏ mũm mĩm.

Trò chuyện một hồi thì Trần An Suong rời đi, Vũ Thiên Long muốn dành quãng thời gian còn lại để củng cố thật vững chắc tu vi, mười ngày vừa rồi quả thực vô cùng mệt mỏi khiến cho tinh thần lực của hắn cũng sớm chịu hao kiệt.

Đang chìm đắm ngưng thần tĩnh tọa thì thỉnh thoảng Vũ Thiên Long nghe được một tiếng khóc nỉ non từ đâu đó bên ngoài vọng lại, thanh âm này thì thoảng lại ngắt quãng từng đoạn, đôi lúc lại bay bổng, khi thì trầm đặc, tựa hồ một tiểu hài sơ sinh giật mình thức giấc trong đêm, bất quá tiếng khóc quẩn vào trong gió, phảng phất nghe ra lúc xa lúc gần, lại đi kết hợp cùng với khung cảnh dưới bóng đêm liêu trai càng dễ khiến người ta nảy sinh tâm lý hoảng sợ.

Vũ Thiên Long mở mắt, một khắc này đầu óc trống rỗng, tựa hồ có một cỗ lực lượng vô hình đang cố tình đi lôi kéo hắn, ánh mắt mông lung nhìn đến địa phương vô định bên ngoài cửa sổ, thân hình không tự chủ được mà đứng phắt dậy, đập cửa bước ra.

Đêm nay mặc dù không phải ngày rằm thế như hạo nguyệt lại cực kỳ sáng tỏ, bên cạnh hàn đàm đứng im một gốc Ngô Đồng đại thụ, cây Ngô Đồng này rễ lớn cắm sâu vào bên trong long cốt đại địa, tán cây càng là xum xuê, bao trùm khuôn viên mười trượng, hạo nguyệt bằng bạc từ trên rơi xuống, lọt qua tầng lá, in hằn lên đại địa vô số những hình thù quái dị.

Tựa hồ hành thi tẩu nhục đồng dạng, Vũ Thiên Long nặng nề bước từng bước một, giống như kẻ tích du, lại giống người say được ánh trăng dẫn dắt, lúc này tiếng hài tử khóc càng lúc nghe càng rõ ràng, bất quá, không phải khóc thông thường mà là gào thét, thanh âm càng lúc càng thể lương, nghe muốn tê tâm liệt phế.

Cách hàn đàm tầm năm dặm đường về phía tây là một cánh rừng trúc, có lẽ bởi vì sinh trưởng bên trên long cốt, trải qua tuế nguyệt lâu dài hấp thu long khí cho nên những cây trúc này hình dáng khác hẳn với đồng loại, thân cây không phải màu xanh như thông thường mà là một màu vàng kim, hơn nữa tại những đốt trúc phân biệt, được chồng chất, thay thế bằng một lớp vảy óng ánh.

Bên trong rừng trúc, tán lá dày đặc lại tầng tầng lớp lớp xen kẽ lấy nhau, hạo nguyệt không cách nào có thể xuyên thấu khiến cho khung cảnh càng trở nên vô cùng u ám.

Một khắc này tiếng khóc triệt để im bất, Vũ Thiên Long bình tĩnh, bất quá chưa để hắn có thời gian đi ổn định tâm thần, bỗng nhiên một cái bóng tựa u linh phiêu dật nhanh chóng lướt qua trước mặt.

Theo phản xạ tự nhiên, thân thể Vũ Thiên Long lập tức lùi lại phía sau mấy bước, tay phải bắt quyết, lấy khí hóa lực nặng nề đánh ra một chưởng, Toái Tâm Chưởng lúc này được Trúc Cơ tu vi gia trì, uy lực tuyệt đối mạnh mẽ vượt xa quá khứ, thỉnh thoảng một cái hoàng kim thủ ấn mang theo quang mang rực rỡ nhằm hướng u linh kia áp tới, không khí xung quanh trở nên xao động.

Chỉ nghe được một tiếng hừ lạnh vang lên, u linh kia không biết dùng đến biện pháp gì, sát na chỉ thấy thủ ấn ngừng tại bên trên hư vô, sau đó tự hành tiêu tán, dưới quang minh chiếu rọi, Vũ Thiên Long có thể nhìn rõ diện mục đối phương.

”Đại Bảo! Là huynh?” Vũ Thiên Long kinh nghi nói.

Lạc Thiên! Đệ đến đây làm gì?” Đại Bảo cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, thân hình to tròn thoáng lắc lư, neho lại đôi mắt, chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long.

”Ta không biết, Vừa rồi ta nghe được tiếng khóc nỉ non từ địa phương này phát ra, mở mắt đã thấy mình đi đến đây rồi!” Tuần tự sắp xếp lại từng mảnh ký ức, Vũ Thiên Long thành thật đáp.

”Hóa ra không chỉ một mình ta...!” Thần sắc biến đổi, Đại Bảo trầm mặc nói.

”Là chuyện gì?” Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi.

”Mấy ngày rồi, đêm nào ta cũng nghe được tiếng khóc hài nhi phát ra từ rừng trúc này, bất quá khi đuổi đến, tiếng khóc kia lại biến mất, tựa hồ chưa từng tồn tại vậy! Ta cứ tưởng mình lãng tai, nhiều lần cố tình đi kiểm chứng nhưng đều không thu được kết quả, đêm nay cũng vậy, không ngờ lại gặp đệ ở đây, chứng tỏ trước sau ta không có nghe nhầm a!” Đại Bảo chậm rãi nói, vẻ mặt có chút bất ổn.

Dự cảm chuyện không lành sắp xảy đến, Vũ Thiên Long thoáng rung mình, đúng lúc này tiếng khóc kia lại một lần nữa vang lên không báo trước, như con dao sắc lẹm chém xuống xé tan bầu không khí tịch mịch, cơ hồ tiếng sét giữa ngày đông, bởi vậy mà Vũ Thiên Long cùng Đại Bảo đều riêng phần mình hấp vào một hơi hàn khí, cảm giác mát lạnh chạy dọc sống lưng.

”Oa! Oa! Oa!” Từng tràng, từng tràng thanh âm dồn dập, lần này không còn đứt quãng nữa, mà nghe lạnh lạnh như tiếng chuông bạc.

Đại Bảo cùng Vũ Thiên Long thân thể vô ý sắp lại, trước mặt bọn họ, khoảng cách tầm trăm trượng, lúc này đang trôi nổi bảy cái hỏa cầu, bất quá, hỏa cầu kia không phải do hỏa diễm đốt cháy mà là tự mình phát sáng trong đêm, ánh sáng dịu dịu mang theo ma lực khiếp người.

Đồng thời hàn phong từ bốn phương tám hướng quần quật điên cuồng quét tới khiến cho cánh rừng trúc cũng vì vậy mà mãnh liệt lắc lư, thân cây cọ xát vào nhau phát ra thanh âm”Khằng khặc! Khằng khặc!” Tựa tiếng cười mà không phải là cười, tựa gào thét không phải gào thét, lại cùng thanh âm hài nhi kêu khóc kia một chỗ dung hòa, nghe như tách biệt cùng với vạn âm, cơ hồ là động tĩnh vọng về từ cõi U Minh sâu thẳm.

”Cẩn thận!” Đại Bảo la lên thất thanh, khuôn mặt trở nên tái nhợt, thỉnh thoảng chớp lấy bàn tay của Vũ Thiên Long, hung hăng kéo thân thể hắn lùi về phía sau một đoạn, lại nhanh chóng móc từ bên trong túi trữ vật ra một tấm linh phù, miệng lầm nhảm mấy câu chú ngữ tối nghĩa, lập tức linh phù kia tự hành bốc cháy.

Sát na, ngàn vạn đạo ngàn vạn chói mắt phô trương khuếch tán, lại đi dung hợp với nhau tạo thành một bức bình phong ánh sáng vừa vận chấn lấy trước mặt hai người, cũng đúng lúc này bày cái hòa cầu kia cách không lao tới.

”Ầm! Ầm! Ầm!” Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, đại địa chấn động dữ dội, lực lượng trùng kích mang theo phong bạo thuận lợi xé mở ra một khoảng không gian bị lá trúc dày đặc bao phủ, phong bế phía trên.

Khi hạo nguyệt đứng thẳng đỉnh đầu, dưới ánh sáng bằng bạc chiếu rọi, Vũ Thiên Long hải hùng khi nhìn thấy hư ảnh một nữ quý hồn, quý hồn này khi tức cực kỳ âm hàn, bên trên càng tản mát ra tầng tầng ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, thân hình lơ lửng cách mặt đất mấy gang tay.

Nữ quý tóc dài quá lưng, dáng vóc mảnh khảnh, lay lắt, phiêu diêu trong gió, khuôn mặt nàng mặc dù đầy đủ ngũ quan, bất quá, vô thần vô sắc, khi ánh mắt nữ quý cùng ánh mắt của Vũ Thiên Long một chỗ giao nhau, đại não hắn bỗng nhiên nổ bùng, tựa hồ nhân thân kia ẩn chứa lực lượng công kích mạnh mẽ, Vũ Thiên Long thoáng thất thần, hai tay ôm lấy ngực, hung hăng phun ra một ngụm máu tươi.

”Chừ! Chừ... Từ! Đền mạng cho ta! Trả con cho ta!” Nữ quý thân sắc tàn độc, quý khí trên thân một khắc này ầm vang bộc phát, khoe môi run rẩy, chặt vật gần ra từng câu từng chữ, nàng há miệng, máu tươi cùng nhói nhai cũng theo đó trào ra, diện mục một khắc này thỉnh linh phát sinh biến hóa dữ dội, tầng tầng da thịt trên mặt tự hành bong tróc rồi nhanh chóng mọc rửa, lại thi nhau rơi xuống, ngũ quan mất đi thay vào đó là một cái đầu lâu trắng hếu, trong cái hốc mắt đen ngòm tựa hồ có thể dung nạp vạn vật kia chứa đựng thể lương thống khổ cùng kinh thiên oán niệm.

”Chừ! Chừ...! Đền mạng cho ta! Trả con cho ta!” Vẫn là thanh âm đó, trảng cảnh trước mắt quá mức kinh tâm động phách khiến cho Đại Bảo á khẩu, chết đứng, Vũ Thiên Long tròn mắt co rút lại, đại não oanh minh, nhịp tim không ngừng gia tốc, hô hấp càng trở nên cực kỳ thô trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Ta sẽ không hại mẫu thân ngươi!.

Quý hồn này trên thân mặc dù không hề phát sinh ra chút nào uy áp, bất quá, trong não hải Vũ Thiên Long cũng vô tình mà nảy sinh tâm lý kính úy, kính úy kia là một loại bản năng đến từ tận sâu tìm can phế phủ.

Vũ Thiên Long cực kỳ hoang mang, đây lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy một dạng tồn tại phi thực chất là hồn ma bóng quế, bởi vậy càng không biết phải xử lý làm sao cho thỏa đáng.

Cũng đúng lúc này, phía sau lưng nữ thỉnh linh xuất hiện thêm một cái bóng dáng nhỏ bé, nhìn kỹ thì là hải tử, bất quá hải tử này trên thân oán niệm chập chùng, sát khí kinh thiên, vô cùng vô tận thét gào bộc phát, tựa hồ hình dung một tôn tiểu ma vương tà ác quân lâm thế gian, tứ chi hắn bị bao trùm bên trong tầng tầng u vụ, chỉ để lộ ra mỗi khuôn mặt cùng nửa thân trên.

Diện mục khả ái, ngũ quan thanh tú, đôi má hồng hồng nhìn chi chi ngô ngô cực kỳ đáng yêu, bất quá, nhãn thần lạnh băng, một cái liếc mắt hờ hững cũng có thể khiến người đối diện phải trầm mê, cảm giác tựa hồ lạc bước lọt vào bên trong tuyệt âm chi địa.

”Đại ca! Đừng làm hại mẹ ta! Van cầu ngươi!” Quý hài khép nép, lén nhìn Vũ Thiên Long một cái, nhỏ giọng cầu xin, vẻ mặt ngây thơ lộ ra rõ ràng sự hoang mang, lo lắng.

Có lẽ đã từng kiếp sống trên dương thế bản thân phải trải qua những chuỗi tháng ngày hải hùng, hoặc giả từng đối diện với chuyện gì ám ảnh lắm, vậy nên ánh mắt ngây thơ kia khi nhìn đến ngoại nhân cũng khó tránh khỏi tâm lý dè chừng.

”Đồ Thiên! Là hắn, nhân thân này! Diện mục này! Khí tức này tuyệt đối không sai!” Vũ Thiên Long cảm giác quý hài trước mặt đối với bản thân mình khá quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp qua đâu đó, bất quá trong phút chốc ngắn ngủi, đại não hắn cũng không có đủ thời gian để tư duy, phải mất đến mấy chục cái hơi thở Vũ Thiên Long mới có thể đưa ra khẳng định.

”Ngày đó trong Phế Cung hắn rõ ràng là người sống, còn vượt hết tám mươi tầng Ma Tháp cùng ta kịch liệt đi tranh chấp truyền thừa! Tại sao lúc này đứng trước mặt lại là một đầu quý hồn vô phách? Chuyện này! Chuyện này rốt cuộc nên giải thích thế nào đây?” Vũ Thiên Long cả kinh, đại não ngập trời sóng lớn, bất quá trước sau hắn vẫn không thể đưa ra một câu trả lời thật hợp lý.

Đúng lúc này u vụ trên thân quý hài bỗng nhiên nhất tề quật khởi, từng trận từng trận tựa hồ thủy triều điên cuồng bộc phát, sát khí kinh thiên gào thét mà ra, quý hài há miệng gầm lên một tiếng, thanh âm giận dữ pha lẫn chút kích động không ngừng quanh bên trong thiên địa: ”Đáng chết! Các ngươi đều đáng chết!” Khuôn mặt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, diện mục nguyên bản trắng trẻo khả ái giờ phút này chóng vánh thay đổi.

Chỉ thấy tại khuôn mặt quý hài lúc này được chong chóng, tô vẽ lên vô số tia hắc tuyến, vân vân, dọc ngang, trên mi tâm có thể nhìn thấy rõ ràng ẩn ký một đóa hắc liên bảy cánh, hắc liên này bạo phát ra ánh sáng từ quang u ám, lại mạnh mẽ xoay tròn, cuộn cuộn vận chuyển, sinh sinh hút vào tinh nguyên trời đất.

Một cỗ khí tức vô cùng uy mãnh bỗng nhiên giáng lâm, khí tức kia tuyệt đối xa lạ, tựa hồ trong mảnh thế giới này chưa từng xuất hiện qua mà đến đâu đó

từ một tầng thương khung cách biệt, bên trong tràn ngập khí tức tuyên cổ, khí tức thể lương, có một loại cô độc cùng lãnh ngạo không thể gọi tên.

Vô số tia hắc tuyến tại sát na này bỗng nhiên tự hành dịch chuyển, đều đặn, nhịp nhàng, tựa hồ có đến ngàn vạn con dòi bọ đang chen lấn, lúc nhúc di động, vô số tia hắc tuyến lại thành linh dung nhập vào nhau, thuận lợi về lên một cái văn án màu đen.

”Vu tộc! Thiên Vu!” Đại Bảo lúc này cư nhiên bùng tỉnh, nhãn thần lập tức tỏ ra hốt hoảng, hấn trọn mắt nhìn quý hài trước mặt, thẳng thốt hét lên kinh hãi.

Vũ Thiên Long không hiểu, hấn chỉ cảm giác được một cỗ bất an đang vồ vập kéo đến, khí tức của quý hài kia không phải đến từ hồn lực hay tinh thần lực mà hoàn toàn là thực chất, thậm chí bên trong ần ần còn phát sinh ra mãnh liệt uy áp, bất quá không hề giống với uy áp phổ thông của Tu Chân giả.

Một cỗ khí tức không thể gọi tên, siêu việt Kết Đan cảnh tu vi tại thời khắc này âm vang phủ xuống, khiến cho thiên địa oanh minh, hư vô bốn phía nhấc lên phong bạo ngập trời, dưới bóng đêm hôn ám, không khí càng trở nên thô trọng cực kỳ.

Quý hài há miệng mỉm cười, cười dài thành tiếng, tầng tầng u vụ bên trên nhanh chóng huyền hóa, tạo thành hư ảnh mờ nhạt một tôn Lệ Quý dữ tợn, Lệ Quý cất tiếng cuồng khiếu, thanh âm sắc lạnh nghe rợn cả người, lại nhẹ nhàng múa vuốt, nhằm hướng Vũ Thiên Long bỏ nhào mà đến, từ khí cùng huyết quang ngập trời khuếch tán.

Sát na này não hải tê dại, tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ khống chế lấy, tựa hồ sợi xích sắt thật dài quấn chặt thân thể, càng giống như chính mình vừa rơi vào bên trong vũng sinh nhầy nhụa, hô hấp khó khăn, đến hoạt động của tứ chi cũng tương đối chật vật, thần sắc tỏ ra kinh hãi, Vũ Thiên Long miệng nhắm khẩu quyết, tay phải ngưng ần.

”Nhất Thủ Già Thương Khung!”

Thanh âm vừa rơi xuống, cánh tay của Vũ Thiên Long cũng nhanh chóng nhấc về phía hư vô, ở đó đồng thời xuất hiện một cái cự đại thủ ấn, thủ ấn này lóe lên u mang lạnh lẽo, ngập trời mà đến, tựa hồ một ngôi lưu tinh xé nát tầng không, hung hăng cùng hư ảnh Lệ Quý kia một chỗ va chạm.

”Đình! Đình! Đình!”

Mấy tiếng nổ dài làm rung chuyển đại địa, cát bay đá chạy, vô số khóm trúc bị dư ba lực lượng quét đổ, nằm rạp một mảnh, ngã nghiêng trên mặt đất.

Thoáng cảm giác lạnh lẽo, chỉ thấy Lệ Quý kia đã thuận lợi đặt một tay lên ngực Vũ Thiên Long, khuôn miệng mở rộng, một luồng hơi thở băng giá nặng nề đập vào mặt.

Không có chấn động, không trùng kích, bất quá bàn tay kia tựa hồ đang nắm lấy, bóp chặt trái tim Vũ Thiên Long, theo đó một cỗ đau nhức cùng cực từng hồi truyền đến, không khác gì nổi thống khổ của vạn tiền xuyên tâm.

”Lạc Thiên!” Đại Bảo đứng bên cạnh Vũ Thiên Long, bất quá mọi chuyện diễn biến quá mức nhanh chóng, khiến hấn mặc dù muốn cũng không có thời gian tham gia trợ chiến.

Tiếng thét rơi xuống, thân thể Đại Bảo bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, đồng thời huyền hóa ra hàng chục đạo tàn ảnh trùng điệp chồng chất lên nhau, trong đó có một đạo tàn ảnh cách không bước ra trực tiếp cùng tôn Lệ Quý kia một chỗ đụng chạm.

”Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!”

Lực lượng nhục thân Kết Đan toàn diện bộc phát, mặt đất trên khuôn viên trăm trượng kịch liệt chấn động, lại nhanh chóng nứt toác, tạo thành vô số khe nứt dày đặc như mạng nhện.

Hư ảnh Lệ Quý khẽ lắc lư, bất quá! Đại Bảo cũng phải chịu đựng trùng kích không nhỏ, lập tức thổ huyết, phun ra mấy ngụm máu tươi, thân hình bay ngược về phía sau, ngã nhào trên mặt đất.

Chỉ cần chừng ấy thời gian, Vũ Thiên Long nhanh chóng thoát khỏi, hấn hừ lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ điểm lên mi tâm.

Tức thì một đạo tử quang từ bên trong mi tâm Vũ Thiên Long gào thét bay ra, nhanh chóng định trụ giữa hư vô, Chiến Thần Đình ngự không lảng lạng, Sơn Hà Đồ cũng trải rộng, đón gió phành phạch tung bay.

”Thu!” Vũ Thiên Long ý niệm vừa động, từ bên trên Sơn Hà Đồ, lập tức một cỗ hấp lực cường đại bạo phát mà ra, lực lượng này tuyệt đối vượt xa dĩ vãng, bởi vậy mà hư vô bốn phía theo đó vận vẹo không ngừng, phong bạo ngập trời gào thét lại cấp tốc xoay tròn tạo thành hình ảnh hư ảo của một cái vòi rồng.

”U! U! U!” Không khí xung quanh bị cuốn vào, bị áp súc, lực lượng hấp nạp vô cùng vô tận mang theo xu thế nghiền ép tựa hồ muốn cuốn trôi hết thảy, miệng vòi rồng ở giữa hư vô, tham lam hút lấy vạn vật.

”Không! Đừng làm hại mẫu thân ta!” Quý hài bất lực ngẩng đầu nhìn đạo vòi rồng đang cuồng loạn trên bầu trời, có một cỗ run sợ đến từ tâm linh khiến cho quý hài không thể mây may nảy sinh chút nào ý nghĩ phản kháng.

Hư ảnh Lệ Quý tại thời khắc này kịch liệt run rẩy, cuối cùng như tấm gương giòn tan rơi xuống, vỡ nát ra, bị Sơn Hà Đồ nuốt chửng, ngay cả quý nữ kia cũng vậy, dưới lực lượng hấp nạp kinh khủng, bóng hình nàng trở nên mờ nhạt, rốt cuộc hóa thành một đạo u mang trôi vào bên trong Sơn Hà Đồ.

Quý hài thần thái tàn độc nhìn Vũ Thiên Long, trong ánh mắt kia chứa oán niệm cùng thù hận đến cùng cực, bất quá Chiến Thần Đình vẫn đang lặng lập tại đó, trong mắt quý hài giờ phút này thì đại đình kia chính là một thứ khác biệt.

”Đi đi! Ta sẽ không hại mẫu thân ngươi!” Vũ Thiên Long mỉm cười, thanh âm dịu dàng, bản thân hắn không nhìn quý hồn kia, cũng không phải đang cùng quý hồn nói chuyện, mà trước mắt Vũ Thiên Long lúc này, đúng là dung mạo, đúng là khí chất của tên tiểu hài Đồ Thiên ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Thập nhị tổ vu.

Trời hừng sáng, ánh tân dương sơ hiện, chậm rãi phủ xuống, mặt đất sương trắng la đà, Vũ Thiên Long cùng Đại Bảo vẫn trầm mặc đứng đó, bên trên hư vô Chiến Thần Đình ngự không lặng lập, Sơn Hà Đồ càng là đón gió tung bay.

Sau khi thu nạp hư ảnh Lệ Quý cùng nữ hồn vào bên trong thì nguyên bản Sơn Hà Đồ chỉ có sông núi họa hình, một chiếc độc mộc, một lão nhân chèo thuyền cùng một vầng kiêu dương chói mắt, lúc này kể bên ngọn núi, vượt quá tầng mây, treo tại đó một thanh đại kiếm, thanh kiếm này nhìn bề ngoài đã rỉ rết, càng hư tổn nghiêm trọng, cơ hồ đã bị chôn vùi thật lâu trong thẳm năm vô tận, hoặc giả từng trải qua một trận chém giết kinh thiên, đại kiếm không biết được làm ra từ loại vật liệu kim khí nào, chỉ thấy trầm trọng khí tức tuyền cổ nặng nề, bên trên tản mát ra một tầng ánh sáng màu đen âm u.

Không những vậy, tại vị trí thượng khung nơi cao nhất, phía trên bầu trời xa xăm, mờ nhạt hiện lộ ra huyền ảnh khuôn mặt nữ nhân to lớn, tại khuôn mặt này lan tràn ra một loại thiên địa quy tắc, bất quá, bị chế trụ ở vị trí chính giữa, tựa hồ đang tuân theo một loại quỹ tích cố định, cũng có thể là hạch tâm của một loại đại trận pháp nào đó.

Xung quanh trận pháp, phong vân quay cuồng, khí tức Luân Hồi, Sinh Tử nặng nề khuếch tán, lại mạnh mẽ chèn ép khiến cho hư vô bốn phía phải vận vẹo không ngừng, thi thoảng lại vang lên từng tràng âm thanh tiếng rít dài sắc lạnh.

Thần thức của Vũ Thiên Long lặng lẽ bao trùm lên Sơn Hà Đồ, đứng trước biến hóa của bức họa đồ, bản thân hắn không có tâm trạng để đi dò xét nữa, mà lúc này toàn bộ tâm thần, toàn bộ tinh lực đều đặt hết vào một màn thực sự kinh tâm động phách đang phát sinh trước mắt.

Trong thức hải, Vũ Thiên Long có thể nhìn thấy rõ ràng một vùng đại dương mênh mông vô tận, nơi này hải vực dày đặc tựa hồ tấm màn sương mỏng manh bao trùm phương viên vạn dặm, phong bạo ngập trời cuốn lên sóng lớn, từng đợt sóng trắng trời, cao hơn ngàn trượng cuồng nộ thét gào, lại nặng nề va đập vào nhau bắn lên bọt biển đục ngầu tung tóe.

Phong vân thất sắc, nhật nguyệt vô quang, ở mảnh hải dương này, phía thượng thiên, Vũ Thiên Long bắt gặp thân ảnh một nam nhân, hắc hình thể khôi ngô vĩ ngạn, tóc dài phiêu diêu, thân mang hắc y, tay cầm ngọc tiêu, đang đắm chìm bên trong âm luật, ngân nga một âm khúc du dương.

Nam nhân chân đạp hư không, bóng lưng quay ngược, trên thân thể hắn, thậm chí chỉ một chút áp lực nhỏ nhoi thấm thấu ra cũng đủ khiến cho thiên địa oanh minh, khí chất không gian tự uy, tựa hồ một bậc hoàng giả chí cao, duy ngã độc tôn bên trong mảnh thế giới này.

Gió lớn thổi bay y phục khiến bóng hình hắn càng thêm phiêu hốt, ngàn trượng sóng lớn cũng không thể nào chạm đến thân, khi tiêu khúc im bất cũng là lúc thượng khung âm vang tiếng nổ, tầng tầng mây đen từ phương bắc điên cuồng kéo đến, những nơi nó đi qua thiên địa đều trở nên âm đạm vô quang.

Sát na, mây đen trên bầu trời quay cuồng dữ dội, âm phong mãnh liệt thét gào tạo thành tiếng vang oanh minh quanh quẩn, hư vô thỉnh thoảng bị xé rách ra lỗ thủng cực lớn, tại đó chậm chậm ngưng tụ, dần dần tạo thành một cái đại trận pháp hoàn chỉnh, trận pháp này hạch tâm là mười hai vì tinh tú vòn quanh Lưỡng Nghi.

”Thập Nhị Thiên Đô Sát Thần Đại Trận!” Nam nhân thanh âm khê biến, bất quá một lúc sau hắn lại phát lên tay áo, đậm đặc hướng mắt nhìn lên hư vô, hừ lạnh.

”Thập Nhị Tổ Vu! Mười hai người các ngươi đều đến, còn không mau hiện thân đi!”

Theo thanh âm rơi xuống, đại trận pháp kia cũng lập tức ngừng chuyển động, thời khắc này mảnh hải dương bão táp cuộn trào, ngập trời hải vực thét gào, thiên địa oanh minh, hư vô cuồng chấn.

Kẻ đầu tiên bước ra là một tráng hán tay cầm búa sắt, sát na đó, ngàn vạn đạo điện lôi từ bốn phương tám hướng gào thét rách phá không gian kéo đến, hư vô lúc này tràn ngập màu tím điện quang, lại dung hợp lẫn nhau, ngưng tụ trên đỉnh đầu tráng hán, tuần tự chuyển dịch tạo thành một cái lõi trì cực lớn, tại đó lan tràn khuếch tán vô cùng vô tận khí tức Lôi Bôn Nguyên.

”Hấp Tư! Chút điện lôi yếu ớt không dọa được bọn Thánh đầu!” Nam nhân thoáng nhìn tráng hán tên gọi Hấp Tư kia, nhẹ lắc đầu.

Cũng đúng lúc này, một vệt lưu tinh cuốn theo quang mang chói lòa đốt cháy hư vô, vạch phá thượng khung, vẫn là một nam nhân, hắc tay cầm Huyền Võ Ấn, thời khắc khi nam nhân hiện thế, từ trên chín tầng trời loạn vũ thi nhau điên cuồng trút xuống, cuốn trôi hết thảy bụi bặm, Thủy Chi Bôn Nguyên

tràn ngập không gian.

”Huyền Minh! Tốt! “.

Lại một cái sát na, thời không pháp tắc, thiên địa pháp tắc bỗng nhiên nghịch loạn, hai thân ảnh nam nhân tuấn tú vô cùng đồng thời xuất hiện, bọn hắn một bước bước ra cảm tưởng như nhất bộ kia có thể đạp toái thời không, dễ dàng vượt qua hết thảy vạn dặm hành trình, một nam nhân tay cầm quả cầu thủy tinh trong suốt, người còn lại đầu đội hư ảnh Đại Chi Dương, toàn thân tựa hồ đang đắm chìm, thoải mái dung nhập vào bên trong thiên địa, pháp tắc Thời Không sát na này ngập trời khuếch tán.

”Chúc Cửu Âm! Đế Giang! Đã lâu không gặp! “ Vẫn thanh âm lạnh nhạt đó vang lên, ngưng một chút nam nhân lại cất tiếng.

”Hậu Thổ! Cộng Công! Chúc Dung! Xa Bi Thi! Cường Lương! Nhục Thu! Cú Mang! Thiên Ngộ! Các người còn đợi gì nữa, không chịu hiện thân đi “ Nam nhân một tràng gọi ra đến tám cái danh tự phân biệt.

Cũng đúng lúc này, vô tận thương thiên bên ngoài kịch liệt run rẩy, cơ hồ cả mảnh tinh không đen kịt không thể nhìn thấy trên kia cũng hòa nhịp mà lắc lư chao đảo.

Sát na, hỏa diễm ngập trời bộc phát mạnh mẽ thiêu đốt hư vô khiến cho hư vô sinh sinh cháy khét, vạn vật không ngừng, cả mảnh thế giới như chìm trong biển lửa, Chúc Dung thân mang nhuyễn giáp, tay cầm một mặt kỳ phiến màu đỏ, tại mi tâm cũng như bên trên lá cờ có khắc họa một cái ấn ký thần hỏa, kỳ phiến cầm thẳng giữa tầng không, đón gió tung bay.

Thủy Thần Cộng Công, Thổ Thần Hậu Thổ Nương Nương, Độc Thần Xa Bi Thi, Kim Thần Nhục Thu, Mộc Thần Cú Mang, Lôi Thần Cường Lương, Phong Thần Thiên Ngộ, cũng đồng loạt hiện thân.

Chúng Thần Bắc Thiên Hoa Hạ nhất tề giảng lâm, khí tức Vu Tộc lập tức ngập trời khuếch tán, Đông Hải thét gào, cuồng phong cuốn bay hải vụ bên trên mặt biển để lộ ra tầng không xanh ngắt một màu, bầu trời lúc này mặc dù oanh minh quanh quẩn thế như tuyết nhiên trong suốt không có lấy một vết mờ.

Ngũ Hành Bồn Nguyên phổ thiên cái địa quật khởi, uy áp kinh tâm động phách nhất tề phủ xuống, ép cho mặt biển Đông Hải ” ùng ục “ sôi trào, thiên địa pháp tắc giờ phút này tự hành sụp đổ.

Đứng trước khung cảnh hoành tráng kia, Vũ Thiên Long hoàn toàn không thể thốt lên một lời nào, mà thần trí tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, chăm chú quan sát, sắc mặt hắn thi thoảng lại phát sinh biến hóa.

”Những thứ ta nhìn thấy tuyệt đối là sự kiện đã từng diễn biến bên trong mảnh thế giới này, bất quá tuế nguyệt không biết đã trôi qua bao lâu rồi? Nhìn thì sinh động, chân thực vô cùng, thế nhưng trên thực tế lại chỉ là một đoạn huyền ảnh mà thôi!.

Đám người này cùng với nam nhân kia, cảm nhận qua khí tức bọn họ, tu vị tuyệt đối vượt rất xa so với Hợp Đạo kỳ! Có lẽ trước mắt sắp xảy ra đại chiến! Bất Quá! Một đoạn lịch sử kinh tâm động phách như vậy tại sao lại có thể tồn lưu bên trong Sơn Hà Đồ? “.

Vũ Thiên Long không hiểu, bản thân hắn lúc này tựa hồ khách khanh tình cờ mà được xem lại một đoạn phim, một đoạn cổ sự đã xưa cũ, bất quá nếu là phim thì có thể chỉ năm thành là sự thật, năm thành còn lại rất có khả năng được người ta dàn dựng sẵn.

Đứng quan khán theo cái cách như thế này thật không khác gì kẻ hái hoa trong gương, mò trăng dưới nước, mặc dù nhiều lần thực sự động dung, thế nhưng cũng lắm khi Vũ Thiên Long có cảm giác, tựa hồ một ánh mắt đang chăm chăm nhìn lấy mình, đi chú ý đến nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả biểu tình khuôn mặt, khiến cho bản thân hắn cảm thấy không được thoải mái, tự nhiên.

”Đồ Thiên! Ta tin những lời người nói với ta là thật, ta tin vào trực giác của mình, tin vào cái ánh nhìn chân thành trước lúc người rời đi! Bất quá! Cũng chẳng khác gì cười ngửa xem hoa, không phải bản thân ta không muốn hiểu, mà là không thể đi suy diễn, thực sự không thể! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Sáu năm!.

”Lạc Thiên! Lạc Thiên! Để làm sao vậy? “ Đại Bảo thấy Vũ Thiên Long thất thần thì vỗ vỗ bả vai, cũng thuận lợi kéo hắn trở về từ trong huyền cảnh.

Đôi mắt mơ màng, thần sắc tỏ ra cực kỳ hải nhiên, mắt mấy hơi thờ ờ định tâm tình Vũ Thiên Long trầm mặc thờ hất một hơi thật dài.

Thực sự thì những thứ hắn nhìn thấy bên trong huyền cảnh kia tuyệt đối kinh tâm động phách, một trận tuyệt thế chi chiến tưởng chừng như khiến cho thiên băng địa diệt, trời hôn đất ám, bất quá! Có lẽ bởi vì đã tồn lưu bên trong Sơn Hà Cổ Đồ quá lâu thế nên càng về sau huyền ảnh càng trở nên phi

chân thực.

Mọi chi tiết mờ nhạt hẳn đi, rốt cuộc bị bao trùm bên trong màn sương trắng bạc, không thể nào đi nhìn thêm được nữa, tựa hồ năng lượng đã đạt đỉnh phong, đến hồi hao kiệt, bất quá, chỉ cần thanh âm oanh minh vọng lại cũng đủ khiến tâm thần Vũ Thiên Long hải nhiên kịch chấn.

”Ta không sao! Lúc trước huynh có nói đến Vu Tộc, rốt cuộc là thế nào?” Vũ Thiên Long trực diện nhìn Đại Bảo, tò mò hỏi.

”Trong tầng thượng khung đại địa này, trong cái thế giới nơi mà chúng ta đang tồn tại, hết thảy sinh linh được phân chia thành ba tộc đàn, ba huyết thống chủ yếu, là: Tiên, Vu, Yêu, phân biệt sinh sống tại chín đại châu, thực chất nằm trên một cái tinh cầu tên gọi Huyền Hoàng.

Tam tộc trên Huyền Hoàng Tinh đều phân biệt có riêng lãnh thổ cho mình nhưng trải qua tuế nguyệt lâu dài cùng nhau phát triển cũng đồng thời không thể tránh khỏi những lần ma sát, xung đột thông thường, bất quá, tựa hồ quy tắc Thiên Địa đã sớm đặt ra quy ước, dù cho có phát sinh tranh chấp hay đại chiến trên quy mô lớn đi chăng nữa thì tam tộc vẫn luôn giữ được thế cục cân bằng.

Theo Thiên Niên Biên Sử ghi chép lại thì vài vạn năm trở về trước bỗng nhiên xuất hiện một tộc đàn thứ tư, tộc đàn này là tinh linh mà giáng lâm bên trong Thiên Địa, mặc dù tân sinh tân khởi, nhân số cũng vô cùng ít ỏi thế nhưng mỗi một sinh linh đều mang trong mình thực lực mạnh mẽ, đủ để hủy thiên diệt địa, tộc này tên gọi Xích Quỷ, cũng chính là tổ tiên của Việt Tộc chúng ta bây giờ, Xích Quỷ Tộc chiếm cứ Nam Nhạc Thần Châu làm nơi sinh tồn, mở mang bờ cõi, đánh chiếm sang tận Bắc Thiên Đại Châu của Vu Tộc.

Trận đại chiến này kéo dài suốt mấy ngàn năm có lẽ, cướp đi sinh mạng của ức vạn bá tánh vô tội, tạo nên tràng cảnh sinh linh đồ thán, cuối cùng vì không bên nào có thể chiếm được đại cục, cho nên mới hòa hoãn, buộc phải lập ra quy ước.

Lấy Đông Hải làm giới tuyến phân tách nhị châu, song phương tu sĩ riêng phần mình dùng vô thượng pháp lực cùng tạo ra một cái trận pháp thủ hộ, gọi tên Đại Kết Giới Đông Hải, chính là một vùng cấm khu sinh mệnh, ngăn đời tu chân giả bởi vì không muốn lập lại hồi họa kiếp Thiên Niên Đại Chiến kia cho nên mỗi một cá nhân chỉ cần đặt đến Nguyên Anh cảnh đều hướng về Đông Hải, xuất ra tinh huyết của mình đi gia cố cho Đại Kết Giới.

”Nói về Vu Tộc thì!” Đại Bảo thân hình chợt mờ không ngừng lắc lư theo thanh sắc, lúc lên cao, lúc lại xuống thấp, khi trầm khi bổng nhịp nhàng, đôi mắt hần toát ra hào quang cơ trí, điều khó có thể bắt gặp trên người một tên thanh niên trẻ tuổi.

Hắn nói một tràng mà không hề va vấp, tựa hồ cái cốt truyện này đã được định hình sẵn, hoặc giả từ lâu bản thân hắn đã đi nghiên cứu cực kỳ thấu triệt, ngưng một chút Đại Bảo lại tiếp tục nói, thanh âm mặc dù không vang vọng thế nhưng cũng thuận lợi đánh vào tâm thần khiến cho trái tim Vũ Thiên Long gia tốc liên hồi, tựa hồ chính bản thân hắn vượt vạn dặm thời không trở lại cái giai đoạn lịch sử kinh tâm động phách ấy, tựa hồ vô vàn tuế nguyệt đang tuần tự mà trôi qua trước mắt.

”Vu Tộc là danh tự gọi chung cho ức vạn sinh linh Bắc Thiên Đại Châu, bọn họ xem huyết thống của mình vô cùng cao quý, là tinh huyết rơi xuống trên thân Bàn Cổ Sáng Thế Thần, là trung tâm của tinh hoa trời đất, gọi một chữ Vu! Lãnh tụ Vu Tộc, mười hai vị Vu Tổ này tu vị siêu thoát Hóa Hư, càng là tồn tại chí cao vô thượng uy hiếp cửu châu.

Bất quá Việt Tộc chúng ta cũng dần sanh ra một vị Hóa Hư tuyệt thế, ngài danh tự: Chử Đồng Tử, con dân bởi vì kính ngưỡng mà tôn xưng Đạo Tổ! Bất quá tồn tại của Chử Đạo Tổ còn là một hồi bí sử.

Trong Nhất Dạ Trạch Biên Niên có ghi: Ngài vốn là người xuống từ thượng giới, ngộ tính cùng thiên phú tuyệt luân, là cổ kim vô nhất, không cần đến năm trăm năm tu đạo đã có thể vắn đỉnh Đại Thừa, sau trận tuyệt thế chi chiến kia, Chử Đạo Tổ đạp thiên phi thăng.

Việt Tộc thời kỳ hậu Chử Đạo Tổ mặc dù trở nên suy yếu, bất quá Đại Kết Giới Đông Hải còn đó, hơn hết, đất tốt sinh hào kiệt, lại có thêm năm vị Hóa Hư nữa lần lượt ngang trời xuất thế, bởi vậy Vu Tộc mặc dù mang dã tâm thôn tính nhưng trước sau cũng không thể làm gì được.”

”Ta chỉ là tò mò về Vu Tộc này, thực không ngờ Đại Bảo huynh lại thông tuệ sử sách đến vậy! Khiến cho tiểu đệ tuyệt đối tâm phục!” Ánh mắt phát ra dị thái, Vũ Thiên Long thoáng ôm quyền.

Lúc này ánh kiêu dương cũng vừa vắn lên cao thẳng đỉnh đầu, một đêm vừa rồi quả thực vô cùng mệt mỏi, những sự kiện kinh tâm động phách liên tục phát sinh kia khiến cho thần kinh căng cứng, khi Vũ Thiên Long muốn quay đầu trở về Tập Dịch Quán để nghỉ ngơi thì hần vô tình phát hiện ra một cái tiểu tiết hết sức cổ quái.

”Đã là nhân loại thì làm sao đứng dưới mặt trời mà không hiện hư thân được? Kẻ không có bóng, người rốt cuộc là ai?” Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh, bất quá thần sắc hắn vẫn trầm ổn như thường khiến cho ngoại giới rất khó để nhìn ra điểm khác biệt.

Phản tâm tính này không phải bản thân hắn trau dồi hay dung luyện nên mà là một loại thiên phú trời ban, hơn nữa, trải qua bảy mươi năm nhân sinh hư ảo, tâm tính của Vũ Thiên Long lúc này cũng không phải thứ mà một tiểu hài thông thường có thể cùng đi so sánh.

Trở về Tập Dịch Quán, hằng ngày ngoài việc bỏ ra mấy canh giờ để bỏ củi, gánh nước thì phần lớn thời gian còn lại Vũ Thiên Long dồn hết vào tu luyện.

Đoạn sinh hoạt bình thường đến nhàm chán này phẳng lặng tựa hồ bóng mây qua cửa, chẳng mấy chốc mà sáu năm thời gian nhanh chóng qua đi, tu vị của Vũ Thiên Long cũng tiến cảnh thần tốc, hơn một năm trước đã thuận lợi bước vào Giả Đan kỳ.

Mặc dù khoảng cách đi đến Kết Đan chỉ còn một đoạn ngắn, trong đan điền Kim Đan cũng dần ngưng tụ thành hình, bất quá, theo thời gian trôi đi nội tâm Vũ Thiên Long xoắn xuýt, gấp gáp hơn bao giờ hết, lời hứa hai mươi năm của hắn với Nội Công càng lúc càng đến gần, nếu cứ theo cái đà này thì mười ba năm sau Vũ Thiên Long hoàn toàn không có khả năng, không đủ thực lực để tận diệt Hắc Âm Đế Thành.

Một ngày này, một thanh niên đạo mạo bước ra từ bên trong Tạp Dịch Quán, hấn vóc người cao ráo, lưng eo thẳng tắp, diện mục càng là tuấn tú vô cùng, ngũ quan tinh tế, mày sắc mắt kiêu, mũi cao môi đỏ, trên thân thi thoảng còn tàn mát ra từng vòng quang thái của dương khí nam nhân.

Thanh niên nhanh chóng đi đến đại quảng trường phía trước hàn đàm lúc này đã dày đặc một mảnh người, trong đó đa phần đều là ngoại môn đệ tử, hấn chủ động chọn cho mình một vị trí, ngồi xuống ngưng thần tĩnh tọa, trái ngược với không khí náo nhiệt nơi đây, thanh niên trên thân sắc tử ra vô cùng lãnh đạm.

”Lạc Thiên! Đệ cũng đến rồi a! Đến đúng lúc! Xem ca đại hiền thần uy! Bảo Bảo sư huynh tiến giai ngoại môn rồi, hôm nay đến lượt An Surong ta, chín năm, chín năm khổ công cũng đến lúc hậu tích bạc phát rồi, đệ ở lại coi sóc Tạp Dịch Quán giúp ta “.

Lời nói rơi xuống, An Surong nhanh chóng bước lên lôi đài phía trước, bên trên đã có một thanh niên đứng chờ sẵn, hấn mình vận ngoại môn đạo phục, thân sắc cao cao tại thượng, thoắt quét mắt xuống bên dưới, lớn giọng quát.

”Trần An Surong! Tiểu tử thôi! Ngươi không hảo hảo ở lại Tạp Dịch, ngoan ngoãn bỏ củi nấu cơm đi, lại học đòi Đại Bảo kia, muốn tiến giai ngoại môn sao? Còn dám khiêu chiến Thiết gia! Đáng chết! “.

”Hừ! Gia ngoan ngoãn chín năm rồi, để các ngươi đề đầu cười cổ chín năm, Tên khốn Thiết Phan ngươi! Gia nhớ bản mặt ngươi, ngày đó còn bắt ta đi đồ ông tiêu! Hừ! Đến..Đến..Gia phải tận tay tát mặt ngươi cho hả! “.

Dứt lời, Trần An Surong liền lao vào thanh niên Thiết Phan, hấn gấp gấp đến độ, trọng tài trên kia chưa kịp thốt ra lời nào thì cả hai đã xông xáo triển khai đối chiến, nhục thân lực lượng va chạm, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát.

Hôm nay là ngày đồ đấu diễn ra mười năm một lần của Phong Vũ Môn, tất cả các đệ tử đều có quyền đưa ra lời khiêu chiến, thường thì các đệ tử cấp thấp đồ đấu lên đệ tử cao cấp hơn chứ chẳng ai lại ngu ngốc đi làm điều trái ngược, bởi vì người thắng sẽ dành được tất cả từ đối phương, địa vị, tài nguyên tu luyện và ngay cả động phủ, thậm chí hôn thê, đạo lữ.

Đây chính là phương thức tiến giai đặc biệt được Thánh Môn áp dụng, nói đúng hơn là một sự chọn lọc có kiểm soát, điều này cũng vô tình mà kích thích sự điên cuồng đến từ bên trong bản tâm của chúng đệ tử, quá trình ganh đua khốc liệt cần nhất đầy đủ thực lực, chỉ cần thực lực mạnh mẽ tất nhiên sẽ có được tất cả và ngược lại, thực lực yếu kém sẽ đồng thời mất đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 66: Đồ đấu.

Trên lôi đài, trận chiến giữa Trần An Surong cùng Thiết Phan cũng bắt đầu đi đến hồi gay cấn, bọn hấn bởi thực lực ngang bằng thế nên để giải quyết mọi chuyện một cách nhanh gọn là điều không thể.

Đại hội đồ đấu mười năm một lần này chính là cơ hội đòi hỏi tuyệt vời dành cho các đệ tử cấp thấp, đặc biệt là tạp dịch đệ tử, bất quá khoảng cách giữa bọn họ cùng với ngoại môn đệ tử quá lớn, cơ hồ phải dùng rãnh trời để hình dung, vậy nên đề san lấp đi khoảng cách đó cũng không phải việc dễ dàng gì.

Sở dĩ Trần An Surong nhẫn nhục, kiên trì suốt chín năm trời, chỉ để đợi đến ngày hôm nay, trong chín năm đó bản thân hấn càng là cố gắng, nỗ lực hơn gấp nhiều lần người khác, mặc dù thiên phú không cao, căn cơ cũng chỉ thuộc vào hàng trung thượng, thế nhưng ngọc không mài không sáng, hắc thạch đem đi đánh bóng vẫn sáng hơn ngọc thô.

Đoạn đường về sau có khoai hoạt, có ngốc đầu lên được hay không còn phải nhìn xem biểu hiện của ngày hôm nay thế nào, hạo hức, phấn khích là tâm trạng chung của toàn bộ chúng nhân đang quan khán bên dưới.

Lần này không những chỉ có tạp dịch đệ tử đi khiêu chiến ngoại môn, mà số lượng ngoại môn đồ đấu lên nội môn đệ tử cũng không ít, thậm chí có một thiên kiều nội môn ước chiến cùng hạch tâm đệ tử.

Hạch tâm đệ tử thân phận tuyệt đối tôn cao, không những thế tu vị còn thuộc vào hàng đỉnh phong của tông phái, mỗi một hạch tâm đệ tử đều là người nắm giữ địa vị siêu nhiên, vô hạn tiếp cận đến vị trí trưởng lão, hơn nữa đám người này hoàn toàn có cơ hội cạnh tranh cho ngai vàng môn chủ đời sau.

Hạch tâm, đúng như tên gọi, ai nấy đều chẳng phải là hạng thiên kiều? Ai chẳng mang trong mình muôn đời hùng tâm tráng khí, mặc dù cái mác thân phận đệ tử vẫn gắn trên thân, nhưng thực chất tất cả bọn họ đều là những lão quái vật đã tu luyện qua hàng trăm cái tuế nguyệt trường niên.

Vũ Thiên Long trầm mặc, đối với những sự kiện đang phát sinh bên trên lôi đài hấn hoàn toàn không thèm để ý tới, sáu năm thông dong nói dài không phải là dài, mà nói ngắn tuyệt đối càng không phải ngắn, Vũ Thiên Long có mục đích riêng của mình, trong sáu năm kia hấn tận lực tu luyện cũng nhiều lần nghiêm túc đi suy diễn một vài vấn đề, bất quá trước mắt vẫn là một mỏ mông lưng.

Sự trầm mặc này không phải đến từ tác động của ngoại giới, mà là đến từ chính sự lạnh nhạt, vô tình của bản tâm.

”Đình! Đình! Bình..!” Mấy thanh âm va chạm đồng thời vang lên, Vũ Thiên Long bỗng nhiên mở mắt hướng cái ánh nhìn sắc bén về phía lối dài.

Lúc này trận chiến kia cũng vừa vận kết thúc, Trần An Surong sau hơn một canh giờ chật vật đã một chương hạ gục đối phương, mặc dù bản thân nhận lấy không ít thương thế, thậm chí trên môi còn đọng lại huyết tinh, tóc tai rối bời, y phục rách nát, bất quá diện mục hắn lúc này vô cùng rạng rỡ, Trần An Surong ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, sau đó lại vội vàng rời đi lối dài, mang theo ánh mắt kích động nhanh chóng tiến về địa phương nơi Vũ Thiên Long đang ngồi.

”Lạc Thiên! Ca làm được rồi, từ nay ta chính là ngoại môn đệ tử a! Cảm ơn đệ, cảm ơn đệ đã đến đây để cô vũ cho ta, sau này có chuyện gì khó khăn cứ tìm đến ta, kẻ nào bắt nạt hãy gọi tên ta!” Trần An Surong mạnh tay vỗ vỗ bả vai Vũ Thiên Long, trong cái ánh nhìn có mang theo triu mến, những lời hắn nói hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Hơn sáu năm cùng nhau sinh hoạt, hẳn đối với Vũ Thiên Long càng có chút thấu hiểu, tuy không phải tri âm tri kỷ gì, thế nhưng giao tình cũng xem như không tệ.

”Chúc mừng huynh tiến giai ngoại môn đệ tử!” Vũ Thiên Long mỉm cười, khẽ ôm quyền.

”Tốt! Về sau chúng ta sẽ ít gặp mặt, thế nhưng ca tin, bằng vào phần tài trí của huynh đệ ngươi, sớm muộn cũng có ngày bước vào Ngoại Môn Quan a! Ở lại Tập Dịch Quán nhớ thay ta giúp đỡ các huynh đệ khác!” Trần An Surong thần sắc thoáng chút xúc động, hắn chăm chú nhìn Vũ Thiên Long, cảm khái nói.

”Chúng ta sẽ thường xuyên gặp, Ngoại Môn Quan kia ngay bây giờ ta sẽ đi!” Vũ Thiên Long nheo mắt cười, trong ý cười kia hoàn toàn không nghe ra chút nào đùa cợt, hơn nữa còn chứa đựng ân tình.

”Là sao? Ý đệ là?” Trần An Surong kinh nghi hỏi, bản thân hắn không phải kẻ ngốc, bất quá chuyện này quá mức gấp gáp khiến Trần An Surong cũng khó tránh khỏi động dung.

Chưa để Vũ Thiên Long kịp trả lời, đúng lúc này chúng nhân đồng loạt trở nên xôn xao, thanh âm nghị luận càng là vang lên không ngớt, tràng cảnh lập tức huyền ảo.

”Thần Hồ Bàng! Là có kẻ khiêu chiến thiên kiều ngoại môn!”.

”Là ai! Đám tập dịch này bỗng nhiên quật khởi sao? Hay ăn phải gan hùm mật gấu gì rồi? Vừa mới chẳng phải Trần An Surong kia đã hạ gục Thiết Phan a? Con mẹ nó! Còn có kẻ nào định làm loạn nữa đây?”.

”Làm lớn chuyện thôi, năm mươi thiên kiều trên Thần Hồ Bàng có ai chẳng phải cường giả tu vị Kết Đan trung kỳ trở lên đâu, ta nghĩ chỉ là về chuyện cho có, tập dịch đệ tử ngoài Đại Bảo cùng Trần An Surong kia, đám còn lại bất quá chỉ là một lũ phế vật mà thôi!”.

”Phản khích a! Là Thần Hồ Bàng, đâu phải ngoại môn thông thường, kẻ này ẩn tàng cũng đủ lâu!”.

Lúc này bên trên lối dài đã được bùng ra, dựng sẵn tại đó một tấm bảng lớn, tấm bảng này làm từ cẩm thạch đen bóng, trần trần u mang lạnh lẽo theo đó đều đặn mà khuếch tán, hai mặt trước sau khắc lấy họa tiết Thánh Thú Bạch Hồ, phía dưới ghi chi chút trọn vẹn năm mươi cái danh tự phân biệt, mỗi một danh tự này thì thoáng lại phát tán ra quang minh le lói, bọn họ mặc định đều là thiên kiều đứng đầu ngoại môn.

Vũ Thiên Long nhìn Trần An Surong một chút, mỉm cười tinh nghịch, sau đó mới lạnh nhạt phát tay áo nhỏ chậm rãi bước lên phía trên lối dài, hướng vị lão nhân trọng tài đã luống tuổi nhẹ ôm quyền, cúi đầu hành lễ.

Trần An Surong ngốc trệ, chúng nhân lại hội họp nhìn theo từng bước chân Vũ Thiên Long nhẹ nhàng bước lên bảy bậc tam cấp, bất quá cũng không thiếu người tỏ ra nghi hoặc, thậm chí còn có kẻ bêu môi khinh thường.

”Tên này là ai? Tại sao ta chưa từng thấy qua?” Một tráng hán râu xồm kinh nghi quay sang hỏi đồng bạn đứng bên cạnh.

”Ta cũng đâu biết, có lẽ từ chỗ nào đó mới chui lên thôi..Hắc Hắc! Nhìn mặt non choẹt”.

”Trúc Cơ đại viên mãn! Tu vị hắn là Trúc Cơ đại viên mãn!” Có kẻ tựa hồ phát hiện ra thứ gì khủng khiếp lắm, giật giật tay áo người bên cạnh, lạc giọng la thất thanh.

”Cái gì! Chỉ mới Trúc Cơ? Lại lớn gan đi khiêu chiến Thần Hồ Bàng? Tên này bị điên rồi a!”.

”Chắc là bị kẻ khác kích động thôi! Nhìn diện mục cũng rất được a! Tuổi trẻ quá bốc đồng! Cũng tốt, lần này bị đánh một trận thật đau hẳn sẽ ngoan ngoãn trở về, hảo hảo tu tập thêm”

Người thì kinh nghi, kẻ khinh thường, kẻ lại ác miệng mỉa mai chửi rủa, cũng có một vài người lòng dạ thiện lương liên tục tặc lưỡi tỏ ra thương cảm, những đoạn nghị luận kia đều thuận lợi đi vào tai Vũ Thiên Long, bất quá thần sắc hắn vẫn thủy chung trước sau không hề thay đổi.

Ngay cả vị lão nhân trọng tài lớn tuổi kia cũng âm thầm lắc đầu ngao ngán, từ khi Vũ Thiên Long đặt chân lên lối dài thì lão đã sớm nhìn ra được tu vị của hắn chỉ mới vẹn vẹn Trúc Cơ kỳ.

Bản thân lão chỉ có nhiệm vụ đi bảo đảm công bình, trật tự, còn cái vấn đề đồ đấu, ước chiến thắng thua thế nào thực sự lão cũng không mấy quan tâm, nếu như là đồ đấu ngoại môn thông thường thì chỉ cần trực tiếp tiến hành là được, bất quá vượt cấp đồ đấu thiên kiều! Chuyện này xưa nay tuyệt đối hiếm gặp.

”Người thỉnh ra Thần Hồ Bổng rốt cuộc là muốn khiêu chiến kẻ nào?” Lão nhân nhìn cũng không thèm nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

Vũ Thiên Long nhếch miệng, chậm rãi đi đến bên cạnh Hồ Bổng, hần tùy tiện chỉ tay vào một cái danh tự ngay hàng cuối cùng, kỳ lạ ở chỗ, khi Vũ Thiên Long vừa mới chỉ tay vào, tựa hồ bên trên có ẩn chứa một loại pháp tắc kỳ dị nào đó.

Lập tức quang mang kịch liệt bạo phát mà ra, lại có từng hồi tiếng chấn ”Ong! Ong!” vang vọng, rồi một tiếng sấm truyền trầm đặc tựa lời âm gầm gừ, quanh quần thiên địa.

”Tiết Tiểu Tam! Trấn Thừa Thiên, xếp hạng 47 Thần Hồ Bổng, tu vị Kết Đan trung kỳ!”

Tiếng sấm truyền này đánh thẳng vào tâm thần chúng nhân, truyền khắp mọi ngõ ngách Phong Vũ Môn, hóa gọn sóng lan tràn, khuếch tán tạo thành thanh âm oanh minh quanh quần bên trong thiên địa mãi không chịu tắt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Chiến thiên kiều.

Tại thời điểm chúng nhân đang hồ hởi nghị luận, bên trên không trung một chiếc lầu thuyền to lớn bỗng nhiên xé mây thẳng tắp xẹt qua, phía trên lầu thuyền đứng vững một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, rộng rãi hơn mười trượng, cao ngoài hai mươi trượng, tầng tầng quang hoa bảy màu rực rỡ từ đại trận thủ hộ phô trương khuếch tán, khiến cho chúng đệ tử bên dưới đều kinh ngạc đến há hốc mồm.

”Lầu thuyền không lồ như thế phải cần đến bao nhiêu động lực mới có thể trôi nổi trên không trung?”

Những ngoại môn đệ tử phổ thông này bất luận thực lực hay là kiến thức cũng đều không mấy tinh thâm, bởi vậy đối với chiếc lầu thuyền to lớn đột nhiên xuất hiện trên không trung kia, giờ phút này đồng loạt tỏ ra cực kỳ khiếp sợ.

”Một đám đệ nhũ, ngay cả Thái Âm chiến thuyền cũng nhận không ra!” Đứng xen lẫn trong đám người, một thanh niên thần sắc lãnh ngạo bĩu môi hừ lạnh, tựa hồ đối với những ngoại môn đệ tử xung quanh, bản thân hắn rất xem thường.

”Đoái Phong Thánh Tử!”

”Người trên lầu thuyền kia chính là Lạc Đoái Phong! Thân huynh của đương kim đại đế!”

”Còn hắn là ai?”

”Lạc Bằng! Lạc Bằng thái tử a!”

Có người nhận ra thân phận của thanh niên lãnh ngạo kia, thần sắc hăi nhiên biến đổi, hạ giọng nói một câu, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kiêng kỵ.

”Con trai đại đế! Hơn nữa còn là nội môn đệ tử, tu vị Nguyên Anh sơ kỳ!”

”Đây là tất nhiên, Đoái Phong Thánh Tử! Thực lực xếp hàng thứ bảy trong đám đệ tử hạch tâm, nghe đồn tu vị đã tiến giai đến nhị trọng tại Độ Kiếp kỳ! Lạc Bằng là cháu hần tất nhiên phải hơn người rồi!”

”Thật oai phong a! Tự do cưỡi chiến thuyền đi lại trên không phận thánh môn, chỉ hạch tâm mới có được cái dạng đãi ngộ cao như vậy!”

Khi chúng nhân vẫn đang còn say sưa nghị luận thì trên bầu trời thỉnh thoảng lại có thêm chín chiếc chiến thuyền nữa ộp trời mà đến, hướng về phía đông gào thét bay qua, để lại phía sau khói mây mờ mịt cùng một vệt quang đoàn ánh sáng, mỗi một chiếc chiến thuyền này mặc dù khí tức khác biệt, bất quá nhìn qua cấu tạo bên ngoài cũng xem như khá tương đồng, cờ xí đón gió tung bay, đao động áp lực cường đại cuốn lên phong vân cuộn cuộn.

Tình cảnh bậc này quả thực vô cùng tráng lệ, để cho mấy ngàn đệ tử bên dưới đều chăm chú đứng ngửa đầu quan sát.

Vũ Thiên Long cũng không ngoại lệ, trong nội tâm thần phục không thôi, chiến thuyền to lớn bậc này để kiến tạo nên một chiếc cũng không biết cần phải hao phí bao nhiêu tài phú, bao nhiêu tài nguyên, đằng này Phong Vũ Môn chỉ mới nhìn sơ qua phần da lông đã có hơn mười chiếc, dễ thấy được Phong Vũ Môn nội tình quả thực thâm sâu khó dò.

Chẳng trách, vô số tu chân nhân sĩ đều khát vọng được tiến nhập thánh môn, thậm chí là trở thành một cái tạp dịch đệ tử, cũng hơn xa tại trong thế tục

phong hầu bái tướng!.

“Chư vị!” Đột nhiên một đạo âm thanh thâm nghiêm vô cùng, cách không ăm vang truyền đến, thuận lợi truyền vào tai mấy ngàn đệ tử ở đây, vô số người theo thanh âm kia nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung, một cái thân ảnh tiêu sái phiêu dật đang trôi nổi, lơ lửng ở đó, hẳn chính là ngoại môn trưởng lão Trường Minh.

Hắn vẻ mặt khô khan, dáng người cao lớn, mái tóc ngà màu xuề xòa trước mặt, lúc này Trường Minh trưởng lão lạnh lùng quét mắt xuống bên dưới, lớn giọng nói.

“Các ngươi không nên kinh động, mười vị Thánh Tử có việc gấp phải rời khỏi tông môn, đại hội tấn chức vẫn sẽ tiếp tục diễn ra!” Dứt lời, Trường Minh trực tiếp thuân đi biến mất.

Đứng trước tràng cảnh kinh tâm động phách vừa mới phát sinh, chúng nhân ở đây lúc này đã không ai còn đầy đủ tâm trạng để đi quan tâm đến sự kiện một tên đệ tử tạp dịch ngang nhiên khiêu chiến thiên kiều Thần Hồ Bàng.

Thái Âm chiến thuyền đã trăm năm không hề xuất động, hơn nữa mười vị Thánh Tử cũng thường xuyên bế tử quan, cực ít khi rời đi tông môn, vậy nên kẻ tinh tường có thể dễ dàng nhận ra nội tình Phong Vũ Môn có ẩn tình hoặc giả đang phát sinh đại sự gì đó.

“Là kẻ nào? Kẻ nào khiêu chiến Tiết gia?” Theo thanh âm rơi xuống, từ phía hạ cung một đạo cầu vòng gào thét bay đến, khi quang mang vụt tắt, đứng giữa lôi đài lúc này có thể nhìn ra chân ảnh một thanh niên nhỏ thó, hẳn diện mục bình phàm, khí chất càng là không có gì nổi bật, bất quá, trong ánh mắt toát lên vẻ điên cuồng khó bề che dấu.

“Aa! Là Tiểu Tam huynh!”.

“Thằng nhóc này đúng số khổ, chọn ai khiêu chiến không chọn, lại chọn ngay một tên điên!”.

“Mấy năm trước cũng có một ngoại môn ước chiến cùng Tiết Tiểu Tam này, bị hắn đánh đến răng rơi đầy đất a!”.

“Đã là gì! Nghe đồn tại thời điểm hắn còn chưa đi vào Thần Hồ Bàng, nguyên bản vị thiên kiều ở vị trí thứ bốn mươi bảy là một người khác, sau khi đấu thành công hắn còn chiếm luôn hôn thê của người ta kia!”.

“Quá bỉ ổi!”.

Theo Tiết Tiểu Tam xuất hiện, không khí bên dưới lôi đài vốn đang trầm lắng bỗng nhiên trở nên nhộn nhịp hẳn lên, có người nhìn hắn bằng ánh mắt khiếp sợ, cũng không thiếu người thần sắc tỏ ra khinh bỉ.

“Là ngươi!” Tiết Tiểu Tam hung hăng tròn mắt nhìn Vũ Thiên Long, bặm môi, gần giọng hỏi.

“Đúng! Là ta!” Vũ Thiên Long âm thầm đánh giá đối phương một vòng, sau đó lạnh nhạt nói, bởi lẽ Tiết Tiểu Tam này hình thể bên ngoài khá giống với Tiểu Kê, bởi vậy mà trên miệng Vũ Thiên Long cũng không che dấu được ý cười.

“Con mẹ ngươi! Cười cái gì a?” Tiết Tiểu Tam thấy biểu cảm của đối phương tựa hồ đang khinh thường mình thì giận dữ quát.

“Trông ngươi rất giống với một người quen cũ của ta! Ngay cả cái danh tự cũng rất đặc biệt, Tiết Tiểu Tam a! Cái tên này thực đáng yêu! Bất quá cố nhân kia của ta tên gọi: Thượng Mã Phong, nghe có khí phách hơn rất nhiều!” Vũ Thiên Long mừng rỡ trông ra vẻ mặt ngây ngô của Tiểu Kê thì bỗng nhiên cười dài thành tiếng.

“Ngươi! Ngươi đúng muốn chết rồi! Tiết gia uy danh xem ra ít, nhưng hung danh lại rất, rất nhiều a!” Hắn vừa nói, tu vi trên thân cũng toàn diện bộc phát mà ra, Kết Đan khí tức nhanh chóng lan tràn, khuếch tán khắp lôi đài, phong bạo cũng đồng thời ầm ập kéo đến, sau cùng là thanh âm tê mình quanh quẩn do không khí bị áp súc nổ vang.

Đứng bên dưới uy áp Kết Đan, thần sắc của Vũ Thiên Long cũng dần trở nên nghiêm túc, đây là lần đầu tiên hắn cùng Kết Đan cường giả thực thụ trực tiếp đối chiến, trừ bỏ cái lần bên trong rừng trúc sáu năm trước, bởi lẽ rốt cuộc Vũ Thiên Long vẫn có cảm giác Đỗ Thiên kia, khung cảnh kia cùng ngày hôm đó, mọi chuyện phát sinh không mấy chân thực.

Y phục khẽ phát pho, tóc dài cuốn lên theo gió, linh khí trong đan điền cuộn cuộn vận chuyển, Trúc Cơ đại viên mãn tu vi gào thét, trên thân uy áp lan tràn, chấn cho không khí xung quanh trở nên tán loạn.

Hai luồng khí tức đối lập triệt để bộc phát, lại cùng một chỗ không ngừng triển khai công kích, lại đi thôn phệ lẫn nhau khiến cho hư vô phạm vi trăm trượng xung quanh thoáng vận vẹo, nếu chỉ xét riêng tự thân khí tức thì Vũ Thiên Long so ra có phần yếu kém hơn đối phương.

Tựa hồ nhận lấy đả kích thật lớn, Tiết Tiểu Tam hét hoảng la lên một tiếng: “Nghe! Thôi nghe cho rồi! Trúc Cơ viên mãn, ta cứ tưởng thế nào! Đánh không sướng tay, Trúc Cơ a! Tiết gia chỉ cần sở mũi hắt hơi ngươi cũng đủ khôn đốn rồi! Thằng ngươi bọn người kia lại nói ta ý mạnh hiếp yếu a!”.

“Lắm mồm! Rốt cuộc ngươi có muốn đánh hay không đây? Nếu không đánh thì nhận thua, mất thời giờ!” Vũ Thiên Long cau gắt, chăm chăm nhìn hắn như nhìn một tên ngốc, rốt cuộc lạnh nhạt nói.

“Thôi được rồi! Ta lúc trẻ cũng giống ngươi bây giờ, không sợ chết a! Xem ngươi gan lớn, Tiết gia nhường ngươi ba chiêu!” Tiết Tiểu Tam bĩu môi

cười, tay phải ngoắt ngoắt ra hiệu.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, hần cũng không thèm đi đòi co, chấp nhặt gì, Thần Hành Bát Biến toàn bộ thi triển, lập tức xung quanh thân thể ầm vang mấy tiếng nổ lớn, sát na, tám đạo tàn ảnh chồng chất lên nhau, thân hình Vũ Thiên Long tựa hồ bốn lòi nhanh chóng lao về phía trước.

Chúng nhân bên dưới chỉ thấy một vệt ánh sáng nhằm hướng Tiết Tiểu Tam công kích tới, ngay cả bản thân hần cũng vừa vận nghe được thanh âm tiếng gió rít gào sắc bén, kéo theo đó là hàn phong lạnh lẽo đập vào mặt, không hề hấn kịp đi ổn định thân hình, lúc này một bàn tay của Vũ Thiên Long đã đặt lên trước ngực đối phương.

Một chương nhục thân đơn thuần thuận lợi đẩy Tiết Tiểu Tam lùi lại phía sau ba bước, về mặt hần lập tức liền tỏ ra kinh hãi, Tiết Tiểu Tam lớn giọng gầm gừ, bất quá thanh âm còn chưa kịp rời miệng hần lại bị một ngón tay của Vũ Thiên Long điểm vào yết hầu.

Yết hầu tê dại, Tiết Tiểu Tam cấp tốc phi thân, không lùi mà mạnh mẽ tiến về phía trước: ”Dám cùng ta so nhục thân lực lượng sao? Ngươi bộ pháp rất nhanh, bất quá nhanh thì thế nào! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Cực kỳ chật vật!

” Là thuận di sao? Hần có thể thuận di! ” Nhìn thấy thân pháp quỷ dị của Vũ Thiên Long, chúng nhân bên dưới đồng thời Ồ lên kinh hãi, Thần Hành Bát Biến mặc dù chỉ là một loại bộ pháp vũ kỹ, bất quá, tại hơn bảy năm trời tu luyện, đi cùng ngộ tính cực cao, Vũ Thiên Long cũng thuận lợi đạt đến cảnh giới cuối cùng: Đăng Phong Tạo Cực.

Lôi đài, Tiết Tiểu Tam không lùi mà tiến, y phục trên thân bị lực lượng trùng kích cường đại, mạnh mẽ chấn nát, để lộ ra tầng da màu ngân đồng sáng bóng, tựa hồ một tảng đá nặng nề được ném thẳng về phía trước, lại như một mũi tên bạc lạnh lùng xé gió mà đi, khiến cho không khí xung quanh bị áp súc đến vạn vẹo, cuối cùng là thanh âm tê mình quanh quẩn.

Phong bạo cuốn lên bụi đất mù mịt, Vũ Thiên Long, nhục thân lực lượng trong cái sát na này toàn diện bộc phát, mặc dù còn không phải Kết Đan, nhưng lại được tiên thiên thể chất gia cố cũng khiến cho nhục thân hần vô tình đề cao, đạt đến một loại trình độ mà trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy hai đạo tàn ảnh gào thét lao vào nhau, tại một chỗ cùng nhau va chạm, ” Binh! Binh! Binh! ” Dư ba lực lượng tạo thành ngàn vạn đạo sóng gợn, lan tràn bốn phương tám hướng, Vũ Thiên Long cùng Tiết Tiểu Tam trùng điệp tách ra, không gian xung quanh tựa hồ bị bọn hần vạch phá một vết rách thật sâu, sinh sinh chia tách thành hai bộ phận phân biệt.

” Không thể nào! Hần chỉ là Trúc Cơ, trên phương diện nhục thân hần đáng ra phải thua kém ta một đoạn rất lớn! ” Tiết Tiểu Tam kinh nghi, thần sắc lập tức biến đổi.

” Có lẽ hần bởi hần tu luyện một loại công pháp đặc thù nào đó, hoặc giả trời sinh đã mang nhục thể cường hần! ” Cảm nhận được trên thân đau đớn kịch liệt truyền đến, Tiết Tiểu Tam âm thầm suy nghĩ: ” Nói thật, vừa rồi nhục thân đụng chạm một khắc kia, ta hơi ờ vào thể hạ phong “.

Vũ Thiên Long cũng không khá hơn, cổ họng ngồn ngọt tư vị máu huyết tanh nồng, hần cố gắng đi bảo trụ thân mình, chỉ thấy trong ánh mắt lúc này sục sôi chiến ý.

” Đã qua ba chiêu! Ta thừa nhận thể chất của ngươi quả thực rất biến thái, bản thân ta cũng có phần xem thường, bất quá, Kết Đan cường giả không phải chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn! ” Tiết Tiểu Tam gầm lên một tiếng, lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật ra một thanh trường kiếm.

Trường kiếm này bên trên có khắc họa chi chít lạc ấn phù văn, tản mát trận trận ngân quang lạnh lẽo, đây có lẽ là một món pháp bảo không tầm thường, trường kiếm rời tay lại nhanh chóng huyền hóa nên mấy trăm đạo kiếm ảnh phân biệt, kiếm ảnh đầy trời gào thét, sắc bén chém gọt lên không trung.

Thời điểm này, Tiết Tiểu Tam miệng lầm nhảm một hồi chú ngữ, tựa hồ bị kích động, mấy trăm đạo kiếm ảnh khẽ run rẩy, sát na sau cùng nhau xoay vòng trên hư vô, tạo nên một cái tiêu kiếm trận, kiếm trận bạo phát ra quang mang mãnh liệt, nhằm hướng Vũ Thiên Long càn quét tới.

Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh, Thần Hành Bát Biến bất thức đồng loạt thi triển, cố gắng tránh né công kích của mấy trăm đạo kiếm ảnh kia, nhưng mặc cho hần cố gắng thế nào cũng đều vô ích, tựa hồ một khoảng không gian bên trong đã bị phong bế, kiếm ảnh đầy trời càng như loạn vũ thi nhau trút xuống.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, lập tức, nhục thân lực lượng, tu vi lực lượng của Vũ Thiên Long tại cái sát na này được kéo lên đến cực hạn, lại đi gia trì, củng cố lẫn nhau, khiến cho thân thể hần trong khoảnh khắc thình lình biến mất, bóng kiếm lay động thiên địa kia tựa hồ dâng lên bằng hàn vô tận, như có thể đóng băng cả tám phương, nháy mắt xuyên thấu qua hư thân của Vũ Thiên Long.

” Rất nhanh a! Bất quá, ta muốn xem ngươi kiên trì được bao lâu ” Tiết Tiểu Tam thần nhiên cất tiếng, hai mắt đồng thời khép lại, bên ngoài thân thể Kết Đan khí tức màu vàng nhạt khuếch tán mà ra, kiếm ảnh lấp loáng, mũi kiếm hướng về bốn phía xoay tròn, sau ba cái hơi thở, tạo hình hoàn chỉnh một cái

hoàng kim kiếm ảnh, bóng kiếm hư ảo này mạnh mẽ réo lên vù vù, mũi kiếm sắc bén chỉ về hướng đông.

Hai mắt Tiết Tiểu Tam bỗng nhiên mở to, thân thể nhoáng lên một cái thẳng hướng Vũ Thiên Long, một kiếm chém tới.

Bên ngoài mười trượng, thân ảnh Vũ Thiên Long chậm chậm hiện lộ ra, hấn chặt vật lau đi máu tươi trên khoe miệng, trên ngực một vết kiếm xuyên da lộ ra máu thịt, nếu Vũ Thiên Long lúc trước tránh né chậm hơn một chút thôi, nhất kiếm vừa rồi hoàn toàn có thể khiến cho thân thể hấn đứt lìa thành hai nửa.

Chưa kịp lau sạch máu tươi trên miệng, Vũ Thiên Long lại tiếp tục phi thân lùi lại, tựa như tia chớp, hướng về phía sau gào thét mà đi.

”Trường kiếm này chỉ là pháp bảo thông thường, hay vũ khí bản mệnh? Bên trên ta có thể cảm nhận được lực lượng đan khí vô cùng hùng hậu!”.

Sắc mặt Vũ Thiên Long thoáng âm trầm, nếu không phải tu sĩ Kết Đan đã tu ra đan khí thì Vũ Thiên Long kiên quyết sẽ không đến mức phải chặt vật như thế này, đan khí chính là thủ đoạn mạnh nhất của tu sĩ Kết Đan, lại kết hợp cùng pháp khí bản mệnh khiến cho uy lực được đề thăng lên gấp bội.

Từ Kết Đan sơ kỳ đã có thể tu ra đan khí, trong lòng Vũ Thiên Long biết, Tiết Tiểu Tam kia đích thị là hạng người có tư chất cực cao.

Đối với Kết Đan cảnh, mặc dù bản thân chưa thể tự mình đi trải nghiệm, bất quá, sau khi tra cứu rất nhiều điển tịch bên trong Tạp Dịch Quán thì Vũ Thiên Long cũng đã nắm sơ được một ít da lông, tỷ như đan khí này, phần lớn đều là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ mới dễ dàng nội xuất ngoại phóng, bất quá, vẫn có một số ít trung kỳ đạt được, nhưng tuyệt đối chỉ rơi vào hạng người thiên kiều mới có thể ở Kết Đan sơ kỳ tu ra đan khí.

Mà số lượng này trên thực tế cũng không phải quá mức hiếm thấy, nếu nói phượng mao lân giác thì có vẻ hơi phổ trương, bởi trong một cái chớp mắt khi bước vào cảnh giới Kết Đan, nó tựa hồ là trời sinh ra từ trước vậy, trong khoảnh khắc đó liền có được đan khí của bản thân.

Biểu hiện bên ngoài của đan khí chính là thiên biến vạn hóa, trên thực tế luôn tồn tại một cái hư ảnh căn bản bất biến, đây chính là vật bản mệnh của tu sĩ Kết Đan, hư ảnh bản mệnh này tất nhiên không tương đồng, tựa hồ là đường chỉ tay vậy, mỗi người một khác, do đó biến hóa của đan khí bản mệnh cũng không thể giống nhau.

Sắc mặt Vũ Thiên Long âm trầm, trong khi thân hình đang bay nhanh, hấn nâng lên tay phải, mạnh mẽ nhấn về phía trước.

Toái Tâm Chuông vừa xuất, một cái đại thủ ấn vàng kim ngập trời huyền hóa mà nên, thủ ấn này đánh vào hư vô bất định, chắn cho không gian bốn phía xung quanh trở nên méo mó, lại cuốn lên phong bạo nhằm hướng Tiết Tiểu Tam quét tới.

Đúng lúc này ở phía sau lưng Vũ Thiên Long, mũi kiếm sắc nhọn màu vàng nhạt mang theo đan khí hùng hậu, không biết từ đâu ngập trời xé gió lao đến, hơi thở băng hàn trong khoảnh khắc này thét gào xuất hiện, Vũ Thiên Long cảm nhận được nguy cơ liền vội vàng lách mình tránh né, bất quá, tựa hồ mũi kiếm này có thiên biến vạn hóa, tựa hồ đã sản sinh linh trí, hoặc giả đã chọn được mục tiêu cố định, khiến cho Vũ Thiên Long muốn tránh không được, muốn né cũng chẳng xong.

”Đây mới chính là thủ đoạn của Kết Đan cường giả!” Thần sắc hải nhiên, hồ hấp thô trọng, Vũ Thiên Long âm thầm cả kinh.

Lúc này Tiết Tiểu Tam đang lơ lửng ở giữa không trung, thân hình gầy yếu giống như diên cuồng, rối loạn tám phương, hấn đang từng bước một đi tới.

Gần như trong một cái chớp mắt khi phát hiện đối phương tiến đến, Vũ Thiên Long lập tức bấm niệm, cưỡng ép xuất ra một tia thần thức tồn tại bên trong thức hải.

Bất quá, cưỡng ép này cũng cần phải mất một đoạn thời gian không ngắn, Vũ Thiên Long muốn dùng thần thức để công kích đối phương, hành động kia là tự nhiên bộc phát, bởi lẽ hấn cũng không có nhiều thì giờ để suy tính, càng không có lựa chọn thứ hai, Chiến Thần Đình mặc dù khủng bố thế nhưng chỉ có tác dụng trấn áp kẻ địch cùng cấp hoặc đi dung nạp, thu lấy ngoại vật.

”Đi chết!”

Tiết Tiểu Tam thân nhiên mở miệng, trong một cái chớp mắt kiếm ảnh đan khí kia mơ hồ xuất hiện trên đỉnh đầu hấn, phát ra tiếng kiếm khiêu chói tai, mang theo luồng hơi thở băng hàn khó có thể hình dung nổi, trong nháy mắt phóng thẳng về phía Vũ Thiên Long.

Tốc độ của nó cực nhanh, một cái liếc mắt trước nó còn ở phía xa, cái liếc mắt tiếp sau nó đã ... cận kề.

Mất thấy kiếm ảnh này lao thẳng đến mi tâm mình, chỉ trong khoảnh khắc sẽ xuyên thấu, Vũ Thiên Long tỏ ra cực kỳ gấp gáp..Đây chính là cách biệt của một cái đại cảnh giới, Vũ Thiên Long tại Ngưng Khí đình phong có thể cùng Trúc Cơ trung kỳ ung dung chiến một trận, bất quá, Kết Đan lại không hề giống với Trúc Cơ.

Thêm một cái hơi thở, hai cái hơi thở qua đi...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 69: Tuế nguyệt vô ưu!

Ba cái hơi thở qua đi, Vũ Thiên Long không tiếp tục tránh né nữa mà thành linh nâng tay phải lên, trong khoảnh khắc đó, một ngón tay chỉ về phía Tiết Tiểu Tam.

”Lăng Không Kinh!”.

Hai mắt Vũ Thiên Long tràn ngập tơ máu, một chỉ này là động ở thiên địa, động ở bên trong thân thể hắc, động tại toàn bộ tám phương, hư vô vận vẹo, đồng thời từ mi tâm Vũ Thiên Long lóe lên một vệt kim quang, kim quang này tựa hồ ngôi lưu tinh vậy, sát na xuất hiện, cũng trong cái sát na đó bạo phát ra quang mang mãnh liệt, một đạo thần thức kia của Vũ Thiên Long bất chợt âm vang, tốc độ cực kỳ nhanh chóng, đang hướng tới vị Trí Tiết Tiểu Tam triển khai công kích.

Trong thời gian ngắn, Tiết Tiểu Tam vẻ mặt biến đổi, hư ảnh hoàng kim trường kiếm ngự tại trước mặt cũng theo đó chấn động, lác lác dữ dội, thời khắc này hư vô như bị trấn áp, tựa hồ toàn bộ thế giới đều nghịch chuyển, bốn phương tám hướng triệt để phong ấn xuống.

Cổ phong ấn này mang theo kinh thiên uy áp, bên trong le lói, tản mát ra một tia Hóa Hư khí tức thần hồn mờ nhạt, bất quá, dù chỉ là một tia mờ nhạt, thế nhưng cũng dễ dàng khiến cho thương thiên biến sắc, quang huy bảy màu phô thiên cái địa mà khuếch tán.

”Đây là thuật pháp gì?” Nội tâm Tiết Tiểu Tam chấn động.

Cùng lúc đó trong mắt Vũ Thiên Long tràn ngập những sợi huyết tơ, khoe miệng thành linh tràn ra máu tươi, cường ép dùng thần thức phong ấn một tu sĩ Kết Đan, đối với hắc mà nói là một việc hơi hơi quá sức.

Giờ phút này máu huyết toàn thân như muốn đóng băng, đại não càng là đau nhức kịch liệt, Vũ Thiên Long sát cơ ngập trời, tay áo vung lên, lập tức một cái đại thủ ấn hắc sắc bay ra, lượn vòng, vờn quanh thân thể, Nhất Thủ Già Thương Khung ngập trời tà ác, khiến cho không khí bốn phía xung quanh trực tiếp hóa thành sương mù màu đen.

Tay trái lại nâng lên, Vũ Thiên Long cắn răng, dùng linh lực hóa kiếm khí, kiếm khí sắc bén cắt ngang qua ngón tay thứ nhất, ngón tay thứ hai, ngón tay thứ ba... cho đến ngón tay thứ năm chảy đầy máu, thì lực lượng của ngũ huyết chỉ đã ngưng tụ thành một cái cự đại huyết ấn.

Lấy tinh hoa kích phát cực hạn thần thông, Nhất Thủ Già Thương Khung giờ phút này đã không còn hắc mang u ám, thay vào đó xích mang huyết khí mạnh mẽ khuếch tán, bao trùm lấy bốn phương tám hướng, khí tức tanh nồng kéo theo cả bầu trời trong một khắc chùng hấn xuống, hôm ám cực kỳ.

Hết thấy những việc trên nói ra thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong thời gian mấy cái hô hấp, gần như trong khoảnh khắc sát chiêu của Vũ Thiên Long tới gần, hai mắt Tiết Tiểu Tam bỗng nhiên chợt lóe lên, cả người trực tiếp phá vỡ phong ấn, khôi phục hành động, dù sao hắc cũng là Kết Đan tu sĩ, một đạo thần thức kia của Vũ Thiên Long tuy nói bất phàm, thế nhưng cũng không có cách nào khiến phong ấn duy trì, vượt quá hai hơi thở thời gian.

”Chút tài mọn!”.

Tiết Tiểu Tam gầm nhẹ một tiếng, tay phải nâng lên, bầm quyết niệm thần chú hướng về phía trước nhấn mạnh một cái, dưới một cái nhấn tay này, thiên địa nhất thời nổ vang, một con rồng hư ảo mười đầu dữ tợn huyền hóa xuất ra, phóng thẳng về phía Vũ Thiên Long, tiếng nổ vang tê mình chấn động, quanh quẩn thiên địa.

Đám huyết vụ màu đỏ lập tức bị hủy diệt, huyết ấn nhanh chóng tan rã, Vũ Thiên Long lần nữa há miệng phun máu tươi, thân mình như điều đứt dây tung bay, bị hất ngược lại phía sau.

Lúc này Tiết Tiểu Tam đang muốn truy sát đuổi theo, nhưng sắc mặt hắc lại đột nhiên đại biến, thân thể Vũ Thiên Long trong khi bật tung về phía sau, vậy mà vừa vận phóng xuất ra một cổ khí tức kỳ dị, khí tức này mặc dù tương đối loãng nhạt, bất quá, cũng đủ cảm chân Tiết Tiểu Tam qua mấy cái hơi thở thời gian, con người Vũ Thiên Long trong lúc này lại xuất hiện màu tím, trên da dẻ của hắc, kinh mạch đều là màu tím, thậm chí máu huyết lúc này cũng một màu tím sẫm, khiến cho toàn thân Vũ Thiên Long tràn ngập từ kim chi ý.

Chính là Kim Cang Tiên Thể! Dưới nguy cơ sinh tử vậy mà thức tỉnh triệt để, lập tức thương thể của Vũ Thiên Long sát na cấp tốc khôi phục, hắc từ bên trong huyết vụ gât gao nhìn chăm chăm lấy Tiết Tiểu Tam.

Trên thân, hàn phong không biết từ đâu ngùn ngụt bốc ra, trập trập gió lớn theo hư ảnh một cái đại đỉnh chậm rãi ngưng tụ thành hình tại phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long, không! Không phải là đỉnh thông thường, mà tựa hồ là hình dạng một cái ấm trà, ấm trà này đáng tròn, thon cao, bất quá, bởi nó vốn dĩ chỉ là hư ảnh thể nên chẳng thể nào hình dung một cách rõ ràng.

Rất cuộc phong thuộc tính bên trong thiên địa tựa hồ bị kích thích, bị lôi kéo, giờ phút này bão táp ngập trời quật khởi, phong bạo ầm ập kéo đến thổi qua hư ảnh đại đỉnh, khiến cho đỉnh kia trở nên vận vẹo, giống như đã từng ở đó, trôi qua vô tận năm tháng, cái đỉnh này vốn chỉ là hư ảo, chỉ một màu đen mông lung huyền bí, càng không có khả năng tồn tại lâu dài, bởi vậy nhìn qua tựa hồ như có uy lực vô cùng, bất quá, chỉ trong giây lát liền sinh sinh tiêu tán.

Một cái chỉ tay lạnh nhạt! Phong bạo điên cuồng gào thét.

Cho đến khi ngọn gió này mềm mại quét qua người Tiết Tiểu Tam, lại thành linh mang đi sức sống trên làn da, khiến cho hai bàn tay đang lộ ra bên ngoài

của hắn bỗng nhiên xuất hiện nếp nhăn, khiến cho khuôn mặt trở nên già nua, càng làm cho sinh cơ của hắn, tại trong chớp mắt này như bị mạnh mẽ rút đi đúng một giáp tuế nguyệt.

Cảm giác suy yếu khó bề hình dung trực tiếp sinh ra trong lòng Tiết Tiểu Tam, làm cho hắn kịch liệt biến sắc, thân hình tại bên dưới không ngừng run rẩy, miệng phun ra một ngụm máu tươi, lao đảo lùi lại phía sau, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng không thể tin nổi.

”Ngươi!”

Thân hình run rẩy, sắc mặt tái nhợt, làn da khô héo, thân thể cũng lập tức ốm đi một vòng, qua mấy cái hô hấp, đầu tóc nguyên bản màu đen lúc này cũng đã nhanh chóng chuyển thành nửa bạc.

Bất quá, trên khuôn mặt kia còn sót lại một chút anh khí chưa tiêu tán, chỉ là vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt khủng hoảng làm cho không gian bốn phía nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Thần thông như thế đủ để chấn động thiên hạ, từ đầu tới cuối, Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa có động thân!.

Kim Cang Thể Chất bên dưới nguy cơ sinh tử lại bỗng nhiên bộc phát ra uy năng, thần thông này cũng là tự động mà xuất hiện trong não hải Vũ Thiên Long, tựa thể hồ quán đỉnh, càng giống như một thứ lạc ấn in sâu, hết thảy mọi chuyện phát sinh đều bắt nguồn từ chút cảm ngộ ít ỏi của bản thân hắn về Nhân Sinh Đạo.

”Nhân Sinh! Bao hàm sinh tử, bao quát luân hồi! Từ nay đặt tên cho môn thần thông này của ta là: Tuế Nguyệt Vô Ưu!”

Lời nói vừa xuất, tựa hồ bên trong trời đất, bên trong cõi U Minh huyền bí vọng lại một thanh âm đáp trả, thanh âm này giống như đang cộng minh cùng với thanh âm của Vũ Thiên Long, sát na, dồn dập dồn dập, tạo thành tiếng vang oanh minh quanh quần thiên địa.

Một cái chỉ tay, lấy đi một giáp năm tháng của Tiết Tiểu Tam... Hết thảy, làm cho chúng nhân nơi này tràn ngập hoảng sợ cùng nháo nhác thanh âm tiếng bàn tán.

”Đây là... đây là thuật pháp gì?”

”Khó trách hắn dám khiêu chiến Kết Đan, hắn là ai vậy?”

Tại trong tiếng ồn ào bàn tán, Tiết Tiểu Tam run rẩy hoảng sợ, vẻ mặt mờ mịt hỗn loạn, thần sắc tái nhợt một mảnh, mà lúc này Vũ Thiên Long cũng vung tay, thần nhiên mở miệng.

”Lấy đi một giáp năm tháng của ngươi, cho ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng!”

Lời nói vừa ra, lập tức khiến cho mấy vạn chúng nhân bên dưới trở nên yên lặng, nhưng thời gian yên tĩnh kia kéo dài không được bao nhiêu liền tiếp tục trở nên ồn ào.

”Thần thông có thể cướp đi thọ nguyên của người khác? Cũng quá tà đạo rồi!”

”Hình như mọi chuyện ngon lành là phát sinh từ bên trên hư ảnh hắc đỉnh kia!”

Tại trong tiếng bàn tán liên miên kia, từng ánh mắt tràn ngập lửa nóng đồng loạt nhìn về phía Vũ Thiên Long, có kính sợ, có ganh ghét càng nhiều hơn là thù địch chỉ ý.

Tiết Tiểu Tam hít một hơi dài, thân hình gấp rút lùi lại về sau vài bước, nội tâm càng là dâng lên chua xót, ảm ức cùng điên cuồng vô hạn.

”Ngươi thua!”

Vũ Thiên Long lạnh nhạt nhìn Tiết Tiểu Tam, sau đó lạnh nhạt mở miệng, hắn không vì chiến thắng của bản thân mà kiêu ngạo, càng không vì lấy đi thọ nguyên của người khác mà thương cảm, đơn giản đây chính là chiến đấu công bình, đối lại nếu Vũ Thiên Long trong thời khắc nguy cấp không ngộ ra Tuế Nguyệt Vô Ưu mà là một loại sát chiêu khác thì Tiết Tiểu Tam hẳn phải thê thảm hơn nhiều, hoặc cũng có thể kẻ thê thảm hôm nay chính là Vũ Thiên Long hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 70: Tiến giai ngoại môn

Phải rất chật vật Vũ Thiên Long mới có thể đã bại được Tiết Tiểu Tam, càng thêm chứng minh cho sự cường đại của Kết Đan tu sĩ, tu vị bậc ấy đã hoàn toàn bước ra khỏi ngưỡng cửa phạm nhân, nếu Trúc Cơ là túc mệnh, cải biến căn cơ cùng thể chất trong ngoài để bước vào một bước đầu tiên trên lộ

trình truy cầu Tiên Đạo xa vời, thì Kết Đan tu sĩ tựa hồ đã đi trước một đoạn khá dài.

Kết Đan lấy ngưng khí thành đan, là một trận đại lộ xác, không những thọ nguyên thăng hóa mạnh mẽ mà ngay cả thực lực cũng được đề cao lên rất nhiều.

Chỉ khi tu vị đạt đến Kết Đan cảnh mới quen tay, dễ dàng sử dụng thần thông một cách thiên biến vạn hóa, lời nói vừa ra hay ý niệm vừa động liền có thể hạ sát địch nhân, lấy ngôn xuất pháp tùy dễ hình dung, hơn nữa Kết Đan tu sĩ đã bắt đầu nắm bắt sơ bộ quỹ tích thiên địa hay một ít pháp tắc tồn tại bên trong trời đất.

Tại đan điền Vũ Thiên Long, kim đan cũng dần ngưng tụ thành hình, tựa hồ hạt cát nhỏ qua tuế nguyệt lắng đọng chậm rãi hóa thành ngọc trai vậy! Chỉ có ngọc mới khiến người ta nhìn với ánh nhìn mỹ lệ, chỉ có ngọc mới có thể trong đêm phát ra quang minh rực rỡ, mà cái quá trình này cần thời gian lâu dài, cần hơn nữa một chút cơ duyên xảo hợp.

Trận chiến với Tiết Tiểu Tam nếu nói kinh tâm động phách cũng không hề quá phô trương, Tuế Nguyệt Vô Ưu! Loại thần thông này tựa hồ đã vượt ra khỏi cực hạn của vũ kỹ hay tiên kỹ, chạm đến tầng thứ Đạo Pháp, mặc dù thực lực bản thân cho đến hiện tại vẫn còn rất yếu, bất quá Vũ Thiên Long dám tin rằng.

: Chỉ cần nhật nguyệt đổi dời, nương theo tháng năm trôi chảy, chính hắn có thể trưởng thành đến một loại trình độ mà ngoại nhân khó bề hình dung và Tuế Nguyệt Vô Ưu này, về sau dưới thực lực cường đại duy trì sẽ không chỉ đơn giản rút đi của người khác một giáp, mười hai năm tuế nguyệt.

Đồ đầu thành công đồng nghĩa với việc Vũ Thiên Long cũng tự tay chiếm luôn tất cả từ Tiết Tiểu Tam: Thân phận, động phủ, tài nguyên tu luyện và thậm chí cả hồn thể đạo lữ nếu hắn muốn.

Theo đó, trên Thần Hồ Bảng lúc này Vũ Thiên Long cũng đặt vào một chân, mặc dù vị trí không phải quá cao thế nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu.

Ngay hôm đó, Vũ Thiên Long chia tay đám người Tập Dịch Quán để chuyển đến cư ngụ bên trong Phong Vũ đại cung, bởi đã đồng hành cùng nhau hơn sáu năm trời, thế nên không khí lúc phân ly cũng có vẻ nặng nề.

Lúc này Vũ Thiên Long mới có thể mục sở thị, tận mắt ngắm nhìn thật gần sự hùng vĩ của đại cung Phong Vũ Môn, nó tựa hồ một tòa núi thật lớn đắm chìm tại thương thiên ngũ sắc, chân núi chôn chặt vào bên trong long cốt đại địa, vững vàng qua sương gió, sừng sững nguy nga, trường tồn cùng tuế nguyệt.

Càng đến gần đại cung, một tia thần thức bên trong thức hải của Vũ Thiên Long tựa hồ càng trở nên linh động, đồng thời cùng với đại cung sản sinh ra một loại cảm giác tương liên, thân thiết, thứ khoái cảm ấm áp này đánh thẳng vào tâm thần hắn, Vũ Thiên Long có thể rành mạch đi gọi tên: Cảm giác về nhà!.

Chẳng hiểu tại sao lại như vậy, bất quá Vũ Thiên Long cũng không thêm bận tâm suy nghĩ, bởi lẽ cho đến lúc này những chuyện hắn không hiểu đâu phải đơn thuần chỉ một, hai.

Địa phương tu luyện của ngoại môn đệ tử nằm ở vị trí thấp nhất của kiến trúc tông môn, bề ngoài nhìn như một gian phòng khá khang trang, bất quá, đi vào bên trong lại là một cái thạch động sâu hun hút, tựa hồ nguyên bản Phong Vũ đại cung vốn là một ngọn sơn phong, sau này người ta mới dùng đến sức người để cắt gọt.

Bên ngoài thạch động được bố trí một tầng kết giới thù hồ, đặc biệt ở chỗ, Vũ Thiên Long vừa đặt chân bước vào, khi linh thức khuếch tán thì kết giới kia liền tự động mở ra, như thể nó biết đến sự hiện diện của Vũ Thiên Long, hoặc giả nhận thức được vị tân chủ nhân này vậy.

Vũ Thiên Long tỏ ra khá hài lòng, chậm rãi đảo mắt một vòng đánh giá bốn phía xung quanh, ở đó ngoài những thứ đồ linh tinh cùng chút tư trang của Tiết Tiểu Tam chưa kịp mang đi thì còn có một cái Tự Linh Trận, được tạo thành từ mười hai mặt tiểu kỳ.

Dưới trận pháp này duy trì khiến cho thiên địa linh khí cực kỳ thừa thãi, cơ hồ phải gấp đến năm thành bên ngoài.

Vũ Thiên Long lại thêm một lần nữa nhìn ngó, ngay sau đó tại trên mặt đất ngồi xuống ngưng thần tĩnh tọa, thời gian ở Tập Dịch Quán mặc dù sinh hoạt có phần nhàm chán, khổ cực, thế nhưng cũng còn hơn xa tại Phong Vũ cung này, trong động phủ, thậm chí ngay cả bốn phía không gian giờ phút này một mảnh vắng vẻ, chỉ nghe được thanh âm côn trùng rả rích quần quanh khiến cho đáy lòng hắn cũng rơi vào tịch tịch.

Nhẹ thở ra một tiếng, bên trong trạng thái nhập định, tâm thần Vũ Thiên Long một khắc kia phẳng lặng như mặt nước không gợn sóng, từng dòng ký ức mờ nhạt, từng cái khuôn mặt thân quen bất chợt hiện về.

”Mẫu thân! Hải tử nhớ người! Thực sự rất nhớ người! Hơn bảy năm rồi, ngày đó ta cứ tưởng đi một bước đường này chỉ là dạo chơi, thực không ngờ Đầu Chuyển Tinh Di, tháng năm lại tuần hoàn, qua đi theo cái cách nhanh chóng đến vậy!.

Ta muốn về nhà, muốn vô ưu vô lo trong lòng mẫu thân! Bất quá, Không được!.

Tại những bước đường mà bản thân ta đi tới, ta bắt gặp được, nhìn ra được, cũng chiêm nghiệm được thật nhiều thứ, nếu chỉ sống một kiếp người thông thường, để cho vô tận tuế nguyệt cứ phẳng lặng trôi đi như vậy hẳn đến lúc mãn cục phải chết già trong ngu muội! Hải tử đã tìm ra con đường của riêng mình, hải tử sẽ trở nên mạnh mẽ để bảo hộ cho mẫu thân!.

Phụ thân! Phong nhi! Nội Công! Tất cả các người đều ổn đúng không? Ta nhất định sẽ về, sớm thôi, nhưng không phải lúc này! “.

Nội tâm mất mát, Vũ Thiên Long ngồi tại đó, thần sắc ảo não, vẻ mặt thất thần, tâm cảnh lạnh băng khiến cho không khí xung quanh bị lây nhiễm, càng trở nên thâm lương, trầm lắng.

Cùng vượt ngàn dặm hành trình nhìn về Trần Thiên Quan, lúc này tại Vũ gia là một mảnh náo nhiệt, bên trong đại điện người người chen chúc, ngoài đại môn càng thêm tấp nập.

Chúng nhân thần sắc vui tươi, mỗi người đều phân biệt trên tay cầm lấy nhiều ít lễ vật, ngó mắt đầu đầu cũng chỉ thấy đèn hoa giăng kín, thỉnh thoảng tiếng pháo nổ vang.

Vũ Thiên Nguyên ngồi trên vị trí gia chủ, vẻ mặt tươi rói, bên cạnh hắn là nương tử Lý Phi Yến, nàng hai tay ôm lấy một hài nhi đang cuộn tròn trong vải gấm, bắt quả diện mục cùng thần khí nàng giờ phút này hết sức nhợt nhạt.

”Chúc mừng Vương gia có thêm tiểu công chúa a! “.

”Chúc mừng Vương gia sinh hạ thiên kim! “.

Quan khách có tầm mấy trăm, ken đặc, chật kín phủ viện, đồng loạt nâng lên ly rượu trên tay, nhất thanh hô ứng.

”Nguyên nhi! Con dự định đặt tên cho đứa bé này thế nào? “ Ngồi tại hàng ghế cao nhất, bốn vị thủ hộ giả cùng quay sang nhìn Vũ Thiên Nguyên, trầm giọng hỏi.

”Gọi Vũ Thiên Kim đi! “ Vũ Thiên Nguyên nhăn trán, thoáng suy tư, mấy cái hơi thở sau hắn rốt cuộc phá lên cười, kích động nói.

”Thiên Long, Thiên Phong, Thiên Kim a! “.

Lý Phi Yến nâng niu hài tử trên tay, khi nghe đến cái danh tự này nàng cũng nhẹ gật đầu: ”Long nhi! Phong nhi! Hai con có muội muội rồi! Muội muội tên gọi Vũ Thiên Kim “.

Vũ Thiên Long ngồi tại bên trong động phủ, ngoại giới cũng đã trôi qua mấy ngày thời gian, khi hắn vẫn còn đắm chìm bên trong tu luyện thì thỉnh thoảng một tiếng oanh minh tựa hồ thiên lôi nổ vang, kéo theo đó là đại địa bỗng nhiên rung lắc dữ dội.

Nhận thấy động tĩnh, Vũ Thiên Long vội mở mắt, nhanh chóng bước ra bên ngoài, phía thượng thiên trên cao lúc này phong vân cuộn cuộn, tại bốn phương tám hướng càng có ngàn vạn đạo thiểm điện lập lòe rạch phá hư vô, thiên phạt khí tức tựa hồ cuồng phong loạn thủy cuộn cuộn ép xuống khiến cho bầu trời trong sát na sinh ra vạn đạo.

”Có người Độ Kiếp! “.

Vừa rồi ánh mặt trời còn chiếu rọi lúc này đã bị mây đen che kín, mơ hồ ẩn hiện điện xà, thi thoảng có thể nhìn thấy ánh sáng năm màu ngũ sắc lưu chuyển không ngừng.

Mấy vạn chúng nhân cùng hướng mắt nhìn lên thượng thiên, ngay cả đám cao tăng tông môn cũng đều bị kinh động, rất nhiều người thần sắc không khỏi lộ vẻ ước ao, gan tị, dị tượng của trời đất khi Độ Kiếp mỗi người mỗi khác, nó liên quan trực tiếp tới pháp quyết mà tu chân giả tu luyện và loại pháp tắc tương quan bản thân linh ngộ được.

Biến đổi của trời đất khi Độ Kiếp đối với tu chân giả mà nói, cực kỳ quan trọng bởi nó là bước đầu tiên để tu sĩ linh ngộ được thiên địa pháp tắc cao cấp hơn, pháp tắc càng cao, lĩnh ngộ càng sâu đều sẽ bắt đầu từ dị tượng thiên địa này, một khi bước chân tới cánh cửa Độ Kiếp, lập tức liền tiến vào thế giới hoàn toàn mới, sau Độ Kiếp, chính là Tiên Nhân tồn tại! Bất quá, cửu trọng tai không phải ai ai cũng có thể vượt qua.

”Ai đang tại Thánh Môn độ kiếp? “.

”Khí tức này quá mức mãnh liệt, có lẽ vượt quá tầm trọng tai “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Kim Quy - Liên Châu Thần Nữ

Đúng lúc này, một đạo điện lôi màu tử kim lớn chừng vại nước thỉnh thoảng từ trên bầu trời bổ xuống, hư vô chớp giật, thượng thiên kịch chấn, nhân tâm rung động, theo đó, khí tức sát phạt phô thiên cái địa khuếch tán, bao trùm hết thảy bốn phía không gian.

Trong khoảnh khắc, lôi điện ngập trời vậy mà đột nhiên ngừng lại, một mảnh kiếp vân đỏ cạch như máu lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ lại với nhau, ngừng đầu nhìn lên, tựa hồ một vùng biển máu.

Chưa đến một cái chớp mắt, giữa tầng tầng kiếp vân chợt phát ra những tiếng vang trầm đục, vô số đạo lưới điện màu đen nhánh chằng chịt đan xen trên không trung, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bao trùm lên cả vùng đất rộng lớn.

Đạo điện lôi tốc độ nhanh chóng cực kỳ, khi từ quang lóe lên, Vũ Thiên Long vô thức nhắm mắt lại, sát na sau khi hấn mở mắt, chỉ thấy phía trước đại quảng trường, tại địa phương này được dựng cao một bức bình phong, bình phong đeo gọt bằng đá đen, bên trên điêu khắc vô số họa tiết rườm rà, cơ hồ đã ở đó trải qua tuế nguyệt lâu dài cho nên hình dung có vẻ bị tàn phá, hư nhược đi rất nhiều, mới nhìn qua cực kỳ tang thương, cổ lão.

P phía dưới bức bình phong kia là một con rùa đá rất lớn, nửa thân rùa chìm trong mặt đất của long cốt đại địa, có thể nhìn được rõ ràng phần mai lưng cùng bảy phần đầu là trôi lên phía trên, tựa hồ đang bị trấn áp, hoặc giả bị chế trụ vậy.

Uỳnh! Uỳnh! Đạo từ lôi chia đôi thương khung, phân thiên tách địa, xé trời đánh xuống, sát na, lại găm thẳng lên bức bình phong, chỉ thấy tại đó lập tức lóe lên hàng loạt tia lửa điện vết tích ma sát, hư vô xung quanh càng là lắc lư kịch chấn, không khí bốn phía trở nên nhộn nhạo, thanh âm oanh minh trầm muộn vang vọng thiên địa.

Vũ Thiên Long kinh nghi đảo mắt nhìn quanh một vòng, cho đến khi kiếp vân rút lui, bầu trời trong xanh trở lại, hấn cũng không hề bắt gặp được bóng dáng của kẻ nào vừa mới độ kiếp, ngoài một vùng đại địa cháy đen thì hoàn toàn không nhìn thấy được thứ gì.

Mấy vạn chúng nhân cùng cao tăng Phong Vũ Môn lúc này cũng đều có chung cảm xúc: ” Quái! Khí tức thiên kiếp rõ ràng a! Vậy kẻ độ kiếp đâu mất rồi! “.

” Phải chăng đã thần hồn câu diệt? “.

” Không thể! Nếu thật không vượt qua được thiên kiếp thì cũng phải còn sót lại chút tẩm hơi chứ, đằng này đến cái rắm đều không có “.

Đoàn Thế Khánh đứng tại thượng cung, đắm chiêu nhìn lên bầu trời, bản thân hấn trước sau vẫn cứ đinh ninh rằng: Trong đám hạch tâm đệ tử có kẻ độ tam trọng tai, bất quá, thật sự như chúng nhân vừa mới nghị luận: ” Đến cái rắm cũng không có “.

” Chuyện này! Quái! “.

” Nhân loại có khi rảnh rồi, khi bận bịu, thì thiên phạt cũng vậy a! Rảnh quá nên hù người cho vui thôi, bốn thiếu gia ngồi đây từ sáng, làm gì có ma nào độ kiếp ” Một tên ngoại môn đệ tử đứng bên cạnh Vũ Thiên Long thoáng liếc mắt, mỉm cười tiêu ý.

Vũ Thiên Long không biết trả lời sao cho phải mới bắt đầu cười khổ, khi hấn muốn bước chân trở lại vào bên trong động phủ thì não hải bỗng nhiên oanh minh nổ vang, tại đó tựa hồ có phong bạo quét qua, thần sắc thoáng biến đổi, một tia thần thức đang chìm chìm dưới đáy thức hải lúc này khê di động.

Thức hải của Vũ Thiên Long, một mảnh đại dương màu vàng nhạt, bầu trời màu vàng, khung cảnh màu vàng, thậm chí đến ngay cả nước biển cũng là một màu vàng óng ánh, tại đó, trùng khơi ngàn vạn lớp sóng chồng chất, vô vập đua nhau vỗ vào bờ, lúc này lại thỉnh thoảng nổi lên một cái đầu quái thú cực lớn.

Cái đầu này trụ lồi, làn da nhăn nheo rêu mốc, nhưng láng bóng trơn tru không hề có lấy bất kỳ một cọng lông tóc nào, nhìn qua diện mục cực kỳ kinh khủng, mắt to, miệng rộng, chiếc cổ thật dài, hai mũi tựa hồ hai cái hắc động đen ngòm đang không ngừng cuộn cuộn mà phun ra nuốt vào tinh nguyên linh khí, kéo theo hư vô xung quanh trở nên vạn vạn, sinh sinh hóa thành một vùng không gian loạn lưu.

” Hắc Hắc! Quy gia chính thức hồi tỉnh! “.

Thanh âm này vang vọng tại bên trong thức hải Vũ Thiên Long, quẩn quanh tại đó hồi lâu không dứt, khi thì trầm muộn như tiếng thiên lôi oanh kích, khi lại nhát thềm như gió mát, bất quá, có thể nghe ra được rõ ràng sự chấp nhất mãnh liệt, cùng một chút cảm khái nhưng phần nhiều là kích động.

” Tiểu tử! Nhanh nhanh đi vào a! “.

Bên trong động phủ, ngay vị trí chính giữa mười hai mặt kỳ phiên của Tụ Linh Trận, Vũ Thiên Long hốt hoảng khi nhìn thấy một thứ vật thể kỳ dị, vật này tròn tròn lớn cỡ đầu người, hoàn toàn một màu vàng óng, thi thoảng tại đó còn lóe lên từng trận quang mang kim sắc, vô cùng vô tận thiên địa linh khí theo quỹ tích của trận pháp đều đặn trôi chảy vào, bị vật thể kia hoàn toàn hấp nạp.

” Ừa! Ừm. No rồi a! “.

Quan sát kỹ thì hóa ra là một cái mai rùa, mà thanh âm Vũ Thiên Long vừa mới nghe được cũng từ đó vọng đến: ” Nhìn gì! Trả Thuận Thiên Kiếm cho ta! “, Theo thanh âm rơi xuống, từ bên trong mai rùa nhanh chóng thò ra một cái đầu nhỏ.

” Thuận Thiên Kiếm? Ta không biết thứ gì Thuận Thiên Kiếm, Tiểu Kim Quy, ngươi là từ đâu mò vào động phủ của ta? ” Vũ Thiên Long chằm chằm nhìn con rùa vàng, thần sắc hời hợt: ” Rùa cũng biết nói chuyện? “.

” Hừ! Quy gia cảm nhận được khí tức của Thuận Thiên Kiếm! Nó ở tại bên trong lô đỉnh của ngươi! ” Rùa vàng vươn chiếc cổ dài, ánh mắt kích động, hậm hực nhìn Vũ Thiên Long.

”Chiến Thần Đình? Thì ra thanh kiếm đen kia tên gọi Thuận Thiên a! ” Vũ Thiên Long ban đầu còn tỏ ra ngỡ ngàng, rồi cuộc ánh mắt sáng lên, quả thực bên trong huyền cảnh Sơn Hà Cổ Đồ, nơi hư vô có treo một thanh đại kiếm, Vũ Thiên Long cũng không biết tại sao nó lại xuất hiện ở đó và càng không biết cách để lấy ra.

”Ngươi! Đầu ngươi!” Vũ Thiên Long nhìn thấy trên đầu Kim Quy có một vết cháy đen kéo dài đến tận phần mai, vết cháy này ăn sâu vào da thịt, cũng chẳng biết vết thương nông sâu bao nhiêu, bất quá, từ đó không ngừng thẩm thấu ra huyết dịch, kỳ lạ ở chỗ, huyết dịch này cũng đồng dạng, là một màu vàng.

”Tư trọng tai! Hừ! May mà Quy gia nhanh chân.. Bằng không thì! Bất quá, họ rửa ta cũng không có kẻ nào chậm! “.

”Tiểu tử! Ngươi quan hệ gì với Lạc Kinh Dương?” Kim Quy ngó nghiêng, đôi mắt ti hí đảo quanh một vòng, lúc này mới nghiêm túc đi đánh giá Vũ Thiên Long.

”Kinh Dương? Ta không biết cái danh tự này!” Bên trong động phủ, Vũ Thiên Long đắm chiều nhìn xuống mặt đất, cùng đầu Kim Quy kia triển khai đối thoại, nếu có ngoại nhân ở đây hẳn phải vô cùng kinh ngạc, bởi Vũ Thiên Long lúc này thần sắc liên tục biến hóa, về mặt lại tỏ ra nghiêm túc, người khác nhìn vào sẽ cho rằng: Vũ Thiên Long bị tâm thần, bởi hình như hắn đang nói chuyện một mình.

”Kỳ lạ! Quá kỳ lạ, chẳng lẽ Quy gia nhầm, trên người ngươi rõ ràng có khí tức của Lạc Kinh Dương kia! Cũng không đúng..” Kim Quy đầu nhỏ quay tròn, cổ dài đều đặn thò ra thụt vào, miệng phì phò nói.

”Lạc Kinh Dương? Hắn là ai?” Vũ Thiên Long tò mò hỏi, não hải lập tức cực tốc vận chuyển, cẩn thận đi suy nghĩ xem bản thân mình đã từng gặp qua hoặc giả đã từng nghe qua cái danh tự này lần nào hay chưa.

Rốt cuộc ánh nhìn rơi vào trên người Kim Quy, thần sắc mờ mịt xen lẫn chút chờ mong, chờ mong câu trả lời đến từ một con rùa.

”Hắn!!! cổ nhân, sợi thần thức tồn tại bên trong thức hải ngươi bây giờ chính là tàn thức của Lạc Kinh Dương kia, có lẽ chỉ là trùng hợp, hoặc cơ duyên mà thôi! Hừ, tuế nguyệt đủ dài cho nên tiểu bối như ngươi không biết cũng không có gì lạ” Kim Quy rung rung đuôi nhỏ, nói.

”Tàn thức! Lạc Kinh Dương! Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?” Vũ Thiên Long mờ mịt, về mặt ngưng trọng hỏi.

”Quy gia có thể nhìn ra một chút manh mối, bất quá, không thể nói cho ngươi biết lúc này, mấy vạn năm rồi còn chưa được vẫy vùng Đông Hải, đến lúc Quy gia phải đi..Hừ! Cho ngươi biết, mệnh ngươi rất thú vị, vậy nên làm gì cũng đều phải cực kỳ chú ý, nếu không thì! Trước sau mượn nhờ động phủ, mượn nhờ tiểu trận pháp của ngươi đứng hai canh giờ, ta làm người sòng phẳng, vật này xem như hồi báo, cũng là quà gặp mặt, tiểu tử ngươi cùng Quy gia có duyên! “.

Dứt lời, Kim Quy khê rùng mình, há miệng, từ bên trong miệng thỉnh linh bay ra một đạo quang mang, quang mang ngừng tại hư vô trước mặt Vũ Thiên Long, sát na huyền hóa nên một cây nõ lớn bằng vàng, nõ này nhìn không giống phạm vật, hết thấy có bốn mươi bảy sợi dây căng chắc, bên trên tinh mang chớp giật, lại có lôi điện tự hành ngang dọc, tán mát ra một cỗ khí tức sát phạt vô cùng khiếp người.

Bất gặp sự hoảng hốt trên biểu cảm khuôn mặt Vũ Thiên Long, Kim Quy vênh vênh tự đắc, lớn giọng nói: ”Thứ đồ chơi này tên gọi Liên Châu Thần Nỏ, đừng nhìn nó tầm thường, ngay cả Xạ Nhật Thần Cung của Hậu Nghệ đều xa xa thua kém a! Chỉ là thực lực ngươi quá yếu, cố đến phọt rắm cũng chỉ bắn ra được một tiền duy nhất, nên nhớ! Chỉ một tiền duy nhất “.

Dứt lời Kim Quy lắc mình biến mất.

”Rùa! Ngươi tặng nõ không tặng tên, ta lấy gì bắn a! “.

”Muốn bắn gì thì bắn “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 72: U Minh Sâm Lâm

Vũ Thiên Long nhiều lần đem Liên Châu Thần Nỏ ngắm nghía, bất quá, trước sau hắn vẫn không sao tìm ra được quy luật hoạt động của cây nõ này, thậm chí cố gắng hết sức cũng vô pháp rung động mấy may đến dây nõ, tựa hồ là một thứ đồ chơi bỏ đi vậy, hoặc giả món đồ này quá mức cao siêu, cuối cùng Vũ Thiên Long đành bất lực thu hồi trở lại bên trong thức hải.

”Con rùa này lừa ta, nó nói có thể bắn được một tên, vậy mà ngay cả sợi dây mảnh nhất đều không thể kéo căng ra được, đến mũi tên cũng chẳng có, khôn kiếp! Để ta gặp lại, thiếu gia nhất định làm thịt ngươi! Hừ!” Chửi rủa một hồi, Vũ Thiên Long hơi hơi há giận, mới tiếp tục ngồi xuống, tại bên trên mặt đất xếp bằng đã tọa.

Lại thêm hai cái canh giờ qua đi, đúng lúc này từ phía Phong Vũ thượng cung thỉnh linh có một đạo thần thức mạnh mẽ quét tới, đi theo thần thức này là

một tia thần niệm, thần niệm cuộn cuộn phủ xuống, âm vang bên trong đại não Vũ Thiên Long.

” Sư huynh! Phía sau Phong Vũ Sơn là sâm lâm rộng lớn, địa phương tốt, ta nghĩ ngươi nên thường xuyên đến đó lịch duyệt! Suốt ngày ngồi động phủ dễ sinh tâm lý trầm cảm a ” Đạo thần thức này âm sắc nhàn nhạt, hiển nhiên là của môn chủ Đoàn Thể Khánh, chỉ trong sát na khi nó xuất hiện Vũ Thiên Long có thể dễ dàng nhận ra được.

” Từ nay về sau môn chủ cứ xưng hô ta Lạc Thiên, không nên phân ra rõ ràng thân phận như vậy! ” Vũ Thiên Long cũng truyền đi một tia linh niệm hồi âm.

Mặt trời ngã về tây, phút chốc tà dương khuất núi, hôn ám xâm thực khiến cho địa phương này trở nên hạo hãn vô cùng, U Minh sâm lâm nằm cách Phong Vũ đại cung tâm trầm dậm đường, là nơi lịch duyệt dành cho nội môn cùng ngoại môn đệ tử.

Trước khi Phong Vũ Môn lập tông, mảnh long cốt đại địa này vốn là chốn cư ngụ, sinh tồn của vô số loài ma thú, bởi đặc thù, hình thành giữa tam trọng thiên cho nên bên trong cánh rừng thường xuyên tồn tại một vài chủng ma thú phi cầm hiếm thấy, tỷ như Phượng Hoàng, Côn Bằng, Tam Túc Kim Ô, Trọng Minh Điều.

Những ma thú này vốn có nguồn gốc Bắc Thiên Hoa Hạ, chim chon đất lành, bọn chúng bay vạn dặm hành trình, vượt kết giới Đông Hải, qua tuế nguyệt lâu dài cư ngụ ở đây cũng vô tình mà kết hợp với cầm điều bản địa, lai tạo nên nhiều loại dị chủng.

U Minh sâm lâm hàng vạn năm hấp thu long khí bên dưới long cốt đại địa, càng tự thân sản sinh ra một loại khí tức khác biệt, bàng bạc, âm u lại có vẻ thâm trầm, huyền cổ, khí tức này khó bề hình dung, càng không thể đơn giản gọi tên.

Đi về phía trước, Vũ Thiên Long mới cảm nhận được sự rộng lớn, vĩ mô của kiện tàn bảo này, mặc dù chỉ là một mảnh toái phiến vỡ vụn, thế nhưng diện tích nhìn sơ qua cơ hồ chẳng hề kém cạnh so với toàn bộ Trấn Đông Lâm bên dưới, chỉ ít cũng đạt đến ngoài vạn dặm vuông.

” Nếu Cốt Long Dao này là hoàn chỉnh thì quy mô phải kinh khủng đến bậc nào? Thậm chí chủ nhân của nó hình thể ra sao mới có thể đơn giản cầm nắm? ” Vũ Thiên Long kinh hãi hấp vào một hơi khí lạnh.

” Hoàn toàn có khả năng tử thi vị cự nhân ta nhìn thấy bên trong Ma Tháp là chủ nhân của Cốt Long Dao này, hoặc giả cũng có thể... Tôn Xích Quỷ bên ngoài tỉnh không kia! ” Vũ Thiên Long âm trầm cảm khái.

Trong tà dương hôn ám, một cái nhân ảnh thanh niên khí độ phiêu dật, thân mặc bạch bào trắng tinh, đạp lên lá khô lạng lẽ đi về phía trước, bóng lưng chậm rãi lần khuất phía sau đại ngàn, Vũ Thiên Long không biết bản thân mình đến địa phương này để làm gì, bất quá, là chủ ý của Đoàn Thể Khánh cho nên hẳn cũng không tiện bề chối từ.

Đi không biết bao lâu, thời gian ban đầu Vũ Thiên Long còn có thể nhìn thấy một vài tên tông môn đệ tử lập thành tổ đội nhỏ, nhân số tầm bảy tám người tất bật qua lại, rốt cuộc một ngày này, ngoài đại thụ chọc trời ra, tựa hồ cả mảnh sâm lâm rộng lớn không hề tồn tại thêm thứ gì khác.

” Không đúng! Ta đã đi khá lâu rồi, một đoạn thời gian còn cất lực phi hành, dù cho sâm lâm này có rộng lớn đến đâu chẳng nữa, đáng lý cũng đã có thể vượt qua..Khung cảnh này, cái cây này! Khốn kiếp! Là ta đi vòng sao? ”

Trước mặt Vũ Thiên Long lúc này là một cây Mộc Tùng đại thụ khô quắt tựa hồ đã cạn kiệt sinh cơ, chết đi từ rất lâu rồi, thân cây rỗng lõ có thể hoàn hảo để cho một người trưởng thành ẩn nấp vào bên trong.

Phía trên cành Khô Tùng, nơi cao nhất tồn tại một cái tổ chim cực lớn, mấy ngày hôm trước Vũ Thiên Long đã từng qua địa phương này, bởi vì tò mò, càng là ham vui đi treu chọc chim non, thế nên mới bị một đầu Đại Kim Bằng không lồ truy sát, phải rất chật vật Vũ Thiên Long mới có thể trốn thoát.

Giờ phút này nhìn lại, Vũ Thiên Long bỗng nhiên toát hết mồ hôi lạnh, Kim Bằng kia chân trắng miệng đen, lông vũ màu vàng kim cứng chắc như thiết giáp, mặc dù không sở hữu thần thông thiên phú, thế nhưng trời sinh thần lực, chỉ đơn giản một cái vỗ cánh cũng cuốn lên phong bạo ngập trời, một cú vỗ mỗi đều dễ dàng khiến cho vô số đại thụ bên dưới bật gốc ngã rạp, đặc biệt là hai chân to to, móng vuốt sắc bén tựa thiết nhận.

Có lần Vũ Thiên Long còn tận mắt nhìn thấy Đại Kim Bằng kia quắp lấy một đầu Ma Ngưu mà vẫn có thể nhẹ nhàng bay lượn, chừng ấy đủ để cảm nhận sự khủng bố của nó, hơn nữa cầm nó trên tay lại không biết làm sao để bắn hạ khiến hắn cảm giác cực kỳ khó chịu cùng bức bối.

Vũ Thiên Long thoáng đăm chiêu, cuối cùng quyết định thay đổi phương hướng, rốt cuộc hắn đi dọc theo một cái sơn mạch, hướng về đông, nhất mực xuyên thẳng qua, nhưng thật không ngờ, lúc xuyên qua một mảnh rừng rậm, phía sau vẫn là một mảnh rừng rậm, xa xa cũng chỉ có rừng rậm, cơ hồ không thấy tận cùng, cả U Minh sâm lâm giống như một cái đại trận pháp tự nhiên vậy, khiến hắn khôn khéo lạc đường trong đó.

Mảnh thế giới này, mỗi một nơi đều lượn lờ lấy một loại sương mù tối tăm mờ mịt, nhàn nhạt khí tức thâm trầm nặng nề bao phủ, sương mù vốn ở chốn khác xem ra cực kỳ bình thường, nhưng ở cái địa phương quỷ dị này ngay cả linh hồn lực cũng khó có thể thẩm thấu xâm nhập vào.

Ngoài ra, trên bầu trời cũng phủ kín một tầng khí tức rét lạnh không tân, sau khi hàn khí kết hợp với sương mù liền khiến cho cánh rừng rậm chân chính trở thành một phương trận pháp cực lớn, dùng tu vị và chút thủ đoạn của Vũ Thiên Long hiện giờ cũng có chút khó mà tiêu hóa được.

Bởi vậy, sau khi tiến vào mảnh rừng rậm mấy ngày, hẳn trên căn bản chỉ có việc đảo mắt nhìn quanh, cơ hồ bị vây khốn, tuyệt nhiên không nhìn thấy đường trở ra, dùng tâm tính của Vũ Thiên Long vậy mà cũng bắt đầu không chịu được trở nên bức bối, cứ bị vây khốn ở chỗ này, rõ ràng tư vị cũng

không dễ chịu gì.

Qua thêm một đoạn thời gian, cho đến khi trước mặt Vũ Thiên Long đứng sừng sững một tảng đá xanh rêu thô ráp, lúc này ngẩng đầu nhìn lên có thể thấy ngàn vạn tảng đá kia lại được chồng xếp đều đặn với nhau tạo thành một bức tường thành lớn lao, bên trên cờ xí đã cũ rách khê đung đưa, cao cao treo tại đó vô số khung xương cùng thủ cấp dã thú, những thủ cấp này bởi vì bị hong phơi, càng trải qua niên đại lâu dài thế nên cũng đều đã chuyển màu hoen ố, mục rữa đến không chịu được.

Một cỗ khí tức tàn phá, thê lương nặng nề đập vào mặt Vũ Thiên Long, nơi này bốn phía xung quanh đều ngập tràn u vụ mông lung một mảnh, cây cối cao to chìm đắm tại bên dưới u vụ kia, để cho hần căn bản không thể nhìn thấy được bầu trời.

Lúc này Vũ Thiên Long nhất định đã lạc vào địa phương hạch tâm của U Minh sâm lâm.

Vũ Thiên Long cũng không có tâm tình để đi quan sát hay suy nghĩ, vô luận thế nào, hần nhất định phải nhanh chóng ra ngoài, mặc dù trước nay chưa hề thấy qua U Minh sâm lâm, Vũ Thiên Long cũng không cho rằng Đoàn Thế Khánh đang dối gạt, hoặc giả có tâm cơ riêng, bất quá, phải ở lại chỗ này thêm một phút, đối với hần mà nói, chính là thêm một phút bất an.

”Răng rắc! “.

Một thanh âm tiếng đại thụ gãy đổ nặng nề truyền đến, theo đó, thỉnh thoảng có hai đạo bóng đen từ trong sương mù xuất hiện, mượn nhờ ánh sáng mờ mờ hôn ám, Vũ Thiên Long có thể rõ ràng, hai cái bóng đen này là vật gì.

Cảm giác da đầu của mình từng đợt tê dại, não hải oanh minh kịch liệt, đây đích xác là hai tôn hung thú, hung thú dạng này hần chưa từng thấy qua, trong đó một tôn đầu có ba con mắt, hai mắt thông thường thì thôi đi, chính giữa mi tâm lại mọc ra con mắt thứ ba, cả người thon dài, từng khối lớn lân phiến cỡ bàn tay chồng chất lên nhau, tản mát ra trận trận quang mang lạnh lẽo.

Một đầu khác thoạt nhìn có chút giống cạp, miệng mở rộng gầm gừ, răng nanh còn mang theo vết máu cùng lông vũ, khí tức cực kỳ hung tợn, diện mục cũng rất dọa người.

Khi hai tôn dã thú kia xuất hiện, Vũ Thiên Long cẩn thận núp vào phía sau một gốc đại thụ, ngưng thần quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 73: Tội Ác Chi Thành!

Hai tôn dã thú này căn bản cũng không nhìn thấy Vũ Thiên Long, hoặc giả không thèm chú ý đến sự xuất hiện của nhân loại nhỏ yếu là hần, trong sát na, hai khối thịt khổng lồ cùng lao vào nhau, cuồng loạn cắn xé, thanh âm gầm rú điên dại lạnh lùng vang lên, đại địa chấn động dữ dội, khiến cho phi cầm dị thú sinh hoạt gần đó kinh hồn táng đảm đào thoát, một mảnh khu vực rộng lớn, toàn bộ cây cối bên trong bị lực lượng nhục thân cường hãn quần nát hóa thành bình địa, phong bạo ngập trời gào thét cuốn lên bụi mù ngập trời.

”Tê! Tê! “.

Vũ Thiên Long cẩn thận núp gọn phía sau một gốc cây đại thụ, hô hấp từng nhịp đều đặn, chăm chú ngưng thần quan sát, thỉnh thoảng lại hít vội vào từng hơi khí lạnh: ”Dã thú ba mắt kia có lẽ là Tam Nhân Tử Kỳ Lân, còn vật giống cạp, Kiếm Xí Hồ a! Không những vậy còn là một tôn Ma Thú Vương “.

Thật vậy, trên trán Kiếm Xí Hồ có thể nhìn thấy rõ ràng ấn ký một chữ Vương đỏ lòm như máu, Tử Kỳ Lân kia mặc dù lân giáp cứng rắn, phòng ngự mạnh mẽ, bất quá Kiếm Xí Hồ lại cực kỳ nhanh nhẹn cùng giảo hoạt, nó chọn chỗ công đều là địa phương yếu hại.

Kiếm Xí Hồ hung hăng một nhát, chuẩn xác ngoạm đúng vào vùng cổ của Tam Nhân Tử Kỳ Lân, cặp răng nanh sắc bén tựa hồ thiết kiếm thuận lợi phá vỡ tầng tầng lân phiến, cắn ngập vào da thịt, lúc này Tử Kỳ Lân rống lên một tiếng thê lương trầm đục, có thể thấy máu huyết như thác theo miệng vết thương tanh nồng rơi xuống, rốt cuộc hai tôn dã thú cùng vô lý nhau, lẫn lộn vật lộn trên mặt đất.

Đại địa càng kịch liệt chấn động, đi theo thanh âm ”U U “ của phong bạo là tiếng dã thú thét gào chói tai, áp lực cường đại chấn cho thiên không cũng phải lắc lư chao đảo.

Trận chiến này kéo dài ròng rã suốt hai canh giờ, một bên thể công như vũ bão, một bên phòng ngự mạnh mẽ như thành đồng lũy sắt vậy nên tổng hợp lại cục diện cũng khá cân bằng.

Rốt cuộc một tiếng thét yếu ớt cuối cùng vang lên, khi Vũ Thiên Long nhìn lại đã thấy trên mặt đất song phương dã thú đồng thời quần quai nằm tại đó, nơi vùng bình nguyên bị quần nát lộ ra hai tòa núi thịt thật lớn, tựa hồ hai ngọn tiểu sơn phong vậy, tràng cảnh trước mắt hết sức tan hoang đồ nát.

”Quá điên cuồng, người sống ta chết, ngọc đá cùng tan là đây! Ngay cả dã thú cũng đều như vậy huống hồ là nhân loại! “ Vũ Thiên Long thốt lên cảm thán, cuối cùng khi nhận thấy hai luồng khí tức kia đã triệt để yếu ớt, hần mới hít vào một hơi khí lạnh, lấy can đảm tiến lại thật gần.

Đại địa chông chất vết nứt, mặt đất bên trên máu tươi thấm ướt, mùi vị huyết tinh tanh tươi nồng nặc, có thể thấy trên thân hai tôn đã thú này tồn tại vô số vết thương lớn nhỏ, thậm chí trên cổ Tam Nhân Từ Kỳ Lân bị rách phá bởi một cái vết cắt sắc bén, cơ hồ sâu đến tận xương tủy, Kiềm Xí Hồ vùng bụng bị móng vuốt của đối phương thọc vào, sinh sinh kéo hẳn ra bên ngoài cả một phần nội tạng.

”Trai có đánh nhau, ngư ông đắc lợi!” Vũ Thiên Long mỉm cười, rốt cuộc sầu mi khổ kiểm nhìn hai cái núi thịt đồ sộ trước mắt mà không biết nên xử lý sao cho phải, bản thân hắn đã từng ăn qua thịt yêu thú, lần đó bên trong Hải Vân Sâm Lâm, Bạch Ngân Cửu Đầu Xà hiển nhiên không thể đem ra so sánh cùng hai tôn thú vương này, bất quá, mùi vị thực sự rất tuyệt.

Cuối cùng Vũ Thiên Long chọn lấy phần nội đan, mặc dù không phải thiên tân vạn khổ hay bỏ ra đại giới gì, thế nhưng hai tôn thú vương da dày thịt béo cũng khiến cho hắn cực kỳ chật vật mới có thể thành công mổ xẻ, tam giai yêu thú, thực lực ứng với Kết Đan kỳ tu sĩ nhân loại, cho nên nội đan cũng tính không hề thua kém kim đan của tu sĩ.

”Cái này chính là khí vận! Hắc Hắc!” Bản thân hắn rõ ràng mức độ quý giá của nội đan yêu thú, nhân loại tu chân lấy đan điền làm hạch tâm, thì yêu thú dùng nội đan tích lũy tinh nguyên, nhân loại hấp thu tinh nguyên bên trong nội đan để tiến cảnh tu vi, thì yêu thú ngược lại dùng con đường tắt để thăng cấp, đó chính là thôn phệ máu huyết nhân loại, hình thái này cũng là một dạng lưỡng cực cân bằng.

Qua thêm một đoạn thời gian, Vũ Thiên Long cẩn thận từng bước một tiến về phía quan ngoại cổ thành, đặt chân đến thật gần mới cảm nhận được rõ ràng khí tức bằng bạc cùng thê lương của nó, tường đá phủ đầy rêu xanh, cờ xí tối màu rách nát tan hoang đã không còn nguyên bản hình thù, bên trên ngàn vạn bộ xương khô trắng treo lủng lẳng, đại địa một màu đen sẫm, mặt đất ẩm ướt, nhơ nhớp vô cùng, không khí xung quanh càng là cực kỳ trầm lắng, cơ hồ tuyên cổ động lại sau vô số cái tuế nguyệt thành công tạo nên một vùng âm địa.

Phía trước quan đạo trường thành, cánh cổng xập xệ của đại môn đã được mở sẵn, hàn phong thi thoảng ầm ập thổi qua vang lên thanh âm ”Cót két” nghe muốn rợn người, Vũ Thiên Long trầm ngâm hồi lâu, chăm chú quan sát thật gần địa phương này, rốt cuộc dứt khoát bước chân đi vào bên trong.

Bản thân hắn cũng không dám chủ quan, lập tức linh thức tản ra bốn phía, tích cực thăm dò.

Phía sau cánh cổng quan đạo, đập vào mắt không phải khung cảnh sâm lâm rừng núi mà là một cái phế tích bụi bặm, mặc dù không thể định hình rõ ràng cục diện thế nhưng Vũ Thiên Long có thể hình dung, địa phương này trước kia có lẽ là một cái tiểu thị thành.

”Tội Ác Chi Thành! Hoang Cổ Chi Địa! Đồ Tiểu Lôi Âm! Trần Tây Phương Phật! Bắc Thiên Đại Châu! Vô Pháp Vô Phật!” Tại một bức thạch điêu đồ nát, sứt mẻ, cắm chặt lên đại địa có ghi thẳng hàng mấy dòng chữ lớn, Vũ Thiên Long lẩm bẩm tự nói, lông mày nhíu chặt, triệt để hấp vào một ngụm khẩu khí.

Xa xa sương mù màu đen vô biên vô hạn, bao phủ bên trên toàn bộ phế tích cổ thành: ”Đây là địa phương nào? Tội Ác Chi Thành? Xưa nay ta còn chưa có nghe qua “.

Vũ Thiên Long sắc mặt nghiêm túc, hắn tồn tại trên đời cho đến nay sắp đầy mười tám năm tuế nguyệt, bất quá chưa hề nghe đến cái danh tự này lần nào, thậm chí cổ sử, biên sử hay tư liệu cũng chưa từng đọc qua.

”Tội Ác Chi Thành! Hoang Cổ Chi Địa! Đồ Tiểu Lôi Âm! Trần Tây Phương Phật! Bắc Thiên Đại Châu! Vô Pháp Vô Phật, cái này là ý gì?” Vũ Thiên Long kinh nghi, bất quá càng suy nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc hắn nhanh chân tiến đến bên cạnh bức thạch điêu, thạch điêu cao quá đầu người, rộng hơn một trượng, quang mang u ám mờ nhạt tản mát khiến cho không khí vốn dĩ thâm trầm lại càng trở nên nặng nề.

Lúc này, lập tức một luồng khí lạnh thấu xương băng hàn vô cùng, đập thẳng vào mặt, Vũ Thiên Long chói với: ”Đây là thi khí, trong đó còn chen lẫn oán niệm, vô số năm cũng không có tiêu tan, e sợ trong tòa thành này sẽ phát sinh đại sự!”.

”Nương Nương tâm nguyện thiên hạ vô pháp! Bèn lập Tội Ác Chi Thành, giam giữ tăng ni khiết giả, trấn áp chư phật ngàn phương! Vu tổ đạo thống trường niên bất diệt!” Tiếp theo một dòng chữ nhỏ, lối viết ngã nghiêng, chính là cổ ngữ trung thổ.

Vũ Thiên Long thất thần nhìn lên, phía xa xa chìm khuất sau u vụ, đứng sừng sững nguy nga một bức tượng đá thật lớn, bức tượng này tạc lấy tướng mạo của một nam nhân mập mạp, hán xếp bằng, tư thế nhập tọa ngồi trên hoa sen tám cánh, tay ấn pháp chi, bất quá bức tượng này lại không có đầu!.

Mặc dù hoang tàn nhưng tuyệt đối sâm nghiêm, tại bức tượng không ngừng tản mát ra trận trận khí tức thần thánh, dưới trời chiều hôn ám, phương tây đỏ rực ánh sáng xích hồng càng khiến cho khung cảnh nơi đây trở nên hạo hãn, thê lương vô cùng.

”Thì ra là như vậy!” Vũ Thiên Long đáy mắt lóe lên tinh mang của sự minh ngộ: ”Ta rõ ràng, đã rõ ràng thêm một chút!”.

Tựa hồ viên đá làm đầy lên sóng lớn ngập trời, nội tâm Vũ Thiên Long lúc này không khác nào một tảng đá lớn rơi trong hồ nhỏ.

Hắn khẽ đứng đưa thân mình, rốt cuộc hướng về phía trung tâm cổ thành đi đến, bất quá, Vũ Thiên Long tỏ ra hết sức kiêng kỵ, toàn thân căng thẳng, tâm thần tập trung tối đa, linh lực cùng tu vi toàn thân âm thầm vận chuyển, nếu có biến sự sẽ toàn lực tung ra một kích tuyệt sát, thần thức giờ phút này cực kỳ bắt an.

Chân đạp gạch vụn cùng ngói nát, vô tình mà sinh ra thứ thanh âm kèn kẹt lạnh băng đều đặn, đi vào bên trong mới phát hiện, nguyên lai địa phương này không phải toàn bộ kiến trúc đều đã bị hủy diệt, vẫn còn lại một bộ phận rất nhỏ, tuy không nói hoàn hảo thế nhưng vẫn có thể vững vàng bảo lưu qua năm tháng.

Vũ Thiên Long cảm khái, mắt quét tứ phương, vèn vèn chỉ là một chỗ phế tích tan hoang vậy mà khơi gợi cho hắn một loại cảm giác mệnh mông vô tận. ” Nếu như là thành trì viễn cổ chân chính sẽ có cái bộ dáng gì đây? “.

Tà dương chính thức khuất núi, ánh sáng thiên địa tắt ngấm, hoàng hôn hàng lâm, Tội Ác Chi Địa đắm chìm bên dưới màu trời, lúc này đằng xa chợt vang lên tiếng bước chân sột soạt cùng nhịp thở đều đặn, Vũ Thiên Long hải nhiên, ngưng thần nhìn lại sau đó thốt lên: ” Có người! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Tâm cơ của Vũ Thiên Long

Vũ Thiên Long cảm nhận được động tĩnh thì nhanh chóng lẩn khuất thân mình, cẩn thận ẩn nấp vào phía sau một tảng đá lớn, những tảng đá hình thù như vậy ở đây có rất nhiều, tựa hồ là từ một kiến trúc nào đó đổ sụp xuống rồi vung vãi, phát tán ra khắp nơi, dưới ánh tà dương hôn ám có thể mơ màng nhìn thấy trước mắt lúc này là một nhóm người, nhân số khá đông.

Đám người này tựa hồ đang nghiêm túc tìm kiếm một thứ gì đó, bảy, tám đạo linh thức cùng thần thức mạnh mẽ quét qua, bao trùm lên toàn bộ kiến trúc Tội Ác Chi Thành.

Vũ Thiên Long cả kinh, thần thức tự nhiên là khái niệm đại diện cho tinh thần lực của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, vậy mà ở trong đám người này hắn lại có thể bắt gặp đến ba cái, đồng nghĩa với việc, ba vị Hợp Đạo kỳ đại năng đang đích thân giá lâm.

” Rốt cuộc vật kia nằm ở đâu? Từ trấn Đông Lâm đã ít nhiều cảm nhận được, vậy mà đi đến nơi này lại bỗng nhiên mất hút! Thật sự rất cổ quái! ” Trong đám người thỉnh thoảng vang lên thanh âm ôn nhu, có lẽ xuất phát từ một nữ nhân.

” Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ ai đó muốn dẫn dắt, trên chọc, hoặc giả có mục đích riêng! ” Một giọng nói khàn đặc nhanh chóng tiếp lời.

” Dẫn dắt? Ở Bách Việt bây giờ, thử hỏi kẻ nào đủ bản lĩnh để lừa gạt chúng ta? Ba Hợp Đạo kỳ, thực lực bậc này đã có thể quét ngang hết thảy năm đại tông môn thượng lưu rồi! “.

” Cẩn thận vẫn tốt, ta thực sự rất kiêng dè một người...! “.

” Lão nhạ! Người người nói phải chăng là lão ẩu Lý Trác Thần? “.

” Đúng! Lý Trác Thần, ta không biết phải nói thế nào, bất quá, luôn cảm giác hắn không hề tầm thường, từ tu vi đến tâm cơ! Người này tuyệt đối thâm bất khả trắc “.

” Đúng a! Ngày đó hắn thể hiện ra bên ngoài tu vi thậm chí còn chưa đạt đến Hợp Đạo kỳ, đã có thể dễ dàng đánh bại Chiến Thần Hình Thiên, cướp đi Chiến Thần Đỉnh! Hơn nữa, Lý Trác Thần kia là bỗng nhiên mà quật khởi, hơn ngàn năm về trước còn chưa có chút tiếng tăm gì trong tu chân giới, vậy mà ngàn năm sau đã có thể oanh động cửu châu! Hắn. Tuyệt đối không được xem thường hắn “.

” Hai người các ngươi, già đầu vẫn nhất gan a! Chẳng lẽ ba người chúng ta hợp lực đối phó với Lý Trác Thần kia, còn sợ chịu thiệt? “.

Những đoạn hội thoại này dễ dàng đi vào tai Vũ Thiên Long, Lý Trác Thần tự nhiên chính là sư tôn hắn, khi Vũ Thiên Long vẫn đang đắm chìm nghiên ngắm từng câu từng chữ thì một tiếng quát dài bỗng nhiên vang lên.

” Hừ! Là vị cường giả khuất mặt nào đang rình mò chúng ta nói chuyện, cầu hiện thân đi! “.

Thanh âm này tựa hồ thiên lôi cuồng chấn, mang theo vô thượng uy lực, khi đi vào tai Vũ Thiên Long còn ầm ầm chứa đựng công kích cường đại khiến bản thân hắn muốn thừa nhận cũng phải cực kỳ chật vật.

Nuốt xuống máu tươi, nén lại nội thương trong thân thể, Vũ Thiên Long chậm rãi thoát ly, đi ra khỏi vị trí ẩn nấp, thoát cái đã đứng tại trước mặt đám người, chấp tay khê ôm quyền, hắn giả tán cười: ” Các vị! Chớ nên kinh động, tại hạ chỉ là vô tình đi ngang qua, không hề có ý rình mò nghe lén “.

” Ngươi! Tiểu tử ngươi! Trúc Cơ đại viên mãn? Chừng ấy tu vi lại có thể đi đến địa phương này? ” Một lão nhân tóc dài râu rậm, thân mặc trường phục màu đen, dáng người tương đối gầy gò, y thoáng nhìn Vũ Thiên Long, sau đó cả kinh đánh giá.

” Trúc Cơ u! Hắc Hắc.. Tiểu Phi, giết hắn cho ta! ” Một lão nhân khác lạnh lùng lên tiếng, từ hình thể cho đến cách ăn vận cũng đều hoàn toàn tương tự người trước đó, hắn quay sang nam nhân trắng niên đang đứng bên cạnh, thanh âm băng lãnh rơi xuống, tựa hồ đang ra lệnh vậy.

Trong đám người này, ngoài ba vị Hợp Đạo đại năng ra thì bốn kẻ còn lại tu vi cũng tuyệt đối không hề tầm thường, Vũ Thiên Long có thể cảm nhận được nồng đậm Nguyên Anh khí tức trên thân thể từng người, duy chỉ có nữ nhân bị mặt kia, nàng ta khí tức yếu ớt nhất, có lẽ chỉ rơi vào Kết Đan kỳ mà thôi.

Thanh niên tên gọi Tiểu Phi liếm môi cười tà dị, rót cuộc bàn tay mãnh liệt bạo phát ra hàng bạc quang mang, khi hắn muốn xuất thủ đánh giết Vũ Thiên Long thì một lão nhân trước sau vẫn âm trầm, lúc này vội vàng lên tiếng ngăn cản.

” Tiểu Phi, chớ vọng động “.

Vũ Thiên Long mặc dù nội tâm cực kỳ xoắn xýt, thế nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại hoàn toàn trái ngược, vẻ mặt hắn thủy chung lạnh băng, đôi mắt tinh anh thì thoảng còn phát ra quang mang thâm thúy, ẩn ẩn bên trong ánh mắt kia tựa hồ là bóng dáng của một lão quái vật già đời chứ không phải sự non nớt đến từ hình thể.

Bảy mươi năm sống kiếp nhân sinh hư ảo, thực sự Vũ Thiên Long tâm cơ cho đến lúc này đã không còn là một thanh niên tầm thường nữa, bắt quá! Tất cả cũng nhờ vào cái lần tự mình ngộ ra thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu, Tiên Thể lột xác, triệt để thức tỉnh, khiến cho hắn bây giờ nhục thân quả thực vô kiên bất tồi, hoàn toàn có thể đứng bên dưới uy áp của Hợp Đạo kỳ tu sĩ mà nét mặt không hề biến sắc.

” Vị đạo hữu! Lão tam nhà ta tính tình xưa nay vẫn nóng nảy như vậy, còn mong đạo hữu bỏ quá cho! “.

Lão nhân này có lẽ là kẻ đứng đầu trong đám người, hắn lời nói rơi xuống, rót cuộc nhẹ ôm quyền, cúi đầu làm ra thế bồi tội.

Lão nhìn được Vũ Thiên Long trước sau tư thái cực kỳ thông dong, thậm chí ánh mắt cũng vô cùng có hồn, tại đó rõ ràng chứa đựng đầy đủ thể lương, đầy đủ chấp nhất cùng tang thương nồng đậm, mà những thứ này đây, chỉ có thể tại bên dưới tuế nguyệt dài lâu đi bồi đắp nên, vô pháp giả tạo.

Lão càng là người đầu tiên nhận ra sự xuất hiện của Vũ Thiên Long, công kích bằng âm lực kia thậm chí đến Nguyên Anh cũng không thể dễ dàng thừa nhận được, hơn nữa lão còn cảm giác: Tinh thần lực bên trong thức hải đối phương mặc dù yếu ớt thế nhưng tuyệt đối là thần thức tồn tại, đồng nghĩa thanh niên trẻ tuổi trước mắt này rất có thể cũng chính là một dạng tồn tại cấp bậc như lão, Hợp Đạo kỳ tu sĩ.

Vũ Thiên Long nội tâm gấp gáp, hắn đoán được ba phần suy nghĩ của đối phương, cho nên trước sau tâm thế tỏ ra vô cùng bình ổn không có chút nào dao động mây may.

” Đám người này thực sự kiêng dè, có lẽ bắt nguồn từ một tia thần thức kia, nếu như sơ suất để lộ ra chân tướng, bản thân chỉ là một Trúc Cơ kỳ thì cái chết tự nhiên là điều không thể tránh khỏi! “.

Vũ Thiên Long âm trầm suy tính, rót cuộc thông dong đảo mắt nhìn lão nhân trước mặt, lạnh nhạt cười.

” Hợp Đạo sơ kỳ! Ngay cả ánh mắt cũng chứa đựng công kích! Các ngươi không phải tu sĩ đến từ Bách Việt! “.

Khi hai ánh mắt đồng thời va chạm, Vũ Thiên Long suýt chút nữa trực tiếp phun ra máu tươi, bắt quá, căn răng thiếu đốt toàn thân tu vị, hơn nữa dưới đạo vận Nhân Sinh cùng Tiên Thiên thể chất cật lực chèo chống, Vũ Thiên Long mới có thể chặt vật bảo lưu, duy trì tâm thái.

Đến lúc này thì lão nhân kia đã hoàn toàn xác thực, thanh niên trẻ tuổi trước mắt chính là một tồn tại chí ít cũng ngang ngửa với mình, bắt quá, lão vẫn không hiểu: Từ khi nào giới tu chân Bách Việt có thể sản sinh ra một vị Hợp Đạo kỳ trẻ tuổi như vậy.

” Đạo hữu! Huynh đệ ngươi diện mạo lúc này chắc chắn là chân thân rồi, ta cam đoan không phải thủ thuật dịch dung! Thế nhưng lão hủ có điều không hiểu ” Lão âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, cuối cùng thu hồi ánh mắt, lãnh đạm nói.

Khi thanh âm vừa rơi xuống, Vũ Thiên Long liền lớn giọng, cười sang sảng: ” Haha! Ta hiểu thắc mắc hiện giờ trong lòng đạo huynh! Thú thực niên kỷ của ta so với đạo huynh không hề thua kém, chỉ là ta trước kia tu luyện một môn công pháp có tác dụng dưỡng nhan trú dung, cho nên diện mạo mới có thể cái lão hoàn đồng như bây giờ ” Âm sắc trầm ổn, thanh điệu càng là mạch lạc, dứt khoát.

” Thì ra là vậy a! Đạo huynh! Xem như chúng ta có duyên gặp mặt rồi, còn không biết đạo huynh đại danh là gì? ” Lão nhân mỉm cười hiền hậu, thoảng đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, nhẹ nhàng hỏi.

” Lão đại, có nhất thiết phải nhiều lời với hắn như vậy không? Hợp Đạo thì sao chứ, ba người chúng ta liên thủ lại, chẳng mất mấy cái hơi thở liền có thể dễ dàng trấn áp a! “.

” Đúng vậy a! Lão đại, ta thấy hắn có vẻ còn không phải Hợp Đạo kỳ đâu, nếu hắn sử dụng ẩn tức thuật thông thường, đáng ra cũng phải cảm nhận được một ít khí tức chứ! Đằng này! “.

” Các vị, chớ nên nóng nảy! Ta thừa nhận nếu như ba người các ngươi hợp lực, ta hoàn toàn không phải đối thủ, trấn áp lão hủ tự dung là điều có thể, bắt quá, triệt để chém giết lại chẳng dễ dàng! Tất nhiên, lão hủ cũng không thể làm gì được các ngươi, nhưng bốn kẻ còn lại, đám kiến hôi này, chỉ cần lão hủ động tâm thì...! “.

Vũ Thiên Long ngôn từ sắc bén, thái độ lạnh băng, ánh mắt thâm thúy, không những vậy, một sợi tóc chứa đựng nhất kích toàn lực của Hợp Đạo kỳ tu sĩ cũng đồng thời được hoàn toàn thiêu đốt, khiến cho trên thân thể hắn giờ phút này chiến ý lăng thiên, Hợp Đạo khí tức trùng điệp khuếch tán mà ra, kéo theo hư vô bốn phía sát na vận vẹo, đất trời oanh minh, phong bạo dồn dập quanh quẩn bát phương.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 75: U Minh Chi Thụ!

”Được rồi đạo huynh! Hai tên sư đệ này của ta tính khí nóng nảy, niên kỷ tuy lớn nhưng tâm tính lại không khác gì hài tử, còn mong đạo huynh chớ chấp nhất” Lão nhân quét mắt âm trầm, nghiêm khắc nhìn hai người còn lại, rồi cuộc khẽ lắc đầu.

Nghe đến đây Vũ Thiên Long mới thở dài một hơi khẩu khí, nội tâm thả lỏng, thậm chí kêu may mắn, cuối cùng cô làm ra vẻ ngượng ngùng, cũng lớn giọng cười:” Hắc Hắc, lão hủ thực sự thì tính khí không được tốt a! Vẫn là đạo huynh hiểu chuyện” Ngưng một chút mới quay sang nhìn hai lão nhân còn lại, thoáng chấp tay ôm quyền, nói.

”Lão hủ tên gọi Đoàn Thế Khánh! Xin ra mắt các vị đạo huynh“.

”A! Thì ra là Đoàn môn chủ, thực sự nghe qua đại danh đã lâu, không ngờ hôm nay lại tương kiến nhau theo cái cách đáng xấu hổ như vậy!“.

”Không đánh không quen biết!.. Hắc Hắc” Vũ Thiên Long nội tâm dở khóc dở cười, bản thân hẳn thực sự không biết phải xuất hiện trong cái thân phận nào cho hợp lý, nếu như chỉ là một tu sĩ thông thường thì còn tốt, đằng này Hợp Đạo kỳ trong giới tu chân tồn tại như phượng mao lân giác, phải nói là cực kỳ hiếm hoi, giả như đám người này đã từng quen biết, hoặc giả nhận thức được Đoàn Thế Khánh thì hôm nay Vũ Thiên Long hẳn thực sự xui xẻo rồi.

”Ta! Nạp Đặc Các! Nhị đệ Nạp Đặc Đề! Tam đệ Nạp Đặc Nhĩ, gặp qua Đoàn môn chủ! Quả thực đất tốt sinh hào kiệt, từ tướng mạo đến phong phạm cũng đều rất hơn người a!“.

Vũ Thiên Long cùng đám người kia gượng gạo cười nói, xã giao vài câu, rồi cuộc mới chau mày làm ra vẻ dăm chiêu, sau đó nhìn Nạp Đặc Các, nặng giọng hỏi:”Ba vị vượt ngàn vạn dặm hành trình đến Đại Việt chúng ta, rốt cuộc là có mục đích gì?“.

”Đoàn môn chủ chớ hiểu nhầm, chúng ta hoàn toàn không có dị tâm, bí mật đột nhập biên cảnh quý quốc, cốt chỉ để truy tìm một thứ thánh vật!” Nạp Đặc Các vẻ mặt ngưng trọng, nặng nề nói.

”Thánh vật?” Vũ Thiên Long cả kinh thốt lên khe khẽ, mặc dù nội tâm cực kỳ tò mò, thế nhưng lại không dám đi gắng hỏi.

”Thánh vật đối với tề quốc mà nói quả thực vô cùng trọng đại! Chúng ta lần theo dấu vết, trải thiên tân vạn khổ mới tìm đến được nơi này” Nạp Đặc Đề nhân thân dăm chiêu, thoáng nhìn Vũ Thiên Long, thở dài nói.

”Tội Ác Chi Thành vốn là nơi Hậu Thổ Nương Nương của đạo thống Vu Tả lập ra, dùng để nguyên rửa cùng trấn áp phạt tử, chư phạt Tây Thiên Hạ Châu chúng ta, xưa nay Tiên – Vu bất hòa, càng là kịch liệt đối chọi qua vô số năm tháng, thế nhưng Tiên Tộc đối với Xích Quỷ Tộc trước kia hay Việt Tộc bây giờ cũng đều không hề mang chút dị tâm” Nạp Đặc Các cảm khái nói.

”Tốt! Hôm nay lão hủ mạn phép đổi chủ thành khách, nếu các vị cần giúp đỡ gì, lão hủ cũng nguyện góp chút sức mọn cho Tiên Tộc” Vũ Thiên Long mặt lóe tinh mang, mặc dù đáy lòng nhộn nhạo, nhịp tim càng là gia tốc liên hồi, thế nhưng cũng mở miệng làm ra bộ dáng thịnh tình.

”Đa tạ môn chủ! Có môn chủ tương trợ tất nhiên cơ hội thành công càng thêm lớn!“.

Cuộc nói chuyện này kéo dài suốt một đêm, đến sáng hôm sau Vũ Thiên Long cùng tám người đồng thời xâm nhập vào sâu bên trong Tội Ác Chi Thành, Nạp Đặc Các, Nạp Đặc Đề tính tình vốn dĩ ôn nhu, cách nói chuyện cũng rất côi mờ, thế nhưng Nạp Đặc Nhĩ thần sắc trước sau đều tỏ ra vô cùng băng lãnh, thủy chung giữ nguyên cái bộ mặt hung thần ác sát như muốn nuốt trọn người kia.

Nhiều lần bắt gặp ánh mắt hắc, Vũ Thiên Long cảm giác lạnh cả sống lưng, bất quá vẫn cố gắng đi bảo trì tâm thế.

Tội Ác Chi Thành, càng vào sâu bên trong càng thêm hoang tàn đổ nát, khắp nơi là một mảnh phế tích bụi bặm, thi thoảng có thể nhìn thấy một vài bức tượng phật đá không trọn vẹn, có bức mất đầu, có bức tứ chi lại không hoàn hảo, thậm chí một vài bức tựa hồ bị người ta điên cuồng đập phá, toái thành vô số mảnh nhỏ, vương vãi, nằm la liệt khắp nơi.

Ngói vụn, gạch nát, cỏ dại, hoang tàn là những thứ mà Vũ Thiên Long thường xuyên bắt gặp, thi thoảng còn phát hiện được một vài bộ xương trắng, dàn dụa mật độ càng lúc càng nhiều, cơ hồ là một bãi chiến trường vậy.

Rốt cuộc cho đến khi trước mặt Vũ Thiên Long là một ngọn núi ngập tràn xương trắng, hẳn mới lạng người, nội tâm kinh hãi, trợn mắt trợn trời nhìn.

Ngọn núi này cao không dưới trăm trượng, hoàn toàn được xếp chồng từ thi thể người chết, nếu nói số lượng có lẽ không dưới một vạn, vô tình mà tạo nên một ngọn cột son cao ngất trời.

Không những thế, bên dưới ngọn cột son kia còn có một dòng sông máu lượn lờ chảy quanh, mùi vị huyết tinh gay mũi từ đó nồng nặc bốc lên, lại theo gió thổi cuốn đi, thuận lợi tản mát bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, trên tầng không, mây đen do oán niệm tích lũy mà thành khiến cho bầu trời trở nên hôn ám, thê lương khiếp người, khung cảnh kinh tâm động phách vừa vặn cùng nhau điệp gia khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến tích họa, núi thây biển máu.

Vũ Thiên Long đẩy lồng chừng xuống, cước bộ run rẩy, nội tâm càng cảm khái không thôi: ” Phải là một trận đại đồ sát lớn đến thế nào mới có thể tạo nên được cảnh tượng ” Thi son huyết hải ” khủng khiếp như vậy? Nhìn núi thầy biển máu này hẳn đã tồn tại qua vô số tuế nguyệt rồi! Địa phương này quả thực quá mức tà dị “.

Bắt gặp biểu cảm biến hóa trên khuôn mặt Vũ Thiên Long, Nạp Đặc Các trầm ngâm, cảm thán nói: ” Bọn họ đều là phật tử, chư phật, khiết giả Tiên Tộc chúng ta, bị Hậu Thổ Nương Nương cùng đám tay sai Vu Tộc tàn sát “.

” Tội Ác Chi Địa, ta thực không hiểu tại sao lại có thể tồn tại bên trong lãnh địa của Phong Vũ Môn ta, lịch đại tổ tông từ thời khai sáng ra bốn môn cho đến bây giờ cũng chưa thấy từng đề cập qua cái địa phương này! ” Vũ Thiên Long đẩy lồng tò mò, rốt cuộc không kiềm chế được, kinh nghi hỏi.

” Môn chủ có điều không biết! Tội Ác Chi Thành vốn chỉ là một cái địa danh hư ảo, nó tồn tại bên trong không gian loạn lưu, mà chính Phong Vũ Môn là cánh cửa có thể câu thông cùng với vùng đất này ” Nạp Các Đề chậm rãi nói.

” Hóa ra còn có chuyện như vậy! ” Vũ Thiên Long thờ dài, cảm khái.

” Ta chẳng hiểu người có phải là môn chủ Đoàn Thế Khánh thực sự hay không! Mà đến những cái tiểu tiết tầm thường như vậy cũng đều không biết ” Nạp Đặc Nhĩ bĩu môi, khinh khỉnh nói.

” Thứ người thông thạo người cho là tầm thường nhưng đối với ta là thứ hệ trọng, và ngược lại. Hơn nữa trên đời còn có rất, rất nhiều chuyện ẩn tình, người thì biết được bao nhiêu, hiểu được bao nhiêu? ” Vũ Thiên Long ngôn từ sắc bén, thanh âm sang sảng, hần trực diện nhìn Nạp Đặc Nhĩ, lạnh lùng nói.

” Tốt! Đoàn môn chủ, không nên chấp nhặt a! Vị tam đệ này của ta..! ” Nạp Đặc Các cười khỏ, ngưng ngưng phân bua.

” Lão đại! Người nhìn đi, hình như là Hoàng Tuyền Thụ! ” Nạp Đặc Đề bỗng nhiên kinh nghi hết lớn, cắt ngang cuộc tranh luận, theo đó bàn tay hắn run rẩy chỉ về phía trước.

Đám người Vũ Thiên Long cũng lập tức động dung, đồng thời nhìn đến, hướng đông tầm vài dặm, lẫn khuất sau u vụ mù mù lúc này có thể thấy, đứng sừng sừng tại đó một gốc khô mộc khổng lồ, hình thể nếu đem ra so với những cây đại thụ tồn tại bên trong U Minh sâm lâm tựa hồ chỉ ít cũng phải to lớn đến hơn gấp mười lần.

Thứ khiến Vũ Thiên Long nghi hoặc là, cây đại thụ kia hình như đậu quả ” Cây đã chết, làm sao có khả năng kết quả? ” Lúc này đám người kia cũng đã bắt đầu chú ý.

” Cây đại thụ đó, trước đây ta chưa thấy qua, có nên lại xem không? ” Nữ nhân bí ẩn mang khăn che mặt trước sau vẫn âm trầm, lúc này nàng mới kích động lên tiếng.

Nạp Đặc Các gật đầu, rốt cuộc đám người đồng loạt tiến đến, tinh thần cực kỳ cảnh giác, tập trung cao độ, thần thức, linh thức càng là tản ra để đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Còn cách cây đại thụ khô mộc tầm năm mươi trượng, Vũ Thiên Long liền cảm nhận được bốn phía xung quanh oán khí cực kỳ nồng đậm, lại ngưng kết thành một màn sương mù xích hồng dày đặc, sương mù này có tính chất ăn mòn cực lớn, tựa hồ là độc vụ vậy.

Khi còn cách cây đại thụ tầm hai mươi trượng, Vũ Thiên Long lập tức có thể nhìn ra cận cảnh toàn bộ kết cấu của cây đại thụ này, chỉ thấy đôi mắt hần lộ rõ về kinh ngạc, thảng thốt: ” Cây đại thụ đó... không lẽ là U Minh Chi Thụ? “

Trong sách cổ có ghi lại, U Minh Chi Thụ chỉ tồn tại nơi chí âm, chí hàn và chỉ có Minh giới mới đáp ứng được những điều kiện sinh sống khắc nghiệt như vậy.

” Thật không ngờ là U Minh Chi Thụ thật! Nó lại có thể hoàn hảo phát triển tại cái địa phương này “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Chỉ thích cho đi!

Loại cây này bên ngoài hình dạng giống khô mộc, tựa hồ đã chết rũ đi từ rất lâu rồi, bất quá, vẫn có thể cảm nhận được một chút khí tức yếu ớt của sự sống còn tồn lưu, hơn nữa, bên trên tán lá khô quắt kia, U Minh Chi Thụ quả thực đã kết hoa thành trái, tất cả có hết thảy mười trái, lớn nhỏ đều đặn cỡ nắm tay hải tử, da xanh, mọng nước, mùi thơm nức mũi, ngoài thái vụ lập lòe ra, xung quanh còn có thiểm điện lôi quang tự hành phiêu động.

Bất quá, bởi U Minh Chi Thụ này sinh trưởng tại địa phương chí âm, càng trải qua tuế nguyệt lâu dài không ngừng hấp thu oán khí cùng thi khí, bởi vậy cũng vô tình mà tích lũy cho mình một lượng độc tố không nhỏ, giả như có thể chậm rãi đi hấp thu một cách có chọn lọc, tất nhiên thập lợi vô hại, nhưng nếu chủ quan, trực tiếp đem U Minh quả thôn phệ, sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường.

U Minh Chi Thụ là thiên địa dưỡng dục, mặc dù còn chưa phải hàng thánh vật, tiên quả, bất quá, nếu chi xét về độ trân quý, có thể phô trương nói một câu: Giá trị liên thành.

Vũ Thiên Long nhận lấy phần của mình là một mai U Minh Quả, đáng lý ra hẳn phải được đến hai mai theo ý Nạp Đặc Các, bởi lẽ Vũ Thiên Long phận chủ, bọn họ là khách, mặc định phải giữ tròn đạo chủ, khách, tuy nhiên vô công bất thụ hưởng, hơn nữa Vũ Thiên Long càng kịch liệt chối từ, khiến cho đám người Nạp Đặc Các cũng không tiện bề gượng ép.

”Đoàn môn chủ a! U Minh Quả này nếu có thể kết hợp cùng Tuyệt Linh Liên, Hàn Tích Thảo, U Dạ Thảo, Thiên Niên Băng Sâm cùng với ba trăm loại dược liệu phối phương khác..Hắc Hắc! Luyện thành Phá Cảnh Đan, lúc đó!” Nạp Đặc Đề kích động nhìn U Minh Quả trên tay, nửa vội nói.

”Phá Cảnh Đan a!” Vũ Thiên Long đăng hắng, nhẹ gạt đầu làm ra bộ dáng am tường, thông thạo, thực sự mà nói thì bản thân hẳn chẳng hề biết cái thứ gì gọi Phá Cảnh Đan, bất quá, đeo trên người cái thân phận môn chủ của một đại tông môn, nếu như thứ gì cũng không biết, thứ gì cũng phải trọn mắt tò mò, sẽ dễ khiến người khác nảy sinh tâm lý hồ nghi.

”Phá Cảnh Đan này ta từng nghe qua! Đáng tiếc trong tay không có dược phương, hơn nữa phối phương cũng vô cùng phức tạp, mấy trăm loại dược liệu, cho nên, thực không có cơ hội đi luyện chế a!” Vũ Thiên Long cảm khái, bộ dáng hệt hắng nói.

”Cũng đúng! Thế này, ta tặng môn chủ dược phương, xem như là quà gặp mặt đi! Phá Cảnh Đan đối với tu chân giả cấp bậc như chúng ta mà nói, quả thực vô cùng hữu ích, luyện chế thành công sẽ nắm chắc có thêm năm thành cơ hội vượt qua bình cảnh a! Bất quá, trước sau chỉ có thể dùng được đúng một lần, và lại, như môn chủ nói: Phối phương của thứ đan dược này không những rắc rối, mà còn tuyệt đối khó kiếm!”

Nạp Đặc Các thịnh tình đưa cho Vũ Thiên Long một mặt ngọc giản, Vũ Thiên Long cũng không thèm nhìn, chỉ nhẹ giọng cảm tạ, rút cuộc ném thẳng vào bên trong ống tay áo.

”Môn chủ! Ngươi! Ngươi không dùng giới chỉ sao?” Thanh niên Tiểu Phi nhìn hành động của Vũ Thiên Long có phần khác lạ thì lớn giọng kinh nghi.

”Hừm! Lão hủ tư trang không nhiều, tài sản riêng càng chẳng có gì đáng giá, cả đời vốn thanh đạm đơn thuần, chỉ cầu tự tại tiêu diêu, cho nên cũng không nhất thiết phải dùng đến mấy thứ đồ kia! Đừng nói chi không gian giới chỉ, mà ngay cả túi trữ vật ta đều không có a!” Vũ Thiên Long tay áo khẽ phát lên, ánh mắt biểu tình cảm thán, thần sắc ung dung, cợt nhả nói.

”Thực sự!” Tám người Nạp Đặc Các đồng thời hô lên một tiếng nghi hoặc.

Hợp Đạo kỳ tu sĩ, dùng dùng khái niệm tư trang hay tài sản thông thường để hình dung, bọn họ bất kỳ người nào cũng là một cái kho tàng di động, trải qua tuế nguyệt lâu dài tích góp cùng chiếm đoạt, tài phú đã đạt đến một cái số lượng khổng lồ.

Đang này, Vũ Thiên Long hẳn, Hợp Đạo đại năng! Vậy mà thậm chí phải dùng đến ống tay áo để chứa đồ, cũng chẳng trách được tại sao người khác khi nhìn vào lại tỏ ra kinh hãi.

”Thực sự a! Thực sự thì lão hủ rất nghèo, tung hoành tu chân giới ngàn năm, thứ lọt vào mắt rất nhiều, thế nhưng ta chưa từng ra tay chiếm đoạt của ai cái gì, không những vậy càng càng là thường xuyên ban phát, đam mê đi làm từ thiện, tính ta chỉ thích cho đi, sợ đến lúc mất cục cũng chẳng còn lại được thứ gì nhiều!” Vũ Thiên Long ca thán, vẻ mặt hơi hơi chùng xuống, bất quá, dáng người thẳng tắp, khí độ hiên ngang, nhẹ giọng nói.

Bản thân hẳn không biết mình từ bao giờ lại trở thành mồm mép lắm trò như vậy, bất giác nghĩ đến Tiểu Kê lanh lợi hoạt ngôn, Vũ Thiên Long nội tâm cười khổ.

”Người như môn chủ quả thực trên đời hiếm thấy a! Ta trước sau đề ý thật kỹ, đến U Minh Quả, thứ quý giá như vậy môn chủ cũng dứt khoát chỉ lấy một, càng là hồi hột vứt vào ống tay áo! Không tham tài! Không tham lợi! Đúng loại người thanh tâm, tiêu sái!.. Ta vốn dĩ trước kia có thành kiến, thực không ngờ...Đạo huynh! Nạp Đặc Nhĩ nhìn nhầm huynh nay cùng huynh bồi tội!”

Nạp Đặc Nhĩ về mặt kinh nghi, trông mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài, một mạch cảm khái không ngớt, rút cuộc chấp tay nhẹ cúi đầu làm ra tư thế bồi tội.

”Ta không có túi trữ vật mới phải dùng đến tay áo chứa đồ, bất quá, như vậy lại có thể khiến cho kẻ khác cảm phục! Bởi, trên đời quả thực có rất nhiều chuyện không thể dùng đến lễ thường để đi xem xét a!” Nội tâm dờ khóc dờ cười, Vũ Thiên Long âm thầm suy ngẫm.

”Haha! Không có chuyện gì, tính ta vốn dĩ cũng ít khi chấp nhặt! Nạp Đặc Nhĩ đệ, chúng ta không đánh không quen biết!”

Đám người Nạp Đặc Các sau cái lần bắt gặp Vũ Thiên Long dùng ống tay áo chứa đồ, hơn nữa phong phạm trên một đoạn đường dài trước sau không đổi, khiến cho tất cả bọn họ đều phải toàn diện thay đổi tư duy, đồng thời nhìn lại Vũ Thiên Long bằng một loại ánh mắt hoàn toàn khác: Thán Phục!.

Nhất là nữ nhân mang khăn che mặt, nàng lúc khi còn lén lút nhìn Vũ Thiên Long, mặc dù ngoại nhân không thể thấy được biểu cảm trên khuôn mặt nàng, bất quá, ẩn phía sau tấm vải tối màu kia, trên dung nhan kiều mị, mặt hoa da phấn thì thoảng có chút ửng hồng.

Đám người Vũ Thiên Long đi thêm một đoạn đường dài, bọn hắn chỉ lặng lẽ bộ hành, khí tức bên trong Hoang Cổ Chi Địa càng lúc càng trở nên trầm lắng, nơi này oán khí đã vô cùng nồng đậm, lại tích tụ với nhau tạo nên tầng tầng ma vân triệt để bao phủ, che kín bầu trời, âm phong bốn phía âm ập càn quét, diên cuồng gào rú nghe muốn thê lương ảo não, thậm chí vô tận oán niệm kia còn ngưng kết, huyền hóa nên đủ loại hình dáng u hồn, lệ quỷ, thần sắc hung tàn, mặc dù quỷ vật thực lực không cao thế nhưng số lượng lại cực kỳ đông đúc, khiến cho bọn hắn đến chém giết thôi cũng thấy mỏi tay.

Nơi này có lẽ là điểm cuối cùng của Hoang Cổ Chi Địa, tại đây xuất hiện vô số ụ đất mọc cao, hình thù dị hợm, bày ra la liệt một mảnh.

Phóng nhãn đầu đầu cũng chỉ thấy một khung cảnh duy nhất, cơ hồ những ngọn núi nhỏ đồng loạt mọc lên trên đại địa, càng giống hơn nấm rừng mọc sau mưa, đi kèm theo đó là những con ốc xoáy thật lớn xuất hiện trong hư không, tất cả bụi đất, đá vụn, gạch ngói, thậm chí một vài mảnh vỡ kiến trúc cũng đều bị lôi kéo đến, rớt cuộc rơi vào trong ốc xoáy, chậm rãi biến mất.

Nạp Đặc Các lặng người nhìn ốc xoáy ảm áp trước mắt, trầm ngâm một lúc, tay phải hần bắt quyết, từ bên trong túi trữ vật lập tức bay ra một thanh phi kiếm, trôi nổi bất động trước người, tiếp theo lại xuất ra một tia thần thức, tạo thành lạc ấn, ấn ký lên trên thân phi kiếm, sau đó tay hần nhẹ vung, phi kiếm lập tức tự hành bay đi, bay nhanh về phía ốc xoáy.

Ngay khi tiến vào bên trong, phi kiếm đột nhiên giống như triệt để chìm vào hố bùn, một lát sau mới chậm rãi chui sang phía bên kia, nương theo lộ trình của thanh phi kiếm, có thể nhìn thấy, xuất hiện trước mặt đám người Vũ Thiên Long lúc này là một mảnh thể giới đa màu sắc, đang không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Trên mặt đất một tầng băng rất dày, bất quá, bầu trời lại khá u tối, ánh sáng thiên địa chiếu xuống đến mặt băng thì lập tức bị phản xạ ngược trở lại, tựa hồ quang cầu, hoặc giả thủy tinh trong suốt vậy, liên tục phản xạ khiến cho mảnh thể giới này vô tình mà ngập tràn thất thải quang mang.

Từng trận gió lớn xuất hiện, xoay vài vòng trên mặt băng, sau đó thổi về phía xa xa, từ xa nhìn lại, khu vực này hết sức rộng lớn, cứ cách một đoạn lại xuất hiện một tòa tháp màu đen.

Hắc tháp gần nhất cao tầm mười trượng, nhưng càng về sau chúng lại càng cao, thần thức Vũ Thiên Long có thể thấy được tòa hắc tháp tại vị trí nơi xa nhất có độ cao đạt tới hơn bốn mươi trượng.

Điểm tận cùng, cực hạn mà tầm mắt có thể chạm đến, chiếm lĩnh lấy diện tích vô cùng to lớn là một cái đài tế khổng lồ, đài tế hoàn toàn được làm bằng đá đen, vừa nhìn Vũ Thiên Long liền lập tức tỏ ra kinh hãi, nội tâm trong một khắc này ngập trời sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Giúp một tay!

Mảnh thể giới vô cùng tươi đẹp, tràn ngập màu sắc để cho tâm thần Vũ Thiên Long không khỏi chấn động, hơn nữa hình tượng cái tế đài bằng đá đen kia đối với hắn mà nói, cũng thật phần quen thuộc, trong mộng, tính thêm cả lần này, hết thấy hắn đã từng gặp qua cùng một khung cảnh đến ba lần.

Mà lần nào cũng vậy, khí tức kia vừa thân quen, vừa xa lạ, vừa cổ lão hoang tàn, lại vừa chất chứa bi thống đến động tâm, không thể gọi tên càng không thể miễn cưỡng sẫm soi xem xét, nó ở đó nhưng tựa hồ xa cách đến mấy tầng thượng khung đại địa.

” Ta không hiểu, cũng không cần phải hiểu, hai lần trước ta chỉ thấy được bóng lưng của ngươi, nhưng nhất định sẽ có ngày, sẽ có ngày ta tận mắt nhìn xem diện mục thực sự! “.

Đúng lúc này Nạp Đặc Các đảo mắt nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói: ” Đoàn môn chủ! Phía sau ốc xoáy chính là điểm tận cùng Tội Ác Chi Thành, gọi Hoang Cổ Chi Địa, cũng chính là hạch tâm của cái thể giới này, lão phu khẳng định thánh vật đang nằm tại bên trong “.

” Chúng ta cùng vào! “ Vũ Thiên Long không suy nghĩ nhiều liền gật đầu đáp ứng, hắn cảm nhận có một cỗ lực lượng kỳ bí đang không ngừng lôi kéo, kích thích lên bản tâm hắn: ” Dù cho có nguy hiểm gì đi chăng nữa cũng phải tìm hiểu hết một lần cho rõ “ Vũ Thiên Long xiết chặt tay, thần sắc tỏ ra cực kỳ ngưng trọng.

Nạp Đặc Các nhanh chóng bắt quyết, tay phải nặng nề nhấn một cái lên khoảng hư không phía trước mặt, đồng thời một cái cự đại thủ ấn hoàng kim mang theo khí thế bàng bạc lập tức ngưng tụ thành hình, Hợp Đạo kỳ xuất thủ, đất trời oanh minh.

Bên dưới đại địa, sát na nhấc lên phong bạo, phong bạo này mạnh mẽ đến độ chỉ trong một cái chớp mắt ngàn người liền cấp tốc hình thành rồi sinh sinh đi thôn phệ lấy hết thấy ốc xoáy xung quanh, ngập trời tiếng gió thê lương rít gào.

Một chương của Nạp Đặc Các mang theo lực lượng kinh tâm động phách, uy lực khủng bố khiến cho hư vô bốn phía ngay lập tức chùng xuống, triệt để vụn vụn, thiên không kịch liệt lắc lư, nổ vang dữ dội, kéo theo là thanh âm oanh minh quanh quẩn thiên địa, cảm giác như một chương này hoàn toàn có thể khai trời tách đất.

Theo quỹ tích của chương ấn, những nơi nó đi qua, vô số đạo ốc xoáy liền bị chấn nát, lập tức hóa thành phong nguyên tố tiêu tán trong trời đất, hư vô trước mặt tựa hồ bị xé rách ra, tạo hình một cái thông đạo thật dài, mọi chuyện nói nghe có vẻ rườm rà, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong vùn vụt chưa đầy chớp mắt.

Cho đến khi một thanh âm trùng kích đỉnh tai nhức óc vang lên, kéo theo đó là một cỗ lực lượng phản chấn khổng lồ hung hăng dội ngược trở lại, ngập trời gọn sóng gào thét, điên cuồng khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Đám người Vũ Thiên Long hãi nhiên biến sắc, nhanh chóng riêng phần mình triển khai thân pháp tránh né, ngàn vạn đạo gọn sóng tựa hồ đao phong đang chặt chém ngang trời.

Ba vị Hợp Đạo kỳ, lực lượng phản chấn quét tới, khi vẫn còn cách bọn họ tầm trăm trượng liền bị khí thế cùng uy áp trên thân thể lập tức tiêu trừ.

Bốn thanh niên Nguyên Anh kỳ tỏ ra tương đối thông dong, chỉ có nữ nhân mang khăn che mặt là hơi hơi chật vật, trên y phục nàng một vài chỗ bị đao phong sắc bén cắt đứt, để lộ ra da từng mảng thịt tươi mát, trắng hồng.

Khốn khổ nhất là Vũ Thiên Long, đáng lý ra hẳn có thể thi triển Thần Hành Bách Biến để tránh né, bất quá như vậy có khác gì lạy ông tôi ở bụi này, rốt cuộc nội tâm khốc không ra nước mắt, đành cần rằng định trụ tại một chỗ, Tiên Thiên thể chất triệt để kích phát, nhục thân trong một khắc liền xảy ra biến hóa, dưới lớp áo mỏng manh là tầng da màu ngân đồng rắn chắc.

Đao phong chém tới chỉ nghe được thanh âm leng keng vang lên, tựa hồ đao cùn chém lên tinh thiết, mặc dù vậy, nhưng lực lượng trùng kích lớn lao cũng khiến cho Vũ Thiên Long lập tức thổ huyết, y phục tan nát, cuối cùng mới đành chất nuốt xuống, về mặt cùng sắc thái tuyệt nhiên không đổi, không những vậy hẳn còn hé miệng mỉm cười lạnh.

“Đoàn môn chủ, sao huynh lại không chủ động tránh né?” Nạp Đặc Nhĩ nghe Vũ Thiên Long cười thì vội vàng nhìn qua, thấy vậy mới kinh nghi hỏi.

“Ta chỉ là muốn dùng đao phong kia đi luyện thể một chút, mặc dù y phục hư hại, bất quá, cảm giác thật sự rất thoải mái a!” Vũ Thiên Long bộ dáng vừa lòng, định ngửa mặt cuồng tiếu, thế nhưng đúng lúc này từ bên trong ngàn vạn con lốc xoáy kia, thành linh một cái bàn tay to lớn ngập trời, gào thét xông ra.

Thiên địa trước sau đều bị che đầy, lực lượng ẩn chứa càng là vô cùng cuồng bạo, tựa hồ chỉ cần nó vỡ xuống, đại địa sẽ ngay lập tức đổ sụp, hư vô bị xé nát, uy áp kinh tâm động phách tầng tầng bao phủ.

Chúng nhân đồng thời biến sắc, Nạp Đặc Các vẻ mặt ngưng trọng, lập tức na di, nháo cái thân thể đã lảng lập tại hư vô, cùng bàn tay to lớn kia trực tiếp đối chọi, Nạp Đặc Đề, Nạp Đặc Nhĩ thấy vậy cũng nhanh chóng động thân.

Là chân chính chống trời, dưới đại thủ to lớn kia điệp gia, cùng nhau tương phản, bọn họ lúc này trông không khác kiến càng lay cây, bất cứ thần thông thuật pháp gì cũng chẳng thể may mắn thương tồn đến, nó tựa hồ một ngọn đại sơn phong hùng vĩ từ trên trời áp xuống.

“Đoàn môn chủ! Giúp một tay!” Nạp Đặc Các thất thần kêu lớn, vẻ mặt chật vật, ngoái cổ lại nhìn Vũ Thiên Long.

Vũ Thiên Long nội tâm đáng chất, nếu như đại thủ kia thuận lợi rơi xuống, hẳn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng, Hợp Đạo đại năng mà là kiến càng thì bản thân hẳn cũng chỉ là con kiến hôi, nhờ yếu đến tội nghiệp.

“Khốn kiếp! Bàn tay này khí thế vậy mà có thể tương đương Hợp Đạo kỳ đại viên mãn!” Nạp Đặc Nhĩ lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đại não cấp tốc xoay chuyển, nội tâm càng xoắn xuýt vô cùng, rốt cuộc Vũ Thiên Long khẽ hừ lạnh, lớn giọng: “Ba vị, để ta giúp một tay!”

Dứt lời, Vũ Thiên Long mạnh mẽ phi thân, lảng lập cách mặt đất tầm trăm trượng, một ngón tay bí mật điểm lên mi tâm, cưỡng ép đi câu thông cùng với sợi tóc của sư tôn ban tặng, sát na đó, một đạo điện lôi từ kim từ bên trong mi tâm hắn gào thét mà ra, lập tức thiên không chớp giật, đất trời đảo lộn.

Sát Lục Đạo Vận khí tức phô thiên cái địa bộc phát, lôi bốn nguyên từ bốn phía hư vô nhất tề tụ hợp rồi cùng nhau xoay vòng, chớp mắt, trên bầu trời sừng sững tại đó một cái lôi trì cực lớn.

Vũ Thiên Long nhẹ chỉ tay, Tuế Nguyệt Vô Ưu thần thông giáng lâm hiện thế, cùng với mảnh lôi trì trên không một chỗ dung hợp, lại nhanh chóng na di thiên địa, gào thét bay đi, hướng đại thủ kia trực tiếp va chạm, đồng thời ba huynh đệ Nạp Đặc Các cũng buông lỏng thân mình, nhất tề triển khai công kích.

Một con gió thổi qua, bên trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long lúc này có thể nhìn thấy hư ảnh một cái bình trà!.

Phảng phất thời không vô tận nhanh chóng trôi qua trước mắt, thương khung sát na trực tiếp héo úa, rũ xuống, hư vô dưới một chỉ của Vũ Thiên Long vậy mà triệt để lõm sâu vào, rốt cuộc vận vẹo đến khó coi, khi lôi trì cùng đại thủ kia va chạm, lập tức một tiếng rung động ngập trời vang lên.

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Đại địa kịch chấn, thiên không toái diệt, thiên địa linh khí đất trời lập tức bị băng hóa rồi thì nhau rơi xuống, đẹp mắt tựa hồ bông tuyết trắng trời, trong mảnh thế giới này bốn bề nhấc lên phong bạo, dư ba lực lượng phô trương khuếch tán khiến cho phong vân thất sắc.

Thủ ấn vỡ vụn, lôi trì tiêu tán!.

Vũ Thiên Long, hẳn bị ném mạnh về phía sau, nặng nề bay đi không biết bao xa, bất quá, hư ảnh bình trà kia liền dung nhập thể nội, cùng với đạo vận nhân sinh, Tiên Thiên thể chất cất lực cheo chống cho nhục thân.

Vũ Thiên Long tại trên bầu trời phun ra đến mấy ngụm máu tươi, thần sắc cực kỳ khó coi, ba huynh đệ Nạp Đặc Các đứng mũi chịu sào, hiển nhiên tình cảnh cũng không hề khá hơn, đồng loạt nhận lấy thương thế, bốn người còn lại bởi khoảng cách tương đối xa cho nên chỉ ít nhiều chịu lấy chút ảnh hưởng.

Lực lượng trùng kích không dừng tại đó, tựa hồ thủy triều lan tràn, càn quét khuôn viên hàng vạn dặm, vô số kiến trúc còn sót lại trên mặt đất giờ phút này triệt để tiêu tán, sạch sẽ đến không còn một hạt bụi, trống trải, mệnh mang.

Bất quá, từ bên trong thế giới sau bức tường lốc xoáy, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét dài chói tai, tiếng thét mang theo đầy đủ sự căm phẫn, bi thống cùng điên cuồng mãnh liệt, lại ẩn chứa lực lượng xuyên thấu khủng bố, khiến cho chúng nhân thời khắc này đồng loạt xanh mặt, hãi nhiên khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Di biến (thượng)

Tiếng thét này mặc dù mang theo lực lượng xuyên thấu cực lớn, thế nhưng, tựa hồ bức tường lốc xoáy chính là một cái kết giới ngăn cản, rốt cuộc thanh âm còn chưa kịp xuất ra liền bị cuốn ngược trở lại, dùng thần thức đi xem xét có thể cảm nhận được bên trong mảnh thế giới kia rõ ràng tồn tại một chút khí tức của hơi thở sinh mệnh.

”Bây giờ làm thế nào?” Nạp Đặc Đề âm trầm, quay sang hỏi Nạp Đặc Các.

”Thánh vật trước mắt, chúng ta dứt khoát phải đi vào, thế nhưng ta linh tính có điều không tốt sắp xảy đến, hơn nữa, tồn tại bên trong cũng tuyệt đối không phải thứ tầm thường, ta cảm nhận được một chút khí tức của Hóa Hư đại năng!” Nạp Đặc Các vẻ mặt nghiêm túc, âm sắc nặng nề, dứt lời hắn liền nuốt vào một viên đan dược trị thương.

”Hóa Hư!” Vũ Thiên Long nội tâm lập bộp, một sợi tóc cuối cùng của sư tôn hắn đã dùng hết, bây giờ hoàn toàn không còn lại chút thủ đoạn nào để bảo mệnh, vậy mà ngày trước dù cho có xảy ra biến cố hay nguy cơ gì đi chăng nữa, hắn cũng không đánh hoang phí món quà của sư tôn, đáy lòng tiếc nuối, Vũ Thiên Long tại chỗ ngồi xuống, đá tọa điều tức.

”Hóa Hư!” Chúng nhân nghe đến đây thì thần sắc đồng loạt hãi nhiên biến đổi.

”Có lẽ là một vị đại năng thái cổ nào đó bị trấn áp bên trong, nếu thực sự là Hóa Hư thì chúng ta không nên vọng động” Nạp Đặc Các đảo mắt nhìn đám người, âm trầm nói.

”Nếu là Hóa Hư, nếu bị phong ấn, tại sao hắn lại không tự phá bỏ phong ấn để thoát ra? Thế giới này Hóa Hư đã là cực hạn, không thể tồn tại thứ lực lượng thứ hai có thể viễn siêu được!” Vũ Thiên Long mở mắt, thân hình lập tức đứng thẳng, hắn cũng có thể cảm nhận được thứ tồn tại bên trong, giờ phút này thần sắc mang theo nồng đậm kiên định cùng chấp nhất.

”Ba vị! Lão hủ nội thương không nhẹ, tạm thời còn chưa tiện xuất thủ, bất quá, trước sau ta muốn nhìn xem rốt cuộc bên trong là thứ quý quái gì!” Vũ Thiên Long vẻ mặt băng lãnh, dứt khoát nói.

”Đoàn môn chủ! Bốn người chúng ta liên thủ lại, mặc dù còn không phải là đối thủ của Hóa Hư, thế nhưng cũng có thể giúp nhau bảo toàn tính mệnh! Vì thánh vật tệ tộc, để cho môn chủ phải nhọc công, ta cảm thấy vô cùng áy náy!” Nạp Đặc Các âm trầm nói, sau đó hướng đến vị trí Vũ Thiên Long, khẽ ôm quyền.

”Các người ở lại bên ngoài! Hai vị sư đệ, cùng ta phá trận!”

Dứt lời, chưởng ấn, chỉ khí, kiếm ảnh ngập trời gào thét, khí tức Hợp Đạo phô thiên cái địa mà khuếch tán khiến cho hư vô một khắc này lập tức băng diệt, đại địa chao đảo dữ dội, có một cỗ lực lượng cường hoành đến cực điểm không ngừng công kích lên bức tường lốc xoáy, ép cho thương khung bốn phía liên tục vặn vẹo, thanh âm oanh minh siêu việt thiên lôi quần quanh thiên địa.

Quá trình này kéo dài hơn ba trăm cái nhịp thở, rốt cuộc kết giới phía sau bức tường lốc xoáy kia bởi vì không chịu đựng được mà sinh sinh đổ sụp xuống, tựa hồ thủy tinh giòn tan vỡ vụn, ngay lập tức từ bên trong mạnh mẽ tuôn trào, lan tràn ra một luồng khí tức mới lạ, tuyệt đối khác thường.

Tiếp theo là một đạo âm phong vô vấp kéo đến, mang theo khí lạnh buốt xương, làn gió này tựa hồ từ Cửu U địa ngục thổi tới khiến cho đại não Vũ Thiên Long phút chốc tê dại.

Mặt đất phía trước, vị trí nơi bốn người Vũ Thiên Long đang đứng bỗng nhiên đổ sụp xuống, trước khi vô thức nhắm lại hai mắt, hắn chỉ kịp nhìn thấy một luồng ánh sáng chói lòa tản ra, phảng phất là duy nhất trong thiên địa, cuối cùng mãnh liệt bao trùm hết thảy.

Rốt cuộc toàn thân không cách nào cử động, tựa hồ bản thân vừa mới rơi vào bên trong nồi kim loại nóng chảy vậy, tứ chi cứng ngắc, thần thức vô pháp đi thăm dò, chỉ cảm nhận được trận trận âm phong điên cuồng rít gào bên tai.

Lại thêm hơn mười cái hơi thở, khi kinh biến qua đi, Vũ Thiên Long chậm rãi mở mắt, thời khắc này hắn thấy bản thân mình đã đứng ở bên trong địa phương phía sau lốc xoáy, xa xa bốn mươi tòa hắc tháp cao thấp bất đồng tỏa ra từng đợt ánh sáng âm u lạnh lẽo, tận cùng tầm mắt vẫn là cái dải tể đen bóng, bao trùm bởi khí tức thê lương.

Bất quá, thể giới này không có bất kỳ thứ gì ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với cảm thụ của hắn lúc trước, thậm chí đưa bàn tay lên trước mặt cũng chỉ thấy một màu đen huyền tuyệt đối.

Vũ Thiên Long vội hấp vào một hơi khí lạnh, đảo mắt xung quanh, hy vọng có thể bắt gặp được ba người Nạp Đặc Các.

Không có bóng dáng! Thậm chí thần thức vừa tản ra liền bị màn đêm nuốt trọn, phía xa, trên tinh không đen kịt, lúc này chỉ thấy được hai cái vật thể to lớn, tựa hồ hai chiếc đèn lồng vĩ đại đang tự mình phát ra quang mang màu xanh nhạt nhẽo, bất quá, trong bóng tối đặc sệt nó cũng vô tình hóa thân thành hai vầng hào nguyệt sáng tỏ, chiếu rọi cho toàn bộ khung cảnh bên dưới.

Vũ Thiên Long không dám chuyển dịch nửa phân, đại não cảm giác được một cỗ bất an mãnh liệt, trong bóng tối mê huyền thì bất kỳ kẻ nào, dù cho có dạn dĩ đến đâu cũng buộc phải rung động.

Nơi này ngoài bóng tối đặc sệt ra thì điểm nhấn đáng chú ý chính là khí tức, khí tức thê lương, hoang dã, cổ lão và mang mang vô cùng, mà lần đầu tiên khi thần thức Vũ Thiên Long trôi nổi trong không gian cũng có cảm nhận giống hệt.

Âm phong tê tái rít gào, tạo thành trận trận lốc xoáy quét ngang thiên địa, có khi lơ lửng tại hư vô cuốn lên bầu trời đầy phong bạo, rồi cuộc lại vô thanh vô thức biến mất, tựa hồ chưa từng xuất hiện, sát na, thỉnh linh đã ở một địa phương rất xa, tiếp tục càn quấy, nó như một cái chu kỳ vô hạn lặp đi lặp lại.

Lúc này, bầu trời bỗng nhiên tối sập xuống, hào quang thiên địa tắt ngấm, tựa hồ thương thiên trên kia vừa mới nhắm mắt, màn đêm nuốt trọn thương khung, nhưng đừng cái đã lại quay về với nguyên bản vốn có, cảm xúc đảo lộn nhanh chóng khiến cho tâm lý Vũ Thiên Long cũng không kịp thích ứng.

Bất quá, giờ phút này hắn bỗng nhận ra, hai cái vật thể trông giống đèn lồng trên bầu trời kia vậy mà chính là một đôi mắt khổng lồ, mới vừa rồi rõ ràng dĩ biến phát sinh là do nó chớp nháy gây nên.

Đi theo cái chớp mắt ngắn ngủi kia, một tiếng thờ dài trầm thấp vang lên, thiên địa chấn động, tựa hồ toàn bộ trải nghiệm nhân sinh, toàn bộ bản ngã vũ trụ đều ẩn chứa tại bên trong cái thờ dài thuần túy đó, có rêu mốc mùi tuế nguyệt, có thê lương thống khổ nhân sinh ý vị, có mang mang mê huyền khí tức vũ trụ.

”Ta đợi ngươi đã rất lâu, rất lâu rồi! Đến đây và dâng hiến thể xác cho bản tiên!” Tiếp theo một thanh âm ni non vang lên, thanh âm này chỉ đủ lớn, đủ rõ ràng để đi vào tai Vũ Thiên Long, thời khắc này đại não tê dại, linh thức trở nên vô dụng, hắn thất thần hướng mắt nhìn lên bầu trời, ním môi cười, nhẹ gật đầu.

Thương khung vẫn vũ, một cái cự đại bóng đen nhắm hướng Vũ Thiên Long bao phủ xuống, lập tức thiên địa đảo lộn, càn khôn nghịch chuyển, Vũ Thiên Long nhắm lại hai mắt, giờ phút này đại não là một mớ mông lung hỗn độn.

Trên trần lớn, người người đông đúc qua lại, khung cảnh chen lấn xô bồ không khác gì Trần Thiên Quan cổ hương của hắn, Vũ Thiên Long thấy mình đang đứng trên đường lớn, trước mắt là một lão nhân đã lưng tuổi, râu tóc trắng bạc, nước da hồng hào, đôi mắt tinh anh, thần tình quắc thước, nhìn qua có vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt.

Lão nhân nhìn Vũ Thiên Long, đôi hàng lông mày bén dài khẽ nhíu lại, sau đó mở miệng cười hiền từ: ”Này chàng thanh niên! Có muốn xem tướng không?”

”Xem tướng? Giữa phố ông dựng một cái chòi nhỏ, cắm một cây cờ cổ quái, tay cầm âm dương la bàn là có thể xem tướng cho ta sao?” Vũ Thiên Long mỉm cười, phát phát tay ra hiệu từ chối.

”Phải chăng đêm nào cậu cũng mơ cùng một giấc mơ? Nhìn đi, ấn đường thâm đen, mệnh cung càng là vô cùng tăm tối!” Lão nhân chỉ tay về phía Vũ Thiên Long, chắp môi tiếu rêu.

”Bây giờ ta cũng đang không biết là thực hay mơ, ông nói đi, khung cảnh này vốn là thực hay mơ?” Vũ Thiên Long cười lạnh, nửa vờ đáp.

”Hắc Hắc! Cậu nói cho ta biết tên của cậu là gì đi, ta sẽ trả lời câu hỏi của cậu!” Lão nhân chớp mắt, đưa tay vuốt vuốt chòm râu dài, cười ma mị.

”Nếu như ta biết rõ tên ta, thì làm sao có thể lẫn lộn giữa chân giả, hư thực được! Có thể là Vũ Thiên Long, cũng có thể là Hứa Vân Phi, bản thân ta chẳng phải đang cố gắng đi tìm kiếm câu trả lời cho vấn đề này sao?”

”Vũ Thiên Long a, cũng tốt! Quê quán của cậu ở đâu?”

”Hàn Giang, Hải Vân Sơn, Trần Thiên Quan... Hay Tản Viên Sơn, Đà Giang, Bắc Thành, ta thực không rõ!”

”Vậy sao! Bất quá, đừng nhìn ta với cái ánh mắt đó, thực sự thì lão hủ cũng không rõ lúc này đây ta đang gặp cậu trong thực tại hay trong mơ nữa, nhưng có một chuyện chắc chắn sẽ khiến cậu bất ngờ! Cậu vốn không phải Vũ Thiên Long, Trần Thiên Quan, càng không phải Hứa Vân Phi, Bắc Thành...”

Quyển 1 - Chương 79: Di biến (trung)

Trời vừa hừng sáng, ánh nắng nhạt còn chưa xuyên thấu được tầng sương mù dày đặc, trên mảnh sân rộng ốp lát bằng đá xanh, một thanh niên gầy nhom ốm yếu đang cặm cụi quét lấy những chiếc lá vàng đang vương vãi trên mặt đất.

Thi thoảng từng cơn gió lạnh thổi qua khiến cho toàn thân hắn run lên bần bật, thanh niên chỉ mặc độc một chiếc áo sẫm màu mỏng tênh, thoáng qua chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi, tóc dài chấm vai, bộ dạng bạc nhược yểu ớt, nhưng khuôn mặt lại khá trắng trẻo, thanh tú, đặc biệt là đôi mắt xanh trong như ngọc thạch, nhìn vô cùng có thần.

Bên cạnh hắn, một cây đại thụ xòe tán bao phủ cả mảnh sân, thi thoảng từng chiếc lá vàng như cố ý trêu ngươi rơi xuống đúng ngay vị trí hắn vừa quét xong, hắn vẫn trầm mặc, khuôn mặt không có lấy chút biểu tình, dường như công việc quét sân này thanh niên đã làm qua không biết bao nhiêu lần và cố nhiên lần nào cũng đều giống nhau.

Chợt từ trong phủ viện vang lên thanh âm lạnh lạnh, chua chát, nghe rất chói tai: ” Nhị Cửu, ngươi vào đây, vào ngay đây cho ta, hôm nào cũng quét làm gì? chẳng phải ngươi quay mặt đi thì sân vườn lại rụng đầy lá sao? làm việc không đâu, ta đã nói rồi, cứ ba hôm lại quét một lần, ai nuôi com ngươi mà hôm nào cũng mất hết mấy canh giờ để quét sân a? “.

Âm thanh kia hình như là của một nữ nhân, ban đầu còn dễ nghe nhưng về sau giọng điệu càng day nghiêng, chua ngoa, thanh niên tên gọi Nhị Cửu khuôn mặt vẫn không có lấy chút biến hóa, y lẳng lặng cất cây chổi nhỏ vào một góc rồi chậm chạp tiến vào cửa lớn.

” Ngươi bị câm? Ta nói như vậy ngươi cũng cố tình làm như không nghe thấy gì? Đáng chết, không biết lão gia giữ lại cái thứ như ngươi trong nhà để làm gì, suốt ngày không chịu mở mồm chỉ biết ăn hại “.

Nữ nhân lớn tiếng kia là một thiếu phụ tuổi ngoài ba mươi, một thân y phục màu tím đậm được may bằng tơ lụa đắt tiền, bên trên có thêu lấy họa tiết cách điệu một đầu phượng hoàng đang giương cánh, nữ nhân này khuôn mặt sắc sảo, đôi lông mày được tô đậm, cắt tía khéo léo còn cố ý kéo dài tạo hình lá liễu, chỉ nhìn qua thần thái cũng có thể đánh giá được trọn vẹn nhân cách của ả.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, mang theo làn hương vô cùng thanh khiết, đứng trước mặt Nhị Cửu cùng nữ nhân chua ngoa là một nữ tử tuổi đời xem ra còn rất trẻ, nàng một thân y phục trắng tinh đồng nhất với làn da, ngũ quan thanh tú, đôi môi anh đào đỏ mọng cặp mắt to tròn đen lay láy, tóc dài búi cao, rõ ràng là một trang quốc sắc thiên hương.

Nữ tử nhìn thoáng thanh niên, rồi nhanh chóng chuyển dời ánh mắt sang thiếu phụ trước mặt: ” Tam nương, bà cũng quá phận rồi, tí chuyện không đâu vậy mà hôm nào cũng làm huyên náo, Vân Phi dù gì cũng là thiếu gia Hứa tộc, là biểu đệ ta “.

Nữ tử này tên Hứa Thanh Sương, là tỷ đệ cùng cha khác mẹ với thanh niên, hẳn chung quy không phải gọi Nhị Cửu như cái danh xưng kia, mà tên thật của hắn là Hứa Vân Phi, vốn thân phận nhị thiếu gia của Hứa thị gia tộc, chỉ có điều mẫu thân hắn thân phận thấp kém, là nha hoàn trong phủ nên thường bị người đời khinh miệt, bị tộc nhân trong gia tộc đối xử như người hầu kẻ hạ, mẫu thân cũng tại uất ức tủi nhục chồng chết, tự vẫn mà chết.

Tám năm trước, kể từ ngày mẫu thân qua đời, Hứa Vân Phi từ đó chưa từng mở miệng nói thêm lời nào, hôm ấy hắn chỉ rơi đúng một giọt nước mắt rồi tự tay chôn cất cho mẫu thân.

Phụ thân hắn tên gọi Hứa Ứng Thiên, là gia chủ đời này của gia tộc, Hứa tộc, một dòng tộc có tiếng tăm trong nội vi Bắc Thành, Hứa Ứng Thiên lắm thế nhiều thiệp, con cái cũng rất đông nên không hề coi trọng, thậm chí còn tỏ ra ghê lạnh một đứa con vốn xuất thân hèn mọn như hắn.

Thật ra Hứa Vân Phi chưa bao giờ gọi y một tiếng phụ thân và ngược lại, thậm chí trong mắt một số người thì Hứa Vân Phi chính là một cái gai, luôn bị tìm cách nhổ bỏ.

Hứa Vân Phi không hề cảm, cũng không ngốc nghếch như mọi người tưởng nghĩ, hắn chỉ là đang ẩn nhẫn, đang nấp gai nếm mật để được sống.

Thường ngày phải làm những công việc của người hầu kẻ hạ, thậm chí còn bị hạ nhân bắt nạt, đánh đập, uất ức, tủi nhục suốt mười mấy năm trời, cũng vô tình mà rèn luyện cho hắn cái tính ẩn nhẫn hơn người, chỉ nhìn qua thần sắc bên ngoài không ai có thể đoán liệu được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Đại môn Hứa gia, tám chiếc đèn lồng đỏ rực lay lắt trong giông gió, hàn phong quét ngang mặt đất cuốn bay từng đám lá vàng, vang lên thứ thanh âm u u tựa hồ một bản hòa tấu ghê rợn.

Mưa đổ xuống như trút nước, đứng nhìn lên trời cao có cảm giác, tựa hồ ngàn vạn sợi tơ nước được ai đó khéo léo tô vẽ, chầm phá tạo thành một bức tranh thủy mặc kéo dài, câu thông hai chiều thiên địa.

Một thân ảnh như u linh biến mất trong bóng đêm, mặt đất đỏ rực vì ánh sáng do đèn lồng từ trên cao chiếu xuống, màn mưa giăng kín bầu trời cùng với lời quang thi nhau chớp động tạo nên tràng cảnh vô cùng quý dị.

”Ầm! Ầm” Cánh cửa căn phòng chứa củi bị một lực lượng vô hình đánh sập, Hứa Vân Phi giật nảy mình, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, một thân ảnh như hồn ma bóng quế đang phiêu diêu đứng trước mặt hắn, thân ảnh kia chìm trong một màu u vụ đen đặc, đồng nhất với bóng đêm.

”Ngươi là ai? giả thân giả quý?... Tại sao xâm nhập Hứa gia?”

Thân ảnh kia tiến vào thêm vài bước, lúc này mới chậm chậm cất lời, từ miệng hắn phát ra thứ thanh âm khàn khàn vô cùng khó nghe, nhưng đi vào tai Hứa Vân Phi lại như một luồng hơi thở băng giá:” Có người muốn ta giết ngươi, người đó trả cho ta một trăm lượng “.

”Ta cũng đáng giá đến một trăm lượng sao?” Hứa Vân Phi đảo mắt khóa chặt đối phương, từ trên thân thể y, hắn phát giác ra được một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm, Hứa Vân Phi cố gắng bình tâm, trấn định.

”Ta không ngờ mạng nhỏ của ngươi cũng đến giá đó “.

Nurong theo lời quang Hứa Vân Phi có thể nhìn ra hắn ta là một trung niên nam tử, toàn thân y phục một màu đen nhánh, trên lưng đeo một cây trường kiếm, thi thoảng lóe lên từng đợt kiếm quang sắc bén, lạnh lùng, nam nhân đôi mắt vô cùng âm lãnh.

Hứa Vân Phi đứng thẳng người, lưng dựa vào cột lớn, đôi tay siết chặt:”Ta từ trước đến giờ luôn an phận thủ thường, chẳng bao giờ ganh đua cũng không chọc ghẹo ai, hôm nay ngươi giết ta...Hứa Vân Phi này yếu đuối nên phản kháng vô lực, ta tuyệt chết không hối tiếc, nhưng trước khi chết ngươi có thể nói cho ta biết kẻ thuê ngươi là ai, để ta có thể tường minh bước xuống cửu tuyền?”

”Hắc Hắc, thực ra ta hoàn toàn không muốn giết ngươi, nhưng ngươi như ngươi vốn sinh ra trên đời này đã là sai rồi, sống tiếp hay chết đi có khác gì nhau? Không bằng ta một kiếm đưa ngươi xuống Hoàng Tuyền lộ, nếu có kiếp sau đừng bao giờ chọn kiếp làm người “.

Đứt lời kiếm quang lóe sáng, chỉ nghe được thanh âm đứt gãy cùng một tiếng thét dài chứa đựng thống khổ vang lên, một vòi máu tươi bắn thẳng, Hứa Vân Phi khuôn mặt xạm ngắt, đang nằm co giật không ngừng trên mặt đất.

”Hong Phấn muốn mạng ngươi nhưng Lục Y ta chỉ lấy đi của ngươi một cánh tay, từ nay về sau cùng Hứa gia ân oán trả xong, ngươi cũng nên nhanh chóng rời đi, nếu còn tại nơi này thì kết cục cũng thế thảm không khác gì mẹ ngươi đâu “.

Đứt lời y trầm mặc quay người biến mất trong đêm mưa, ngoài trời mưa càng ngày càng lớn hạt thi thoảng văng văng đâu đó từ xa từng hồi tiếng than khóc quý dị cùng với lời đình chớp động, ánh đèn mờ leo lét tạo nên tràng cảnh dạ vũ thê lương, khiến cho lòng người không rét mà run.

Không biết qua bao lâu Hứa Vân Phi tỉnh lại từ trong đau đớn, ngoài trời tối mờ, mưa cũng đã tạnh, chỉ còn vài giọt lất phất, đau nhức kịch liệt từ cánh tay trái truyền lại khiến hắn thật sự không thể chịu nổi, máu tươi ướt đầm cả y phục, trên nền nhà còn vương vãi huyết nhục, phía xa có thể nhìn thấy một cánh tay trắng nhợt bị người ta chém đứt chỉ bằng một nhát cắt rất ngọt.

Hắn đau đớn gào thét nhưng không chảy ra lấy được một giọt nước mắt nào mà chỉ thấy huyết lệ tuôn thành dòng, nằm dài trên mặt đất thừa nhận thống khổ đến cùng cực, nhiều lúc hắn ngất vội rồi cũng vội tỉnh.

Hứa Vân Phi cố chống lấy cái thân xác tàn tạ, hắn vuốt ve cánh tay trái đang nằm chõng chọc trên mặt đất.

”Ông trời! Ta làm gì nên tội? Sao lại dọa dẫm ta đến vậy! Ông cướp mất thân mẫu ta, cướp mất cuộc sống ấm êm vui vẻ của ta rồi hôm nay lại cướp luôn cánh tay ta, bình sinh người đời gọi ta là phế vật là súc sinh sao ông không thấu? Hôm nay tặc nguyên đeo thân thử hỏi làm sao ta sống tiếp “.

Nhiều lần trong đầu hiện ra cái ý định tự tử, muốn nhanh chóng kết thúc đi sinh mệnh, nhưng rồi Hứa Vân Phi quyết tâm chặt bỏ, hắn cắn răng, gằn giọng, đau đớn nói:”Ta phải sống, phải báo thù, phải diệt tận Hứa gia!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Di biến (hạ)

Bằng cái sáu mươi năm trôi đi tựa trong chớp mắt, Hứa Vân Phi mang theo thù hận chất nặng như núi trở về Hứa gia, không bởi thiên tư, chỉ bằng vào đạo tâm rắn rỏi cùng sự điên cuồng mãnh liệt, sáu mươi năm, hắn từ một thanh niên tặc nguyên nhất tâm bái vào tiểu tông phái tu chân, cho đến bây giờ đã là Nguyên Anh đại tu sĩ.

Bất quá, nhân sinh chẳng bao giờ vừa ý, tuế nguyệt đứng vô tình, thời gian tựa hồ con thoi cần cù trên khung dệt, Hứa gia người còn kẻ mất, Hứa Ứng Thiên bạo bệnh bỏ mạng, Lý Hồng Phấn thọ nguyên cạn trở về cát bụi, rốt cuộc sáu mươi năm điên cuồng của hắn được trả bằng thương hải, nurong dâu.

Đời người vốn là vậy, ân oán vốn như vậy, chẳng có thứ gì toàn mỹ, khi hẳn những tướng đã đủ thực lực báo đại thù thì địch nhân cũng đã sớm hóa cát bụi vĩnh hằng.

Hứa Vân Phi lẳng lập trên bầu trời, thần sắc điên cuồng, nhãn thần hung ác nhìn xuống đại môn Hứa gia, bên dưới, những người còn có thể nhận ra hẳn đều đã còng lưng, tựa ghế, những người không nhận ra, lúc này một mảnh quỳ rạp trên mặt đất, hoảng sợ, thành khẩn khẩn vái cầu xin.

”Haha..Hahaha! Rốt cuộc, rốt cuộc ta vẫn chịu thua! Hồng Phấn, Lục Y, Hứa Ứng Thiên! Dù cho các ngươi có trốn tại Cửu U, thì Vân Phi ta cũng sẽ tìm cách lôi các ngươi trở dậy, dùng hỏa ngục luyện hồn, khiến cho các ngươi vạn lần thống khổ, vĩnh thế không được siêu sinh! “.

”Ta là Vũ Thiên Long! “.

”Không! Ngươi là ta, ngươi là Hứa Vân Phi! Là Tân Viên Sơn Thánh! Là Hóa Hư kỳ, là tam thập lục Địa Tiên “.

”Khốn kiếp! Ta là Vũ....Thiên....Long “.

”Không! Không thể nào! Ngươi.. Ngươi không phải là nhân loại! Tại sao? Tại sao lại thiếu đi bảy phách? Tại sao ta không thể hoàn toàn đoạt xá! AAAA! “.

”Tà Ao! Ta hận ngươi! “.

Tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, giờ phút này Vũ Thiên Long mở mắt, sát na đó thiên địa kịch liệt chấn động, thương khung nổi lên phong vân vùn vù, hẳn tỏa ra một hơi trăm muôn, trong đại não vẫn còn quấn quanh thanh âm gào thét thể lương.

Ban đầu tâm thần có chút chưa được quen thuộc, vô số mảnh ký ức vỡ vụn không đồng nhất chồng chất lên nhau, phải mất hơn một canh giờ điều tức, Vũ Thiên Long thất thần lâm bẫm ”Ta là Vũ Thiên Long, Trần Thiên Quan.”

Tại thời khắc này Vũ Thiên Long bỗng nhiên một lần nữa mở mắt, trong đáy mắt sâu hun hút tản mát nồng đậm quang mang của sự thâm thúy, lộ ra vô tận tang thương, phảng phất như tồn tại đã lâu trong tuế nguyệt, lại tựa hồ từ vãng sinh, một khắc giáng lâm trở lại nhân gian! Trong cổ tang thương còn mang theo một vòng bi oán, người tình tưởng có thể nhìn ra nó chất chứa nặng nề tâm sự: Là thù hận, là thống khổ, là gào thét, là chấp nhất, là thể lương là không đành.

”Ta! Vũ Thiên Long! “.

Thời khắc này nhìn lại, hẳn đã hoàn toàn khác xa với quá khứ, trên thân thể ẩn hiện mờ nhạt khí tức Hóa Hư, dù chỉ là một chút, thế nhưng cũng đủ khiến cho đại địa kịch chấn, thiên không chao đảo.

Một cỗ khí thế uy nghiêm, bá đạo đến cực điểm, tựa hồ là chí tôn thiên địa, là vô thượng chúa tể.

Vũ Thiên Long nhẹ phát tay, sát na, hư vô theo đó vụn vụn rồi vỡ vụn xuống, tầng kết giới trên bầu trời tức tiêu tán, trả lại cho Hoang Cổ Chi Địa hào quang tự thân của nó.

Nghiêm nghị ngồi trên đại địa, Vũ Thiên Long thân hình mảnh khảnh, một đầu tóc trắng bạc phiêu diêu, mi mắt hơi hơi trợn xuống, về mặt tang thương đến cực điểm

”Ngươi mặc dù muốn đoạt xá ta, bất quá ta cũng vô tình đi thôn phệ ký ức, chấp niệm cùng đạo vận của ngươi! Coi như không ai nợ ai! Thế nhưng nhận từ ngươi một hồi thiên đại truyền thừa, có thể xem như lạy nửa cái sư tôn, Vũ Thiên Long ta ân oán phân minh, xưa này càng là nhiệt thành kính trọng cường giả! Hứa Vân Phi, nếu có ngày bốn tôn đi đến Hóa Hư, ta nhất định sẽ giúp ngươi khỏi từ hồi sinh “.

Vũ Thiên Long thanh linh đứng phát dậy, chấp tay, hướng vị trí nơi tôn cự nhân đã tọa hóa bên ngoài tinh không, thoáng ôm quyền nhẹ cúi đầu, cảm khái nói.

Sát na đó, thức hải nổ vang, một tia chấp niệm cuối cùng còn sót lại của Hứa Vân Phi cũng chậm rãi tiêu tán, đầu tóc trắng bạc dần chuyển màu đen, tại đan điền, linh khí cuồng bạo gào thét, tựa hồ thiên quân vạn mã chạy chồm, Vũ Thiên Long cảm giác kim đan đã hoàn thiện ngưng tụ thành hình.

”Đã đến lúc đột phá “ Vũ Thiên Long thở ra một hơi, hai bàn tay xiết chặt, Đại Việt Tôn Tiên Kinh âm âm chuyển động, bên trong tòa hắc tháp độ cao mười trượng, Vũ Thiên Long ngồi đó đã được ba tháng, ba tháng này là căn cù đi tích góp đầy đủ thiên địa linh khí, chờ ngày hậu tích bạc phát, nhất cử tiến giai đến Kết Đan kỳ.

Một ngày này chỉ thấy hoàng quang lóe hiện, khóa kim đan nơi hạ đan điền cuối cùng cũng đã tuôn ra sương mù màu vàng, lại chậm rãi dịch chuyển, trôi dạt lên vị trí trung đan điền, mang theo từng trảng âm thanh trầm thấp đồng thời khiến cho mặt ngoài hắc tháp hiện ra một tầng hào quang rực rỡ do mười hai đoàn ánh sáng liên kết tạo thành.

Ngay sau đó, mười hai đạo hào quang này lần nữa dung hợp với nhau tạo nên hư ảnh một cái trường hà đen nhánh, khiến cho hắc khí mặt ngoài hắc tháp

vốn đang tán loạn, nhanh chóng ngưng tụ, mang theo hơi nước nồng đậm bao bọc khuôn viên hàng trăm trượng.

Trên không trung vờ vọi truyền xuống từng hồi thanh âm sấm rền vang dội, điện quang màu bạc cũng theo đó rơi xuống như mưa, tạo nên thanh thế vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy, quang điện ngân sắc không ngừng xen lẫn vào nhau, trong chớp mắt hoá thành vô số lồi cầu ánh bạc rực rỡ, chói mắt, những nơi sấm sét đi qua đều lưu lại tàn ảnh bằng bạc, chiếu rọi bốn phía rõ như ban ngày.

”Thiên Kiếp! Thứ gì? Ta chỉ là độ Kết Đan kỳ đã dẫn động đến thiên kiếp?” Thần thức hướng lên bầu trời, Vũ Thiên Long nội tâm âm thầm kêu khổ.

Sau khi hít sâu một hơi, Vũ Thiên Long dường như đã hạ quyết tâm, hai tay liên hồi đánh ra từng đợt pháp quyết, đồng thời trong miệng ngón văn oanh minh cộng hưởng, truyền ra những câu chú ngữ khó hiểu.

Lập tức, tại trung tâm hư ảnh trường hà đang bao phủ lên hắc tháp, giờ phút này liên tiếp hiện ra hơn trăm vòng xoáy màu đen không ngừng sôi sục.

Tiếp đó, âm khí bên trong vòng xoáy dường như sở hữu linh tính, tất cả đồng loạt tụ lại quanh người Vũ Thiên Long, gia cố lên Đại Việt Tôn Tiên Kinh.

Theo từng đạo pháp quyết do hắn đánh ra, hào quang vàng đất phát tán từ hư ảnh trường hà càng trở nên rực rỡ, rốt cuộc một tiếng nổ vang truyền đến, mặt ngoài hắc tháp hình linh xuất hiện vô số khe hở, kéo theo đất đá rơi rụng là tả, Nhất Thủ Già Thương Khung phóng thẳng lên trời, nghênh đón lồi cầu ngân sắc.

Khi hai bên phát sinh va chạm, đại địa đột nhiên trở nên vô cùng yếu ớt, đồng loạt tan rã thành sương mù màu vàng, bất quá, lồi cầu ngân sắc sau khi đánh nát đại thủ do Nhất Thủ Già Thương Khung huyền hóa nên cũng bị chặn lại đôi chút.

Kích thước của nó theo đó bị thu nhỏ đi vài phần, lại thêm hư ảnh trường hà quả thực đồ sộ quá mức, giờ phút này gào thét xé trời bay lên, mang theo vô cùng vô tận đất đá, bụi bặm cùng không khí, thuận lợi kết thành một tấm khuôn mặt to lớn, nhìn kỹ thì đó chính xác là khuôn mặt của Vũ Thiên Long.

Trải qua thời gian nghìn chiến đã lâu thế nhưng số lượng đất đá phóng ra vẫn không hề có xu hướng giảm bớt, khiến cho sấm sét bên trên thoát nhìn mạnh mẽ nhưng lại không cách nào chiếm được ưu thế về số lượng, trong chớp mắt đã bị bào mòn đi không ít, hơn nữa còn xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.

Vũ Thiên Long thấy vậy bèn tranh thủ thời cơ đánh ra một đạo pháp quyết, mạnh mẽ đi thao túng trường hà bên trên, phóng xuất ra vô số xúc tu màu đen, quấn chặt lấy lồi cầu bạc ngân.

Theo từng tràng âm thanh tựa hồ tiếng mưa xào xạc, tốc độ thu nhỏ của sấm sét cũng dần trở nên rõ ràng.

”Tuế Nguyệt Vô Ưu! ” Âm âm!

Hai bên cứ giằng co như vậy cho đến khi lồi cầu khổng lồ chỉ còn lại non nửa, trường hà màu đen cũng lộ vẻ âm đạm vô cùng, huyền ảnh khuôn mặt Vũ Thiên Long do đất đá tạo thành sinh sinh tiêu tán, lúc này lồi vũ rốt cuộc mới bị đánh tan, cùng lúc đó, lồi vân dày đặc trên bầu trời cũng từ từ thu nhỏ khiến cho sắc trời khôi phục trạng thái tĩnh lặng vốn có.

Vũ Thiên Long hô hấp thô trọng, trên trán mồ hôi ướt lạnh chảy đầy, trong đan điền, kim đan đã trôi dạt đến vị trí trung hạ, vẫn chậm rãi hướng thượng đan điền tiến lên.

”Tiên Thê, Tiên Tướng, Tiên Căn, Tiên Mệnh! Cùng hiện! Thiên Đạo Kim Đan thành!” Vũ Thiên Long ngửa mặt lên trời cuồng hồng, sát na đó, phong vân dừng động, tầng không tựa hồ mặt nước phẳng lặng bị một bàn tay khổng lồ điên cuồng can quấy.

Khí tức thiên đạo ngập trời phô trương khuếch tán, bên trong đan điền, khóa kim đan cũng vừa vận ổn định tại vị trí trung thượng, hào quang màu vàng từ trên thân thể Vũ Thiên Long xé trời bộc phát, từ xa nhìn lại tòa hắc tháp lúc này không khác gì bị một vàng mặt trời chói lóa bao phủ.

”Kết Đan! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 81: Khiêu khích.

Sau khi đột phá Kết Đan, Vũ Thiên Long mất thêm hai ngày để tìm hiểu hoàn toàn Hoàng Cổ Chi Địa, địa phương này nói lớn không phải lớn, mà nói nhỏ cũng tuyệt đối không hề nhỏ, bốn mươi tòa hắc tháp kia, hắn thực không biết người ta dựng ra tại đó rốt cuộc mang dụng ý gì.

Bên dưới tế đài đá đen, ẩn ẩn một cái thông đạo, tựa hồ lối đi hướng ra phía tinh không, bất quá lối đi này đã bị ai đó phong ấn lại, bằng vào thực lực của bản thân bây giờ, dù cho có tò mò đến mấy Vũ Thiên Long cũng đành bất lực.

”Rất có khả năng bốn mươi tòa hắc tháp cùng tế đài kia là cấu trúc của một loại trận pháp nào đó ” Vũ Thiên Long tự nhủ, rốt cuộc ngâm ngùi rồi đi Hoang Cổ Chi Địa, lần này mặc dù nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng nhân họa đắc phúc, bản thân hắn cũng xem như có được một hồi thu hoạch lớn lao.

U Minh thâm lâm, lại mất thêm hai ngày vượt mê chướng, cật lực phi hành, Vũ Thiên Long mới có thể thuận lợi trở về Phong Vũ đại cung.

”Không biết đám người Nạp Đặc Các thế nào rồi, đã tìm được thứ cần tìm hay chưa! Ta ở bên trong Hoang Cổ Chi Địa nhằm tính thời gian vừa vặn bốn tháng trời, có lẽ ba người bọn họ tại thời điểm hủy đi kết giới đã bị truyền tống đến một địa phương khác, bất quá, cũng hoàn toàn có khả năng kẻ bị truyền tống là ta! ” Vũ Thiên Long nhếch môi cười.

Bước vào bên trong động phủ, ngay lập tức Vũ Thiên Long nhận được một đạo thần niệm truyền tin của Đoàn Thế Khánh, đạo thần niệm này đại khái cáo tri, sư tôn hắn, Lý Trác Thần nửa tháng trước đã trở về tông môn.

”Sớm hơn hai năm, Sư tôn! Rốt cuộc ta cũng có thể gặp lại người rồi! ” Vũ Thiên Long vội vã rồi đi động phủ, nhanh chóng ly khai hạ cung, hắn muốn tiến nhập thượng cung trên kia, đi tìm gặp sư tôn.

Trên dưới Phong Vũ đại cung thoạt nhìn như được nối liền với nhau, nhưng thực chất lại hoàn toàn không phải, mà rõ ràng bị phân cách bởi một tầng sương mù dày đặc, tạo hình một cái bạch vân quan đạo, quan đạo này có tác dụng ngăn cản những đệ tử thực lực không đủ, cố tình đi lên thượng cung.

Thần thức triệt để phóng xuất, muốn thâm nhập quan đạo, bất quá, ngay lập tức liền bị đánh bật trở lại, lực lượng phản phệ suýt chút nữa khiến cho Vũ Thiên Long tại chỗ phun ra máu tươi, sắc mặt thoáng âm trầm.

”Thứ này không thể ngăn cản ta được! “.

Lời nói rơi xuống, tay phải nhanh chóng bắt quyết, lập tức Nhất Thủ Già Thương Khung thủ ấn ngấp trời huyền hóa mà ra, Vũ Thiên Long hung hăng nhún tay một cái về phía hư vô bất định, theo đó đại thủ cũng đồng thời gào thét, hướng bạch vân quan đạo tự hành công kích tới.

”Ầm! Ầm! Uỳnh! “.

Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, tầng sương mù bên ngoài quan đạo có thể nhìn thấy bằng mắt thường bị trùng kích đến lổm sổm sâu vào, bất quá, tựa hồ có đặc tính đàn hồi mạnh mẽ, chẳng mấy chốc tầng mây mù kia lại nhanh chóng co giãn, lập tức liền quay về nguyên bản vốn có, không tổn hao, cũng chẳng hề xê xích nửa phần.

Đây là một kích toàn lực của Vũ Thiên Long, mang theo mười phần khí tức Thiên Đạo Kết Đan, mặc dù còn không phải chân chính đòn sát thủ, thế nhưng một kích này có thể dễ dàng khiến cho chúng tu sĩ, tu vị Kết Đan hậu kỳ trở xuống trực tiếp tại chỗ thụ thương.

”Phòng ngự thật mạnh! Nếu không có thực lực Kết Đan đại viên mãn, e rằng vô pháp hủy đi thứ sương mù này! ” Vũ Thiên Long cả kinh, đại não cấp tốc suy nghĩ, qua mấy cái hô hấp, Vũ Thiên Long mím môi, tà tà cười quái dị.

”Khụ Khụ! Không phá được, không tổn hại được a! Nhưng thu lấy thì ta làm được! ” Dứt lời, ngón tay nhẹ điểm lên mi tâm, đi câu thông cùng với thức hải, sát na, một đạo huyết quang bằng tốc độ siêu việt bốn lời gào thét mà ra, định trụ tại hư vô, sau đó huyền hóa nên một cái đại đỉnh thân cao chín trượng, màu đỏ như máu.

”Chiến Thần Đỉnh! Trấn ” Lời nói vừa xuống, Sơn Hà Cổ Đồ trải rộng một vùng trời, phành phạch tung bay trong gió.

”Thu! “.

Theo đó, vô cùng vô tận sương mù xung quanh bạch vân quan đạo bị sinh sinh cưỡng ép, sau đó dừng động quay cuồng, rốt cuộc bị Sơn Hà Đồ tham lam nuốt gọn, dung nhập vào bên trong, hóa thành một bộ phận pháp họa của bức tranh.

Thu lại Chiến Thần Đỉnh, Vũ Thiên Long nhếch môi cười, vẻ mặt cực kỳ mãn nguyện.

Bạch vân quan đạo biến mất, lúc này Vũ Thiên Long có thể tận mắt nhìn thấy toàn cảnh Phong Vũ thượng cung.

Nói nguy nga tráng lệ có vẻ hơi kém sắc, nói uy nghiêm thần thánh cũng không hẳn đã hợp lý.

”Chốn phúc địa tu chân “.

Bên trên, đứng thẳng đỉnh đầu là kiêu dương rực rỡ, thất thái quang mang chói lòa phô trương khuếch tán, trận trận khí tức làm rung động lòng người tàn mất mà ra, nơi này thiên địa linh khí thậm chí không cần đi gia trì bởi Tự Linh trận pháp cũng đã nồng đậm hơn xa so với bên trong động phủ của Vũ Thiên Long.

”Đúng là địa vị luôn đi kèm đãi ngộ a! Ta ở Tạp Dịch Quán thấy ngoại môn đệ tử đã vô cùng khoa trương rồi, vậy mà thượng cung so với bên dưới còn tốt hơn gấp trăm, ngàn lần! ” Vũ Thiên Long tặc lưỡi cảm thán.

Đúng lúc này, đằng xa bỗng nhiên vọng lại thanh âm dị nghị, tràng cảnh liền trở nên huyền ảo.

”Không đúng! Ta cảm giác có điều không đúng, người có biết không đúng chỗ nào không? “.

”Làm sao ta biết không đứng ở chỗ nào a! “.

”Các ngươi nhìn đi, sương mù, sương mù biến đâu mất! “.

”Đúng a! Không đứng ở chỗ này rồi! Sương mù vậy mà biến mất! “.

”Chuyện này tuyệt đối không tầm thường, phải nhanh chóng cáo tri lên trên, lão tử vào nội môn, sinh hoạt tại thượng cung cũng ngót ba trăm năm, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên ta nhìn thấy loại chuyện tương tự! “.

Bên dưới hạ cung, mấy vạn ngoại môn đệ tử cũng đã bắt đầu phát hiện ra dị biến, bạch vân quan đạo vậy mà thành linh biến mất, một đồn mười, mười đồn trăm, lúc này, kẻ đạ pháp khí, người lã không phi hành, khiến cho bầu trời một khắc tràn ngập tĩnh điểm, vô số đạo cầu vòng xé không bay lượn.

Bất quá chúng nhân mấy vạn người chỉ dám đứng từ xa chỉ trỏ, đây cũng là lần đầu tiên trong đời bọn họ được tận mắt nhìn thấy toàn cảnh Phong Vũ thượng cung, lập tức trắng cảnh liền trở nên huyền ảo, mấy vạn cái miệng đồng thanh đồng khởi, dù cho có yểm oanh thỏ thẻ thì cộng minh cũng đã không thua kém gì thiên lôi oanh kích.

”Lạc Thiên! Lùi lại! Phạm vào địa phận thượng cung tội nặng a! ” Phía sau lưng Vũ Thiên Long bỗng nhiên vang lên tiếng hét dài the thé, thanh âm này nghe ra vô cùng quen thuộc.

Vũ Thiên Long lập tức quay đầu, khẽ nhếch miệng cười, vừa vặn nhìn thấy một thanh niên dáng vóc cao gầy đang đứng lẫn trong đám người, cố gắng vẫy vẫy cánh tay.

”Trần An Sương! Mấy tháng không gặp, lại mập hơn a! ” Vũ Thiên Long lớn giọng gọi.

”Năm tháng! Từ ngày đó, ta nhiều lần tìm đến động phủ cũng không thấy bóng dáng ngươi đâu ”

”Hắc Hắc! Thế nào? Có muốn dạo chơi thượng cung một vòng? “.

”Ta còn chưa sống đủ, ngươi muốn thì chơi một mình đi! “.

Đúng lúc này, thành linh ba đạo bốn lôi từ đằng xa hét gào bay đến, sát na, định trụ tại trước mặt Vũ Thiên Long, có thể nhìn thấy chân ảnh ba thanh niên trẻ tuổi, bọn họ thân mang đạo phục nội môn đệ tử.

Một trong ba tên thanh niên quắc mắt nhìn Vũ Thiên Long, lớn giọng quát: ”Tiểu tử, ngươi từ đâu dám tiến nhập địa phận nội môn? Có biết tội không “.

Vũ Thiên Long âm thầm quan sát một vòng, rồi cuộc bĩu môi cười nhạt: ”Môn quy có nói không cho phép ngoại môn xuất nhập thượng cung sao? “.

”Ngươi! Hừ, Kết Đan sơ kỳ, bằng chút tu vị đó tiểu tử ngươi còn xa xa chưa đủ thực lực để tiến giai lên nội môn! Chúng ta là đệ tử Chấp Pháp Điện, bây giờ cho ngươi hai sự lựa chọn: Một, trở lại ngoại môn ngay lập tức, hai, theo ta vào Hình Viện chịu phạt! ” Thanh niên thứ hai vẻ mặt khinh thường, thần sắc chán ghét, nghiêm giọng quát.

”Sao ngươi dám chắc rằng ta không đủ thực lực! Thế nào! Nếu có thể đánh bại một nội môn đệ tử bất kỳ, liền thay thế đi vị trí của hắn, đúng không? Vũ Thiên Long ung dung, nửa cười, hỏi.

”Nội môn đệ tử, thấp nhất cũng là Kết Đan đại viên mãn, bằng vào ngươi ư? Tên điên này! Còn không lui xuống đừng trách lão tử nặng tay a “.

”Được rồi, ngươi, tên mập mắt lồi, Lạc Thiên ta hôm nay nhất định phải tiến giai nội môn, tại đây khiếu chiến ngươi a! “.

Vũ Thiên Long tùy tiện chỉ tay về phía một thanh niên diện mạo mập mạp, trong thanh âm có phần khiêu khích, ba người bọn họ toàn bộ đều là đệ tử của Chấp Pháp Điện, tu vị Kết Đan đại viên mãn.

Thiên Đạo Kết Đan, đồng nghĩa vô địch cùng cảnh giới, dưới Nguyên Anh cảnh, bản thân hắn đủ tự tin để nghiền ép hết thảy, thậm chí đến Kết Đan đại viên mãn, Vũ Thiên Long cũng hoàn toàn có thể thông thông thả thả đánh một trận, chứ không đến mức phải chật vật như mấy tháng trước, khi đối đầu cùng Tiết Tiểu Tam.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Thiên đạo kết đan

“Tiên hạ thủ vi cường” Lời nói vừa xuống, Vũ Thiên Long lạnh lùng nhấc tay, miệng lẩm bẩm một hồi chú ngữ tối nghĩa, tức thì Việt Võ Đạo Lăng Không Kinh toàn bộ thi triển, Kết Đan tu vị cũng triệt để phóng xuất khiến cho không gian bốn phía lập tức nhấc lên phong bạo.

Ngón tay một điểm, sát na, hai đạo chỉ khí màu tím đậm lập lòe lói điện nối đuôi nhau gào thét nhằm hướng thanh niên mập mạp phi tốc bay đến, chỉ thấy hư vô trước mặt bị sinh sinh rạch phá ra, tạo thành một đầu thông đạo thật dài.

Thanh niên thần sắc thoảng co rút, tâm niệm chợt động, lập tức trước mặt hắn thiên địa linh khí tại bốn phía nhanh chóng ngưng tụ lại, thành linh huyền hóa nên một tấm khiên chắn màu trắng bạc, vừa vận che chở cho thân thể.

Hai đạo chỉ khí liên tiếp nhau, tựa hồ bồn lồi hành tẩu, trong cái chớp mắt thuận lợi đánh thẳng lên tấm khiên.

” Uỳnh uỳnh “.

Thanh âm nổ vang rung trời, quang mang tán loạn, Lăng Không Kinh có lẽ bởi vì yếu thế hơn, cho nên trong khoảnh khắc liền triệt để sụp đổ.

Thấy vậy, Vũ Thiên Long khê hừ lạnh, tâm niệm vừa động, một bàn tay hung hăng nhấn về phía trước, tại đó, hư vô trong phạm vi nhỏ lập tức bị xé mở ra một cái lỗ hồng, bên trong sát khí ngút trời bộc phát, thanh âm gào thét thể lượng quanh quẩn, từng đạo sát khí quấn chặt lấy nhau, lại huyền hóa nên hư ảnh một cái thủ ấn cực lớn, hình dung rõ ràng bàn tay nắm ngón, có thể nhìn thấy chi tiết từng đường vân thớ thịt.

” Nhất Thủ! ” Vũ Thiên Long thanh âm trầm thấp.

” Già Thương Khung! ”

Khẩu quyết vừa rơi xuống, một bàn tay che trời tựa hồ cảnh khô mộc không lồ trực tiếp ngang trời quét qua, hư vô vận vẹo, phong bạo thét gào, âm phong cùng nhau trùng kích hóa oanh minh tiếng vang như ma hồn quỷ khiếu.

” Thần Hành Bách Biến! ” Vũ Thiên Long bước ra một bước, nhục thân trong sát na này bỗng nhiên trở nên mờ ảo, chỉ nhìn thấy tám đạo tàn ảnh chồng chất lên nhau, kéo dài ngang hư vô, một đường gào thét.

Đứng trước thế công như vũ bão, thanh niên mập mạp còn không kịp trở tay, hấn nét mặt hãi nhiên, hô hấp thô trọng, đan khí trong thân thể giờ phút này trực tiếp phun trào, Già Anh tu vị toàn bộ phóng xuất, tại bốn phía không gian, hoàng kim chỉ khí dừng động vờn quanh, không biết từ đâu, mấy chục đoá thanh liên bỗng nhiên huyền hóa mà ra, chồng chất trước mặt tạo thành một bức tường hoa sen.

Bất quá, khi hấn muốn toàn lực ngăn cản lại Nhất Thủ Già Thương Khung thì Vũ Thiên Long đã phiêu dật tại hư vô, ngay phía trên đỉnh đầu.

Cánh tay nặng nề đập xuống, chỉ là một kích mang theo lực lượng nhục thân đơn thuần, thế nhưng không khí bên dưới tựa hồ vượt quá cực hạn chịu đựng liền triệt để phá toái, đùng đoàng thanh âm nổ vang, cả bầu trời ngập tràn dư vị cháy khét.

Vũ Thiên Long thủ đoạn không những nhanh mà còn vô cùng dứt khoát, từ khi Lăng Không Kinh xuất ra cho đến khi một kích này rơi xuống, mọi chuyện nói thì dài dòng nhưng thực chất chỉ phát sinh trong vòng chưa tròn hai lần hô hấp.

Thanh niên mập mạp liền cảm giác được một cổ nguy cơ sinh tử mãnh liệt đang từ trên đỉnh đầu áp xuống, thần sắc đại biến, tựa hồ là phản xạ tự nhiên, hai cánh tay hấn lập tức gấp cong lại, nâng lên cao, che chắn cho vị trí yếu hại.

” Uỳnh! Uỳnh! ”

Thế như chẻ tre, cánh tay của Vũ Thiên Long mạnh mẽ đập xuống, cùng với cánh tay đối phương một chỗ va chạm, mặt đất long cốt đại địa thoảng chấn động, thân thể Vũ Thiên Long ngừng tại hư vô, lần đối kháng này song phương xem như bình hòa, hai bên, một trên một dưới kịch liệt giằng co, thanh niên mập mạp về mặt tái nhợt, mồ hôi trán tuôn ra thành dòng.

” Xuống “.

Vũ Thiên Long gần giọng hét lớn, lúc này tầng da nhanh chóng biến hóa, thớ thịt săn lại, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn màu ngân đồng, Tiên Thiên thể chất được hoàn hảo kích phát, cũng nhờ đó mà nhục thân lực lượng tại một cái chớp mắt ầm vang kéo lên, chỉ ít cũng phải gấp hai lần lúc trước.

Tựa hồ còng lưng gánh lấy một ngọn tiểu sơn phong, thanh niên cắn chặt răng, chặt vật chống chịu thêm mấy cái hơi thở thì triệt để quy xuống, đầu gối lún sâu vào bên trong mặt đất, hấn kinh nghi thẳng thốt.

” Ngươi! Ngươi không phải Kết Đan, ngươi là Nguyên Anh kỳ! “.

” Đúng không! ” Vũ Thiên Long nhếch môi cười, lại tiếp tục gia trì thêm lực lượng, khiến cho đầu gối của thanh niên lúc này đã ngập sâu vào trong mặt đất đến hơn một tấc tay.

Chúng nhân đang quan khán xung quanh còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đám ngoại môn đệ tử bởi tu vị tương đối thấp kém, khoảng cách tương đối xa, thế nên cũng không thể thuận lợi nhìn được rõ ràng tràng cảnh đang phát sinh.

Quả thực Vũ Thiên Long tốc độ quá mức nhanh chóng, từ sau khi đột phá Kết Đan thì Thần Hành Bách Biến vũ kỹ được mạnh mẽ thăng hóa, cho đến lúc này đã vô hạn tiếp cận thần thông thuần di của Nguyên Anh tu sĩ.

Hai tên đồng bọn của thanh niên mập mạp trông mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài, bọn hắn cảm nhận được trên thân thể Vũ Thiên Long một cổ lực lượng đã siêu việt Kết Đan, chạm vào tầng thứ Nguyên Anh cảnh.

” Hấn! Hấn! Làm sao có thể mạnh mẽ đến vậy? “.

” Kết Đan sơ kỳ nghiền ép Kết Đan đại viên mãn, điều này chỉ có một cách để lý giải: Hấn! Thiên Đạo Kim Đan! “.

” Không thể nào! Thiên Đạo Kim Đan xưa nay mấy người đạt đến? Đừng nói là ngoại môn đệ tử mà ngay cả mười vị Thánh Tử hạch tâm cũng đều không có cơ duyên này! “.

Chỉ thiên tư, thiên phú thôi vẫn còn chưa đủ, tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, Vũ Thiên Long được ý chí thể giới tán thành, được thiên đạo tác hợp, còn hoàn hảo vượt qua lời kiêu mới thành công ngưng tụ vô thượng kim đan.

Nếu nói may mắn cũng không hẳn đã hợp lý, bởi bản thân Vũ Thiên Long tứ tượng quy nguyên, tứ tiên hợp nhất, là người được thượng thiên ưu ái, là kẻ bị mệnh trung chủ định, đời này mang đại phúc duyên, đại tạo hóa.

Thượng phẩm linh căn để đi đến Kết Đan là trong ngàn người chọn một, mà Kết Đan kỳ được thiên đạo tán thành lại ngàn vạn vô nhất, điều này đủ để nói lên sự hiếm hoi, phượng mao lân giác cũng chỉ vậy, còn xa xa mới có thể cùng đi so sánh, khó trách tại sao bọn hắn lại tỏ ra thái độ.

Trận chiến này tạo thành oanh động cực lớn, dần dần cũng có người tò mò kéo đến quan khán, số lượng theo thời gian càng lúc càng đông, thậm chí một vài vị trưởng lão thâm tàng bất lộ cũng nhàn hạ giả làm.

Bọn họ ngoài kinh hãi, ngoài cảm thán, đồng thời tỏ ra vô cùng thích thú, đối với đám người này thì trên đời đã không còn chuyện gì gọi là bí mật nữa, Thiên Đạo Kết Đan, vừa nhìn đã có thể nhận ra.

” Hấn là ai? Sao xưa nay ta chưa từng gặp qua? Thiên tư như vậy đáng lý không nên đi lên từ ngoại môn đệ tử chứ! “.

Một lão nhân tay cầm ngọc hồ lô, da mặt đỏ gay, thi thoảng lão lại ung dung đặt hồ lô kia lên miệng, ừng ực nuốt vào, tại đó mùi rượu nồng nặc bốc ra, lúc này lão say sưa quan khán cũng không quên thốt lên vài câu cảm thán.

” Đúng a! Đứa trẻ này ta nhìn niên kỷ tối đa hẳn chưa quá hai mươi, vậy mà đã có thể phá cơ thành đan, tốt! Thiên tư như vậy Phong Vũ môn xưa nay không có mấy người! “.

Lại một lão nhân diện mục quốc thước, dáng vẻ tiên phong, lão chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long khẽ gật đầu vừa ý.

” Nếu ta có thể thu được một tên đồ tôn như vậy thì còn gì bằng a! “.

” Thu đồ tôn! Ngươi mơ đi, tiểu tử này ta nhìn trúng rồi! “.

” Khụ Khụ! Ngươi nhìn trúng thì sao? Lần trước Đạp Thiên Kiều mở ra chẳng phải ngươi cũng cùng ta tranh dành một kẻ mang Thái Âm Chi Thể? Kết cục thế nào ngươi còn nhớ chứ? Chẳng có kẻ nào ngu dốt đến mức lại đi bái vào Luyện Dược Đường cả, muốn cả đời bán thuốc a! “.

Hai lão nhân đối thoại càng lúc càng trở nên gay gắt, rốt cuộc đỏ mặt tranh cãi, nếu như bọn hắn biết nội tình thực sự của Vũ Thiên Long hẳn phải lao vào đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán rồi.

” Ngươi! Nhận thua đi! ”

Vũ Thiên Long lạnh nhạt hướng thanh niên mập mạp nói, lực lượng từng chút một được gia trì, không những thế, uy áp tự thân lúc này cũng bắt đầu phủ xuống, cùng giai, cùng cảnh giới, dưới thiên đạo khí tức hiển nhiên bị nghiền ép là điều không thể tránh khỏi.

” Nằm mơ đi! ”

Thanh niên mập trong lòng mất ngủ tràn tơ máu, vẻ mặt tím tái như đất ngựa, mồ hôi thấm ướt y phục, cả người mềm nhũn vì mệt mỏi, hẳn tuyệt đối không thể kiên trì thêm được nữa, bất quá, đạo tâm không cho phép hắn bỏ cuộc, lòng tự tôn càng không cho phép hắn cam bái hạ phong.

Đúng lúc này từ phía thượng cung bỗng nhiên vang lên một thanh âm trầm thấp, Vũ Thiên Long có thể nghe ra trong đó sự ảm áp, chứa đựng nồng đậm nhu tình.

” Long nhi! Lại đây với vi sư! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Huynh đệ tương phùng, gia tộc đại sự

” Su tôn! ” Vũ Thiên Long thần sắc lập tức hóa ôn nhu, ánh mắt mang theo kích động nhìn hướng Phong Vũ thượng cung, đáy lòng cảm khái thầm kêu lên một tiếng, hần cũng đồng thời bỏ qua thanh niên mập mạp, vội vàng nhắc chân đạp không bước tới.

Lúc này từ đằng xa, một vệt lưu tinh xé trời bay đến, đạo lưu tinh kia tốc độ cực kỳ nhanh chóng, trên quỹ tích nó đi qua một đường gào thét, lại nhắc lên phong bạo ngập trời, vào cái chớp mắt trước chỉ vừa nhìn thấy, vậy mà sau cái chớp mắt ngắn ngủi liền ngưng tụ thành chân thân.

Lý Trác Thần ung dung đứng trước mặt Vũ Thiên Long, hần hậu nhìn hần, mỉm cười: ” Long nhi! “.

” Su tôn! ” Vũ Thiên Long hô hấp có chút dồn dập, cũng không suy nghĩ được nhiều, lập tức tại chỗ phủ phục quỳ gối xuống, hướng Lý Trác Thần cung kính dập đầu ba cái.

” Tám năm không gặp, hài tử ngày đó đã lớn thật rồi! ” Lý Trác Thần vẻ mặt khô quắt đến tang thương, nhân thân mang theo nồng đậm hồi ức, ngôn từ nhẹ nhàng, đôi bàn tay gầy guộc chậm chậm vuốt ve lên mái tóc Vũ Thiên Long.

” Bái kiến sư thúc! “

” Bái kiến sư thúc tổ! “.

Mấy vạn chúng nhân khi nhìn rõ dung mạo người vừa mới tiến đến đều riêng phần mình tỏ ra hãi nhiên, lập tức đồng loạt cúi cung quỳ gối phủ phục trên mặt đất, nhất tề hô vang.

Thậm chí ngay cả hai vị trưởng lão khi nhìn thấy Lý Trác Thần cũng thoáng giật nảy mình, nhanh chóng thuấn đi đến, cung kính cúi đầu hành lễ.

” Đại ca! ” Đúng lúc này, phía sau lưng Lý Trác Thần thỉnh thoảng bước ra một cái thân ảnh, hần là nam hài, thân mặc thường phục, tuổi đời chỉ mới tầm mười ba, mười bốn, diện mạo vô cùng sáng sủa, nhìn qua tuấn tú dị thường, da trắng, mũi cao, từng chi tiết, thậm chí ngay cả những biểu cảm trên khuôn mặt cũng đều có đến bảy phần giống với Vũ Thiên Long.

Phải mất mấy cái hơi thở đi ổn định tâm tình, Vũ Thiên Long trần trối nhìn thiếu niên trước mặt, khó khăn mở miệng, đôi môi mấp máy nghẹn ngào: ” Phong nhi! Là đệ? Là đệ có đúng không? “.

Thanh âm vừa rơi xuống, nơi trông mắt long lanh đã sớm nhòe đi, phảng phất trái tim hần như bị ai đó hung hăng xiết lại, thân thể Vũ Thiên Long vô thức khẽ run lên một cái.

Vũ Thiên Phong! Thiếu niên trước mặt chính là cả đời này thân nhân của hần, là cả đời này đạo tâm cùng mục đích truy cầu của hần, rốt cuộc bao nhiêu điên cuồng, bao nhiêu chấp nấp trên suốt lộ trình mà bản thân đã đi qua cũng đều tại nơi đó bắt nguồn, mấy lần trong mơ hần chỉ ao ước có được cái giây phút này đây.

Rời nhà từ khi vẫn còn là một hài tử, mỗi bước chân, chưa bao giờ nổi nhớ gia hương có thổ, nổi nhớ thân nhân lại vui bớt đi, có chăng càng thêm sâu đậm, vô hình chung khiến cho đạo tâm Vũ Thiên Long cũng ngày càng trở nên kiên định.

Hần nhớ hài tử nhỏ bé, mũm mĩm đáng yêu ngày đó, luôn quấn quýt bên chân.

” Đại ca, ta làm roi con mộc điều huynh tặng xuống cái giếng kia rồi! “.

” Nó là món quà đầu tiên huynh tặng cho ta, ta chỉ cần nó, không cần thêm “.

” Đại ca! Cha mẹ cho gọi huynh kia “.

” Đại ca! Huynh ngã có đau không? Nếu đau, ta sẽ đau cùng huynh “.

” Đại ca! Lần này huynh đi, khi nào thì trở lại? “.

” Đại ca! ” Vũ Thiên Phong vậy mà bỗng nhiên òa khóc, vội vàng chạy đến, ôm chặt lấy đại ca hần, cơ hồ bao thăng trầm của tuế nguyệt cũng lặng lẽ mà tan biến đi trong cái ôm chứa đựng nồng đượm thâm tình.

Mặc dù thanh niên trước mặt tướng mạo đã khác xa với trong nhận thức, nhưng có một cỗ huyết mạch tương liên khiến cho bản thân Vũ Thiên Phong giờ phút này nội tâm vô cùng ấm áp.

Hần sinh muộn hơn đại ca bốn năm, từ nhỏ càng được đại ca hết mực yêu thương chiều chuộng, cái hôm Vũ Thiên Long rời đi Trấn Thiên Quan, hần đứng nhìn theo bóng lưng non nửa ngày trời.

Từ hôm đó, Vũ Thiên Phong thầm hứa với bản thân, rằng phải cố gắng thật nhiều để có thể theo kịp bước chân của đại ca.

Năm chín tuổi thì đo được linh căn thượng phẩm, cũng là lúc Vũ Thiên Phong lặng lẽ rời nhà, học theo Vũ Thiên Long, ngang dọc khắp vùng Trung Bộ, lại bái vào một tông môn tu chân hàng nhất lưu, tại năm năm trời nỗ lực không ngừng nghỉ, cho tới hôm nay, tu vị cũng đã đạt đến Trúc Cơ kỳ.

” Phong nhi! Nín đi, đại ca đây, đại ca của đệ đây ” Vũ Thiên Long cười trong nước mắt, cho đến lúc này Nhân Sinh của hần đã rơi xuống thêm giọt nước mắt thứ hai.

Huỳnh đệ tương phùng ba chén rượu!

” Phong nhi! Tại sao đệ lại đi cùng với sư tôn ta? ” Vũ Thiên Long cười đôn hậu, nhìn Vũ Thiên Phong, ôn nhu hỏi.

Nghe đến đây, Vũ Thiên Phong lần nữa òa khóc, thanh âm đứt gãy rơi vào bên trong tiếng nấc nghẹn: ” Đại ca! Gia tộc xảy ra chuyện rồi “.

Trái tim lộp bộp, cơ hồ muốn rớt ra ngoài, Vũ Thiên Long lập tức cảm nhận được một cổ bất an mãnh liệt đang vô vấp kéo đến, cố gắng trấn định, Vũ Thiên Long thở sâu, vội vàng hỏi: ” Chuyện gì! Nói cho ta nghe rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? “.

Vũ Thiên Phong thút thít, lập tức lấy từ bên trong túi trữ vật đưa cho Vũ Thiên Long một tờ giấy nhỏ đã nát nhàu: ” Cách đây hai hôm có người gửi cho đệ thư này! “.

Ngưng một chút, nhắm lại hai mắt tựa hồ che dấu đi sự hoang mang đến tột độ, Vũ Thiên Phong lại tiếp lời: ” Là đám người Hắc Ám Đế Thành! “.

” Hắc Ám Đế Thành? ” Vũ Thiên Long cả kinh hét lên một tiếng, đến lúc này hẳn hoàn toàn xác định, gia tộc e rằng đã thực sự xảy ra chuyện.

Trên trán mồ hôi lấm tấm, nội tâm càng là ngập trời sóng lớn, đôi bàn tay run rẩy nhận lấy tờ giấy nhỏ từ đệ đệ mình, bên trong nguyệt xích ngoạc ghi vài dòng chữ, những chữ này hẳn là được viết lên bằng máu tươi, có lẽ thời gian trôi qua đã khá lâu cho nên tất cả ký tự đều bị đen sạm lại, chỉ có thể cảm nhận được rõ ràng mùi vị huyết tinh.

” Phong nhi! Khi con nhận được bức thư này thì gia tộc đã phát sinh đại sự, mẫu thân chỉ hy vọng dù cho có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, con cũng đừng nên quay về, có thể hãy chạy càng xa càng tốt! Nếu con gặp được Long nhi, nói với nó: Đi tìm Lý thượng tiên, cậy người bảo hộ... Hắc Ám Đế.. “.

Dòng chữ đến đây thì kết thúc bởi một nét chấm phá là giọt máu lớn, tựa hồ Lý Phi Yến trong lúc gấp gấp hoặc giả bị địch nhân truy sát đã tích huyết, cố gắng để viết ra bức thư này.

” Mẫu thân! ” Vũ Thiên Long gầm lên một tiếng, rốt cuộc hung hăng xé nát bức thư, vẻ mặt phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nội tâm càng là điên cuồng gào thét, giờ phút này hẳn có muốn trấn định cũng không được nữa.

Đáy lòng Vũ Thiên Long một khắc chùng xuống, hẳn thực sự hoang mang, lo lắng cho an nguy gia tộc, an nguy của cha mẹ cùng nội công, đạo tâm của bản thân là từ đó dựng dục nên, nếu như thực sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tất nhiên cũng sẽ theo đó mà sụp đổ.

” Hắc Ám Đế Thành! Hắc Ám Đế Thành! Các ngươi dám tổn thương gia tộc ta, Vũ Thiên Long thề sẽ tận tay giết chết tất cả các ngươi, giết đến máu nhuộm thương khung, tuyệt đối gà chó không tha! “.

Vũ Thiên Long xiết chặt tay, thỉnh linh nhắm vào hai mắt, sát na sau khi hẳn mở mắt, giờ phút này tựa hồ đã hoàn toàn biến thành một con người khác, trong đôi mắt ngập tràn tơ máu, thần sắc trở nên điên cuồng, nội tâm thê lương gào thét.

” Phong nhi! Vi sư cũng chỉ vừa mới biết chuyện này! Ngày đó ta từng hứa với con sẽ thay con bảo hộ cho Vũ gia, rốt cuộc vi sư vẫn không thể làm được, ta thực có lỗi! Bất chấp mọi chuyện đúng sai, thật giả thế nào... Ngay bây giờ vi sư sẽ giết đến Trung Bộ, đồ sát Hắc Ám Đế Thành! “.

Lý Trác Thần âm trầm nhìn Vũ Thiên Long, nghiêm túc nói, thực sự hẳn là tình cờ gặp Vũ Thiên Phong, cũng là tình cờ đưa nó vào Phong Vũ Môn, mọi chuyện phát sinh cho đến lúc này Lý Trác Thần mới vừa vận biết đến.

” Tạ sư tôn! Chuyện này không cần đến người phải ra tay, đây vốn là ân oán riêng của Vũ gia, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, con một tay tận diệt đám người Hắc Ám Đế Thành, bất quá, thực không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng xấu đến như vậy! “.

” Sư tôn, chỉ cầu người chiếu cố đến đệ đệ con, đồ nhi tự có cách thu xếp ổn thỏa “.

Vũ Thiên Long mặc dù gấp gấp vô cùng thế nhưng tâm tính không bị không loạn, hẳn ôm quyền hướng Lý Trác Thần, cung kính vái ra một vái.

” Đại ca! Ta muốn theo huynh! ” Vũ Thiên Phong nấc nghẹn.

” Không được, đệ phải ở lại nơi này, ngoan, nghe lời đại ca “.

Vũ Thiên Long bỗng nhiên hướng mắt lên phía Phong Vũ thượng cung, cũng đồng thời truyền đi một đạo thần niệm.

” Đoàn môn chủ! Ngươi lập tức mở ra đại trận thủ hộ, ta có chuyện gấp cần ly khai ngay lập tức “.

” Sư tôn! Cứu người như cứu hỏa, lòng ta bây giờ ngổn ngang trăm mối! Ta.. “.

” Long nhi! Ta biết con làm người tuyệt đối ổn thỏa, tâm tính cũng không xốc nổi, nếu chuyện này con có thể tự mình giải quyết... Thôi được, vi sư sẽ không can dự vào, thế nhưng nước xa khó cứu được lửa gần, vi sư ban cho con ba lần thủ đoạn na di thiên địa “.

Quyển 1 - Chương 84: Trở về!

Vũ Thiên Long tất nhiên có tính toán riêng của mình, sau cái lần trải qua thập tử nhất sinh tại bên trong Hoang Cổ Chi Địa, bản thân hắn đã không còn giống với quá khứ.

Hứa Vân Phi đoạt xá thất bại cũng đồng dạng đem hết thảy vốn liếng cùng sở học cả đời truyền thụ cho hắn, là nhân sinh vô số năm tháng, là kinh nghiệm sống, kinh nghiệm tu chân siêu cao của một bậc Hóa Hư vô thượng, hơn nữa, còn ẩn chứa một ít bí mật kinh thiên động địa.

Bất quá, nói truyền thừa không hẳn đã chính xác, mà phải là một dạng dung nhập tựa như thể hồ quán đỉnh, từ đạo vận, ký ức, thậm chí ngay cả chấp niệm trong khoảnh khắc đó cũng đều bị Vũ Thiên Long triệt để cắn nuốt.

Hắn bây giờ tuy một nhưng là người mang hai luồng ký ức, song phương mặc dù có đối nghịch, có tranh chấp, thế nhưng, lấy bản thân hắn làm bản tôn, mà một khi hồn phách bản tôn còn, sẽ triệt để áp chế đi ý chí của đối phương.

Vũ Thiên Long nội tâm phức tạp, về mặt hiện lên rõ ràng nét âu lo cùng gấp gáp, nhận từ Lý Trắc Thần ba lần thủ đoạn na di, nếu như thuận lợi hắn hoàn toàn có thể cải thiên hoán địa, nhanh chóng trở lại Trấn Thiên Quan.

Thế nhưng cái khó là tu vị Vũ Thiên Long lúc này còn quá thấp so với thần thông, để vững vàng chèo chống suốt cả một lộ trình dài mười vạn dặm quá thực không dễ dàng gì.

”Bây giờ nếu tìm đến Tam Linh phải đi ngược lên Bắc Bộ, đến Vọng Tiên Sơn, thế nhưng thời gian không đủ, có lẽ chuyện này thực sự phải tự mình đi giải quyết!” Vũ Thiên Long xiết chặt tay, hạ xuống quyết tâm.

Thứ hắn nhận là ân oán gia tộc, đạo hắn tu là Nhân Sinh Chi Đạo, dù một lời nói ra có thể mượn nhờ đại tu sĩ Hợp Đạo kỳ xuất thủ, bất quá, một khi vẫn chưa đến mức cùng đường bí lối thì bản thân hắn sẽ tuyệt đối không chọn cách này, bởi đơn giản: Nhân Sinh là phải tự mình trải nghiệm lấy, chớ ngại hồng trần phải tự mình bước qua.

Vũ Thiên Long ly khai Phong Vũ Môn sau khi sắp xếp xong cho đệ đệ, lần này oanh động mà hắn tạo nên cũng không đơn giản chỉ là biểu lộ ra một chút thiên phú mà thôi.

Lý Trắc Thần là sư tôn hắn, hiển nhiên dưới vạn chúng chú mục, cái danh tự Lạc Thiên theo đó cũng vô tình mà quật khởi như hồng thủy, người ta biết đến ngoại môn đệ tử Vũ Thiên Long, nghịch lý ở chỗ, mặc dù là ngoại môn nho nhỏ, thế nhưng hắn lại mang bối phận thậm chí còn cao hơn cả môn chủ.

Chuyện này về sau hãy nói, còn bây giờ trên bầu trời Trấn Đông Lâm thành linh xuất hiện một đạo lưu tinh đang cuốn lên phong bạo, gào thét mà đi, chúng nhân tại bên dưới chỉ mơ hồ nhìn thấy một vệt ánh sáng trắng tấp cất ngang trời.

Trong chớp mắt, phố thị hóa sâm lâm, sâm lâm thành bình địa, Vũ Thiên Long toàn lực phi hành, Kết Đan tu vị dốc sức chèo chống, bất quá dưới loại tiêu hao không ngừng nghỉ này, chỉ lực lượng tự thân thôi cũng khó bề đi bù đắp được, dễ hiểu tại sao Lý Trắc Thần lại cấp cho hắn đến ba lần thuật pháp na di thiên địa.

Tốc độ này nếu đem ra so sánh cùng với thủ đoạn na di chân chính của Hợp Đạo kỳ thì vẫn còn xa xa không đáng nhìn, thế nhưng ở một mức độ nào đó mà nói, thì tốc độ của Vũ Thiên Long bây giờ cũng đã không hề thua kém Nguyên Anh tu sĩ rồi.

Mười vạn dặm hành trình, Vũ Thiên Long một đường gào thét, khi khoảng cách theo thời gian càng lúc càng được rút ngắn lại thì nội tâm hắn càng trở nên gấp gáp, bên tai phong bạo hóa tiếng vang ù ù, son thủy, cảnh vật trước mặt cứ lần lượt nhòe đi.

Đến khi cảm thấy linh lực cạn kiệt Vũ Thiên Long liền trực tiếp nuốt vào đan dược bổ sung, tất cả hơn ba trăm giọt Linh Dịch này là tặng phẩm mà ngày trước lúc vượt ải Ma Tháp, Vũ Thiên Long nhận được.

Trong tay áo hắn còn có thêm bảy viên Trúc Nhan Đan, Vũ Thiên Long cầm đan dược trên tay mà đáy lòng nặng trĩu.

”Mẫu thân! Thứ này là hải nhi làm quà, tặng cho người, hy vọng người vĩnh trú thanh xuân, mẫu thân phải dùng, nhất định phải dùng. . . Phụ thân! Nội công, các người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện. . . Đợi ta “.

Đoạn đường này vốn đã dài, lại thêm nội tâm gấp gáp, khẩn trương, khiến cho mấy cái canh giờ ngắn ngủi tựa hồ trở thành mấy lần tuế nguyệt, lặn, mọc.

”Không được! Trước sau cũng phải một lần! Càng kéo dài càng thêm bất lợi!” Thần sắc quả quyết, Vũ Thiên Long thở ra một hơi khẩu khí, đồng thời thôi động linh thức, tiến hành dung nhập vào bên trong thức hải của bản thân.

Vẫn là mảnh hải dương mênh mông ngập tràn sóng gió, bất quá, khung cảnh tựa hồ có chút khác thường, mảnh hải dương nguyên bản màu vàng óng ánh,

vậy mà giờ phút này ở phía xa có thể nhìn thấy một vùng nước biển đen ngòm chiếm lấy hai thành diện tích, cả bầu trời bên trên bị hắc ám xâm thực khiến cho khí tức trở nên hết sức thê lương, u ám.

Hắc thủy cùng hoàng thủy song song phân tách tạo thành hai bộ phận khác biệt, một bên hào quang chói lọi ngập tràn sinh cơ, một bên u quang hôn ám, tử khí bao trùm.

Trên mảnh hắc hải này đứng vững ở đó một ngọn núi lớn, tựa hồ mọc lên từ đâu đó bên dưới đáy biển, nhìn qua dường như cây đại thiết côn sừng sững chống trời.

Lưng chừng núi, chông chênh treo lấy bảy tòa cổ tháp ngói đỏ tường rêu, lúc này tại bên trong ngôi xếp bằng một trung niên nam tử, hắc toàn thân y phục tối màu khá tương đồng cùng với khung cảnh, tóc dài buông xòa, từng sợi mảnh mai theo gió phiêu diêu, hai mắt nhắm nghiền, tại đó không hề cảm nhận được một chút nào khí tức của sinh mệnh.

Trung niên nhân vóc người cao lớn, mặt vuông, râu rậm, phía sau lưng hắc hiện ra sơn thủy mờ ảo, bốn vùng không gian xung quanh dưới uy áp kịch liệt vụn vỡ, lại huyền hóa nên vô số kỳ quan dị cảnh, có núi thây biển máu, có đồng khô xương cốt, có chiến trường rực lửa.

Vũ Thiên Long cảm nhận được trên người trung niên này Sát Lục khí tức nặng nề, phảng phất một tôn ma thần cái thế, nhìn khí tức cơ hồ có chút tương đồng với Xích Quỷ Ma Quân mà Vũ Thiên Long đã từng gặp qua.

Cùng lúc đó trên bầu trời đang phát sinh dị tượng đêm ngày luân phiên, tinh di đầu chuyển, mặt trời ban mai liền hóa thành một đạo cầu vòng bảy sắc, ngay lập tức dung nhập vào bên trong thân thể trung niên này, khiến cho thân thể hắc tại sát na trở nên mờ ảo, trên cánh tay duy nhất thỉnh linh xuất hiện một cái hư ảnh.

Toàn thân hư ảnh tỏa ra ánh sáng chói mắt giống như mặt trời, vừa mỉm cười vừa chậm chậm ngưng thực, rốt cuộc sau khi đi ra khỏi cánh tay kia liền đứng tại bên cạnh chân thân.

Ngay sau đó hắc ám cuốn động sương mù cả thiên địa bay thẳng về phía hư ảnh, lập tức dung nhập vào bên trong thân thể, bốn phía không gian giờ phút này dường như điện nổ vang, hư ảnh kia thỉnh linh mở miệng, cất lời: ”Ta là Vũ Thiên Long!“.

Linh thức Vũ Thiên Long đang đứng trên bầu trời quan sát, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ sợ hãi thật sâu đến từ trong linh hồn, bởi tôn hư ảnh kia chính xác là hình chiếu của hắn.

Cố gắng khống chế tâm tình, Vũ Thiên Long hừ lạnh, nhanh chóng bắt ra hàng loạt đạo pháp quyết, vô số pháp quyết lại đồng thời hóa thành ngàn vạn đạo phù văn, sát na, nhắm hướng hình chiếu của bản thân đang đứng bên cạnh trung niên, công kích tới.

Ngàn vạn đạo phù văn này tựa hồ một tấm lưới hoàng kim, chớp mắt đã từ trên bầu trời bao trùm xuống, bốn phương tám hướng trong cái sát na hoàn toàn bị phong bế lại.

Hư ảnh, nét mặt bỗng nhiên kịch liệt vụn vỡ, trên đỉnh đầu bốc lên ngùn ngụt hắc khí, hắc chăm chăm nhìn lên bầu trời, miệng liên tục gầm gừ: ”Ta là Vũ Thiên Long...Ta là Vũ Thiên Long a!“.

”Hứa Vân Phi! Ngươi đừng hòng qua mắt được ta, bốn tôn, ngươi thừa cơ khống chế hai phần, nên biết dừng đi là đủ, đừng quá tham lam! Ta không biết lão già Tả Ao kia đã nói gì với ngươi, thế nhưng nếu ta muốn thì một tia tàn niệm cuối cùng này của ngươi sẽ triệt để tiêu tán, từ đây vĩnh viễn biến mất“ Vũ Thiên Long trầm mặt, gằn giọng quát.

Lời nói vừa rơi xuống, trung niên nhân thỉnh linh mở mắt, thời khắc này thiên địa oanh minh, cảm tưởng ánh mắt kia có thể dung nạp hết vạn vật, cũng ánh mắt kia hoàn toàn có thể diệt sạch vạn giới.

Hắn! Hồn phách Hứa Vân Phi!

Vũ Thiên Long bĩu môi cười, tâm trạng vô thường, tuyệt đối không thể nhìn ra hy vọng, lúc này nhậm nhậm cất lời: ”Nếu đạo cơ ta không vững ngươi sẽ thừa dịp đoạt xá lần nữa có đúng không? Khi ta rời đi Hoang Cổ Chi Địa đã phát hiện tàn niệm kia của ngươi không hề tiêu tán mà chìm vào bên trong thức hải, Hứa Vân Phi! Ngươi thực không tầm thường a!“.

”Hừ! Bốn Thánh là ai? Ta muốn xem rốt cuộc đạo tâm tiêu từ ngươi vững đến mức nào! Ngươi thiếu đi bảy phách, lý do vì sao ta không rõ, bất quá, nếu ngươi hiến nhục thân này cho ta, bốn Thánh cam đoan sẽ khiến tên tuổi ngươi dương danh lập vạn, càng cam đoan sẽ thay ngươi duy trì chấp niệm!“ Trung niên nhân vẽ mặt cợt nhả nói.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 85: (Q2) Vũ Thiên Long tóc trắng

Vũ Thiên Long âm trầm nhìn Hứa Vân Phi, tà tà cười, đôi mắt phát ra tinh mang sắc bén, sau cùng cắn xuống môi dưới làm ra quả quyết, dứt khoát nói: “Ta muốn cùng ngươi thực hiện một cái giao dịch!”

“Ồ! Giao dịch gì?” Lý Vân Phi nửa bĩu môi, cũng ngẩng đầu nhìn, chăm chú lắng nghe.

“Bổn tôn biết, trên đời chỉ có hai cách duy nhất là có thể khiến cho ngươi hoàn chỉnh phục sinh, cách thứ nhất: Đoạt xá ta, cách này ngươi không làm được, cách thứ hai: Tìm đến Thăng Long Hoàng Thành!”

Vũ Thiên Long cố tình nhấn nhá khiến cho thanh âm trầm bổng nhịp nhàng vang vọng, nghe ra cực kỳ rõ ràng.

Lời nói cuối cùng vừa rơi xuống, vẻ mặt Hứa Vân Phi bỗng nhiên đại biến, hắn lại một lần nữa nhắm vào, mở ra hai mắt, tại thời điểm này sự thâm thúy vốn có trong ánh mắt triệt để biến mất, thay vào đó là nồng đậm sự kích động cùng một chút mờ mịt, mông lung bất định.

Thanh âm khàn khàn, Hứa Vân Phi nhẹ giọng: “Thăng Long Hoàng Thành! Ngươi biết nó ở đâu?”

Rốt cuộc thần sắc mang theo mong chờ, đỏ mắt nhìn hướng Vũ Thiên Long.

“Ta biết, nên mới muốn cùng ngươi thực hiện giao dịch này!”

“Là giao dịch thế nào?”

“Hóa Hư kỳ có thể luyện ra thân ngoại hóa thân! Ngay lúc này đây ta không làm được, bất quá, nếu tàn hồn của ngươi chấp nhận đi dung hợp làm một cùng nghịch tâm của ta, tất nhiên cũng sẽ có năm thành quyền hạn đối với bổn tôn, đến lúc đó còn lo không lấy được Thăng Long Hoàng Thành? Hơn nữa, bây giờ chuyện gia tộc vô cùng gấp gáp, ta thực không có nhiều thời gian!”

Đoạn đối thoại tiếp theo ngoại giới không người thứ ba biết đến, chỉ thấy Vũ Thiên Long đang phi hành trên bầu trời giờ phút này tốc độ nhanh chóng hóa thành trắng bạc, nhục thân bốn phía chớp mắt bị tử khí bao trùm, u vụ quán quanh.

Hắn cảm giác lực lượng trong cơ thể tựa hồ vô cùng vô tận, như núi lửa vạn năm tích nhiệt nay phát tiết phun trào vậy, theo sự điên cuồng nồng đậm biểu hiện ra trong ánh mắt mà âm vang bộc phát.

Uy áp mãnh liệt quá khứ chưa từng có tự thân lan tràn, quấy cho hư vô bốn phía nhấc lên phong bạo ngập trời, thiên địa oanh minh, tầng không chao đảo, một đoạn đường này bỏ qua thủ đoạn phi hành, cùng với tu vị bạo tăng, Vũ Thiên Long trực tiếp na di.

Uy áp kinh tâm động phách phủ thiên cái địa mà khuếch tán, thần thức triệt để buông ra hết bên ngoài, bao phủ về phía trước khuôn viên hàng vạn dặm, tốc độ không đổi kéo theo trời đất oanh minh, giờ phút này tu vị Vũ Thiên Long điên cuồng mà tiến giai, thăng hóa từng mảng lớn.

Trực tiếp nhảy đến Nguyên Anh sơ kỳ, Nguyên Anh trung kỳ, bỏ qua Nguyên Anh hậu kỳ, Nguyên Anh đại viên mãn, trong đan điền vọng lại thanh âm tiếng nổ vang liên hồi tựa hồ sơn nhạc đổ sụp.

Hư vô một khắc ngập tràn lôi điện, kiếp vân đồ lờn như máu dày đặc xuất hiện, che kín tầng không.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, khẽ phát tay khiến cho kiếp vân tan tác, điện lôi tiêu tán, sát na, tu vị tại chỗ nhảy lên đến Độ Kiếp kỳ nhất trọng.

Lại có âm phong gào thét, phong kiếp đầy trời vẫn vũ, ngoài Đông Hải thủy vụ mịt mờ, ngàn vạn con sóng khổng lồ theo bão táp cuộn trào quét qua trực tiếp nhấc lên, cùng nhau va chạm rồi nổ tung như thiên lôi oanh kích.

Vô số đạo phong trên chín tầng trời mang theo xu thế khai thiên tích địa nhằm hướng Vũ Thiên Long điên cuồng mà chém xuống, thanh âm sắc lạnh tựa hồ tiếng sáo trúc quán quanh, Vũ Thiên Long nét mặt bất biến, vẫn không ngừng lại nửa bước.

Nhất Thủ Già Thương Khung!

Theo thanh âm từ miệng đi ra, một cái bàn tay vĩ ngạn che mắt thái dương, hóa ngày thành đêm trực tiếp ngăn cản phong kiếp.

Phong kiếp vừa tán đi, hỏa diễm đầy trời liền thay thế nhuộm đỏ thương khung, hỏa linh khí vô cùng vô tận tựa hồ muốn thiêu đốt hết thấy vạn vật.

Vừa na di, vừa độ kiếp, chuyện này là tiền lệ xưa nay chưa từng có, theo tu vị cực tốc tăng trưởng khiến cho quá trình độ kiếp của Vũ Thiên Long diễn ra vô cùng thông thả, bất quá, dị tượng thiên địa nối tiếp nhau xuất hiện khiến cho bá tánh sinh linh bên dưới ức vạn người hoang mang khiếp sợ.

Ở mỗi tòa thành trì, mỗi thôn làng, mỗi ngọn sơn phong mà Vũ Thiên Long đi qua, bất kể là tu sĩ hay phàm nhân, một khắc này đều tâm thần run rẩy, đồng loạt hướng mắt lên bầu trời âm thầm khấn vái.

Phong, Vũ, Lôi, Điện, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, chín đại kiếp thi nhau trút xuống, Vũ Thiên Long tốc độ không những giảm bớt mà còn trực tiếp bạo tăng.

Tại Vạn Kiếm Tông, Công Tôn Uyển ngồi bế quan bên trong động phủ, theo kinh biến điên cuồng phát sinh trên bầu trời khiến cho toàn tông nhốn nháo,

nàng nhanh chóng đi ra, hướng mắt nhìn lên, thời khắc này hư vô chấn động dữ dội.

Một ngôi lưu tinh màu tím sẫm kéo theo phía sau là thất thái quang mang chói lòa đang khai mở hư vô lao nhanh về phía trước, ở đó nàng cảm nhận được một cỗ máu huyết tương liên, một cỗ khí tức thấp phần quen thuộc.

Nhịp tim gia tốc, Công Tôn Uyển về mặt co quắp, thất thần lâm bẫm: ” Là hần! Vũ Thiên Long “.

Đồng Hải, làng chài mà ngày trước Vũ Thiên Long đã từng cư ngụ, lúc này một đầu Ma Ngạc khổng lồ đang gây ra sóng gió, cuốn lên hồng thủy cao mấy trăm trượng, tựa hồ một bức tường nước ngất trời, đang từ trên thương thiên muốn ập đổ xuống.

Đầu Ma Ngạc thân ngàn trượng, vẩy tựa vẩy rồng toát lên màu ánh kim sắc bén, miệng dài răng nhọn, diện mục kinh khủng, thực lực rơi vào khoảng Nguyên Anh trung kỳ, chính xác là con quái thú ngày đó Vũ Thiên Long đã từng nhìn thấy qua trên lộ trình đi dọc Đồng Hải, ngày đó chỉ với ánh mắt, con Ma Ngạc này cũng đủ khiến cho Vũ Thiên Long chật vật trọng thương.

Khi bá tánh đang than vãn, cầu xin trong tuyệt vọng thì một cái bàn tay cực kỳ to lớn hình dung như ngọn sơn phong đen ngòm, hoặc giả một mảnh vụn thạch bên ngoài tinh không vừa vụn xé trời lao xuống, bàn tay này trực tiếp đánh thẳng vào đầu con Ma Ngạc khiến cho nhục thân khổng lồ của nó tại chỗ lập tức nổ tung, huyết vũ đầy trời, huyết tinh nhuộm đỏ một vùng biển.

Bên trong ngôi miếu lớn thờ phượng năm bức tượng đá khắc tạc hình dạng thiếu niên, giờ phút này hương khói nghi ngút, mấy trăm người đồng loạt tụ tập tại đó, mọi chuyện quả thực phát sinh quá mức nhanh chóng, chúng nhân khi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì bức tượng chính giữa bỗng nhiên bạo phát ra tinh mang, hương hỏa nguyên khí bao lâu củng bái nay thành linh tích tụ lại, huyền hóa nên một tấm khuôn mặt thiếu niên mờ nhạt.

Hải Vân Sơn, đại ngàn bao la, đại thụ chọc trời, dưới uy áp hình thành bão táp quét qua, tựa hồ rom rã đồng loạt la liệt ngã gục.

Trần Thiên Quan, một khắc khi Vũ Thiên Long giáng lâm, đại trận có tác dụng ngăn cản tu sĩ phi hành, tựa hồ cái lồng chụp tỏa ra hào quang bàng bạc trực tiếp bị dư ba lực lượng trên thân thể hần trùng kích đến vỡ vụn.

Theo đó mấy trăm tu sĩ làm nhiệm vụ thủ hộ bên dưới đều bị kinh động đến, ai nấy thần sắc tỏ ra cực kỳ hãi nhiên, không rõ ràng sự kiện gì đang phát sinh, chỉ thấy biểu cảm trên khuôn mặt như gặp phải đại địch đồng dạng.

Bọn họ lập tức hóa thành mấy trăm đạo cầu vồng trực tiếp bay lên, trong đó kẻ có tu vi cao nhất là một lão giả, cũng đạt đến sơ kỳ Nguyên Anh cảnh.

Bất quá, khi cảm nhận được khí tức cùng uy áp kinh tâm động phách lan tràn trên thân thể Vũ Thiên Long, đều đồng loạt tỏ ra khiếp sợ, cả người run rẩy, ngoan ngoãn tranh thủ nhường đường.

” Là Hợp Đạo kỳ! ” Lão giả Nguyên Anh mặt xám như tro, thốt lên kinh hãi, không dám chậm trễ, tại lưng chừng trời cúi đầu cung kính.

Đằng xa, phủ viện Vũ gia nhanh chóng hiện ra trước mắt, khung cảnh quen thuộc khiến cho nội tâm Vũ Thiên Long trở nên vô cùng phức tạp, cố gắng bình ổn tâm tình, một bước bước đến.

Cửa lớn khép hờ, tấm mộc biển sơn son thiếp vàng do chính tay hoàng đế đích thân viết tặng là niềm tự hào của toàn bộ người Vũ gia giờ phút này nằm chổng chơ trên mặt đất.

Bên trong hoang tàn đổ nát, bảy phần kiến trúc tựa hồ bị một bàn tay khổng lồ nào đó đè bẹp, không một bóng người, bốn phía bụi bặm che lấp, cây anh đào cổ thụ trước tiểu viện của Vũ Thiên Long cũng bị đốn ngang gốc, chết khô nằm đó không biết từ bao giờ.

Vũ Thiên Long đẩy lòng chùng xuống, từng bước từng bước một tiến vào đại viện, khắp nơi đầy gạch vỡ ngói vụn, ngoài những thứ đó ra tuyệt đối không thể nhìn thấy một cái bóng người nào.

Thậm chí thần thức lan tỏa khắp mọi ngõ ngách cũng vô pháp tìm ra khí tức của sinh mệnh, Vũ gia ba ngàn cái nhân khẩu tựa hồ thành linh mà bốc hơi bay mất vậy.

Trên bức tường trước đại viện bị đánh sụp xuống còn lộ lộ vết tích của một cái chương án thật lớn in hằn, phía sau hậu hoa viên vốn được Vũ Thiên Bá dùng để trồng Tử Phù Dung cơ hồ là nơi phát sinh giao chiến kịch liệt nhất.

Chỉ thấy mặt đất bị cày xới thành từng cái luống dài, mấy trăm ngọn non bộ chỉ chút vết tích do kiếm khí cùng chương án chặt chém gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 86: Giết tới Hắc Ám Đế Thành

Bốn phía hoang tàn vắng lặng khiến cho đáy lòng Vũ Thiên Long cũng không khỏi dâng lên thôn thức, điều hần sợ nhất là phải gặp lại bằng hữu, thân

nhân trong hình dạng cây khô, xương trắng.

Rốt cuộc sau nửa ngày tìm kiếm, ba ngàn cái nhân hầu vẫn biệt tích không thấy tăm hơi, bất quá, chưa tận mắt mục sở thị, đồng nghĩa với việc đám người Vũ gia cho đến thời điểm này rất có khả năng vẫn đang được an toàn, về mặt hơi hơi buông lỏng, nội tâm Vũ Thiên Long cũng được an ủi đôi phần.

”Cầu cha mẹ, nội công bình an! Hắc Ám Đế Thành, các người cũng nên cầu nguyện đi, Vũ gia ta nếu thiệt một mạng, các người chắc chắn phải đền ngàn mạng a!“.

Theo thanh âm rơi xuống, trên thân ma khí trùng trùng, thần sắc lập tức liền trở nên vô cùng hung ác, ánh mắt mang theo mãnh liệt sự tàn nhẫn cùng chết chóc, Vũ Thiên Long âm trầm nhìn về phương nam, sau đó cách không bước ra ba bước.

”Ta là Hứa Vân Phi!... Im mồm! Không! Ta là...“.

Tại thời điểm Vũ Thiên Long đang cực tốc phi hành, nghịch tâm của hắn do Hứa Vân Phi chiếm lĩnh bỗng nhiên nổi loạn, về mặt Vũ Thiên Long theo đó cũng phát sinh biến hóa một cách dữ tợn.

Tóc trên đầu hết đen lại trắng, trong lúc vẫn còn duy trì được ý chí, Vũ Thiên Long hung hăng cắn chặt răng, một ngón tay mạnh mẽ điểm lên mi tâm tự thân đi tổn thương chính mình, miệng hắn trực tiếp phun ra đến mấy ngụm máu tươi, chặt vật tìm cách câu thông cùng với một tia Nhân Sinh đạo vận đang chôn chặt bên trong thức hải.

”Khốn kiếp! Yên lặng cho ta!“ Vũ Thiên Long hừ lạnh, thần sắc thoáng âm trầm, sợi tơ Nhân Sinh đạo vận lập lòe quang mang bàng bạc, từ mi tâm theo thanh âm rơi xuống lặng lẽ xoay vòng, sát na, vẽ lên trần một cái ấn ký cổ xưa hình bán nguyệt.

Theo đó, nghịch tâm của hắn tựa hồ bị ấn ký kia triệt để áp chế lại, Hứa Vân Phi mất chảy xuống máu tươi, khuôn mặt ngang dọc, tràn ngập hắc tuyến đen ngòm, giờ phút này thể lương gào thét, trên thân ma khí vô biên vô hạn mãnh liệt phun trào, khiến cho thể giới bên trong thức hải lập tức trở nên cực kỳ hỗn ám, nhất thủ điên cuồng đánh chém về bốn phía hư vô.

Từng đạo ma ảnh, từng tôn lệ quý diện mục hung tợn không ngừng gào thét can quấy cửu thiên, hoàng hải kịch liệt rung động, nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Thời điểm này ấn ký hình bán nguyệt thỉnh linh chui tọt vào bên trong mi tâm, hóa ngàn vạn quang đoàn ánh sáng, như mưa sa, như bão táp điên cuồng trút xuống, hình thành nên một tấm lưới bạch ngân không lồ bao trùm hết thảy hoàng hải.

Lập tức sóng yên biển lặng, Hứa Vân Phi lại triệt để lâm vào trạng thái hôn mê.

”Lời đã hứa, Vũ Thiên Long ta nhất định sẽ làm, hà cớ gì phải quấy phá, Thăng Long Hoàng Thành chứ gì? Bỏn tôn dứt khoát lấy nó cho người!“ Về mặt lạnh nhạt, Vũ Thiên Long nói thản, tựa hồ đi trấn an bản thân, cũng có thể là trấn an Hứa Vân Phi, nghịch tâm của hắn.

Dọc theo Đông Hải xuôi về phương nam, lộ trình này không có chương ngại, Vũ Thiên Long một đường gào thét, tu vị cùng uy áp tự thân cũng triệt để buông hết ra bên ngoài, như một lời cảnh báo dành cho ngoại nhân.

Ngôi lưu tinh mang theo u vụ, tại những nơi Vũ Thiên Long đi qua, ngoài phong bạo đầy trời còn có thanh âm thiên địa nổ vang, hư vô vạn vạo, ức vạn chúng nhân bên dưới tâm thần rung động.

Hắc Ám Đế Thành nằm về cực nam điểm tận cùng Trung Bộ, nguyên bản là một tòa thành trì to lớn, từ xa nhìn lại có thể thấy năm tòa sơn phong cao lớn chọc trời, chìm đắm bên trong sương mù hỗn ám, tựa hồ bàn tay của một cái tử thi khô quắt.

Là thánh địa của kẻ tu ma, nơi này không có tông môn, không có giới luật, càng không có phạm nhân sinh sống, bởi vậy tranh đoạt chém giết cũng xem như chuyện thường tình phát sinh, mạnh được yếu thua, vô giả vì tôn là vì vậy, ma tu lấy đó làm duy lý sinh tồn.

Hướng bắc Hắc Ám Đế Thành tầm năm ngàn dặm ẩn hiện bóng dáng một cái sa mạc khô cằn, đại lượng cát vàng dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi cũng tàn mát ra mờ nhạt khí tức sát phạt.

Sa mạc này ngày xưa vốn là một cái thị thành, tên gọi Bình Thuận, bởi địa thế ngoa hồ tàng long, càng là điểm nối tiếp giữa hai miền đất nước, dĩ nhiên quá khứ cực kỳ sầm uất, bất quá, Hắc Ám Đế Thành xuất hiện kéo theo là cả quá trình tàn lụi về sau của Trấn Bình Thuận, rốt cuộc tuế nguyệt phủ lên bụi mờ, cát vàng phủ lên tang thương chết chóc.

Tương truyền, ma tu Hắc Ám Đế Thành có xuất xứ từ nước láng giềng Lâm Ấp, theo trận quốc gia chi chiến phát sinh ba trăm năm trước mà lan tràn, xâm nhập sang.

Kẻ ngoại lai cũng nguy hiểm như cỏ dại vậy, quân binh thế tục Đại Việt dưới sự trợ giúp của nhân sĩ tu chân nhiều lần tiến hành càn quét, bất quá, ma tu thực lực không hề yếu kém một chút nào, mà ngược lại, còn vô cùng cường đại.

Trừ bỏ năm đại tông môn đầu nguồn ra, thế lực Hắc Ám Đế Thành hiện tại cơ hồ đã tiếp cận đến vị thế của tông môn nhất lưu rồi, nghe đồn Nhất Linh Từ đầu lĩnh, kẻ này tu vị tuyệt đối cao thâm mật trắc, mặc dù không người kiểm chứng được, thế nhưng hắn đã từng một chương đánh chết đại tu sĩ Đệ Kiếp kỳ tam trọng.

Khi Vũ Thiên Long vừa mới đặt chân vào bên trong mảnh sa mạc, lúc này bỗng nhiên ngàn vạn đạo thiết tiễn từ bốn phương tám hướng tựa hồ bão táp nhằm hướng hắn bủa vây công kích tới, mũi tên đầy trời như mưa hình thành nên thiên la địa võng, bất cứ mũi tên nào cũng huyền hóa ra thú ảnh, phát ra tia lửa, mỗi cái đều mang theo khí tức cuồng bạo cùng lực lượng tuyệt đối không tầm thường.

Sát na, tại hư vô theo bốn mươi chín phương vị bất đồng, chỉ nhìn thấy bốn mươi chín đạo tàn ảnh mờ nhạt trùng điệp, ngàn vạn mũi tên kia trút vào tầng không, rồi cuộc mất đà, rơi vào bên trong cát nóng, đây là vũ kỹ Thần Hành Bách Biến, dưới Hợp Đạo tu vị gia trì đã viển siêu quá khứ rất nhiều, không còn là bát thức nữa, chân chính tứ thập cửu thức.

” Muốn chết! “.

Vũ Thiên Long giận dữ rống to, thanh âm từ miệng hắn đi ra trực tiếp hình thành nên phong bạo, cuốn lên bụi cát ngập trời, dư ba lực lượng kinh khủng mạnh mẽ lan tràn về bốn phương tám hướng.

Lập tức tại hư vô mấy chục vòi máu cuồng phun, thanh âm gào thét đau đớn vang lên, theo đó một vài cái thân ảnh thỉnh thoảng ngưng tụ ra rồi trực tiếp đổ sụp xuống, thậm chí có nơi huyết vũ đầy trời.

Đám người này nhân số không dưới một trăm, trong đó còn có cả Độ Kiếp kỳ nhất trọng tu sĩ, bất quá chỉ bằng vào một tiếng gầm mang theo khí tức Hợp Đạo, Vũ Thiên Long đã dễ dàng khiến cho toàn bộ phải nhận lấy trọng thương.

Khi tâm thần còn chưa kịp run rẩy thì trước mặt bọn họ một cái thủ ấn to lớn kinh khủng, quán theo u vụ ngập trời giết đến, thiên địa bị trùng kích vang lên thanh âm va chạm dữ dội, hư vô oanh minh quanh quẩn, phong bạo vũ vũ gào thét.

Lúc này trung niên nhân tu vị Độ Kiếp kỳ mất xám như tro, hắn tại chỗ quỳ gối xuống, lạc giọng, nói: ” Tiên bối! Xin nương tay! Chúng tôi là tu sĩ Vạn An Phong, chịu trách nhiệm thủ hộ nơi này, vô tình mạo phạm đến tiên bối a “.

” Vạn An Phong! Hừ, cản trở ta, đáng chết “ Vũ Thiên Long quát mắt hừ lạnh, sau đó nhẹ phát tay khiến cho thủ ấn của Nhất Thủ Già Thương Khung trực tiếp tán đi.

Ngưng một chút, Vũ Thiên Long âm trầm nhìn trung niên nhân, lạnh nhạt hỏi: ” Hắc Ám Đế Thành tất cả bao nhiêu nhân khẩu? Gần đây có phát sinh sự kiện gì không? “.

Trung niên nhân cả kinh, cũng âm thầm đánh giá Vũ Thiên Long, theo hắn cảm nhận thì tu vị người này tuyệt đối vượt xa so với môn chủ, mặc dù không thể đi phán đoán chính xác, thế nhưng chỉ bằng một tiếng thét tùy tiện đã có thể khiến cho hắn trực tiếp thụ thương, điều này chứng tỏ thanh niên trước mặt ít nhất cũng là Độ Kiếp kỳ thất trọng.

Trong tu chân giới hắn cũng thuộc dạng tiền bối có máu mặt, bất quá, cơ hồ còn chưa từng gặp qua, hay nghe đến danh tự của thanh niên này, thất thần mất một chút, hắn khẽ rung mình, sau đó run rẩy cung kính đáp: ” Tiên bối! Hắc Ám Đế Thành tổng cộng bảy vạn nhân khẩu, trong đó đa phần đều là ma tu.. “.

” Còn gì nữa không? “ Vũ Thiên Long nghiêm mặt hỏi.

Như sức nhớ ra điều gì, trung niên nhân vội vàng đáp: ” Cách đây nửa tháng, Cửu Linh Tử xuất động hơn một trăm ma tu, nghe đồn đánh lên Trấn Thiên Quan, sau khi trở về có mang theo một nhóm người “.

” Hắc Ám Đế Thành! “ Vũ Thiên Long gần giọng, thanh âm vừa rơi xuống, tu vị cùng khí tức hắn lại một lần nữa quật khởi, vẻ mặt hóa hung ác, ánh mắt mang theo nồng đậm sát khí, chỉ riêng uy áp tự thân lan tràn cũng đủ khiến cho phong vân biến sắc, thiên địa oanh minh.

Vũ Thiên Long không nhiều lời, trực tiếp na di, thân thể hóa thành lưu tinh cực tốc lao nhanh về phía trước.

Trung niên nhân trợn mắt nhìn theo, lắp bắp kinh hãi: ” Hợp Đạo kỳ! Thanh niên này, hắn vậy mà Hợp Đạo kỳ.. Hắc Ám Đế Thành chộc phải cường giả tuyệt thế, e rằng khó tránh bị diệt a “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 87: Nhổ cỏ dại

Năm ngọn sơn phong cao thấp bất đồng tạo hình ngũ chỉ triều thiên, thi thoảng u quang lóe hiện, dương quang tàn tạ, cực kỳ ảm đạm, khí tức tà ma ngập trời khuếch tán, mạnh mẽ xâm thực cả thương thiên trên cao, đi duy trì sự hôn ám vĩnh viễn cho chốn này, bất kể ngày đêm.

Hắc Ám Đế Thành được bao phủ bên trong bởi một màn hơi nước mỏng tang, vừa đặt chân bước vào liền cảm giác rét lạnh thấu xương, cái lạnh này không đến từ nhiệt độ ngoại giới, mà đến từ khung cảnh, khí tức cùng chính nhân tâm, vậy nên ngàn dặm xung quanh tuyệt đối không thể tìm ra bóng dáng của một phạm nhân thể tục nào sinh sống.

Một bên là sa mạc khô cằn nồng đậm hóa tinh linh khí, bên kia hắc ám băng hàn, hai luồng khí tức đối lập ở giữa đại địa cùng nhau tranh chấp, kịch liệt phát sinh va chạm, qua tuế nguyệt lâu dài mà lan tràn, câu thông tận thương thiên, cũng vô tình hình thành nên một cái đại kết giới, tựa hồ tấm màn ngăn không lồ bằng không khí vậy, đây chính là ranh giới tự nhiên phân chia ra hai miền, Trung, Nam.

Vũ Thiên Long lẳng lập tại bầu trời, trường bào đen nhánh, tóc trắng phiêu diêu, khí tức vô cùng sắc bén, tựa hồ một thanh lợi kiếm rời vỏ đang treo ngược giữa hư vô, vẻ mặt không chút biểu tình, lạnh băng, tang thương đến cực điểm, ngoại nhân khi nhìn vào biểu cảm của hắn lúc này hẳn không ai dám tin rằng: Vũ Thiên Long mới chỉ là một thanh niên còn chưa tròn mười tám.

Ánh mắt mang theo chết chóc, sát phạt khí tức, lẳng lẹ chỉ ý cùng lúc ngập trời bộc phát.

Vũ Thiên Long tinh linh nắm chặt tay, trong lòng bàn tay chợt lóe lên quang mang chớp động, theo đó một cỗ đại lực trường như vô cùng vô tận lập tức phun trào.

Hư vô bốn phía tựa hồ bị thứ lực lượng kinh khủng nào đó tác động, sát na trở nên vặn vẹo khó nhìn, rốt cuộc bức tường kết giới như bong bóng nước bị trúng kích đến lõm sâu vào hơn mười dặm, in hằn lên đó rõ ràng dấu vết của một cái đại thủ ấn màu vàng kim.

Việt Võ Đạo Toái Tâm Chương, thời điểm này đã đạt đến trạng thái ngôn xuất pháp tùy, tâm động pháp động, tuy chỉ là vũ kỹ thông thường thế nhưng dưới tu vị cường hoành chèo chống, uy lực đã có thể nói: Đủ để khai thiên phá địa.

Rốt cuộc kết giới không khí chỉ chịu đựng được thêm mấy cái hơi thở thì sinh sinh đồ sụp xuống, theo đó thanh âm nứt vỡ giòn tan vang lên, quanh quần toàn bộ thế giới, tựa hồ cả bầu trời chất liệu thủy tinh nay bỗng nhiên triệt để băng toái vậy.

Lập tức tại bên trong Hắc Ám Đế Thành có vô số đạo cầu vòng gào thét bay ra, chớp mắt, huyền hóa trên bầu trời một đại quân tu sĩ thân mặc áo bào đen, đầu chít khăn tang trắng, trùng trùng đứng đầy một mảnh, như mây đen vần vũ che lấp thiên không, mặc dù tu vị cao thấp không đồng nhất thế nhưng cùng nhau điệp gia cũng toát ra khí thế tuyệt đối kinh tâm động phách.

Hắc ám lan tràn, nhằm hướng Vũ Thiên Long bủa vây mà đến, huyền hóa đủ loại ma âm, ma tượng, có địa ngục Cửu U, có Hoàng Tuyền chi lộ, có Tam Sinh thạch đài, có quỷ khiêu thể lương, có u hồn du đãng, thời khắc này ngập trời gào thét.

Vũ Thiên Long vẻ mặt không đổi, lập tức tại mi tâm phóng xuất ra một cái hư ảnh đại môn trong suốt như gương, bốn bề khí tức bàng bạc, phù văn ngân sắc ngàn vạn tự hành dịch chuyển, đại môn này đỉnh thiên lập địa mà đứng, giữa bầu trời tựa hồ một cánh cửa thật lớn câu thông thẳng hướng tinh không.

Bốn tôn hắc mặc dù còn chưa tu đến tiểu thành Nhân Sinh Chi Đạo, nhưng Nhân Sinh Môn dưới Diệt Thế Đạo đại thành của nghịch tâm chèo chống cũng tự động triệu hoán mà giáng lâm, hiện thế.

Tại đó tán mát một cỗ khí tức thấp phần mới lạ, tuy tân sinh tân khởi thế nhưng tuyệt đối là hoành tảo vô nhai, tu sĩ tu vị cao thâm có thể nhìn ra được một chút thủ đoạn.

Nồng đậm sinh tử khí tức, cháy bùng nhân sinh ý vị, thể lương tuế nguyệt tháng năm, tàn tạ phù phiếm hồng trần, tất cả, đều khác hẳn ba ngàn đại đạo triều thiên.

Quang mang bàng bạc chói mắt ngập trời bộc phát, lập tức nuốt trôi nhấn chìm hết thảy hắc ám, đại quân ma tu mấy ngàn người một khắc tựa hồ rơi vào bên trong chính trải nghiệm nhân sinh của Vũ Thiên Long.

Bọn họ thời điểm này vẻ mặt đồng loạt hóa tươi cười, có kẻ mỉm cười nhạt, có người phát điên cuồng tiếu, ngàn người mỗi người một sắc thái riêng biệt, bất quá, trong nội tâm lại đối nghịch, gào thét thể lương.

Tựa hồ bị ép buộc phải đeo lên một tấm mặt nạ hình tiểu diện, rốt cuộc lại bị người khác ấn đầu nhấn chìm vào trong ác thủy, đau đớn, bí bách, ngộp lặn, bất quá, có chết cũng phải cười, đến chết cũng có cười.

Thống khổ từ tận sâu linh hồn, loại tra tấn tâm thức này còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần so với tất cả các thủ đoạn hành xác tàn độc nhất, tại bên trong Nhân Sinh ý niệm của Vũ Thiên Long, chúng nhân lần lượt trầm mê, phải trải qua một kiếp hồng trần, bất quá kiếp sống này ngắn ngủi chẳng tày gang, nhân sinh ý vị thể lương đến cực điểm, linh hồn biến hóa kéo theo nhục thân biến hóa, chẳng mấy chốc mà tuế nguyệt hư hư thực thực nhanh chóng qua đi.

Trong lĩnh vực của Vũ Thiên Long, hắn chính là chúa tể, hoàn toàn có thể bằng vào ý niệm của mình đi cải thiên hoán địa, chương không vận mệnh chúng sinh.

Mấy ngàn cái xác khô lũ lượt rơi xuống, trải qua một vòng sinh tử, mệnh cơ kết thúc như vậy, rốt cuộc cát bụi hóa phù dung, vĩnh hằng tiêu tán, thân thống loại này chính là Đạo Pháp đặc thù thuộc về Hóa Hư cường giả, là thuật pháp đỉnh phong tồn tại của thế giới, có thể nhất niệm hủy thiên táng địa.

Đám người ma tu bất kể có tư thù, ân oán hay không thì chung quy vẫn là sâu một ngoại lai, Vũ Thiên Long tuyệt đối không lưu tình, hơn nữa bản thân hắn cũng chẳng còn là hài tử đơn thuần ngày trước, giết người mà tâm động tim run, rốt cuộc một nắm thu lại hết thảy tàn hồn.

Thân hình khê lặc lư, nhao cái đã giáng lâm Hắc Ám Đế Thành, nhìn vạn dặm thành trì chìm đắm trong ma khí, bốn bề kiến trúc được xây dựng từ thi cốt khô lâu, tà ma, lẳng lẹ đến cực điểm khiến cho Vũ Thiên Long lúc này cũng phải hãi nhiên, hấp vào một hơi khí lạnh.

Thình lình, từng tràng thanh âm tựa hồ tiếng trống trận thúc dục, dồn dập như thủy triều bỗng nhiên vang lên không báo trước, theo đó trên tầng không ma khí dừng động phun trào, u vũ cuồng cuồng dịch chuyển, lại có ngàn vạn cái bóng hư ảo như u linh từ bên dưới bạch cốt thành trì gào thét bay lên, số lượng cơ hồ đếm không xuể.

Huyết quang bạo loạn che kín thương thiên, kết thành một tấm lưới hắc ám bao trùm khuôn viên Hắc Ám Đế Thành, khí tức trấn áp phô trương khuếch tán.

Lại có hơn mười cái đại thủ xé mở mặt đất hướng Vũ Thiên Long công kích tới, từ bên trong ngọn sơn phong cao nhất, sát na một ngôi lưu tinh gào thét bay ra, đồng thời mấy trăm mặt kỳ phiên đỏ rực như lửa được tô vẽ lên đây đặc những họa tiết cổ quái, thình lình huyền hóa giữa hư vô, vây quanh thân thể Vũ Thiên Long.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi ngôi lưu tinh gào thét tới gần, sát na đó một thanh âm cuồng bạo như hồng chung đại lữ vang lên: ” Kê phạm Đế Thành! Giết “.

Đối diện với nguy cơ bốn phía, Vũ Thiên Long cười lạnh, thân hình bất động, lập tức một đạo u mang mờ nhạt thình lình ngưng tụ trên ngón tay, trực tiếp bạo phát ra lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa, hấn dẫm mạnh chân vào hư vô, hồ hững một điểm điểm về phía trước, thời khắc này đất trời oanh minh, nhân tâm rung động.

Dư ba của cái dẫm chân kia trực tiếp ngăn cản lại hơn mười đại thủ, mấy trăm mặt kỳ phiên lập tức nổ tung toái thành phần bụi.

Chỉ thấy rõ ràng một đạo điện lôi từ kim to lớn bằng xu thế khai thiên tích địa đang xé mở hư không lao nhanh về phía trước, chớp mắt vừa mới xuất hiện vậy mà sau cái chớp mắt đã đánh thẳng lên ngôi lưu tinh.

” Đùng Đùng Đoàng! ” Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên, toàn bộ kiến trúc Hắc Ám Đế Thành ầm ầm rung động, tưởng chừng thiên băng địa diệt, bốn phía phong vân bị xóa sạch, triệt để tiêu tán đi, cuộn cuộn phong bạo đang cực tốc xoay vòng trên bầu trời để lộ ra một cái khoảng không trong suốt, ánh kiêu dương nhỏ nhoi theo đó tự do chiếu xuống.

Bằng mắt thường có thể nhìn thấy ở giữa hư vô, đối diện Vũ Thiên Long tầm ngàn trượng, lúc này đang phiêu phù lấy thân ảnh một lão giả cao gầy, miệng còn vương lại máu tươi, vùng ngực bị trùng kích đến lõm vào thật sâu, thần sắc tỏ ra vô cùng kinh hãi, hấn trợn mắt, khiếp sợ nhìn Vũ Thiên Long.

” Ngươi! Đạo hữu! Ngươi thực ra là ai? Giá lâm tặc thành phải chăng có chuyện gì chỉ dạy a! ” Âm sắc trở nên nhu hòa, sự điên cuồng lúc trước biến mất thay vào đó là nồng đậm hải hùng.

Hắn, Nhị Linh Từ, Độ Kiếp kỳ nhất trọng, dưới một chỉ tùy tiện của đối phương vậy mà trực tiếp phun ra máu tươi, điều này chứng minh thanh niên trước mặt tu vị ít nhất cũng phải vượt hẳn ngoài tam trọng.

Lăng Không Kinh xuất ra, Vũ Thiên Long thậm chí còn chưa dùng đến hai thành thực lực, bằng không thì Nhị Linh Từ kia chắc chắn đã lập tức thần hồn câu diệt rồi.

Trong mắt Vũ Thiên Long, đây không phải dạng đầm hùm hang cọp gì, bất quá khi còn chưa rõ ràng thực lực tổng thể, hắn cũng không dám hành sự một cách khinh suất, hơn nữa, cha mẹ, thân nhân đang nằm trong tay đối phương, để giết người thì dễ, nhưng toàn vẹn cứu được người lại không hề dễ.

Thần thức lặng lẽ bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, len lỏi khắp mọi ngõ ngách, qua mấy cái hơi thở, ánh mắt Vũ Thiên Long chợt động, đôi môi khẽ nhấp máy.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 88: Tuyệt thế chi chiến

Thần thức khuếch tán, tại bên trong một gian mật thất dưới lòng đất, Vũ Thiên Long cảm nhận được mờ nhạt khí tức của người nhà, đáy lòng bình ổn xuống, Vũ Thiên Long trầm thờ dài, sau đó lạnh lùng nhìn Nhị Linh Từ, trầm giọng nói.

” Người Vũ gia Trần Thiên Quan, lập tức giao ra, bằng không Đế Thành này hôm nay xem như bị diệt “.

Nghe đến đây, Nhị Linh Từ thoáng chợt dạ, vẻ mặt cực tốc biến hóa, rớt cuộc nhếch miệng, bĩu môi cười nhạt: ” Ta không biết ngươi có quan hệ gì cùng với Vũ gia! Bất quá, người đứng là do chúng ta bắt, hiện tại cũng đang ở bên trong Đế Thành, chỉ xem tiểu tử ngươi có đủ bản sự để đem bọn hắn rồi đi hay không! “.

Sau khi bình ổn tâm tình, hắn có thể ẩn ẩn nhìn thấu tu vị hiện tại của Vũ Thiên Long, mặc dù mặt ngoài bộc phát ra khí tức sơ kỳ Hợp Đạo, thế nhưng trên thực chất cũng chỉ là Kết Đan tiểu tu sĩ mà thôi.

Bản thân hắn hiển nhiên không biết Vũ Thiên Long dùng đến thủ đoạn gì để trong thời gian ngắn đề thăng tu vị, bất quá, nội tâm theo đó cũng bình thản

xuống, lá gan cũng to thêm vài phần.

”Thực không cần được kẻ muốn chết a! Cừu Linh bị ta giết một, còn bảy tên nữa đâu? Sao chưa chịu hiện thân đi? “.

Lời nói từ miệng đi ra được Vũ Thiên Long gia trì thêm mười thành tu vị khiến cho giờ phút này thiên không dường đoàng nổ vang tựa hồ tiếng long ngâm quấy trời, thanh âm trầm thấp mà vang vọng mạnh mẽ khuếch tán về bốn phương tám hướng, quanh quẩn tại bên trong toàn bộ Hắc Ám Đế Thành, lại mang theo lực lượng công kích mãnh liệt thuận lợi đánh thẳng vào tâm thần chúng nhân.

Tựa hồ thần chỉ truyền xuống, tựa hồ thiên lôi oanh kích, có kẻ tại chỗ trực tiếp phun ra máu tươi, đại lượng u linh đang phiêu dật trên bầu trời đồng loạt thổ huyết, chặt vật thì nhau rơi xuống.

Ma khí tự thân phô thiên cái địa mà bộc phát, quấy cho phong vân dừng động, thượng hạ oanh minh, mặt đất Hắc Ám Đế Thành vốn vô cùng rắn chắc thế nhưng dưới uy áp mãnh liệt trở nên mềm yếu đến khó tin, rốt cuộc thỉnh linh nổ tung, nhanh chóng sụp xuống từng mảng, từng mảng lớn, cuốn lên khói bụi đầy trời.

Ma khí trên thân Vũ Thiên Long là oán khí, tử khí, sát khí cùng lệ khí mà một đời Hứa Vân Phi chém giết tích tụ thành, địch nhân chết dưới tay hắn có đến ngàn vạn, hiển nhiên thống khổ ngàn vạn, thể lương gào thét cũng ngàn vạn, tại thời điểm này nhất tề bạo phát.

”Dù cho ngươi cường đại đến đâu rốt cuộc cũng là đơn độc, Đế Thành ta có đến bảy vạn chúng tu, hơn nữa tuyệt đối không phải dạng ăn chay nằm đất, nhìn sinh vận, ta cam đoan tiểu tử ngươi còn chưa đầy hai mươi niên kỷ, tu vị chỉ dừng tại Kết Đan, tuổi trẻ dĩ nhiên cuồng cuồng một chút, bất quá cũng không nên coi trời bằng vung a! “.

Nhị Linh Tử vừa mới dứt lời thì thân pháp chợt động, ngay lúc đó bên trong năm ngọn sơn phong gào thét bay ra bảy đạo cầu vòng, bảy đạo cầu vòng này phân biệt lăng lập giữa tầng không, lập tức khí thế trở nên quật khởi, u vụ cuộn trào, thiên địa oanh minh, lại có sấm rền đình tại nhứt ốc, lôi quang âm ầm chớp giật.

”Hôm nay dù cho ngươi có thực là Hợp Đạo kỳ đi chăng nữa cũng đành phí mạng, Đế Thành ta ngay đến năm đại tông môn đều phải cấp cho ba phần mặt mũi, tiểu tử ngươi niên kỷ không nhiều, kiến thức không sâu! “.

”Sát Thiên Diệt Địa Ma Quân Trần Tiên! “.

Theo thanh âm rơi xuống, vô cùng vô tận u vụ một khắc cuộn trào, cả bầu trời nhanh chóng đắm chìm trong màn đêm tối đặc, thiểm điện lập lòe gào thét, tám đạo cầu vòng đồng thời hóa thành tám quang đoàn ánh sáng cấp tốc chuyển dịch tạo nên một cái đồ án, hình thái tuyệt sát trận pháp.

Uy áp sinh sinh phủ xuống nhắc lên phong bạo ngập trời, bốn phía âm phong thét gào, khiến cho đại địa lắc lư kịch chấn.

Y phục khe tung bay, Vũ Thiên Long cũng không dám chủ quan, lúc này mắt lóe tinh mang, tu vị toàn bộ được điều động, lập tức thân hình chớp nhoáng, hần cách không nhắc tay đánh vào hư vô một chương, theo đó hào quang cuộn cuộn phun trào, toàn thân cao thấp lan tràn một cỗ khí tức bá đạo đến cực điểm.

Toái Tâm Chương tựa hồ đẩy lùi cả thương thiên lại phía sau, mạnh mẽ xé nát bầu trời rạch ra một đầu thông đạo khổng lồ thẳng tắp, lực lượng kinh thế hãi tục điên cuồng mà phát tiết, kéo theo hư vô vạn vạo, ngay cả thương khung trên kia cũng nhẹ lắc lư.

Hoàng quang trùng điệp, đại thủ ấn hung hăng đánh về phía trước khiến cho u minh lẫn khuất, u vụ tán loạn, tốc độ vô cùng nhanh chóng, viễn siêu hết thảy mọi khái niệm, thời khắc này âm vang giáng lâm cùng đại trận kia một chỗ va chạm.

”Tê! Tê! Tê! Ầm! “.

Từng tràng tiếng nổ kinh tâm động phách bất ngờ vang lên, thanh âm kia quá mức khủng bố, vượt ngoài cực hạn chịu đựng khiến cho chúng nhân trong sát na triệt để mất đi thính giác, hai tai đồng loạt chảy xuống máu tươi, dư ba lực lượng tựa hồ sóng triều lan tràn, cả mảnh thế giới bỗng nhiên trở nên mang mang, hư ảo.

Vạn dặm bên ngoài Hắc Ám Đế Thành cũng đều cảm nhận được tại tận cùng vùng Trung Bộ có một cỗ lực lượng vô cùng vô tận đang ầm vang phát nổ, mấy ngàn tông môn lân cận, nội tâm chúng tu sĩ một khắc này ngập trời kinh hãi.

Toái Tâm Chương đánh lên phong ấn đại trận, chỉ thấy tại đó quang mang bạo loạn, hư vô xung quanh bị trùng kích đến đổ sụp xuống từng mảng lớn, bất quá, đại trận kia không những không tổn hao gì lại còn phát ra ngập trời khí tức bàng bạc, tựa hồ trung tâm vòi rồng vậy, phong vân quay cuồng, thiên không bị bóp méo kéo dài ra thành hình dạng xoắn ốc, theo đó một cỗ đại lực phản chấn hung hăng dội ngược trở về.

Đại lực này mang theo nguyên vẹn mười thành uy năng của Toái Tâm Chương.

Dùng thần thông của địch nhân làm sát chiêu công kích địch nhân, thủ đoạn cực kỳ cao thâm làm đảo lộn cả càn khôn, tựa hồ là Đẩu Chuyển Tinh Di vậy.

Thần sắc đại biến, Vũ Thiên Long thất thanh hô lên một tiếng, lấy bản thân hắn làm tiêu điểm, vô cùng vô tận lực lượng phản chấn gào thét giết tới.

Không kịp suy nghĩ nhiều, tay trái nhanh chóng bắt ra pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ, trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long lập tức huyền hóa, ngưng tụ ra một cái hư ảnh bình trà to lớn, thân cao mười trượng, lần này dưới tu vị bạo tăng khiến cho hư ảnh vốn dĩ mờ nhạt nay có vẻ chân thực, sinh động hơn

quá khứ rất nhiều, mặt trước bình trà họa hai chữ Nhân Sinh, mặt sau đề Nhất Mộng.

”Nhân Sinh Nhất Mộng! “.

Từ bên trong cõi xa xăm Cửu U thỉnh linh vọng lại thanh âm ni non nhàn nhạt, như là quanh quẩn thiên địa khuếch tán thương khung, nhưng trên thực tế chỉ một mình Vũ Thiên Long có thể nghe được rõ ràng.

Tại đó nồng đậm tang thương, nồng đậm điều tàn, nồng đậm rêu phong tuế nguyệt, khí tức thâm trầm không thể nói rõ bằng lời, tựa hồ thiên băng địa diệt, tựa hồ gạch vụn ngói tan, lại tựa hồ ngàn năm trước còn thương hải, ngàn năm sau đã hóa nương dâu.

”Tuế Nguyệt Vô Ưu! Ta gọi nó: Nhân sinh vĩnh viễn không phải âu lo phiền muộn, ta tạo ra nó bằng đạo tâm, bằng chấp nhất suốt lộ trình này “.

Theo thanh âm nhàn nhạt rơi xuống, Vũ Thiên Long nhắm lại hai mắt, hờ hững điểm tay một điểm về phía trước, chỉ là tùy tiện, không màu mè, không phô trương cũng không bạo phát ra lực lượng gì kinh tâm động phách, theo đó một trận hàn phong nhẹ nhàng quét qua, hư ảnh bình trà khẽ chấn động.

Chùng ấy, lập tức thời không trì trệ, hư vô cấp tốc úa vàng, ừ ừ xuống, thiên địa chùng lại, thương khung bên trên tựa hồ vì một chi kia mà kinh hãi, cũng nhẹ lắc lư rung động, ngàn vạn chúng nhân tại thời điểm này nội tâm thổn thức.

Trận hàn phong kia quét qua nhưng mãi không chịu tán, lại huyền hóa nên hư ảnh một cái trường hà đen bóng vắt ngang hư vô, tại đó dòng chảy thời gian như được gia tốc thêm ngàn lần, vạn lần, toát ra khí tức mai một, thê lương đến cực điểm.

Phong ấn trận pháp dưới một chi của Vũ Thiên Long tựa hồ chiếc lá bị rút cạn sinh cơ, chẳng mấy chốc mà ken kết đổ sụp, tám tên Linh Từ thân sắc hoang mang khiếp sợ, bọn hắc kê thấp nhất cũng là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, vậy mà đều có chung cảm giác, chính mình vừa mới bị rút mất đi mấy trăm năm thọ mệnh.

Mặc dù vẻ ngoài không hề biến đổi, thế nhưng theo thọ nguyên hao mòn khiến cho tu vị của bọn hắc kê cũng đồng thời đại giảm.

Nhị Linh Từ vẻ mặt nồng đậm thống khổ, hắc võ mạnh lên ngực, hướng về đại địa phun ra một ngụm tinh huyết, theo đó bảy tên còn lại cùng lúc tay ấn pháp quyết, miệng râm ran chú ngữ.

Lập tức, bên dưới đại địa trung tâm Hắc Âm Đế Thành, Vũ Thiên Long cảm nhận được có thứ gì đó đang cựa quậy, tựa hồ một tôn Thái Cổ Hung Thú vạn năm ngủ say nay thức tỉnh chuyển mình, tựa hồ dung nham núi lửa đang điên cuồng trùng kích mặt đất chuẩn bị phun trào.

Tại đó khuếch tán ra mãnh liệt khí tức tà ác khiến cho Vũ Thiên Long biến sắc, nội tâm thập phần bất an. ”Cửu Linh ta giết một, còn tám! Bất quá, có vẻ không đúng! Nhất Linh Từ, người này trước sau vẫn chưa từng xuất hiện! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 89: Âm mưu?

Đại địa lắc lư dữ dội, chấn động càng lúc càng trở nên mãnh liệt, rốt cuộc kéo theo cả tầng không ngã nghiêng chao đảo, sau mấy hơi thở, từ bên dưới mặt đất, một cái thú trào đen ngòm quần lên ngàn ngạt u vũ, to lớn đến mức khó bề hình dung đang khai mở đại địa vươn thẳng lên bầu trời.

Thời điểm này mặt đất bị xé ra một lỗ hổng cực kỳ khủng khiếp, từ trên cao nhìn lại tựa hồ miệng vết thương loang lỗ nhăm nhò trên da thịt, tại đó u vũ cuộn trào mạnh mẽ lan tràn khuếch tán về bốn phương tám hướng, lại có thanh âm oanh minh quần quanh như tiếng Địa Long gầm gừ, khí tức tà ác ngập trời bộc phát.

Thú trào này không những to lớn mà móng vuốt bên trên cũng vô cùng sắc bén, lực lượng bạo phát ra tuyệt đối kinh tâm động phách, tựa hồ là chi trước của một đầu yêu thú Sơn Xuyên khổng lồ vậy.

Vũ Thiên Long cảm giác sống lưng lạnh toát, đối diện với thú trào quá mức khủng bố này bản thân hẳn dù cho có muốn tránh né cũng không biết phải làm sao để tránh né, nó là từ bên dưới đại địa vươn lên, chấn chính chống đỡ, chiếm lấy hết năm thành diện tích của bầu trời Hắc Âm Đế Thành.

Trên thân thể khí tức cao thấp chập chùng, Vũ Thiên Long cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình chợt động, từ bên trên hư vô chớp mắt buông mình lao xuống, tay phải hóa quyền, một quyền đâm ra khai sơn liệt thạch chấn vỡ tầng không.

Một trên một dưới cùng nhau va chạm, kịch liệt giằng co, thanh âm trùng kích khủng khiếp ngập trời vang vọng, tràng cảnh đối lập đến khó tin, Vũ Thiên Long tựa hồ hạt cát nhỏ nhoi không đáng nhìn nhưng ẩn chứa bên trong là vô cùng vô tận lực lượng, song phương mặc dù hình thể chênh lệch cực lớn phải lấy số lượng vạn lần ra để cân nhắc, thế nhưng nắm đấm của Vũ Thiên Long cũng không hề tỏ ra yếu thế.

Thú trào tựa hồ bị thiên lôi oanh kích phải, sát na trở nên run rẩy, một vài chỗ trực tiếp bị chấn nát, da lông đầm đìa huyết nhục, vang lên ken kết thanh âm nứt vỡ, rốt cuộc nó nhanh chóng thu hồi, muốn tìm cách đào tẩu trở lại bên trong mặt đất.

Tất nhiên Vũ Thiên Long không thể bỏ qua cơ hội này, khi thú trào vừa mới rơi xuống, Vũ Thiên Long thâm trầm hừ lạnh, bàn tay một nắm thuận lợi bắt lấy như kìm sắt khóa chặt, dồn hết lực lượng bình sinh, cắn răng hung hăng giật mạnh.

Theo đó đại địa lập tức nổ tung, ngập trời cát bụi cuốn vào phong bạo, vô số kiến trúc xung quanh sinh sinh ngã gục, tựa hồ gốc cây bị người ta nhổ bật cả gốc vậy.

Khi nhìn đến cái thứ bị chính mình nắm lên từ bên dưới mặt đất, Vũ Thiên Long thần sắc tỏ ra cực kỳ khiếp sợ, đúng là một đầu ma thú Xuyên Sơn Giáp vô cùng to lớn, thân hình cao thấp ngoài vạn trượng, đầu như đầu chuột, mắt tựa mắt rồng, vảy giống vảy cá, ngàn vạn chồng chất lên nhau tàn mát ra thiết mang lạnh người, tứ chi như bốn ngọn tiêu sơn phong cắm chặt xuống đại địa, ánh mắt mang theo tàn độc, hung ác nhìn Vũ Thiên Long gầm gừ gào thét.

”Súc sinh! Ta cứ tưởng Nhất Linh Tử chủ nhân Hắc Ám Đế Thành là đại nhân vật thế nào, hóa ra cũng chỉ là cầm thú đội lốt người a! “.

Vũ Thiên Long hừ lạnh, lại tiếp tục kéo mạnh thêm một cái, khi đầu ma thú Xuyên Sơn bị hấn kéo hẳn lên khỏi mặt đất, thỉnh thoảng, từ bên dưới địa khí như thác lũ mãnh liệt phun trào, trời đất một khắc này ngập tràn sương trắng.

”Long Mạch! “ Vũ Thiên Long cả kinh, thần thức nương theo vết nứt vỡ tạo hình thông đạo trên mặt đất tiến hành thăm dò, ở độ sâu ba vạn trượng, hẳn nhìn thấy rõ ràng một đoạn Long Mạch ẩn tàng, Long Mạch này tựa hồ một con sông lớn ngoằn ngoèo, trăm nhánh cùng tụ, ngang dọc, ken đặc như chân rết như dây mây, chính là Sinh Long địa thế.

”Không ngờ chuyện ngày đó nội công nói lại là sự thật! “ Vũ Thiên Long hải nhiên, âm thầm lẩm bẩm.

Tương truyền địa hình Đại Việt hoàn chỉnh cấu trúc Thiên Long Mạch, lấy Tân Viên Sơn làm Tổ Long, Thăng Long Thành làm Thủ Long, Hàm Rồng Sơn làm Nhân Long, đi dọc Trung Bộ trải dài vạn dặm Cốt Long, Tâm Long nằm tại Hải Vân Sơn, Thành Gia Định Nam Bộ chính là điểm tận cùng Vi Long.

Một Long Mạch to lớn đến mức này tuyệt đối là thế gian vô cùng hiếm thấy, Tả Ao Phong Thủy Chí có ghi: Đại Việt nằm thế rồng cuộn hướng đầu lên phương bắc, tinh hoa hội tụ tạo nên phúc địa tu chân, thiên sinh vận, địa sinh linh, nhân sinh hào kiệt, vì vậy ức vạn năm giang sơn bền vững “.

Chuyện địa lý, phong thủy có dịp hãy bàn.

Vũ Thiên Long nhận ra, đầu ma thú này lấy Long Mạch quốc thổ làm thức ăn, lấy khí vận quốc gia làm tài bảo tu luyện, giả như chuyện hôm nay không người biết đến thì chắc chắn sẽ có ngày quốc vận bị chặn đứt, nguy hiểm hơn, đến lúc đó nó sẽ phát triển đến một dạng tồn tại khủng bố gì rồi, mà muốn chế ngự như bây giờ tuyệt đối không phải việc dễ dàng.

Cánh tay tràn ra ba động tu vi, Vũ Thiên Long lấy Hợp Đạo khí tức triệt để phong bế Xuyên Sơn Thú, Đạo pháp Tuế Nguyệt Vô Ưu điên cuồng thâm thấu vào bên trong thể nội nó, chậm rãi bảo mòn, hấp thụ sinh cơ.

Mấy mươi cái hơi thở qua đi, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng bùn đen nhão nhoet, tanh nồng hôi hám vô cùng, làm xong mọi chuyện Vũ Thiên Long cắn răng nuốt xuống mỗi một, đảo mắt âm trầm nhìn đám người Hắc Ám Đế Thành một vòng, lạnh giọng nói.

”Mặc cho các ngươi là ma tu hay chân tu, ta không muốn giết bỏ quá nhiều nhân mạng, thế nên người của Vũ gia toàn bộ phải giao trả, bắt quá, bọn họ nếu mất đi một cọng lông thì Đế Thành này tuyệt đối đừng ai mong sống sót! “.

Thù diệt tông của gia tộc còn chưa báo được, Vũ Thiên Long lúc này đơn giản chỉ là ngoài mạnh trong yếu, bởi trải qua quá trình vượt cấp chém giết khiến cho tinh lực, thần lực của bản thân đã trở nên vô cùng suy cạn, lấy nhục thân Kết Đan đi duy trì Hợp Đạo khí thể suốt một khoảng thời gian khá dài, chuyện này chỉ có thể dùng đến hai từ Điện Cuồng để lý giải.

Sở hữu gần như toàn bộ ký ức của Hứa Văn Phi, thần thông thuật pháp Hóa Hư kỳ, Vũ Thiên Long tất nhiên thông thạo, thế nhưng thông thạo là một chuyện, có hoàn chỉnh thì triển ra được hay không lại là một chuyện khác, mà dù cho có hoàn chỉnh thì triển ra thì tổn hao tự thân phải nhận lấy là vô cùng kinh khủng.

Để đánh đến tận Hắc Ám Đế Thành này, Vũ Thiên Long đã suy đi tính lại hết sức kỹ càng rồi, cũng có thể xem như một lần hiểm hoi đặt cược, vì là đặt cược tất nhiên thắng thua, kết quả thế nào không ai dám chắc, hơn nữa bản thân Vũ Thiên Long càng muốn tự mình đi chứng thực một vài chuyện.

Hắn định ninh, tộc nhân Vũ gia không phải tự nhiên mà bị bắt đi theo cái kiểu lăng nhách đến vậy, nếu như đám người Đế Thành thực sự muốn thì đã chẳng phải đợi đến thời điểm hiện tại để ra tay và tất cả trước sau có lẽ là một cái âm mưu cực lớn, âm mưu này nhằm vào Vũ gia, hoặc cũng có thể nhằm vào chính Vũ Thiên Long hẳn.

Một gia tộc phạm tục như Vũ gia đối với Hắc Ám Đế Thành mà nói, có chăng cũng chỉ là con sâu cái kiến, nếu như thực sự có tư thù, tại sao không một tay đi dĩ chết? Mà lại bày trò bắt người, giam cầm, rốt cuộc có mục đích gì?.

Ngược về khoảng thời gian mấy mươi năm trước, tông môn của Vũ Thiên Bá bị Đế Thành đồ diệt, nếu như nói quá trình đuổi tận giết tuyệt sau này chỉ là để bị miệng thiên hạ, thì bằng vào thực lực, bằng vào hung danh của ma tu Đế Thành xưa nay, bọn hắn có nhất thiết phải đi làm cái chuyện đoán hậu đến vậy hay không?.

Vũ Thiên Long không phải chưa từng suy nghĩ đến việc này, chỉ e tất cả thực sự là một cái âm mưu lớn lao đã được người khác lên kế hoạch lâu dài từ

trước.

Hơn nữa, Nhất Linh Từ kẻ vô tung vô diện, Vũ Thiên Long luôn có linh tính lạ kỳ về người này.

Trải qua hết thảy mọi chuyện, Nhị Linh Từ lặng người nhìn Vũ Thiên Long mà đáy lòng không thể che giấu được sự hãi nhiên cùng khiếp sợ, nhận định của hắn trước sau đều hoàn toàn sai lầm, đối phương không phải chỉ đơn giản mang theo trên người chút khí tức Hợp Đạo, mà chiến lực thể hiện ra bên ngoài cũng tuyệt đối ở vào tầng thứ của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, hơn nữa thần thông cổ quái kia bản thân hắn trong đời chưa từng nhìn thấy qua.

”Người Vũ gia chúng ta chỉ bắt đi bốn lão giả thủ hộ, số còn lại khi vừa mới tiến vào đã không thấy tăm hơi đâu!” Nhị Linh Từ vẻ mặt xoắn xuýt nhìn Vũ Thiên Long, thật thà nói, sau đó ngoắc tay ra ám hiệu cho đám thuộc hạ.

Khi đặt chân đến Đế Thành, Vũ Thiên Long đã sớm cho thần thức đi thăm dò, lúc này trong ánh mắt lóe lên quang mang thâm thúy, lạnh giọng nói: ”Người do các ngươi bắt đi thì nên tự mình giao trả!”

Vũ Thiên Long bắt giác nhìn vào khoảng không gian đen kịt trên bầu trời Hắc Ám Đế Thành, một cái phi thân lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 90: Hồi gia

Ba vạn dặm bầu trời Hắc Ám Đế Thành, ẩn ẩn phía sau tầng mây đen lúc này đứng phiêu phù tại đó một cái nhân ảnh thanh niên bạch y, thần sắc hắn có vẻ vô cùng mệt mỏi, tóc trên đầu từ trắng bạc đang chậm rãi chuyển hóa thành màu đen bóng, thanh niên đưa tay lạnh lùng điểm nhẹ về phía trước, lập tức quang mang chấn động, hư vô liền bị xé toang ra một cái lỗ hổng vừa đủ cho một người trưởng thành thoải mái tiến nhập.

”Nhị trọng thiên!”

Đi qua lỗ hổng kia mới là chân chính bầu trời, ở đó mây trắng trùng trùng điệp điệp, thương thiên một màu xanh ngắt thanh thúy như ngọc bích, lại có hoàng quang chiếu rọi, khí tức tản mát ra quả thực vô cùng thần thánh.

”Rốt cuộc ngươi muốn dẫn dắt ta đi đâu?”

Thanh niên lâm lâm bấm một mình như tự vấn, rốt cuộc phát lên tay áo, bóng hình lập tức trở nên phiêu dật một chút, sau đó mờ nhạt đi trông thấy.

Phi hành mãi cho đến khi trước mắt hắn đứng sừng sững bảy cái vật thể to lớn tựa đèn lồng, màu đỏ như máu, tự thân tản mát ra huyết quang ngập trời, thanh niên mới trở mắt tỏ vẻ kinh hãi, ngưng thần nhìn lại.

”Ở nơi này ai lại đi treo lên bảy cái đèn lồng?” Thanh niên chăm chú quan sát, hắn cẩn thận tránh né vô số đạo huyết quang mang theo khí tức khiếp người đang nhanh liệt lan tràn về bốn phía.

Bỗng dưng lúc này thương khung nổi lên cuộn cuộn phong ba, một thanh âm trầm đặc không biết từ đâu trùng điệp vang vọng, tạo thành sóng còn khuếch tán, quấn quanh bên trong thiên địa: ”Lạc Thiên a! Lâu ngày không gặp!”

”Ta sớm biết là ngươi rồi, kẻ không có chân thân, rốt cuộc ngươi dẫn ta tới nơi này là vì mục đích gì?”

Thanh niên thần sắc trước sau không đổi, băng hàn cực kỳ, hắn lạnh nhạt nhìn về hướng hư vô phía trước, ở đó chậm rãi ngưng tụ ra một cái nhân ảnh, nhân ảnh này diện mạo mập mạp to tròn, cơ hồ là một quả bóng thịt đầy đặn vậy.

”Hắc Hắc! Huỳnh đệ lâu ngày không gặp, có muốn cùng ta đàm đạo một hồi?”

”Ta nên gọi ngươi Đại Bảo hay Nhất Linh Từ đây?” Thanh niên này chính là Vũ Thiên Long, sau khi gấp gấp ly khai Hắc Ám Đế Thành hắn một đường na di vượt qua ba vạn dặm trời của nhất trọng thiên.

”Ta cũng không biết phải gọi ngươi Lạc Thiên hay Vũ Thiên Long a!” Đại Bảo hí mắt cười, chăm chú nhìn Vũ Thiên Long, âm trầm nói.

”Phí lời! Ngươi bày ra hết thảy, lại luôn tìm cách tiếp cận ta, hiển nhiên đã có âm mưu từ rất sớm, nói đi! Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Vũ Thiên Long không mảy không nhạt hỏi, lúc này cả hai đang đứng song song đối diện, bọn hắn nhìn nhau thật lâu, ánh mắt ở giữa hư vô phát sinh va chạm, mặc dù chỉ là cái nhìn đơn thuần vậy mà cũng nhấc lên ngấp trời phong bạo.

Thu hồi ánh mắt, Đại Bảo bụm môi cười, trầm giọng: ”Ta muốn cho ngươi xem một thứ, Lạc Thiên, ngươi vốn là kẻ bị mệnh trung chú định, đại ca không

lừa gạt người, cũng chưa từng có hung tâm đối với Vũ gia! Sau khi nhìn thấy thứ này người sẽ hiểu ra tất cả! Đi theo ta! “.

Cửu trọng thiên, ba mươi vạn dặm bên ngoài thương khung, dùng đến tu vị của Vũ Thiên Long bây giờ cũng phải hết sức chật vật mới có thể vững vàng bảo trụ, bên cạnh hắc Đại Bảo trầm mặc, ánh mắt mang theo mê lương nồng đậm, đắm chiều nhìn lên hướng tinh không vô ngần.

Vũ Thiên Long cảm giác bản thân mình tựa hồ đang đứng ở trung tâm của một vùng lốc xoáy, tứ phía phong bạo ngập trời gào thét, lại có một cỗ lực lượng bài xích kinh thế hãi tục do chính thiên địa hình thành nên, mạnh mẽ trấn áp xuống, cỗ lực lượng này là bản nguyên ý chí thế giới.

Cửu trọng thiên, nhìn ra vùng tinh không tối tăm vô ngần, ngàn vạn vì tinh tú tựa hồ nguyên tử của một cái trận pháp vĩ mô, nếu chăm chú đi quan sát có thể thấy, chúng đang nặng nề dịch chuyển.

Trong quá trình dịch chuyển đó có thời khắc khởi sinh cực kỳ chói lọi, có thời điểm trung sinh trở nên lại tàn ảm đạm, có hẳn cực là điểm kết đồ vờ, tịch diệt, tựa hồ là diễn biến thông thường của sinh mệnh, một ngôi sao tàn lụi liền có một ngôi sao khác cấp tốc thành hình, hoàn chỉnh thay thế, cứ như vậy vô hạn lặp đi lặp lại.

” Chuyện này! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? ” Vũ Thiên Long đắm chiều quan sát biến động của thương khung, giờ phút này không thể che dấu được kinh hãi.

” Người xem! Tinh tú không phải là tinh tú, hư vô vốn cũng không phải hư vô, ý chí thiên địa chỉ là một thứ đồ chơi mô phỏng, ngàn vạn cấu trúc lấy tinh thần chúng sanh làm nguyên tử! Người hiểu ý ta chứ!.

Đại Bảo trầm giọng, trong thanh âm càng nặng mê lương, hắc cảm thán nhắc tay một chỉ, chỉ vào thương khung, lập tức ngôi sao vị trí gần nhất triệt để vỡ vụn, hóa thành ngàn vạn tinh điểm ánh sáng, không chấn động, không có toái phiến rơi xuống, thậm chí đến một hạt bụi nhỏ cũng không hề có, tựa hồ ngôi sao kia dựng lên ở đó chỉ để làm vật trang trí, che mắt thế nhân.

” Tinh tú là cỡ nào vĩ mô to lớn? Huyền Hoàng tinh thực chất cũng chỉ là một vì tinh tú mà thôi! ” Đại Bảo nhàn nhạt tiếp lời.

” Bởi khoảng cách quá lớn, khi lấy vô tận ra để hình dung thì chúng ta nhìn một tinh cầu hùng vĩ hay một tinh điểm nhỏ bé cũng chẳng có gì khác biệt ” Vũ Thiên Long trong ánh mắt lóe lên tinh mang của sự minh ngộ, hắc âm trầm nói ra những thứ mà bản thân suy luận, rốt cuộc thần sắc càng trở nên mông lung bất định.

” Ngoài Hóa Hư cảnh, không ai có thể biết đến bí mật này, người cũng như ta, bắt đầu con đường tu chân là để truy cầu lực lượng, thế nhưng khi đã đạt đến cực hạn rồi thì tất cả thành tựu đều trở nên vô nghĩa, tận cùng thế giới mới là thứ mà cường giả chân chính truy cầu ” Đại Bảo nghiêm túc nói.

” Có lần trong ảo cảnh ta thấy một vị cự nhân dụng chưởng phá trời, mà luân hồi qua bao lần cũng giữ nguyên chấp nhất, khi đó ta không hiểu hắc làm vậy là vì mục đích gì, còn bây giờ thì ta đã hiểu! ” Vũ Thiên Long lại một lần nữa nhìn hướng tinh không, hai bàn tay xiết chặt, rốt cuộc thở dài ra một hơi.

” Vũ gia, toàn bộ chúng nhân vẫn được an toàn, ta chỉ muốn gặp người, nói cho người những chuyện mà cá nhân người cần phải biết! “.

Hai người bọn hắn ở đó cùng nhau đàm đạo, thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Vũ gia, Vũ Thiên Long lặng lẽ trên bầu trời lặng lẽ nhìn xuống, sát na, thân thể đã ổn định bên ngoài đại môn, tất cả như một giấc mộng, khung cảnh này so với ngày hắc mới rời đi khi còn là hài tử chín tuổi xem ra không có gì sai biệt.

” Thanh niên này! Người là ai? Sao lại tại Vũ gia ta tỏ ra lén lút như vậy? ” Một gia nhân canh cổng nhìn biểu tình của Vũ Thiên Long thì tỏ ra kinh ngạc, tò mò, lớn giọng hỏi.

” Vũ Trí! Người không nhận ra ta sao? ” Vũ Thiên Long nửa cười, nhẹ giọng.

Thanh niên tên gọi Vũ Trí tròn mắt, ngưng thần quan sát, sau mấy cái hơi thở mới bắt giác rung mình hắc nhiên hét lớn: ” Là công tử! Đại công tử a! “.

” Đại công tử trở về! Đại công tử trở về rồi! “.

Cả Vũ gia lập tức trở nên kinh động, chúng nhân nội tâm thôn thức, Vũ Thiên Long, niềm tự hào của gia tộc rốt cuộc cũng trở về.

Bên trong chính điện, đứng trước mặt Vũ Thiên Nguyên, Lý Phi Yến là một thanh niên tuấn tú, hắc dáng người dong dong, mày sắc mắt kiêu, toàn thân cao thấp lan tràn một loại khí tức uy nghiêm khó bề diễn tả, ngay cả Kết Đan kỳ như Vũ Thiên Nguyên khi đối diện cũng cảm giác tim đập chân run.

” Hài tử bất hiếu! ” Vũ Thiên Long quý gối, hướng về phía trước bái ra một bái.

” Long nhi! Là Long nhi của chúng ta, chàng nhìn xem, Long nhi trở về rồi! ” Lý Phi Yến thân ngọc run rẩy dữ dội, nước mắt vô tình mà giàn giụa chảy dài, nâng từ trên thượng điện lật đật bước xuống.

” Long nhi! ” Vũ Thiên Nguyên khuôn mặt thoáng co giật, thân thể như bị ai đó khóa chặt định trụ tại chỗ, hắc lặng người ngồi trên chiếc ghế gia chủ, lẩm bầm nói.

” Mẩu thân! ” Vũ Thiên Long cười hiền ôm lấy Lý Phi Yến: ” Mẩu thân đã già đi rồi “.

Nhìn mẩu thân gầy yếu, nét mặt đầy vẻ bệnh tật mà nội tâm Vũ Thiên Long không kìm được thương cảm, ngọt ngào mười năm, ly biệt đúng mười năm, mười năm đối với bản thân hắn mà nói, bất quá, cũng chỉ là một đoạn đường, nhưng mười năm này đối với Lý Phi Yến là cả chuỗi ngày chờ đợi, mong ngóng trong mòn mỏi.

” Phụ thân! Người vẫn khỏe ” Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn Vũ Thiên Nguyên, nhẹ giọng hỏi.

” Long nhi! Cha vẫn khỏe ” Vũ Thiên Nguyên cánh tay thô to vỗ vỗ lên bả vai nhi tử, đầm chiêu một chút, rót cuộc lớn giọng cười ha hả: ” Con trai ta đã lớn a! Vô cùng tuấn tú “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 91: Phong ba nổi lên

” Long nhi, chuyện của gia tộc là ý bốn vị sư thúc cùng nội công con, phụ thân thực không được rõ ràng! ” Vũ Thiên Nguyên âm trầm nhìn con trai, nhẹ giọng nói.

” Cha! Ta hiểu ” Vũ Thiên Long gật đầu, cảm khái đáp lời.

” Long nhi! Lần này để con phải nhọc công, phụ thân cảm thấy vô cùng áy náy, còn có một chuyện, Long nhi, con có muối muối rồi a! ” Vũ Thiên Nguyên cười hiền, trong ánh mắt khô khan ẩn ẩn một vòng quang mang kích động xen lẫn chút bi thương khó bề che giấu.

” Muối muối! “.

Vũ Thiên Long cả kinh than nhẹ, thì ra mẩu thân trở nên tàn tạ như vậy là vì sinh hạ cho mình vị muối muối này, ngưng một chút Vũ Thiên Long âm trầm nhìn Lý Phi Yến nhẹ giọng hỏi.

” Muối muối đâu? “.

” Nội công con mang nó đi khi còn chưa tròn tháng, người nói Thiên Kim sở hữu Thái Âm Chi Thể là mầm mống tu luyện cực tốt “.

Lý Phi Yến buồn bã đáp, rót cuộc cố nén xuống bi thương, hai bàn tay xanh xao nhẹ nhàng chỉnh trang y phục cho nhi tử.

” Lần này trở về con có dự tính gì chưa? “.

Vũ Thiên Nguyên âm trầm nhìn nhi tử, trong mắt hắn thì hải tử ngày đó đã thực sự trưởng thành rồi, trưởng thành một cách nhanh chóng đến khó bề hình dung, thực lực cũng viên siêu kẻ làm cha như hắn quá nhiều, phảng phất tuế nguyệt trôi đi, vô tình mà sản sinh ra một cái vách ngăn ở giữa tình cảm cha con hai người bọn họ.

Vũ Thiên Nguyên nội tâm càng thêm bất lực, cảm giác chính mình sớm đã già đi quá nhiều, nhưng cũng không khỏi tự hào, tự hào vì thành tựu đáng kể của con trai.

” Diệt tông chi địch trước sau chỉ là giả tạo, ta thực không hiểu bốn vị thúc tổ cùng nội công nhọc lòng dàn dựng lên vở kịch kia rốt cuộc có mục đích gì!.

Thế nhưng tai họa thực sự sắp sửa lâm đầu, đại địch chân chính đang lâm le quốc thổ, thời gian còn lại không nhiều, việc cần làm của ta bây giờ là phải nhanh chóng gia tăng thêm thực lực, để trong mọi hoàn cảnh đều có thể tự đảm bảo an toàn cho bản thân, thủ hộ cho cha mẹ! “

Vũ Thiên Long ở lại gia tộc hơn nửa tháng, nửa tháng này là tận tâm đi phụng bồi cha mẹ, cùng bằng hữu thuở hàn vi sớm hôm trò chuyện, đối tửu, thưởng trà, Nhân Sinh ôn hòa bình thân trôi dần dần khiến cho đáy lòng hắn muốn an nhiên trở lại, thói quen sinh hoạt đã mất đi ở quá khứ cũng vừa vãn tìm về.

Nhưng vào một ngày này, bầu trời Đông Hải bỗng nhiên khác xa với thường lệ, trên thiên không điện lôi gào thét, tiếng oanh minh trầm đục vang vọng quanh quần bát phương.

Đại kết giới Đông Hải tựa hồ tấm màn ánh sáng bằng bạc câu thông hai chiều thiên địa vốn vững chắc qua ngàn vạn năm tháng nay chỉ chút những vết rạn nứt tối màu, bên trên còn loang lổ vô số dấu tích của thần thông, binh khí in hằn, mấy vạn dặm kết giới lung lay, quang mang ảm đạm tựa hồ sắp đổ sụp xuống.

Bên kia biên cảnh, Trung thổ, sau tấm màn ngăn ẩn ẩn còn nghe được thanh âm gào thét ngập trời, nếu để thần thức đi thăm dò có thể nhìn thấy một đội

quân tu sĩ ức vạn người, số lượng nhiều đến không sao đong đếm hết, khí thế càng là vô cùng kinh khủng, đè ép hư vô, hủy thiên diệt địa.

Quốc nội, nhất là vùng biên cảnh Bắc Bộ, chúng tu sĩ cũng như ức vạn bá tánh sinh linh giờ phút này đều cảm nhận được một cỗ áp lực nặng nề, một cỗ bất an thật sâu, tựa hồ trên bầu trời, trên đỉnh đầu chúng nhân đang treo ngược một thanh lợi kiếm, mà thanh kiếm kia có thể rơi xuống đoạt mạng bọn họ bất cứ lúc nào.

Mây mù dừng động, hư vô quay cuồng, ngàn vạn đạo điện lôi rạch phá thời không, Đông Hải nhắc lên kinh thiên sóng lớn, trên kết giới đại trận lúc này hoàng quang phun trào mãnh liệt, hầu như chúng tu sĩ tu vị Nguyên Anh cảnh của mấy trăm tông môn lớn nhỏ trong quốc gia Đại Việt đều đã tê tởm đầy đủ.

Hải Nam lãnh hải, hòn đảo nằm lơ lửng giữa trùng dương, mấy vạn tu chân giả ai nấy thần sắc đều tỏ ra cực kỳ ngưng trọng, đúng lúc này bên kia Hoa Hạ một thanh âm trầm đặc mang theo đầy đủ thâm nghiêm bỗng nhiên xé trời vang lên, như thiên lôi nổ tung, như hồng chung đại lũ cuồng chấn.

”Đám man di Việt tộc! Ngoan ngoãn mở ra kết giới còn mong được sống! Nếu như để chúng ta tự tay phá vỡ, sinh linh đồ thần a!“

”Đám khốn nạn Vu tộc, tổ sư bà ngoại ngươi Viêm Đế a! Có giỏi thì tại tam trọng thiên cùng gia gia đánh một trận phân cao thấp“ Trần Tử Nam môn chủ Thánh Long Môn ngưng thần nhìn qua tấm màn kết giới, vẻ mặt hậm hực lớn giọng quát.

”Tốt a! Chờ chúng ta thành công phá trận, các ngươi chết chắc!“ Thanh âm từ phía bên kia tựa hồ sóng cồn cuộn cuộn dội lại, mặc dù không nhìn thấy dung mạo kẻ lên tiếng thế nhưng dễ dàng cảm nhận được có một cỗ lực lượng cùng một luồng uy áp tuyệt đối kinh khủng đang bao trùm tứ phương, mãnh liệt trùng kích lên đại trận kết giới.

Đất trời rung động, Đông Hải nhắc lên vô tận sóng lớn, thiên không mây bụi mịt mù, oanh minh như tiếng thiên lôi gầm gừ quanh quẩn ngày đêm không dứt.

Áp lực lan tràn đè nặng nhân tâm, hầu như toàn bộ Hợp Đạo kỳ cùng lực lượng tinh nhuệ nhất giới tu chân Đại Việt đã tê tởm đầy đủ, bọn họ thừa hiểu, thời điểm đại kết giới mở ra cũng là lúc họa kiếp phủ xuống, tạo nên tràng cảnh sinh linh đồ thần.

Bởi Hóa Hư kỳ đều bị thiên đạo cưỡng ép phi thăng cho nên số lượng Hợp Đạo kỳ hai bên gần như cân bằng, song phương khai chiến sẽ không bên nào dứt khoát chiếm được thế chủ động, mà Tiên nhân chiến thì phạm nhân chạy trời không khỏi nắng.

Hung tin theo đó được truyền đi vạn dặm quốc thổ khiến cho nhân tâm rung động, lòng người bất an, khi nhân tâm không vững thì quốc vận cũng dễ bề lung lay, đứng trước áp lực cực lớn, theo thời gian bá tánh càng trở nên điên loạn, tranh đoạt chém giết, nội chiến xảy ra khắp nơi, đám Lâm Ấp lân bang lại thừa cơ làm loạn.

Phong ba nổi lên thổi bùng ngọn lửa chiến tranh, cả bầu trời Đại Việt ngập tràn trong chết chóc, chạy dọc mấy chục vạn dặm Đông Hải u vụ mịt mù.

Quân binh thế tục cùng với tu chân giả cật lực đi ổn định tình hình, làm dịu nhân tâm bá tánh, dẹp loạn lân bang.

Trần Đà Năng, Vũ Thiên Nguyên dẫn đầu mười vạn quân binh thuận lợi đẩy lùi giặc Lâm Ấp ra khỏi biên cảnh, Trần Thừa Thiên dưới chân ngọn Hải Vân Sơn chém giết điên loạn, thân chất thành núi, máu chảy thành sông, Thành Gia Định đỏ trời huyết vụ, mặt đất tanh nồng.

Một trăm vạn giặc Lâm Ấp thế như thác lũ, từ bên cảnh ào ạt đổ sang, hòng trước khi kết giới Đông Hải mở ra tận lực cướp bóc, phương bắc có họa kiếp Tiên nhân, trung, nam địch tập dấy lên binh kỳ khói lửa.

Làng chài bên bờ Đông Hải lầy lội cơ dựng cờ lớn, hiệu Văn Lang triệu quân hùng, xây thành đắp lũy, ba mươi vạn tráng niên từ mọi miền đất nước ngày đêm tập dượt, trong ngôi miếu lớn hương hỏa không đoạn.

Ở vị trí chính giữa ban thờ, bức tượng đá tạc một tiểu hải tuần tú được người ta trang trọng rước lên kiệu vàng, một cái đỉnh đồng cực lớn khói hương nghi ngút cắm thẳng đại địa, đặt trước văn án, trong phủ viện vừa mới xây xong, trên hoàng kim bảo tọa trống trơn không có người ngồi, chúng nhân một mảnh phủ phục đồng thanh gọi tên” Lạc Đế“.

Chiến thuyền thần khí của ngũ đại tông môn chờ theo chúng đệ tử ngập trời đi về hướng bắc, từng đội quân tu sĩ số lượng đến hàng vạn người như mây đen từng mảng, từng mảng gào thét bay qua, trống trận ngập trời, chiến kỳ theo gió tung bay phất phới, tràng cảnh tuyệt đối kinh tâm động phách.

Chiến Tranh!

Vũ Thiên Long sau khi trở lại Hoang Cổ Chi Địa lấy đi nhục thân của Hứa Vân Phi, hẩn thực hiện đúng như lời hứa của mình, đặt nhục thân kia vào bên trong hạch tâm trận pháp Thăng Long Hoàng Thành.

Lý do, có thể Vũ Thiên Long vẫn chưa thực rõ ràng, nhưng ở thời điểm nhạy cảm này không cho phép bản thân hẩn thành thoi đi tìm hiểu.

Hợp Đạo trung kỳ tu vị mặc dù vẫn được giữ nguyên sau khi dung nhập chấp niệm của phân thân, nhưng Vũ Thiên Long thừa biết, ngoại lực này vĩnh viễn không thuộc về hẩn, sẽ có một ngày chấp niệm kia tiêu tán kéo theo tu vị đại giảm.

Trên thực tế tu vị Vũ Thiên Long hiện tại chỉ mới dừng ở Kết Đan trung kỳ, bất quá, trải qua ngày đêm đồng hóa sinh cơ khổng lồ của Xuyên Sơn Ma Thú, bản thân hẩn tự tin rằng:

Không mất bao lâu, cũng không mất nhiều sức lực, trong vòng vài năm hẳn có thể thuận lợi tiến giai đến Nguyên Anh hoặc xa hơn nữa, điều mà đối với tất cả tu chân nhân sĩ khác là chuyện không tưởng.

Lợi dụng tràng hạo kiếp này tự tạo áp lực cho bản thân, lấy chiến đấu, lấy chém giết làm thước đo, nhanh chóng trưởng thành là mục đích duy nhất của Vũ Thiên Long cho đến hiện tại.

Nhị trọng thiên, một cái nhân ảnh thanh niên bạch y đang cực tốc phi thân về hướng bắc, bỗng thanh niên thỉnh linh quay đầu nhìn lại, tựa hồ đưa con sấp sửa xa quê lần cuối nhìn về gia hương cố thổ, trong ánh mắt mờ mờ đó lần lượt hiện lên bóng dáng của những người đã từng là bằng hữu, là thân nhân của hắn.

Thanh niên thờ dài xuống một hơi trăm muện, bàn tay hung hăng xiết chặt than nhẹ hai tiếng: ” Nhân Sinh! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 92: Chiến tranh!

Vũ Thiên Long thân hình phiêu phù tại tam trọng thiên, quắc mắt nhìn tám màn ánh sáng cầu thông thiên địa mà nội tâm không khỏi dâng lên thổn thức.

Đúng lúc này một luồng uy áp mệnh mông từ trong tinh không ầm ầm tràn tới, áp chế tiếng gầm thét cuồng bạo của ngàn vạn tu sĩ quốc ngoại bên ngoài kết giới trận pháp, tiếng ầm vang tràn tới, cuối cùng ngưng tụ tại ánh mắt của toàn bộ tu sĩ nơi này.

Chợt thấy trong tinh không có một tòa lầu các màu đen khổng lồ, sừng sững xuất hiện, tòa lầu các này quá lớn, giống như bản thể một cái tu chân tông môn hoàn chỉnh vậy, bốn phía tràn ngập sương mù vô tận, khiến cho người ta nhìn lại mà cảm thấy mông mị mơ hồ.

Bốn phía quanh lầu các lơ lửng mấy ngàn tu sĩ, đám tu sĩ đều mặc hắc y, ấn ký trên mi tâm đồng dạng giống nhau như đúc là một thanh tiểu kiếm màu đen tuyền, mỗi một tu sĩ mặc hắc y đều tỏa ra khí tức băng hàn tới cực điểm, thần sắc lạnh lùng, lơ lửng bên ngoài lầu các màu đen kia, chậm rãi theo nó tiến về phía trước.

Một luồng sát khí nặng nề phủ tinh không.

” Là Hắc Kiếm tộc, Chiến Thần Điện! “

” Nghe đồn mỗi một tu sĩ trong Hắc Kiếm tộc này đều có tu vi cực kỳ kinh khủng, tu hành phá hồn nhất kiếm, uy lực kinh người a! ”

” Hắc Kiếm tộc ở đây, như vậy đại điện này chính là Chiến Thần Điện của Vu Tiên hội rồi, không ngờ được trận chiến đầu tiên mà Vu chủ đã cho một trong tứ điện ra mặt “.

Tòa lầu các khổng lồ màu đen kia chậm rãi bay tới gần, uy áp truyền ra càng nhiều, bao phủ bốn phương tám hướng, khiến cho hư vô vạn vạo, ngàn vạn tu sĩ đều phải nuốt xuống nước bọt đồng thời cung kính cúi đầu chào.

” Tham kiến Chiến Thần Điện! “

Tiếng nói của ngàn vạn tu sĩ trào dâng như sóng cồn.

Bên ngoài kết giới Đông Hải, bên kia quốc ngoại, tòa lầu các khổng lồ này chậm rãi dừng lại, đám tu sĩ thân mặc hắc y ở bốn phía vẫn như cũ thần thái lạnh lùng không nhúc nhích.

” Tuân theo mệnh lệnh của Vu Chủ, lão phu Hình Thiên tới đây đốc chiến ”

Một tiếng nói tang thương hỗn tạp từ trong lầu các màu đen chậm rãi truyền ra, thanh âm này còn để lộ một luồng uy áp kinh thiên động địa khiến cho tiếng hò hét của ngàn vạn tu sĩ đều bị triệt để áp chế xuống.

” Hiện tại lão phu sẽ dùng hương hỏa quốc gia, mở kết giới Đông Hải này, chiến tranh bắt đầu “

Thanh âm già nua kia lại tiếp tục truyền tới, dường như còn kèm theo tiếng thờ dài trăm muện, ngay sau đó, một luồng ánh sáng màu đen từ trong lầu các lóe lên, lao thẳng vào thiên không.

Đây là một thanh kiếm, một thanh kiếm trong suốt.

Kiếm dài bảy thước, rộng chừng tám tấc, toàn thân trong suốt, tỏa ra ánh sáng chói mắt, trên thân kiếm còn tràn ngập lực lượng hương hỏa, khiến cho bên ngoài tinh không nhìn lại dường như hiện lên một cảnh tượng hư ảo vạn vạo.

Trong cảnh tượng hư ảo, có thể thấy một quốc gia hương hỏa, trong hương hỏa giới có ngàn vạn bá tánh đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, điên cuồng hiến tế hương hỏa bản thân.

Đồng thời với sự xuất hiện của thanh kiếm trong suốt, bên trong đại kết giới lúc này có một cái khe theo không gian vặn vẹo đang chậm rãi bị oanh mở ra.

Nam Bộ Càn Khôn Tông

Nơi đây tiên khí lượn lờ, mây lành tỏa sáng vạn trượng, mặt đất còn có một tòa tiên sơn, sơn vân bao phủ, trên đỉnh núi lúc này có một nữ tử.

Nữ tử thoát nhìn giống như phụ nhân, tướng mạo mặc dù không tuyệt đẹp nhưng lại có một luồng khí tức ung dung cao quý tỏa ra, nàng mặc cung trang trên mi tâm ẩn hiện một loạt những điểm tròn li ti màu đỏ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đôi mắt nữ tử này lóe lên hàn quang, ngọc thủ nhấc lên điểm về phía trước, lập tức liền có một thanh ngọc kiếm biến ảo ra.

Trên ngọc kiếm có một đóa hoa, vốn là vật hư ảo nhưng giờ phút này bị nữ tử điểm vào dường như được ban cho tính mạng, lập tức sống động hẳn lên.

Nó vươn mình nở rộ, chín cánh hoa xoay tròn, rơi xuống tạo thành một cơn lốc, lao thẳng lên bầu trời, biến mất hoàn toàn.

Nữ tử trầm giọng nói, tay trái gỡ từ trên đỉnh đầu xuống một cây thoa vàng, nhẹ nhàng vung về phía trước: ”Đại Việt phát sinh biến sự thì có ở tận cùng Nam Bộ cũng không thể thoát khỏi phiền phức, bốn vị lão huynh, Kiều Nguyệt Nga đến “.

Thanh âm vừa dứt bóng hình nàng liền trở nên mờ nhạt, sau đó vô thanh vô thức biến mất chỉ để lại trong đất trời thoang thoảng một cổ mùi hương nhàn nhạt.

Vọng Tiên Sơn, Tam Linh Tử ánh mắt đồng loạt hướng lên bầu trời, có một cổ lực lượng thúc dục, lôi kéo, tựa hồ sinh mệnh tương liên từ Đông Hải rêu gọi, bọn hắn ba người một bước thuần di biến mất.

Hoàn Hồn Sơn, Lý Trác Thần ung dung ngồi uống rượu dưới gốc cây Tuyết Tùng, mấy tháng nay hắn cũng cảm nhận được kinh biến mãnh liệt phát sinh, lúc này theo thanh âm oanh minh vọng về từ Đông Hải, Lý Trác Thần chợt thở dài, sau đó tại chỗ biến mất.

Cửu trọng thiên, phía trước bảy cây đèn lồng màu đỏ, Đại Bảo vẫn trầm mặc ngồi im, thời điểm từ sau khi Vũ Thiên Long rời đi đã trôi qua ba tháng, hàn lạnh lưng hướng mắt lên tinh không, trong miệng lầm bầm thứ gì đó, rốt cuộc xoay người phi thân biến mất.

Trần Đông Lâm, ba lão già Nạp Đặc cải trang thành dân thường trà trộn vào bên trong thành thị, theo thanh âm oanh minh vọng lại, bọn họ đều tỏ ra cực kỳ nghiêm túc, riêng phần mình ngưng thần nhìn về phương bắc.

Hoàng Cô Chi Địa, sau khi Vũ Thiên Long rời đi, có một cái thân ảnh già nua đang cẩn thận tiến vào, hắn là Vũ Thiên Bá.

Vạn Kiếm Tông, đệ tử toàn tông trước sơn môn tập kết, số lượng mấy ngàn người, Thiết Trụ cùng hai huynh đệ họ Võ tỏ ra vô cùng phấn khích, Công Tôn Uyển thân mang cảm tử y phục, vai đeo trường kiếm, khí tức băng thanh ngọc khiết, xinh đẹp tuyệt luân.

Chấn động của kết giới Đông Hải truyền vào quốc nội, trong ánh mắt của Vũ Thiên Long, hắn nhìn thấy rõ ràng tấm màn tạo thành đại trận kia lúc này tựa hồ trở nên hỗn loạn, dường như có một luồng lực lượng đang muốn xuyên thấu, mạnh mẽ tiến vào.

Thần sắc Vũ Thiên Long đại biến.

Giờ phút này quốc nội Đại Việt còn chưa thực sự chuẩn bị xong cho chiến tranh, với tâm trí của Vũ Thiên Long hắn liếc mắt một cái cũng có thể dễ dàng nhận biết, biến hóa kỳ dị của kết giới Đông Hải hiển nhiên là phát sinh từ bên ngoài, do tu sĩ quốc ngoại Bắc Thiên Hoa Hạ đã triển khai đủ loại thủ đoạn, muốn khai mở đại trận đánh vào.

Kết giới Đông Hải là một thanh kiếm hai lưỡi, nó phong kín hương hỏa của quốc nội, khiến cho tu vi tu sĩ quốc nội không thể so sánh với tu sĩ quốc ngoại, hầu như đã tự mình chặt đứt căn cơ của chính mình.

Nhưng đồng thời nó cũng gián tiếp có tác dụng bảo vệ nhất định, dù là đi vào hay đi ra đều cực kỳ gian nan.

Đúng lúc này thì Đông Hải vang lên những tiếng động kinh thiên, trận hỗn trận pháp dường như đã bị rút ra vậy, một cái bóng chim Lạc mò ảo bay vút lên cửu thiên, cát tiếng hót dài bi thống, cảnh tượng này nếu nhìn từ quốc ngoại lại càng thêm rõ ràng.

Sát khí trong mắt Vũ Thiên Long lóe lên, sát khí vốn từ sau khi hắn giết đến Hắc Ám Đế Thành đã tiêu tán bớt lúc này lại ầm ầm trào dâng, tại thức hải, phân hồn Diệt Thế Đạo, một tia sát lục bản nguyên không biết dùng đến phương thức kinh khủng gì, mạnh mẽ mà tăng trưởng.

”Giết! Giết hết thầy những kẻ xâm lấn“.

Đây là một trận chiến, mà trong chiến tranh thì không có nhân tính hay đạo đức, lúc này hắn hoàn toàn có thể rời đi, nhưng Vũ Thiên Long không thể làm như vậy.

Đây là một trận quốc gia chi chiến, ngoại quốc lân bang hung hăng xâm lấn, vì gia viên, vì cổ hương, vì vinh quang của bản thân tu sĩ Đại Việt, hai mắt Vũ

Thiên Long đỏ bừng, trong con ngươi mắt trái mơ hồ ẩn hiện bóng dáng Hứa Vân Phi.

Sát lục cả đời hắn cũng đều là vì bản thân, vì điên cuồng, vì chấp nhất, vì mẫu thân bị người ta dồn đến con đường chết, càng là vì cánh tay bị địch nhân chặt bỏ, Hứa Vân Phi gào thét, đại biểu cho Vũ Thiên Long gào thét, bất kể là ai, bọn hắn đều là con dân Đại Việt, có lòng yêu nước mặn nồng, có sự tôn dân tộc cao như núi.

Giờ phút này theo thời thế, theo sự điên loạn, theo phong bạo nhất tề quét khỏi, cũng vì vậy nghịch tâm phân thân đạt điều kiện triệt để dung hợp một cách hoàn mỹ nhất, tu vị Vũ Thiên Long cũng trực tiếp nhảy vọt, tiến cảnh đến Hợp Đạo hậu kỳ.

”Phạm Đại Việt! Chết!“.

Một trận chiến này không biết sẽ kéo dài bao lâu, có lẽ hắn sẽ tử vong, có lẽ hắn sẽ mất đi cơ hội thực hiện tâm niệm một đời, nhưng giờ phút này vì bản thân, vì gia đình, vì đại nghĩa, hắn phải đánh.

Kết giới Đông Hải rốt cuộc cũng sụp đổ xuống, tựa hồ thủy tinh giòn tan đổ vỡ, cả bầu trời trong sát na ngập tràn tinh quang, tinh quang này lại theo phong bạo như bồ công anh lan tỏa về bốn phương tám hướng.

Kiều dương lặn, chiến dương hiện, hôn ám bao phủ, thiên địa oanh minh, hư vô chao đảo, một tiếng sét ngang trời tựa hồ tiếng trống trận mở màn, hoặc giả khúc dạo đầu của một hồi tuyệt thế chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 93: Khai chiến!

Khi đại kết giới sụp đổ xuống, cùng lúc tiếng hò hét của ngàn vạn địch nhân ngoại quốc ầm ầm vang lên, thanh âm như sóng triều hóa thành phong bạo tầng tầng lớp lớp trùng kích, quanh quẩn bát phương, khí thế tại thời khắc đó lập tức ngang trời quét khỏi.

Trên bầu trời Bắc Bộ, Trần Cao Bằng.

Một đội quân tu sĩ tiên phong của quốc ngoại nhân số tầm hơn một vạn trong đó đa phần đều là Nguyên Anh kỳ, tất nhiên cũng không thiếu Kết Đan cùng Trúc Cơ cảnh, chỉ huy đội quân này là một trung niên thân mang chiến bào màu xích hồng.

Trung niên này bề ngoài hình thể vô cùng to lớn, diện mục hung dữ, mặt đen râu rậm, tựa hồ một tôn cự nhân đang đập mây phi hành vậy, trên trán ẩn ẩn mơ hồ bảy cái tinh điểm ngôi sao năm cánh, chứng minh cho thân phận cùng tu vị của hắn, rõ ràng là một vị Vu Đế của Vu Tộc, danh tự Từ Đông Bình, Độ Kiếp kỳ tu sĩ.

Đội quân này số lượng đông đảo, di động phía trước là một chiếc chiến xa bắn đá khổng lồ, xung quanh chiến xa hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, ngọn lửa với nhiệt độ cực cao hoàn toàn có thể tru diệt vạn linh, từ đó tản mát ra một cỗ khí tức tang thương nồng đậm, tựa hồ đã từng ở trong tuế nguyệt lâu dài tắm máu sinh linh.

Từ bên dưới nhìn lên dường như một mảng mây đen to lớn đang ung dung di hành, tại mỗi nơi nó đi qua mặt đất trở nên hôn ám, bầu trời đen kịt, không những thế, theo thanh âm gầm thét như điên cuồng, thi thoảng lại có mấy trăm đạo thần thông từ trên bầu trời cách không đánh xuống.

Mặt đất vỡ vụn, sơn phong toái diệt, thôn làng, tiểu trấn, ngay cả thành thị cũng hóa thành bình địa, phàm nhân bên dưới vô pháp trốn tránh càng không kịp kêu la nửa lời đều lập tức chôn chôn dưới biển lửa.

Phía sau đội quân tiên phong lại có thêm một nhóm người nữa gào thét bay tới, nhóm người này hộ tống chiến thuyền màu đen, mặc dù nhân số không nhiều thế nhưng ai nấy trên thân thể khí tức tuyệt đối vô cùng thâm trầm khó đoán.

”Giết cho đám man di biết sức mạnh của Vu Tộc“.

”Đốt sạch! Cướp sạch“.

Tại thời điểm này, phía trước hư vô thỉnh thoảng dao động, sau đó vạn vạn kịch liệt, đám tu sĩ ngoại quốc cảm nhận được biến sự liền thay đổi thần sắc, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, từ xa đồng loạt ngưng thần nhìn lại.

Một tấm ngọc bội lớn cỡ nắm tay đang phiêu phù tại hư vô, tỏa ra quang mang bằng bạc đến chói mắt, sát na khi ngọc bội xuất hiện, một cái Phá Thiên Phủ ầm ầm mà giáng lâm, chiếc búa này xuất hiện cực kỳ đột ngột, gần như ngay sau khi hơn một vạn tu sĩ quốc ngoại phá trận nhảy vào.

Chỉ trong cái sát na, Phá Thiên Phủ lập tức hướng đám tu sĩ quốc ngoại hung hăng chém xuống, theo đó một tiếng vang kinh thiên động địa xé trời truyền ra.

Theo hư ảnh Khai Thiên Phủ xoẹt ngang hư vô, tất cả những tu sĩ ở phía trước đều kêu lên thảm thiết, hoàn toàn không thể né tránh, bị chiếc búa thuận lợi chém vào, lập tức thân thể tan vỡ, máu thịt nổ tung, nguyên thần tử vong.

Chiếc búa kia thế như chẻ tre, dưới một trăm này, không có bất cứ tu sĩ nào có khả năng chống cự lại dù chỉ là một chút, nhất tề tan vỡ, chỉ còn những tiếng kêu thảm thiết ngay khi xuất hiện liền hóa thành dư âm vang vọng, quần quanh thiên địa

Một chém chém xuống, quét ngang phía dưới, gần năm nghìn tu sĩ tại một chém này trực tiếp tử vong, máu thịt huyết nhục tung tóe đầy trời.

Mất thấy chiếc búa lại chuẩn bị nhấc lên lần nữa, dường như có thể hạ xuống trong nháy mắt, Từ Đông Bình, lão tổ Nam Thiểm tộc, còn có An Đới Thượng Nhân phía sau, hai người sắc mặt đại biến, không kịp nghĩ ngợi vội vàng na di chạy tới, định ngăn cản Khai Thiên Phủ

”Cần phải giết vào Đại Việt với tốc độ nhanh hơn, toàn lực xông phá “.

”Chờ ta ngăn cản Khai Thiên Phủ này, rồi các ngươi hãy nhanh chóng tiến vào “

Tại lầu các màu đen khổng lồ bên ngoài kết giới đã sụp đổ kia, lúc này cửa lầu đột nhiên bung mở, từ bên trong có một lão già chậm rãi bước ra.

Lão già thân thể gầy gò, giống như một cái cây khô vậy, từng bước đi về phía trước, trong nháy mắt đã tới gần Khai Thiên Phủ, đang định ngăn cản, thì thình lình một tiếng gấm nhẹ lạnh lùng vang lên: ”An Đới! Đi vào lãnh thổ Đại Việt lại không tìm bái kiến lão phu sao? “.

Thanh âm này ban đầu nghe ra có vẻ mờ nhạt nhưng dần dần lại như thiên lôi nổ tung, mang theo một luồng uy áp kinh tâm động phách, không những thế, âm sắc còn ẩn chứa sự thâm nghiêm vô cùng, thanh âm rơi xuống, ở giữa bầu trời nhanh chóng ngưng tụ huyền hóa ra chân ảnh một tráng niên, hần mặc thanh sam, tóc bồi cao đầu chít khăn vải trắng, diện mục khôi ngô anh tuấn cực kỳ.

”Thạch Sanh a! Thật lâu không gặp! “Lão già An Đới về mặt kinh nghi nhìn tráng niên trước mắt, rồi cuộc nuốt xuống một ngụm nước bọt hồ hởi nói.

”Phạm Đại Việt! Chết! “Phía sau lưng Thạch Sanh lại tiếp tục huyền hóa ra thêm mấy cái bóng hình mờ nhạt, đám người này là Thánh Tử, đệ tử hạch tâm Phong Vũ Môn, mặc dù tuổi đời còn trẻ nhưng đều là hạng thiên chi kiêu tử thiên phú tuyệt luân, tu vị cao thâm cũng vượt quá Độ Kiếp kỳ.

Thạch Sanh cười lạnh, tay phải một điểm điểm vào hư vô, theo đó Phá Thiên Phủ lần lượt nhấc lên hạ xuống, hào quang lóe hiện cuốn phong bạo ngập trời, chỉ thấy một cái bóng hư ảo bằng bạc ngang nhiên chém xuống.

An Đới về mặt đại biến, hần cũng không chậm vội vàng cách không đánh ra một chưởng cùng Phá Thiên Phủ triển khai đối kháng, tiếng nổ xé trời, lực lượng trùng kích hóa thành dư ba sóng gợn lan tràn bát phương, không những thế còn trực tiếp cuốn bay một ngọn sơn phong, mặt đất bên dưới trở nên vô cùng yếu ớt, thình lình nổ tung, đổ sụp xuống từng mảng lớn.

Hai cái thân ảnh ở giữa hư vô cùng nhau va chạm liên tục đến mấy trăm lần, khiến cho thiên không triệt để vận vẹo, đất trời oanh minh, tiếng vang trầm đục tựa hồ Địa Long gầm gừ quần quanh thiên địa, Thạch Sanh cùng An Đới đều là Hợp Đạo sơ kỳ thế nên thực lực hai bên gần như cân bằng.

Ngay lúc đó, sáu tên Thánh Tử cũng trực tiếp động thân, thần thông thuật pháp ngập trời bộc phát, cùng với mấy ngàn tu sĩ ngoại giới triệt để khai chiến, kéo theo thanh âm nổ vang chói tai, ngàn vạn đạo đao phong sắc lạnh theo phong bạo hình thành quét về bốn phương tám hướng, mà bất cứ đao phong nào trong số đó cũng đều có thể dễ dàng hạ sát một Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Thánh Tử Phong Vũ Môn mặc dù tu vị siêu cao, thế nhưng bên phía địch nhân có hai kẻ, Từ Đông Bình cùng lão tổ Nam Thiểm tộc tu vị Độ Kiếp kỳ, cho nên xét cục diện cũng không bên nào chiếm được thế thượng phong.

Khắp nơi trên địa bàn Bắc Bộ kéo dài đến tận Trung Bộ đều là một mảnh chiến trường khói lửa, có chiến trường dành riêng cho đại tu sĩ, cũng có chiến trường dành cho Kết Đan kỳ trở xuống, thanh âm oanh kích, thanh âm va chạm, tiếng hò hét, tiếng gào thét ngập trời quanh quần.

Trần Cao Bằng, Thạch Sanh dẫn theo sáu tên Thánh Tử tu vị Độ Kiếp kỳ hòng ngăn cản đội quân tiên phong của ngoại quốc, sau mấy canh giờ giao chiến cũng không bên nào có thể chiếm được thế chủ động, cho đến khi... .

Trên bầu trời, ở giữa tầng không phiêu phù tại đó một cái thân ảnh thanh niên bạch y, hần diện mục vô cùng thư sinh anh tuấn, bất quá, toàn thân cao thấp lại tản mát ra một cỗ khí tức lạnh băng, tang thương đến cực điểm, tác phong lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lùng tựa hồ có thể đóng băng cả bốn phía không gian.

Thanh niên nhắm chặt mắt, thân hình phiêu hốt, sát na khi hần mở mắt trên môi đồng thời nở ra một nụ cười tà dị, hần hướng về phía trước lạnh nhạt cất lời: ”Phó môn chủ, đám người này giao lại cho ta! “.

”Lạc Thiên a! Tốt “Thạch Sanh khi nhìn đến khí tức trên người Vũ Thiên Long thì biểu tình ban đầu không che dấu được kinh hãi, sau đó như nhận ra chuyện gì về mặt mạng theo kích động nhìn hướng Vũ Thiên Long nhẹ gật đầu.

Lúc này, từ mi tâm Vũ Thiên Long thình lình lóe sáng, một đạo kim quang nhanh như bôn lôi gào thét mà ra, ở giữa bầu trời ngưng tụ lại, huyền hóa nên một cây nỏ to lớn sặc sỡ màu sắc.

”Liên Châu Thần Nỏ “Đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long triệu hoán ra thần nỏ để sử dụng trong chiến cuộc, trước kia bởi thực lực còn chưa đủ cho nên đến sợi dây mảnh nhất Vũ Thiên Long cũng không thể máy may lay động, hần có dự cảm cây nỏ này một khi bắn ra, thì uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Liên Châu Thần Nô ngập trời hào quang, dây nổ màu vàng, thân nổ cũng đều là một màu vàng óng ánh, bên trên tàn mát ra nồng đậm khí tức sát phạt, có cảm giác không khí bị dây nổ cắt đứt vang lên từng tiếng lách tách, tựa hồ thanh âm nước giọt vào thạch điêu.

Vũ Thiên Long đặt tay lên Liên Châu Thần Nô, lấy thiên địa linh khí trong trời đất làm mũi tên, bốn mươi bảy mũi tên trắng bạc cấp tốc thành hình, dây nổ được kéo căng, một cái buồng tay cuộn lên phong bạo.

”Viu Viu “.....

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 94: Giết đến đỏ mắt

Bốn mươi bảy mũi tên rời nổ, tựa bốn mươi bảy ngọn hỏa châu trắng bạc đang vũ động can khôn, vô cùng sắc bén, cực kỳ nhanh chóng, mang theo một cỗ lực lượng kinh thể hải nhân, cuộn lên ngập trời phong bạo, chỉ trong một cái sát na lại tiếp tục huyền hóa thành ngàn vạn đạo mũi tên trùng điệp, cả bầu trời lập tức bị đốt cháy bởi hào quang, loạn tiễn như mưa điên cuồng trút xuống.

Chúng nhân khi còn chưa kịp định thần thì đã bị mưa tên bao phủ lấy, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc bất kể tu vi gì đều không ai có thể may mắn trốn tránh, chỉ thấy hào quang lóe hiện, sau đó là tiếng gào thét thê lương ngập trời vang vọng cùng thanh âm nhục thân phá toái nổ tung, hư vô tràn ngập mùi vị tanh nồng của huyết tinh, huyết vũ.

Trong mỗi mũi tên này đều chứa đựng lực lượng ăn mòn sinh cơ vô cùng khủng khiếp, ngoài những tu sĩ tu vi thấp kém liền trực tiếp bạo thể ra, Nguyên Anh kỳ trở lên, nhục thân bọn họ khi bị tiên khí bắn trúng đồng loạt phát sinh biến hóa một cách dữ dội, hư nhược, héo rũ đi nhanh chóng, cuối cùng tựa hồ toàn bộ sinh cơ đều bị rút hết chỉ còn lại một bộ xương khô, sinh sinh ngã xuống, lại theo phong bạo hóa thành cát bụi tiêu tán trong hư vô.

Khi mấy ngàn cái thân trắng đồng thời ngã xuống, bên cạnh chiếc chiến thuyền màu đen chỉ còn sót lại duy nhất bốn người, bất quá một kẻ trong số đó đã bị liên châu tiên cầm chặt vào mi tâm, tiên khí lại hóa thành một cây đinh ba màu đen tuyền quấn theo u vụ, định trụ tại ba phương vị là mi tâm cùng hai huyết thái dương, vẫn như cũ điên cuồng hấp thu, bào mòn sinh cơ.

Hắn là một lão già đáng người nhỏ thó, tu vi Độ Kiếp kỳ cừu trọng, dưới nhất tiễn trong vạn tiễn của Vũ Thiên Long, về mặt lập tức phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất, thọ nguyên có thể nhìn thấy rõ ràng như cát bụi lạng lẽ trôi đi, từng chút từng chút bị rút ra, nhục thân một khắc trở nên vụn vụn đứt tọn, tựa hồ nắm đất sét nhão nhột để người ta tùy ý muốn nhào nặn thế nào cũng được vậy.

Nhưng quá trình đi đến tử quan này của hắn có vẻ diễn biến chậm hơn hẳn những kẻ khác, hình như bản thân hắn đang tu luyện một môn công pháp đặc thù nào đó, cho nên sinh cơ vừa bị hao mòn liền được trực tiếp được bù đắp trở lại.

Mặc dù về mặt mang theo thống khổ cùng gào thét, thế nhưng hắn không lập tức chết đi, giờ phút này hai ngón tay hung hăng điểm mạnh lên mi tâm, tự thân làm tổn thương bản thân, cố tình duy trì cho mình một giây thanh tỉnh, theo đó miệng hắn lập tức cuồng phun ra tinh huyết, hai mắt đồng thời chảy xuống máu tươi.

Mọi chuyện nói nghe có vẻ dài dòng nhưng thực chất lại phát sinh vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chưa đầy một cái nhịp thở, khi thanh âm gào thét của lão già nhỏ thó kia rơi xuống cũng là lúc Vũ Thiên Long động thân.

Thần Hành Bách Biến khi điệp gia cùng với thủ đoạn na di, ở một mức độ nào đó mà nói, đã có thể tiếp cận đến Tiên thuật đại na di, chỉ thấy mấy chục đạo tàn ảnh ở giữa hư vô chồng chất lên nhau, tiếp theo đó là một tiếng vang bén nhọn, một cái thủ cấp đầm đìa máu tươi thình lình bay lên, đồng thời một cỗ thân thể gầy khô không đầu nặng nề rơi xuống.

Vũ Thiên Long cầm trên tay thủ cấp của lão già kia, bàn tay xiết chặt một nắm khiến cho thủ cấp nổ tung, tại chỗ toái thành phần bụi.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi ba kẻ còn lại vừa kịp định thần thì liên tục ba cái đại thủ ấn kim sắc ngập trời giết tới, hư vô dùng đoàng nổ vang từng hồi, bát phương chấn động, đất trời oanh minh, tam đại thủ ấn xé mở thời không nhất tề lao đến.

Lão tổ Nam Thiêm tộc, An Đới Thượng Nhân cảm nhận được nguy cơ sinh tử mãnh liệt thì về mặt đồng thời đại biến, vội vàng xuất ra thần thông bảo mệnh của mình cùng Toái Tâm Chương trực diện đối kháng, thân thể bọn hắn lập tức bị ném ngược về phía sau mấy chục dặm, tại chỗ phun ra đầy trời máu tươi, cực kỳ chật vật.

Từ Đông Bình bởi vì tu vi Vu Đế, một chương này là nặng nề đập lên ngực hắn, tựa hồ va chạm với một ngọn đại sơn phong vậy, nhục thân Từ Đông Bình tại chỗ nổ tung, máu huyết đầy trời, về mặt hắn mang theo thống khổ cùng kinh hãi, đang muốn lùi lại phía sau để tìm cách tránh né thì liên tiếp mười mấy đạo chỉ khí nữa từ tay Vũ Thiên Long bắn ra.

Nhanh như bôn lôi, một trong số đó thuận lợi xuyên thấu mi tâm Từ Đông Bình, hắn trốn mất, há hốc mồm bộ dáng không dám tin tưởng, sau đó thét lên một tiếng điên cuồng, cố gắng cưỡng ép nguyên thần ly khai nhục thân tìm cách đào tẩu.

Thế nhưng nguyên thần vừa mới xuất khiếu lại bị một cái thủ trào đen ngòm mang theo đầy trời từ khí hung hăng bóp nát.

Từ Đông Bình, Độ Kiếp kỳ đại viên mãn, ứng với cấp bậc Vu Đế của Vu Tộc, chỉ huy hơn một vạn tu sĩ tiên phong, đánh trận mở màn toàn quân bị diệt, ngay cả bản thân cũng đành phải bỏ mạng.

Lúc này phía trước mặt tầm mười dặm, một đội quân tu sĩ ngoại quốc số lượng nhiều đến kinh khủng đang gào thét tiến đến, đông như châu chấu, như côn trùng, An Đới Thượng Nhân cùng lão tổ Nam Thiêm tộc thấy vậy thì tâm tình mới được thả lỏng ra đôi chút.

Vũ Thiên Long trong lúc nhìn ngoại quân tiến tới, một bước phi thân, ngọn lửa bảy màu tại mắt trái chợt lóe lên, hư ảnh Hứa Vân Phi nháy mắt cười nhạt lại theo đa sắc hỏa âm âm lao ra, trong mắt hấn, trong cơ thể của mỗi một tu sĩ quốc ngoại bất kỳ ai cũng đều có riêng tâm tình nồng đậm, mà những tâm tình này toàn bộ đều trở thành mồi dẫn cho hư hỏa thiêu đốt.

” Diệt Thế Hòa, đốt! “

Theo tiếng gầm nhẹ của Vũ Thiên Long, trường hà Kim Đan trên đỉnh đầu lóe lên, trong tiếng lời đình âm âm, trường hà của hắn trực tiếp bay ra, treo giữa thiên không, không ngừng khuếch tán hóa thành một con sông vô tận, chín đạo trường hà ở bốn phía gào thét xoay tròn, từng trận lời đình điên cuồng từ bên trong hạ xuống, lao thẳng tới tất cả những tu sĩ quốc ngoại ở bên dưới.

” Giết giết giết giết! ”

Tiếng kêu thảm thuyên khắp Bắc Bộ, chỉ thấy trong mấy vạn tu sĩ lập tức có gần một ngàn người toàn thân bị hư hỏa thiêu đốt, tạo thành những quả cầu lửa, hơi nóng phả vào mặt, chúng nhân kêu gào thảm thiết, hoảng hốt lùi về phía sau.

Nhưng đúng lúc này, huyết quang lóe lên, Chiến Thần Đình tựa hồ đang ẩn mình trong tinh không vu vu lao ra, lúc quét ngang liền khiến cho hàng ngàn cái đầu lâu bốc cháy triệt để nổ tung, ngay cả máu tươi cũng đều bị bốc hơi hết.

Hư ảnh trường hà ở trên, lời đình âm âm giống như là Thiên Kiếp điên cuồng giáng xuống, lao thẳng tới đám tu sĩ phía dưới, tiếng kêu thảm thiết lại ngập trời vang vọng.

Những cảnh tượng giết chóc này cũng không đủ để khiến cho tu sĩ quốc ngoại lùi bước, ngược lại còn kích phát mạnh hơn sự hung tàn của họ.

Lúc này bọn họ đều nhất tề lao ra, những tu sĩ quốc ngoại bị Diệt Thế hòa thiêu đốt giống như phát cuồng, họ tự biết chắc chắn sẽ phải chết, thế nên đồng loạt chọn cách tự bạo nhục thân.

Tiếng nổ âm âm kinh thiên động địa, dưới lực lượng tự bạo, một sức tấn công hủy diệt điên cuồng khuếch tán ra, huyết vũ tạo thành tám màn sương màu máu dâng lên, như sóng còn dừng động lan tràn về bốn phương tám hướng, cho dù là Vũ Thiên Long nếu không có Tiên thiên nhục thể gia trì cùng với tu vi gần tiếp cận đến vấn đỉnh, thì nhất định cũng phải nhận lấy thương tổn nặng nề.

” Giết chết hắn! Hắn đã sát hại mấy vạn tu sĩ Bắc Thiên chúng ta rồi, đáng chết! “.

Mấy vạn tu sĩ của quốc ngoại này trong lúc điên cuồng hai mắt đỏ bừng, bất chấp tất cả lao tới tấn công, Vũ Thiên Long đã tiến vào chính giữa trận quân, bốn phía xung quanh đều là kẻ địch, vô số pháp bảo được tể xuất ra đồng loạt tấn công lên người hắn, vô số thần thông như mưa giáng xuống.

Kim Cang Tiên Thể tạo thành quang cầu ngân đồng ánh sáng bao phủ trên cơ thể giờ phút này bị trùng kích đến âm đậm xuống, sau đó không chịu đựng được mà âm âm sụp đổ, Vũ Thiên Long phun ra máu tươi.

Nhưng thân thể hắn hùng mạnh vô cùng, quang ảnh mặc dù đã vỡ, bất quá, Vũ Thiên Long lại ngang nhiên không hề tỏ ra sợ hãi, thần sắc lạnh băng, ánh mắt phát ra hàn mang lạnh lẽo, trong lúc tiến về phía trước, hai ngón tay tạo thành kiếm, những tu sĩ bị Lăng Không Kinh kiếm khí điểm trúng thân thể đều lập tức tại chỗ nổ tung.

” Giết giết giết ”

Vũ Thiên Long đã giết đến đỏ cả mắt rồi, bên ngoài thân thể tràn ngập hư hỏa, tràn ngập ma khí, tất cả tu sĩ cố tình tới gần đều lập tức bị thiêu đốt, mặc dù cuối cùng vẫn chọn cách tự bạo thể nhưng trước khi bọn họ chết, hư hỏa đã triệt tiêu đi hồn phách.

Ngàn vạn tiếng nổ nối tiếp nhau vang lên, ngàn vạn cột máu tươi tưới đỏ cả trời, trước sự liều chết như điên dại này, Vũ Thiên Long không biết mình đã giết bao nhiêu người rồi, trên thân thể hắn cũng đã xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng những vết thương kia ngay lập tức liền do da khép lại.

” Giết, giết, giết, giết!!!! “.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 95: Đại Việt muôn năm!

Vũ Thiên Long một chưởng đâm xuống đánh nỏ nhục thân của hàng trăm tu sĩ quốc ngoại, một chỉ bắn ra thủ cấp địch nhân như mưa rơi rớt, Chiến Thần Đỉnh huyết quang vạn trượng phiêu phù tại trên bầu trời, khí tức trấn áp phô thiên cái địa mà khuếch tán, ở giữa trận quân trong lòng địch, Vũ Thiên Long tựa hồ một tôn ma thần, y phục nhuộm ướt máu tươi, song thủ tanh nồng máu tươi, tóc trên đầu cũng bê bết máu tươi cùng thịt nát, hân đã giết đến đỏ mắt rồi.

Điên cuồng!

Thạch Sanh lại nhắc lên Phá Thiên Phủ, một búa chém xuống khai thiên tích địa, cùng với sáu tên Thánh Tử hợp lực, không ngừng nghiền ép An Đới Thượng Nhân.

Tại trên bầu trời song phương liên tục triển khai giao chiến, tiếng âm vang kinh thiên động địa, thanh âm oanh minh ngập trời quanh quần, dư ba lực lượng vô cùng khủng bố kéo theo Đông Hải ngoài kia nhắc lên vô tận sóng lớn, mặt biển ừng ực bọt nước phun trào, đất trời ngã nghiêng.

Đây là chiến đấu của Hợp Đạo kỳ tu sĩ, dư ba phóng xuất ra bên ngoài quả thực quá mức khủng bố, có phần vượt khỏi cực hạn chống chịu của thể giới này, cả Bắc Bộ nơi nơi đều là chiến trường, lực lượng trùng kích liên tục điệp gia cho nhau, tựa hồ sóng cồn dừng động, sóng sau xô sóng trước phân tán ra bát phương liên miên không dứt.

Mà thiên địa lại như một tấm vải mềm, ở dưới sự trùng kích đó không ngừng vặn vẹo, rốt cuộc Thế Giới Chi Vong buộc phải hiện thân, cả hư vô bị hào quang từ kim tạo hình ngàn vạn cái mắt lưới triệt để bao trùm xuống.

Vũ Thiên Long một tay đẩy lùi vạn quân, ánh mắt thâm trầm lóe lên tinh mang sắc lạnh, thân hình chột động, sau đó nhắm hướng lão tổ Nam Thiểm tộc cách không đâm tới.

Một quyền này là nhục thân thuần túy, lực lượng mệnh mông vô tận từ thể nội Vũ Thiên Long mạnh mẽ phun trào, ép cho thương thiên chao đảo, đại địa lắc lư, quyền đầu xé toang hư vô khai mở ra một cái thông đạo màu đen.

Sát na khi thông đạo này xuất hiện, vùng ngực của lão tổ Nam Thiểm tộc bỗng nhiên lõm sâu vào, sau đó răng rắc thanh âm sụp đổ, cả thân thể hân tựa hồ cái mũi thương bị người ta ném mạnh về phía sau, huyết tinh phun trào về lên hư vô một vòng bán nguyệt tuyệt đẹp.

Vũ Thiên Long nhanh chóng phi thân đuổi theo, giáp công, lại thêm một quyền nữa đánh ra, khuôn ngực lão tổ Nam Thiểm tộc nát bấy, máu tươi phun thành dòng, hân tu vị Hợp Đạo trung kỳ dưới thế công của Vũ Thiên Long hoàn toàn không có lực phản kháng.

Vũ Thiên Long điên cuồng, ánh mắt đỏ rực vẫn vện tơ máu, một quyền lại một quyền liên tiếp đâm ra ”Bình! Bình! Bình” Mỗi một quyền rơi xuống đều nặng nề như sơn nhạc, mặc cho nhục thân Hợp Đạo kỳ trải qua mười lần thiên kiếp rèn đúc có mạnh mẽ đến mức nào cũng đều vô pháp chống chịu.

Tựa hồ búa sắt đập lên miếng thịt mềm vậy, chẳng mấy chốc mà lão tổ Nam Thiểm tộc nhục thân nát bấy, y như một đồng thịt vụn, bất quá, từ vùng cổ trở lên vẫn còn khá nguyên vẹn, thân sắc mang theo điên cuồng cùng thống khổ, hân muốn gào thét thể nhưng thanh âm vừa mới rời miệng lại bị tiếng quyền đầu của Vũ Thiên Long áp chế, uất ức, thống khổ theo vòi máu phun lên đến tận trời.

Giết giết giết giết!.

Ở bên kia, đám người Thạch Sanh đang cùng với An Đới Thượng Nhân đối chiến đều khiếp hồn nhìn lại, nhìn sự tàn độc, thần thái điên cuồng biểu hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt Vũ Thiên Long mà không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc còn sống sót giờ phút này tim đập chân run.

”Thanh niên kia! Hân là kẻ nào a? Tại sao tu vị bực này trong giới tu chân Đại Việt ta lại chưa từng được nghe qua? “.

An Đới Thượng nhân thần sắc lập tức phát sinh biến hóa, đôi công cùng Thạch Sanh hân đã sớm rơi vào thế hạ phong rồi, nếu như để tên thanh niên kia rảnh tay e là kết cục cũng thế thảm không khác gì đồng bọn, trở thành một đồng thịt nát.

Nghĩ vậy, thân thể hân lập tức lùi lại phía sau, từ trong túi trữ vật rút ra một tấm linh phù màu tím nhạt, miệng lâm lâm chú ngữ, linh phù lập tức bốc cháy, theo đó một tấm màn sương mù màu vàng đất âm đậm hình thành rồi bao phủ lấy thân thể An Đới Thượng Nhân.

Cũng đồng thời thiên không chớp giạt, nổ vang mấy hồi, tựa hồ tiếng trống trận thúc dục vậy, sát na, từ phương bắc một đám mây mù vạn trượng ngàn ngạt kéo đến, rồi một tòa lầu các màu đen chập rờn trời đất, ở đó lan tràn ra một cỗ khí tức mệnh mông vô tận hoàn toàn có thể đè ép thiên địa, hủy diệt sinh linh.

Khí tức này tựa hồ là từ tinh không bên ngoài lan tràn tới, vô cùng cổ lão cũng tuyệt đối xa lạ, trên tòa lầu các, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh thâm trầm vang lên, chỉ một tiếng hừ nghe như tùy tiện lại có thể áp chế khiến cho thời không bị định trụ, vạn vật bị định thân, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, thanh âm oanh minh ngừng quanh quần.

Tiếng hừ này chứa đựng nồng đậm thể lương, cũng có thể là mang theo cảm thán và nhàn nhạt bất lực, tức khắc một luồng uy áp kinh tâm động phách âm vang phủ xuống.

Vũ Thiên Long lạnh nhạt nhìn lên, khi cảm nhận được khí tức của tồn tại phía trên lầu các kia, trái tim hân không khỏi lập bộp gia tốc, nuốt vào một hơi

khí lạnh, ở đó đâu phải chỉ một người, mà có đến gần mười người, bọn họ tu vị tuyệt đối thâm sâu khó đoán, nhìn trên khí tức cơ hồ đều siêu việt bản thân hẳn.

Tại sau nữa cái hơi thở, trên bầu trời là hằng hà sa số tu sĩ lúc nhúc một mảnh đen đặc, có lẽ là vừa mới trải qua chém giết ở đâu đó quy tụ lại, bọn họ trên thân huyết tinh nồng nặc, sát khí càng là kinh thiên động địa.

”Giết! Giết hết đám man di Việt Tộc!“

”Vu Tộc huy hoàng, Trung Hoa huy hoàng!“

Ngàn vạn tiếng hét đồng loạt vang lên như thủy triều cuộn cuộn, khí tức cực kỳ hung mãnh, những nơi đội quân ngoại giới đi qua vạn vật tựa hồ đều bị mất đi sinh cơ, âm đạm vô cùng, ngay cả mặt đất cũng không thể nhìn thấy quang trạch.

Rốt cuộc, trên tòa lâu các kia một cái thủ ấn che trời nhằm hướng Vũ Thiên Long hung hăng ép xuống, áp lực cường đại khiến cho hư vô lập tức toái diệt.

Đồng Hải kịch liệt chấn động, cỗ áp lực này mạnh mẽ đến độ trong khuôn viên hàng trăm vạn dặm xung quanh mặt đất đều bị ép lõm vào sâu vài tấc, ngay cả sóng biển cũng không thể nhấc lên, dưới lòng đại dương ục ục nổ vang như núi lửa phun trào, lực lượng này đủ để diệt sinh, diệt thế.

Vũ Thiên Long thần sắc nghiêm túc, một đám đám ra cùng với thủ ấn kia ngạnh kháng, một tiếng nổ siêu việt vạn âm thanh linh vang lên, âm lực cuộn cuộn hành tẩu trong thế giới này.

Sau một kích, cả thế giới hóa thành phong bạo, nhấc lên kinh thiên địa chấn, thân thể Vũ Thiên Long bị ép rơi xuống đại địa, tiếp tục chìm sâu vào bên trong mặt đất đến hơn nửa người, miệng lập tức thổ huyết, cảm giác lục phủ ngũ tạng kịch liệt đau nhức, não hải càng là oanh minh không ngừng.

”Quá mạnh!“ Vũ Thiên Long nuốt vào máu tươi, cảm khái thốt lên, đúng lúc này từ phía nam một luồng đại âm tựa sóng triều cồn dâng, lan tràn dữ dội ”Giết hết đám ngoại bang, Việt Tộc trường tồn! Lạc Hồng trường lưu!“

Tu sĩ của Đại Việt đã tới, mấy trăm vạn tu sĩ, từ đằng xa có thể nhìn thấy như những đạo cầu vồng, cảnh tượng này phạm nhân tuyệt đối không thể bắt gặp, chỉ có tu sĩ, chỉ có những tu sĩ của quốc ngoại và quốc nội tham gia trận chiến này mới có thể nhìn thấy một cách rõ ràng nhất, suốt đời khó quên.

Trong những phạm nhân nhỏ yếu ấy, có lẽ cũng vài người có được may mắn trong vòng trăm năm nhìn thấy cảnh tượng mưa sao băng, nhưng giờ phút này, những tu sĩ của Đại Việt quốc di hành trong hư vô so với mưa sao băng còn hoành tráng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Những đạo cầu vồng giống như là một con mưa, từ đằng xa tinh không điên cuồng bay tới, chẳng thể nhìn rõ dung nhan của những tu sĩ đó, nhưng có thể cảm nhận được từ bên trong những đạo cầu vồng truyền ra một sự quyết tâm không màng sống chết cùng sự điên cuồng với chấp nhất bảo vệ ”Tổ Quốc“ ”Bảo vệ“ ”Dân Tộc“.

Giờ phút này, cho dù là thiên sơn không thể phá vỡ, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà lùi bước, cũng phải ở trước mặt bọn họ mà run rẩy, cho dù là vắn thạch, là tinh thiết cũng phải bị chân họ đạp sụp.

Đại Việt muôn năm!

Bốn chữ này vô cùng sống động, nó biến thành một loại khí thể cao ngút trời, khí thể của riêng bá tánh, con dân Đại Việt, trong sự bi tráng lộ ra nhiệt huyết sôi trào.

Không một người nào trong hoàn cảnh này lại không bị tác động đến, cho dù là hạng người đại gian đại ác, hay tâm như sắt đá, hễ có một chút tình cảm lưu luyến cô hương, giờ phút này cũng sẽ được phóng đại tới vô hạn, nhiệt huyết thiêu đốt.

”Đại Việt muôn năm! Giang sơn không đoạn, nhật nguyệt trường lưu!“

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 96: Một người cản vạn quân

Hợp Đạo kỳ đại viên mãn, ở tầng thứ tu vị này đã là vắn đỉnh của thế giới, thông thường đều được gọi là Vắn Đỉnh cảnh, Đạo bọn họ truy cầu đã đạt đến đại thừa bán bộ chân ngã, có thể xưng tụng một tiếng Tiên gia, hương hương hòa của phạm nhân mười cõi, nếu thọ nguyên không cạn thì chính là bắt từ bắt diệt.

Giả như không may chết đi cũng hoàn toàn có thể lợi dụng hương hòa lực lượng để niết bàn trùng sinh lần nữa, như vậy hương hòa giới cũng sẽ quán dung với Hợp Đạo kỳ đại viên mãn tu sĩ, trở thành căn cơ thiên địa, trở thành một bộ phận thực lực của bọn họ.

Lý do khiến cho Hứa Vân Phi một tu sĩ Hóa Hư kỳ phải bỏ mạng, Vũ Thiên Long thực sự không mấy rõ ràng, cho dù đã dung hợp đến bảy thành ký ức của Hứa Vân Phi, thế nhưng cũng không hề có chút nào thông tin.

Tại cổ thi thể của hắc bên ngoài tinh không Hoang Cổ Chi Địa, nơi mi tâm bị khoét ra một cái lỗ lớn, tựa hồ chính là sát chiêu chí mạng, thế nhưng kẻ nào lại có thực lực để giết chết Hóa Hư viễn cổ chỉ bằng một chiêu? Điều này Vũ Thiên Long thực không dám nghĩ đến.

Chật vật ly khai cái lỗ do chính hắc tạo ra trên mặt đất, lui lại phía sau, sắc mặt tái nhợt, một kích vừa rồi nhìn thì có vẻ tầm thường nhưng thực tế lại cực kỳ hung hiểm, đây là lần đầu tiên Vũ Thiên Long cảm nhận được toàn bộ sự kinh khủng của tu sĩ Văn Đình!.

Vừa lui về phía sau, Vũ Thiên Long lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa, thần sắc dữ tợn, trực tiếp dùng lưng đánh vào một lão giả địch nhân quốc ngoại, không đợi tiếng kêu thảm thiết của lão kịp phát ra khỏi miệng thì một luồng lực lượng mạnh mẽ đã âm âm truyền vào trong cơ thể, khiến cho nhục thân y tại chỗ nổ tung, nhưng máu huyết còn chưa kịp tàn ra thì liền lập tức nát bấy, trở thành một luồng sinh cơ bị Vũ Thiên Long hút toàn bộ vào bên trong thể nội.

Thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không thể bỏ chạy, Vũ Thiên Long một tay nắm xuống!

Hết thấy mọi chuyện chỉ xảy ra trong cái nháy mắt, thân thể Vũ Thiên Long lui lại phía sau ngoài mười dặm, trực tiếp lao vào đám tu sĩ quốc ngoại, trong tiếng âm âm, một đường gào thét, hắc hắc động tới tu sĩ nào thì kẻ đó ngay lập tức bạo thể từ vong!.

Từ bên trên tòa lầu các, một cái bóng mờ ảo bay vút ra, định trụ tại hư vô, là một tráng niên, hắc nhục thể vô cùng cao lớn, nước da ngăm đen, mặt vuông râu rậm, ánh mắt cực kỳ hung tàn, khi tráng niên hiện thân, uy áp cuồng bạo nhất tề phủ xuống, thiên địa lập tức hóa oanh minh, ngàn vạn tu sĩ ngoại quốc đồng thanh hô ứng: ” Xi Vưu Chiến Thiên! Chiến Thiên Vạn Tuế! ”

Sát khí trong mắt Xi Vưu lóe lên, khi hắc đang muốn cất bước truy kích Vũ Thiên Long thì đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền lại.

Kiều Nguyệt Nga thân mặc hồng sam từng bước lao tới, Xi Vưu chỉ cảm giác mắt hoa lên một cái đã thấy màu đỏ ngập trời ập tới, sắc mặt đại biến, hắc không dám đuổi theo Vũ Thiên Long nữa mà vội vàng lui lại phía sau!

” Lão nương mấy trăm năm không phạm sát giới, ngươi có lẽ đã quên đi cái tên Kiêu Cô Tử của lão nương năm đó là từ đâu mà có rồi a! “

Kiều Nguyệt Nga nghi hoặc nhìn Vũ Thiên Long, nàng thực không rõ trong lãnh thổ Đại Việt từ bao giờ lại xuất hiện một cái thanh niên, ở dưới một kích toàn lực của Văn Đình kỳ vẫn có thể ung dung bỏ chạy, hơn nữa thanh niên này nhìn thế nào nàng cũng thấy rất quen, Kiêu Nguyệt Nga vung tay phải về phía trước, hư vô bỗng nhiên xuất hiện hồng quang vô tận!

Hồng quang này cũng không phải là từ xa xôi trong tinh không truyền lại mà là từ trong cơ thể đám tu sĩ tòa ra, giống như máu huyết dưới da bọn họ lúc này đồng loạt tỏa sáng vậy!

Từ xa nhìn lại, thân thể cả ngàn tu sĩ tỏa ra huyết quang, giống như mặc một bộ quần áo màu đỏ chói mắt! Thậm chí trên thân thể của Xi Vưu cũng xuất hiện màu hồng!

Tiếng âm âm vang dội, khi đám tu sĩ dường như vừa mới khoác vào một chiếc hồng y thì đột nhiên ngàn vạn tiếng thét dài thảm thiết trong nháy mắt truyền ra.

Máu huyết tại thể nội mấy ngàn tu sĩ này cuộn cuộn chảy, bị một cỗ lực lượng kì dị từ trong cơ thể bức bách toàn bộ ra ngoài, di động khắp bề mặt da, theo lỗ chân lông tràn khỏi thân thể!.

Máu huyết bốc hơi, mấy ngàn tu sĩ ngoại quốc chết theo một cách không tưởng, nhục thân phút chốc trở nên khô kiệt, tựa một nắm tro tàn dưới hàn phong quét qua, triệt để tiêu tán.

Xi Vưu vác trên vai cây Lang Nha Bổng, về mặt hắc dưới hồng quang thần thông của Kiêu Nguyệt Nga trở nên vạn vạn dữ tợn, rốt cuộc Xi Vưu gầm lên một tiếng.

” Tiểu bối, một chút thủ đoạn cũng dám cùng ta lớn tiếng? “.

Đại bổng hướng Kiêu Nguyệt Nga hung hăng chém xuống, đồng thời trên tòa lầu các màu đen gào thét bay ra thêm bốn đạo cầu vồng, bọn họ khí tức đều cực kỳ khủng bố, trong đó có đến ba cường giả Văn Đình kỳ.

Đúng lúc này thiên không lòi quang chớp giật, ì ùng tiếng nổ trầm đục vang lên, một con tử kim trường long thân dài vạn dặm lấy bầu trời làm biển lớn, từ long trên bầu trời vùng vẫy, miệng nhả ra trùng điệp lôi kiếp, mấy vạn tu sĩ ngoại quốc dưới lôi kiếp bao phủ đều trực tiếp thân hình cầu diệt.

Một cái bóng người chậm rãi hướng Vũ Thiên Long ung dung đi tới, khi khoảng cách thật gần có thể nhìn ra hắc chính là Lý Trác Thần.

Vũ Thiên Long thấy sư tôn chỉ nhẹ gật đầu, Lý Trác Thần tựa hồ cũng hiểu tâm tư của đồ nhi, hắc không nói gì, về mặt mang theo nồng đậm tang thương đảo mắt nhìn quanh một vòng, sau đó thờ dài ra một hơi.

” Nội quốc còn chưa chuẩn bị xong cho chiến sự, các ngươi tận lực ngăn cản địch nhân tại Bắc Bộ, có chết cũng không cho phép bọn chúng tiến sâu vào lãnh thổ Đại Việt! “

Giọng nói khàn khàn của Lý Trác Thần truyền khắp thương khung!

Vũ Thiên Long lùi lại vận khí chữa thương, lập tức truyền ra thần niệm cho Thạch Sanh, hẳn muốn mượn Phá Thiên Phủ để giết địch, Thạch Sanh cũng không kịp suy nghĩ liền gật đầu đáp ứng.

Phá Thiên Phủ trên tay Vũ Thiên Long một nhát chém xuống đã không còn ai ngăn trở, lưỡi búa khổng lồ kia dù là cách nó rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, trong tiếng ầm vang, lưỡi búa lạnh lùng chém xuống liền khiến cho gần năm ngàn tu sĩ bị chém đứt thành đôi, chết thảm!

”Chỉ thời gian ngắn như vậy mà chúng ta đã hy sinh gần ba vạn tu sĩ” Trong tòa lâu các một giọng nói tang thương vang lên, sau đó một cái hư ảnh bàn tay khô gầy gò thét bay ra, bàn tay này từ trên đỉnh đầu Vũ Thiên Long ép xuống.

”Chiến Thần Điện, Hắc Kiếm Tộc, phá hồn nhất kiếm, ngăn cản Phá Thiên Phủ”

Thanh âm trầm đặc truyền tới mấy ngàn tu sĩ mặc hắc y ở bốn phía Chiến Thần Điện, đám người này lập tức ngừng đầu, không cần nghĩ ngợi gì, hóa thành một loạt vết sáng, lao thẳng đến Vũ Thiên Long.

Trong nháy mắt khi lưỡi búa hạ xuống một lần nữa, mấy ngàn tu sĩ quốc ngoại như vô thức đồng loạt làm cùng một động tác, tay phải nhấc lên biến ảo ra một thanh hắc kiếm, cầm kiếm trong tay chém xuống!

Mấy ngàn đạo kiếm khí gào thét, ngưng tụ lại một chỗ hóa thành cây đại kiếm khổng lồ, như cầu vồng cắt ngang bầu trời, lao thẳng tới lưỡi búa!

Trong tiếng ầm vang kịch liệt, lưỡi búa liền dừng lại, kiếm khí bị đánh tan, mấy ngàn tu sĩ quốc ngoại đồng loạt phun máu tươi, nhưng bọn họ không hề dừng lại chút nào mà tiếp tục vung tay trái lên, khiến máu tươi hóa thành huyết quang, lại một lần nữa nhấc kiếm trong tay đã dính đầy máu tươi, chém ra thêm một đạo kiếm khí!

Ánh mắt Xi Vuu lóe sáng, hướng tới vị trí Vũ Thiên Long ở phía xa giờ phút này đang ngạnh kháng cùng cái đại thủ ấn lao ra từ bên trong Chiến Thần Điện, hẳn trăm mặc, hữu thủ bất quyết, điểm một chỉ về phía Vũ Thiên Long.

”Không tiếc tất cả đại giới, phong ấn hoặc giết chết kẻ này cho ta” Xi Vuu gầm gừ.

Trong nháy mắt khi thanh âm của Chiến Thần Xi Vuu thoát ra khỏi miệng, phía sau lập tức có ba luồng u quang lóe lên, vừa vận vẹo liền hóa thành ba người mặc tử bào!

Ba người mặc tử bào che kín toàn thân, nhìn không thấy hình dáng, họ không mở miệng mà lạnh lùng cất bước, hóa thành u quang giết thẳng về phía Vũ Thiên Long!

Cũng trong giờ phút này, tu sĩ Đại Việt từ xa ầm ầm lao tới, trong tiếng gầm xé gió mang theo vinh quang, mấy trăm vạn tu sĩ điên cuồng chém giết, triển khai một trận chiến tàn khốc với đám người xâm lấn!

Chiến tranh lúc này mới chỉ bắt đầu mà đã cực kỳ thảm thiết!

Tiếng gầm thét điên cuồng vang vọng, chém giết kinh thiên, từng luồng máu tanh tràn ngập khắp hư vô!

Một tu sĩ Đại Việt vừa nhấc tay phải bất quyết, dùng pháp bảo giết chết một địch nhân quốc ngoại, khi chưa kịp ngừng đầu đã bị một thanh phi kiếm xuyên qua thân thể, hẳn nở một nụ cười trước khi chết!.

”Đại Việt vinh quang...!”

Tu sĩ quốc nội ngã xuống như rạ, trước khi chết vẫn gầy dựa muốn nhìn về quê quán một lần, nhưng cuối cùng trước mắt mơ hồ, trong tiếng cười thảm lựa chọn tự bạo!

Dù chết cũng muốn chết cho oanh liệt!

Tiếng ầm vang nổi lên, toàn thân một tu sĩ Đại Việt thành linh nổ tung, hình thành một luồng lực hủy diệt khuếch tán khắp bốn phía!.

Ở địa phương xa hơn, một nam tử trung niên toàn thân tràn ngập vết thương, rất nhiều máu tươi chảy ra, bên ngoài thân thể còn có đến ba, bốn thanh phi kiếm đâm vào, xuyên thấu tim can, hẳn chuẩn bị sụp đổ.

Như không cảm thấy đau đớn, trong tiếng cười dài nhìn chăm chăm vào tu sĩ quốc ngoại phía trước, trong tích tắc khi áp sát thân mình, hẳn lựa chọn tự bạo, đồng quy vu tận với địch nhân.

Trần Tử Nam, Lý Trác Thần, Kiều Nguyệt Nga cùng với ba tên tu sĩ Văn Đình bên phía Hoa Hạ kịch liệt chém giết, ngập trời thanh âm oanh minh quanh quẩn.

Đoàn Thế Khánh, Thạch Sanh cả người đầy huyết tinh, hai mắt cũng đỏ lên rồi.

Vũ Thiên Long bị thủ ấn kia của Hình Thiên một lần nữa đánh chìm vào bên trong mặt đất, hẳn gào thét, khai địa giết ra.

Giết, Giết, Giết!.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 97: Tu sĩ Đại Việt ai sợ chết!

Chiến trường dành cho đại tu sĩ ngập trời ba động, lực lượng trùng kích kinh thế hãi tục khiến cho Thế Giới Chi Vông bao phủ tinh không cũng không khỏi kịch chấn, Đông Hải phun trào, vô tận sóng lớn cuồng quần chồng chất lên nhau rồi ào ạt đổ vào bờ, kéo dài hàng trăm dặm, từ Bắc Bộ đến tận điểm đầu Trung Bộ đều chìm trong hồng thủy.

Bên phía Hoa Hạ, số lượng Hợp Đạo kỳ có đến hai mươi ba người, trong số đó chín kẻ tu vi đã đạt tới Vắn Đỉnh, thực lực dạng này đủ để cày nát cửu châu, không những vậy, từ biên cảnh tu sĩ quốc ngoại đông như kiến cỏ từng giờ từng phút vẫn đang vượt đại kết giới ngàn ngút kéo sang, khắp đất trời là thanh âm oanh minh, rầm rập ngàn vạn cái thi thể chồng chất lên nhau, dòng Nguyệt Giang đỏ rực màu máu, tầng không hôn ám, khí tức tang thương tanh nồng đến lợm giọng.

Chiến trường dành cho tu sĩ từ Kết Đan trở xuống cũng không kém phần ác liệt, bọn họ mặc dù thực lực không cao thế nhưng số lượng lại đông đến kinh khủng, nhìn tổng thể song phương chỉ ít phải đến ba trăm vạn người.

Thanh âm gào thét thê lương, tiếng binh khí va chạm, tiếng trống trận thúc dục cuốn vào khói bụi quanh quần hư vô.

Tu sĩ Đại Việt giờ phút này chỉ có một mục tiêu duy nhất đó chính là ngăn cản địch nhân, đem tính mạng của mình ra làm thành đồng lữ sắt ngăn ngoại bang xâm lấn vào sâu bên trong lãnh thổ.

Chém giết điên cuồng, máu tươi cùng tử thi đen đặc đại địa!

Nhìn từ xa tựa hồ trên con đường đất một tôn tuần mã cát vô phi nước đại quần lên cát bụi, âm âm thanh âm trùng kích vang vọng, càng nhiều hơn là lực lượng do tu sĩ song phương tiến hành tự bạo, một tấm màn huyết vụ được nhắc lên, như sương mù màu đỏ bao phủ hoàn toàn biên thổ.

Tràng cảnh chém giết cứ thế tiếp diễn, một người ngã xuống liền có một người khác nối gót đứng dậy, trải qua thời gian, hàng chục ngọn son phong đều bị san phẳng thành bình địa, mặt đất chỉ chừa những vết chày chém sâu hoắm, sấm lăm cháy trụ, thành thị, tiểu trấn đỏ sục, gia viên hư tán.

Phàm nhân thế tục đều đã rút vào sâu trong quốc thổ, từ Trung Bộ nhìn về phương bắc một mảnh đen đặc, sát khí, tử khí kinh thiên nhuộm màu đại địa, oanh minh chấn động ngày đêm không dứt, thi thoảng lại có từng trận mưa máu tanh nồng theo phong bạo thổi tới.

Chúng nhân kinh sợ lập đàn cầu bái, tiếng than khóc, thanh âm nức nở, thuận lợi vẽ lên một bức son hà đồ thê lương đen tối, ức vạn người dâng hiến hương hỏa bản thân, cầu nguyện cho những anh hùng từ sĩ đang chiến đấu bên ngoài biên cảnh.

Đại tu sĩ thần thông đều đã phân tách ra, có đơn đầu, cũng có từng nhóm người hợp lực công kích một người, Hợp Đạo kỳ song phương ban đầu số lượng chênh lệch có thể nhìn ra được rõ ràng, tu sĩ Đại Việt rơi vào hạ phong, bất quá theo thời gian trôi đi, các đại gia tộc ẩn tu đều phái lực lượng đến chi viện, những gia tộc này tuy cực ít khi hiện thế, nhưng thực lực tuyệt đối không hề thua kém bất cứ một tông môn bình thường nào.

Bên phía Đại Việt, Hợp Đạo kỳ có hai mươi mốt người, bảy người trong số đó là Vắn Đỉnh đại năng, mặc dù còn có chút chênh lệch nhất định, thế nhưng vẫn có thể dùng đến sự điên cuồng để bù đắp.

Giết, Giết, Giết!

”Tu sĩ Đại Việt ai sợ chết?” Câu hỏi này không người đi trả lời, lại như một hồi khẩu hiệu để cho chúng nhân hô ứng, âm lực như sóng triều, như thác lũ gầm thét, một người nằm xuống, một người khác đỏ mắt giết lên.

Phía xa, một nam nhân đang đập lên phi kiếm, bàn tay y hung hăng nắm chặt lấy cổ địch nhân, cắn răng giật mạnh, thủ cấp đối phương theo đó như tảng đá nặng nề rơi xuống, cả người y nhiễm đỏ huyết tinh, bất quá, phía sau lưng nam nhân lại bị một thanh thiết thương xuyên thấu, trước khi ngã xuống y vẫn kịp gầm lên một tiếng: ”Tu sĩ Đại Việt ai sợ chết! “.

Phía xa hơn một lão nhân đầu tóc hoa râm, tu vi Nguyên Anh cảnh, dưới sự dồn ép của mấy chục tu sĩ ngoại quốc, mặc dù thân thể chồng chất vết thương, thế nhưng ánh mắt lão vẫn nồng sát khí, rốt cuộc một tiếng nổ kinh tâm động phách vang lên, nhục thân tự bạo, Nguyên Anh tự bạo, mấy chục tu sĩ ngoại quốc kia bị lực lượng trùng kích cuốn vào đều đồng quy vu tận.

Một nữ nhân tu vi Trúc Cơ, y phục nàng bị người ta chém xuống từng mảnh, từng mảnh lớn, cả người đều bị máu huyết nhuộm đỏ, chỉ còn lại khuôn mặt thanh tú, bộ ngực căng tròn nhấp nhô theo nhịp thở gấp gáp, trước khi ngã xuống nàng quyết định tự bạo.

Tràng cảnh như vậy diễn ra ở khắp nơi, không có trốn tránh, không có sợ hãi, chỉ có điên cuồng.

Nước mắt thì nhà tan, dưng khí mắt thì giang sơn sụp đổ, ai cũng đều có gia hương, ai cũng có cho mình cố thổ, mặc trước kia là kẻ hèn nhất thế nào, đứng trước đại thời cuộc đều là anh hùng nghĩa sĩ.

Chết có gì đáng sợ, sống lắm than, sống tui nhục có gì vui?.

Tam Linh không biết từ lúc nào đều đã xuất hiện, trên bầu trời cùng với địch nhân điên cuồng chém giết, vận mệnh bọn họ bị buộc vào quốc vận, quốc vận đứt, Tam Linh từ.

Tiểu Kê một chương vỡ nát ngực tu sĩ Hoa Hạ, hấn liếm môi cười tà dị, tiếp tục một quyền đâm ra, miệng bô bô hét lớn: ”Đánh cho các ngươi biết, lão tử..Lão tử danh tự Thượng Mã Phong. Là Thượng Mã Phong a! “.

Tiểu Tượng hóa thân voi trắng chín ngà, hình thể vạn trượng giãy xéo hư vô, điên cuồng đâm đạp lên tu sĩ ngoại quốc, ngập trời tiếng voi gầm, hổ khiếu.

Tiểu Mã càng giết càng hăng, tấm áo bông dày màu hồng nhạt đã bị hấn vỡ xuống, vận lên mình một bộ thanh sam thuần khiết, khí thế ngút trời.

Nếu như sau này có người từng tham dự cuộc chiến ở Đại Việt năm đó may mắn sống sót, khi trở về tông môn, đảng đàn giảng đạo, giả như chúng đệ tử hỏi hấn vinh quang là gì, nhất định hấn sẽ trả lời như sau.

” Vinh quang là ý chí, một ý chí hỗn loạn, ý chí này có nguyên tắc, đó chính là không cho phép mình lui lại phía sau, quyết không cho phép kẻ địch tiến lên một bước! Cho dù là chết, cũng nhất định phải chết cho oanh liệt!

Nhưng tu sĩ chúng ta không phải ai cũng có thể rơi vào tình cảnh điên cuồng như vậy, thật sự vẫn rất sợ chết... Nhất là sau khi nhìn thấy rất nhiều đạo hữu, thân bằng ở bên cạnh tử vong, khi mấy vạn tu sĩ chỉ còn sót lại mấy ngàn, có ai là không sợ chết?

Đằng sau sự vinh quang cũng chỉ là hư vô, đứng trước cái chết, không mấy người có thể có được sự vinh quang này... “.

Hai mắt Vũ Thiên Long đỏ bừng, trong lúc hấn không ngừng lui về phía sau, đã nhìn thấy những hành động điên cuồng của tu sĩ Đại Việt, bắt gặp những gương mặt mãn nguyện, cảm nhận được những luồng khí tức không thể nói rõ bằng lời.

Giết, giết, giết, giết!

Vũ Thiên Long xoay mạnh người trực tiếp nhảy vào giữa đại quân quốc ngoại, giơ tay trái lên, ngọn lửa đa sắc trong mắt tràn ra ngợp trời, lao thẳng về phía trước, tất cả những tu sĩ quốc ngoại cản trở ở phía trước đều bạo thể tử vong!

Hấn lại vùng tay, hư ảnh trường hà tràn ra, tiếng ầm ầm vang vọng, những tia chớp vô tận kia gào thét, phong tỏa thiên địa, nuốt lấy tu sĩ quốc ngoại!

Xung quanh đều là tu sĩ quốc ngoại, một mình Vũ Thiên Long đã tách ra khỏi đại quân của Đại Việt, trực tiếp nhảy vào giữa vòng vây, phát tay một cái bốn phía liền có tiếng kêu thảm thiết vang lên kinh thiên động địa, Vũ Thiên Long giết đến đỏ cả mắt, hấn cũng không biết mình đã giết bao nhiêu người!

Hấn chỉ nhận thức được tất cả tu sĩ ở bốn phía đều là kẻ địch! Huyết quang lóe lên, Thuận Thiên Kiếm bên trong Sơn Hà Đồ giờ phút này hiện thế, không ngừng cướp đi tính mạng của những tu sĩ Hoa Hạ!

Liên Châu Thần Nô bắn ra, ngàn vạn địch nhân như mưa đổ xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên có ba đạo u quang từ trong đại quân của tu sĩ quốc ngoại lao thẳng tới Vũ Thiên Long, ngay khi đến gần, ba đạo u quang bất ngờ hóa thành ba tu sĩ mặc tử bào!

Ba tu sĩ này sau khi hiện thân liền nhanh chóng bấm quyết, từng trận tiếng rì rầm từ trong miệng nhanh chóng truyền ra!

” Lấy hậu nhân Vu Tộc ta, hiến tế sinh mạng, gọi thần thông bộ tộc, phong ấn sinh cơ toàn thân của người này! Phong! “.

Ngay khi thanh âm đồng loạt truyền ra, có ba đạo phong ấn trực tiếp từ mi tâm của ba tu sĩ ẩn mình trong tử bào lóe lên, hóa thành một luồng uy áp kinh thiên động địa, lao thẳng tới Vũ Thiên Long!

Vũ Thiên Long trong lúc đang chém giết thành linh ngẩng đầu, hai mắt đỏ bừng lộ ra vẻ điên cuồng, trận chém giết ngắn ngủi này đã khiến cho hấn hao phí rất nhiều nguyên lực, đây không phải là đánh nhau với một người, mà là chém giết mấy vạn người!

Ở nơi này không có bất cứ một kỹ xảo nào, chỉ có làm thế nào để giết được càng nhiều kẻ xâm lược càng tốt!

Tất cả thần thông trên chiến trường đều biến thành cực kì đơn giản, chỉ có giết, giết, giết!

Ba đạo phong ấn của Vu Tộc tới gần, ngay khi Vũ Thiên Long ngẩng đầu lên, trực tiếp va vào thân thể hấn.

Vũ Thiên Long gầm nhẹ, ngay trước khi ba đạo phong ấn kia giáng xuống, hấn nhấc tay phải lên hướng về phía trước mạnh mẽ đâm ra một quyền, một quyền này đẩy lên cuồng phong gào thét, hóa thành một quyền ảnh khổng lồ, xuyên thấu qua ba đạo phong ấn đang lồng vào nhau kia, cả hai bên không hề có một chút nào tổn thương, ngay khi đạo phong ấn kia giáng xuống, quyền ảnh hư ảo của hấn cũng đánh thẳng lên thân thể của ba kẻ mặc tử bào kia!.

Quyển 2 - Chương 98: Bao Giờ Hoa Đào Nở?

" Bất cứ kẻ nào phạm vào Đại Việt đều phải chết! " Vũ Thiên Long đỏ mắt hét lớn, ba đạo phong ấn thuận lợi đi xuyên qua chân thân hắn.

Vũ Thiên Long cắn răng, chiến bào sau lưng trực tiếp nổ tung, lực lượng công kích đến từ bốn phương đều bị áp súc, phóng xuất bốn phía không gian, ba đạo phong ấn này tuyệt đối không tầm thường.

Cổ họng ngòn ngọt tư vị nhưng miệng lưỡi đắng chát, Vũ Thiên Long nhấc tay điểm mạnh lên thiên linh cái, tự thân phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Cũng đồng thời đại quyền ảnh che phủ bầu trời nhằm hướng tam đại Vu Tiên công kích tới, chỉ nghe được một tiếng nổ trầm đục, cả hư vô tựa hồ chùng hẳn xuống, bát phương gọn sóng lan tràn, lực lượng loại này đủ để nhấn chìm thiên địa.

Tam đại Vu Tiên thần sắc hải nhiên biến đổi, bọn họ dùng đến Vu Thuật, hiến tế thọ mệnh, bỏ ra không ít đại giới, thế nhưng tất cả cũng vền vện khiến cho đối phương thổ huyết, mà riêng phần mình lúc này đây không biết phải xử lý ra sao với đại quyền ảnh khổng lồ vẫn đang âm âm giáng xuống, tùy thời có thể nghiền nát tất cả.

Nhìn như một ngọn sơn nhạc, lại tựa một ngôi lưu tinh, Nhất Thủ Già Thương Khung chính thức che trời, uy áp kinh thiên động địa phong bế ngàn dặm phạm vi bên dưới, thiên địa bị trói buộc, pháp tắc bị hoán đổi, trong một quyền tương chừng như nhất thời bộc phát kia lại có thể cảm nhận được nhàn nhạt mùi vị Sinh Tử Đạo Nguyên.

Áp lực càng lúc càng lớn, khiến cho đại địa nứt toác, sơn phong đổ sụp, ngàn vạn tiếng vang hóa hóa thành âm bạo lan tràn, quấn quanh thiên địa.

Chiến trường, đại tu sĩ cũng như ngàn vạn tu sĩ tu vị Kim Đan trở xuống đều lập tức đình chiến hướng mắt lên bầu trời.

Lê dân bá tánh hướng mắt lên bầu trời.

Thiết Trụ, Công Tôn Uyển cùng hai huynh đệ nhà họ Võ đang theo chúng trưởng lão Vạn Kiếm Tông trên đường kéo đến trợ chiến đồng thời hướng mắt lên bầu trời.

Ở đó, nơi vị trí cao nhất phong vân dừng động, phía bên trên đại quyền ảnh thỉnh thoảng xuất hiện một cái bóng mờ, bóng mờ này rõ ràng là hư ảnh của một người, hẳn đầu đội đế quan, thân mang đế bào, tay cầm âm dương quyền trượng đại diện cho sinh tử, cao thấp không ngừng tàn sát ra một loại khí tức cực kỳ thần thánh.

" Là hắn! Lạc Thiên "

" Là Thiên Long! "

" Là con trai chúng ta! "

" Là ca ca! "

" Là Long nhi! "

" Khai Trần Thiên Tượng! Thiên Đạo Sứ Giả, hắn vậy mà được thiên đạo công nhận! "

" Chẳng phải nói xưa nay, vô số tiểu kiếp trôi qua vẫn chưa từng xuất hiện thêm Khai Trần Cảnh? "

Úc vạn chúng nhân kinh nghi, chiến trường im bất một mảnh nhường chỗ cho thanh âm nghị luận vang lên không ngớt, bất kể địch ta, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt hướng nơi chính tầng trời đang đập trên đại thủ ấn một tôn cự nhân to lớn, người này về sau chính là Thiên Đạo, người này, hẳn là Vũ Thiên Long.

Khai Trần Già đối với tu chân nhân sĩ mà nói chẳng phải thứ gì quá xa lạ, cứ mỗi lần Thiên Đạo tiếp dẫn bọn họ đều được thấy qua, ngay cả phạm nhân thế tục trăm năm thọ mệnh, thì kẻ may mắn cũng có thể bắt gặp một vài lần trong đời.

" Tam Thiên Đạo đại thành, không những vậy còn là Sinh Tử Đại Đạo, hắn ta làm cách nào đạt được! " Vị Vắn Đình đại năng bên phía quốc ngoại thảng thốt nói.

Bên trong chiếc chiến thuyền màu đen, một trung niên nam tử toàn thân áo tang trắng, diện mục mờ ảo như sương, tóc dài bồi cao bằng bảy chiếc trâm vàng, hẳn không có khí tức, không có hơi thở, mới nhìn qua tựa hồ một pho tượng gỗ, trung niên nhìn lên bầu trời trầm ngâm đôi chút sau đó cất giọng, tang thương.

" Khai Trần Giả tuyệt đối là thật, thế nhưng kẻ này chỉ mới chạm được vào da lông Sinh Tử Đạo, có hai cái khả năng, thứ nhất, Thiên Đạo nhằm lẫn, khả năng này không cao, thứ hai, hắn là tồn tại chí cao nơi thiên giới chuyển thế trùng tu ".

" Trận chiến này Hoa Hạ chúng ta gặp phải một con trâu sắt rồi, Hợp Đạo hậu kỳ không đáng ngại, nhưng thân phận của hắn mới thực sự đáng ngại, các ngươi nhanh chóng tra rõ thân phận, ta muốn xem thực hư ra sao, muốn xem hắn rốt cuộc là thần linh chôn nào " Ngưng một chút trung niên lại lên tiếng,

Chiến thuyền màu đen đập lên cừu thiên, lấy thương khung vô tận làm biển lớn, khi đem ra so sánh với quyền ảnh của Vũ Thiên Long thì có vẻ khá tương đồng.

Sở dĩ Nhất Thủ Già Thương Khung không nhất kích tất sát mà lao xuống với một tốc độ chậm chạp là vì lực lượng ẩn chứa bên trong hoàn toàn nằm ngoài cực hạn thừa nhận của thế giới, hiển nhiên sẽ bị pháp tắc trói buộc, cưỡng ép, ở điểm này chúng nhân có thể thấy được rõ ràng.

Càng áp sát đại địa, bầu trời càng rung chuyển dữ dội, vô cùng vô tận những sợi tơ màu bạch kim không ngừng vây lấy Nhất Thủ Già Thương Khung quyền ảnh, cổ găng trói chặt, tựa hồ gồng cùm, xiềng xích.

Bất quá Nhất Thủ Già Thương Khung vẫn đoạt lấy cho mình một lĩnh vực nhất định, mà bên dưới lĩnh vực đó bản thân nó chính là Thiên Đạo.

Ba nhân ảnh từ bảo chi biết đứng im như trời trồng, thời không pháp tắc ngàn dặm xung quanh đều bị cưỡng ép trói buộc, mọi thủ thuật, mọi thần thông đồng dạng trở nên vô dụng.

Khi quyền ảnh áp sát đại địa, vạn vật bị bóng tối nuốt trọn, bá tánh sinh linh ở Trung Bộ và tận cùng Nam Bộ giờ phút này đồng loạt quỳ bái, tu chân giả tu vị dưới Nguyên Anh cảnh bởi vì không thể đứng vững mà cục cựa quỳ bái.

Một dòng sông thật dài vắt ngang hai chiều thiên địa, thượng nguồn nước sông màu trắng, hạ nguồn nước màu đen tuyền, Kim Đan trường hà của Vũ Thiên Long hiện thế, uy áp kinh tâm động phách khiến cho thời không chao đảo, thương khung kịch liệt chấn động.

Vũ Thiên Long nhấc tay một chỉ, giọng nói lạnh băng, đồng dạng tôn đề ảnh đang đập trên đại thủ cũng chậm chậm nhấc tay, thanh âm như sấm:" Phạm Đại Việt! Chết! ".

Nhất Thủ Già Thương Khung đập xuống đại địa, trời sụp đất nứt, hư vô bị xé toạc, phạm vi ngàn dặm, vạn vật đều bị xóa sổ, chỉ thấy mặt đất in hằn lên một cái quyền ấn sâu không thấy đáy.

Tam đại Vu Tiên chết không kịp ngáp, nhục thân nát bấy, nguyên thần câu diệt.

Thời điểm này Kim Đan trường hà sóng lớn cuộn cuộn, hắc thủy vốn đen tuyền một mảnh bỗng dựng lóe lên vô số đạo ngân văn, sinh tử khí tức ngập trời bộc phát, từ trong hư vô sâu thẳm ngàn vạn đạo điện lôi bị kích động lôi kéo đến, tại trên bầu trời kết thành một mảnh thiên kiếp, kiếp văn đồ lờm lờm như máu.

Vũ Thiên Long phi thân, sát na đã đứng tại dòng chảy của Kim Đan trường hà, từ trên cao đảo mắt nhìn xuống bên dưới một vòng, nếu có người tình cờ bắt gặp ánh mắt đó tại thời điểm này sẽ thấy, nó chứa đựng đầy đủ bi thương, cũng nặng nề chấp nhất.

Bên kia Hoa Hạ tu sĩ quốc ngoại đông như kiến cỏ vẫn từng giờ từng phút ngàn ngạt kéo sang, Vũ Thiên Long nhếch môi cười thâm.

Xem khắp giang san, nhìn về Trung Bộ, bản thân hắn sớm đã đi đến quyết định cho trận chiến này, rõ ràng cục diện hai bên chênh lệch quá lớn, tu sĩ Đại Việt chưa thực chuẩn bị sẵn sàng, nếu gượng ép triển khai sinh tử chiến thì người chịu thiệt cuối cùng chính là bá tánh, sinh linh.

Những gì mà ngày đó Đại Bảo nói quả nhiên đã ứng nghiệm, bản thân hắn chỉ có một cách duy nhất để ngăn cản trận chiến này, là lợi dụng thời cơ ngàn năm, trở thành Khai Trần, là hiển té đi tất cả, ở trong hoàn cảnh của Vũ Thiên Long tự nhiên không có lựa chọn thứ hai.

" Cha! Mẹ! Hai nhi bất hiếu nhưng lương tâm bất hối, đành lấy đại nghĩa để đánh đổi tình thâm, ta không muốn thấy bá tánh lê dân phải chịu thêm tai vạ, nước mất thì nhà tan, giang san mất thì còn gì gia hương, quê quán! Đại Việt cần thêm thời gian, hai nhi nguyện dùng hình hài này để đánh đổi ".

Vũ Thiên Long đứng trên dòng sông Kim Đan, đôi mắt nhắm chặt, khi hắn một lần nữa hắn mở ra hai mắt thì bản thân sớm đã nuốt xuống bị ai.

Nhìn về điểm tận cùng Trung Bộ, nơi làng chài ngày trước bên bờ Đông Hải, Vũ Thiên Long nhàn nhạt cất lời, thanh âm như thần chỉ cuốn lên sấm rền:" Lấy đạo của ta, chấp niệm cả đời ta chúc phúc cho Văn Lang Quốc vĩnh viễn trường lưu! ".

" Lấy thân thể này trả phụ mẫu, chúc phúc Vũ gia đời đời no ấm! ".

" Lấy linh hồn ta chúc phúc con dân Đại Việt một kỷ kiếp bình an! ".

Thanh âm từ miệng hắn như sóng triều cồn dâng, cuộn cuộn khắp bốn phương tám hướng, đi vào tai ức vạn sinh linh, chúng nhân tại thời điểm này còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, chỉ thấy rõ ràng thân ảnh một thanh niên bạch y tuấn tú đang sừng sững đứng giữa thiên địa nơi hai sắc thái khác biệt của Kim Đan trường hà giao thoa, gặp gỡ.

Trong số những người ở đây cũng không ít kẻ nhận diện được chủ nhân của thanh âm vừa mới phát ra.

"Hứa Vân Phi! Những gì ta từng hứa với ngươi, Thiên Long đã cố công đi thực hiện, nhưng không còn cần thiết nữa, ngươi chính thức nhập luân hồi!" Vũ Thiên Long vung tay, một sợi tàn hồn cùng chấp niệm của Hứa Vân Phi rơi vào bên trong Kim Đan trường hà, thuận lợi hóa thành một bộ phận của dòng sông này.

"Lấy thân phận Khai Trần Cảnh, phục hồi nguyên vẹn đại kết giới Đông Hải, từ nay tu sĩ Hợp Đạo kỳ Trung Thổ vĩnh viễn không được bước chân sang Đại Việt nữa bước!" Thanh âm vừa dứt, ngàn vạn đạo ngân văn trên trường hà gào thét bay ra che kín bầu trời, lại kết thành một tấm hỏa phù khổng lồ mang theo nồng đậm lực lượng trở chú.

Kiếp vân âm âm giáng xuống, thiên không sáng tối bất thường, Sinh Tử Đạo Nguyên bao trùm toàn bộ lãnh thổ Đại Việt, một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố, siêu việt hết thảy mọi thứ lực lượng trên đời giờ phút này ngang nhiên hiện thế, phong vân âm âm chuyển động, cuộn cuộn như bão táp, lại hóa thành một cái cánh tay bằng bạc khổng lồ từ trên chín tầng trời chọc thẳng xuống, một nhịp tùy tiện liền đẩy lùi toàn bộ địch nhân Hoa Hạ trở về bên kia biên cảnh, mặc cho là ai, mặc cho kẻ đó có tu vị gì.

Mọi chuyện trước sau như chưa từng hiện hữu, chỉ có chiến trường như cũ vẫn ngập tràn khói lửa.

Tại thời điểm đó nhục thân Vũ Thiên Long thình lình nổ tung, hoàng huyết đầy trời, vô số những giọt máu màu vàng kim như mưa trút xuống, hoàng huyết nhấc lên tấm màn đại kết giới, nguyên thần câu diệt, cát bụi trở về cát bụi, chỉ để lại tiếng cười cùng thanh âm tự vẫn vang vọng thương khung.

"Đại Bảo! Hy vọng huynh không gạt ta!"

"Cha, mẹ! Hải tử bất hiếu!"

"Uyển Nhi! Bao giờ hoa đào nở khắp nơi nơi, chúng ta lại tương phùng!"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 99: Trăm năm!

Đông Hải phong ấn được tái tạo, trận diệt quốc chi chiến này mặc dù kết thúc chóng vánh ngoài sức tưởng tượng của chúng nhân nhưng đồng dạng cũng để lại một hồi hậu quả vô cùng to lớn, mà muốn triệt để khắc phục thì trong vòng trăm năm, ngàn năm cơ hồ là không đủ.

Nếu hình dung một cách rõ ràng nhất chỉ có thể dùng đến bốn chữ: "Thiên băng địa toái".

Bên phía Đại Việt ba mươi vạn tu sĩ bỏ mình vì nghĩa, dân đen chết oan cũng có đến hơn trăm vạn, Bắc Bộ phồn hoa trong phút chốc hóa vùng đất chết, thành thị, tiểu trấn bị san phẳng, sơn phong, sâm lâm biến mất, đại địa đồ sụp, hỏa diễm ngập trời, thời không hôn ám.

Vẫn biết chiến tranh chẳng bao giờ nhân hậu, nhưng những người may mắn sống sót khi nhìn đến tràng cảnh trước mắt đều khó bề nuốt xuống bi ai.

Mười năm sau đó người ta vẫn luôn nhắc về một cái tên quen thuộc, tại biên cảnh Lạng Sơn mọc lên pho tượng, chân đạp đại địa, đầu trần thương không, pho tượng này tạc một thanh niên tướng mạo khôi ngô, tuấn đĩnh, mắt nhắm chiều nhìn ra Đông Hải, tay nặng nề chỉ hướng bắc thiên.

Trên bầu trời quốc gia Đại Việt còn nguyên vẹn dòng sông hai màu đen tuyền, trắng bạc, ngày đêm cuộn cuộn sóng triều, chúng nhân gọi nó với cái tên "Thiên Long Trường Hà" "Dòng sông duy nhất trong Huyền Hoàng Giới cháy vượt hư không, như để gợi nhắc về một thời kỳ ác liệt, một quá khứ hào hùng, một người con trung kiên của đất nước.

Quốc gia Văn Lang từ sau trận diệt quốc chi chiến kia thì phát triển nhanh chóng một cách vượt bậc, lại sau mười năm thuận lợi diễn ra đại sự thay triều đổi vị, Vũ gia trở thành Vương tộc đứng đầu được bá tánh vô cùng ngưỡng vọng, trong lịch sử ghi nhận vị Tổ Đế không ngại của Văn Lang, hán tên húy Vũ Thiên Long, hiệu Lạc Thiên Tiên Đế, mặc dù là vua trên danh nghĩa nhưng chẳng được một phút trị vì.

Đối với Vũ gia, việc Vũ Thiên Long hy sinh vì đại nghĩa là một sự mất mát quá mức lớn lao, mẫu thân Lý Phi Yến vì ngày đêm tưởng nhớ con trai mà lâm trọng bệnh qua đời, Vũ Thiên Nguyên làm vua đúng ba năm thì nhường ngôi cho nhi tử Vũ Thiên Phong, biệt thế ân tu.

Hải tử hôm nào đầu còn ba chòm tóc mà nay đã là một trung niên đứng tuổi, Vũ Thiên Phong mình bận để bào, thần sắc đăm chiêu ngồi trên đế vị, bên dưới vẫn vô bá quan hàng ngũ chỉnh tề, tuyệt nhiên trong bảy năm trị vì, đặc biệt là sau khi thân mẫu Lý Phi Yến qua đời hán chưa từng mở miệng nói một lời nào, đôi mắt luôn luôn u buồn, chất chứa nặng nề tâm sự, việc nước, việc dân giao cả vào tay bá quan văn võ.

Lại thêm mười năm, đế vị tiếp tục chuyển dời, vào một ngày thiên không hôn ám, mưa gió bão bùng, Vũ Thiên Phong lặng lẽ rời khỏi Văn Lang Quốc, phút chốc khi nhìn đến pho tượng bên bờ Đông Hải hán nhếch môi cười thầm, sau đó một cái vung mình liền hóa tướng mạo thanh niên, đây mới chính là diện mục thực sự của Vũ Thiên Phong, tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

"Đại ca, ta nhớ huynh! Ta nhớ mẫu thân! Hán ở trên trời hai người đã trùng phùng, ba mươi năm, đại ca! Ba mươi năm rồi, tuế nguyệt đứng vô tình quá, huynh vì nghĩa bỏ mình có thể là xứng đáng, nhưng còn ta, còn mẫu thân, còn cả phụ thân nữa! Huynh có bao giờ nghĩ cho chúng ta không?" Vũ Thiên

Phong chăm chăm nhìn pho tượng, đôi mắt đỏ đục, nuốt lệ nói.

"Đại ca! Thiên Long Trường Hà huynh để lại chưa đựng Sinh Tử Đạo Nguyên, bây giờ trọng trách quốc gia đã xong, nếu một ngày ta có thể đặt chân đến Hóa Hư, ta cam đoan sẽ cải thiên hoán địa làm cho huynh và thân mẫu phục sinh! Ngày đó không biết là bao lâu nhưng chỉ cần trường hà còn chảy!" Vũ Thiên Phong nặng nề xiết chặt bàn tay, sau đó khẽ động thân Thuận Di biến mất.

Tại Lạng Sơn Trấn bên này biên cảnh, ngọn núi nhỏ tên gọi Vọng Tiên Sơn thỉnh linh mộc lên ba khối đá, ba khối đá hình thù quái dị, nếu để ý thật kỹ có thể thấy, một gà, một ngựa, một voi, Tam Linh đã thực sự hóa linh, hồn phách dung nhập vào đại kết giới, cùng với chủ nhân của bọn hắn ngàn đời thủ hộ cho lãnh thổ quốc gia.

Vạn Kiếm Phong tận cùng Trung Bộ, bên dòng sông nhỏ mặt nước phẳng lặng như gương, dưới gốc cây anh đào cổ thụ ngồi đó một nữ nhân, nàng dung mạo tuyệt mỹ, khí chất hơn người, cũng như Vũ Thiên Phong, suốt ba mươi năm qua nàng chưa từng mở miệng, mắt đẹp như ngọc, u buồn khó tả.

"Thiên Long, rốt cuộc là năm nào hoa đào mới nở?"

Tại tam trọng thiên trên đám mây ngũ sắc mờ nhạt một thanh niên tướng người mập mạp, hắn đang ngưng thần tĩnh tọa, giờ phút này vẻ mặt thoáng đỏ hồng, thanh niên mở ra hai mắt, vừa vội vàng bấm đốt ngón tay vừa lớn giọng cười ha hả.

"Thiên Đạo không sai, cái sai duy nhất là Mộng Thiên Tộc ta xưa nay luôn đúng!"

Tội Ác Chi Thành, trước quan đạo lay lắt bóng dáng một lão giả gầy yếu, đi bên cạnh một nữ nhân trẻ tuổi, y ngày đêm bỏ trốn, sau đó lại miệt mài đào bới lên mặt đất như đang khảo địa, tìm kiếm thứ gì đó quan trọng lắm, thần tình sốt sắng.

"Nội Công! Khi nào thì người dẫn con về gặp cha mẹ?" Nữ nhân chau mày lên tiếng.

Sắc trời ửng đỏ, Tội Ác Chi Thành như cũ hôn ám cực kỳ, chỉ có điều gió thổi mây bay, hôn ám lúc bị u vân che mất, nàng thì thoáng lại hướng mắt nhìn dòng sông chảy ngược trên bầu trời, ở đó nàng cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng quen thuộc, là khí tức của gia đình.

"Ta cùng ngươi vốn ngang tài ngang sức, đôi khi ta tự hỏi bản thân, ông trời đã sinh ra ta tại sao còn sinh ra ngươi làm gì nữa! hôm nay ta Độ Kiếp lần thứ hai nhưng ở ba mươi năm về trước động lực đều mất hết, Thiên Long! Lê Văn Phúc thật sự phục ngươi sát đất!"

Tại đỉnh núi cô độc nằm tận cùng phương bắc, một thanh niên từ y khí chất lãnh ngạo, thanh niên thoáng nhìn lên bầu trời, thờ dài, trầm ngâm nói.

Thời gian thấm thoát, lại thêm tám mươi cái niên kỷ nhạt nhòa trôi qua, truyền kỳ về vị Tổ Đế Văn Lang Quốc, truyền thuyết về trận tuyệt thế chiến tranh ngót nghét trăm năm trước rốt cuộc cũng không mấy ai còn nhắc đến, ngoại trừ chúng tu sĩ.

Trăm năm chẳng là bao, có chăng chỉ là một lần dài hạn bế quan thể ngộ, nhưng trăm năm kia với thường nhân là cả cuộc sinh tử bể dâu, lão phụ mất đi, hài tử trưởng thành, như tre già măng mọc ngàn đời vẫn vậy, người có tâm dạy cho con cháu về sự tích Văn Lang Quốc, kẻ vô tình thì lãng lãng cho qua, cũng không phải ai vọng ân phụ nghĩa mà là người ta đang cố gắng quên đi một quá khứ đau buồn.

Lạc Tộc tiếp tục nắm quyền trị vì Văn Lang Quốc, nhưng trong lòng bá tánh thì họ Vũ mới chính là Chân Đế tối cao tồn tại.

Tân Thăng Long Hoàng Thành, chúng nhân dành hẳn ra một cái địa phương lớn nơi long mạch chảy ngang để dựng lên tổ miếu, ngôi miếu này mang hương hòa Vũ gia.

Vừa bước chân vào, bốn phía tịch mịch nhình tường, nhưng tuyệt đối vô cùng sạch sẽ, thoáng mát, không hề vương chút nào bụi bặm, mười bảy cây cột lớn son son thiếp vàng cắm chặt trên đại địa, chống đỡ cho toàn bộ kiến trúc, tổ miếu được những người thợ tài hoa nhất Văn Lang mười năm lao lực dựng nên, nhìn đâu đâu cũng thấy gỗ quý cùng trần bảo của Hải Vân Sơn, trầm hương nghi ngút, mùi nhang khói cay nồng.

Phía chính điện nơi vị trí cao nhất cắm thẳng một cái lư đỉnh màu đỏ đục như máu thân cao chín trượng, mặt trước khắc chạm đồ án Vạn Long Cùng Nguyệt, mặt sau ẩn ký Song Long Triều Dương, lư đỉnh này thì thoáng lại tản mát ra trận trận huyết quang, từng hồi thanh âm quý khiêu, thanh âm kêu gào nước nở.

"Vũ Vương Khai Quốc Chí Thánh" Trên tám bài vị ngọc thạch khắc chìm sáu chữ, như cuộc đời vị Thánh dân xưng vậy, bảy nổi ba chìm.

Phía dưới, tám bài vị nhỏ hơn viết "Văn Lang Quốc Mẫu Đế Nhất Phu Nhân".

Mộng Thiên Tộc, một cỗ tộc ẩn thế sống nơi vu dã, nhân khẩu có đến ngàn người, giờ phút này Đại Bảo trầm ngâm đứng ở trung tâm tế đài, xung quanh mấy trăm tộc nhân phủ phục một mảnh, bọn họ miệng lầm rầm chú ngữ, cánh tay bắt ra vô số thủ ấn kỳ dị, trên chiếc đỉnh đá cứ qua hơn nửa canh giờ lại có nữ hầu đồng cung kính rót vào một thứ chất lỏng màu đỏ như máu tươi.

Khói xám bốc lên ngập trời khiến cho thiên không đen kịt, lại huyền hóa ra dị tượng Lưỡng Nghi Thôn Nhật, Lưỡng Nghi chuyển động, đen trắng đối cực, ngay lúc đó đất trời chao đảo, thương khung chớp giật, Đại Bảo hướng về đông nam vãi ra một vãi, nặng giọng nói.

"Lại một kỷ kiếp nữa qua đi, giờ phút này đây là thời điểm mà Mộng Thiên Tộc chúng ta mấy vạn năm chờ đợi! Nhìn mà xem, Thái Cực xoay vòng, Lưỡng Nghi biến hóa, tại ngàn năm sau, Huyền Hoàng tất diệt!"

"Đại Bảo, huynh không gạt ta! Thế giới đôi cực, Vũ Thiên Long ta rút cuộc còn sống! " Tại một địa phương tăm tối, bốn phía hư vô đen dày đặc quánh, tuyệt đối không hề có chút nào ánh sáng dù là nhỏ nhất, hình như nơi này cũng chẳng có sinh mệnh tồn tại, ở đó thỉnh thoảng vang lên tiếng cười dài đi theo thanh âm phi phò của trận trận hô hấp gấp gáp.

" Đứng một trăm năm, Vũ Thiên Long ta cuối cùng thức tỉnh! "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 100: Lệ Nhân Sinh!

Vũ Thiên Long thức tỉnh, nếu ứng nghiệm như lời Đại Bảo nói tại cuộc gặp gỡ trước trận chiến Hoa Hạ thì bản thân hắn đã ngủ say ngót nghét một trăm năm ròng rã, trăm năm này thế sự xoay vần, thời cuộc biến đổi nhưng đối với Vũ Thiên Long lại ngán ngùi tựa một cái khép mí.

"Nhục thân ta bạo, chỉ còn mỗi Nguyên Thần, thế quái nào hô hấp lại thông suốt đến vậy? " Vũ Thiên Long kinh hãi khi phát hiện ra chính mình vẫn có thể hô hấp, nhịp thở trầm ôn, chu kỳ đều đặn y hệt phạm nhân.

Suy nghĩ trước sau cũng không tìm ra được nguyên do, rốt cuộc nén xuống tò mò, Vũ Thiên Long đảo mắt nhìn ngó xung quanh, trước mặt màn đêm tối đặc, hắn thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của bản thân.

" Đây là? " Vũ Thiên Long một môi đứng dậy, tựa kẻ mù, hắn đưa tay khua khoáng, chỉ dám bước ra hai bước " Biết đâu phía trước lại là vực thẳm! Nhưng bây giờ ta có khác gì người chết, còn sợ vực thẳm sao? " Vũ Thiên Long trầm ngâm, sau đó nhếch môi cười tự giễu.

" Ta đang trôi nổi? " Phút chốc cảm giác cả người nhẹ tênh như bụi, Vũ Thiên Long vội vàng ngồi bệt xuống, quả thực trên đời chẳng có chuyện gì khôn đốn bằng việc đầy đủ cả hai mắt mà không thể dùng đến, cũng bởi vì Vũ Thiên Long sinh thời rất sợ bóng tối.

" Đại Bảo! Huynh còn chưa chịu đến giúp ta! " Vũ Thiên Long lớn giọng quát, thanh âm từ miệng lan tràn như sóng gợn quăn quanh bốn phương tám hướng, cơ hồ đang ở trong thâm cốc, hoặc giả một căn phòng kín mít, rốt cuộc lại trùng điệp vọng về, thuận lợi đi lọt vào tai.

Đúng lúc một tiếng cười nhạt thênh như gió vang lên, Vũ Thiên Long kinh nghi quay người, phía trước thỉnh thoảng le lói hào quang, một cái nhân ảnh mập mạp chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Vũ Thiên Long nheo mắt, đưa tay che ngang đầu cổ tình cảm ánh sáng, dưới hào quang chiếu rọi Vũ Thiên Long kinh hãi khi phát hiện ra địa phương này y hệt với nhận thức của hắn về tình không vũ trụ, đã từng có lần trong cơn mê man linh hồn hắn trôi nổi bên ngoài tình không vạn giới, cũng như Tội Ác Chi Thành, địa phương mà nhục thân Hứa Vân Phi tồn tại.

" Huynh đệ người ngủ một giấc thật ngon, còn ta thì trăm năm qua lại bận bịu trăm công ngàn việc.. Haha! " Đại Bảo hướng Vũ Thiên Long lững thững bước đến, vẻ mặt hiền lành phúc hậu, hắn mở miệng cười.

" Huynh còn đâu ta rất nhiều chuyện có đúng không? Như lời giao hẹn trên tam trọng thiên, ngay bây giờ huynh phải đưa ta rời khỏi cái địa phương quỷ quái này! " Vũ Thiên Long chăm chăm nhìn Đại Bảo, trầm giọng.

" Làm sao được! Đệ nên nhớ đứng trước mặt ta lúc này chỉ là Nguyên Thần, mà Nguyên Thần kia cũng không chân chính thuộc về đệ, thử hỏi có khác gì người chết đâu? Nếu bây giờ cố tình rời khỏi sẽ bị pháp tắc Luân Hồi nuốt mất " Đại Bảo chau mày làm ra vẻ không vừa lòng, đáp.

" Ý huynh là? " Vũ Thiên Long hỏi.

" Có hai cách, hoặc là tìm một cỗ thân thể mới đoạt xá trọng sinh, hoặc là khiến cho Nguyên Thần này trở thành Đạo Thần! Cách thứ nhất rất khó! " Đại Bảo thần tình nghiêm túc, nửa cười nói.

" Vậy còn cách thứ hai thế nào? " Vũ Thiên Long hỏi.

" Bằng vào thiên tư của đệ hoàn toàn có thể khiến cho Nguyên Thần lột xác, nhưng chỉ ít cũng phải mất đến ngàn năm! " Đại Bảo nhún mày, chậm chậm đáp.

" Ngàn năm? Khốn kiếp! Huynh đang đùa ta có đúng không? Cách thứ ba đâu? " Vũ Thiên Long đỏ mắt, sốt sắng hỏi.

" Đây chân chính lỗ hổng thời không, ở địa phương này tạm bỏ qua thời gian pháp tắc, đệ muốn tồn tại bao lâu cũng được, thế nhưng một khi đã bước chân trở ra thế giới thực tại, với Nguyên Thần pha tạp kia thì...! " Đại Bảo ập ứng.

" Vậy phải làm thế nào? " Vũ Thiên Long nuốt xuống đã kích, gặng gượng ôn nhu hỏi.

" Chắc đệ vẫn còn nhớ cái lần luân hồi nhập mộng? Ta chính là đứa trẻ hỏi đệ luân hồi rốt cuộc là thứ gì? Khi ấy đệ không trả lời được, cũng chính ta hỏi đệ hy vọng là gì?

Hy vọng là đóm lửa giúp bày khi trong con giá rét vượt qua tử cảnh, đệ trả lời ta như vậy! Đó là luân hồi của đệ, nó thực sự đã xảy ra, bây giờ nhìn lại thì đóm lửa của bày khi, hay con đom đóm mà đệ nói sẽ là hy vọng duy nhất giúp đệ phục sinh! Nào, nhìn đi ".

Đại Bảo vừa dứt lời, một tay vung mạnh về phía trước, lập tức hư vô vốn tối đen bỗng dưng ngập tràn quang điểm, những quang điểm này không đứng im mà liên tục chuyển động, tựa hồ bản thân hần đang ở giữa một đêm bầu trời đầy sao vậy.

" Là đom đóm! " Vũ Thiên Long thảng thốt.

" Đúng! Đom đóm, hay còn gọi Hỏa Huỳnh Trùng, bên ngoài thực tại chỉ là sinh vật vô hại, bất quá ở địa phương này lại là tinh linh, trong lỗ hổng thời không thông thường tụ tập vô số, sở dĩ vạn vật tối đen là bởi nguyên do Hỏa Huỳnh Trùng hấp thụ hết ánh sáng " Đại Bảo chậm chậm giải thích.

" Nhưng ta cần đom đóm để làm gì? " Vũ Thiên Long nghi hoặc hỏi.

" Hắc Hắc! Chẳng phải đệ nói nó là hy vọng sao? " Đại Bảo bỗng dưng cười lớn, ngưng một chút hần lại lên tiếng.

" Dùng tinh linh ngưng kết nhục thân, ta không dám nói trước sẽ mất bao lâu, thế nhưng đệ có quyền được hy vọng " Thanh âm vừa rơi xuống, hào quang đồng thời tắt ngấm, Đại Bảo thình lình biến mất như chưa từng hiện hữu.

" Đại Bảo! Huynh!..." Vũ Thiên Long lớn giọng gọi, mãi một lúc sau vẫn không thấy ai mở miệng đáp lời.

" Dùng tinh linh ngưng kết nhục thân! Huynh chẳng lừa ta chứ! " Vũ Thiên Long lăm bầm, rốt cuộc chỉ còn lại hần với đám Hỏa Huỳnh Trùng đang nhộn nhạo bay lượn, quả thực số lượng đông đến kinh khủng, hư không vô ngần được đốt lên le lói, sáng tối bất phân.

Nhìn bầu trời hào quang mỹ diệu, đầu óc Vũ Thiên Long xoay vòng trong cổ sự, ở đâu đó hần bắt gặp những khuôn mặt quen thuộc, những địa danh mà bản thân đã từng đôi lần đặt đến dấu chân.

Có Trần Thiên Quan, Đông Hải Thôn, Đông Lâm Trấn....

" Chẳng biết sau trăm năm cha mẹ thế nào, Phong nhi thế nào! Còn Uyển nhi, sư tôn và cả bá tánh Đại Việt nữa! Chiến tranh chắc hần đã kết thúc, rốt cuộc ai còn ai mất!.

Ta tu Nhân Sinh nhưng lại vô tình ngộ ra Sinh Tử, Nhân Sinh kia vốn đầy rẫy bi ai, là Nhân Sinh của ta không tốt mới liên lụy đến thân nhân, bằng hữu, vì sinh lộ của ta kém hanh thông nên khiến cha mẹ phải buồn sầu, rốt cuộc tu đạo vì mục đích gì? Chấp niệm của ta là bảo hộ cho thân nhân, nhưng đến vận mệnh chính mình còn không lo nổi.

Tại sao?

Nếu được trở lại điểm khởi đầu ta nguyện phế bỏ mệnh căn, kiếp kiếp chọn luân hồi, vĩnh viễn làm con trai của cha mẹ, thà là một kẻ phạm tặc nhưng nặng nề chữ hiếu, còn hơn đại anh hùng trọng nghĩa bỏ tình thân.

Nếu được trở lại ta sẽ khiến cho Nhân Sinh của bản thân trở nên hoàn mỹ nhất, có thể từ hiền ngoan, hài nhi kháu khỉnh, sống một đời vô ưu vô lo, mặc cho là bần nông suốt ngày cặm rặt trên điền thổ nhưng vẹn toàn chữ hiếu với cha mẹ lúc về già, khi cha mẹ mất còn được ma chay, tang lễ, còn được cúi đầu đưa tiễn, còn được sụt sùi khóc thương.

Đại anh hùng mà làm gì, sau ngàn năm, vạn năm mấy ai nhớ đến!.

Giờ này tóc cha đã bạc, lưng mẹ hần đã còng đi, tu sĩ thông thường thì làm sao tồn cùng thiên địa? Giờ này Phong nhi, Kim nhi con cháu đã đؤه huê?

Chắc mẹ đau lòng vì ta lắm! ".

Vũ Thiên Long khóc, lệ ngăn cứ thế chảy xuống, trong những giọt nước mắt đó hiện hữu từng cái khuôn mặt thân thuộc, nó long lanh như ngọc, phát sáng như Hỏa Huỳnh Trùng, giờ phút này nỗi nhớ gia hương cố thổ cứ thế ùa về, dừng đọng tựa thủy triều khiến cho trái tim hần thất lại, não hải oanh minh, lương tâm cắn rứt.

Không nổi đau nào so sánh kịp, thà như trước làm hài tử ly hương còn biết đường mà trở về, còn ngóng trông ngày tao ngộ.

" Hài tử bất hiếu! ".

" Phong nhi! Đại ca không tốt!".

" Sư tôn! Đệ tử vô năng! "

" Uyển nhi! Kiếp này hoa đào nở muộn! "

Vũ Thiên Long bất giác cúi đầu, hướng về hư vô phía trước chắp tay vái ra một vái, nuốt xuống nước mắt cắn răng nói.

" Đây sẽ là lần cuối cùng Nhân Sinh ta rơi lệ! ".

Ở một cái địa phương xa xôi, khoảng cách so với nơi này cơ hồ phải đến mấy tầng thương khung đại địa, trên phế tích hoang tàn tràn ngập khí tức hắc ám, bốn phía âm bạo thét gào, cuồng phong dữ dội.

Nhìn ra xa một tôn đại cự nhân khổng lồ da thịt màu đỏ, tóc trên đầu cũng đỏ lòm như máu, đôi mắt cự nhân nhắm chặt, hình thể to lớn đến độ hai cánh tay nằm ở hai vùng tinh vực khác biệt, đỉnh đầu vươn thẳng hướng vũ trụ bao la, toàn thân cao thấp không ngừng tản mát một luồng khí tức tà ác cực điểm, từng nhịp hô hấp đều cuốn lên phong bạo, hình thành bão vũ trụ.

Tại phế tích có hai cái nhân ảnh mờ nhạt, bọn họ song song ngồi đối diện nhau, khoảng cách tầm ngàn trượng, ở giữa một cái bàn cờ lớn do thiên địa linh khí huyền hóa tạo thành.

Người thứ nhất ung dung nhấc tay điểm nhẹ khiến cho quân cờ màu đen chuyển động, vừa xong hần liền nhếch môi." Ta đi nước cờ này gọi là hoán tiền đôi hậu! ".

Người thứ hai nghe vậy thì lớn giọng cười: " Hắc Hắc! Không thể đổi, nguyên điểm là thứ cố định, bất di bất biến a! Sai luật đồng nghĩa người thua! ".

Tròn 100 chương - Cột mốc đáng mừng! Tri ân bạn đọc, ta sẽ cố hoàn thành Lạc Thiên Tiên Đế (1000 chương đồ lại)

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 101: Bĩ Ngạn Hoa

" Thứ gì trên đời gọi là Nhân Sinh? Vốn dĩ nó không cố định, chẳng phải nguyên điểm cùng mãn cục mỗi người mỗi khác? Ta tu Nhân Sinh, đã quá vì bản thân mà trở nên ích kỷ, nếu cố tình hoàn tất nhân sinh tức là tự hại mình hại người, ngay đây đã có câu trả lời.

Ta từng mong ước một kiếp tiêu điều, sáng bên hồng nhan, trưa chiều bên tri kỷ, từng hy vọng có thể đi bảo hộ cho bằng hữu thân nhân, được nhắm nhấp bình tĩnh trà của Nhân Sinh Chi Đạo, nhưng rốt cuộc thì thế nào? ".

Vũ Thiên Long thờ dài, trong đại não một mớ suy nghĩ hỗn tạp cứ thế chồng chất lên nhau, tự đi con đường riêng, tự khai sáng ra một đạo hoàn toàn khác biệt với Tam Thiên Đạo cũng đã đưa được đạo của mình đến sơ thành, thế nhưng sau tất cả ngòai chiêm nghiệm lại, hần vẫn không tài nào hiểu được Nhân Sinh ý vị là gì.

" Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết, thuyền đến đầu cầu ắt phải thông! Ngay bây giờ việc cần nhất là tái tạo nhục thân, nhanh chóng rời khỏi cái địa phương quỷ quái này! " Vũ Thiên Long tặc lưỡi, buông xuôi nói.

Hần ngồi xếp bằng lơ lửng giữa hư không, xung quanh vô cùng vô tận Hóa Huỳnh Trùng vây lấy Nguyên Thần kín mít, cơ hồ bản thân hần đang tự mình phát sáng vậy, mỹ diệu cực kỳ, thứ ánh sáng bằng bạc màu huỳnh quang này nhìn thế nào cũng đều rất ma mị, mộng lung.

Bây phần Nguyên Thần của Hứa Văn Phi như bị kích động lập tức bạo phát ra hoàng quang chói mắt, ba phần Kim Đan Hồn của Vũ Thiên Long cũng không chịu thua, le lói từ sắc ánh kim.

Đại Việt Tôn Tiên Kinh dịch chuyển, ở địa phương lỗ hổng thời gian mặc dù không tồn tại linh khí nhưng lại có một cỗ lực lượng bí ẩn, cỗ lực lượng này quán dung với bản nguyên pháp tắc, mà Hóa Huỳnh Trùng chính là căn cơ, để lấy đi căn cơ của thế giới cùng với việc tìm hiểu bản nguyên có chút tương đồng.

Miệng lẩm bẩm hai chữ " Thời Gian " Lập tức hơn một trăm đầu Hóa Huỳnh Trùng bị vòng xoáy hấp lực do Đại Việt Tôn Tiên Kinh dẫn phát ra nuốt trọn, thế nội vốn âm đạm nay vậy mà le lói hào quang.

" Thời gian là gì? " Đại não xoay vòng, tư duy chuyển động, Nguyên Thần bình lặng như nước, Vũ Thiên Long bắt đầu công cuộc tìm hiểu bản nguyên.

" Thời gian có tồn tại điểm khởi đầu? Lấy cột mốc khi ta mở mắt chào đời, đó là khởi đầu của cá nhân ta, cho đến khi ta rơi vào địa phương này thì thời gian chính thức ngừng lại, nhưng còn thời gian của kẻ khác, của ức vạn người ngoài kia liệu có giống nhau?.

Ngay cả định nghĩa thời gian vũ trụ cũng cực kỳ phức tạp, nếu vũ trụ có một quá khứ vô hạn, vô biên, thì bầu trời đêm buộc phải hoàn toàn rực rỡ do được lấp đầy bởi ánh sáng từ vô số các vì sao, đã và từng luôn luôn tồn tại.

Một lão nông chăm chỉ cày cuốc trên điền thổ thường cảm giác thời gian của mình trôi nhanh hơn những tá điền rảnh rỗi, cũng như chúng tu sĩ sở hữu quý thời gian ngàn vạn năm sẽ thấy trăm năm đối với mình bất quá chỉ là một con số, con số đó không nói lên được nhiều điều, nhưng còn phẩm nhân? Trăm

năm đã quá đủ dài để kinh qua chuyện hồng trần thế sự, để nửa đời sung mãn, nửa đời tổn hao, mãi cho đến khi nhắm mắt vẫn bất mãn thốt lên rằng: Một kiếp sống như thế quá dài ".

Trong đầu óc Vũ Thiên Long từng mông mênh được khéo léo lắp ghép, trước kia hẳn chưa từng tự mình đi chiêm nghiệm, cũng chưa có nhận thức rõ ràng về khái niệm thời gian, đây chính xác là những lĩnh vực rất ngộ mới mẻ.

" Thời gian! " Vũ Thiên Long chậm rãi nói.

" Thời gian tương đối, tạm dùng khái niệm " Pháp " Để hình dung, giống như cùng một người phụ nữ, khi thì được gọi là “Mẹ” Khi lại gọi là “Con gái” Quan trọng đối tượng so sánh đó là ai.

Với sự liên hệ tam chuyển, trường hợp có một thứ ở trước so với Pháp, nhưng không có gì phía sau thì đây là vị lai, khi đầy đủ trước, sau, thì là hiện tại, khi có một thứ tương đối để đem ra so sánh ở đằng sau, nhưng lại không có gì ở phía trước thì Pháp đó thuộc về quá khứ.

Đứng ở hiện tại nhìn thấy quá khứ, tức hiện tại là cột mốc tương đối.

Đứng ở quá khứ nhìn về hiện tại thì hiện tại hóa vị lai.

Đứng ở vị lai thì vị lai trở thành hiện tại.

Hiện tại, quá khứ, vị lai ".

Khi Vũ Thiên Long thốt lên những lời kia thì hư vô bốn phía bỗng phát sinh biến hóa một cách nghiêng trời lệch đất, nguyên bản vạn vật tối đen chỉ dựa vào Hỏa Huỳnh Trung để phát sáng tại thời điểm này vậy mà lúc lên hào quang mãnh liệt.

Bằng vào mắt thường, nhìn thấy rõ ràng ngàn vạn sợi tơ bằng bạc đang kịch liệt vặn vẹo sau đó cuốn chặt lấy nhau, trong những sợi tơ kia có vị trí đã hoàn toàn dung hợp, cũng có một vài vị trí cầu thủ chông chéo, đến cuối cùng lại tách biệt, quá trình này vô hạn trùng lặp một cách tuần tự, mãi cho đến khi toàn bộ hư vô được đốt sáng lên rực rỡ.

Vũ Thiên Long vẫn nhắm chặt mắt, hẳn đang đi đến giai đoạn mấu chốt nhất của quá trình minh ngộ.

" Chỉ cần nắm bắt hiện tại, quá khứ, vị lai, xem như thời gian bản nguyên ta đã hiểu rõ một phần ".

" Thứ gì là hiện tại? ".

" Hiện tại, một sự thật hiển nhiên theo khái niệm trừu tượng nhất mà ta đã nghe đến nhưng không thể nào bắt gặp, nếu nói đúng khái niệm "Hiện tại" Thì hiện tại chính là "Ta" Và trong mỗi tên thời gian luôn luôn hướng về phía trước bao gồm ba cột mốc: Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Mốc trước hiện tại là quá khứ, mốc sau hiện tại tức tương lai, vậy mốc hiện tại là mốc nào? Mốc hiện tại là mốc mà chính "Ta" luôn luôn trôi đi, mỗi lần mốc hiện tại trôi thì mốc quá khứ thêm dài và mốc tương lai càng ngắn lại.

Hay nói cách khác mốc hiện tại là một điểm chia cách mốc quá khứ với tương lai, hiện tại luôn chuyển động không ngừng nghỉ, nó chuyển động song song với thời gian, nếu không có thời gian thì hiện tại sẽ không trôi đi, mà hiện tại không trôi thì làm sao ta tồn tại được?.

Quá khứ là tất cả những sự việc xảy ra trước một mốc thời gian cố định, hoàn toàn đối lập với hiện tại và tương lai, quá khứ chỉ được xem xét thông qua trí nhớ cũng như hồi tưởng.

Trận chiến Hoa Hạ là quá khứ của ta, gia hương cố thổ, thân bằng là quá khứ, cái chớp mắt trước là quá khứ, vậy thời điểm này chân chính cột mốc hiện tại ".

Vũ Thiên Long nhàn nhạt mở miệng, thanh âm tựa tiếng sấm rền cuộn cuộn, cổ họng khắp bốn phương tám hướng khiến cho mảnh thể giới này trong phút chốc hóa oanh minh kịch liệt, tựa hồ ở đây hẳn chính là đẳng tối cao chúa tể.

Vị lai, ở một đoạn sau khi mọi thứ đã thay đổi, trái ngược quá khứ, đối với thời gian là góc độ nhận thức mang tính tương đối, là một phần thời gian sẽ xảy ra, có nghĩa, trong không gian kể trên sự kiện hiện chưa phát sinh, vị lai là ngày mai, là mười năm, trăm năm, ngàn năm sau.

Tại vị lai, khi ta có mặt ở đó thì ngay lúc bây giờ, tất cả sẽ vĩnh viễn hóa thành quá khứ ".

Hư vô bốn phía, mảnh thể giới vô cùng vô tận, thậm chí ngay trong não hải Vũ Thiên Long thỉnh thoảng ra một đóa hoa cửu sắc.

Hoa này không lá, tựa Diệp Vô Hoa, hoa lá mãi mãi không gặp gỡ, chín màu riêng biệt chói chang nhìn vô cùng đẹp mắt.

Bên trong Bỉ Ngạn Hoa vậy mà truyền ra một cỗ lực hút đột ngột cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Vũ Thiên Long căn bản không có khả năng kháng cự, cả người liền bị cửu sắc bọc quanh, cuốn vào trung tâm đóa Bỉ Ngạn Hoa.

Bốn phía, một mảnh hư vô, hư vô này tồn tại đủ loại màu sắc, có pha tạp, có tinh khiết, nhìn qua tựa hồ là tĩnh lặng, lơ lửng như vật chết, trước sau vẫn không hề nhúc nhích, nhưng để tâm có thể phát hiện những ánh sáng kia trên thực tế đang chuyển động, chỉ là động tốc độ cực kỳ chậm chạp, cho dù là

mắt thường cũng đều không cách nào nhìn thấy rõ ràng.

“Đây là...” Ánh mắt Vũ Thiên Long lướt qua tổng cộng chín loại màu sắc quang mang, mãi cho đến khi mắt trái của hắn cũng đồng dạng nổi lên cửu sắc chi quang: “Thời gian! Tại đây, là thời gian bản nguyên!”

Vũ Thiên Long tự nhiên có thể phân biệt được những quang mang đủ mọi màu sắc kia chính là thời gian bản nguyên, hơn nữa, tốc độ chuyển động càng lúc càng trở nên chậm chạp.

Thời gian, không nhìn thấy, không sờ được, nhìn qua tựa hồ vô sắc, nhưng trên thực tế nó chính là hiện tại, quá khứ, vị lai bản nguyên cùng dung hợp, tam pháp quy tụ, cửu sắc dung hợp sau đó mới biến thành vô sắc.

"Ta vừa mới mất đi thứ gì đó " Vũ Thiên Long cả kinh nói, dứt lời hắn đưa tay một nhíp bắt lấy Bỉ Ngạn Hoa.

“Một hơi thở!”

Vũ Thiên Long thầm nghĩ: “Nói cách khác, trong phạm trù bản nguyên, tốc độ thời gian trôi đi khi đem ra so sánh với thời gian ở thực tại cơ hồ phải chậm hơn gấp ngàn lần, bên ngoài đi qua trăm năm thì bên trong mới qua hơn một tháng, nếu như thế, ta có thể ở lại Bỉ Ngạn Hoa chuyên tâm tu luyện!”

Tiếp đó, ánh mắt mang theo kích động, Vũ Thiên Long lần nữa nhìn Bỉ Ngạn Hoa đang nằm gọn trong tay, trầm ngâm nói: “Bỉ Ngạn Hoa là Nhập Đạo chi hoa! Thời gian cũng không phải nơi Bỉ Ngạn Hoa ẩn náu, hoa này chẳng qua chỉ là một cái truyền tống trận, là cánh cửa ngăn nhất tiến nhập thời gian chi môn.”

“Không biết nếu như ta đem Bỉ Ngạn Hoa về thực tại, có thể một lần nữa mở ra thời gian chi môn được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 102: Tái tạo nhục thân

Bỉ Ngạn Hoa chung quy chỉ là biến thân của bản nguyên Thời Không Chi Đạo, bằng vào việc khiến cho Bỉ Ngạn nở hoa xem như tại trong quá trình lĩnh ngộ vừa rồi Vũ Thiên Long cũng đã đạt được một chút thành tựu nhất định.

Hiểu được pháp tắc không khó, nắm giữ pháp tắc mới thực sự khó, tuyên cổ chỉ có Hóa Hư cảnh làm được những điều tương tự, Vũ Thiên Long đã từng vì chấp niệm mà đi hết một vòng sinh tử, càng tại nhất thời minh ngộ, định hình ra Sinh Tử Đạo Nguyên, giả như trong tương lai bản thân hắn có vượt qua Ván Đình thì con đường phi thăng về sau cũng bớt đi chướng ngại, gặp ghềnh.

Nhìn Bỉ Ngạn Hoa lập lòe cửu sắc thái quang khiến cho đáy lòng Vũ Thiên Long dần dần bình ổn lại, không bị không loạn, bản tâm hắn tại hơn trăm năm trước đã sớm được tôi luyện một cách hoàn mỹ nhất.

"Mọi chuyện đã rồi, có sâu khổ, bi ai cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, vả lại con đường này, kết cục này là do ta tự mình chọn lấy! " Vũ Thiên Long thầm nghĩ.

Quá trình minh ngộ kết thúc, hắn há mồm một ngụm nuốt trọn Bỉ Ngạn Hoa, tại thời điểm đó Nguyên Thần vốn âm đạm thành linh phát sinh biến hóa dữ dội.

Cửu sắc chi quang ngập trời gào thét, tựa một đầu Cửu Thái Phượng Hoàng đang phá không bay lượn, lao vút hướng thượng khung, hư vô được liên miên đốt sáng theo một cách hoa mỹ nhất, quang mang này trùng điệp tản mát, lan tràn khắp mọi ngõ ngách khiến cho địa phương lỗ hổng thời không trong sát na rực rỡ sắc màu.

Vũ Thiên Long ngồi tại đó, Nguyên Thần không động, trong suốt như thủy tinh, hoàn mỹ dung hợp với khung cảnh tựa hồ một tôn Thần Minh đang trường niên nhập định.

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, Hóa Huỳnh Trùng theo cổ hấp lực khủng khiếp do Đại Việt Tôn Tiên Kinh dẫn phát bắt đầu lao nhanh về phía Nguyên Thần, Vũ Thiên Long cảm nhận được nhục thân đang chậm rãi tái tạo, da thịt từ từ ngưng kết, từng mảng sáng tối không đồng nhất, nhìn như cô lão, mục nát nhưng lại tràn ngập khí tức mới mẻ của sự tân sinh.

Quá trình này kéo dài không biết bao lâu, có thể là trăm năm, cũng có thể là ngàn năm, Vũ Thiên Long đã mất đi nhận thức về thời gian, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ làm một công việc tương đối nhàm chán là hấp nạp.

Tại Nguyên Thần hào quang rực rỡ, bên ngoài thân thể dấu vết của tuế nguyệt mờ nhạt in hằn, có rêu mốc, có ẩm ướt, có bụi bặm, có tang thương, ngay tại vị trí đó cuối cùng mọc lên một pho tượng mà ngày này qua tháng nọ đốt sáng hư vô.

Theo thời gian, đám Hóa Huỳnh Trùng càng lúc càng trở nên điên loạn, như thiêu thân lao đầu vào lửa sống chết không màng, chỉ biết bọn chúng đang

hết lòng phụng sự cho một sứ mạng cao cả nào đó.

Tựa hồ có linh tính, vô cùng vô tận Hỏa Huỳnh Trưng còn tích cực chen lấn, tranh giành, miễn sao cho mình được tiếp cận Nguyên Thần một cách nhanh chóng nhất, xem ra biểu hiện như kích động, như muốn phát cuồng vậy.

Nhìn từ xa y hệt khung cảnh hồ đen vũ trụ đang nuốt lấy các vì sao, mảnh thế giới này cũng vì vậy mà tự thân hình thành phong bạo, có hàn phong từng cơn gào thét trùng điệp cuốn vào nhau vang lên thanh âm như hải nhi than khóc, một cái vòi rồng cực lớn ở giữa hư vô câu thông trời đất ngày đêm càn quấy cửu thiên.

Mãi cho đến một ngày bức tượng kia thỉnh linh rũ xuống, bụi bặm rêu mốc tự mình dịch chuyển lại theo gió cuốn bay, để lộ ra một cái nhân ảnh trong suốt.

Nhân ảnh này đầy đủ tứ chi, đầy đủ ngũ quan, nhìn rõ giới tính cùng niên kỷ nhưng nội tạng lại trống rỗng, hằng hà sa số các điểm sáng li ti đang chậm chậm trôi dạt, có cả quỹ tích, có chu kỳ hoàn chỉnh, thi thoảng còn kịch liệt va chạm nổ vang lấp lóp.

Nếu xem các điểm sáng kia như tinh tú thì đây chính xác là mô hình của một cái tiểu vũ trụ, tại đó vô cùng vô tận những con sông màu đỏ rồi rầm hiện hữu rồi đan xen vào nhau tạo nên một mạng lưới dày đặc cực kỳ phức tạp.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, lại thêm hai ngàn năm.

Lúc này kinh mạch đã hoàn hảo ngưng kết, phế phủ thành hình, chỉ còn thiếu mỗi đan điền, tinh nguyên trời đất bằng bạc hai dòng hắc bạch nhị khí như trường giang đại hải cuộn cuộn đổ vào thể nội, phạm vi ảnh hưởng của Đại Việt Tôn Tiên Kinh đã vượt quá trăm ngàn dặm.

Vũ Thiên Long tựa hồ một vàng kiều dương chói lóa, hào quang vạn trượng, nếu như có thường nhân ở đây, thậm chí đến đại tu sĩ thần thông cũng sẽ bị tiền quang khủng khiếp kia giết chết trong chớp mắt.

Mảnh thế giới rực rỡ, rộng lớn không biết bao nhiêu để mà đo đếm, chỉ thấy ở điểm tận cùng hiện hữu một con sông màu xám bạc, con sông này ước chừng chiều dài đạt đến hàng tỉ dặm, không quanh co mà đều đặn gấp khúc, uốn lượn nhịp nhàng như một tấm vải lụa khổng lồ bằng bạc.

Thượng du nở ra vô số Bì Ngạn Chi Hoa, hạ du nối liền với một đầu quan môn bí ẩn đắm chìm trong mây trắng, ở đó tràn ngập khí tức của thời gian bản nguyên.

Tại ngàn năm này Vũ Thiên Long ngủ say, hẳn không hề nhận biết được sự biến hóa dữ dội bên ngoài, tâm trí mơ màng, có đôi lần hẳn bắt gặp đâu đó một cái bóng lưng quen thuộc, một bức họa nữ nhân thiếu đi đôi mắt, kỳ lạ ở chỗ, mỗi khi nhìn vào liền không kiềm chế được cảm xúc, tự nhiên rơi lệ.

Cũng có lần Vũ Thiên Long thấy chính mình đang ngồi ở tinh không, hướng mắt phía vũ trụ bao la, vẫn một tôn cự nhân da thịt đỏ lôm như máu cần răng dựng chường phá trời.

"Khi ta thức tỉnh Huyền Hoàng tất diệt!" Thanh âm này oanh minh như sấm, quần quanh trong đại não Vũ Thiên Long ngàn năm không dứt.

Cùng một thời gian, tại phương nam cách vị trí Vũ Thiên Long năm mươi vạn dặm bên ngoài.

Hai đạo nhân ảnh nam nữ đang chặt vật phá không, tốc độ như sét, phía sau bọn họ là một nhóm Ma thú hình thể khủng bố, trong đó có một đầu Hỏa Huỳnh Trưng nửa thân dưới phát ra ánh sáng huỳnh quang dữ dội, tựa hồ lưu tinh đang dẫn đầu truy sát.

"Hỗn đản! Đáng giận! Nơi này làm sao còn tồn tại thiên tiên Ma thú?" Nam nhân kim bào cùng với nữ nhân cung trang vừa phi hành vừa lo lắng ngoảnh đầu nhìn lại, thi thoảng còn há mồm rống lớn.

"Ngao..." Phía sau bọn họ, một tôn Bạch Hổ thân thể nguy nga, cao gần ngàn trượng, uy áp nhân nhật tàn mát ra bốn phía không gian khiến cho nhóm Ma thú ngoại trừ tôn Hỏa Huỳnh Trưng không hề điều phải cúi đầu quỳ rạp.

Bạch Hổ gầm thét như muốn phát điên, tăng tốc truy đuổi.

"Hai con kiến hôi nhân loại, cũng dám đến địa bàn của ta làm càn!" Bạch Hổ há mồm nói tiếng người, thanh âm cuộn cuộn như bão táp, chấn động bát phương.

Ma thú chỉ cần vượt quá chín lần Độ Kiếp liền có thể lợi dụng chân nguyên tại thể nội, cũng như linh trí đủ cao để bắt chước mọi hành động của Tu Chân giả, mà tôn Bạch Hổ này hiện tại đã đạt đến thiên tiên, so ra chẳng kém cạnh Hợp Đạo hậu kỳ nhân loại, nó tự nhiên có thể mở miệng nói chuyện dễ dàng.

"Tiền bối, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi đây, tuyệt không dám có tâm mạo phạm" Nam nhân lớn tiếng nói, đồng thời vẫn giữ nguyên tốc độ như cũ, hẳn không dám dừng lại, nếu để Bạch Hổ kia đuổi kịp hẳn chết không có chỗ chôn.

"Mong tiền bối không chấp nhậm, tha thứ cho chúng ta!" Nữ nhân cũng đồng thời lên tiếng.

"Nếu trách chỉ có thể trách các người vận khí quá kém" Bạch Hổ nhếch mũi hừ lạnh một tiếng, biểu cảm không khác gì nhân loại, thân thể to lớn bước ra mấy bước, lập tức hướng phía trước cách không lao đến, trong chớp mắt liền kéo gần khoảng cách của song phương.

Thiên tiên Ma thú tốc độ nhanh chóng vô cùng, tu vị Độ Kiếp kỳ Tu Chân giả chỉ bằng vào tốc độ, tự nhiên không có khả năng trốn thoát.

Gặp phải tình hình này, hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhãn thần bộc phát ra một luồng kinh thiên sát ý, nếu Bạch Hổ kia đã muốn giết chết bọn họ như vậy, tất nhiên cũng chỉ còn một biện pháp duy nhất, liều mình phản kháng.

Vô luận thực lực cách biệt, hai người cũng muốn phản kháng! Nếu không, chính là tự sát.

“Rống...” Đúng lúc này, từ phương xa lần nữa truyền đến tiếng gầm giận dữ, thanh âm to lớn nổ vang khiến cho thương khung chao đảo, bốn phía vô tận Ma thú toàn bộ đều nằm rạp trên mặt đất, nom nớp lo sợ.

“Lại xuất hiện thêm một đầu Ma vương!”

“Khốn kiếp! Cũng là Đại Bảo, nhất định hẳn có ý thất thông lộng để cho chúng ta hám lợi mà mắc lừa, ta...Ta phải để hắn chết không được yên lành!”.

Bạch Tiểu Hổ, Hòa Huỳnh Vương! Các ngươi đến đây ăn đòn à?” Âm âm thanh âm to lớn không khác gì tiếng sét xé trời vang lên lần nữa, chỉ thấy một con rùa đen lưng cồng đại xà phảng phất như ngọn sơn phong đỉnh thiên lập địa đang từ phương xa chậm rãi đi tới, một bước mấy vạn dặm, chớp mắt liền đến trước mặt Bạch Hổ, Hòa Huỳnh Vương cùng đám Ma thú.

Đôi mắt rùa đen đỏ rực như đèn lồng chăm chăm nhìn Hòa Huỳnh Vương, bỗng dừng lại liếc sang hướng khác, mũi lớn phì phò cuốn lên phong bạo “ Hai con sâu kiến nhân loại, cũng dám xông pha giang hồ đến địa phương này đi dạo? ”

Thanh âm vừa rơi xuống, rùa đen lập tức đuổi ra móng vuốt, lấy thế như sét đánh hung hăng đập xuống, trời sụp đất nứt, hư vô kịch chấn, tốc độ nhanh chóng siêu việt ánh sáng, để cho một nam một nữ hai người bọn họ ngay cả phản ứng cũng đều không kịp.

" Huyền Võ, con rùa đen này! Ta kiếm lời chứ chẳng phải câm! Chúng là thức ăn của Bốn Vương a! "

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 103: Nguyên Thần lột xác

Mi mắt khẽ rung, tại thời điểm này bên trong địa phương lỗ hổng thời không Vũ Thiên Long triệt để thức tỉnh, sát na đó đất trời oanh minh, hư vô âm vang như sấm dậy, thiên địa phát sinh dị tượng, có hào quang cuồng chiếu có Tiên nhạc du dương, tựa hồ là vì Thần Linh ngự giá hàng lâm mà làm ra nghênh tiếp, ánh mắt Vũ Thiên Long trong xanh như ngọc thâm thúy như trời biển mang theo nồng đậm lực lượng Thời Không Pháp Tắc.

Thiên địa ý chí lập tức bị áp chế, thời gian, không gian bị định trụ, vạn vật đứng yên.

Vũ Thiên Long trầm mặc thờ ra một hơi thật dài, tang thương, cổ lão, rêu mốc ngập tràn, không khí từ mũi hắt lại hình thành nên phong bạo càn quét bát phương, thậm chí trường hà vô tận trước mắt cũng vì vậy mà rung động.

" Tân kỳ kiếp, tân thời đại, ta thức tỉnh! " Vũ Thiên Long nhàn nhạt mở miệng, thanh âm siêu việt thiên lôi âm âm nổ tung tạo thành tiếng oanh minh quanh quẩn.

Nếu như giờ phút này có ngoại nhân xuất hiện ở đây chắc chắn sẽ phải vô cùng kinh hãi, âm lực kia nói lớn không quá lớn, nói dữ dội cũng không hề dữ dội mà mang tính xuyên thấu mãnh liệt.

Sóng âm như một con hồng thủy tang thương đại khí cuộn cuộn lan tràn, đánh cho Thời Không Trường Hà liên tục lắc lư chao đảo, một cỗ uy áp khó bề hình dung từ thương khung ép xuống, từ ý chí thiên địa tự thân sinh sản, cảm giác trên trời dưới đất Vũ Thiên Long ngồi đó duy ngã độc tôn.

" Tuế nguyệt trôi qua trong mắt ta đã đủ dài nhưng nhân sinh tự mình đi trải nghiệm mà nói, vẫn còn quá ít ỏi, rất nhiều điều để hối tiếc, thân nhân bằng hữu sau chừng ấy thời gian chẳng biết ai còn ai mất? " Vũ Thiên Long cảm thán, ánh mắt miên man nhìn ra hướng tinh không đen kịt rồi chậm rãi nhắm lại, như muốn xuyên phá thời không tìm về quá khứ.

Vũ Thiên Long ngồi trên một đám mây cửu sắc, xung quanh thân thể Tiên khí lượn lờ, cả người kỳ quang sáng rực phân chia thành ba màu riêng biệt, là vàng kim, trắng bạc và màu tím điện lôi, hình dung này vĩ ngạn đến trình độ, cơ hồ muốn quy hàm cả thiên địa.

" Đạo Thần! " Không biết bao lâu sau Vũ Thiên Long mở mắt ra thêm một lần nữa, hần âm thầm cảm nhận tình trạng hiện tại của bản thân, bên trong thể nội dung nhập hoàn hảo một cái hư ảnh tam sắc thái quang, hư ảnh này so với chân diện của Vũ Thiên Long thì giống nhau như hai giọt nước, không phân biệt được hư thực, tựa hồ hoàn mỹ chồng chất lên nhau vậy, tuy hai mà là một.

" Đạo Thần!" Vũ Thiên Long nói khẽ, thanh âm tang thương mang theo một chút kích động, hần bỏ ra đại giới, đánh cược cả tính mạng là vì ngày hôm nay, hiển nhiên cũng phải vì ngày hôm nay mà tâm tư ít nhiều vui sướng.

Nguyên Thần lột xác, Đạo Thần quân lâm đại biểu cho việc Vũ Thiên Long không còn là tu sĩ thông thường nữa mà đã chính thức Hoá Hư.

Tu đạo chưa đến hai mươi năm bằng vào tư chất trác tuyệt, bằng vào thiên đại tạo hoá, bằng vào sự điên cuồng đánh đổi, một đường đi thẳng đến Hợp Đạo hậu kỳ, lại dùng thêm mấy ngàn năm khổ ải trong con mê man cắn nuốt tinh linh Hoà Huỳnh Trùng rốt cuộc Vũ Thiên Long cũng đạt được mục tiêu mà sinh thời lúc còn là một hài tử ngây thơ hần luôn hằng ao ước.

Lộ trình này nhìn thì có vẻ nhanh chóng hơn rất nhiều nếu so với tu sĩ thông thường nhưng chừng ấy trải nghiệm là cổ kim duy nhất, con đường mặc dù ngắn nhưng đầy rẫy chông gai, ngập tràn chướng ngại, tổng hợp hoàn mỹ tất cả các khía cạnh nhân sinh.

Hoá Hư là nhân thể hoà tan cùng thiên địa, từ hư vô tái hiện, ý chí trở thành một bộ phận ý chí của thể giới cùng với đạo trời sinh ra cộng minh, đạo của bản thân đã vượt lên mọi pháp tắc, tế thiên mà đứng, mượn nhờ hương hoá chứng sanh chứng đạo thành Tiên.

Vũ Thiên Long không biết hiện tại mình đã mạnh mẽ đến trình độ gì rồi nhưng hần ẩn ẩn cảm giác chỉ cần bản thân hần muốn thì một niệm cũng có thể hoàn toàn hủy diệt đi một cái quốc gia.

Ngày trước lúc ở đình phong Khai Trần cảnh Vũ Thiên Long nhấc tay liền nhẹ nhàng đẩy lùi mấy trăm vạn tu sĩ Hoa Hạ trở về bên kia biên cảnh, tái lập Đông Hải phong ấn, thời điểm này e rằng một cái nhấc tay tương tự e rằng nhấn chìm toàn bộ Bắc Thiên.

Bất quá, trên lý thuyết Vũ Thiên Long vẫn chưa thực sự Hoá Hư, tiền lệ Hợp Đạo đại viên mãn tu sĩ trước khi Hoá Hư đều phải ở lại trong tông môn, ở trước mặt chúng đệ tử hoặc trước mặt đông đảo lễ dân bá tánh mượn lực lượng hương hoá nhất cử chứng đạo mà tại địa phương này Vũ Thiên Long không biết đi đâu để tìm ra hương hoá.

Khái niệm thời gian tại địa phương lỗ hồng thời không là một thứ gì đó hết sức thông thường dễ dàng nhận biết, thời gian trôi nhanh hay chậm đều tùy thuộc vào ý thức của mỗi cá nhân, không biết bao lâu sau Vũ Thiên Long bỗng dừng cử động, đầu tiên nhấc lên hai tay sau đó là hai chân, cả người sinh long hoạt hổ, Tiên khí, đạo vận quán thân.

Vũ Thiên Long bước ra một bước vượt qua hàng vạn dặm hành trình, sát na đã đạp chân trên Thời Không Trường Hà, thiên địa linh khí lập tức cuộn trào vây quanh thân thể hoá thành một bộ tứ y chiến bào đẹp mắt, có lôi động, có long du, có thiểm điện ngang dọc, chiến bào sau lưng đón gió tự hành tung bay, tóc trắng xoả dài quá vai, cả người trở nên phiêu hốt.

Từ sau khi thức tỉnh thì đại đa số ký ức bị phong ấn của Hứa Văn Phi đã trở nên thông suốt, lạc ấn trên Nguyên Thần do hần để lại cũng triệt để giải khai, Vũ Thiên Long hoàn toàn cắn nuốt, thôn phệ, hần hiển nhiên nhận thức thêm được rất nhiều thứ, minh bạch rất nhiều chuyện mà đối với hần trước kia vẫn cực kỳ mơ hồ, tự nhiên tâm mắt viễn siêu quá khứ rất nhiều.

Nhìn Thời Không Trường Hà từ đầu đến cuối mọc lên vô tận Bi Ngạn không biết từ lúc nào Vũ Thiên Long cũng đã nắm trên tay một đoá, Bi Ngạn lập loè cửu sắc thái quang trong đó từ quang luôn luôn là mãnh liệt nhất, thứ ánh sáng này từ màu sắc đến khí tức cùng với màu tím điện lôi trên Đạo Thần của Vũ Thiên Long hoàn toàn tương đồng, nó đại diện cho một trong ba loại đạo mà Vũ Thiên Long đã từng trải nghiệm, là Thời Không Chi Đạo.

Vũ Thiên Long đắm chiêu nhìn hướng tận cùng Thời Không Trường Hà nơi đầu quan môn bí ẩn chìm trong sương trắng, hồi lâu mới nhếch môi cười nhạt, trong ánh mắt thình lình lộ lên tinh mang, sau đó một ngón tay điểm nhẹ mi tâm khiến cho Đạo Thần khẽ động.

Lập tức một đầu quang trụ màu tím tựa hồ là lôi kiếp từ mi tâm Vũ Thiên Long gào thét mà ra, đầu quang trụ này tốc độ nhanh hơn ánh sáng quá nhiều, như bốn lôi du tẩu vây trên đường hướng về phía trước mạnh mẽ khai mở không gian một đường phá toái hư vô.

"Đi! Hoàn thành sứ mệnh của ngươi, giúp ta đánh một ván cờ" Vũ Thiên Long nói thầm, trong ánh mắt đầu tiên hiện lên chút mờ mịt, sau đó dần dần chuyển sang mong chờ, cuối cùng là kích động, rốt cuộc Vũ Thiên Long thờ dài, da mặt hơi hơi nhăn lại.

Lúc này ở tận cùng Thời Không Trường Hà, phía trước đầu quan môn bỗng dung xuất hiện một cái nhân ảnh nam nhân tóc trắng thân mặc chiến bào, nam nhân vẻ mặt mơ hồ, ánh mắt mang theo mờ mịt khó hiểu, cả người dần dần chìm vào một vùng sương mù đặc kín, hần thình lình quay đầu, nghe răng nhếch môi cười cổ quái.

Vũ Thiên Long đưa tay mân mê sống mũi mà quên mất khái niệm thời gian, hần trầm mặc rất lâu, mãi mấy canh giờ sau mới khàn khàn lên tiếng: "Huỳnh Hoàng đại lục, lai lịch Xích Quỷ tộc thì ra là như vậy!"

Lời nói vừa rơi xuống Vũ Thiên Long chậm chậm chuyển dịch ánh mắt, ở một địa phương nằm về phía tây Thời Không Trường Hà cách vị trí của hần tầm hai trăm vạn dặm, Vũ Thiên Long ẩn ẩn cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh khí tức, về mặt bỗng dung phát sinh biến hoá, Vũ Thiên Long mỉm cười, ôn nhu nói: "Thì ra là hai vị cố nhân!"

Liền ngay sau đó như ngộ ra điều gì Vũ Thiên Long nhăn mũi cười khổ, trong lòng ngập tràn cảm kích: "Ngay cả hai vị lão bằng hữu của ta huynh cũng dám lừa a! Đại Bảo, huynh quá tốt với Thiên Long, tiểu đệ chịu huynh ơn tái tạo".

Đĩ nhiên Đại Bảo từ trước đã nhìn thấu ngày hôm nay, hần biết Vũ Thiên Long sẽ thành công lột xác Nguyên Thần, cho nên mới vì hần mà ra tay an bài.

Ngay lần đầu tiên Vũ Thiên Long thức tỉnh sau trận chiến Hoa Hạ, Đại Bảo đã mang đến địa phương lỗ hồng thời không hai đầu tiểu Thần Thú cùng vô số yêu thú của Hải Vân sâm lâm, số yêu thú này mượn nhờ sự đối lập thời gian, mượn nhờ tài nguyên sung túc mà cấp tốc trưởng thành, mấy ngày trước lại lừa gạt Lê Văn Phúc, Tổng Thiểu Quân đi vào hạ du Thời Không Trường Hà.

Vũ Thiên Long cũng minh bạch bản thân hần nếu muốn chứng đạo thì bắt buộc phải hấp thu lực lượng hương hoá, mà hương hoá do Độ Kiếp kỳ đại tu

sĩ dâng hiến tất nhiên sẽ giá trị hơn rất nhiều hương hoa của phàm nhân.

Suy nghĩ hồi lâu Vũ Thiên Long khẽ rung mình một cái, điện mạo lập tức biến hoá, tay phải liên tiếp điểm ra hai chỉ, một chỉ giải khai phong ấn thời không, một chỉ ngăn cản thú thảo Huyền Võ tránh cho Lê Văn Phúc cùng Tổng Thiếu Quân chịu tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 104: Hoá Hư

Huyền Võ to lớn như một ngọn núi, toàn thân tràn ra ma khí cũng khiến cho không gian bốn phía phong vân dừng động, một thảo vũ xuống đất trời kịch chấn, Lê Văn Phúc, Tổng Thiếu Quân tự nhiên không có biện pháp tránh né chỉ còn biết trợn mắt đứng nhìn trong lòng sớm đã xác định, hôm nay tại địa phương này chín thành khả năng phải bắt lực bỏ mạng.

Cùng thời điểm ở phía hư vô thỉnh thoảng loé lên hai đạo quang mang liên tiếp tốc độ nhanh chóng khó bề hình dung, một cái sát na trước vừa mới hiện hữu vậy mà sau một cái sát na đã cùng với thân thể khổng lồ của Huyền Võ trực tiếp đụng chạm.

"Ầm Ầm" Tiếng nổ vang như trời sụp đất nứt tại vị trí phát sinh va chạm hoá thành âm bạo cuốn ngược, thân thể Huyền Võ mặc dù vĩ ngạn nhưng cũng không thể nào chịu đựng quá một khắc thời gian liền bị nhắc bổng ném đến chỗ sâu hạ du Thời Không Trường Hà, tựa hồ là ngọn núi lớn bị cự nhân dụng sức vứt đi vậy.

Mọi chuyện phát sinh quá mức nhanh chóng, khi hai người Lê Văn Phúc, Tổng Thiếu Quân còn chưa kịp bình tâm chỉ thấy ở hư vô xa xa một tôn nhân ảnh đang ung dung Na Di mà đến.

Người này là lão nhân bạch y tóc trắng, da mặt nhăn nheo, lưỡng quyền nhô cao để lộ ra khuôn mặt gầy gò, nhãn thần cực kỳ linh tuệ, tướng mạo cũng phúc hậu vô cùng, trên thân Tiên khí lượn lờ, đạo vận quán quanh, uy áp tràn ra càng khiến cho thiên địa biến sắc, rõ ràng trong đời bọn họ chưa từng gặp qua người nào có tu vi kinh khủng đến vậy, ngay cả mấy trăm năm trước tại trận chiến Hoa Hạ quy tụ gần như là toàn bộ cường giả đỉnh phong Tu Chân nhân giới.

"Khí tức vị lão tiền bối này rất giống với một người bằng hữu của ta!" Lê Văn Phúc tâm thần kịch liệt chấn động, ánh mắt miên man chăm chăm nhìn lên thân ảnh lão giả đang thông dong đằng vân mà đứng, tại đó hắn rõ ràng cảm nhận được cái khí tức thể lương rét lạnh tựa hồ muốn đóng băng cả thiên địa, cái lãnh đạm đến tận cùng, cái ngoan cường dị biệt mà không phải ai ai cũng có.

Trận chiến Hoa Hạ trôi qua đã ngót nghét năm trăm năm, trong ký ức tu sĩ Đại Việt gần như vẫn còn ghi tâm khắc cốt nhưng ở sâu trong nhân sinh bá tánh thì đã sớm hoá thành lịch sử, bị dòng chảy tuế nguyệt chôn vùi.

Ngày đó mấy người bọn họ đều là thiên kiêu, đều mang trên mình quang mang của tinh tú, mang trên mình lòng tự tôn dân tộc cao ngất, ngày đó khi giang sơn lâm hoạ bọn họ vẫn là tiểu long chưa kịp trưởng thành nên chỉ biết đỏ mắt đứng nhìn, trách bản thân quá bất tài.

Cùng ngày đó một ngôi sao băng loé lên chói sáng thiên không rồi tắt, dù là trong giây phút ngắn ngủi nhưng lập tức làm lu mờ hết thấy và về sau giới Tu Chân Đại Việt dần mất đi hai chữ "Thiên Kiêu".

Dù cho muôn đời sống sau vui sướng trước thì kẻ anh tài lớp lớp xuất hiện cũng chỉ dám vỗ ngực tự xưng "Có tư chất" Vì bọn họ thừa hiểu "Thiên Kiêu" Hai chữ này không ai có thể xâm phạm đến.

Tổng Thiếu Quân nội tâm triệt để lâm vào kinh động, ở dưới uy áp thần thánh chỉ muốn cúi đầu lễ bái, tựa hồ là phàm nhân khi phải đối diện đại tu sĩ chín lần Độ Kiếp vậy.

Vũ Thiên Long quét mắt nhìn ngang, một cái nhìn cũng tạo ra tiếng oanh minh ngập trời, phảng phất như ngàn vạn ngọn cự sơn từ thượng thiên nhất tề giáng xuống ép cho hư vô bốn phía run rẩy không thôi.

"Đa tạ tiền bối cứu mạng!" Lê Văn Phúc cùng Tổng Thiếu Quân ánh mắt mang theo nồng đậm cung kính đồng thanh, cúi đầu.

Lúc này hai người mồ hôi ướt trán, gần như không thể trụ vững, xung quanh ngàn vạn yêu thú phủ phục nằm im, Thần Thú Bạch Hổ, thậm chí Tiên Thiên Hoá Huỳnh Vương cũng không ngoại lệ, đều ngoan ngoãn như tiểu thú vô hại, chốc chốc lại hé mắt tò mò, sợ hãi nhìn tên nhân loại cường đại dị thường kia.

Bọn chúng có linh trí hiển nhiên hiểu uy áp bằng ấy đã hoàn toàn vượt xa ngưỡng nhận thức, vượt xa Tiên Thiên Yêu Tu, vượt xa Hợp Đạo Chân Tu, "Hoá Hư" Chỉ duy nhất khái niệm này mới có thể giải thích được hết thấy.

"Chúng ta ra mắt đại nhân!" Hoá Huỳnh Vương liều mạng mở miệng nói, ánh mắt cuồng nhiệt, gần như ngay lập tức ngàn vạn yêu thú nhất tề cuồng minh, âm lực như thủy triều vang dội tràn quét bát phương.

Vũ Thiên Long lạnh nhạt khoát tay, mấy hơi thở sau mới lãnh đạm lên tiếng, thanh âm trầm trầm mang theo uy nghiêm khó tả." Lão hủ tại địa phương này tu đạo ngàn năm, nay vừa vận nhìn thấy các ngươi xem như là duyên phận, muốn mượn nhờ hương hoá một lần chứng đạo Hoá Hư, giả như ta thành công thì chỗ tốt của các ngươi cũng không hề ít ỏi".

Vũ Thiên Long khéo đánh chặn tâm lý, mặc dù biết bọn họ có muốn từ chối cũng không được, nhưng trong tình thế này hẳn là người cầu sự giúp đỡ cho nên mới hạ mình làm ra một cuộc giao dịch

Quả thực vậy, chúng tu sĩ mặc kệ tư chất cao đẳng đến đâu thì Hợp Đạo hậu kỳ là một cái ranh giới rất khó bị phá bỏ, Hoá Hư mấy tiểu kiếp gần nhất hình như còn chưa từng xuất hiện, trong đời mỗi Tu Chân nhân sĩ thì đây là một cái tạo hoá khó gặp, hiển nhiên được nhìn đại năng tiến hành hợp đạo còn giá trị hơn cả vạn năm tự thân kinh lịch, cho nên bọn họ không ngần ngại mà lập tức hiển tế ra hương hoá.

Hương hoá nói giản lược, nó tương tự một loại tín niệm, tín niệm này dù đúng dù sai, dù cam tâm hay bất cam tâm thì cũng là tín niệm, mà một khi hương hoá đã xuất ra để bày tỏ lòng sùng kính đối với một ai đó thì suốt đời không thể nào thay đổi, trừ khi tự mình tìm ra được đạo thuộc về bản thân.

Quá trình chứng đạo của Vũ Thiên Long kéo dài tầm năm canh giờ, ba loại đạo nguyên, ba hình thái đạo vận kéo theo vô số dị tượng đẹp mắt, tại địa phương lỗ hổng thời không quang minh trực chiếu.

Có nhân sinh ý vị, có thiên địa diễn hoá, có luân hồi nhân quả, có sinh tử khí tức, vô cùng vô tận hình thái đảo lộn đất trời, rốt cuộc mọi thứ hoàn hảo dung hợp lại với nhau hoá thành một cái đồ đằng kim liên tám cánh trải dài khắp hư vô, áp lực hữu hình buông xuống khiến cho thiên địa oanh minh.

Vũ Thiên Long nuốt vào hương hoá, đạo chủng thành hình, ngay thời khắc đó hắn ẩn ẩn cảm nhận được từ ý chí thế giới đang tích cực sản sinh một cỗ lực lượng bài xích, lực lượng này theo thời gian càng lúc càng lớn, tựa hồ muốn cưỡng ép tách biệt Vũ Thiên Long ra khỏi thế giới vậy, cuối cùng là đây trời phong bạo gào thét, vô cùng vô tận những cơn gió lớn có lớn có nhỏ liên tục càn quấy cửu thiên.

Bầu trời vận vẹo dữ tợn, tựa hồ có một nguồn lực từ trường lớn lao đang mạnh mẽ hút vào tất cả vật chất quy tụ về một chỗ, lấy Vũ Thiên Long làm trung tâm, thế giới chỉ vòng dưới áp lực khủng khiếp buộc phải hiện thân bao trùm hết thảy, phong bế thiên địa.

Thiên lôi gầm thét, điện quang chớp giật cả hư vô vận vận từ quang, khí tức ngưng trọng cực kỳ, chúng nhân ngoại trừ Vũ Thiên Long đều cảm thấy khó thở, áp lực này không những không ngừng lại mà còn tiếp tục tăng lên, mấy chục cái hơi thở sau đã đạt đến một loại tình trạng hết sức khủng bố, ngay cả Vũ Thiên Long da đầu đều thoátáng tê dại.

Hoá Hư tu vi triệt để chống ra tạo thành một cái quang cầu ánh sáng khổng lồ bao trùm khuôn viên hàng vạn dặm, cùng với ý chí thiên địa giằng co đối kháng, mặc dù biết đây là quy luật chung của thế giới, sẽ tự thân hình thành lực lượng bài xích đối với Hoá Hư tu sĩ nhưng lực lượng này cũng quá mức khủng khiếp.

Lại qua thêm mấy chục hơi thở, đồ đằng kim liên biến mất, thế giới chỉ vòng vận vẹo không ngừng, nơi nơi là thiên lôi nổ bạo, Vũ Thiên Long lại tiếp tục gia trì thêm tu vi lên quang cầu ánh sáng tránh cho hai người Lê Văn Phúc cùng bách thủ gánh chịu tổn thương, lúc này đây dưới áp lực khủng khiếp chính Vũ Thiên Long cũng cảm thấy khó thở, trên trán mồ hôi chảy xuống, trong lòng mờ mịt tơ máu chạy dài, hắn sừng sững đứng giữa thiên địa, tâm thái hiện ngang tựa hồ sẽ gánh vác hết thảy.

Phía đỉnh đầu Vũ Thiên Long hư vô linh nổ tung rồi dần dần nứt ra khe hở, khe hở càng lúc càng biến lớn, rốt cuộc là một đầu thông đạo khổng lồ, ở phía bên kia thông đạo tản mát ra quang mang bàng bạc đi cùng một loại khí tức hết sức thần bí.

" Tiên khí, Tiên giới!" Vũ Thiên Long âm trầm nhìn lên, nội tâm chấn động, một lúc sau vẻ mặt chùng xuống, lại gia trì thêm tu vi cố gắng kéo dài thời gian.

" Vị đạo hữu này! Phi Thăng Chi Lộ đã mở tại sao còn không chịu tiến nhập?" Bên kia thông đạo thỉnh linh vang lên một tiếng lời minh trầm đục lại hoá thành thanh âm ngập trời quanh quẩn.

" Ta còn chưa có ý định phi thăng!" Vũ Thiên Long gầm nhẹ, ánh mắt như điện muốn xuyên thấu thông đạo nhưng bị cản trở bởi một vùng mây bụi đậm đặc.

" Ngươi tiến hành hợp đạo, cần nuốt hương hoá lại không có ý định phi thăng, rốt cuộc muốn làm cái quái gì đây? " Thanh âm kia càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng trở nên thâm nghiêm, chỉ một đạo tiếng vang cũng khiến cho Vũ Thiên Long đầu óc choáng váng.

" Ta muốn làm con mẹ ngươi! Phiền phức!" Vũ Thiên Long bực bội hô đồng thời tay phải hướng về phía thông đạo điểm nhẹ, thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu sát na giáng lâm

Cùng lúc giữa bầu trời xoay tròn một cái hư ảnh bình trà khổng lồ tản mát ra ba loại khí tức riêng biệt, hư ảnh này mặc dù bàng bạc thế nhưng lại hết sức chân thực, theo sự điều khiển của Vũ Thiên Long âm vang phá không mà đi, càng đến gần thông đạo càng biến lớn, rốt cuộc vừa vận lập đầy thông đạo.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 105: Trở về!

Thần thông Tuế Nguyệt Vô Ưu đã rất lâu rồi mới có cơ hội tái hiện, nó so với dĩ vãng càng thêm kinh người không những thế dưới ba loại đạo vận liên tục gia trì khiến cho lực lượng phóng xuất ra tựa hồ đủ sức để nhấn chìm thiên địa, thế giới oanh minh, lôi điện chớp giật, hư vô vạn vạo, ở phía bên kia thông đạo lúc này vọng lại một tiếng hừ lạnh trầm buồn: "Tam Đạo Âm Dương Chân Nguyên Chi Cảnh? ".

Thanh âm tự vẫn vừa vọng lên rồi triệt để im bất, đầu thông đạo cũng từ từ khép lại, rốt cuộc biến mất như chưa từng hiện hữu.

Vũ Thiên Long mượn nhờ sự bất đồng quy tắc của địa phương lỗ hổng thời không tự thân áp chế tu vi xuống nửa bước Hoá Hư, sau đó tay phải một nhịp hướng về hư vô phía trước, lập tức hư vô bị xé toang, Vũ Thiên Long lách mình Na Di biến mất, trước đó hắn dùng đến Thời Không Pháp Tắc mở ra truyền tống trận đưa hai người Lê Văn Phúc, Tổng Thiệu Quân trở về Đại Việt, đặt bọn họ xuống một cái thung lũng nhỏ nằm trên ngọn Phi Thiên Sơn hiển nhiên đã dùng bí pháp xoá đi ít nhiều ký ức.

Về phần bách thú, Vũ Thiên Long để bọn chúng ở lại, chung quy thì địa phương này tốt hơn thế giới bên ngoài rất nhiều, thời gian trôi chậm đồng nghĩa sinh mệnh được kéo dài, hơn hết một khi thả hổ về rừng thì với bản tính của dã thú chắc chắn bá tánh Đại Việt ít nhiều khôn đồn.

Không biết bao lâu sau trên bầu trời quốc gia Đại Việt địa phận trấn Lạng Sơn có một cái thân ảnh nam nhân chiến bào đen tóc trắng dung mạo vô cùng tuấn lãng đang ung dung dạo vân mà đứng, khí tức thê lương đại khí cuộn cuộn như bão táp khuấy đảo phong vân, hắn ở đó dưới kiêu dương chiếu rọi càng nhìn càng trở nên thần thánh.

Bên dưới chân kỳ quang hội tụ hoá thành một cái luân bàn ánh sáng tựa hồ nâng đỡ cho cả cơ thể: "Cố hương! Vũ Thiên Long rốt cuộc trở về rồi! " Ánh mắt Vũ Thiên Long linh hoạt đảo ngang tự nhiên có cảm giác cay cay sống mũi, trong lòng hiện lên đủ loại tâm thái, có kích động, có vui sướng, có nhớ mong cũng không ít bi ai, thốn thức.

"Đại Việt thay đổi quá nhiều!" Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn quanh, ánh mắt u ám xuyên thấu vô tận khoảng cách, khung cảnh trùng điệp chông chênh lẫn nhau rồi dần dần hoá nhỏ, ở đâu đó mặt đất loang lổ, sơn phong đứt lìa, sâm lâm cháy trụi vẫn chưa kịp hồi sinh, ở đâu đó thị thành vốn phồn hoa nay điêu tàn hoang phế, mặc cho năm trăm năm đã trôi qua đồng nghĩa bên trong địa phương lỗ hổng thời không, bên trong tâm thức hắn đã trôi qua mấy ngàn năm có lẽ.

Phong ấn Đông Hải như tấm màn ngăn bằng bạc từ trên chín tầng trời miên man rủ xuống, ở đó tàn mát ra nồng đậm lực lượng trở chú, nồng đậm lực lượng bài xích, phía xa xa đỉnh thiên lập địa một bức tượng đồng thau khổng lồ chiều cao ước chừng đạt ngoài ba ngàn trượng, tạc lấy tướng mạo một vị thanh niên, hình dung này sống động như thực, nhân thân băng lãnh, biểu cảm tang thương khiếp người, mắt nhắm chiều nhìn ra Đông Hải, tay hững hờ chỉ hướng Bắc Thiên.

Bức tượng nửa dưới đã phủ đầy rêu mốc, có vẻ bị khí hậu biến ảnh hưởng mà một vài vị trí đã xuất hiện dấu hiệu hư hỏng, bất quá, nó sống động đến trình độ tựa hồ bên trên còn tàn mát ra một luồng khí thế nhàn nhạt, phảng phất khiến cho người đối diện đều cảm thấy ít nhiều bị áp lực, hiển nhiên để đúc tạc nên pho tượng này phải tốn hao không ít công, tài.

Vũ Thiên Long trầm mặc, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, ít lâu sau mới thờ ơ hắt ra một hơi dư khí, ánh mắt lại chậm chậm chuyển dịch.

Địa phương ngày trước là đại chiến trường lúc này đã mọc lên một cái thành thị phồn hoa, nhà cao cửa lớn, kiến trúc chạm đến mây xanh, hào quang trực chiếu.

Tại đó bá tánh an cư lạc nghiệp, dân số ước chừng hàng trăm vạn, nơi công thành người ra người vào đông như kiến lửa nhưng tuyệt nhiên không hề phát sinh tình trạng chen lấn ồn ào, ai nấy thần sắc đều hết sức tươi sáng, trên môi nụ cười luôn luôn chực chờ.

Nhìn cách họ cư xử với nhau cũng cực kỳ hoà ái, mỗi người trên thân đều lan tràn một loại khí vận đặc biệt, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi con sông chảy ngược vắt ngang thương khung che khuất mặt trời.

Vũ Thiên Long mười phần kích động bởi bên trong toà thành trì hắc ám cảm nhận được một chút khí tức huyết mạch, đáy lòng chùng xuống, Vũ Thiên Long trông mắt sớm đã đỏ hoe liên tục rung mình, diện mạo phát sinh biến hoá, tóc trên đầu cũng từ trắng bạc chuyển thành đen nhánh.

Thành trì này khi trực diện quan sát mới thấy hết được quy mô cùng sự hùng vĩ của nó, vừa đặt chân tiến đến một cổ lã lệ chi ý lập tức đập thẳng vào mặt, tường thành cao hơn trăm trượng, kéo dài không biết bao nhiêu dặm mà đông đúc, tại vị trí trung tâm, bên dưới toà tháp canh treo đầy cờ xí đứng sừng sững một bức phù điêu to lớn, năm chữ vàng bút lực như rồng bay phượng múa, tựa hồ không phải thủ công do sức người làm ra mà được một vị tu sĩ nào đó dùng đến thần thông tỉ mỉ viết lên.

"Tân Thăng Long Hoàng Thành".

Mệnh môn khí tức, mệnh môn uy áp từ năm chữ vàng kia nặng nề phủ xuống, tại đây lực lượng bài xích càng thêm mãnh liệt, hiển nhiên nếu không phải con dân Đại Việt sẽ không thể nào trực tiếp tiến nhập.

"Tân Thăng Long Hoàng Thành!" Vũ Thiên Long cảm khái, dưới diện mạo một tên khát thực bản thiêu hắn ung dung bước qua cổng thành.

Hai bên cổng thành mấy trăm lính canh giáp trụ uy vũ kiếm đao sáng bóng, hàng ngũ chỉnh tề, những người này vậy mà đều là tu chân giả, tu vị trên dưới Kim Đan, trong đó một vị trung niên giáp bạc đầu đội ngai khôi thậm chí còn là Nguyên Anh cảnh.

Vũ Thiên Long đảo mắt âm thầm đánh giá, đáy lòng hiện lên ý mừng, bởi trong dòng người tưởng chừng như vô cùng vô tận kia hắn bắt gặp rất nhiều tu chân giả, mặc dù cách ăn mặc không giống nhau, nghề nghiệp không giống nhau nhưng tựu chung lại toàn thân đều tràn ra khí tức, dưới sở đồng điệp gia khiến cho ba động ngập trời quanh quần.

Mấy chục hải tử trên dưới tám tuổi đầu ba chỏm tóc đang chơi trò đuổi bắt dọc đại lộ vậy mà đều có tu vi Ngưng Khí hậu kỳ, tiếng cười khách khách hoà lẫn vào vạn âm, tiếng mời mọc trầm trầm của một vị lão nhân bán rau gần đó, mùi thức ăn thơm phức từ từ lâu bốn phía theo gió phiêu diêu tản mát trong trời đất.

Vũ Thiên Long hít hà, thần sắc nhẹ nhàng biến đổi, Tân Thăng Long Hoàng Thành này kiến trúc so với Thăng Long Hoàng Thành dưới lòng đất ngày trước hắn từng thấy qua giống nhau như đúc, từ bố cục đến cách sắp xếp cũng không quá xê dịch, hiển nhiên linh khí nồng đậm hơn rất nhiều, sinh mệnh lực lượng thăng hoa mang lại cho nó một loại khí chất mệnh mang đại khí.

Vũ Thiên Long ngồi trên vỉa hè phía trước một lầu nhỏ, chiếc bàn gỗ mun bóng loáng ngay ngắn xếp sẵn vài món đồ ăn, một bình rượu để sủi tăm, hắn vừa ăn vừa uống cho đến lúc trời ngả về chiều.

Lúc này từ hướng bắc đại lộ một con gió lốc thỉnh thoảng đến cuốn lên bụi mù, tiếp đó là thanh âm tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe dồn dập, đang gào thét lao vun vút hai đầu hắc mã cao lớn kéo theo phía sau hai cỗ xe vương giả song hành, lộng phủ rèm che, bốn phía dát vàng hào quang nhàn nhạt, kẻ ngồi bên trong không nhìn rõ được diện mục nhưng chỉ riêng tên đánh xe cũng là Nguyên Anh tu sĩ, cả người cao thấp uy áp lan tràn, hộc tốc chạy theo phía sau hơn ba trăm binh lính giáp sắt leng keng, tay cầm binh khí.

Đoàn người này đi đến đâu ở đó liền hoá thành một mảnh đồ nát, mấy chục gian hàng sát vỉa hè bị hất tung, rau dưa, cá thịt vương vãi khắp nơi, bá tánh kinh sợ nhanh chóng dạt sang một bên cố tình nhường đường, bất quá, trên khuôn mặt họ không hề biểu hiện ra chút nào oán trách, ngược lại còn là nhiệt thành sùng bái.

" Vũ Vương Vũ Tâm Minh!" Cỗ xe ngựa lướt ngang, chúng nhân cúi đầu, có người nhỏ giọng nói, trong thanh âm ít nhiều mang theo tôn kính.

" Nghe đồn tây thành có Lư gia tiểu thư, mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng đã được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân, Vũ Vương hôm nay hình như là đi cưới vợ!" Một tên tiểu nhị mồ hôi nhễ nhại tay cầm chiếc khăn ẩm ướt đã ngả sang màu vàng đất vừa dãi mồ hôi nhìn theo vừa tặc lưỡi nói.

" Cưới vợ a! Hắn đi cướp vợ thì đúng hơn!" Thanh niên thư sinh đứng bên cạnh bữu môi cười khinh bỉ.

" Người cẩn thận cái mồm! Vũ Vương, Vũ gia không phải tiểu tử như người có thể xúc phạm đến! " Tiểu nhị quắc mắt nhìn thanh niên thư sinh lớn giọng quát.

" Tên này muốn chết!" Bá tánh xung quanh tròn mắt găm giữ, ai nấy đều tỏ ra vô cùng tức giận, có kẻ còn xắn cả tay áo, mặt xám như than nếu đồng bạn không can ngăn rất có thể đã lao vào tấn cho tên thư sinh kia một trận.

" Ta có gì nói đó tại sao phải sợ? Lạc Thánh ngài uy danh bức nào, phàm là con dân Đại Việt hiển nhiên hiểu rõ, bá tánh Đại Việt nợ ngài ân tái tạo nhưng hậu nhân ngài lại có kẻ vô sỉ như Vũ Tâm Minh chẳng phải làm ô uế đi thánh uy? Hắn cường đoạt thiếu nữ nhà lành, xem mạng người như cỏ rác, không việc xấu gì không dám làm, nếu Lạc Thánh sống dậy nhất định ngài sẽ một tay bóp chết hắn! " Đứng trước phản ứng của đám đông thanh niên thư sinh không hề tỏ ra hoang mang, ngược lại còn đánh thếp đáp trả.

Vũ Thiên Long nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt nhanh chóng chùng xuống, hắn không nói không rằng lập tức hướng về phía tây thành Thuận Di biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 106: Cổ nhân

Lư gia này cũng là thế gia tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường, trước cửa lớn một mảnh náo loạn, Vũ Thiên Long hoà vào dòng người đứng từ xa âm thầm quan sát.

Mấy trăm binh lính giáp sắt tề tựu phía trước, khí thế lấn áp nhân tâm ngập trời kiếm mang sắc lạnh, thần sắc hung tàn không gì sánh được, nam nhân đánh xe tu vi Nguyên Anh cảnh một cái phi thân liền Thuận Di nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cửa lớn chân phải hung hăng tung ra một cước, một cước này khí lực cực mạnh chỉ thấy hồng quang loé lên, ngay sau đó là âm thanh âm sục đổ.

Hai cánh cửa son son khép chặt lập tức toái thành phần bụi, mấy trăm binh lính hùng hổ tiến vào." Vũ Vương tâm ý cầu thân là phúc phận của Lư gia, biết Vũ Vương đích thân ngự giá mà đám người các người còn dám đóng đại môn chứng tỏ có tâm chống đối, với kẻ phản nghịch, giết không tha" Nam nhân đánh xe một bước liền đi vào bên trong, thanh âm âm vang như sấm, sau lưng hắn oanh minh nổ vang ngập trời khí thế.

Lư gia gia nhân có hơn một trăm người, tay cầm gậy gộc binh khí nhưng mặt xám như tro tuyệt nhiên không ai dám chống đối, có lẽ bởi vì đã sớm nghe đến hung danh vị Vũ Vương kia hoặc thanh thế bọn họ mang lại quá lớn, mấy trăm binh lính bất kỳ ai trong con mắt đều tràn ra kinh thiên sát khí.

"Vũ Vương đến, dân đen chậm trễ tiếp đón là đại tội, bất quá, trong nhà có chút việc riêng mong Vũ Vương khai ân" Cửa lớn chính điện chậm chậm mở ra, đám gia nhân lập tức tránh đường, đi đến trước mặt nam nhân đánh xe là một vị trung niên tuổi ngoài ngũ tuần, cả người mập tròn đầu tóc nhẵn bóng hần vừa hấp tấp bước vừa hồ hồ nói, vẻ mặt hiện lên thần sắc của kẻ mang tội.

"Tội có thể tha! Vũ Vương ngài là người độ lượng" Nam nhân đánh xe lạnh nhạt đáp trả, sau đó chăm chăm nhìn vào bên trong chính điện há hốc miệng." Lư Báo! Con gái ông đâu? Còn không cho gọi nàng ra, để Vũ Vương đợi lâu mới là tội lớn".

"Nữ nhi mấy hôm nay nhiễm phong hàn rất nặng, tiện dân cho mời y sư khắp nơi đến chữa chạy nhưng bệnh tình vẫn không hề thuyên giảm, người có thể gọi ra chỉ sợ Vương gia không vừa mắt, hơn nữa bệnh phong hàn dễ lây nhiễm, hay là thế này, phiên đại nhân có lời với Vương gia vài hôm nữa tiện dân đích thân đưa nữ nhi tới cửa lớn Vương Cung bồi tội" Lư Báo lắc lư thân hình thịt mỡ, một tay nặng nề quạt mồ hôi trán vừa thở hồng hộc vừa nhẹ giọng nói.

"Còn dám mặc cả? Lư gia các người chán sống rồi" Nam nhân đánh xe gầm nhẹ, tự thân tràn ra uy áp cũng khiến cho phong vân biến sắc, hần lại nhấc chân tung ra một cước nhắm vào hạ bộ Lôi gia gia chủ Lôi Báo khiến y hét thối cả người bị ném mạnh về phía sau, đứng quần nhiễu huyết, mũi, miệng đều trào ra máu tươi.

"Các người đi vào bên trong lời Lư nhị tiểu thư ra đây cho ta, kẻ nào chống đối, giết!" Nam nhân đánh xe quay người, liếc mắt nhìn đám binh lính dưới trướng, quát lớn.

Lập tức Lư gia một mảnh náo loạn, thanh âm kêu gào khóc thét ngập trời quanh quần, mọi chuyện dễ dàng đi vào trong mắt Vũ Thiên Long, hần mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh nhưng nội tâm dâng lên lửa nóng.

Hai cỗ xe ngựa song hành chẳng hiểu vì lý do gì bỗng dừng bị nhấc lên khỏi mặt đất mười trượng, bốn phía xung quanh lốc xoáy quần quật, có một luồng áp lực cực đại từ trên bầu trời Lư gia ép xuống khiến cho thiên địa oanh minh.

Lực lượng này chỉ gói gọn trong phạm vi nhỏ, hiển nhiên không ảnh hưởng đến bá tánh đang quan khán, chúng nhân khiếp sợ trợn mắt nhìn lên, sát na cả hai cỗ xe ngựa đồng thời nổ tung vụn vỡ bay tứ tán.

Trên bầu trời cách không treo lơ lửng một thanh niên anh tuấn hần thân bận Vương bào đầu đội kim khôi, cao quý khí tức, cỗ thanh niên bị một bàn tay u vụ không lồ nắm chặt, vẻ mặt biểu thị thống khổ cùng cực, hai chân không ngừng giãy giụa, cánh tay u vụ càng tràn ra uy áp khiến cho lòng người khiếp đảm, uy áp này hữu hình vận vẹo khiến cho bốn phía hư vô cũng vận vẹo kịch liệt.

"Kẻ nào vô lễ dám thương tổn Vương gia? Muốn chết!" Nam nhân đánh xe kịp thời phát hiện ra kinh biến liền lớn giọng hô thanh âm muốn nổ tung trời đất, cả người tựa hồ cầu vồng gào thét mà đi, Nguyên Anh khí tức ngập trời bộc phát.

Bá tánh xung quanh cũng đỏ mắt nhìn, mặc dù không thể xem ra hư thực nhưng dựa trên biểu cảm dễ dàng phán đoán" Kẻ nào dám tổn thương đến Vũ Vương chúng ta liền liều mạng với kẻ đó" Chẳng cần biết Vũ Vương kia vô sỉ, bỉ ổi đến đâu nhưng là người Vũ gia thì không ai có thể xúc phạm, đó là một loại tín niệm đặc biệt, tín niệm cố chấp.

Đạo cầu vòng gào thét tới gần Vũ Vương Vũ Tâm Minh, bốn phía xung quanh lôi điện chớp giật, uy áp mãnh liệt ép cho chúng nhân bên dưới dạt hẳn sang một bên, bất quá, đúng lúc này lại thêm một bàn tay u vụ nữa cấp tốc hình thành giữa thiên địa, bàn tay hoá trảo, cuộn cuộn u vụ vỗ nhẹ lên đạo cầu vòng khiến cho nó sát na sụp đổ "Choang!" Tựa hồ thủy tinh bị đại chùy đập nát vụn, nam nhân Nguyên Anh không biết rơi đến chốn nào, không biết sống hay chết, chỉ thấy hư vô phía trên còn sót lại một dòng tinh huyết nhọt nhạt.

"Là ai? Là kẻ nào to gan dám ở Thăng Long Hoàng thành tổn thương người nhà Vũ Thánh?" Bốn phía, chúng nhân mặc dù khiếp sợ nhưng ai nấy đều tỏ ra hết sức điên cuồng, nhân tâm dưới số đông điệp gia thỉnh linh đạt đến một tình trạng hết sức khủng bố, khí thế bài sơn đảo hải quay cuồng, bọn họ miễn là tu sĩ miễn có sức chiến đấu thì gào thét mà lên tề ra toàn bộ thần thông, pháp bảo, muốn cùng cánh tay u vụ kia một trận sống mái.

Vũ Thiên Long, nội tâm âm thầm kêu khổ, hần hiển nhiên hiểu đây chính là sự sùng kính, sự tôn thờ mà bá tánh dành cho mình, dành cho người nhà Vũ gia, sau mấy trăm năm vậy mà không hề phai nhạt, trong hoàn cảnh này hần càng thêm cảm kích, mặc dù đáy lòng ngập tràn lửa giận nhưng cũng bị dòng nước mát làm vui xuống ít nhiều.

Chúng nhân gào thét phát ra đầy trời tiếng rống giận, hàng ngàn cây binh khí, hàng ngàn đạo thần thông ngay cả rau dưa, thịt cá, trứng thối, đá tảng ầm ầm nhằm cánh tay u vụ điên cuồng giết đến.

Vũ Thiên Long không thể tổn thương bá tánh của mình đành thờ dài sườn sượt, Thiên Long Trường Hà vắt dài thương thiên bổng dung kịch chấn, một mảnh ánh sáng nhu hoà bằng vận tốc lôi điện lặng lẽ phủ xuống, sát na chúng nhân bình tâm trở lại, bọn họ cảm giác ai đó vừa âu yếm vuốt ve lên đầu mình, tựa hồ là phụ mẫu làm ra hành động bày tỏ tình thương vậy.

Một cỗ thiêng liêng khí tức mạnh mẽ khuếch tán bao trùm hết thảy quốc gia Đại Việt, ức vạn bá tánh đều dễ dàng cảm nhận, dễ dàng nhìn thấy được mảnh sáng nhu hoà kia, nó đang gột rửa tâm linh, tẩy lễ nhục thân bọn họ.

Lúc này từ phương nam phong vân vũ vũ, nhìn lên tựa hồ mây đen đang di hành càng có áp lực cường đại khuấy đảo đất trời, những nơi đám mây kia đi qua chúng nhân một mảnh phủ phục quỳ bái.

Chớp mắt đám mây đen đã phiêu phù bên trên bầu trời Lư gia, nhìn kỹ thì là một nhóm tu sĩ thân mặc đạo phục Bắc Bộ Tinh Nguyệt Môn, số lượng hơn trăm người, ai nấy toàn thân đều tràn ra mãnh liệt khí tức, đa phần đều siêu việt nam nhân Nguyên Anh cảnh.

"Kẻ nào dám ở Thánh Địa lộng hành còn không mau hiện thân chịu tội!" Hàng trăm thanh âm đồng thời vang lên như thiên lôi nổ tung, trong ánh mắt bọn họ là nồng đậm điên cuồng, sát phạt chí ý khiến cho trời hôn đất ám.

Đi đầu là một thanh niên cao lớn, uy vũ cực kỳ, hần cả người chiến bào ngân sắc, lưng đeo huyền thiết trọng kiếm, tu vi cũng đạt đến Độ Kiếp kỳ tam trọng, nam nhân này nhìn rất quen mặt, Vũ Thiên Long thất thần hồi lâu sau đó mới nhẹ giọng lầm bầm.

"Là Thiết Trụ!" Đáy lòng Vũ Thiên Long ngập tràn sóng lớn, đã bao lâu rồi bọn họ chưa gặp lại, cả đời này Vũ Thiên Long không nhiều bằng hữu mà Thiết Trụ là một trong số đó, hần đáng chất nói, nơi mi mắt cảm giác rung rung.

Thiết Trụ không còn là hài tử ngây ngô, đã trưởng thành đến trình độ để cho người ta nể phục, hần không phải thiên kiêu, xuất phát điểm cũng kém xa người khác nhưng hôm nay độ cao mà hần đạt được khiến cho Vũ Thiên Long mừng thâm trong dạ.

Cùng nhau trải qua bao nhiêu biến cố, bao nhiêu lần sinh tử, là bằng hữu không thể hỏi ai nợ ai, ai còn nhớ ai, tuế nguyệt thăng trầm thì trong lòng người luôn sẵn sàng để dành ra một chỗ trống ghi khắc tên nhau.

Thiết Trụ hôm nay toàn thân tràn đầy nam nhân khí chất, có một loại phong trần sương gió, một loại tang thương lãnh đạm khó diễn tả hết bằng lời.

Hần đứng ở đó chiến bào khê tung bay, đôi mắt híp lại rồi chậm chậm mở ra, tay phải nâng lên nhằm hướng cánh tay u vũ đang nắm chặt cổ Vũ Tâm Minh điểm nhẹ.

Một đạo từ quang loé lên tựa hồ là lôi trụ ầm ầm phá không mà đi "Bình! Bình!" Mấy tiếng nổ lớn trầm đục chấn cho chúng nhân não hải rung động, cánh tay u vũ phá toái nhưng đồng thời một cỗ lực lượng phản kích nhanh chóng cuốn ngược trở lại, đất trời chao đảo, hư vô vận vẹo phảng phất muốn toái diệt.

Thiết Trụ vẻ mặt chùng xuống, tại cổ phản lực kia hần ảm ảm cảm nhận được một chút khí tức quen thuộc nhưng cũng ngập tràn nguy cơ sinh tử, hần không kháng cự mà đứng yên thừa nhận, vùng ngực đau nhói, nơi khoé miệng trào ra máu tươi, cả người chật vật lùi về phía sau mười bước.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 107: Bên bờ Tây Hồ

Thiết Trụ không biết, cũng không thể nhìn ra chân diện kẻ địch trước mắt nhưng hần dám chắc một điều, bản thân đã từng gặp qua đối phương ở đâu đó ít nhất là một lần trong đời, sự quen thuộc này nói lớn lao không hoàn toàn đúng nhưng vô hình mang lại cho hần loại cảm giác nội tâm mãnh liệt rung động.

Cỗ lực lượng phản chấn ban đầu vô cùng khủng khiếp nhưng tựa hồ đã bị áp chế đi phần nào, bằng không Thiết Trụ đầu đơn giản chỉ thổ huyết nội thương, hần cam đoan đối phương rất mạnh, mạnh đến trình độ khó để hình dung.

Về mặt âm trầm, ánh mắt sâu xa như muốn xuyên phá hư vô, Thiết Trụ nâng tay, Độ Kiếp kỳ tam trọng tu vi triệt để bộc phát, uy áp hình thành nên một cơn bão trực tiếp quét xuống bên dưới.

Chúng nhân mấy ngàn người đang quan khán bị uy áp đè ép đến mức toàn bộ ngã quỵ, bất kể tu vi gì, bất kể là ai, ngay như Vũ Tâm Minh vừa rơi xuống cũng nửa sống nửa chết hai gối ghì chặt lên mặt đất.

Thiên địa im ắng.

Trong mảnh người phủ phục kia vậy mà xuất hiện một cái nhân ảnh vẫn đứng im như trời trồng, dưới phong vân vùn vù tóc trên đầu thậm chí còn không thêm lay động, hần ở đó toàn thân không chút nào khí tức, khuôn mặt lạnh lẽo không chút biểu tình, hình dung kia mang theo tang thương khó tả như cảnh khô mộc điều tàn mà vững chãi hoàn hảo dung nhập vào thiên địa.

Thiết Trụ nội tâm chấn động, đã đạt đến tu vi cùng kinh lịch của hần tầm mắt tuyệt nhiên không thể tầm thường, ngay sau đó Thiết Trụ lại nhấc tay lạnh nhạt đánh ra một chương, miệng khê hô "Nhất Thủ Già Thương Khung".

Một chương này lập tức hoá thành đại thủ màu đen ngập tràn lôi điện, bên trên còn ảm ảm một chút Sinh Tử- Luân Hồi khí tức.

Đại thủ xé trời cách không ép xuống, u quang bạo loạn, bốn bề không gian ừng ừng chấn động, mặt đất bên dưới bởi áp lực khủng bố mà trực tiếp toái diệt, cát bay đá chạy phong bạo quân quét.

Khi chương ấn áp sát đỉnh đầu, Vũ Thiên Long mới lạnh lùng mở mắt, chậm rãi ngẩng mặt nhìn lên, một ánh nhìn thông thường mang theo vô tận tang thương tựa hồ đóng băng thiên địa, lực lượng của Nhất Thủ Già Thương Khung chương ấn trực tiếp bị triệt tiêu.

Vũ Thiên Long biết Thiết Trụ đã sớm nghi ngờ mới cố tình đi thăm dò hần, năm trăm năm trước từ sau khi Vũ Thiên Long tự bạo thì đạo nguyên cùng sở

học cả đời cũng dung nhập vào bên trong Thiên Long Trường Hà, cho nên việc Thiết Trụ học được Nhất Thủ Già Thương Khung cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

Một kích toàn lực bị cái nhìn nửa vờ phá giải, Thiết Trụ hãi nhiên khiếp sợ, trong lòng âm thầm suy đoán tu vị của đối phương " Phải mạnh đến trình độ gì? Hợp Đạo cũng chưa chắc làm được điều này".

Thiết Trụ chăm chăm nhìn Vũ Thiên Long trong bộ dạng một tên khát thực bản thủ, khoe miệng rung rung:" Ngươi là ai? Đến Thăng Long Hoàng Thành có mục đích gì?" Thanh âm lạnh lùng, vang dội.

" Bầu trời nơi này rất đẹp, mây chuyển mây bay, như hư như thực khó bề đoán định, ta đuổi theo một đám mây ngũ sắc mà vô tình đi lạc, lại miễn vì lòng người trầm ấm ôn hoà mà không đánh rồi bước, tại hạ họ Lạc!" Vũ Thiên Long khẽ cười, ngôn từ nhạt thênh nghe như gió thoảng qua tai, hần liếc mắt nhìn Thiết Trụ một chút, nhẹ gật đầu.

" Họ Lạc? Nói vậy các hạ không phải bá tánh Đại Việt? " Thiết Trụ kinh nghi hỏi, hiển nhiên trên toàn bộ quốc gia, Lạc tộc chỉ có một, là Hoàng tộc đương thời.

" Ta từ nơi biển, mây cùng giao hợp, cánh cửa lớn dẫn đến tận trời " Vũ Thiên Long híp mắt cười, thông thả nói.

" Vớ vẩn, hần đang đùa cợt với chúng ta! Đồ Thông! Kẻ này lai lịch bất minh, mặc kệ thực lực hần mạnh mẽ bao nhiêu, cùng nhau hợp sức trấn áp, tại bên trong Thánh Địa tuyệt không để cho kẻ khác làm cản " Một tu sĩ thân mang giáp trụ tu vị Nguyên Anh viên mãn trừng mắt nhìn Vũ Thiên Long, gân gọng quắt, lập tức hơn một trăm tên còn lại cũng động binh khí chuẩn bị xuất thủ.

Khí thế quật khởi khiến cho phong vân dừng động, hơn trăm Nguyên Anh cảnh đứng cùng một chỗ là bức nào khủng khiếp?.

Vũ Thiên Long mặt không biểu cảm, bên ngoài thân thể là một tầng hơi nước băng hàn lạnh lẽo.

Thiết Trụ thấy vậy mới nhấc tay ra hiệu cho thủ hạ im lặng, thần sắc dờ dẩn, liên tục lăm bắm" Biển mây cùng giao hợp chẳng phải Hải Vân sao? cánh cửa lớn dẫn đến tận trời ý chỉ Thiên Quan? Hải Vân Sơn, Trấn Thiên Quan, họ Lạc..Lạc Thiên?".

Thanh âm hần ban đầu còn nhỏ nhẹ, đến rốt cuộc là nổ tung, trong não hải như dâng lên ngập trời sóng to gió lớn:" Ta biết huynh đệ ngươi không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được!" Đáy lòng nói thầm, khuôn mặt vốn phong trần sương gió bỗng nhiên đỏ rực vì kích động, ánh mắt cũng hơi hơi nhoè đi, Thiết Trụ nhìn Vũ Thiên Long, cái nhìn như muốn cô đọng cả thiên địa.

Vũ Thiên Long mỉm cười, thò ra một hơi trăm muện sau đó mới lặng lẽ truyền âm:" Hảo bằng hữu, là ta! Là Thiên Long! Ta đã trở lại nhưng vẫn còn rất nhiều việc để làm, tạm thời không tiện để nhiều người biết, chuyện này đến đây ngừng lại, hai canh giờ sau bên bờ Tây Hồ cùng hàn huyền tâm sự".

Thanh âm ôn nhu như sóng biển trùng điệp đi vào não hải Thiết Trụ, tựa hồ là tuế nguyệt trút bỏ vô tận bụi mờ, tựa hồ là thời không đình chỉ chuyển dời, tựa hồ tri kỷ vạn năm tang thương hữu hội, hần kích động đến độ cả người run rẩy, toàn thân nhiệt hoá lan tràn, mồ hôi chảy xuống đầm ướt y phục.

Năm trăm năm khó khăn từng bước đi theo dấu chân Vũ Thiên Long rốt cuộc Thiết Trụ cũng đạt đến độ cao ngày hôm nay, hần không thể nào quên hình ảnh thần thánh của Vũ Thiên Long khi đối diện Hoa Hạ thiên quân vạn mã, không thể nào quên lời sấm truyền chúc phúc trước lúc tự bạo bỏ mình, hình dung đó không còn thuộc về phạm tục chi thân.

Trong lòng Thiết Trụ cũng không dám xem đối phương như tri kỷ mà đã tự mình tạc tượng tôn thờ, Thiết Trụ tự hào vì cuộc đời hần may mắn gặp được một người bằng hữu vô cùng đáng kính, hần có lẽ là kẻ duy nhất trước sau vẫn ôm hy vọng Vũ Thiên Long còn chưa từ bỏ cõi đời và quả thực vậy.

Hôm nay, sự kích động này vô tình hoá thành sóng to gió lớn khiến cho não hải hần oanh minh dữ dội, bất quá, chỉ mất mấy cái hơi thở bình tâm, Thiết Trụ lặng lẽ nhìn Vũ Thiên Long, nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt lướt quanh một vòng, thanh âm thỉnh linh nổ vang như sấm.

" Vũ Vương Vũ Tâm Minh lộng quyền hà hiếp bá tánh, nhưng người Vương tộc đặc ân, ngoại trừ tội phản quốc còn lại đều xử như vô tội, hơn nữa hôm nay hần cũng đã trả giá, các ngươi ai có ý kiến gì?".

Một mảnh im lặng, bá tánh không đáp, đám thị vệ Hoàng Thành cũng không ai hé môi.

" Tốt! Dẫn Vũ Vương hồi cung!" Thiết Trụ khoát tay âm trầm nói, sau đó đạp mây Thuận Di biến mất.

Vũ Thiên Long cũng lặng lẽ rời đi, như lời hứa hần đến bên bờ Tây Hồ, lúc này trời vừa chuyển tối, tà dương xuống núi, thiên không hiện ra vô tận tinh tú, khí hậu trong lành mát mẻ, Vũ Thiên Long mặc dù háo hức gặp lại người nhà nhưng bản thân hần nhận thức, năm trăm năm như vậy thì có thêm một vài ngày cũng chỉ vậy.

Bên bờ Tây Hồ hạo nguyệt vừa lên, ánh trăng bàng bạc phủ xuống mộng lung bất định, xa xa là bãi dâu xanh mướt, xa hơn nữa là cánh đồng vô tận, Vũ Thiên Long ngồi trên mặt hồ xếp bằng đả tọa.

Đại Việt Tôn Tiên kinh chuyển động, thiên địa linh khí quay cuồng, mặt hồ sương mù trắng xóa với tu vi của Vũ Thiên Long hiện tại, có hấp thu linh khí hay không cũng không quá nhiều khác biệt, thứ hần muốn là cảm nhận rõ ràng khí tức cổ hương.

Lần này Vũ Thiên Long muốn mình bạch hết thầy, hoàn tất hết thầy nứt vỡ nhân sinh trước khi đỉnh đỉnh phi thăng.

Một chuyến đi vào chỗ sâu Hồng Hoang tìm đến Huyết Sơn, đi vào Tội Ác Chi Thành giải khai khúc mắc, bù đắp đầy đủ ân tình cho nữ nhân duy nhất trong lòng hắn, là thực hiện tâm niệm suốt đời, bảo hộ thân nhân bằng hữu, Vũ Thiên Long cảm khái thở dài.

Đạo Thần vừa động trên thái dương lập tức hiện ra ấn ký Tiên Mệnh nửa chiếc mặt trăng, thể nội le lói hào quang Kim Cang Tiên Thể, đỉnh đầu phiêu phù Tiên Tượng Cửu Long Quy Nguyệt, Hỗn Độn Tiên Căn bùng phát ánh sáng năm màu rực rỡ, tựa hồ muốn cùng hạo nguyệt tranh quang chiếu rọi cho toàn bộ lãnh thổ quốc gia Đại Việt.

Từ trầm mặc nhìn lại Tây Hồ lúc này như một quả cầu lửa ngập trời hoá diễm, thiên địa linh khí quay cuồng lại huyền hoá tạo thành đủ lại kỳ quan dị tượng.

Bên trong Tổ miếu Vũ gia, phía trước chính điện chiếc lư đồng khổng lồ cắm đầy nhang trầm, khói hương nghi ngút, thỉnh thoảng huyết quang bạo loạn, lư động kịch liệt chấn động thậm chí còn nghe được thanh âm reo hò vui sướng.

Chỗ sâu Tử Vũ sâm lâm bị chôn vùi dưới mặt đất trăm trượng một cây nõ vàng to lớn, cây nõ này tựa hồ có linh tính, vậy mà tự thân vang lên một tiếng cuồng minh sau đó xé mở mặt đất gào thét mà đi.

Vũ Thiên Long trầm mặc nhìn xem Phong Vũ Thượng Cung hào quang nhàn nhạt, lúc này quan sát kỹ thì nó chính là toái phiến tại phần chuôi của thanh Cốt Long Dao vạn năm trước từ tình không rơi xuống.

Dĩ vãng Vũ Thiên Long đã minh bạch quá nửa về xuất xứ cây đao này cũng như thân thế Đồ Thiên nhưng rốt cuộc vẫn còn quá nhiều điều bí mật không thể nào nhìn thấu.

Ngay như lai lịch Đại Bảo, lai lịch Mộng Thiên Tộc, Hứa Vân Phi, Xích Quỷ Ma Quân Hành Thiên Hạ, thậm chí là đầu Kim Quy ban cho hán Liên Châu Thần Nô Vũ Thiên Long nghi ngờ nó chính là Hỗn Độn Chi Quy đến từ tình không thể giới và sư tôn hán Lý Trắc Thần, nội công Vũ Thiên Bá, hai người này cũng không kém phần bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 108: Tử Vong thâm cốc gặp bạn cũ

Khi Vũ Thiên Long vẫn đang trầm ngâm thì xa xa phương bắc một đạo lưu tinh đang gào thét xé không cực tốc đến gần, Vũ Thiên Long neho mắt nhìn, đạo lưu tinh này đáp xuống mặt nước Tây Hồ, ngưng tụ chân thân.

Thiết Trụ im lặng đứng trước mặt Vũ Thiên Long.

"Rất đúng hẹn!" Vũ Thiên Long ôn nhu nói.

"Ta còn phải đi mua rượu! Thế nào, rượu để tốt chứ?" Thiết Trụ cười hiền đi đến bên cạnh Vũ Thiên Long nặng nề vỗ vào vai hắn." Huynh đệ! Năm trăm năm rồi, ta chỉ mong mỗi có ngày hôm nay".

"Năm trăm năm nói thì dài nhưng cũng thoáng trong chớp mắt, huynh đệ ngược lại rất khá!".

Vũ Thiên Long vỗ vai đáp trả, hai hán niên dành cho nhau cái ôm ấm áp, cái ôm này tựa hồ từng chút một tích góp từ trong tuế nguyệt chỉ chờ đúng giây phút trùng phùng, rất lâu, rất lâu sau cả hai mới chịu buông tay, nhìn nhau một cái, lớn giọng cười ha hả.

Bọn họ không nói chuyện bởi trong hoàn cảnh này ngôn từ đã ít nhiều mất đi ý nghĩa, vừa đối tửu thì thoáng lại hướng mắt nhìn nhau, ai nấy trong lòng đều ngập tràn tư vị.

Nhân thần đắm chiều nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm, Vũ Thiên Long nhẹ giọng hỏi:" Ngươi không tò mò lý do ta còn sống sao?".

"Lúc này ngươi đang đứng trước mặt ta, Thiết Trụ chỉ cần như vậy là đủ!" Thiết Trụ không suy nghĩ, nửa cười đáp, ngưng một chút hắn lại nâng lên bầu rượu, gật gù nói:" Ta không còn là hài tử ngày trước!".

"Đúng vậy! Chúng ta đều không còn là hài tử!" Vũ Thiên Long trầm ngâm.

Thiên địa một mảnh im bất, hạo nguyệt nửa vòm buông xuống thứ ánh sáng dịu dịu, xa xa tình không sâu thẳm, Thiên Long Trường Hà le lói hào quang bàng bạc, Vũ Thiên Long cùng Thiết Trụ đối tửu cho đến khi trời hừng sáng.

Men rượu cay nồng, cả người lâng lâng, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy...Say..Dầu biết tu sĩ không thể nào bị ngoại lực chi phối lý trí nhưng Vũ Thiên Long ép mình phải say, chung quy cũng là một cái thể ngộ đáng quý mà con đường nhân sinh hắn còn thiếu sót, trong cơn chuyển choáng Vũ Thiên Long lặng lẽ rời đi.

Mặc dù cả hai trong lòng có rất nhiều chuyện để hàn huyên tâm sự, nhưng đã là tri kỷ thì chỉ cần nhìn qua ánh mắt cũng có thể đoán định tâm ý đối phương, cơ hồ ngôn từ nói ra sợ đánh động đến cái tình mạch thần thánh của khung cảnh Tây Hồ.

Thiết Trụ không hé môi ngăn cản mà trầm mặc thờ dài một hơi sau đó ngửa cổ trút hết chút rượu cuối cùng còn sót lại, khi mặt nước Tây Hồ tân dương sơ hiện, sương trắng la đà tựa Tiên cảnh Bồng Lai, Thiết Trụ cũng đập mây Thuần Di biến mất, lần này biết được Vũ Thiên Long vẫn còn sống sót, hẳn xem như tâm nguyện sở dục.

Vũ Thiên Long muốn triệt để giải khai khúc mắc trong lòng trước khi hoàn tất nhân sinh, bản thân hẳn có thời gian, trăm năm, ngàn năm đã trải thì kéo dài thêm một vài hôm cũng không nhiều ý nghĩa.

Trên bầu trời quốc gia Đại Việt, hướng cự quốc Văn Lang một đạo lưu tinh đang âm ỉ xé không mà đi, để lại phía sau trùng điệp thất thải quang mang chói lòa cùng thanh âm oanh minh dữ dội.

Chỗ sâu Hồng Hoang sơn mạch khu rừng chướng khí ngũ sắc nơi tập trung vô cùng vô tận hung thú cường đại của Hải Vân và ngoại vi Hắc Ám sâm lâm.

Lúc này bầu trời oanh minh chấn động, ngàn vạn sinh linh đang sinh hoạt bên dưới chỉ cảm giác có một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đang cường hoành ép xuống, cánh rừng tại những nơi đạo lưu tinh vụt qua tán cây gãy đổ, đại địa lắc lư, vạn thú phủ phục.

Vũ Thiên Long đi vào Tử Vong hạp cốc, nơi này ngày trước đối với hắn luôn chứa đựng rất nhiều điều bí ẩn, dưới gốc Tuyết Tùng Vũ Thiên Long trầm mặc hồi lâu, xa xa mờ mờ bóng lưng sáu tên hài tử đang dật dờ nhau liêu mạng kinh lịch.

Phía trước hàng trăm bộ xương khô trắng hếu muôn hình vạn trạng khiến cho không khí so với dĩ vãng càng thêm băng hàn tê tái, hiển nhiên sau mấy trăm năm có không ít người sa chân để rồi phải bỏ mạng tại địa phương này.

Vũ Thiên Long mặc dù đã cố tình áp chế tu vi đến mức tối đa nhưng tự thân mỗi tia mỗi sợi khí tức đều vô cùng khủng khiếp.

Trong thâm cốc chật hẹp thì thoáng lại bất gặp một vài đầu u hồn vất vưởng, bất quá, phạm vi trăm trượng xung quanh thân thể Vũ Thiên Long mọi u hồn khi tiếp xúc liền tỏ ra kinh hồn táng đảm lập tức tìm cách thoát thân.

"Địa phương này Luân Hồi Chi Môn sai lệch hai tấc, sinh mệnh sau khi chết đi không được Thiên Đạo dẫn dắt, thậm chí bị ngũ sắc dị quang ngăn cản lại mà vạn kiếp bất phục! Ngũ thái dị quang quanh năm bao phủ cánh rừng thực chất là Đại Địa Chi Khí thẩm thấu từ Long Mạch quốc gia" Vũ Thiên Long thông thả bước, âm thầm đánh giá.

Chân đạp lên xương trắng răng rắc thanh âm giòn tan gãy vỡ, khi Vũ Thiên Long đi qua con suối hẹp lõm chồm đá học, phía trước mặt thỉnh linh xuất hiện một đầu du hồn, đầu du hồn này mệnh đấng đã cạn, từ trên xuống dưới âm ỉ vô quang, tựa hồ một làn khói trắng theo gió phiêu diêu, khi vừa nhìn đến đáy lòng Vũ Thiên Long bỗng nhiên rung động.

Rất quen, rất quen, Vũ Thiên Long cố tình lục lại trí nhớ, mắt mấy cái hơi thờ hắn mới kích động A! lên một tiếng: "Là Đoạn Giao?".

Đúng vậy! Đoạn Giao, nửa bằng hữu của Vũ Thiên Long, ngày trước xấu số bị Thủy Chu tấn công vùi xương nơi Tử Vong hạp cốc.

Đoạn Giao thần sắc mơ hồ, hẳn cũng như những u hồn khác đều tìm cách tránh xa Vũ Thiên Long, nhân thể kia khí tức chí cương, mang lại cho hắn loại cảm giác nguy hiểm không gì sánh được.

Vũ Thiên Long cảm khái, Đoạn Giao tồn lưu ở nhân gian hơn năm trăm năm xem như thiên đại kỳ tích, hiển nhiên thần hồn từ trước đã tan biến, lúc này chỉ còn là một dạng năng lượng hết sức yếu ớt, tùy thời có thể hoá thành tro bụi.

Vũ Thiên Long ôn nhu nhìn Đoạn Giao, ánh mắt đối phương mờ mịt mơ hồ, trên đầu ngón tay trở Vũ Thiên Long không biết từ lúc nào xuất hiện một tấm kim phù, dưới nội nhiệt thiêu đốt lập tức bùng phát ra ngập trời từ quang hoá điểm.

Hoả điểm hình như có linh tính, vậy mà chậm rãi quần tụ lại sát na sau gào thét hướng tàn hồn Đoạn Giao cấp tốc bao trùm, ở bên trong từ quang hoá điểm thần sắc Đoạn Giao vốn mờ mịt bỗng dung vận vẹo, vẻ mặt hắn tựa hồ đang hưởng thụ.

Tầm mười hơi thở, ánh mắt Đoạn Giao linh động trông thấy, lại mang theo nồng đậm cảm kích, hướng Vũ Thiên Long bất ngờ cúi đầu vái ra một vái, Vũ Thiên Long thấy vậy cũng ôm quyền đáp lễ.

Tàn hồn phút chốc bị hoả điểm thiêu đốt sạch sẽ hoá thành tro tàn triệt để biến mất bên trong thiên địa, lúc này tại trung tâm Thiên Long Trường Hà một vì tinh tú loé lên quang mang nhàn nhạt rồi tắt ngấm.

"Một tác nhân sinh!" Vũ Thiên Long cảm khái vẫy tay từ biệt, đáy lòng thầm chúc phúc.

Lộ trình rất dài, Vũ Thiên Long chậm rãi bộ hành hồng tìm kiếm một đoạn ký ức đã trôi vào quá khứ, rốt cuộc nhìn bản thân độc hành giữa bốn bề vắng bóng thân bằng, Vũ Thiên Long nội tâm đắng chát.

Một đường thuận lợi vượt qua cỗ lộ dưới lòng đất, Thủ Cung Thi Nô mất dạng cho nên cũng không ai làm phiền hắn.

Tận cùng cỗ lộ không khí tanh nồng, âm phong dồn dập tựa hồ tiếng tù và trầm đục, Vũ Thiên Long phi thân bước xuống cả người vững vàng đặt chân

lên mặt nước huyết trì, phóng tầm mắt bốn bề thiên địa.

Ngon Huyết Sơn như cũ vĩ ngạn vô cùng, âm u khí tức cuộn cuộn lan tràn, hình dung một cây đại bồng xích kim chạm đến thương thiên, ngày trước Vũ Thiên Long không thể nào nhìn xuyên qua tầng tầng u vụ, hôm nay trời đất đều nằm gọn trong tầm mắt, xa xa là sơn phong, đến tận cùng là núi cao trùng điệp.

Phía tây cách nơi này một tầng thương khung đại địa bầu trời ở đó hết sức dị thường, vô cùng vô tận mây xanh quần tụ dưới hào quang chiếu rọi huyễn hoá ra đủ loại kỳ tượng, có kim liên rực rỡ, có Long, Phụng ẩn vân, có phật đà giảng đạo, khí tức thần thánh mà an nhiên đến lạ." Tây Thiên Tiên Tộc!" Vũ Thiên Long nói khẽ.

Hắn trầm mặc rất lâu không biết đang suy nghĩ điều gì, mãi cho đến hai canh giờ mới lãnh đạm vung lên tay áo, cả người lập tức phiêu hốt, sát na đã đặt chân bên trên đỉnh Huyết Sơn.

Vũ Thiên Long đảo mắt một vòng, lông mày bỗng nhiên nhíu lại, thần sắc khẽ biến sau đó tay phải liên tục bắt ra đủ loại pháp quyết, pháp quyết vừa hiện thiên địa lập tức oanh minh, ngon Huyết Sơn cũng ầm ầm chấn động.

Quá trình này kéo dài nửa canh giờ khi cánh tay Vũ Thiên Long nặng nề hạ xuống, vạn vật cùng lúc im bất, mảnh thể giới tựa hồ vừa bị lấy mất đi một thứ không thể gọi tên, về mặt sa sầm, khoé miệng thỉnh thoảng chảy ra một dòng tinh huyết, Vũ Thiên Long tại chỗ ngồi xuống xếp bằng điều tức.

"Trận pháp phong ấn này quá mức kiên cố, trải qua tuế nguyệt bào mòn hơn phân nửa mà bằng vào thực lực của ta hiện tại cũng không thể đơn giản giải khai, Xích Quỷ Ma Quân Hành Thiên Hạ!" Vũ Thiên Long biểu tình khiếp sợ, hiển nhiên hắn đã bị phản phệ dẫn đến nội thương.

Lại thêm hai canh giờ, Vũ Thiên Long đưa tay lau đi máu tươi trên khoé miệng, thương thế khôi phục hắn ung dung đứng dậy, về mặt chùng xuống, bàn tay hoá trào hướng đại địa thỉnh thoảng cách không vỗ mạnh.

Lập tức mặt đất kịch liệt run rẩy, địa chấn theo thời gian càng lúc càng trở nên dữ dội, rốt cuộc nổ lớn rung trời, mặt đất bị xé toạc ra một cái khe nứt dài mấy vạn trượng, sâu không thấy đáy.

Tu vị toàn thân triệt để chống ra, Đại Đạo khí tức ầm vang như thác lũ, tử y chiến bào tung bay phất phới, Vũ Thiên Long cắn răng gầm nhẹ:"Lên cho ta!".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thiên Tiên Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.